SCI-FI

RICHARD MORGAN

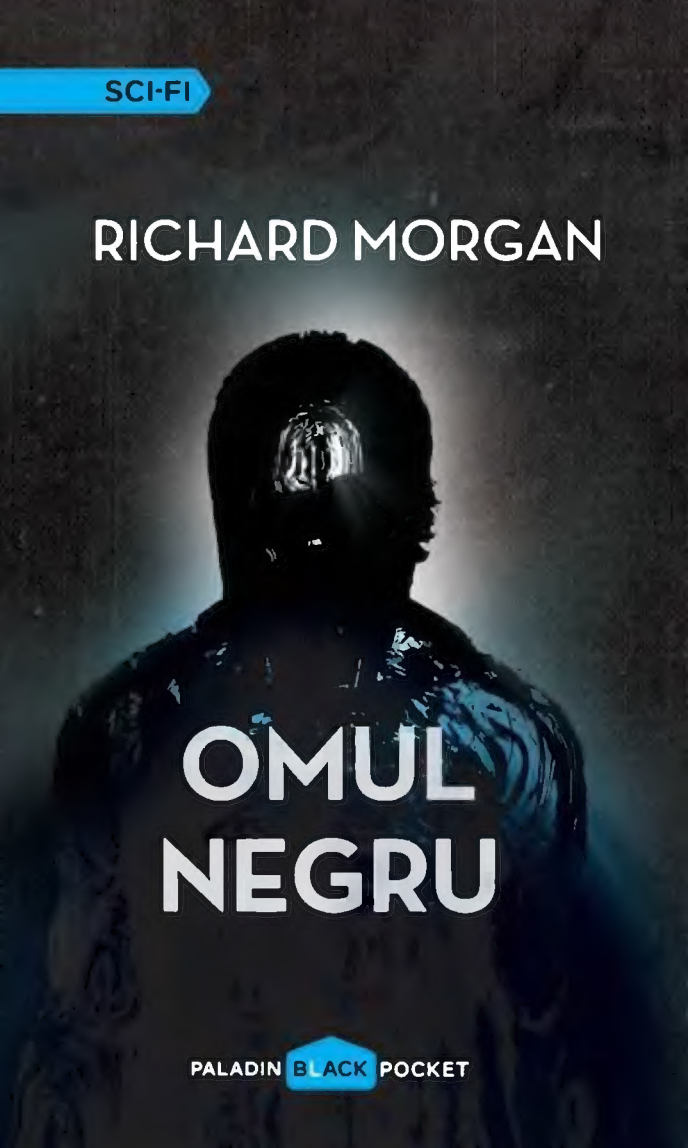

OMUL NEGRU

PALADIN BLACK POCKET

RICHARD MORGAN

OMUL NEGRU

I

Traducere din limba engleză
de Roxana Brînceanu

PALADIN

Colecție coordonată de Michael Haulică
Redactor: Diana Marin-Caea
Tehnoredactor: Sînziana Dumitrache
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MORGAN, RICHARD
Omul negru / Richard Morgan; trad. de Roxana Brînceanu. –
București : Paladin, 2014
ISBN 978-606-93637-8-2
I. Brînceanu, Roxana (trad.)
821.111-31=135.1

Richard Morgan
Black Man

Copyright © Richard Morgan, 2007

© Editura Paladin, 2014, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art.

Această carte este dedicată memoriei mamei mele

MARGARET ANN MORGAN

care m-a învățat să vânez fanatismul religios, cruzimea și nedreptatea cu o ură neîmpăcată și să disprețuiesc ipocrizia care întoarce privirea sau născocește scuze comode atunci când aceste vicii răsar mai aproape de ograda noastră decât ne-am dori.

Mi-e dor de tine.

„Pare plauzibil ca în următorul secol natura umană să fie remodelată de către știință. Dacă va fi așa, se va face la întâmplare, ca o consecință a conflictelor din zona obscură în care marile afaceri, crima organizată și mișcările secrete ale guvernării se luptă pentru a obține supremația."

JOHN GRAY, *Straw Dogs*

„Omul, pentru gândirea discontinuă, este un concept absolutist. Nu pot exista jumătăți de măsură. Iar aceasta este originea multor rele."

RICHARD DAWKINS, *A Devil's Chaplain*

PROLOG

Spre casă

Oțel sclipind, oțel sclipind...

Larsen clipește și se mișcă ușor pe targa automată care înaintează sub o succesiune liniară de panouri luminoase și contrafișe laterale de acoperiș. Odată cu vederea își recăpătă și cunoștința, tulbure și lent; se află pe coridorul din spate. Deasupra, lumina se reflectă pe fiecare bară de metal, crescând în intensitate de la sclipire la explozie totală și apoi descrescând pe măsură ce ea trece pe dedesubt. Presupune că strălucirea repetată a trezit-o. Asta, sau genunchiul care o doare groaznic, chiar prin obișnuita mlaștină amețitoare a medicamentelor de decantare. O mână îi zace pe piept, apăsând materialul subțire al costumului criogenic. Aerul rece care îi atinge pielea îi spune că în rest e dezbrăcată. Un sentiment bizar de déjà-vu se strecoară în ea odată cu revenirea la realitate. Tușește puțin – vagi rămășițe ale gelului de container din fundul plămânilor ei evacuați. Se mișcă din nou, mormăind ceva pentru sine.

„...nu iar...?"

„Ba da, iar. Moștenirea cormoranului, da, iarăși."

Ciudat. Nu se aşteptase să audă o altă voce, cu atât mai puţin una care vorbea în şarade. Criogenarea este de obicei un proces complet mecanizat, programele sunt concepute astfel ca ei să se trezească înainte de sosire, şi doar dacă ceva merge prost...

„Deci acum eşti mare expertă în criogenare, nu-i aşa?"

Nu e – întreaga ei experienţă anterioară se reduce la trei decantări test şi una reală, la sfârşitul călătoriei în exterior, de unde, presupune ea, senzaţia de déjà-vu. Totuşi...

„...mai mult de trei..."

„...*nu* sunt mai multe, nu sunt..."

Vehemenţa replicii are o latură tăioasă care nu-i place. Dacă ar fi auzit-o în vocea altei persoane, să zicem a unui subiect al testului, s-ar fi gândit la sedative, poate chiar ar fi chemat paza. În gândurile ei apare brusc un fior rece, ca atunci când îţi dai seama că mai e cineva cu tine în casă, cineva pe care nu l-ai invitat tu. Ca atunci când din senin te gândeşti că s-ar putea să nu fii pe deplin întreg la minte.

„Sunt medicamentele, Ellie. Lasă-le, treci mai departe."

Oţel sclipi...

Autotarga se leagănă uşor, cotind la dreapta. Din cine ştie ce motiv, asta îi determină o accelerare violentă a pulsului, o reacţie pe care, sub influenţa medicamentelor, o etichetează, aproape impasibil, drept panică. Fiorul pieirii iminente o străbate ca o apă rece. O să se prăbuşească, o să se lovească de ceva sau ceva o să-i lovească pe ei, ceva masiv şi străvechi, dincolo de înţelegerea umană, rotindu-se la nesfârşit prin noaptea pustie din afara navei. Călătoria în spaţiu nu e sigură, a fost nebună să creadă asta, să semneze contractul şi să considere că o să scape uşor, că o să ajungă acolo şi o să se înapoieze acasă teafără, ca şi cum n-ar fi fost

vorba decât de o călătorie suborbitală peste Pacific, pur și simplu *nu se poate.*

„Lasă, Ellie. Sunt medicamentele."

Apoi își dă seama unde se află. Brațele pliate ca de păianjen, ale autochirurgului trec precum o roată pe la periferia câmpului ei vizual atunci când targa își fixează poziția pe patul de examinare. O ușurare îndreptățită se prelinge în ea.

Ceva nu merge bine, dar ea se află în locul potrivit. *Horkan's Pride* este echipată cu cele mai bune sisteme medicale automate pe care COLIN știe să le facă, a citit asta în *Colony News*, și întregul set IA de la bordul navei trecuse printr-o reparație capitală cu câteva săptămâni înainte de plecare. „Uite, lucrurile rele care i se pot întâmpla unui corp criogenat au și ele o limită, nu-i așa, Ellie?" Funcțiile organismului sunt încetinite până la un ritm minim, și la fel se întâmplă cu orice lucru dăunător pe care l-ai putea lua cu tine.

Dar panica, sentimentul de rău inevitabil, n-o lasă în pace. O simte greoaie și insistentă, ca un câine înverșunat asupra unui membru anesteziat.

Întoarce capul într-o parte pe targă și îl vede.

O senzație de familiaritate, mult mai puternică acum, o străbate ca un curent electric.

Cândva, într-o excursie prin Europa, fusese la Museo della Sindone din Torino și văzuse imaginea torturată imprimată pe pânza păstrată acolo. Stătuse în semiîntuneric, de cealaltă parte a geamului securizat, înconjurată de murmurele respectuoase ale credincioșilor. Nefiind niciodată credincioasă ea însăși, Larsen fusese totuși ciudat de tulburată de trăsăturile aspre și trase ale feței care îi întorcea privirea din camera etanșă vidată. Părea un testament

al suferinței umane care scurtcircuitase complet pretențiile sale divine și care făcea irelevantă devoțiunea. Priveai la acel chip și te izbea încăpățânarea absolută a vieții organice de a supraviețui, moștenire a sfidării intrinseci, încrâncenate, cu care lungul marș al evoluției te-a hărăzit.

Ar fi putut fi același om. Aici, acum.

Stă sprijinit de un dulap înalt, fixând-o, cu brațele având tendoane ca niște funii încrucișate peste pieptul sfrijit ale cărui coaste se pot vedea chiar și prin tricou, cu un păr lung și drept atârnând de ambele părți ale feței înguste, subțiate și mai mult de durere și voință. Gura îi e o linie strânsă, gravată între bărbia ascuțită și nasul ascuțit. Sub pomeți, obrajii sunt subți.

Inima începe să-i bată greu în piept atunci când îi întâlnește ochii.

— E...

Odată cu vorbele vine și o înțelegere înfricoșătoare, o monstruoasă recunoaștere a faptelor pe care mintea ei conștientă încă încearcă din greu să le evite.

— E genunchiul? Piciorul?

Nu se știe de unde, găsește brusc puterea de a se ridica într-un cot, forțându-se să privească.

Imaginea se suprapune violent peste amintire.

Țipătul țâșnește din ea, sfâșiind pentru moment pânza de păianjen a medicamentelor din organismul ei. Ea nu are cum să știe cât de slab sună în spațiul rece al infirmeriei, dar în interiorul ei pare să-i spargă urechile, iar informațiile care vin odată cu el îi înnegurează vederea, amenințând s-o facă să se prăbușească. Știe că nu țipă din cauza a ceea ce vede.

Nu a ciotului strâns bandajat cu care se termină coapsa ei dreaptă, la douăzeci de centimetri sub șold; nu din cauza asta.

Nu a înțelegerii că durerea din genunchi e o durere fantomă într-un membru pe care nu-l mai are; nu din cauza asta.

Țipă din cauza amintirii.

Amintirea drumului pe targă, pe coridorul tăcut, ușoara legănare și intrarea în infirmerie, iar acolo, învăluit în ceața medicamentelor, scrâșnetul lamei ferăstrăului, schimbarea de tonalitate atunci când taie și sfârâitul slab ca o sorbitură al laserului cauterizant care urmează. Amintirea a ceea ce se întâmplase ultima dată și faptul că înțelegea, îngrețoșată și înfrântă, că o să se întâmple din nou.

— Nu, șoptește sfârșită. Te rog.

O mână cu degete lungi o apasă cald pe frunte. Figura de pe giulgiul din Torino plutește deasupra ei.

— Sssst... cormoranul știe de ce...

Dincolo de acel chip vede mișcări. Știe din amintire ce sunt. Mișcările secrete, inflexibile, de păianjen ale autochirurgului care se trezește.

Oțel sclipind...

PARTEA ÎNTÂI

Coborâre în flăcări

„Mai presus de orice, lecțiile dure ale acestui secol ne-au învățat că este nevoie de o supraveghere consecventă și de o constrângere eficientă, iar sistemele politice necesare trebuie să opereze la niveluri impecabile de integritate și susținere."

Raportul Jacobsen, august 2091

Capitolul 1

Îl găsi în cele din urmă pe Gray într-o tabără MarsPrep din Peru, imediat dincolo de granița cu Bolivia, ascunzându-se în spatele unei operații estetice ieftine și a numelui de Rodriguez. Acoperirea în sine nu era rea și probabil că ar fi rezistat unei cercetări standard. Se știa că verificările din taberele de antrenament nu erau prea meticuloase; adevărul e că nu le păsa prea mult cine fuseseși înainte de a te înrola. Însă existau câteva semne vizibile pe care le puteai căuta dacă știai cum, iar Carl, cu o râvnă metodică care începea să semene a disperare, le căutase săptămâni în șir. Știa că Gray se afla undeva pe *altiplano*, pentru că urmele de la Bogota duceau într-acolo și pentru că unde altundeva, în ultimă instanță, putea să fugă o variantă treisprezece? Știa asta, și mai știa că nu era decât o problemă de timp înainte ca urmele să iasă la iveală și cineva să-l scoată din circulație. Dar mai știa, de asemenea, cu programele de inducție împărțite pretutindeni cu zgârcenie și grăbite să facă față cererii tot mai crescute, că timpul era de partea celuilalt. Ceva trebuia să se întâmple, și asta curând, altfel Gray avea să dispară și Carl nu-și mai primea recompensa.

Astfel că atunci când se întâmplă și rețeaua de contacte pe care o desfășurase în toate aceste săptămâni aduse frântura aceea minusculă de informație, se abținu cu greu să nu sară în sus. Se abținu să nu-și abandoneze acoperirea cu greu construită, să nu-și înhațe banii și insigna de la

Agenție și să nu închirieze cel mai rapid vehicul de teren disponibil în Copacabana. Îi fu greu să nu se repeadă peste graniță cu viteza Agenției, iscând nori de praf și zvonuri pe tot drumul către tabără, de unde desigur Gray, dacă avea vreun sprijin local, ar fi șters-o de mult.

Carl nu sări în sus.

În schimb, solicită câteva favoruri de la localnici și reuși să treacă granița alături de o unitate militară de legătură – într-un vechi transportor de patrulă cu un logo al corporației Colony decolorat de soare pe lateralele blindate. Soldații erau din trupele regulate peruane, recrutați din familiile sărace ale provinciilor de pe coastă și apoi alocați serviciilor de securitate ale corporației. Primeau pentru asta ceva mai puțin decât solda obișnuită, dar interiorul transportorului era relativ luxos după standardele militare și părea să aibă aer condiționat. Și oricum erau tineri și rezistenți, genul de tineri pe care nu prea îi mai întâlnești în lumea occidentală, naiv de mulțumiți de competența lor fizică antrenată din greu și de prestigiul ieftin al uniformei kaki. Îi zâmbeau toți larg, cu dinți stricați, și niciunul nu avea mai mult de douăzeci de ani. Carl își imagină buna dispoziție a ignoranței. Putea paria că acești băiețandri nu cunoșteau procentele pe care comandanții lor le căpătau subcontractându-le clienților corporației serviciile lor.

Închis în interiorul burții tresăltând și mirosind a transpirație a vehiculului, calculându-și șansele împotriva lui Gray, Carl ar fi preferat să stea totuși tăcut. Nu-i plăcea să vorbească, nu-i plăcuse niciodată. De fapt, considera că asta era o distracție supraevaluată. Dar exista o limită a cât de taciturn poți fi când ai parte de un transport gratuit. Așa că se strădui să facă o conversație ușoară despre jocul decisiv de săptămâna viitoare dintre

Argentina și Brazilia, participând la ea cât de puțin putu. Câteva comentarii despre Patricia Mocatta și faptul că era oportun ca echipele predominant masculine să aibă căpitani femei. Nume de jucători. Comparații tactice. Totul părea să decurgă bine.

— *Eres Marciano?* îl întrebă unul dintre ei în cele din urmă, inevitabil.

Scuturã din cap. De fapt, fusese cândva marțian, însă era o poveste lungă și complicată pe care nu avea chef s-o spună.

— *Soy contable*, le spuse, pentru că așa se simțea uneori. *Contable de biotecnologia.*

Rânjiră cu toții. Nu fu sigur dacă o făceau fiindcă nu considerau că ar arăta ca un agent în biotehnologii sau pentru că pur și simplu nu-l credeau. Oricum, nu forțară nota. Erau obișnuiți cu oameni ale căror povești nu se potriveau cu fețele lor.

— *Habla bien el espanol*, îl complimentă cineva.

Spaniola lui era bună, cu toate că în ultimele două săptămâni vorbise mai mult quechua, cu accent de Marte, dar încă destul de apropiată de originalul peruan din care se trăgea. Era ceea ce foloseau majoritatea locuitorilor din *altiplano*, care de asemenea asigurau și cea mai mare parte a forței de muncă nespecializate din taberele de antrenament, la fel cum o făceau și pe Marte. Cu toate acestea, limba oficială era încă spaniola. Cu excepția unor noțiuni superficiale de engleză americană culese din rețea, acești tipi de pe coastă nu cunoșteau nicio altă limbă. Nu era o stare de fapt ideală din punctul de vedere al corporației, dar guvernul de la Lima răspunsese cu fermitate când fuseseră semnate contractele cu COLIN. Să cedeze controlul corporațiilor *gringo* era un lucru, avea un precedent

istoric susținut de oligarhie de partea sa. Dar să permită locuitorilor din *altiplano* să se elibereze cultural de sub jugul regulilor de pe coastă, ei bine, acest lucru era total inacceptabil. Punea în balanță mult prea multă istorie urâtă. Incașii autohtoni de acum șase sute de ani și refuzul lor încăpățânat – timp de treizeci de ani – de a se comporta așa cum ar trebui să se comporte un popor cucerit, revolta sângeroasă a lui Tupac Amaru din 1780, maoiștii din Sendero Luminoso, cu abia un secol în urmă, și încă și mai recentele mișcări sociale în erau implicate *familias andinas*. Lecțiile fuseseră învățate, cuvântul răspândit. Nu avea să se mai repete. Uniformele vorbitoare de spaniolă și birocrații îi făcuseră să înțeleagă punctul de vedere.

Transportorul se opri cu o smucitură și ușa din spate bascula greoi în afară. Lumina crudă de mare altitudine se revărsă înăuntru și odată cu ea intrară sunetele și mirosurile taberei. Acum auzea quechua, cadența ei familiară ne-spaniolă, strigată în toate direcțiile peste zgomotele motoarelor în mișcare. Vocea unui robot de import o zdrobea cu urletul lui: „Vehicul în marșarier, vehicul în marșarier", în engleza americană. De undeva se auzea muzică, muzică vocală *huayno* remixată pe un ritm de dans *bloodbeat*. Atotpătrunzătoare prin mirosul de ulei de motor și plastic, străbătea aroma de carne roșie de la cineva care frigea *anticuchos* pe un foc de cărbuni. Lui Carl i se păru că poate distinge sunetul unor elice care se ridicau de la pământ, undeva în depărtare.

Soldații ieșiră grămadă, târând după ei rănițe și arme. Carl îi lăsă să plece, coborî ultimul și se uită în jur, folosindu-se de înghesuiala lor zgomotoasă drept acoperire. Transportorul oprise pe un petic de beton impermeabil, vizavi de câteva autocare prăfuite cu destinația Cuzco și

Arequipa. Acolo se afla carcasa prăpădită a clădirii terminalului, și dincolo de ea, tabăra Garrod Horkan 9 se întindea în sus pe deal, numai clădiri din prefabricate, cu un singur nivel și cu un plan stradal anost și rectiliniu. Steaguri corporatiste fluturau alb pe catarge la fiecare câteva barăci, cu un *g* și un *h* îngemănate și înconjurate de un inel de stele. Prin ferestrele fără geamuri ale terminalului, Carl zări siluete purtând salopete cu același logo imprimat în față și în spate.

„Blestematele orașe ale companiei!"

Își aruncă rucsacul într-un corp cu dulapuri din interiorul terminalului, ceru indicații de la un îngrijitor în salopetă și ieși înapoi la soare pe strada în pantă. La poalele dealului, lacul Titicaca sclipea dureros de luminos și albastru. Își puse ochelarii inteligenți Cebe, își aranjă pe cap stetsonul[1] peruan de piele uzată și începu să urce, urmărind muzica. Acoperirea era mai mult un obicei local decât o necesitate – pielea lui era destul de închisă la culoare și de întărită ca să nu-și facă griji din cauza soarelui, dar lentilele și pălăria îi acopereau parțial fața. Fețele negre nu erau prea des întâlnite în taberele din *altiplano* și oricât de improbabil ar fi fost, se putea ca Gray să aibă pe cineva care să supravegheze terminalul. Cu cât Carl ieșea mai puțin în evidență, cu atât mai bine.

Puțin mai încolo, pe aceeași stradă, găsi ceea ce căuta. O baracă de două ori mai mare decât cele din jur, din care se scurgea remixul de *bloodbeat* și *huayno* prin ferestrele cu obloane și ușa dublă ținută deschisă. Pe pereți erau lipite afișe publicitare pentru grupurile locale și ușa deschisă era

[1] Pălărie cu boruri largi (n. r.).

flancată de două panouri prezentând concepția unei agenții oarecare din Lima despre viața de noapte în Caraibe.

Noaptea, o plajă cu nisip alb și palmieri, șiruri de lumini de petrecere. Fete *criolla* în bikini mânuiau expert sticlele de bere și-și unduiau șoldurile pe un ritm neauzit, alături de parteneri arătând oarecum a europeni. Cu mușchi lucrați la sală și țopăind vesel în fundal, departe de femei – niciunul nu avea pielea mai închisă la culoare decât a unui amestec de scotch și apă.

Carl clătină mirat din cap și intră.

Muzica era mai tare înăuntru, dar nu insuportabilă. Acoperișul se ridica la înălțimea unui al doilea nivel, nefiind nimic altceva decât spațiu gol între grinzile de plastic, iar muzica era absorbită acolo. La o masă din colț, trei bărbați și o femeie jucau un joc de cărți care implica strigăte, aparent fără vreo problemă în a-și identifica unul altuia vocile. Conversațiile de la alte mese erau un murmur constant, pe care-l puteai auzi. Lumina soarelui pătrundea prin ușă și obloane, făcând să apară pe podea dâre și mase compacte, dar nu ajungea prea departe și, dacă te uitai direct într-acolo și apoi în altă parte, restul încăperii părea, prin comparație, întunecos.

În celălalt capăt al încăperii, în jurul unui un bar în formă de bumerang făcut din bucăți de tablă nituite, erau adunați vreo cinci-șase băutori. Era situat suficient de departe de ferestre pentru ca frigiderele cu bere din spate să strălucească vag în semiîntuneric. În perete exista o ușă deschisă către o bucătărie la fel de întunecoasă, aparent goală și scoasă din uz. Singurul angajat vizibil lua forma unei bondoace chelnerițe *indigena* care se târa printre mese, adunând sticle și pahare pe o tavă. Carl o privi atent o clipă, apoi o urmă când ea se îndreptă spre bar.

O prinse din urmă exact când punea tava pe tejghea.

— O Red Stripe, zise în quechua. Fără pahar.

Ea se aplecă pe sub secțiunea de acces prinsă în balamale, fără vreun comentariu, și deschise un răcitor aflat pe podea.

Scoase sticla și se îndreptă de spate, ținând-o cu totul altfel decât *criollas* de pe panourile publicitare de afară.

O deschise cu dexteritate folosind un instrument pătat de rugină care îi atârna la brâu și o așeză pe bar.

— Cinci soles.

Singurii bani pe care îi avea asupra lui erau bolivieni. Scoase un card COLIN și îl ridică între două degete.

— Pot plăti cu cardul?

Ea îi aruncă o privire lungă și suferindă și se duse să aducă aparatul. El verifică ora în colțul din stânga sus al lentilelor Cebe, apoi le scoase. Erau oricum calibrate pentru lumină slabă, dar treaba pentru care venise necesita contact vizual neechivoc. Își lăsă pălăria pe tejgheaua barului și se propti alături de ea, cu fața spre încăpere. Făcu tot posibilul să arate ca un om care nu vrea nimic, ca un om al cărui loc e acolo.

Teoretic, la sosire ar fi trebuit să se prezinte la managerul taberei Garrod Horkan. Așa era procedura, înscrisă în Cartă. Lunga lui experiență anterioară, din care o parte era pătată de propriul sânge, îl învățase să nu se mai ostenească. Exista o întreagă topografie schimbătoare a urii față de ceea ce era Carl Marsalis, care atingea cam fiecare nivel al firii umane. La nivelul cognitiv superior se găsea politica dineurilor sofisticate care condamnau existența lui profesională ca fiind amorală. La un nivel mai degrabă afectiv, era repulsia socială generalizată care venea odată cu eticheta de *dezertor*. Încă și mai profund,

în terminologia aridă a Raportului Jacobsen, dar scăldată în mlaștina hormonală a instinctelor, se afla rar mărturisita și totuși amețitoarea groază că el încă era, în ciuda tuturor faptelor, *unul dintre ei*.

Și mai rău decât toate astea, în ochii corporațiilor Colony, Carl era o publicitate proastă umblătoare. Publicitate proastă și o gaură garantată în finanțe. Atunci când cineva ca Gray era gata de scos pe piață, Garrod Horkan se putea aștepta ca în el să fi fost băgate câteva zeci de mii de dolari cu scopul pregătirii în diverse domenii și în mesh biotehnologic. Nu era genul de investiție care vrei să se scurgă în praful din *altiplano* sub titlul „Pază necorespunzătoare la tabăra COLIN!"

Cu patru ani în urmă se prezentase la managerul unei tabere aflate la sud de La Paz și ținta lui se evaporase misterios în timp ce Carl încă mai completa formulare în clădirea administrației. Când intrase în baracă, pe masa din bucătărie încă mai era un bol de supă aburindă, cu lingura în el. Ușa din spate era deschisă, la fel și cufărul gol de la piciorul patului din camera alăturată.

Omul nu mai ieșise niciodată la suprafață și Carl trebuise să tragă concluzia, față de sine însuși și față de Agenție, că se afla deja, după toate probabilitățile, pe Marte. Nimeni de la COLIN n-avea să confirme una sau alta, așa că nu se mai ostenise să întrebe.

Șase luni mai târziu, Carl se prezentare seara târziu la managerul altei tabere, refuzase să completeze pe loc formularele și se trezise așteptat de cinci bărbați cu bâte de baseball, la ieșirea din biroul administrativ. Din fericire, nu erau niște profesioniști și în întuneric se încurcau unul pe altul. Dar până reușise să smulgă una din bâte și să-și împrăștie atacatorii, întreaga tabără era în picioare.

Străzile erau luminate de lanterne și vestea se răspândea cu rapiditate; în clădirea administrației apăruse o față nouă și neagră, un outsider care le făcea necazuri. Carl nici măcar nu se mai osteni să înfrunte privirile curioase de pe mai multe străzi ca să verifice adresa țintei lui. Știa deja ce avea să găsească.

Asta fără să mai socotească deznodământul luptei, care era de asemenea previzibil. În ciuda numeroșilor trecători și chiar a câtorva spectatori zgomotoși, dintr-odată nu mai exista niciun martor util. Bărbatul pe care Carl reușise să-l rănească destul de rău încât să nu mai poată fugi păstrase o tăcere de neclintit asupra motivelor atacului.

Managerul refuzase să-i permită lui Carl să-l interogheze singur și scurtase chiar și interogatoriul supervizat, din motive medicale. „Prizonierii au drepturi", repeta lent femeia, ca și cum Carl n-ar fi fost suficient de deștept. „Deja l-ai rănit grav."

Carl, încă sângerând dintr-un obraz tăiat și bănuind că avea cel puțin un deget fracturat, se mulțumise s-o privească în tăcere.

De atunci, îi anunța pe manageri abia după desfășurarea evenimentelor.

— Caut un prieten vechi, îi spuse chelneriței când se întoarse aducând dispozitivul de plată.

Îi dădu cardul COLIN și așteptă să-l descarce.

— Îl cheamă Rodriguez. E foarte important să-l găsesc.

Degetele ei alergară peste tastatură. Ridică din umeri.

— Rodriguez e un nume comun.

Carl scoase una dintre pozele tipărite la clinica din Bogota și o întinse pe tejghea către ea. Era o poză măgulitoare, generată de sistem ca să arate clienților cum vor arăta după ce dispar umflăturile. În timp real, la atât de puțin

timp după o operație ieftină, noua față a lui Gray probabil n-ar fi apărut nepotrivită în postura de victimă a linșajului din Jesusland, dar bărbatul care zâmbea din poza clinicii nu arăta rănit și era de o banalitate agreabilă. Pometi largi, gură mare, trăsături amerindiene prefabricate. Carl, mereu paranoic în privința acestor lucruri, îl pusese pe Matthew să intre din nou în bazele de date ale clinicii, chiar în noaptea respectivă, ca să se asigure că nu încearcă să scape de el dându-i o imagine din stoc. Matthew mormăise, dar o făcuse în cele din urmă, probabil doar ca să dovedească că putea. Nu era nicio îndoială. Așa arăta acum Gray.

Chelnerița se uită o clipă cu o privire lipsită de curiozitate la hârtie, apoi taxă de pe card o sumă care cu siguranță nu era echivalentul a cinci soles. Făcu semn din cap spre celălalt capăt al barului, unde un bărbat blond și masiv se sprijinea de tejghea, cu ochii fixați în fundul unui pahar, de parcă l-ar fi urât.

— Întreabă-l pe el.

Mâna lui Carl se mișcă cu rapiditatea dată de mesh. Își luase doza de dimineață. Îi apucă degetul arătător înainte să poată finaliza tranzacția. Răsuci ușor, suficient cât să-i slăbească încheieturile. Simți falangele blocându-i-se.

— Te întreb pe tine, zise încet.

— Și eu îți răspund.

Dacă îi era frică, nu o arăta.

— Cunosc mutra aia. Vine aici să bea cu Rubio ăla de colo de două, poate de trei ori pe săptămână. Asta-i tot ce știu. Acum ai de gând să-mi dai înapoi degetul sau trebuie să atrag atenția asupra ta? Poate să anunț paza taberei?

— Nu. Ceea ce trebuie să faci este să mă prezinți lui Rubio.

— Bine, zise, aruncându-i o privire nimicitoare. Era suficient s-o ceri.

El îi dădu drumul și ea încheie tranzacția. Îi înapoie cardul, făcu semn cu capul și porni agale pe partea ei de bar până în dreptul blondului și al paharului lui. Acesta se uită la ea, apoi pieziș la Carl, care i se alăturase, apoi din nou la ea. Vorbi în engleză:

— Hey, Gaby.

— Hey, Rubio. Îl vezi pe tipul ăsta?

Trecuse și ea pe engleză, având un accent puternic, dar vorbind fluent.

— Îl caută pe Rodriguez. Zice că-i un prieten.

— Așa? întrebă Rubio și își mută puțin centrul de greutate ca să se uite direct la Carl. Ești prieten cu Rodriguez?

— Mda, noi...

Și cuțitul ieși la iveală.

Mai târziu, când avu timp să se gândească, Carl își dădu seama de șmecherie. Probabil că arma avea un petic adeziv pe mâner, iar blondul o lipise de bar, la îndemână, imediat ce o văzuse pe chelneriță vorbind cu un străin. Abordarea neglijentă a lui Carl – un prieten de-al lui Rodriguez, *nu-i așa* – închisese circuitul.

Cei doi erau prietenii lui Gray. Știau că nu avea alții.

Așa că Rubio apucă cuțitul și îl înjunghie pe Carl dintr-o singură mișcare. Când ieși din umbra tejghelei, lama sclipi o singură dată în lumina slabă, apoi sfâșie geaca lui Carl și se opri în weblarul de dedesubt. Pânză de păianjen modificat genetic, o chestie scumpă. Dar era prea multă furie și ură în spatele loviturii ca să fie ușor de oprit, iar lama era extrem de ascuțită. Carl simți vârful pătrunzând și tăindu-l.

Pentru că nu era ceva cu totul neașteptat, se afla deja în mișcare, iar weblarul îi permitea luxul de a nu

fi nevoit să se acopere. Îl lovi pe Rubio cu o mișcare de *tanindo* – cu baza podului palmei, de două ori, scurt, izbituri ca de înjunghiere, spărgându-i nasul, zdrobindu-i tâmpla și aruncându-l, cu mâinile și picioarele desfăcute, departe de bar, pe podea. Cuțitul izbi din nou – o intimitate urâtă, granuloasă a metalului cu carnea –, iar el gemu când ieși. Rubio se contorsionă și se rostogoli pe jos, poate deja pe cale să moară. Carl îl lovi în cap ca să fie sigur.

Totul se opri în loc.

Oamenii se holbau.

Pe sub weblar, simți sângele scurgându-se în jos pe burtă din rana lăsată de cuțit.

În spatele lui, Gaby dispăruse prin ușa de la bucătărie. Și asta era ceva la care se aștepta: sursa lui îi spusese că ea și Gray erau apropiați. Carl sări peste bar – cu junghiuri cumplite de durere de la rana proaspătă – și plecă după ea.

Traversă bucătăria – un spațiu murdar, înghesuit, având plite de gaz cu tigăi înnegrite lăsate în părăsire și o ușă care încă se mai legăna în urma trecerii lui Gaby. Carl lovi câteva mânere de tigăi când trecu prin deschizătura îngustă, lăsându-le să zdrăngăne în urma lui. Țâșni prin ușă afară, pe o alee din spatele clădirii. Lumina subită îl orbi. Aruncă o privire în stânga. Apoi în dreapta, și o zări pe chelneriță alergând în sus pe deal. Părea să aibă un avans de vreo treizeci de metri.

„Suficient."

Carl încetă să mai alerge.

Odată cu lupta, meshul se declanșase. Acum îi curgea prin vene, cald ca soarele, iar din durerea din coastă nu mai rămăsese decât o amintire și conștiința detașată a faptului că sângera. Câmpul vizual i se concentră pe femeia care

fugea de el, vederea periferică tulburându-i-se în lumina din aer. Când ea o luă la stânga, ieșindu-i din raza vizuală, el redusese deja distanța cam cu o treime. Ajunse la cotitură și pătrunse pe o altă alee dosnică, de data asta largă abia cât lățimea umerilor lui. Ziduri nevopsite, din prefabricate, cu ferestre mici în partea de sus, grămezi de folii din plastic pentru construcții și rame de metal înclinate în unghiuri ascuțite, doze de băutură aruncate pe pavajul murdar. Picioarele i se încurcară pentru o clipă în ambalajul de polietilenă rupt al uneia dintre rame. În față, Gaby o luase deja la dreapta. Nu credea că se uitase în urmă.

Ajunse la cotitură și încremeni, luptându-se cu tendința de a scoate capul după colț. Gaby ieșise pe o arteră principală, pavată cu ciment și plină de lume. Se lăsă pe vine, scoase ochelarii Cebe și aruncă o privire după colț, de la înălțimea genunchiului. Ușurat că nu mai trebuia să privească în lumina puternică, descoperi silueta lui Gaby în mulțime aproape imediat. Privea înapoi peste umăr, dar era limpede că nu-l văzuse. Nu o luă la fugă panicată, doar răsuflă adânc și porni în pas grăbit pe stradă. Carl o privi câteva secunde, lăsă între ei un spațiu de cincizeci de metri sau mai mult, apoi se strecură pe alee și o urmă, mergând aplecat ca să-și țină capul jos. Îi fură aruncate câteva priviri ciudate, dar nimeni nu-i vorbi și, mai mult de-atât, nimeni nu comentă cu voce tare.

Avea, se gândi cu claritatea meshului, cam zece minute. Atât dura până când veștile despre bătaia din bar aveau să ajungă la autorități și cineva avea să ridice un elicopter deasupra străzilor rectilinii din Garrod Horkan 9. Dacă până atunci nu-l găsea pe Gray – *game over.*

Trei clădiri mai sus, Gaby traversă brusc strada și intră într-o baracă cu un singur nivel. Carl o văzu scotocind

după cardul gri-mat în buzunarul blugilor și introducându-l în broască. Ușa se deschise și ea dispăru înăuntru. Se afla prea departe ca să distingă numărul sau numele de pe panou, dar casa avea atârnate în față niște coșuri în care erau cactuși cu flori galbene. Carl se apropie de colțul barăcii, se strecură pe aleea dintre clădire și vecina ei și o ocoli până în spate. Găsi fereastra de la baie lăsată deschisă, o ridică și se săltă peste pervaz. Simți o vagă durere din rană, mușchiul tăiat mișcându-se altfel de cum ar fi trebuit. Evită în ultimul moment să alunece în vasul de toaletă, sări alături și se ghemui pe podea, strâmbându-se.

Se auzeau voci prin peretele subțire de un deget, alterate de rezonanță, dar altfel limpezi. Izolarea fonică a prefabricatelor era destul de bună în prezent, dar dacă voiai același lucru și pentru pereții interiori, costa. Nu era un lucru pe care tabăra GH să-l ofere pentru pachetul de bază; îmbunătățirile trebuiau cumpărate, iar cel care locuia acolo, Gaby sau Gray, evident nu o făcuse. Carl auzi din nou engleza cu accent a femeii, apoi o altă voce pe care o cunoștea din înregistrarea audio de la dosar.

— Târfă proastă, *de ce ai venit aici*?

— Eu... tu... vocea îi tremura, ofensată. Să te avertizez.

— Mda, și el e *chiar în spatele tău*, futu-i!

O plesnitură, cu palma peste fața ei. Carl îi auzi prin perete icnetul și nimic mai mult. Era dură, sau obișnuită cu asta, sau amândouă. Apăsă ușor clanța, crăpă puțin ușa și aruncă o privire. O siluetă masivă trecu prin segmentul lui de câmp vizual. Un braț întins în sus, gesticulând, prea repede pentru a observa dacă avea o armă în mână sau nu. Carl băgă mâna sub geacă după pistolul Haag. Ceva greu se prăbuși cu o bufnitură în camera alăturată.

— Probabil te urmărește *chiar acum*, probabil te-a lăsat să pleci ca s-o poată face. *Pizdă* fără creier, ai...

„Acum."

Carl izbi ușa de perete și se pomeni în fața celor doi, într-un mic living cu niște covoare viu colorate pe jos. Gray era întors pe jumătate, aplecat asupra unei Gaby care se trăgea înapoi și, retrăgându-se, doborâse o plantă dintr-un ghiveci înalt de lângă ușa principală. Urma roșie a palmei era încă vizibilă pe fața ei, acolo unde o lovise. În cameră erau mai multe plante, ceramică pictată ieftină și idoli Pachamama pe rafturi, o mică statuetă a unui sfânt oarecare pe un alt raft și o rugăciune în spaniolă înrămată pe un perete. Se aflau în casa lui Gaby.

Își modulă vocea să sune sever și calm.

— Asta e, Frank. *Game over.*

Gray se întoarse lent, atent și, la naiba, da, avea o armă, un pistol negru și mare cât un tun care părea sudat în pumnul de la capătul brațului drept. O mică parte din Carl, o subrutină imună la mesh și betamielina care îi inunda restul sistemului nervos, îl identifică drept arma crimei, acel Smith '61 fără carcasă. Avea mai mult de patruzeci de ani vechime, dar se spunea că poți plasa acel pistol pe orbită, să facă un tur, apoi să-l recuperezi, și tot ar ucide ca și când abia ar fi ieșit din fabrică. Pentru prima dată după mult timp simți că Haag-ul mare și rece din mâna lui era binevenit.

Nu-l ajută cu nimic când Gray îi zâmbi.

— Salutare, omule de la ONU.

Carl dădu din cap.

— Lasă pistolul jos, Frank. S-a terminat.

Gray se încruntă ca și cum s-ar fi gândit serios la propunere.

— Cine te-a trimis? Din Jesusland?

— De la Bruxelles. Lasă pistolul *jos*, Frank.

Dar celălalt bărbat nu se clinti. Ar fi putut fi o hologramă oprită temporar. Chiar și încruntarea îi rămăsese pe față. Poate puțin mai adâncă, ca și cum Gray s-ar fi străduit să-și dea seama cum dracului ajunsese aici.

— Te cunosc, nu? făcu el brusc. Marceau, așa-i? Tipul cu loteria?

„Ține-l de vorbă."

— Pe-aproape. Marsalis. Îmi place noua ta față.

— Zău?

Smith-ul atârna încă în mâna lui, într-o parte. Carl se întrebă dacă Gray apucase să ia mesh. Dacă o făcuse, viteza de reacție i-ar fi fost afectată, dar nu asta era adevărata problemă. Adevărata problemă era cum i-ar fi afectat atitudinea lui Gray.

— Am încercat să mă adaptez, știi tu. *Deru kui wa utareru.*

— Nu prea cred.

— Nu?

Apăru zâmbetul care se lărgea încet, zâmbetul alarmant pe care Carl spera să nu-l vadă.

— N-ai avut niciodată de gând să te lași uniformizat, Frank. Niciunul dintre noi nu vrea, asta-i problema noastră. Și accentul tău japonez e groaznic. Dacă vrei sfatul meu, mai bine îți livrezi înțelepciunea populară în engleză.

— Nu.

Zâmbetul deveni rânjet. El aluneca în aceeași direcție.

— Nu vreau sfatul tău, adică.

— De ce nu lași pistolul jos, Frank?

— Vrei, naibii, o listă de motive?

— Frank, zise Carl și rămase complet nemișcat. Uită-te la mâna mea. Ăsta e un pistol Haag. Chiar dacă mă dobori, nu trebuie decât să te zgârii în cădere. S-a *terminat*. De ce nu încerci să salvezi ce mai poți?

— Așa cum ai făcut tu? întrebă Gray scuturând din cap. Nu sunt cățelușul nimănui, omule de la ONU.

— Of, maturizează-te, Frank. Izbucnirea subită de furie din glasul lui era surprinzătoare. Toți suntem cățelușii cuiva. Vrei să mori, n-ai decât să continui și să mă provoci să te omor. Primesc aceiași bani.

Gray se încordă vizibil.

— Mda, presupun că da.

Carl își stăpâni propriile sentimente. Cu mâna în care ținea pistolul făcu o mișcare liniștitoare, încet.

— Uite...

— Ba nu, zise cu un rânjet trist. Îmi cunosc scorul. Trei euro-polițai, câțiva soldați din trupele Jesusland. Crezi că nu știu ce înseamnă asta?

— Bruxelles, omule. Ei au jurisdicția. Nu trebuie să mori. O să te închidă, dar...

— Da, o să mă închidă. Ai fost vreodată la pârnaie?

— Nu. Dar nu poate să fie cu mult mai rău decât pe Marte, și tu mergeai acolo oricum.

Gray clătină din cap.

— Greșit. Pe Marte o să fiu liber.

— Nu e chiar așa, Frank.

Gaby se repezi la el, țipând.

Nu era prea mult spațiu de traversat și ea străbătuse mai mult de jumătate, cu mâinile ridicate și degetele întinse ca niște gheare, când el o împușcă. Pistolul Haag scoase un sunet ca o tuse profundă și glonțul o lovi undeva în umărul drept. O făcu să se răsucească și să se izbească de

Gray, care ridica deja Smith-ul. Trase o singură dată, un tunet în camera mică, și peretele se sparse lângă urechea stângă a lui Carl. Asurzit, înțepat în față și în obraz de fragmentele desprinse, Carl se aruncă greoi într-o parte și trase patru gloanțe în celălalt bărbat. Gray se împletici înapoi ca un boxer care tocmai a primit o lovitură puternică, lovi peretele opus și alunecă în fund pe podea. Avea Smith-ul încă în mână. Se holbă în sus la Carl pentru o clipă, iar Carl, apropiindu-se prudent, îl mai împușcă de două ori în piept. Apoi așteptă atent, cu pistolul îndreptat spre el, până când viața dispăru din ochii lui Gray.

Cont biotech închis.

Pe podea, Gaby încercă să se ridice și alunecă în propriul sânge. Rana din umăr sângera abundent, lichidul scurgându-i-se de-a lungul brațului, pe covorul colorat de sub ea. Gloanțele Haag erau proiectate să rămână în corp – dar făceau multă mizerie la intrare. Ea ridică ochii spre el, scoțând un fel de mormăit slab și panicat din fundul gâtului.

Carl clătină din cap.

— Mă duc să chem ajutoare, zise în quechua.

Trecu pe lângă ea până la ușa principală și o deschise.

Apoi, inundat de lumina din exterior, se roti tăcut și o mai împușcă o dată, în ceafă.

Capitolul 2

Fu, bineînțeles, arestat.

Atrași de împușcături, membrii unui pluton de securitate al taberei, purtând echipament blindat, sosiră în pas alergător pe stradă, căutând adăpost pe după colțurile

clădirilor și în spatele vehiculelor oprite, ca niște gândaci de dimensiuni umane. Lumina soarelui se reflecta pe carapacele de un albastru mat aflate pe piepturile lor și pe creștetul căștilor, sclipea pe țevile puștilor de asalt scurte și boante pe care le purtau. Pe deasupra, erau la fel de tăcuți ca niște gândaci – după toate probabilitățile, echipamentul și armamentul lor cu inscripția GH avea și un pachet de comunicare, și microfoane cu inducție. Își imagină totul din punctul lor de vedere. Voci șoptite, șocate, venind prin cabluri. Ochelari cu vedere îmbunătățită.

Îl găsiră pe Carl stând turcește pe treptele din fața ușii barăcii, cu palmele ridicate în sus. Era o poziție de meditație *tanindo* pe care o învățase de la Sutherland, dar el nu medita deloc. Efectele meshului se diminuau și durerea din coasta rănită începuse să revină. Respira și își păstra corpul nemișcat. Urmărea atent cum plutonul de securitate se târa pe stradă, îndreptându-se către el. Își așezase pistolul Haag și permisul de la Agenție pe jos, la patru-cinci metri de locul unde stătea el, și imediat ce se apropie prima siluetă blindată, cu pușca de asalt atârnându-i pe umăr, ridică încet mâinile deasupra capului. Băiatul în echipament de război respira greu; pe sub cască și ochelari, fața tânără îi era încordată de tensiune.

— Sunt agent genetic licențiat, recită Carl în spaniolă, cu voce tare. Am contract cu UNGLA. Aceea este autorizația mea, acolo, pe stradă, alături de pistol. Nu sunt înarmat.

Restul plutonului se adună, cu armele ridicate în același fel. Toți erau adolescenți. Căpitanul, ceva mai în vârstă, sosi și trecu în revistă situația, dar nici chipul lui picurând de sudoare nu părea mai încrezător. Carl stătea nemișcat și repeta litania. Trebuia să-i convingă înainte

ca ei să intre în baracă. Trebuia să stabilească o autoritate, chiar dacă nu era a lui. Acoperiți cu echipamentul de luptă *high-tech,* aceștia erau niște recruți asemenea celor cu care venise în oraș. Majoritatea părăsiseră școala la paisprezece ani, unii chiar mai devreme. Pentru ei, Curtea Europeană s-ar fi putut să nu însemne mai nimic, iar atitudinea lor față de ONU putea fi cel mult ambivalentă, dar permisul de la Agenție era o bucată de plastic holografic cu aspect impresionant. Cu puțin noroc, putea să atârne în balanță atunci când aveau să descopere cadavrele.

Căpitanul coborî pușca, îngenunche lângă permis și îl culese de pe jos. Legănă hologramа înainte și înapoi, comparând-o cu fața lui Carl. Se ridică și împinse prudent Haagul cu vârful bocancului.

— Am auzit împușcături, zise.

— Da, corect. Am încercat să arestez doi suspecți într-un caz deschis la UNGLA și ei m-au atacat. Sunt morți amândoi.

Tinerii cu fețe umbrite de căști se uitară unii la alții. Căpitanul făcu semn cu capul către doi membri ai plutonului, un băiat și o fată, și ei se strecurară de o parte și de alta a ușii barăcii. Fata strigă o somație către cineva din interior.

— Nu e nimeni viu înăuntru, le spuse Carl. Serios.

Cei doi împinseră ușa în mod regulamentar, năvăliră înăuntru și parcurseră fiecare încăpere, strigându-și inutilele somații de predare. Restul așteptau cu armele îndreptate asupra lui Carl. În cele din urmă, fata din echipa care intrase înăuntru ieși cu arma pe umăr, traversă până la căpitan și-i șopti ceva la ureche. Carl văzu cum fața căpitanului se întunecă de furie în timp ce ascultă. Când ea își termină raportul, aprobă cu o înclinare a capului și

își scoase ochelarii de soare. Carl oftă și întâlni privirea cu care era obișnuit. Același vechi amestec, de teamă și dezgust. Tânărul își desfăcea deja niște cătușe din plastic albastru de la curea. Arătă cu degetul spre Carl ca spre ceva murdar.

— Tu, ridică-te, zise cu răceală. Mâinile la spate.

Până să-l dezlege din nou, degetele îi amorțiseră și umerii îl dureau din cauza strădaniilor de a-și ține încheieturile mâinilor cât mai aproape una de alta. Strânseseră cătușele cu sălbăticie – și chiar dacă își strânsese pumnii în timp ce îl legau, nu obținuse prea mult spațiu după ce își relaxase iar mâinile, iar tensiunea din brațe tindea să-i îndepărteze încheieturile, astfel că, oricum ar fi stat, cătușele tăiau în carne. După rana de cuțit din coastă, asta-i mai lipsea.

Descoperiseră rana când îl percheziționară, dar erau mai preocupați să-i golească buzunarele decât să-l trateze. Nu-i scoseseră cătușele. Atâta timp cât nu murea în arest, presupunea că nu le prea păsa în ce stare este. La centrul de securitate al taberei îi tăiară hainele; un medic nu foarte interesat palpă în jurul rănii, o declară superficială, îi dădu cu un spray antibacterian, o cusu și lipi un plasture peste ea. Fără analgezice. Apoi îl părăsiră într-o celulă de plastic mirosind vag a urină, în timp ce directorul GH se prefăcu timp de două ore că are probleme mai presante de rezolvat decât o dublă crimă în tabăra lui.

Carl își petrecu timpul revăzând confruntarea cu Gray, căutând o variantă în care Gaby să nu fi murit. Analiză unghiurile, cuvintele folosite, felul în care decursese conversația. Ajunse de zeci de ori la aceeași concluzie. Exista o singură procedură care i-ar fi salvat viața lui Gaby, anume

să-l fi împușcat mortal pe Gray în momentul în care ieșise din baie.

Sutherland ar fi fost supărat, știa asta.

„Nu există călătorii în timp", mormăise răbdător cândva. „Trăiești numai cu ceea ce ai făcut, iar în viitor încearcă să faci numai lucruri cu care poți trăi fericit. Ăsta-i întregul joc, bețivane, asta-i tot ce există."

Grele în siajul amintirii, gândurile lui Carl se întoarseră să-l caute.

„Nu mai vreau să fac așa ceva."

În cele din urmă, doi membri ai echipei de securitate, niște bărbați fără scuturi de protecție, veniră și-l scoaseră afară din celulă fără să-l dezlege, apoi îl conduseră într-un birou mic de la celălalt capăt al clădirii. Directorul taberei stătea pe colțul unei mese legănându-și piciorul și urmărea cum i se scoteau lui Carl cătușele, fără niciun ceremonial. Jetul de solvent îi lăsă pe piele câteva picături care îl arseră. Nu părea a fi un accident.

— Îmi pare foarte rău, zise directorul în engleză, fără vreo remușcare vizibilă.

Era un tip destul de obișnuit, înalt, alb, la patruzeci și ceva de ani, într-un costum de firmă care aducea cu un echipament ușor de călătorie. Numele lui, după cum aflase Carl din cercetările anterioare, era Axel Bailey, dar el nu se prezentă și nici nu-i întinse mâna.

— Și mie.

— Da, e evident că ai fost reținut fără a fi necesar. Dar dacă ți-ai fi declinat identitatea înainte de a alerga prin tabăra mea, jucându-te de-a detectivul, poate am fi reușit să evităm o mulțime de neplăceri.

Carl nu spuse nimic, doar își frecă mâinile în așteptarea durerii prin care ele își reînnoiau cunoștința cu fluxul de sânge.

Bailey își drese glasul.

— Da, ni s-a confirmat că Rodriguez era în realitate cel care ai pretins tu că este. O scăpare produsă când s-au făcut verificările aici, se pare. Oricum, agenția ta vrea să-i contactezi și să le oferi o informare preliminară asupra împușcăturilor, dar întrucât noi nu-i contestăm jurisdicția, desigur, deocamdată nu va fi nevoie de mai mult. Totuși aș vrea să mă asiguri că o să faci un raport complet la COLIN, imediat ce te întorci la Londra, în care să amintești de cooperarea noastră. Dacă ești de acord, ești liber, ba chiar îți asigurăm și transportul de aici.

Carl aprobă. Simți primele înțepături de durere prin carnea degetelor.

— S-a făcut. Vrei să dispar înainte ca presa să ia urmele poveștii.

Gura lui Bailey se strânse, devenind o linie.

— Te duc cu elicopterul până la Arequipa – spuse el sec – ca să ai zbor direct spre casă. Consideră asta un gest de bunăvoință. Pistolul și licența îți vor fi înapoiate acolo.

— Nu.

Carl scutură din cap. Fiind sub mandat UNGLA, teoretic ar fi putut închiria el însuși elicopterul. Teoretic.

— Îmi înapoiezi personal pistolul și licența, chiar acum.

— *Poftim?*

— Pistolul Haag este proprietatea UNGLA. Posesia lui de către o persoană neautorizată este ilegală. Du-te și adu-l.

Piciorul lui Bailey se opri din legănat. Întâlni ochii lui Carl pentru o clipă, probabil văzu ce era acolo și își drese glasul. Făcu semn unuia dintre gardieni, citindu-i numele scris pe buzunarul de la piept al uniformei:

— Aaa... Sanchez. Du-te și adu efectele personale ale domnului Marsalis.

Gardianul se întoarse să plece.

— Nu.

Carl îi aruncă o privire lui Sanchez și îl văzu oprindu-se cu mâna pe ușă. Știa că se poartă copilărește, dar părea să nu se poată opri. Se întoarse către director:

— Am spus să mi le aduci *tu*.

Bailey se înroși. Coborî de pe marginea mesei.

— Ascultă, Marsalis, nu...

Carl își acoperi un pumn care pulsa dureros cu cealaltă mână. Făcu o grimasă. Glasul directorului se stinse.

— Du-te și adu-mi-le, repetă Carl încet.

Tensiunea momentului se prelungi, apoi se risipi. Încă roșu până la rădăcinile părului său atent pieptănat, Bailey trecu pe lângă el și deschise ușa.

— Supravegheați-l, se răsti la gardieni și se strecură afară.

Carl observă un zâmbet subțire schimbat între cei doi bărbați. Își mai frecă puțin pumnul apoi trecu la cealaltă mână.

— Așadar, care dintre voi doi, binevoitorilor, m-a stropit cu solventul de cătușe?

Zâmbetul se topi într-o prudență ostilă și o tăcere încremenită care ținură până când Bailey se întoarse cu lucrurile lui și formularele aferente.

— Va trebui să fii martor la asta, zise morocănos.

Securitatea taberei împachetase totul cu bandă izolatoare lată de patruzeci de centimetri, fiecare obiect fiind strâns în pungi de plastic vidate. Carl rupse banda, desfășurând-o pe birou ca să verifice că totul era acolo.

Arătă spre cheie.

— Asta e de la un dulap din parcarea autocarelor, zise. Bagajul meu e înăuntru.

— Îl poți recupera în drum spre elicopter, replică Bailey, fluturând nerăbdător formularul de eliberare. O să-i pun pe oamenii mei să te escorteze.

Carl luă formularul, îl așeză pe birou, rupse folia de activare a holorecorderului din colț și se aplecă deasupra lui.

— Carl Marsalis, SIN s810dr576, recită el, cuvintele alunecându-i ușor pe limbă datorită familiarității lor. Autorizație UNGLA cod 31 jad. Prin prezenta declar că toate obiectele enumerate reprezintă lista completă cu lucrurile aflate în proprietatea mea, care mi-au fost luate de cei de la securitatea taberei GH la 18 iunie 2107 și returnate mie la aceeași dată.

Apăsă discul cu degetul mare, sigilându-l, și îl împinse pe suprafața mesei. O senzație bizară de sufocare pusese stăpânire pe el în timp ce recita declarația, ca și cum nu efectele lui personale, ci el însuși ar fi fost cel închis etanș în plasticul transparent.

Nu mai vreau să fac așa ceva.

Nu, nu asta era. Ridică ochii și văzu modul în care Bailey și cei doi gardieni îl priveau.

Nu mai vreau să fiu *așa ceva.*

Așa.

Părăsi tabăra în elicopter, legănându-se deasupra albastrului strălucitor al lacului și apoi prin frumusețea aspră

a munților, în drumul de la *altiplano* la Arequipa. Elicopterele de acel gen aveau sisteme de navigație inteligente care rulau un model, transmis prin satelit în timp real, al terenului și condițiilor meteo locale, ceea ce le făcea să zboare aproape singure. Totuși pilotul îl ignoră nepăsător pe durata întregului zbor. Carl stătu singur în compartimentul pentru pasageri și privi pe fereastră la peisajul de dedesubt, suprapunându-l peste amintirile lui despre Marte. Asemănările erau evidente – nu era vorba doar de atmosfera rarefiată pe care o simula aici COLIN –, dar până la urmă era totuși acasă, cu un cer albastru-senin deasupra, orizontul larg al unei planete mari în față și greutatea rotației lente de 1g complet apăsându-ți oasele.

„Nu acceptați înlocuitori." Sloganurile partidului politic Earth First îi trecură repede prin minte.

„Nu ascultați păcălelile corporațiilor. Rămâneți cu picioarele pe pământ. Luptați pentru o viață mai bună *aici* și pentru o lume mai bună *acum*."

Pe aeroportul din Arequipa își folosi atestările UNGLA ca să facă rost de un loc în compartimentul de dormit, la următorul zbor direct spre Miami, cu Delta. Ar fi preferat un suborbital, dar pentru asta trebuia să te duci la Lima și probabil nu merita timpul suplimentar pierdut și stresul cerut de ocol. Așa putea cel puțin să se odihnească. Mai avea cam o oră de așteptat, așa că își cumpără la negru niște codeină, luă dublul dozei admise și o înghiți împreună cu o substanță generică, pe care o cumpărase în salonul pentru plecări de la un *outlet* Buenos Aires Beef Co. Își mestecă hrana provenind de la o franciză, stând la punctul de observare, fără să-i simtă gustul, privind afară la conul încununat de zăpadă al vulcanului El Misti și

întrebându-se dacă realmente nu exista ceva, altceva, cu care să fi putut să-și câștige existența.

„Sigur. Du-te și vorbește cu Zooly când te întorci, poate are nevoie de ușieri pentru tranșa de miercuri."

Un zâmbet amar. Se anunța zborul lui. Își termină rămășițele reci ale pampaburgerului – „Olé!" –, își șterse degetele și plecă.

Dormi prost pe drumul spre Miami, sâcâit de vise despre coridoarele tăcute de pe *Felipe Souza* și vaga teroare că stafia lui Gaby plutea pe urmele lui în tăcerea gravitației scăzute, cu fața recompusă, în mod miraculos nedistorsionată de glonțul care o ucisese, și cu creierul scurgându-i-se întunecat din gaura pe care i-o făcuse în ceafă. Variații pe aceeași temă, dar nimic nou – numai că de obicei era o altă femeie care venea plutind în spatele lui pe nava spațială pustie, niciodată atingându-l cu adevărat, șoptindu-i șuierător în ureche peste țiuitul asurzitor al liniștii.

Se trezi tresărind, transpirat, când pilotul anunță că începea coborârea spre Miami și că aeroportul era închis din motive de securitate, deci niciun avion nu avea să decoleze pe viitor. Opțiunile de cazare puteau fi accesate prin...

„La dracu'."

Suborbitalul companiei Virgin l-ar fi adus pe cerul de deasupra Londrei la patruzeci și cinci de minute după decolarea din Miami. Ar fi putut ajunge acasă la timp pentru o ultimă comandă la Banners și apoi în patul său din mansarda înconjurată de copaci din Crouch End. S-ar fi putut trezi târziu a doua zi dimineață, cu ciripitul păsărelelor la fereastră și lumina soarelui strecurându-se fracturată printre frunzele proaspete. În sfârșit, puțin concediu în vara britanică – rănit fiind, Agenția n-ar fi avut de ales – și

întreg Atlanticul aflat între el și topografia tulburătoare de la MarsPrep.

În schimb, își târâia geamantanul pe coridoare largi și luminoase, cu holoecrane de doi metri pe zece, care admonestau: „Credeți că acolo nu sunt decât pietre roșii și ecluze? Mai gândiți-vă!" și „Noi trimitem pe Marte numai învingătorii".

Miami era un aeroport transamerican, și asta însemna un aeroport al tuturor companiilor implicate în Western Nations Colony Initiative. O jurnalistă de la un tabloid, cu ceva mai multă vizibilitate decât ar fi meritat, estima, într-un fragment de prostioară pe care o citise cu ani în urmă: „În prezent, una din șapte persoane care trece prin Miami International o face în scop de afaceri legate, direct sau indirect, de Marte și programul COLIN. Acest procent este în creștere." Acum ajunsese probabil la o persoană din patru.

Folosi scări rulante și ascensoare prin întreg aeroportul, încă simțindu-se vag amorțit din cauza codeinei. În partea opusă a complexului terminalului căută hotelul Marriott, luă o cameră cu vedere la linia orizontului și solicită o consultație medicală din opțiunile de la room service. Plăti totul cu cardul Agenției. Ca om care-și închiria serviciile, avea un credit destul de substanțial – în orice caz, atunci când lucra sub acoperire își făcea cea mai mare parte a tranzacțiilor cash și electronic, cheltuieli pe care apoi le cerea înapoi ca parte a remunerației lui –, dar fiindcă nu mai avea decât câteva zile până să se întoarcă la Londra și să închidă oficial dosarul Gray, în cont îi mai rămăseseră destui bani.

Era timpul să-i folosească.

Ajuns în cameră, își dezbrăcă geaca și cămașa protectoare de weblar, își aruncă hainele murdare grămadă pe jos și se înmuie sub duș timp de cincisprezece minute. Meshul se evaporase, retras înapoi în bârlogul lui spinal, și trupul lui era un catalog de vânătăi pe care le simțea prin valurile tot mai subțiri de codeină. Rana lipită din coastă îl durea ori de câte ori se mișca.

Se șterse cu prosoapele pufoase de la Marriott și tocmai își îmbrăca cea mai curată pereche de pantaloni uzați din pânză, când cineva sună la ușă. Apucă un tricou, privi în jos spre rană și ridică din umeri. N-avea rost să se îmbrace. Aruncă tricoul și se duse la ușă gol până în talie.

Medicul hotelului era o latino-americancă atrăgătoare, care probabil își făcuse stagiul în vreun spital republican de la oraș, pentru că abia dacă ridică o sprânceană bine îngrijită când el îi arătă rana de cuțit.

— Ești de mult în Miami? îl întrebă.

El zâmbi și scutură din cap.

— Nu s-a întâmplat aici. Abia am venit.

— Înțeleg.

Nu-i întoarse zâmbetul. Se așeză în spatele lui și apăsă cu degetele lungi și răcoroase în jurul rănii, încercând lipitura. Nu se purta cu prea multe menajamente.

— Așadar, ești unul dintre iluștrii noștri consultanți militari?

Răspunse în engleză:

— Cum, cu accentul ăsta?

Buzele i se curbară ușor când se întoarse în fața lui.

— Ești britanic? Îmi pare rău, am crezut...

— Nu-i nimic. Și eu îi urăsc pe ticăloșii ăia.

Că ucisese unul într-un bar din Caracas anul trecut nu mai spuse. Nu încă. Reveni la spaniolă:

— Ai familie în Venezuela?

— În Columbia. E aceeași poveste și acolo, doar că pentru coca, nu pentru petrol. Și de mai mult timp. E la fel încă de când au plecat bunicii mei și n-o să se schimbe vreodată.

Își deschise geanta de pe măsuță și scoase un ecograf portabil.

— N-ai crede ce chestii îmi povestesc verii mei.

Carl se gândi la uniformele pe care le văzuse pe străzile din Bogotá cu câteva săptămâni în urmă. O bătaie scurtă la care asistase.

— Nu, n-aș crede.

Ea îngenunche în fața lui și palpă din nou rana, acum cu mai multă blândețe. De necrezut, dar degetele ei păreau mai calde. Plimbă ecograful înainte și înapoi de câteva ori, apoi se ridică în picioare. Carl prinse o undă din parfumul ei. În acel moment, ochii li se întâlniră și ea își dădu seama că el îi simțise mirosul. Dură doar o clipă, intensă, apoi ea se întoarse spre geantă. Îi scoase bandajele și își drese glasul, înălțând sprâncenele și privind cu ochi îngustați la ceea ce tocmai se întâmplase.

— Nu prea pot face mai mult decât s-a făcut deja, zise ea puțin grăbită. Cel care te-a lipit știa ce face. E o treabă bună, ar trebui să se vindece repede. Ți-au dat cu spray?

— Da, au dat.

— Vrei ceva pentru durere?

— Durerea e sub control.

— Bun, o să te pansez din nou dacă vrei, doar dacă nu ai de gând să faci un duș.

— Tocmai am făcut duș.

— Păi, în cazul ăsta pot să plec...

— Vrei să iei cina cu mine?

Atunci ea zâmbi de-adevăratelea.

— Sunt căsătorită, spuse ridicând mâna cu verigheta de aur pe ea. Nu fac așa ceva.

— Hei, îmi pare rău. N-am observat, minți el.

— Nicio problemă.

Zâmbi din nou, dar oarecum cu neîncredere, iar tonul vocii sugera că nu se lăsase prostită.

— Ești sigur că nu vrei calmante? Tariful e cel minim, astea intră la pachet cu restul.

— Nu, sunt bine.

Ea își adună lucrurile, îi mai oferi un zâmbet și îl lăsă să se îmbrace și el.

Ieși în oraș.

Probabil nu era ceva înțelept, dar amintirea senzorială a doctoriței intangibile îl puse în mișcare. Degetele ei pe pielea lui, parfumul ei, vocea. Felul în care îngenunchease în fața lui.

Un autotaxi îl duse la est de aeroport, străbătând șoselele largi, cu multe benzi. Majoritatea localurilor erau încă deschise – strălucirile LCLS de pe fațade chemau, părând totuși ciudat de îndepărtate, ca luminile unui oraș de pe țărm văzute din larg. Presupuse că era de vină codeina, poate interfera cumva cu meshul. Un timp, fu fericit să le privească trecând pe lângă el. Apoi, când traficul începu să se aglomereze, o luă la întâmplare spre direcția în care luminile păreau mai strălucitoare. Pe un bulevard numit după un erou cubanez al Reposesiunii, cu placa de bronz reprezentând capul de pod și baioneta fixată la colț un zidul de cărămidă. Remixuri ale unor piese clasice de

Zequina și Reyes se revărsau pe ușile larg deschise, trupuri bronzate unduindu-se sau mergând pe stradă în jurul lui. Era cald și înăbușitor, iar îmbrăcămintea se compunea din petice ușoare de mătase peste costumele de baie – pentru femei – și pantaloni de in sau de piele, cu bustul gol – pentru bărbați. Dacă te luai numai după culoarea pielii, Carl s-ar fi potrivit destul de bine în peisaj – era unul dintre cele câteva lucruri care îi plăceau în Miami – dar strica totul cu garderoba. Pantaloni de doc, pantofi sport ușori și un tricou cu *Bradbury Bubble '97*. Arăta ca un nenorocit de turist.

În cele din urmă, obosit de privirile de genul „nu-i locul lui aici", primite din partea faunei locale, se retrase din fluxul principal și se afundă în semiîntunericul unui club numit Picante. Era jegos, pe jumătate gol și la fel de apropiat de fanteziile lui despre cum avea să continue seara pe cât era afișul de pe peretele barului din Garrod Horkan 9 față de realitatea caraibiană. În subconștientul lui rulau vag serii de imagini în care o întâlnea pe doctorița latino – în fine, un substitut apropiat, oricum – într-un bar salsa stilat, plin de luminile ringului de dans reflectate în paharele de cocktailuri și danturile perfecte. Urma atmosfera lejeră, slab luminată a unui loc mai intim, dar la fel de elitist, apoi drumul spre locuința ei, oriunde s-ar fi aflat aceasta. Așternuturi curate pe un pat larg și țipetele unei femei dezinhibate, pe culmile orgasmului. Ațipind satisfăcut în confortul umbros și temporar al căminului de o noapte al unei femei străine.

„Ei bine, umbra o ai", admise în sinea lui cu un zâmbet amar. Picante avea câteva ringuri de dans LCLS, nu mai mari decât baia lui din hotel, un bar rectiliniu tradițional și aplice luminoase pe pereți, care păreau proiectate în

avantajul celor câteva prostituate destul de vizibile care își pierdeau vremea pe la mese, fumând și așteptând să fie invitate la dans. Carl își luă de băut – nu aveau Red Stripe și se hotărî pentru ceva numit Torero, apoi își dori să n-o fi făcut – și se instală la bar aproape de ușă. Poate că era o prudență profesională sau doar senzația ciudată de confort dată de faptul că putea vedea strada – sentimentul că nu trebuia să *rămână* acolo dacă nu voia.

Dar se afla încă acolo, o oră mai târziu, când ea apăru și se propti alături de el la bar.

Barmanul se apropie, lustruind un pahar.

— Salut! Dă-mi un whisky cu cola. Cu multă gheață. Salutare!

Carl își dădu seama că ultimul salut îi era adresat lui. Ridică ochii de la resturile ultimei beri și înclină din cap, încercând să se adapteze la lumina slabă. Încercând să-și dea seama dacă era o profesionistă.

— Nu pare că te distrezi prea mult aici, zise ea.

— Nu?

— Nu.

Nu era doctorița de la Marriott – trăsăturile îi erau mai ascuțite și mai palide, curbele trupului mai puțin generoase și părul de metisă prost pieptănat. Nu avea nici verighetă, doar mai multe inele din argint, ieftine și bogat ornamentate, la ambele mâini. Corsajul era făcut astfel încât să arate a metal sculptat, strângând-o doar cu puțin mai jos de subsuori, fusta îi ajungea până la jumătatea coapsei, realizând un contrast întunecat, plus inevitabilele tocuri cui. Expunea multă piele netedă de culoarea cafelei – coapsele mai jos de fustă, umerii și curbele sânilor ridicați deasupra corsajului, buricul acolo unde cele două piese de îmbrăcăminte nu se întâlneau –, dar nu mai mult

decât obișnuia lumea de pe stradă pe o asemenea căldură, și asta nu trebuia să însemne nimic, în niciun sens. Machiajul era puțin cam încărcat, îmbâcsit în porii de pe laturile nasului. Mda, era la lucru. Încetă să se mai amăgească de unul singur, așteptând o clipă înainte de a lua decizia, ca un parașutist care se prinde de trapă, apoi se relaxă.

— Abia am ajuns, spuse. Călătorie de afaceri, sunt încă sub tensiune.

— Da? întrebă ea, înclinându-și capul pe o parte și încrucișându-și picioarele în direcția lui, în timp ce fusta i se ridică pe coapse. Ai nevoie de ajutor?

Mai târziu, altundeva, eliberat de tensiune ca de o pereche de pantaloni strâmți de piele de care nu se putea dezbrăca singur, stătea proptit de tăblia patului și o urmărea mișcându-se prin spațiul vopsit în alb al apartamentului ei. De la picioarele patului până la ușa deschisă a băii nu era mai mult de un metru, dar lui i se părea că ea trecuse într-un univers paralel. Acțiunile ei păreau să aibă loc la o mare distanță; chiar și micile zgomote din baie, curgerea și stropitul apei, clinchetele instrumentelor de machiaj, toate erau cumva atenuate, ca și cum le-ar fi privit printr-un panou de observație din sticlă groasă dintr-un vivariu al unei grădini zoologice extraterestre.

„Veniți să vedeți oamenii!"

„Priviți cum se împerechează în mediul lor natural autentic!"

O grimasă îl străbătu, prea adânc ca să mai poată fi înregistrată de mușchii feței.

„Priviți ritualul postcoital la duș al femelei!"

Un alt impuls adânc îngropat îi spunea să se ridice din pat, să se îmbrace și să plece dracului. Nu prea mai

era nimic altceva de făcut. Ea îi folosise cardul imediat ce intraseră pe ușă – îl strecurase prin fanta cititorului cu aceeași competență clinică pe care o folosise apoi ca să-i dea cu spray pe penis și să-l introducă în interiorul ei. După aceea avusese parte de câteva figuri de bază din filme difuzate doar contra cost – își supsese degetele în timp ce el se mișca înăuntrul ei, își strivise sânii când îl călărea – câteva schimbări de poziție la momentul potrivit și un crescendo de gemete din fundul gâtului până când el își dăduse drumul. Acum luminile străzii și un copac de afară produceau umbre galbene și legănătoare pe pereții și tavanul camerei întunecoase, mirosul alcalin al sexului de curând încheiat se scurgea din cearceaful înfășurat în jurul taliei lui și dintr-odată se simți bătrân, obosit și ușor bolnav.

Rana din coastă începuse să-l doară din nou și se gândi că probabil i se desprinsese bandajul.

Impulsul ajunse până la sistemul lui motor. Se sculă și-și lăsă picioarele peste marginea patului. În spațiul băii se trăgea apa la toaletă. Dintr-un motiv oarecare, sunetul îl făcu să se grăbească, iar când ea ieși, își găsise deja pantalonii și îi îmbrăca.

— Pleci? întrebă ea plat.

— Da, cred că a venit momentul ăla.

Își culese cămașa de pe un braț al canapelei și începu să și-o tragă pe el.

— Sunt obosit, iar tu, presupun, trebuie să ajungi în altă parte, corect?

Tăcere. Stătea acolo, privindu-l. Auzi un sunet slab când ea înghiți în sec, apoi un icnet umed. Brusc, își dădu seama că plângea în întuneric. Se opri, prudent, cu cămașa pe jumătate îmbrăcată, trăgând cu ochiul la ea. Icnetul

deveni un suspin adevărat. Se întoarse cu spatele la el, cuprinzându-se în brațe.

— Ascultă, spuse el.

— Nu, du-te.

Vocea era dură și aproape nealterată de lacrimi, antrenată de meserie, presupuse el.

Nu se prefăcea că plânge, exceptând cazul în care se pricepea imite mai bine suferința decât extazul sexual. Rămase în spatele ei, privind la buclele dezordonate ale părului ei, încrețite de umezeală și căldură.

Imagini ale cefei lui Gaby explodând.

Se strâmbă, puse mâna pe umărul ei cu o ezitare care semăna cu o farsă grosolană după intimitatea ieftină pe care și-o cumpărase cu douăzeci de minute în urmă. Ea tresări ușor la atingerea lui.

— Sunt însărcinată.

Replica ricoșă dintr-un colț al minții lui și pentru o clipă se gândi că nu înțelesese bine. Apoi, dacă ea nu repetă, își luă mâna de pe umărul ei. Ea pescuise sprayul Trojan din geantă cu dexteritatea unui artist de circ legat la ochi și i-l aplicase cu aceeași dexteritate. Îi dăduse un sentiment de liniște s-o privească lucrând, senzația că era – ce idioțenie – pe mâini bune. Acum aceeași parte idioată din el se simțea trădată de recunoașterea acelei greșeli anterioare, aproape ca și cum ea l-ar fi acuzat că problema avea vreo legătură cu el.

— Păi, încercă el, nu poți... Înțelegi.

Umerii ei se cutremurară.

— Suntem în Florida. E ilegal de zeci de ani. Trebuie să te duci în Uniune sau în Rim, iar eu nu am fondurile necesare în contul meu medical. Dacă aș vinde tot ce am, tot nu mi-ar ajunge.

— Și nu e nimeni aici care să...

— Nu m-ai auzit? La dracu, e *ilegal*.

O urmă de competență profesională – sentimentul că se află pe teritoriul lui – puse stăpânire pe el.

— Legalitatea nu are nimic de-a face cu asta. Nu la asta mă referam. Trebuie să existe locuri în care să te duci.

Ea se întoarse cu fața la el, ștergându-și cu dosul palmei lacrimile de pe obraz. Urmele rămase sclipeau în lumina din cameră. Pufni:

— Da, locuri în care te poți duce *tu*, poate. Locuri în care se poate duce fiica guvernatorului. Crezi că am banii ăștia? Sau poate crezi că vreau să risc o răzuială pe vreo alee întunecoasă, să ajung acasă sângerând de moarte sau să intru într-un colaps enzimatic pentru că ăia erau prea ieftini ca să facă treaba corect. De unde vii, omule? Aici costă al dracului de mulți bani să fii bolnav.

Îi stătea pe limbă să-i spună s-o lase baltă. Nu era problema lui, căcatul ăsta nu-l privea. În schimb văzu din nou capul lui Gaby explodând și, de la depărtare, se auzi întrebând încet:

— De cât ai nevoie?

„Futu-i!" Își deplasă iritarea asupra fetei, asupra lui însuși, o redirecționă spre nord și spre est. „Să mai plătească ticăloșii de la UNGLA și pentru ceva care merită. Nu că nu și-ar permite. Să-și facă griji nemernicul de di Palma dacă îndrăznește."

După ce o calmă, o opri din plâns și îi întrerupse protestele recunoscătoare înainte de a începe să sune fals, îi explică că are nevoie de un datapoint ca să transfere fonduri pe carduri pe care ea să le poată utiliza. Asta ar putea să însemne să se întoarcă la hotel. Auzind asta, ea îl apucă strâns de mână și el bănui că era îngrozită ca nu cumva

să se răzgândească dacă ar ieși din raza ei vizuală sau din cartier.

Știa un datapoint sigur la câteva străzi distanță, unul dintre clienții ei din centrul orașului îl folosea din când în când. Îi putea arăta locul, chiar acum, doar să se îmbrace, nu durează mult.

Afară, străzile erau destul de goale, era un cartier periferic semi-rezidențial, și la ora asta oamenii erau fie în case, fie prin centru. Toate vitrinele magazinelor aveau storuri din aliaje metalice; benzi de un galben strident anunțau sistemele antiefracție pândind din interiorul metalului. Câteva baruri erau încă deschise, expunând firme palide de neon deasupra ușilor de pe colț, ca niște difuze turnuri de far urbane. În fața unuia, mai mulți aspiranți la titlul de bătăuși de stradă se sprijineau de pereți sau se urcaseră pe mașinile parcate, aruncând priviri periculoase rarilor trecători. Carl simți meshul activându-se ușor, sugestiv. Îl ignoră și le evită ochii, puse un braț pe umerii fetei și grăbi puțin pasul. Îi auzi pe băieți vorbind despre el într-un dialect spanglez extrem de codificat. Nu era nevoie de prea multă imaginație ca să înțeleagă ce spuneau. „Turiști nenorociți, străini nenorociți, ne fut nouă femeile". Vechea nemulțumire. Nu prea îi putea acuza. Apoi dispărură după un colț și vocile lor fură înlocuite de muzica scurgându-se pe o fereastră deschisă larg din cauza căldurii, un jazz cubanez aspru, care suna ca și cum cineva ar fi cântat la pian cu pumnii.

Datapointul era o excrescență urâtă din beton, înaltă de doi metri și cam la fel de lată, umflându-se din zidul unei unități comerciale ca un fel de tumoare arhitecturală. Era dotat cu o ușă din aliaj solid de tantal. Panourile

LCLS cu grilaje puternice încastrate în partea superioară a structurii aruncau în jos o lumină cristalină palidă.

Carl păși în cercul luminos și se simți, în mod ridicol, ca un actor pe scenă. Tastă codul său general de acces și ușa se roti, deschizându-se. Vechi amintiri și cicatrici din Caracas îl făcură s-o împingă pe fată înainte și să lovească butonul de închidere rapidă imediat ce ajunseră amândoi înăuntru. Ușa se roti la loc.

Interiorul era cam la fel ca toate modulele pe care le folosise prin toată lumea: o mască pentru citirea irisului, pe o tijă flexibilă, un ecran lat cu microfon integrat într-o latură, așezat deasupra unui bancomat de carduri, un scaun dublu lat ieșit din podea, destinat, cu siguranță, mai degrabă clienților obezi decât cuplurilor îndrăgostite.

Oricum, fata rămase discret în picioare, privind ostentativ departe de ecran. Într-adevăr, mai adusese acolo clienți.

— Bună ziua, domnule, rosti veselul datapointul. Doriți să auziți opțiunile disponibile pentru clienți...

— Nu.

Carl își potrivi cititorul de iris pe cap, clipi de cîteva ori în lentile și așteptă clopoțelul care anunța că fusese identificat. Se întrebă alene ce s-ar întâmpla dacă ar fi nevoit să facă asta cu un ochi învinețit.

— Mulțumesc, domnule. Acum vă puteți accesa contul.

Încărcă creditul pe zece carduri cu limită de sumă, gândindu-se că fata nu ar acorda încredere unei clinici clandestine plătind totul în avans. În momentul când i le înmâna, în spațiul înghesuit, își dădu seama că nu știa cum o cheamă. Câteva secunde mai târziu își dădu seama de încă un lucru, anume că nici nu voia să știe. Ea luă cardurile în tăcere, privindu-l de sus până jos într-un fel

care îl făcu să se gândească că ar putea să-i ofere din recunoştinţă o partidă de sex oral acolo, în cabină. Dar ea şopti un „mulţumesc" cu o voce atât de joasă încât abia se auzi, iar el se întrebă dacă nu era, la urma urmelor, doar un idiot cu o imaginaţie superactivă. Apăsă din nou butonul şi uşa se deschise cu un şuierat.

Ieşi în urma fetei.

— OK, băiete! Ridică dracului mâinile, să le văd!

Strigătul venea din stânga lui; siluetele care săriră pe el veneau din ambele părţi. Meshul învie vesel. Apucă un braţ, îl răsuci şi îl azvârli pe posesor în direcţia ecoului stins al vocii. Înjurături şi poticneli. O altă siluetă încercă să se lupte cu el, avea o oarecare tehnică, dar... trase cu putere, pară cu braţul şi izbi cu cotul în figura din spatele lui. Simţi nasul spărgându-se. Durerea îi smulse atacatorului său un ţipăt ascuţit . Făcu un pas, agăţă cu un picior şi împinse.

Cel cu nasul spart căzu. Mai era unul, revenind din stânga. Se răsuci cu un rânjet feroce, cu degetele ca nişte gheare şi îşi văzu ţinta. Masiv, cu umeri aduşi în faţă, tipul fostului luptător profesionist. Carl fentă, apoi îl lovi rapid în stomac. Un icnet şi senzaţia unei lovituri bine plasate, dar inerţia bărbatului masiv îl făcu să se prăbuşească în faţă şi Carl trebui să se ferească într-o parte ca să evite să fie doborât.

Atunci cineva în lovi în cap de la spate.

Auzi lovitura venind, simţi mişcarea aerului pe lângă ureche, începu să se întoarcă înspre atacator, dar era mult prea târziu ca să scape. Întunericul explodă în el, punctat cu mici scântei. Se răsuci şi se prăbuşi în cercul de lumină cristalină din jurul datapointului. Vederea i se înnegură, apoi îi reveni. O altă siluetă solidă veni şi se

aplecă deasupra lui. Prin culorile care valsau în sus și în jos în spatele ochilor lui văzu țeava unui pistol și încetă să se mai lupte.

— Miami Vice, dobitocule. Rămâi jos sau îți fac o gaură în cap.

Evident, fu arestat.

Capitolul 3

6.13 a.m.

Fâșii de nori joși, pe cerul curat de dinaintea răsăritului. Burnița din noaptea trecută încă mai sclipea pe metalul negru al carapacelor navetelor obținute prin multiplicare rapidă, pista de aterizare din ciment era umedă și în aer încă mai erau picături de ploaie.

Joey Driscoll apăru din cantină cu câte un termos înalt de cafea în fiecare mână, ținând brațele depărtate lateral ca pentru a se echilibra; avea ochii încercănați de somnolența sfârșitului de schimb. Gura i se deschise într-un căscat cavernos.

Sirena izbucni, țiuind în crescendo, ca freza gigantică a unui dentist.

— Of, la dracu'...

Pentru o clipă încremeni într-o neîncredere epuizată – apoi termosurile de cafea izbiră podeaua și el alergă resemnat către depozitul de arme. Deasupra capului său, sirenele oprite în primul moment pentru a-și trage răsuflarea, își reluau vaierul maniac. Panourile mari LCLS din pragurile hangarului luminau într-un chihlimbariu intermitent.

În stânga, peste zgomotul sirenelor, auzi bâzâitul răgușit al turbinelor cu reacție rapidă ale navetelor pornind. Dura poate un minut și jumătate până să atingă maximul. Încă două minute pentru adunarea echipajului și aveau să se ridice, tremurând pe pistă ca niște câini care încearcă să se elibereze dintr-o lesă scurtă. Oricine întârzia la îmbarcare avea să se aleagă cu coaiele tăiate.

Ajunse la depozitul de arme tocmai când Zdena țâșnea afară din el, cu vesta tactică încă incomplet încheiată și casca atârnându-i, ținând în mână XM-ul cu patul încă extins, cum stătuse pe rastel. Îi adresă un larg zâmbet slav când îl văzu.

— Unde dracu' mi-e cafeaua, Joe?

Era nevoită să strige ca să acopere sirenele.

— Jos, pe podea. Dacă vrei, linge-o, zise și gesticulă, exasperat de zgomot. Pe bune, ce dracu'! Mai aveam patruzeci de minute până să ies din tură și avem căcatul *ăsta*.

— Pentru asta suntem plătiți, cowboy.

Smuci de țeava XM-ului, aducând-o la lungimea unei carabine și o blocă acolo, apoi introduse arma în tocul de la coapsă, concentrându-se să-și încheie strâns vesta. Joe trecu pe lângă ea.

— Chiar ne plătesc?

Pătrunse în hărmălaia depozitului aflat în stare de alertă. Încă vreo zece trupuri, țipând, înjurându-și echipamentul învechit, râsete tensionate ca niște lătrături. Joe își înșfăcă vesta, casca și masca T din grămada dezordonată de pe tejghea, fără să se ostenească să se echipeze cu ele. Experiența îl învățase să facă asta în burta navetei, în timp ce zburau peste Pacific. Apucă țeava verticală a unui XM din nișa lui, chinuindu-se puțin pentru că legăturile nu

voiau să cedeze, eliberă în cele din urmă arma de asalt și se îndreptă spre ieșire.

„Patruzeci de minute nenorocite."

Zdena se așezase deja pe capacul din spate, acum coborât, al lui Blue One, cu casca pusă lejer, fără mască, zâmbind spre el când icni și se săltă, alunecând pe fund, la bord. Se aplecă și țipă ca să acopere zgomotul turbinelor:

— Hei, cowboy! Gata de rock-and-roll?

Nu se putuse dumiri niciodată dacă ea își falsifica accentul demn de o Natașa sau nu. Nu lucraseră suficient de mult timp împreună; ea venise cu ultimii angajați, la sfârșitul lui mai. Își imagina – iar eticheta cerea să nu întrebi *niciodată* – că probabil făcuse muncă oficială în exterior, cel puțin atât cât putea fi de legal în acele zile. Totuși se îndoia că ea ar fi sărit gardul așa cum o făcuse el. Mai degrabă venea de pe fâșia de coastă siberiană sau poate din acele fabrici rusești plutitoare din sud, făcând parte din porcăria de fluidizare a muncii în Pacific Rim despre care se vorbea mereu. Bineînțeles, din câte știa el, putea fi chiar originară de pe Coasta de Vest. Acolo engleza stricată nu însemna neapărat ceva anume. Nu mai era ca pe vremea Republicii, când engleza americană era impusă forțat și copiii erau pedepsiți la școală dacă vorbeau altceva.

În statele din Rim, engleza era strict o limbă a comerțului – învățai din ea atât cât aveai nevoie, ceea ce – depinde în ce *barrio* crescusei – nu trebuia să fie prea mult.

— Ar trebui – încă mai gâfâia după sprint, nu avea destul aer ca să strige – să încetezi să te mai uiți la filmele alea vechi, Zed. Miza aici e în zona de ape adânci. O să-l speriem de-o să se cace pe el vreun idiot de fermier de plancton care a uitat să-și actualizeze atestatele pe luna asta. A dracului pierdere de timp.

— Nu prea cred, Joe, zise Zdena arătând cu o mișcare a capului șirul de navete. Alimentează patru bărci. Cam multă putere de foc pentru un fermier de plancton.

— Da, da. O să vezi.

Pornirea decurse lin, pentru naveta lor oricum, exercițiile din ultima lună arătându-și rezultatele în ciuda mormăielilor de protest. Opt trupeți la bord, desfășurare standard de forțe, toți legați pe scaunele lor înșirate în lungul pereților calei, cu rânjete tensionate. Joe își încheiase deja complet vesta tactică și își conectase semnalele vitale, deși se întreba dacă se mai uită cineva la prostiile astea acum, când reduseseră echipajul de cabină de la trei la doi oameni. Dar măcar automedicii aveau să-l caute după o eventuală luptă, și în ultimă instanță vesta era bună să-și agațe toate munițiile de rezervă pentru XM și uneltele necesare.

Informarea veni prin comsetul din urechea lui, preluată de la difuzoarele de pe tavanul navetei ca un ecou.

„Aceasta este o incursiune pentru o încălcare a legii clasă doi, repet, clasă doi, nu se așteaptă lupte."

Se aplecă și-i făcu semn triumfător Zdenei.

— Ți-am spus eu.

„...dar rămâneți totuși pregătiți pentru confruntare. Pe parcursul misiunii, purtați măștile și mănușile, aplicați gel anticontaminant ca pentru operațiuni cu risc de contaminare biologică. Vă rog să notați că nu există motive să presupunem existența unei situații de risc biologic, este vorba numai de precauții. Avem o navă COLIN doborâtă, repet: o navă COLIN doborâtă, în interiorul zonei de coastă..."

Zdena îi întoarse privirea.

— O navă *spațială*? scânci cineva de pe rândul de scaune aflat pe celălalt perete.

„...echipele medicale vor sta în așteptare până când Detașamentul Albastru termină raidul. Fiți pregătiți să primiți victime ale prăbușirii. Echipele se desfășoară după cum urmează: Echipa alpha – Driscoll la fața locului, Hernandez și Zhou în urma lui. Echipa beta..."

Închise difuzorul; nimic nou. Rotația curentă îl plasa în vârful desfășurării de forțe pentru următoarele trei săptămâni. Acum nu se putea decide dacă era supărat sau bucuros. Ar fi trebuit să fie o amărâtă de *excursie*. În afara imaginilor filmate și a câtorva tururi virtuale ale muzeului COLIN din Santa Cruz, nu văzuse niciodată o navă spațială adevărată, dar știa un lucru – asemenea chestii nu aterizează pe Pământ.

Nu de când turnurile nanorack s-au ridicat peste tot, dispărând în nori ca niște vrejuri de fasole din oțel negru, ca cel din povestea aia stupidă pe care i-o spunea bunica lui pe când era copil. În afara celor din înregistrările istorice, Joe cunoștea doar navele spațiale care apăreau ocazional la finalul știrilor, andocate senin la flanșele ciupercă din partea de sus a vrejurilor din poveste, sau numai impactul lor economic. „Abia revenită din Habitatul 9, încărcătura transportorului Weaver se presupune că va influența substanțial prețul metalelor prețioase în acest trimestru. Măsurile cerute de Asociația Statelor Africane Exploatatoare de Metale pentru a proteja mineritul pe Pământ se află încă pe masa Organizației Mondiale a Comerțului, unde reprezentanții Consorțiului Hab 9 se luptă cu o asemenea îngrădire a liberului schimb..." și așa mai departe. În zilele noastre, navele stau acolo unde le e locul și tot ceea ce transportă ele este dus în sus sau în jos de ascensoarele rackului. „Carantină perfectă", îl auzise într-o noapte pe un prezentator de știri numind-o, „extrem de eficientă din

punct de vedere al consumului de energie la negocieri". O navă spațială aterizând însemna scenariul unui film ieftin cu dezastre sau al unui și mai ieftin show experia paranoic despre invazia extraterestră, distribuit de canalele din Jesusland. Dacă se întâmpla în realitate, nu putea să însemne decât un singur lucru, și anume că undeva, ceva mersese extraordinar de prost.

„O, Doamne... asta chiar trebuie să văd..."

Încă își mai aplica gel bioetanșeizant pe față când naveta se aplecă și ușa din spate se deschise. Aerul rece al Pacificului năvăli înăuntru odată cu țipătul turbinelor și lumina cenușie a zorilor. Își desfăcu cataramele și porni târșâit spre capătul cu troliul. Pulsul îi bătea ușor în tâmple.

Ceva care era mult prea distractiv ca să fie frică îi curgea prin vene. Își înfășură masca T pe față, trase filtrul respirator până la bărbie și presă marginile în gelul bioetanșeizant. Vântul oceanului de afară biciuia, înghețându-i pielea proaspăt unsă a obrajilor, acolo unde rămăsese expusă, dincolo de marginile măștii. Avea un iluzoriu sentiment de siguranță în spatele curbei sticlei unidirecționale rezistente la impact și a display-ului ei cald, chihlimbariu, ca și cum ar fi avut întregul corp acolo, nu numai o porțiune a feței. Fuseseră tot timpul avertizați împotriva acestei prostii. Un sergent de instrucție redat grosolan de softul de la baza texană era tot ce își permitea bugetul Filigree Steel Security. În mod inexplicabil, figura cu mișcarea prost sincronizată a buzelor avea accent britanic.

„Alertă totală a co'pului, prostănacule", obișnuia să zbiere acesta ori de câte ori parcurgea unul dintre punctele programului. „Ai picioarele închiriate? Pieptul îți e un apendice temporar?Alerta totală a corpului e singura cale prin care îți păstrezi întregul trup viu."

„Da, da. Bine."

Strânse cablul pe vestă, se întoarse spre cala navetei și camera de supraveghere fixată în tavan. Făcu din degetul mare și arătător semnul OK. Tuși în microfonul inductiv de la gâtul lui.

— Point, gata de acțiune.

— Te aud, Point. La semnalul meu. Trei, doi, unu... sari.

Cablul se puse în mișcare și el își pregăti XM-ul în ambele mâini, aplecându-se ca să poată vedea ce îi aștepta jos. La început nu fu decât nesfârșita rostogolire și petele albe de spumă ale Pacificului, în toate direcțiile. Apoi localiză nava. Nu era ceea ce se așteptase: arăta ca un pachet imens de plastic, la suprafața apei, abia plutind. Fuzelajul era în mare parte de un negru pârjolit, dar putu distinge fâșii albe cu rămășițele scrisului nano-imprimat, un fel de insignă a unei corporații despre care presupune că ar fi trebuit să fie arsă de căldura reintrării în atmosferă. Se lăsă mai aproape, văzu ceea ce părea a fi o trapă deschisă în secțiunea care se afla încă deasupra apei.

— Ăăă, Comanda. Suntem siguri că obiectul ăsta n-o să se scufunde?

„Afirmativ, Point. Specialiștii COLIN spun că ar trebui să plutească la infinit."

— Corect, dar am o trapă deschisă, și cu vântul și valurile astea bănuiesc că o să ia ceva apă.

„Repet, Point. Nava plutește la infinit. Verifică trapa."

Bocancii lui loviră fuzelajul cu un pocnet puternic, la aproximativ zece metri de trapă, puțin mai jos. Apa oceanului se roti în jurul picioarelor lui, până la glezne, apoi se retrase. El oftă și se desprinse de cablu.

— Înțeles, Comanda. Coborâre încheiată.

„Menținem contactul."

Se aplecă puțin în timp ce urca panta ușoară către trapă și aruncă o privire prin ea.

Apa se revărsase prin deschizătură; o putea vedea sclipind ud pe drugii unei scări care ducea la o a doua trapă, interioară, despre care presupuse că trebuie să fie capătul unei ecluze. În timp ce privea, un val nou trecu peste trapa ramei de bocaport, spălând treptele scării, picurând și plescăind pe sasul de jos. Se mai uită un timp, apoi ridică din umeri și coborî pe scară până ajunse atârnat de ultimele trepte, deasupra trapei interioare. Apa de-acolo, de jos, avea cam trei degete adâncime și se clătina odată cu nava legănată de valuri. Imediat sub suprafața ei, structura trapei se vedea nefiresc de limpede, ca un obiect aflat pe fundul unui lac de munte. Exista și o avertizare: „Atenție: presiunea trebuie să se egalizeze înainte de deschiderea ecluzei".

Joe presupuse că, indiferent de presiunea care era înăuntru, trebuia să fie destul de apropiată de standardul Pământului, pentru că ceva sau cineva desigilase deja trapa interioară. Era deschisă suficient de mult ca să lase apa să se scurgă foarte încet prin crăpătură. Mormăi.

„Dacă n-ar fi fost asta, nenorocita de ecluză ar fi fost deja umplută pe sfert din cauza valurilor."

Lovi în microfon.

— Comanda? E o trapă crăpată aici. Nu știu dacă e din cauza sistemelor sau, ăă, o acțiune umană.

„Notat. Continuă cu prudență."

Se strâmbă. Sperase să i se ceară retragerea.

„Da, sau dacă nu asta, măcar întăriri. Comanda! Copilașul ăsta vine din spațiu, corect, cel mai probabil de pe

Marte. N-ai cum să știi ce viruși umblă liberi pe acolo. De aia există carantina pe nanorack, nu?"

O clipă se gândi să se retragă oricum.

Dar...

„Ești complet echipat", parcă auzea deja vocea răbdătoare explicându-i. „Ai mască și gel contra amenințărilor biologice, amenințări pe care oricum nu le anticipăm. Nu ai niciun motiv valid să te opui ordinelor."

Și vocea Zdenei: „Pentru asta suntem plătiți, cowboy."

Din partea celorlalți, glume răutăcioase.

Se scutură ca să scape de un fior ușor, mai coborî câteva trepte și băgă un bocanc în apă, apăsând încet pe trapă. Cedă, treptat.

— Grozav.

„Point?"

— Nimic, zise acru. Continuam doar cu extrem de multă prudență.

Se sprijini cu o mână de peretele ecluzei, lovi puternic cu bocancul în trapă, deja nerăbdător și...

...Cedă sub piciorul lui.

Se balansă greoi într-o parte, lăsând apa să se verse în interiorul întunecat cu un plescăit prelung, găunos. Căderea bruscă îl prinse nepregătit. Pierdu priza pe treapta de deasupra. Căzu, încercă neîndemânatic să se prindă cu mâna înmănușată, rată și se izbi cu capul de scară în cădere. Trecu prin trapa deschisă și avu timp doar pentru un răcnet distorsionat...

— Fuuuu...

... și sfârși grămadă pe ceea ce probabil era peretele lateral al coridorului de dedesubt.

În șocul impactului, dinții îi retezară marginea limbii. O lovitură ascuțită în umăr, o împunsătură în coaste acolo unde capătul XM-ului îl înțepase în cădere. Își șuieră durerea scrâșnind din dinți.

În rest, părea să fi aterizat pe ceva moale. Rămase nemișcat un moment, verificând nivelul daunelor de la membrele îngrămădite.

„Alertă totală a corpului, corect, sergent."

Reuși să zâmbească. Nu credea să-și fi rupt ceva. Privind în sus, aprecie că nu fusese o cădere de la mai mult de trei metri.

Dădu drumul unui profund și bucuros oftat de ușurare în filtrul măștii. Își completă șoptit înjurătura.

— Futu-i.

„Point?" Comanda revenise, da, *în sfârșit* erau al dracului de preocupați acum. „Raportează în ce stare ești. Te-ai rănit?"

— Sunt teafăr.

Se ridică într-un cot, privind în jur în întuneric și aprinse lanterna de pe cască.

— Am luat doar o trântă. Nimic de...

Marginea conului luminos surprinse ceva ce nu avea niciun sens. Smuci capul și raza atinse în plin ceea ce văzuse.

— Ah, la dracu', trebuie să fii...

Și brusc, odată cu valul de înțelegere neîncrezătoare, se sufocă, voma ridicându-i-se în sus și umplându-i masca, arzându-i nasul și gâtul, căci văzuse pentru prima dată exact ce era acel lucru moale care îi atenuase căderea.

Capitolul 4

Sevgi Ertekin se trezi având convingerea ciudată că ploua în valuri cenușii peste tot orașul.

„În iunie?"

Clipi. Undeva, dincolo de fereastra deschisă a apartamentului, auzi o sirenă chemând-o.

Nostalgic și intim ca sunetul *ezan*-ului din vechiul cartier căruia încă îi ducea dorul, dar încărcată cu o semnificație incitantă pe care chemarea la rugăciune nu ar putea-o niciodată atinge. Un reflex profesional ruginit se deșteptă în ea, apoi se rostogoli la o parte și se scufundă pe măsură ce amintirea se ridica la suprafață. Nu mai era o chemare pentru ea. În orice caz, strigătul sufocat al mașinii de poliție, oriunde s-ar fi aflat, era departe. Zgomotele comerțului stradal aproape îl acopereau. Erau strigăte, majoritatea vesele, și muzică de la sistemele audio montate pe stâlpi, ritmuri frenetice neo-arabe de care acum nu avea chef.

Ziua începuse fără ea.

Împotriva propriei judecăți, se întoarse spre fereastră. Strălucirea soarelui o izbi în față și o făcu să strângă din ochi. Draperiile varipolara se umflau în adierea de afară, incandescente în lumina dimineții. Părea că uitase iarăși să le opacizeze. O sticlă goală de Jameson's era parțial ascunsă acolo unde tivul draperiei atingea podeaua, cineva – *cineva, da, așa e, Sev, cine ar putea fi?* – o rostogolise pe scândurile lustruite ale podelei sufrageriei când nu mai avusese nimic de oferit. Aceeași sufragerie în care se pare

că dormise, complet îmbrăcată, pe canapea. O clipă de reflecție mahmură readuse amintirea lămuritoare. Rămăsese acolo după spargerea petrecerii și dăduse gata ce mai era în sticlă. Vaga amintire despre cum vorbise încet cu sine însăși, căldura cețoasă a whisky-ului coborând pe gât. Se gândise tot timpul, doar o înghițitură, o să mai ia încă una, apoi o să se ridice și... Nu se ridicase. Leșinase.

„Asta e ceva nou, Sev. De obicei ajungi până la un pat."

Făcu un efort convulsiv și se ridică în capul oaselor, apoi își dori să nu se fi mișcat așa de repede. Conținutul capului părea să i se legene pe un fel de tulpină internă. Un val lung de greață o străbătu și dintr-odată simți că hainele o strâng. La un moment dat își pierduse ghetele – eșuaseră în puncte opuse ale camerei, cam cât de departe o permitea spațiul –, dar cămașa și pantalonii rămăseseră pe ea. Avu o amintire vagă a faptului că se răsturnase ridicol pe spate după ce plecase toată lumea, încercând să-și tragă ghetele și apoi șosetele. Cel puțin asta îi reușise, dar evident că restul o depășise.

Acum cămașa îi era șifonată și adunată sub braț și cupele modelatoare ale sutienului se desfăcuseră, atârnându-i pe sâni când se mișca și se răsucea. Una părea să fi eșuat la subsuoară; cealaltă dispăruse de tot. Undeva sub talie, chiloții i se răsuciseră și o strângeau; măruntaiele erau la fel de strânse. Avea vezica incomod de plină și capul i se stabilizase, pulsând constant.

„Și plouă."

Privi în sus și o furie subită și brută o acapară atunci când dibui adevărata sursă a șuieratului aceluia încet. În colțul camerei, vechiul sistem JVC de divertisment era încă pornit. Cipul care fusese în el rulase până la final și temperamentalul sistem de protecție nu reușise să revină

la ecranul albastru. Monitorul arăta în schimb un dans al electricității statice și șuieratul ușor umplea auzul periferic, peste el suprapunându-se sunetele orașului de afară. Umplea totul ca... Buzele i se strânseră. Știa la ce cip se uitase. Nu-și putea aminti, dar știa.

„Nu plouă, *dracului*, chiar așa."

Se clătină pe picioare și închise sistemul. O clipă stătu în mijlocul apartamentului ei de parcă nu ar fi fost al ei, de parcă ar fi intrat să fure ceva. Simți bubuitul stabil al pulsului în gât și știu că avea să izbucnească în plâns.

Scutură din cap violent, înlocuind lacrimile cu o durere intensă, pulsând ca un sonar. Se împletici prin cameră, apăsându-și cu degetele durerea. Pe un raft era un flacon de plastic cu un medicament generic pentru migrene și alături o folie de syn. Mai precis K37-synadrive, capsule superfuncționale de uz militar, partea ei dintr-o scurgere ajunsă pe vremuri de pe piața neagră în NYPD, de câteva ori mai puternic decât orice era numit pe stradă syn. Mai folosise capsulele de câteva ori și le găsise înfricoșător de eficiente – stimulau reacția sinapselor și coordonarea fizică, eliminând în destul de mare măsură orice altceva, și o făceau repede. Sevgi oscilă o clipă, își dădu seama că avea treburi de făcut astăzi, chiar dacă nu-și putea aminti deocamdată exact care erau acestea.

„Oricum tot orașul se îndoapă de capul lui cu medicamente în zilele noastre, Sev. Treci peste asta."

Scoase câteva capsule din folie și era pe punctul de a le înghiți pe uscat, când o frântură de imagine surprinsă prin intermediul vederii periferice îi atrase atenția.

Se întoarse în dormitor.

— Hei!

Fata din pat nu putea avea mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani. Clipind somnoroasă, părea chiar mai tânără, dar trupul de sub cearceaf era prea împlinit pentru aspectul ei de copil oropsit. Se ridică și cearceaful alunecă de pe sânii imposibil de țanțoși. După cum i se mișcau, era vorba de o rețea musculară subcutanată și nu de implanturi, de aici toată șmecheria. O operație scumpă pentru cineva atât de tânăr. Sevgi o categorisi drept iubita-trofeu a cuiva, toată povestea cu pseudo-bonobo, dar era prea mahmură ca să-și chinuie mintea cu fețele celor de la petrecere. Poate cel care o adusese fusese prea terminat ca să-și mai amintească de toate accesoriile când plecase acasă.

— Cine ți-a spus că poți dormi aici?

Fata clipi din nou.

— Tu.

— Of.

Furia lui Sevgi se stinse. Își alungă un alt val de greață și înghiți în sec.

— Bine, adună-ți lucrurile și du-te acasă. Petrecerea s-a terminat.

Se înapoie în baie, închise ușa cu grijă și apoi, ca pentru a-și sublinia ultimele cuvinte, se aplecă și vomită în toaletă.

Când fu sigură să le poate reține în organism, înghiți pastilele de K37 cu un pahar de apă, după care se așeză sub ploaia călduță a dușului, așteptând să-și facă efectul. Nu dură mult. Chimia amăgitoare a medicamentului asigura atât absorbția rapidă cât și păstrarea limpezimii minții, iar faptul că nu mai avea altceva în stomac grăbea și mai mult procesul. Pulsația din cap începu să se potolească. Se desprinse de peretele cu plăci de faianță și bâjbâi după gel, începând să-l folosească cu băgare de seamă pe cap. Masa

udă și opacă a părului ei deveni mătăsoasă și ascultătoare, iar spuma gelului se scurse în jos pe trupul ei, în cocoloașe de clăbuci. Era ca și cum s-ar fi dezbrăcat de niște haine purtate cinci zile. Simți o nouă vigoare și concentrare prelingându-se înăuntrul ei, de parcă ar fi avut un schelet proaspăt. Când ieși picurând de sub duș, zece minute mai târziu, durerea dispăruse în ceața chimică și o strălucire precisă, clară, îi luase locul.

Ceea ce era o binecuvântare îndoielnică. Uscându-se în fața oglinzii, văzu surplusul care i se adunase pe șolduri și făcu o grimasă. Nu mai fusese la sală de luni de zile, iar programul ei pentru acasă, Cassie Rogers AstroTone – „folosit de personalul adevărat al MarsTrip!!" – era lăsat în părăsire ca un cort de circ dezumflat. Dovada incriminatoare a neglijenței era chiar acolo. Și nu se puteau înghiți pastile de uz militar ca să dispară, așa cum se putea face cu durerea. Imaginea coapselor ridicol de perfecte ale fetei din pat îi trecu rapid prin minte. Sânii proeminenți, de firmă. Se uită la umflăturile propriilor ei sâni, lăsați în jos pe coaste și înclinați într-o parte și-n cealaltă.

„Ah, la naiba, ai peste treizeci de ani, Sevgi. Nu mai încerci să-i impresionezi pe băieții de pe Podul Bosforului, nu-i așa? Las-o baltă. Oricum, ești mahmură, asta înrăutățește întotdeauna lucrurile."

După ce se uscase, părul ei redevenise deja obișnuitul clopot negru și dezordonat. Încercă câteva mișcări cu peria, apoi renunță, exasperată. În oglindă se reflecta moștenirea ei, în mare parte arabă: pomeți înalți și lați, nas coroiat și buze pline, laolaltă cu ochii scânteind chihlimbariu și pleoapele grele. Ethan spusese cândva că fața ei avea ceva de tigru, dar Sevgi, cu simțurile ascuțite de syn și încă nemachiată, bănuia că astăzi arăta mai mult

ca o cioară nemulțumită. Ideea îi scoase la suprafață un zâmbet și o făcu să croncăne către imaginea din oglindă. Aruncă prosopul și se duse să se îmbrace. Descoperi că are poftă de cafea.

Previzibil, bucătăria arăta ca o zonă de război. Pe fiecare suprafață disponibilă erau înghesuite farfurii murdare.

Sevgi recunoscu felurile de mâncare de la petrecere după rămășițele de un verde-închis, ca niște zdrențe, de pe farfuriile care conținuseră foi de viță umplute, fragmente uscate de plăcintă *sigara börek*, vinete și roșii în ulei sleit, jumătate de *lahmacun* răsturnată care arăta ca o cârpă uscată, înțepenită. În chiuvetă, un mic turn de tigăi se clătina beat înspre ea, ca un clovn-robot. Sticle de Efes Export erau stivuite în șiruri ordonate, pe podea, lângă un perete. Mirosul lor ușor acru se ridica umplând spațiul bucătăriei.

„Reușită petrecere!"

Câțiva dintre oaspeții care plecau îi mormăiseră asta la ieșire. O avalanșă subită de amintiri i-o confirmă – îmbulzeala prietenilor prin apartament, întinși pe sofale sau fotolii, bând, mâncând și gesticulând cu gurile pline, într-o ilaritate confortabilă. Chiar fusese o petrecere reușită.

„Mda... păcat că după aia a trebuit să termini sticla de Irish."

„De ce, Sev?"

Simți cum fața i se schimonosea și ochii i se întunecau pe măsură ce era străbătută de acest sentiment.

„Știi de ce."

Synul veni în urma gândului, precis și luminos. Își dădu seama dintr-odată ce simplu ar fi să ucizi pe cineva aflat într-o asemenea stare.

Telefonul se făcu auzit, estompat și cuminte, de parcă ar fi muşcat din bumbac.

— Contactul înregistrat. Tom Norton apelează. Accepți convorbirea?

Amintirea a ceea ce avea de făcut azi căzu peste ea ca o cărămidă.

Gemu și se duse să ia și restul analgezicelor.

Primul lucru nepotrivit fu maşina.

De obicei, Norton conducea o vechitură ridicolă de Cadillac, lung de-o juma' de pogon, cu acoperiș retractabil, grilaj frontal ca un rânjet și o capotă pe care puteai face plajă. Era al naibii de mândru de blestemăția aia, lucru ciudat având în vedere istoria ei. Construită într-un atelier din Alabama înainte ca Norton să se fi născut, era o maşină pentru care ar fi fost imediat arestat dacă ar fi condus-o prin New York, dar el plătise aproape dublul prețului de la licitație ca să-i scoată motorul original cu ardere internă și să i-l înlocuiască cu un motor magnetic de la o fabrică japoneză dezafectată de bărci cu motor. Mai cheltuise și salariul pe câteva luni ca s-o polimerizeze de la cap la coadă, imortalizând etalarea de zgârieturi și lovituri colectate în viața sa anterioară din Jesusland.

Sevgi nu putuse să-l facă să înțeleagă că de fapt era o metaforă a idioțeniilor trecutului din care venea.

Astăzi, cu intuiția ascuțită dată de syn, își dădu seama că era genul de maşină pe care Ethan ar fi adorat s-o aibă, și din cauza asta, această aberație în altfel impecabila masculinitate urbană de Manhattan a lui Norton îi provoca uneori o furie tăcută, arțăgoasă.

Astăzi nu conducea acea maşină.

În timp ce ieșea în stradă – încă trăgându-și pe umeri un sacou de vară luat la întâmplare – el coborî de pe bancheta din spate a unui automobil fără șofer, în formă de lacrimă, de culoare albastru-închis, ușor de recunoscut ca făcând parte din flota COLIN. Stătea acolo, arătând la fel de rafinat și autosuficient ca și vehiculul din care ieșise, un poem de competență ordonată. Firele argintii din părul lui tuns scurt sclipeau în soare; trăsăturile caucaziene și bronzate de viitor candidat la președinție, despre care jura că sunt native, se încrețeau în jurul ochilor de un albastru-pal.

Îi adresă un surâs pieziș studiat.

— Neața, Sev. Scoală-te și pune-te pe treabă!

— Mda, așa-i.

— Până la urmă, la cât s-a terminat aseară?

El plecase acasă mult înainte de miezul nopții, neintoxicat chimic, din câte își putea aminti Sevgi.

— Habar n-am. Târziu.

Trecu pe lângă el și se aruncă în mașină, trăgându-se într-o parte ca să-i facă loc lângă ea. Ușa coborî și automobilul-lacrimă porni ușor, dădu colțul pe West 118th și continuă să meargă înainte. Traficul se întețea în jurul lor. Parcurseră patru cvartale înainte ca Sevgi să se dumirească asupra direcției și a celei de-a doua probleme enervante la care se aștepta în cursul zilei. Privi spre Norton.

— Ce e, ai uitat ceva la birou?

— Nu mergem la birou, Sev.

— Da, așa cred că ne înțeleseserăm ieri. Atunci de ce ne îndreptăm spre est?

Norton rânji din nou.

— Nici la Kaku nu mergem. Schimbare de plan. Azi n-o să ai parte de o cădere liberă.

Percepu ușurarea care o cuprinsese la auzul veștii ca soarele pe piele, dintr-odată cald și fără nicio curiozitate aferentă. Nici vorbă să fi așteptat cu nerăbdare călătoria cu elevatorul nanorackului Kaku, care-i întorcea mațele pe dos, nici plutirea fără greutate atunci când ajungeau în vârf. Existau în dotarea rackului medicamente cu care să înlăture neplăcerile ambelor experiențe, dar ea nu era deloc sigură că s-ar combina bine cu synul care deja îi străbătea cu repeziciune sistemul nervos. Iar gândul de a începe o investigație într-o asemenea stare – cu creierul ei maltratat, stomacul chiorăindu-i reprobator la zero g și Pământul rostogolindu-se undeva, înfiorător de jos – deja îi umezea ușor pamele.

— Bun. Vrei să-mi spui totuși *unde* mergem?

— Sigur. La terminalul suborbital JFK. Luăm naveta de unsprezece spre SFO.

Sevgi se ridică.

— Ce s-a întâmplat, *Horkan's Pride* a trecut de punctul de andocare?

— Ai putea spune și așa, zise Norton pe un ton sec. A trecut de Kaku, a trecut de Sagan și a căzut în ocean la o sută de kilometri de coasta Californiei.

— *A căzut în ocean?* Chestiile alea n-ar trebui să aterizeze.

— Mie-mi spui! Din câte am auzit, numai secțiunea echipajului principal a reușit să ajungă întreagă jos. Restul s-a transformat în mai multe epave – împrăștiate de-a lungul unei linii care se-ntinde din Utah până pe coastă – sau a ars la reintrarea în atmosferă. Autoritățile din Rim au remorcat ce mai rămăsese până în Bay Area, unde tu și cu mine o s-o deschidem și o să-i uluim pe toți cu analiza

noastră lucidă privind „ce mama dracului a mers prost". Apropo, astea sunt cuvintele lui Nicholson, nu ale mele.

— Da, am bănuit.

Norton folosea injurii așa cum un zgârcit folosește cardurile – când era irezistibil atras spre ele sau când îi aparțineau altcuiva. Părea totuși a fi un capriciu mai degrabă lingvistic decât moral, pentru că aparent nu arăta jenă sau dezgust când îi cita astfel pe alți oameni, sau când înjura Sevgi, ceea ce în ultimele zile se întâmpla destul de des.

— Cum de nu m-ai sunat mai devreme să-mi spui de rahatul ăsta?

— Crede-mă, am încercat. N-ai răspuns.

— Oh.

— Da, așa că te-am acoperit în fața lui Nicholson, dacă asta te întrebai. I-am spus că erai pe undeva prin oraș, căutând indicii în legătură cu explozia de pe Spring Street, și că o să ne întâlnim la terminal.

Sevgi dădu din cap pentru ea.

— Mersi, Tom. Îți rămân datoare.

Îi era datoare cu multe, destul de multe în ultimii doi ani, dar niciunul dintre ei nu recunoștea asta. Datoria rămânea nerostită între ei, ca o complicitate, ca o afacere de familie. Și oricum amândoi erau de acord că Nicholson e un nemernic.

— Crezi că mai trăiește vreunul dintre ei? întrebă Norton.

Sevgi privi pe fereastră la traficul de-afară, rememorând datele din dosare.

— *Horkan's Pride* e de serie cinci. Sunt construite să reziste la o prăbușire pe Marte la finalul călătoriei, iar acolo nu există niciun ocean în care să cadă.

— Da, dar gravitația e mult prea scăzută ca să-și facă griji la coborâre.

O mașină a NYPD trecu pe lângă ei, având ferestrele opacizate, cu excepția parbrizului, care era coborât. În față, o polițistă tânără avea sistemul pus pe manual și conducea alene cu brațul bronzat scos în afară. Vorbea cu cineva, dar Sevgi nu-și putu da seama dacă era un alt ocupant al mașinii sau o rețea audio. Sub casca ușoară de weblar părea serioasă, competentă și implicată. Amintirea i se deșteptă și Sevgi se pomeni gândindu-se la Hulya. Ar trebui să reia legătura cândva, să vadă ce mai făcea Hulya, dacă luase examenul de sergent, dacă își mai plimba fundul mic – un adevărat magnet pentru bărbați – pe podul Bosforului, în fiecare seară de sâmbătă. Să mai stea la o ședință de „îți amintești când", eventual să desfacă câteva doze de Efes.

Gândul la bere și mirosul pe care acesta i-l lăsase în bucătărie îi făcu stomacul lui Sengi să se revolte brusc. Lăsă grăbită nostalgia deoparte. Mașina NYPD schimbă banda și se pierdu în trafic. Sevgi încercă, la rândul ei, să dea dovadă de o implicare competentă.

— Fluidul din criocapsule ar trebui să absoarbă mult din șocul de impact, zise ea rar. Iar faptul că a ajuns întreagă jos înseamnă că a avut loc un fel de reintrare controlată, corect?

— Cam așa.

— Avem ceva date de dinainte de a se fi întâmplat asta?

Norton clătină din cap.

— O cerere de *standby* la Kaku, aceeași bandă a transmisiei. Nimic nou.

— Grozav. O navă fantomă până în ultimul moment.

Norton ridică mâinile cu degetele răsfirate și scoase niște sunete fantomatice pe măsură. Sevgi schiță un zâmbet controlat.

— Nu-i amuzant, Tom. Habar n-am de ce poliția aeriană din Rim n-a făcut-o fărâme din momentul în care a trecut frontiera. N-ar fi pentru prima dacă când dobitocii ăia transformă rezultatul unei erori de trafic aerian în confetti doar pentru că nu li s-a răspuns frumos.

— Poate îi îngrijora pierderea de vieți, zise Norton cu o față inexpresivă.

— Daaa.

— Presupun că nu intenționezi să păstrezi atitudinea asta, domniță. Probabil că localnicii nu vor fi excesiv de prietenoși. Cutia noastră de conserve a căzut din cer peste ei.

Ea ridică din umeri.

— Plătesc impozite la COLIN la fel ca noi, ceilalți. E și conserva lor.

— Da, dar se presupune că noi ar trebui să ne asigurăm că astfel de lucruri nu se întâmplă. *De asta* plătesc ei impozitele.

— Ai apucat să vorbești cu cineva din partea lor?

Norton clătină din cap.

— N-am reușit să discut cu un interlocutor uman. Înainte să plec am încercat să-i prind pe cei care au primit cazul. Mi-a răspuns robotul. Interfață telefonică standard. Spunea că vom fi întâmpinați la aeroport de RimSec. Doi dintre tipii lor în civil, Rovayo și Coyle.

— Ai primit ID-urile?

Norton se bătu cu palma peste pieptul sacoului.

— Le-am descărcat. Vrei să le vezi?

— S-ar putea.

Polițiștii din Rim erau un cuplu echilibrat din punct de vedere etnic și sexual. Sub eticheta *det.a.rovayo*, o tânără femeie afro-hispanică se holba din poză, cu maxilarul încordat și gura strânsă, încercând mai mult ostentativ decât cu succes să mascheze o frumusețe cu buze pline și ochi căprui. Subminându-i severitatea expresiei, părul creț era des și mai lung decât ar fi permis NYPD. Sub ea, pe același formular, se încrunta, *det.r.coyle* – cu trăsături vulgare, de vârstă mijlocie, caucazian. Părul lui avea fire cenușii și era tuns aproape milităros de scurt. Imaginea prezenta numai capul și umerii, dar lăsa impresia de masivitate și forță impetuoasă.

Sevgi ridică din umeri.

— O să vedem, zise.

Văzură.

Coyle și Rovayo îi întâmpinară la ieșirea din suborbital, la SFO, cu un salut formal și o scanare a irisului. Procedura standard, li se spuse. Norton îi aruncă o privire de avertizare lui Sevgi, care spumega vizibil. Polițiștii aflați în vizită la New York nu ar fi fost tratați așa la sosire. Aici era greu de spus dacă erau umiliți sau nu; Coyle, exact atât de masiv și de laconic pe cât sugera holofotografia, le arătă scurt ID-urile și făcu onorurile introductive. De acolo preluă Rovayo. Se aplecă și le desfăcu pleoapele cu niște degete calde și ușor bătătorite, aplică scanerul și se dădu înapoi. Totul fusese făcut cu un profesionalism detașat, iar prin șuvoiul de pasageri avea aerul intim al unui sărut european pe obraz. Cel puțin Norton păru să se amuze. Rovayo îi ignoră zâmbetul, se uită la lumina verde etalată de aparat, apoi puse scanerul înapoi în rucsacul pe care îl purta.

Coyle făcu semn către un șir de lifturi de la capătul sălii de sosire.

— Pe acolo, zise el făcând economie de cuvinte. Avem un elicopter.

Urcară în tăcere, parcurseră o pasarelă de-a curmezișul nivelului superior cu acoperiș de sticlă și traverse albe, apoi luară un alt lift care îi depuse pe o placă de beton unde un autocopter zvelt, roșu cu alb, aștepta cu rotoarele turate. Spre est, golful sclipea într-o nuanță de gri argintiu, în soarele de amiază târzie. Adierea vântului îndepărta căldura zilei.

— Așadar, voi vă ocupați de caz? întrebă Norton în timp ce urcau la bord.

Coyle îi oferi o privire impasibilă.

— Întreaga forță se ocupă de caz, mormăi el și trânti trapa, închizând-o. Insigna cod 2347. Zbor conform planului. Să-i dăm drumul!.

— Mulțumesc. Vă rog să vă ocupați locurile.

Autocopterul avea vocea Asiei Badawi, joasă și învăluită în miere, monoton de egală pentru cele câteva silabe rostite. Sevgi își aminti vag că citise într-o revistă stupidă, în timp ce aștepta să-i vadă pe avocați, un articol despre contractul de soft pe care Badawi îl încheiase cu Lockheed. Zâmbete largi de PR și îmbrățișări peste tot, proteste ale fanilor ultragiați. Plictiseală, leșin. „Puteți intra acum, domnișoară Ertekin". Rotoarele porniră în forță, murmurul urcă într-un crescendo vag, amortizat, dincolo de ferestre, și se desprinseră de pistă. Se instalară pe scaune. Autocopterul se înălță, se legănă și îi purtă peste golf.

Sevgi făcu un efort.

— Ați obținut ceva informații despre blindaj?

— Echipajele de scanare sunt deja pe carcasă. Cabina avea scaunele față în față și Coyle stătea în fața ei, dar se uita pe fereastră în timp ce vorbea. O să avem o imagine virtuală completă până deseară.

— Ați lucrat repede, zise Norton, deși nu prea era așa.

Rovayo se uită la el.

— Au avut de lucru înăuntru, asta a cam devenit prioritar.

O clipă de tăcere.

Sevgi schimbă o privire cu Norton.

— Înăuntru? întrebă, periculos de politicoasă. Ați deschis deja ecluzele?

Cei doi polițiști din Rim schimbară un surâs complice. Sevgi, sătulă să fie tot timpul ultima persoană informată, simți cum starea de spirit i se transformă într-una bătăioasă.

— *Horkan's Pride* e proprietatea COLIN, spuse ea șuierat. Dacă v-ați atins de...

— Lasă cătușele deoparte, agent Ertekin, zise Coyle. Până să ajungă cei de la paza de coastă la *proprietatea* voastră, cineva de la bord deja deschisese sasurile. Din interior. Sigiliul de carantină nu mai e de mult.

„Așa ceva nu-i posibil." Se abținu în ultimul moment s-o spună. Întrebă în schimb:

— Criocapsulele sunt sparte?

Coyle o privi meditativ.

— Ar fi mai bine să așteptăm și să vezi cu ochii tăi.

Autocopterul se înclină și Sevgi se întinse să vadă pe fereastră. În golf, dedesubtul lor, complexul Alcatraz al Securității din Rim se ridica din insula de bază sub forma unor platforme și dane gri-pal. Pe țărmul sudic, un complex plutitor de docuri se întindea ca o hartă, cu linii clare

și spații, oamenii reducându-se la niște puncte și mașinile arătând precum jucăriile. Modulul secțiunii echipajului de pe *Horkan's Pride* ieșea la iveală pe docul central. Chiar și cu structurile externe jupuite, ars și mutilat de reintrarea în atmosferă, îi sări în ochi ca o figură cunoscută dintr-o fotografie de grup. Văzuse din când în când nave-surori pe șantierele orbitale de deasupra nanorackului Kaku și adunase ea însăși fotografii de arhivă cu *Horkan's Pride* în fișierele de pe laptop încă de când nava încetase să comunice cu COLIN Control. În frecventele perioade de așteptare în anticamera avocaților, în liniștea fără somn a nopților în care nu bea și se uita la detalii până când o dureau ochii. „Un detectiv bun mănâncă, doarme și respiră prin detalii", îi spusese odată Larry Kasabian. „Așa îi prinzi pe tipii cei răi." Obiceiul se înrădăcinase. Cunoștea arhitectura internă a navei atât de bine încât putea s-o parcurgă de la un capăt la altul legată la ochi. Știa pe dinafară și hardul și softul. Numele membrilor echipajului din criocapsule îi erau la fel de familiare ca mărcile produselor pe care le cumpăra de obicei, iar detaliile biografice ale fiecăruia îi veneau nechemate în cap ori de câte ori vizualiza unul dintre chipurile lor.

„E mai bine să aștepăm și să vezi cu ochii tăi."

Și acum, după toate probabilitățile, muriseră cu toții.

Autocopterul se așeză cu precizie de mașinărie pe o platformă ridicată la unul dintre capetele complexului de docuri.

Motoarele se domoliră și trapa se deschise. Coyle făcu din nou onorurile, ridicând ușa și sărind primul jos. Sevgi fu următoarea.

Vocea mieroasă a lui Badawi o urmă afară, în vânt: „Aveți grijă unde puneți piciorul. Vă rog închideți trapa în urma voastră."

Coyle îi conduse jos când coborâră de pe platformă. La baza ei îi aștepta un comitet de recepție. Trei oameni în uniforme RimSec, în spatele unui ofițer în civil a cărui față îi era familiară lui Sevgi de la câteva briefinguri virtuale pe tema falsului genetic, la care luase parte anul trecut. Trăsături plate, asiatice, care îl făceau să pară mai tânăr decât presupunea ea că ar fi, păr des, grizonat și o neglijență în îmbrăcăminte care contrazicea expresia directă a ochilor. După acea privire și alte aspecte generale ale comportamentului său, ea suspecta că probabil era îmbunătățit genetic – majoritatea oficialilor Rim de orice grad erau de obicei așa – dar nu avusese niciodată vreo dovadă care să-i confirme bănuiala. În întâlnirile sociale care urmaseră, el discutase cu o rezervă liniștită, în general despre familia lui, abia aruncându-le o privire scurtă sânilor lui Sevgi, fapt pentru care îi fusese recunoscătoare. Acum căuta numele, iar synul i-l furniză.

— Locotenent Tsai. Ce mai faci?

— Căpitan, zise el sec. Am fost promovat în ianuarie. Și mă simt atât de bine pe cât e posibil, mulțumesc, date fiind circumstanțele. Presupun că vreți să vă vedeți nava cât mai repede. Ce a mai rămas din ea.

Sevgi aprobă cu o înclinare ursuză a capului.

— Ne-ar fi de ajutor.

— Mi s-a spus...

Tsai le făcu semn soldaților și ei începură să urce panta docurilor.

— ...că vom avea un tur virtual cu care să lucrăm cam pe la ora șapte. Echipele termină acum cu fuzelajul, dar probabil că Rovayo v-a spus despre sasuri.

— Au fost deschise din interior, da.

— Căpitane, interveni Norton. Suntem preocupați să aflăm în ce stare este echipajul de pe *Horkan's Pride*. În special dacă sistemul de criogenizare a fost deteriorat sau nu.

Tsai nu se mai întoarse să-i urmeze pe oamenii în uniforme și privirea lui păru deodată să se distanțeze, să se detașeze, dincolo de docuri și apoi de golf, aducându-i aminte de ceva ce ar fi preferat să nu-și amintească. Sevgi își dădu seama de ceva, și anume că dincolo de calmul de paradă al lui Coyle și Rovayo era aceeași nervozitate fundamentală, iar ceea ce o provoca nu era conflictul de jurisdicție pe care îl presupusese.

„Sunt speriați", înțelese dintr-odată. „Iar noi reprezentăm singura lor soluție".

Era o revelație pe care Sevgi o mai avusese o dată, pe când era încă boboc în NYPD și se ocupa de un caz de violență în familie și consum de droguri. Discutând cu mama vinovatului, plină de vânătăi și cu fața încă umflată, își dăduse seama cu aceeași bruschețe ametitoare că femeia aceea se uita la ea ca la un fel de soluție pentru problema ei; că ea se aștepta ca polițista Ertekin, în vârstă de douăzeci și trei de ani, să *facă* ceva în privința situației de rahat a familiei și vieții ei.

„E drăguț ca cineva să aibă nevoie de tine."

— Sfâșiat, spuse Tsai rar. Da, cred că s-ar putea spune și așa.

Sasurile exterioare dispăruseră, evident smulse de bolțurile explozive pentru situații de urgență – iar acum se aflau undeva pe fundul Pacificului. Ciotul înnegrit al *Horkan's Pride* fusese legat de doc, atât de stabil cât îi permitea forma. Totuși trebuiră să coboare prin Access Four ca printr-un puț săpat în carcasa secțiunii echipajului. O scară de asistență cu zero g îi conduse în partea de jos a ecluzei din interior, iar de acolo coborâră cu greutate prin sasul interior pe suprafața înclinată a coridorului posterior principal. Luminile de mentenanță luceau stins, în nuanțe de albastru-deschis, dinspre panourile LCLS de pe pereți, dar soldații lui Tsai montaseră lămpi de avarie cu intensitate mare lângă sas și mai departe, în jos. Străluciri albe se reflectau pe pereții de un crem murdar și pe dinți.

Ochii lui Sevgi observară ceva în momentul în care ajunse pe ultima treaptă a scării, și la vederea acelui ceva se opri brusc. Rânjetul dezvelit până la gingii al unui cap uman mutilat care abia se mai ținea de torsul fără membre aruncat pe podea.

— Înțelegi la ce mă refer?

Tsai coborî lângă ea.

Sevgi rămase nemișcată, stăpânindu-și stomacul. Lăsând la o parte mahmureala, tot trecuse ceva timp. Chiar și ultimul ei an la NYPD fusese îndurător în privința vărsării de sânge; transferul de la Omucideri la departamentul de legătură cu COLIN nu-i adusese mulți prieteni în poliție, dar cu siguranță pusese capăt șirului de rămășițe umane schilodite la care era nevoită să se uite. Acum era vag conștientă că fără syn ar fi vomitat și puținul pe care-l avea în stomac peste scena crimei de care se ocupa Tsai.

„Scena crimei *de care te ocupi*, vrei să spui."

„Tu te ocupi de ea, Sev."

Se aplecă puțin, uitându-se la mort. Preluarea inițiativei.

— Alberto Toledo, zise Tsai încet. Inginer la domul Stanley, nanotehnologie atmosferică. Cincizeci și șase de ani. Trimis acasă.

— Da, știu.

Detaliile biografice răsăreau din fața făcută fărâme, rânjită, șoptind fantomatic. Specificații profesionale, CV, mediu familial. Ăsta avea pe undeva o fiică. Carnea de pe ambii obraji îi fusese smulsă până la pomeți, pe care încă mai atârnau fâșii de țesut. Maxilarul era jupuit. Ochii... Înghițiți în sec. Tot îi mai era puțin greață. Norton i se alătură, punându-i o mână pe umăr.

— Ești în regulă, Sev?

— Da, sunt bine.

Se concentră asupra faptelor. *Horkan's Pride* nu mai comunicase cu ei de aproape șapte luni și jumătate, cam cât durase drumul de întoarcere înapoi pe Pământ.

— Căpitane, asta... pare să se fi întâmplat recent.

Tsai ridică din umeri.

— Mi s-a spus că e din cauza sunstanțelor antibacteriene din sistemul atmosferic. Dar da, presupunem că acest Alberto a fost unul dintre ultimii.

— *Ultimii*?

Spunând asta, Sevgi îi aruncă o privire lui Norton și fu mulțumită că și el arăta la fel de zguduit ca și ea. Cu detașare, depistă izul acid al vomei altcuiva în aerul spațiului închis din jur. Era bizar de reconfortant să știe că și alții înaintea ei văzuseră și reacționaseră la fel cum i s-ar fi putut întâmpla și ei. O făcea să reziste mai ușor.

— Ce s-a întâmplat cu membrele? reuși să întrebe aproape firesc.

— Au fost îndepărtate chirurgical, zise Tsai, arătând în lungul coridorului. Încă se mai descarcă jurnalul autochirurgului, așa că nu putem fi siguri că așa s-a întâmplat, dar explicația este evidentă.

— El cum a ajuns aici?

Căpitanul clătină din cap.

— Asta-i puțin mai dificil. Poate că impactul a împrăștiat trupurile. Am găsit majoritatea criocapsulelor deschise, nutrienți peste tot pe pereți și pe podea. Se pare că cel care a făcut asta n-a fost chiar ordonat, cel puțin către final.

— Sasurile coridorului ar fi trebuit să se activeze când s-a prăbușit, spuse Norton scurt. În situații de urgență, navele astea se compartimentează. Nu e posibil ca un obiect să fie aruncat dintr-un capăt al carcasei la celălalt în felul ăsta. Pur și simplu nu e posibil.

— Păi, e doar o teorie, zise Tsai și gesticulă din nou spre coridorul care nu era obstrucționat. Dar o să vezi. Aici nu e prea compartimentat. Vreți să vă uitați la sectorul criocapsulelor?

Sevgi privi în lungul coridorului, unde mai multe lămpi de avarie luminau împrejurul rafturilor pentru cei adormiți.

Putea vedea siluete mișcându-se, auzi câteva voci. Un scurt hohot de râs. Sunetul o aduse înapoi, cu o forță aproape fizică, la scenele crimei din zilele petrecute la Omucideri. Umor negru și camaraderie dură, bubuitul tăcut, la o intensitate refuzată oricui care nu lucra pe acest ritm, detașarea care venea odată cu experiența. „Ciudat ce rahaturi îți pot stârni nostalgia, fetițo." Fu alarmată remarcând cât de mult, în ciuda stomacului ei neliniștit, își dorea dintr-odată să plonjeze din nou în acea lume, cu întunecatele ei proceduri.

— Celelalte trupuri, zise ea în timp ce synul îi limpezea mintea. Toate sunt mutilate ca ăsta, așa-i?

Chipul lui Tsai era ca o mască.

— Sau mai rău.

— Ați găsit membrele?

— Nu tocmai.

Sevgi înclină din cap.

— Doar oasele, nu?

„Of, Ethan, ar fi trebuit să fii aici să vezi asta. De data asta chiar s-a întâmplat, așa cum aveai tu obiceiul să mă amăgești că se va întâmpla."

— Așa e.

Tsai se uita la ea ca un profesor la un elev isteț.

— Cred că glumiți, ce dracu', rosti Norton foarte încet.

Sevgi se întoarse să-l privească în față. Fusese o negare din reflex, din cauza șocului, nu o obiecție.

— Chiar așa e.

— Cineva a ciopârțit oamenii ăștia cu autochirurgul...

Ea aprobă în tăcere, nefiind prea sigură – cu năuceala strălucitoare a synului și după șocul descoperirii – cum se simțea, cum *ar fi trebuit* să se simtă.

— Da. Și i-a mâncat.

Capitolul 5

Era ca un peisaj din tablourile lui Dali.

Simularea CSI era una standard din punctul de vedere al medicinei legale, așa cum și-o amintea Sevgi din perioada petrecută la NYPD – imaculatul deșert Arizona întins cât vedeai cu ochii, un cer albastru fără nori, doar cu o lună fantomatică pe care era înscris logoul designerului, ca un

filigran. Fiecare secțiune investigată era prezentată separat, ca o structură din chirpici pe trei niveluri, distribuite în peisaj într-un semicerc supranatural de precis. Casele erau deschise în partea din față prin tăieturi în arhitectură, dotate cu trepte ca să te poți deplasa de la un nivel la altul. Etichete pluteau în aer lângă fiecare structură, cu litere în fonturi clare, precizând: „anomalii de date", „laboratorul de patologie", „înregistrări ale camerelor de supraveghere", „înregistrări anterioare". O mare parte din spațiul de display era încă gol, mai trebuiau primite date, dar pe podeaua aflată la vedere a laboratorului de patologie, cadavrele mutilate de pe *Horkan's Pride* stăteau pe cioturile lor ca niște statui vandalizate într-un muzeu. Nici chiar acolo informațiile nu erau complete, dar, puțin mai devreme, cadavrele fuseseră scanate și datele introduse în sistem. Acum pozau într-o perfecțiune de podium, colorate și suficient de intime cât să-ți tremure carnea pe tine atunci când te uitai la a lor. Sevgi le văzuse deja de aproape, se concentrase cu fascinație irezistibilă asupra osului perfect secționat din carnea densă a unui braț retezat la câțiva centimetri mai jos de umăr, apoi își dorise să n-o fi făcut. Synul se disipa, lăsând urme grețoase de mahmureală în urmă.

Interfața n-djinn a laboratorului, o frumusețe eurasiatică perfectă, îmbrăcată în albastru, povestea coșmarul cu tonul calm al unei mașini: „Făptașul a ales membrele pentru că prin intermediul lor se puteau transforma, cu cea mai mare ușurință, funcțiile sistemului medical automat dintr-unele de chirurgie într-unele de măcelărire." Un gest elegant. „Amputarea este o procedură stabilită de protocoalele autochirurgului și nu pune în pericol viața. După fiecare procedură chirurgicală este simplu să se returneze subiectul,

încă în viață, la unitățile de criogenare, astfel asigurându-se o sursă continuă și la îndemână de carne proaspătă."

— Și automedicul pur și simplu a permis să se *întâmple* asta? zise Coyle uitându-se furios în jur, cu indignare masculină lipsită de țintă. Ce dracu' înseamnă asta?

— Asta, spuse Sevgi obosită, este intruziune selectivă în sistem. Cineva a pătruns la nivelul general de protocol și a deconectat djinnul navei. Pentru un hacker bun, așa ceva nu e dificil. Oricum toate navele au opțiunea de prioritate umană, iar n-djinnul are un protocol de autoînchidere de siguranță. Nu trebuie decât să-l păcălești să creadă că s-a defectat și se decuplează singur. Există o întreagă serie de blocuri secundare care împiedică defecțiunea să se scurgă în sistemele individuale, dar, după cum am auzit, el nu a avut de ce să-și facă probleme din cauza asta. Nu le spunea programelor medicale să facă ceva ce nu erau deja programate să facă.

— El?

Rovayo. Sevgi deja o catalogase drept femeie credincioasă bărbatului, iar asta suna ca o confirmare – resentiment față de un potențial șovinism feministo-nazist.

— De ce trebuie să fie un *el*?

Sevgi ridică din umeri. „Pentru că, statistic, așa se întâmplă lucrurile" – dar nu o spuse.

— Scuze. E doar un mod de exprimare.

— Da, până intrăm în posesia rămășițelor victimelor și descoperim că *era* un bărbat, rosti Norton tărăgănat.

Trecu pe lângă figura revoltată a lui Rovayo, mai aproape de construcția deschisă, cu pereți albi a laboratorului și de exponatele lui. Interfața îi făcu loc și rămase într-o tăcere respectuoasă, așteptând să fie întrebată direct. Se pare că funcțiile sale cu grad înalt de interactivitate nu

fuseseră activate. Norton făcu semn din cap spre rânjetul expus al cadavrului unei femei, și problema le sări în ochi. Distanța vizuală era amăgitoare în program: se curba și se arcuia ca o lentilă în funcție de focalizarea utilizatorilor.

— Ceea ce nu înțeleg e mizeria. Înțeleg să-i ucidă pe toți – nu vrei niciun martor în jur, cu sau fără brațe și picioare. Dar de ce sânge pe pereți? De ce fețe mutilate în halul ăsta?

— Pentru că era țăcănitul dracului, mârâi Coyle. Probabil a mâncat și asta, nu?

— Greu de zis.

Interfața laboratorului porni din nou, indicând și focalizându-se asupra unui ecran de date din casa unui alt fișier.

— Probele adunate de pe blatul din bucătărie sugerează că e posibil ca țesutul smuls de pe cranii să fi fost gătit și ingerat. Nu pare să fie însă cazul ochilor, care au fost scoși și apoi aruncați.

Sevgi abia dacă aruncă o privire imaginii. Era, oricum, puțin prea abstractă pentru a fi procesată de un om normal – schițe de lanțuri moleculare și un rezumat schematic pe bara laterală, despre efectul microundelor. Mai târziu avea să treacă la casa respectivă și s-o parcurgă în ritmul ei. Acum privea fix fața distrusă a Helenei Larsen. Specialist în demodinamică, consilier psihiatric. Divorțată, semnase contractul pentru Marte nu cu mult timp după accea. La COLIN erau o mulțime ca ea. Te desparți de tot ce cunoști – de ce nu? Stâlpii de susținere ai vieții tale se prăbușesc în jurul tău și probabil ai nevoie de bani. Cei trei ani, perioada minimă impusă profesioniștilor calificați, par dintr-odată ceva rezonabil. Pe Marte se câștigă bine și, cel puțin pentru cei angajați pe termen

scurt, e ceva care merită efortul. O să te întorci acasă bogată, Helena Larsen. O să te întorci cu povești despre un orizont extraterestru pe care să le spui copiilor, când îi vei avea. De partea ta o să ai distincția dată de această excursie, cu care să poți negocia, și potențialul reprezentat de aceasta în CV. O să faci un pas înainte. Trebuie să fie mai bine decât să stai în mijlocul ruinelor vechii tale vieți, corect? Mai bine decât să te agăți de orice fragment pe care...

— Anchetator Ertekin?

Clipi. Nu auzise ce-i spusese Coyle.

— Scuze, mă gândeam. Ce...?

— Am întrebat, zise polițistul accentuând puternic repetiția, dacă tu crezi că cel care a făcut asta ar mai putea fi în viață.

Aerul din lumea virtuală, steril, lipsit de orice briză și deja de o răcoare nepotrivită cu peisajul deșertic, păru să se răcească cu încă câteva grade. Norton se uită la Sevgi, iar ea simți micul, aproape imperceptibilul impuls ivindu-se din rădăcinile intuiției.

— Cineva a deschis sasurile, sublinie Rovayo.

— Posibil s-o fi făcut sistemele automate.

Coyle aruncă o privire plină de speranță celor doi reprezentanți COLIN.

— Corect?

— E o posibilitate, admise Sevgi. Până nu vedem ce avarii prezintă sistemele automate și n-djinnul, e greu de spus cum s-ar fi comportat nava de una singură.

Însă acum în capul ei creștea un puls constant, ca motoarele sub punte, ca ritmul vocii lui Ethan citindu-i, atunci când căzuse doborâtă de gripă, pasaje din Pynchon, care apăreau și dispăreau, încețoșate, când ea își pierdea sau își recăpăta cunoștința din cauza febrei. Respinse

amintirea. Se cufundă în scânteierea rece a synului ca și cum și-ar fi udat fața într-un izvor.

— Uite ce e, o să aflăm dacă a scăpat vreunul cu viață când...

— ...când o să intre cineva, termină Rovayo în locul ei. Corect. Dar între timp, ce crezi *tu*? Oferă-ne privilegiile specializării tale COLIN. *Ar putea* vreunul să ajungă jos teafăr?

— În afara criocapsulelor, puțin probabil, îi răspunse Norton.

Declarația publică obișnuită, prudența COLIN.

— Și chiar dacă a reușit, tot sunt o sută de kilometri până la țărm. E mult de înotat.

— Poate a venit cineva să-i ia.

Rovayo făcu semn spre nivelurile goale ale căsuței cu înregistrările camerelor de supraveghere.

— Nu avem încă datele de la sateliți, niciun amănunt cu semnificație deosebită. Nu avem cum să știm ce s-a petrecut înainte să ajungă acolo echipa de recuperare.

Coyle scutură din cap.

— N-are sens, Alicia. Cei din echipa de recuperare s-au pus pe treabă imediat ce au primit coordonatele.

— Pe cine au folosit? întrebă Sevgi, încercând să adopte un ton neutru.

NYPD avea un vechi complex de superioritate când venea vorba de politica de subcontractare din Rim în privința serviciilor de urgență, o atitudine inițiată și larg răspândită de faptul că, în trecut, New Yorkul cochetase cu scheme similare, ajungând la rezultate dezastruoase.

Rovayo îi aruncă o privire lui Coyle.

— Filigree Steel, nu? Sau, stai, zise pocnind din degete. Nu au pierdut de curând pariul cu ExOp?

— Nu, asta a fost în Seattle. Aici e tot echipa Filstee.

Coyle se întoarse spre Sevgi și Norton, adăugând:

— Sunt destul de buni, Filigree. Fac treaba mult peste așteptări. Acoperire aeriană în maxim douăzeci de minute, echipe desfășurate la fața locului. Nu avea cum să ajungă altcineva acolo înaintea lor. Fie tipul ăsta e înăuntru, mort împreună cu toți ceilalți, fie s-a aruncat în apă când au explodat sasurile și a dispărut înotând spre apus.

— Direcție greșită, zise Norton sec.

Coyle îl învrednici cu o privire.

— Am folosit o metaforă.

— Face asta uneori, adăugă Rovayo plat.

— Nu cred că a sărit în apă, spuse Sevgi. Trebuie să fii sinucigaș sau nebun ca să faci asemenea greșeală.

Coyle se holbă la ea.

— Ai fost acolo mai devreme, domnișoară Ertekin? Ai văzut meniul de la bord? Încerci să-mi spui că ticălosul ăsta ar putea să *nu* fie nebun?

Sevgi se strâmbă.

— *Ticălosul* ăla, după cum spui, și-a petrecut ultimele șapte luni complet singur în spațiul cosmic. Singur, cu excepția companiei sporadice a tovarășilor din echipaj, reînviați doar atât cât să scoată de la ei carne comestibilă. În cel mai bun caz e dezechilibrat psihic, dar...

Rovayo pufni.

— Ei, căcat, e dezechilibrat. Trebuie să fii al dracului de *dus* ca să...

— Nu.

Forța unicei silabe o reduse la tăcere pe cealaltă femeie. Cuvintele ieșiră din gura lui Sevgi, cuvinte pe care își amintea că le rostise Ethan, aproape *mot-à-mot*. O convingere detașată creștea în ea.

— Nu trebuie să fii nebun ca să faci așa ceva. E nevoie doar de un scop pe care să fii hotărât să-l atingi. Mai întâi, hai să privin lucrurile în față. Ceea ce am văzut la bordul lui *Horkan's Pride* nu reprezintă simptome de nebunie, ci doar dovada unei imense forțe a voinței. Dovada unei planificări și execuții desprinse de orice limitări impuse social. Orice problemă mentală de care suferea respectiva persoană către finalul călătoriei era *rezultatul* acestei execuții și nu cauza.

— Că veni vorba de planificare, zise Coyle. Vrei să spui că voi nu dotați transporturile Coloniei cu provizii pentru cazuri de urgență? Știi tu, de exemplu, cu *hrană*? În caz că cineva se trezește, deși nu era prevăzut?

— Nimeni nu se trezește fără să fi fost planificat dinainte, declară Norton.

— Păi, atunci scuzați-mă, zise polițistul masiv și se uită în jur cu atenție. Eu aș spune că în excursia asta exact așa s-a întâmplat. Cineva s-a trezit neplanificat și al dracului de înfometat.

— Sau s-a ascuns, sugeră Rovayo. Asta ar merge?

— Ar fi aproape imposibil, zise Sevgi. Protocoalele de lansare sunt bine securizate. Trebuie să le ocolești pe toate în perioada dintre pornirea sistemelor și decuplare.

Rovayo înclină din cap.

— Cât înseamnă asta?

— Cam patruzeci și cinci de minute. Navelor vechi le ia și mai mult să încarce sistemul de operare.

— Uite, hrana aia, spuse Coyle, care nu se dădea bătut. După cum știm cu toții, Colony Initiative nu ține să cheltuiască banii colectați din impozitele noastre pe ceva care aduce a om, dar sunteți chiar atât de strâmtorați că nu

puteți să dați nici măcar o cutie cu rații de urgență? Ce se întâmplă dacă ceva merge prost în timpul zborului?

Norton oftă.

— Da. OK. Toate navele COLIN au la bord rații pentru împrejurări neprevăzute. Dar să nu ne scape esențialul! La fiecare tură ai doi ofițeri de zbor calificați, criogenizați separat de încarcătura uma... de pasageri.

— Uma... ce? întrebă Rovayo curioasă.

„Încărcătura umană", termină Sevgi scăparea lui Norton în locul lui. „Da, avem o terminologie drăguță la COLIN. Constrângere contractuală. Pierderi colaterale. Fapte tăcute. Extragerea profitului. Managementul percepției publice."

Cântări situația. Poruncile NYPD. „La dracu' cu sentimentele nobile și circumstanțele, trebuie să-ți susții partenerul!" Spuse brusc:

— Ceea ce vrem să vă explicăm este că există două sisteme. Criocapsulele pasagerilor sunt setate pe înghețare. Nu are rost ca ei să fie treji în caz de urgență. Sunt civili. Ce să facă ei, să alerge peste tot strigând: „O nu, o să murim cu toții"? La bord, aerul e prea scump pentru așa ceva. Ei nu pot contribui cu nimic într-o astfel de situație. Așa că dacă ceva merge prost, întregul sistem se blochează. Nu poate fi deblocat decât după ce nava andochează.

Coyle scutură din cap.

— Mda, și dacă ceea ce merge prost este tocmai dezghețarea?

— Cum?

Sevgi îi aruncă una dintre cele mai bune priviri ale ei de tipul „numai un idiot ar spune asta". Vorbim de spațiul cosmic. Știi cât de frig e acolo? Nu există nicăieri pe navă suficientă căldură ambientală ca să ridice sistemul cu un singur grad peste înghețarea de urgență. Singurul care ar

putea s-o facă e reactorul, iar ăsta e programat să se desprindă dacă se avariază.

— Da, bine, îi oferi Rovayo puțină susținere partenerului ei.

Sevgi se surprinse simpatizând-o. Fu ca și cum ar fi trecut pe lângă o oglindă la care nu se aștepta.

— Dar celălalt sistem? Tipii cu zborul. Ei sunt programați să se trezească, nu?

— Ei *se pot* trezi, interveni din nou Norton. În anumite circumstanțe. Dacă apare o problemă urgentă de navigație. Dacă se pierde traiectoria sau poate dacă motorul principal face ceva neprogramat. Atunci nava activează cele două capsule. Tipii cu zborul rezolvă problema, sau cheamă ajutoare, dacă nu pot.

„E *tipul* cu zborul, la singular, oameni buni". Vocea acră din capul ei nu voia să tacă. „Pentru că – voi plătitorii de impozite nu e nevoie să știți asta, bineînțeles – deja de vreo zece ani am redus personalul pentru situații de urgență la jumătate. E al naibii de costisitor, vedeți voi, să irosești astfel o cușetă criogenică bună, la urma urmelor treburile astea nu se întâmplă aproape niciodată, iar dacă se întâmplă, cine are nevoie de doi piloți ca să repare lucrurile, când unul singur se poate descurca? E prea mult personal, nu-i așa?"

— Corect, zise Coyle. Dar tipii ăștia trebuie să mănânce și să bea, nu-i așa?

— Da, desigur, răspunse gesticulând Norton.

Sevgi îl lăsă să continue. Probabil din cauza timpului prea îndelungat petrecut în mediul virtual începuse s-o doară capul.

— Există oricum rezervoare de apă, pentru masa de fuziune, pentru ecranarea la radiații, pentru sistemele de

răcire. Numai în tancurile de rezervă se află mai multă decât ar putea bea doi oameni, chiar dacă ar sta acolo câțiva ani. Și, evident, există și hrană. Dar proviziile sunt calculate pornind de la presupunerea că acei doi oameni nu vor fi treji atâta timp. Dacă apare o problemă simplă, o repară și adorm la loc. Dacă nu e, trimit un SOS și apoi adorm până când ajunge la ei nava de salvare.

— Ce s-ar întâmpla dacă sistemul nu i-ar reîngheța?

Coyle nu avea de gând să renunțe la ceea ce părea a fi o endemică lipsă de încredere în tehnologie. Poate, se gândi Sevgi supărată, crescuse în Jesusland și emigrase în Rim.

Norton ezită.

— Statistic, asta este atât de aproape de imposibil încât...

— Nu e imposibil, zise Rovayo alene. Pentru că, dacă memoria mă ajută, asta i s-a întâmplat unui amărât acum șapte-opt ani. Exact asta. S-a trezit și nu a mai putut fi reînghețat, a trebuit să stea afară pe toată durata călătoriei.

— Da, îmi amintesc și eu asta, aprobă Norton. Criocapsula l-a dat afară și nu și-a mai revenit, o eroare de funcționare a sistemului. Tipul a fost nevoit să stea până la sfârșitul traiectoriei, când echipajul de salvare a ajuns la el. Înțelegeți, dacă transportul e aproape de punctul de plecare, sistemele de securitate îl întorc înapoi ca să vină în întâmpinarea navei de salvare, ceea ce reduce mult timpul până la întâlnire. Dacă sunt mai aproape de sfârșitul drumului, ard combustibilul de rezervă ca să accelereze. Oricum ai lua-o, nu e nevoie de prea multă hrană ca să ții pe cineva în viață până e recuperat.

„Mă rog, nu și dacă ți se termină norocul și ai parte de o configurație orbitală prietenoasă. Dar despre asta nu ne place să vorbim. Noi, cei implicați, numim așa ceva

un Fapt Tăcut. Genul de lucruri pe care nici personalul acreditat COLIN nu le-ar arăta neapărat cuiva. Genul de lucruri pentru care trebuie să sapi puțin", își zise Sevgi.

Dar, în timp ce *Horkan's Pride* se prăbușea tăcut și implacabil spre Pământ, Sevgi făcuse ceva cercetări. „Detectivul Ertekin are o abordare profund analitică a cazului" – susținuse cândva raportul despre primul ei an la Omuciderі – „și denotă energie și entuziasm în asimilarea detaliilor de fond. Are talent pentru a se adapta rapid noilor circumstanțe". Își făcuse temele, încercau ei să spună, și iată, după aproape zece ani petrecuți în inima COLIN, și le făcuse din nou. Își făcuse temele și descoperise că distanța între Pământ și Marte poate varia cu un factor de până la șase. Marte avea o orbită eliptică, iar acest lucru, plus diferitele viteze orbitale ale celor două planete duceau la concluzia că se puteau afla oriunde între șaizeci și patru sute de milioane de kilometri distanță, în funcție de momentul din care alegeai să măsori. Chiar și în opoziție – când Marte și Pământul se prindeau din urmă și alergau temporar umăr la umăr, ca să spunem așa – distanța putea varia cu un milion de kilometri sau chiar mai mult. Lansările de tranzit ale COLIN țineau cont de aceste variații, însă, având în vedere că un ciclu se epuiza în câțiva ani, nu puteai să aștepți pur și simplu și-apoi să trimiți tot traficul în capătul scurt. Acel tip cvasifaimos, trezit neprogramat în urmă cu aproximativ opt ani, avusese noroc, o pățise undeva în opoziție cu o traiectorie cu mult sub o sută de milioane de kilometri.

De data asta, omul lor nu mai fusese atât de norocos pe drumul de întoarcere. *Horkan's Pride* nimerise capătul lung al ciclului și, întorcându-se acasă, avusese de parcurs peste trei sute de milioane de kilometri de spațiu vid, rece.

Fără pauze de prânz.

— Bun, zise Rovayo. Așadar nu avem SOS pentru că n-djinnul e deconectat. Dar trebuie să existe opțiunea unui control manual, nu?

Norton aprobă cu o înclinare a capului.

— Da. Nu e ceva dificil. Instrucțiunile sunt înscrise pas cu pas în computer.

— Iar tipul nostru a ales să le ignore.

— Da, așa se pare. A parcurs în tăcere tot drumul spre casă, presupunem că de undeva din apropierea planetei Marte. La bord nu se afla destulă hrană pentru așa ceva, nici măcar pentru o singură persoană. Dacă vrei să stai liniștit și să aștepți încheierea întregii traiectorii, trebuie să găsești altceva de mâncare.

— Deci tipul nostru *este* țăcănit.

În glasul lui Rovayo era acea urmă de „ți-am spus eu". Revenea la presupunerea ei inițială. Bun, admisese să fie considerat bărbat, dar nu avea să creadă că era întreg la minte.

— Trebuie să fie. Nu era nevoit...

— Ba da, replică Sevgi detașat; era timpul să vorbească, spre binele tuturor. Era nevoit să meargă în liniște. Nu putea să cheme nava de salvare și nu se putea întoarce în criocapsulă, presupunând că aceasta l-ar fi lăsat, pentru că ambele opțiuni i-ar fi denaturat țelul.

Un moment de tăcere. O văzu pe Rovayo aruncându-i o privire exasperată lui Coyle. Polițistul masiv desfăcu brațele.

— Țelul fiind?

— Să ajungă acasă liber.

— Pare puțin cam extrem, făcu Rovayo sardonic. Nu crezi?

— Nu, nu e extrem.

Sevgi se auzea vorbind, dar cuvintele păreau dintr-odată grele, dificil de rostit. Synul o golise, retrăgându-i-se din centrii vorbirii, lăsând-o cu lumina pală a inspirației, dar fără posibilitatea de a se lămuri. Bâjbâia după o soluție.

— Vedeți, zborul spațial e un sistem închis. Andochezi pe orbită, adică treci prin controlul de carantină, apoi urmează verificări medicale post-criocapsulă și descărcarea ID. De obicei, trece o săptămână până ajungi la elevatorul nanorackului și apoi afară. Indiferent cine o fi tipul ăsta, nu voia să treacă prin toate. Nu-și putea permite să sosească în capsule împreună cu ceilalți și cu siguranță nu-și putea permite să fie recuperat. Ambele opțiuni se opresc la nanorack. El trebuia să plece nevăzut de nimeni, neînregistrat. Iar acesta era singurul mod în care o putea face.

— Da, dar *de ce*? vru Coyle să știe. Șase sau șapte luni de canibalism, izolare, probabil nebunie. Riscul unei prăbușiri la final. Plus prăjirea criocapsulei, asta trebuie să atragă riscuri suplimentare, nu? Să fim serioși! Cât de mult poți să-ți dorești să ajungi *acasă liber*?

Norton zâmbi crispat, dar nu spuse nimic. Nu în fața publicului. Sevgi înlătură diplomația cu un gest.

— Scapi esențialul. Nu e niciun secret faptul că pe Marte se află oameni care își doresc să nu fi semnat niciodată, care ar vrea să se întoarcă acasă. Dar ăștia sunt necalificații, mâna de lucru ieftină a Coloniei. Omul ăsta nu era necalificat. Vorbim despre cineva care poate manipula cu ușurință sistemele medicale și de criogenizare, care e capabil să opereze protocoalele pentru aterizarea de urgență de la bord...

— Da, asta-i încă ceva ce nu înțeleg, zise Rovayo încruntându-se. Pe toată durata drumului, tipul ăsta îi scoate și îi bagă înapoi în criocapsule pe pasageri, ca să se hrănească din ei. De ce nu ucide pur și simplu pe unul dintre ei, ca să intre la frigider în locul lui?

— Ar fi fost oarecum greu de explicat când l-ar fi scos de acolo la finalul călătoriei, spuse Coyle sec.

Partenera lui ridică din umeri.

— Bun, deci programezi criocapsula să te trezească la o săptămână distanță de casă. Apoi...

Norton scutură din cap.

— Nu se poate. Criocapsulele sunt codificate individual la nivel nano pentru fiecare pasager, iar parametrii programelor sunt foarte rigizi. Ar rejecta imediat un trup diferit. Ar trebui să fii specialist în biotehnologia criogeniei ca să te descurci, și probabil că nici atunci n-ai putea s-o faci în timpul tranzitului. Genul ăsta de codificări se fac atunci când nava este la docuri. Întregul sistem se oprește pentru asta. Și nici nu se poate recodifica o trezire anticipată, în general din același motiv. Întreaga cheie a ceea ce s-a petrecut aici este că totul a avut loc în cadrul parametrilor existenți ai sistemelor automate. Există posibilitatea programată a scoaterii temporare a unui pasager din criogenie pentru proceduri medicale. Nu există posibilitatea schimbării pasagerilor sau a trezirii lor anticipate.

— Iar el a fost suficient de isteț sau de priceput ca să știe asta, spuse Sevgi. Gândiți-vă! Știa exact ce sisteme poate submina în siguranță și a făcut asta fără să declanșeze o singură alarmă în tot procesul.

— Da, da, și e total nepriceput la bucătăria alternativă, mărâi Coyle. Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că orice persoană cu priceperea și forța pe care a arătat-o omul ăsta ar fi ieșit în evidență la un anunț pentru profesioniștii calificați, ceea ce înseamnă un angajament de trei până la cinci ani, fără cerința de reînnoire. Ar fi putut aștepta să ajungă acasă în criocapsulă și să câștige destul de mulți bani, spuse Sevgi, privind de jur-împrejur. De ce nu a făcut-o?

Rovayo ridică din umeri.

— Poate nu a putut rezista. Trei ani e o perioadă lungă când privești de pe linia de plecare. Întreabă un proaspăt deținut la Folsom sau Quentin Two, iar aici nu e vorba decât de timp petrecut într-o închisoare de pe Pământ. Poate că omul nostru a coborât din navetă la Bradbury, a privit în jur la toate pietrele alea roșii și și-a dat seama că a făcut o mare greșeală, că pur și simplu nu poate merge mai departe.

— Asta nu se potrivește cu puterea voinței necesare ca să facă așa ceva, replică Norton sec.

— Nu, nu se potrivește, fu de acord Sevgi. Și oricum, ar fi putut chema navele de salvare imediat ce ieșea din sfera suport a lui Marte. Nu a făcut-o...

— Sfera suport? se încruntă Rovayo întrebător spre Norton. Ce-i aia?

Norton dădu din cap.

— Lucrurile stau așa. Dacă se lansează un transport COLIN de pe Marte către Pământ și ceva nu merge bine, ceva ce necesită o operațiune de salvare, aceasta nu este rentabilă decât dacă oamenii de pe Marte ajung până la un anume punct. Dincolo de acel punct, transportul e departe de traiectorie și are mai mult sens să se trimită ajutor de pe Pământ. Oricine ar vrea să ajungă acasă va trebui să aștepte cel puțin până la punctul respectiv, altfel

acțiunea e inutilă. Salvatorii de pe Marte l-ar aduce înapoi și ar rămâne blocat acolo, cu toate pedepsele pe care COLIN consideră de cuviință să i le pună în cârcă. Ar trebui ca salvarea să vină de pe Pământ, pentru că astfel, orice i s-ar întâmpla, cel puțin i s-ar întâmpla acasă. Nu vor irosi costurile de transport ca să-l trimită înapoi numai pentru a-i face în ciudă.

— Doar ca o curiozitate, zise Coyle. Care sunt pedepsele despre care vorbești? Ce-ți face COLIN dacă ieși din rând, pe Marte?

Norton îi aruncă o altă privire lui Sevgi. Ea ridică din umeri.

— E la fel ca peste tot, spuse Norton cu o prudență studiată; fuseseră cu toții instruiți și pentru prezentarea acceptabilă a acestui aspect. Există o suită de sancțiuni numită Constrângere Contractuală, dar sunt lucrurile la care se așteaptă toată lumea, cele obișnuite. Penalizări financiare aplicate contractului și încarcerare, în cazurile mai serioase. Pentru cei angajați pe perioadă scurtă, timpul petrecut în închisoare se adaugă la durata contractului, fără compensație. Așa că, dacă ți-e dor de casă, nu merită să acționezi.

— Mda, zise Rovayo, ridicând o sprânceană. Și dacă reușești să te întorci pe Pământ? Neautorizat, adică.

Norton ezită. Sevgi o spuse în locul lui:

— Așa ceva nu s-a mai întâmplat până acum.

Se întrebă vag de ce zâmbea în timp ce vorbea. Un surâs rece, dur. Ethan era acolo în amintirea ei și îi întorcea zâmbetul.

— Oho, făcu Coyle.

— Cum, *niciodată*? În treizeci de ani, așa ceva nu s-a mai întâmplat?

— Treizeci și doi de ani, zise Norton. Mai mult decât dublu, dacă socotim și echipajele inițiale din domuri, înainte ca nanoformarea să aibă loc cu adevărat. După cum spune Sevgi, e un sistem închis. Foarte greu de învins.

Coyle scutură din cap.

— Tot nu pricep. Ar fi putut să ceară ajutor de pe Pământ. Bun, poate ar fi făcut ceva închisoare, dar, pentru numele lui Dumnezeu, oricum ispășise un fel de pedeapsă *acolo*. Cât de rău putea fi într-o închisoare pentru funcționari?

— Dar el nu lua în considerare o închisoare pentru funcționari, zise Sevgi calm.

— Uite ce e! spuse Coyle, care nu o ascultase și încă mai căuta o metodă să-și descarce furia. Asta nu înțeleg eu: de ce nu trimiteți voi nave de salvare la risc, imediat ce n-djinnul e deconectat?

— Din zgârncenie, de aia, mormăi Rovayo.

— Pentru că nu avea niciun rost, răspunse Sevgi cu ton egal. *Horkan's Pride* era oricum în drum spre casă. Din câte știam noi, echipajul era nevătămat.

— *Nevătămat*? întrebă Coyle, incredul.

— Da, știu cum sună asta, interveni Norton. Dar trebuie să vă dați seama cum funcționează lucrurile. A fost numai o întrerupere a comunicării cu n-djinnul. Asta s-a mai întâmplat pe parcursul călătoriilor spre Marte, doar că nu ne place să facem publicitate faptului. Sunt cazuri în care djinnul se oprește temporar, apoi își revine câteva zile mai târziu. Alteori moare, pur și simplu. Practic, nu știm de ce.

Roti un cub invizibil cu amândouă mâinile și îl aruncă în jos. Sevgi privi în altă parte, având grijă să-și păstreze fața imobilă.

— Ideea e că nu contează prea mult. Nava merge bine și pe sistemele automate modulare. Gândiți-vă la n-djinn ca la un căpitan de vas. Dacă moare căpitanul vreunuia dintre pontoanele alea industriale din Pacific, nu e nevoie să trimiteți o navă de salvare ca să aducă pontonul în port, nu-i așa?

Zâmbi dezaprobator la întrebarea retorică.

— La fel e și cu *Horkan's Pride*. Pierderea n-djinnului nu a afectat protocoalele de siguranță ale navei. Cei de la controlul traficului, atât pe Marte cât și pe Pământ, au recepționat mereu lumina verde standard de pe *Horkan's Pride*. Atmosferă la bord și gravitație rotațională constantă, nicio fisură în carcasă, sistemele criocapsulelor funcționale, traiectoria corectă, sistemele pilot active. Motoarele de bază încă funcționau, numai cu nava în sine nu puteam comunica.

Rovayo scuturã din cap.

— Și faptul că acel *hijo de puta* scotea oamenii din criocapsule și-i tăia bucăți, asta nu s-a înregistrat nicăieri?

— Nu, admise Norton obosit. Nu s-a înregistrat.

— Fără djinn nu aveam cum să știm ce se petrece, continuă Sevgi.

Pe de o parte era plictisită, iar pe de alta, încerca să-și alunge convingerea înfiorătoare că Rovayo ghicise corect adevăratele motive ale COLIN; cererea de recuperare în mijlocul traiectoriei încă era înnebunitor de costisitoare pentru ca managerul vreunui proiect de zbor s-o facă.

— Sistemele de bază sunt exact ceea ce le spune numele, continuă ea. Ne spun dacă ceva funcționează prost. Nu era nicio avarie vizibilă și, întrucât se presupunea că întregul echipaj e în criocapsule, asta a însemnat – logic – că nu avea cum să fie vătămat. Nu avem nicio metodă de a

ști altcumva. Iar nava își urma cursul. Într-o astfel de situație, aștepți. Așa se desfășoară lucrurile în cazul zborului spațial.

Rovayo primi aluzia didactică din ultimul comentariu fără să clipească.

— Da? Păi dacă nava nu era în legătură cu voi, cum avea să andocheze la nanorack?

Norton depărtă mâinile.

— Același răspuns. Autonomia. Facilitățile docului preiau controlul de la sistemele de pilotaj atunci când nava se apropie. Nu aveam niciun motiv să credem că nu se va întâmpla așa.

— Mie mi se pare, zise Coyle, că aceia care au făcut asta cunoșteau sistemele din interior.

— Da, așa e.

„Și sufletele noastre mizerabile de zgârciți, de asemenea". Sevgi alungă gândul. Era timpul să se întoarcă pe pistă.

— Ne cunoșteau sistemele, pentru că le studiaseră și se pricepeau foarte bine să pună la cale o intruziune în acele sisteme, ceea ce înseamnă un grad înalt de inteligență brută și o bună pregătire în vederea revoltei. Și acolo era cineva extrem de hotărât să supraviețuiască, mai presus și dincolo de orice altă preocupare, ceea ce implică extrem de multă forță și disciplină mentală. Și totuși, aceeași persoană era atât de îngrozită să nu fie înregistrată la sosire, încât a făcut *asta* ca s-o evite.

Sevgi gesticulă către virtualul din jur. Aspecte ale crimei săriră spre ei atunci când sistemele interpretară drept *focus* mișcarea brațului ei. Informații revoltătoare, coduri tăiate și reunite răsucindu-se, marcate în culori de sirene, imagini statice ale fluidelor din criocapsule împrăștiate pe

podelele goale, pete de sânge pe pereți și rânjetele țestelor jupuite.

Inspiră adânc.

— Acum poate cineva să-mi spună ce vor să arate pixelii ăștia?

Nu era cu mult înaintea lor. Ochii lui Coyle își schimbară expresia pe măsură ce înțelegea, cu furia în cele din urmă domolită, redusă la altceva. Rovayo rămase foarte tăcută. Norton – Sevgi se întoarse să-i vadă ochii – părea doar gânditor. Dar nimeni nu spuse nimic. În mod bizar, interfața modulului patologic răspunse provocării. Interpretase cuvintele drept o întrebare.

— Lucrurile frapante pe care le descrii – rosti cu exactitate femeia artificială – se potrivesc cu faptul că autorul este un mascul prelucrat genetic, variantă treisprezece.

Sevgi înclină din cap în semn de mulțumire către interfață.

— Da. Nu-i așa că are dreptate?

Tăcură toți, asimilând informația.

— Grozav, rosti Coyle în cele din urmă. Exact asta ne lipsea, un ciudat nenorocit pe post de făptaș.

Capitolul 6

Curba de umiditate de pe firul 17 coborâse cândva, în cursul serii de vineri, își imaginară ei, și încă o dată sistemele protectoare de rezervă nu mai reușiseră să se conecteze. Sâmbăta sosi cețoasă, așa că la început nimeni nu observă că serele rămâseseră setate la transparență totală. Dar când, în cele din urmă, după-amiaza, soarele de vară al Californiei răzbi prin ceață și atinse sticla, culturile din

incubator îi primiră întreaga forță. Sirenele se dezlănțuiră la debarcader. Scott și Ren năvăliră cu viteza dată de panică în Zodiac, dar până să intre în costumele de scafandri și să ajungă sub apă, pierduseră cam totul de pe fir. Vâsliră puțin ca să fie siguri, deconectară sistemul și telefonară, comunicându-i detaliile lui Nocera. Apoi se întoarseră cu ajutorul motoarelor la debarcader, într-o tăcere posomorâtă și udă. Nu era necesar ca Scott să dea glas lucrurilor pe care le știau amândoi.

Șaptesprezece era încărcat până la rădăcini – avea pe el cam un sfert din recolta lunii. Când Ulysses Ward se întoarse de la verificarea șirului de spaliere din adânc și auzi ce se întâmplase, fu pe punctul să explodeze. Era a treia oară în acea vară.

— Asta se întâmplă când îți cumperi softul din nenorocitul ăla de Texas, rânji Nocera, cu picioarele suite pe consolă în timp ce el și Scott așteptau o mașină de consultanță angajată on-line în San Diego, care să depisteze și să rezolve defecțiunea. Ward n-o să se învețe minte niciodată. Dacă vrei calitate Rim, trebuie să plătești prețuri Rim.

— Nu e softul de vină, zise Scott, în principal pentru că știa că nu era, dar și pentru că se plictisise de veșnicele aiureli ale lui Nocera. Sunt etanșeizările.

— Ba e softul ăla de căcat. Ward e fericit l-a luat ieftin de la vreo șleahtă de fraieri din Jesusland, cărora carbonul modificat li se pare că e precum cărbunele pe care-l cumperi pentru grătarele făcute acasă. Tipii ăștia sunt cu minimum cinci ani în urmă față de marfa produsă acum în vale.

— Softul n-are nimic, se răsti Scott. Același rahat îl aveam și în mai și asta a fost înainte de upgradare.

„Înainte de a te angaja tu", ar mai fi vrut să adauge. Atunci își dădu seama de propriul limbaj și se înroși de rușine. Nu înjurase niciodată așa înainte de a începe să lucreze aici.

— Da. Același rahat, același soft de rahat.

Nocera nu avea de gând să tacă, era pe val. Gesticulă de jur-împrejurul camerei de control:

— Ward își cumpără upgradările din același loc de unde și-a luat sistemul inițial: Cow Tech, Kansas. Balegă proaspătă din curul cornutei.

— Acum un minut ai zis Texas.

— Texas, Kansas... zise Nocera și făcu un gest plictisit. La urma urmelor, care-i diferența? Nu-i decât...

— Lasă-l în pace, Emil. Toți ne-am născut undeva.

Carmen Ren stătea în ușa camerei de control, cu un joint neaprins în colțul gurii și mâinile în buzunarele salopetei. Dispăruse imediat ce se dezbrăcase de costumul de scafandru, fără să arunce un cuvânt. Scott știa deja că nu trebuie să se ducă după ea când intra în acea dispoziție. Sau cel puțin până nu o lăsa să se calmeze puțin.

Nocera oftă din greu.

— Uite ce e, Carm, nu-i chiar așa. Nu-l chinui pe Osborne numai pentru că nu știe ce vrea. Multă lume de pe aici ar face-o, însă eu nu. Îmi imaginez că un om trebuie să-și câștige pâinea, chiar dacă pentru asta e nevoit să sape un tunel pe sub gard. Dar nu-i dau voie să spună că porcăriile alea ieftine care se vând în Jesusland funcționează la fel de bine precum cele Rimtech. Pentru că nu-i adevărat, fir-ar al dracu'!

Ren îi surâse obosit lui Scott.

— Ignoră-l, zise. Ward nefiind prin preajmă, n-ai cum să știi cât din obișnuitele lui porcării a tras azi pe nas Emil al nostru.

Nocera flutură un deget mustrător.

— Tu-ți alegi chimicalele pe care le preferi, Carm. Eu le aleg pe ale mele.

— Asta? întrebă Ren, scoțând jointul din gură și ținându-l ridicat, pentru o examinare generală. Ăsta e un drog *ieftin*, Emil. Nu eu sunt aia care cerșește un avans cu o săptămână înainte de ziua de salariu.

— Hei, să te fut.

Ea puse țigara înapoi în gură, aprinse capătul apăsându-l între două degete bătătorite și trase adânc. Oftă, suflând un nor de fum și privi un timp la Nocera prin el.

— Mulțam, zise. Am avut oferte mai bune săptămâna asta.

— De unde, de la băiatul ăsta bisericos?

Scott se simți roșind din nou, și mai fierbinte. Carmen Ren era cea mai grozavă femeie pe care o văzuse în carne și oase, iar de când lucrau împreună la mentenanță văzuse mult din carnea respectivă. Se dezbrăca în vestiar fără nicio jenă, atitudine pe care el știa că pastorul William ar fi numit-o orgolioasă și ne-feminină. Scott întorcea politicos spatele ori de câte ori ea era goală, dar tot mai zărea câte ceva când își încheia costumul de scafandru sau se despuia pe neașteptate până în talie în interiorul Zodiacului, atunci când era prea cald. Pielea ei era ca o miere deschisă la culoare, iar curbele trupului se iveau subtil, dar inconfundabil, chiar și prin salopetele informe Ward BioSupply pe care toți le purtau pe debarcader.

Dar mai mult decât atât, Carmen Ren avea un păr lung și drept, care i se revărsa pe umeri ca o apă neagră atunci

când îl desprindea din clama statică în formă de păianjen cu care și-l ținea ridicat, și un mod curios, neglijent de a-și apleca capul pe o parte când făcea asta. Avea ochi de un negru lichid, ironic, ridicați delicat spre colțuri, și pometi ca terasele de pe crestele himalayene, iar când se concentra asupra unui lucru, întreaga ei față căpăta o imobilitate de porțelan, care lui îi făcea inima să pocnească la fel ca jarul din joint.

În ultimele săptămâni, Scott se pomenise gândindu-se mult la Ren când se ducea acasă noaptea, într-un fel pe care îl știa păcătos. Făcea tot posibilul să se opună impulsurilor, dar fără folos. Ea plutea nechemată în visele lui, în posturi și scenarii care îl făceau să roșească atunci când și le aducea aminte în timpul zilei. În ultima vreme se trezise nu o dată încordat și excitat din cauza viselor, cu mâinile deja la treabă și cu gustul numelui lui Ren pe buze. Încă și mai rău, avea sentimentul că atunci când Ren îl privea, putea vedea prin el până în acel miez asudat al dorințelor, disprețuindu-l pentru asta.

Acum ea fuma, privind în jos la Nocera ca la ceva care tocmai se scursese din lăzile cu îngrășăminte.

— Azi chiar că ești o scârbă mică, zău așa.

Se întoarse spre Scott:

— Vrei să bei o cafea sus, la debarcader?

— Ăăă... cu tine, adică, împreună?

— Scott sări în picioare când ea îi răspunse cu o mișcare aprobatoare a capului.

— Sigur. Da. Grozav.

— Ăă... cu... ăă... tine? îl maimuțări Nocera, mișcându-și brațele ca o insectă muribundă. Mmm, dragă, cum po' să refuz așa o *cucoană*. Ăăă, lăudat fie, ăă, *Domnul*

ato'puternic, adăugă el, parodiind un accent de Jesusland dintr-o comedie difuzată în rețea.

Scott simți cum i se încleștează pumnii. Se băgase în destule încăierări acasă ca să știe că nu era un bătăuș prea bun și ca să-și dea seama, uitându-se la Nocera, că el *era*. Îi văzuse cicatricile când bărbatul mai în vârstă își îmbrăca și dezbrăca scafandrul, o citise în atitudinea lui și în provocarea seacă a ochilor lipsiți de bunătate. Parcă s-ar fi uitat la o ediție ulterioară a fratelui mai mare al lui Jack Mackenzie, cel care se înrolase când împlinise șaisprezece ani și se întorsese acasă un an mai târziu, ars de soare și încărcat cu povești despre scalpări, din locuri despre care niciunul dintre ei nu auzise vreodată.

Însă suportase mult prea mult din superioritatea de Rim a lui Nocera...

Ren se strecură între ei aproape înainte ca Scott să-și dea seama că se întorcea să-l înfrunte pe celălalt.

— Am spus o cafea, Scott. Nu un nas spart.

Făcu semn spre ușă, adăugând:

— Hai, lasă-l pe dobitocul ăsta să și-o frece singur.

— Mult mai distractiv decât să mi-o freci tu, Ren, răspunse Nocera și se aplecă peste șoldul lui Ren, încă stând pe scaun și rânjind.

— Îți spun eu, puștiule, o cunosc și pe dinăuntru și pe dinafară. Am fost acolo, am lins păsărica aia. *Este* mai distractiv să ți-o freci singur.

Scott se repezi înainte cu pumnii ridicați. Un nou val de roșeață îl străbătu, producându-i mâncărimi la rădăcina firelor de păr și arzându-i obrajii. Văzu rânjetul alunecând de pe fața lui Nocera, înlocuit cu un interes subit, plin de curiozitate. Bocancii coborâră fără grabă de pe consolă pe podea. Scott știu atunci că avea să o încaseze, dar, *fir-ar*...

Şi dintr-odată se trezi lipit de Ren. Parfumul părului ei încă umed, căldura pielii şi curbele line chiar sub ochii lui – şi apoi ea îl împinse ferm înapoi spre uşă. Expresia de pe faţa ei nu era prietenoasă.

— Ieşi! zise ea la fel de fermă ca mâna de pe pieptul lui. Aşteaptă-mă sus.

El plecă, clătinându-se puţin, ruşinea şi uşurarea pulsând prin el în cantităţi oarecum egale. Uşa se închise în urma lui, reducând măscările lui Nocera la un murmur abia audibil. Tonul furios al lui Ren îl urmă. Ar fi vrut să stea să asculte, dar...

Parcurse în tăcere coridorul metalic iluminat cu becuri, până la treptele zăngănitoare de metal care duceau la birourile de sus, şi ieşi afară în lumina după-amiezii târzii, respirând încă greu. Traversă până la balustrada unuia dintre podurile rulante de acces ale debarcaderului şi strânse împletitura din fibră de carbon în ambii pumni, ca şi cum ar fi vrut s-o strivească. Se holbă în jos la încheieturile albite ale degetelor lui.

„...la dracu' cu Nocera, la dracu' cu toţi dobitocii din Rim, la dracu' cu locul ăsta..."

Dar el *ştiuse*, iar o parte mică şi calmă din el veni şi îi reaminti. Ştiuse *întotdeauna* cum avea să fie. Ştiuse pentru că unchiul Leland, care trăise în Rim dinainte de a se naşte el, îi spusese totul despre treburile astea. Şi pastorul William îi spusese, folosind termeni atinşi de flăcările iadului. Mama lui plânsese şi îi spusese, iar şi iar. Prietenii lui îşi bătuseră joc şi îi spuseseră şi ei.

Toată lumea îi spusese, pentru că toţi ştiau ce gândeau despre republicanii din acel Rim fără Dumnezeu. Muncă grea şi ură, asta era tot ce aveau de oferit. O să-l epuizeze, o să-l scuipe în timp ce fac asta, iar dacă sperietorile de la

imigrări nu puneau mâna pe el, atunci aveau s-o facă fiscul și bandele. Nu va avea niciun drept acolo, pe nimeni la care să apeleze. Va fi un nimic, mai rău decât nimic, unul din clasa de jos a servitorilor tăcuți care erau mai ieftini decât mașinile, și va trebui să fie la fel de tăcut, de eficient și mut ca mașinile, altfel *bang*, cetățeanul obișnuit înalt tehnologizat și pretențios al Rimului tocmai a făcut un pas înainte și l-a înlocuit cu ceva care face treaba mai repede, mai ieftin, mai bine.

„Totuși, nu-ți spun să nu te duci". Leland – în ultima săptămână înainte de fuga lui Scott, așezat lângă el pe gardul despărțitor, privind apusul care colora cerul deasupra munților. El nu știa, dar Scott plătise deja intermediarului din Bozeman prima jumătate. Era programat pentru camionul de marțea următoare. „Nu-ți spun să nu te duci, pentru că nu e nimic bun pentru tine aici. Oamenii urăsc Rimul, și asta dintr-o grămadă de motive întemeiate, dar acolo ai șanse pe care aici nu le-ai avea în întreaga viață dată de Dumnezeu. Banii nu sunt deja bine distribuiți, ca aici. Sunt încă în mișcare, nu e totul clasat și fosilizat. Le poți lua urma, poți merge acolo unde unde sunt ei. Dacă ai noroc, poate poți pune deoparte ceva și pentru tine. Iar dacă rămâi, intri în legalitate, îți întemeiezi o familie, și-atunci copiii tăi pot avea chiar și mai mult. Știi, în Rim școala e gratuită. Adică gratuită cu adevărat, și e școală adevărată, nu porcăria pe care o avem aici."

Stătuseră așa un timp, iar seara adâncea culorile asfințitului. Aerul începuse să fie răcoros.

„Atunci tu de ce te-ai întors, Leland?" întrebase în cele din urmă.

Leland zâmbise și-și privise mâinile bătătorite de muncă. „Întotdeauna pui întrebări bune, Scotty. De ce m-am

întors? Nu știu, poate că n-am fost suficient de puternic să rămân deoparte. Știi, uneori îmi era dor de locul ăsta trist. Amândurora, și mie, și tatălui tău. Vorbeam mereu despre întoarcere, și cred că asta ne-a ajutat să rezistăm. Apoi Daniel a avut accidentul, n-am mai vorbit, n-am mai avut *cu cine* să vorbesc, și dorul a început să mă macine cu adevărat."

Scott cunoștea prea bine sentimentul. Câteodată îl învingea, câteva zile la rând, în special la început, în perioada slujbelor de rahat, când munca îl epuiza și nu-i mai lăsa nici putere, nici timp pentru altceva decât pentru munca în sine și pentru somn. Dar zilele de dor reveneau, iar acum, când avea timp și bani puși deoparte, putea simți aceeași fărâmițare pe care trebuia s-o fi simțit și Leland. Își spunea rugăciunile în fiecare noapte, așa cum îi promisese mamei, se ducea la o biserică creștină atunci când găsea una, dar în ultima vreme era confuz în privința lucrurilor pentru care se gândea să se roage.

— Ești bine acum?

Tresări. N-o auzise pe Ren venind în spatele lui.

— Acolo de unde vin eu – spuse el repede, gâtuit – nu se vorbește așa în fața femeilor.

Ea înclină capul, oferindu-i un surâs amabil.

— Bine, acolo de unde vin eu, discursul nu e segregat. Dar mulțumesc, oricum. A fost drăguț. În special fiindcă Nocera te-ar fi călcat în picioare. E un dobitoc, Scott, dar asta nu înseamnă că nu se poate descurca.

— Știu. Am mai văzut oameni de tipul ăsta.

— Zău?

Îl examină îndeaproape pentru o clipă. Ridică o sprânceană.

— Da, ai văzut, nu-i așa? Bine atunci, ceea ce ai încercat să faci a fost foarte curajos.

Simți ceva înflorind înăuntrul lui. Simți cum se ofilește din nou când Ren scutură din cap.

— Al dracului de tâmpit, dar foarte curajos. Mergem să luăm cafeaua aia?

La început, Ward BioSupply fusese una dintre cele câteva inițiative industriale de biotehnologie marină care își desfășurau activitatea în complexul de debarcadere comerciale Kwok, dar, în timp, absorbise mai mulți dintre competitorii vecini și acum se întindea spre capătul de nord al complexului, într-o adunătură pestriță de birouri din prefabricate, eșafodaje de docuri submarine și depozite nou-construite. Ca să găsești ceva ce nu-i aparținea lui Ulysses Ward, trebuia să mergi pe una dintre pasarelele înguste de legătură către partea de sud, unde un șir de birturi cu vedere la mare îi deserveau pe muncitorii de la debarcader.

Intrară într-un local numit Chung's, faimos pentru cafeaua pe care o servea și pentru un set de ecrane pe care rulau imagini din cluburile de *bloodbeat* din Singapore.

— E bună, zise Ren, gesticulând spre ecrane cu cana ei de cafea. Mai tare ca dulcegăriile alea pe care ni le bagă pe gât când suntem pe teren.

— Mda.

Era supărat – încă îl mai durea puțin faptul că ea îl făcuse tâmpit. În afară de asta, lui chiar îi plăcea muzica de pe teren. Și nu prea era de acord cu mulțimile care-și contorsionau trupurile, frecându-și unul de altul nuditatea aproape totală.

Ea bău, înclinând din cap apreciativ la adresa gustului.

— Da. Ar fi bine să aibă și cofeină, dacă tot am ajuns aici. Dacă Ward o să urle la noi, vreau să fiu trează când o face. Sunt în picioare de la patru dimineața.

— Ce-ai făcut?

Ea ridică din umeri.

— Uf, știi și tu cum e.

Vorbe prin care el știa că făcea aluzie la faptul că mai are o altă slujbă. Și, în consecință, era în ilegalitate ca și el, pentru că aici, dacă erai legal, te descurcai destul de bine dintr-un singur salariu. Era diferența clară dintre Rim și Republică.

Aluzia la solidaritate îi îndulci îmbufnarea.

— Începe să fie mai ușor, după o vreme, îi răspunse el. Eu lucram tot timpul cât puteam ține ochii deschiși, în trei locuri diferite, până am prins angajamentul ăsta. Ward își dă drumul la gură când lucrurile merg prost, dar în afară de asta e un șef destul de bun.

Ea aprobă.

— Bănuiesc că n-ai dus-o prea bine prin locurile din care te tragi, nu-i așa? întrebă ea, subtil. De unde ești? Presupun că din Nebraska? Poate Dakota?

— Montana.

Ea ridică o sprânceană.

— Ținutul războiului pentru apă. Cred că trebuie să fie greu să crești acolo.

— Sunt locuri în care e și mai rău, zise el defensiv, cu toate că nu putea numi pe negândite un astfel de loc. Doar că... știi. E dificil să obții un post plătit, dacă nu cunoști oamenii potriviți.

Ea dădu aprobator din cap.

— *Plus ça change.*

— Poftim?

— Nu contează, zise, apoi se uită la ecrane. Ward ți-a spus cumva când o să se întoarcă?

— Nu tocmai. A zis că s-ar putea să fie ocupat toată ziua. Îmi imaginez că se ocupă de lucruri serioase. De obicei, o excursie din asta, de verificare a spalierelor, ar trebui să nu-i ia mai mult de câteva ore.

— Carmen, te superi dacă te întreb ceva? zise ezitant.

— Sigur că nu.

O spusese pe un ton absent; nu era prea atentă.

— *Tu* de unde ești?

Dintr-odată, o privire piezișă. *Acum* era atentă.

— E o poveste lungă, Scott, răspunse ea și sorbi din cafea. Ești sigur că vrei să te plictisesc?

— N-o să mă plictisesc. Îmi place să aud despre locuri în care n-am fost.

— Ce te face să crezi că sunt de altundeva?

Dar zâmbea în timp ce vorbea, într-un fel care îi spunea că trebuie să intre în joc. Îi întoarse zâmbetul, roșind numai puțin.

— Haide, Carmen. N-ai lucra pentru Ward dacă te-ai trage din Rim. Niciunul dintre noi n-ar face-o.

Făcu semn din cap spre clientela localului și își coborî prudent glasul:

— Toți cei de aici vin din altă parte. Îmi imaginez că nici tu nu ești altfel.

Ea înălță o sprânceană.

— Faci pe detectivul, nu?

— Sunt doar atent.

— Mda, presupun.

— Hai, spune-mi. Tu de unde ai venit?

Urmă o pauză lungă. Scott aștepta. Mai avusese astfel de momente cu tovarăși de-ai săi, imigranți ilegali, când

aștepta să dispară prăpastia dinaintea instalării încrederii, pentru ca fiecare să-și înlăture încărcătura de suspiciune și să stea de vorbă așa cum ar fi făcut-o cândva doi americani liberi, înainte ca scursurile internaționaliste și chinezii – „politicienii chinezi", își reaminti, „tu nu ești rasist, Scott" – să dezbine cea mai mare națiune de pe fața Pământului și să arunce cioburile, ca Moise spărgând tablele legii.

— Din Taiwan, zise ea, și inima lui se umplu de bucuria faptului că da, avea încredere în el. Ai auzit de Taiwan?

— Da. Adică, sigur că da, zise, bâlbâindu-se de nerăbdare. E în China, așa-i? E, adică, o provincie chineză.

Ren pufni.

— Ar vrea ei. E o insulă, în dreptul țărmului Chinei, asta o știi. Dar suntem stat independent. Așa e înscris în toate acordurile comerciale și în pactele de neproliferare ale Pacific Rim din ultima sută de ani. E ceea ce se numește economie de seră, are același statut ca Angeline Freeport, e același gen de superputere cu care nimeni nu vrea să se pună rău în caz că încalcă tratatele și întregul Rim resimte consecințele. Acolo am crescut eu.

— Și de ce ai plecat?

Ea îi aruncă o privire tăioasă, cu toate că nu fusese decât o întrebare inocentă. Scott nu înțelegea în ruptul capului de ce-ar fi bine să pleci dintr-un astfel de loc, dacă acolo era căminul tău, dacă ai crescut acolo.

— Vreau să spun, se bâlbâi el, presupun că nu erai fericită acolo, nu-i așa? Dar, știi, pare a fi genul de loc unde un om ar putea fi fericit.

Ea zâmbi puțin.

— Da, are și părți bune. Dar chiar și în economiile de seră există învinși și învingători. Adică nu toată lumea

din Freeport e star de cinema sau licențiat în nanotehnologie, nu?

— Am priceput.

Lucrase din când în când în Freeport și nu s-ar fi întors dacă nu era obligat.

— Ei bine, după cum spuneam, există învinși și învingători, iar dacă ești dintre învinși, atunci...

— Nu trebuie să vorbești așa, Carmen.

Scott se aplecă peste masă, serios.

— Nu ești învins numai pentru că ești nevoit să te duci în altă parte ca să-ți faci o viață mai bună. Niciunul dintre noi, cei de aici, nu e un învins, doar căutăm oportunități de a o lua din nou de la capăt.

Preț de-o clipă, ea îi întoarse o privire goală. Apoi confuzia de pe chipul ei de porțelan se limpezi.

— Ah, da. Diferențele culturale. Nu, nu vorbesc despre învinși așa cum îi înțelegeți voi. Mă refer la învinșii în afaceri. Unii câștigă, alții pierd, roata se învârte. Genul ăsta de lucruri.

— Noi? zise încercând să-și ascundă jignirea. Cum adică, *noi*?

— Știi, oameni ca tine, spuse gesticulând nerăbdătoare. Americanii vechi, din inima țării. Din Republică.

— A, bine. Uite, Carmen, răspunse îngăduindu-și un zâmbet superior. Noi nu suntem americanii *vechi*, asta e Uniunea, trădătorii ăia din est, toți amicii lor care iubesc ONU. Republica Confederată este *Noua* Americă. Noi suntem Phoenixul ce renaște, Carm.

— Bine.

— Adică, ăăă, se bâlbâi din nou, căutând să se exprime în așa fel încât să n-o jignească. Uite, știu că probabil tu nu te-ai dus la biserică, așa cum am făcut-o eu dintotdea-

una, presupun că pentru tine era un fel de templu sau ceva asemănător, dar în final e același lucru, nu?

Mulțumit de sine și de modul în care scăpase de focurile veșnice ale iadului propovăduite de pastorul William și de emfatica Biserică a lui Hristos cel Adevărat, fusese mai tolerant cu bisericile moderate pe care, de voie, de nevoie, le frecventase în ultimii câțiva ani.

— Vreau să zic că orice ai numi tu Dumnezeu, dacă îl accepți pe acest Dumnezeu drept principiu călăuzitor, așa cum o face Republica, atunci orice popor care face asta trebuie să fie învingător, corect? Trebuie să se ridice, indiferent ce ar face Satana ca să ne întindă capcane pe drum.

Ren îl privi gânditoare.

— Ești cu adevărat, ăă, creștin?

— Absolut!

— Deci crezi...

Telefonul ei sună. Îl pescui din buzunar și-l duse la ureche.

— Da? răspunse și trăsăturile i se încordară, ca în dimineața aceea în care primiseră veștile despre curba de umiditate.

— Am înțeles. Venim imediat.

Închise telefonul.

— Ward, zise. S-a întors și e destul de supărat.

„Destul de supărat" era o exprimare relativ corectă. Scott putea să audă zbierele lui Ward prin pereții de metal ai camerei de control încă de când se aflau la celălalt capăt al coridorului. O urmă pe Ren prin spațiul îngust, grăbindu-se să se țină după mersul ei cu pași ciudat de lungi și rapizi. Ar fi încercat să i-o ia înainte, să ajun-

gă primul în caz că Nocera continua să se poarte ca un dobitoc, dar nu avea loc să treacă și, oricum...

Ușa se deschise, lăsându-i să intre. Furia lui Ward se revărsă în afară, ajungând dintr-odată la nivel maxim. Scott era obișnuit, dar de data asta vocea avea o tonalitate pe care nu o mai auzise, ceva ce trecea dincolo de furie.

— ...fir-ar al dracului, *scopul* întregii *planificări*, dacă noi...

Tăcu când îi văzu. Ulysses Ward era un bărbat masiv, ca un urs, musculos datorită practicării înotului și scufundărilor pe care le cerea ocupația lui, chelind așa cum nu prea vedeai prin părțile astea. Roșea când se înfuria, ca acum, și își puncta discursul cu mișcări agresive ale membrelor și capului. Scott nu-l văzuse niciodată lovind pe cineva, dar adesea lăsa impresia că așa ceva nu era cu totul imposibil. Nocera, procedând probabil cu înțelepciune, îi cedase poziția centrală în camera de control, iar acum el stătea acolo cu pumnii strânși.

— Ne-am întors, zise Ren superfluu.

— Văd.

Ward păru să-l remarce pe Scott pentru prima dată:

— Tu, coboară la docurile submerse și aruncă o privire la epuratorul de aer de pe *Lastman*. În ultima oră am avut senzația că respir pârțuri și aburi, era cât pe-aci să ies la suprafață, așa de rău era.

Pentru o fracțiune de secundă, înainte să-și dea seama că ar fi fost o idioțenie, Scott se gândi să refuze s-o părăsească pe Ren înainte ca Ward să se mai calmeze. Însă înghiți în sec și spuse:

— Ar putea fi o problemă de compatibilitate, tot softul pe care l-am luat de la, ăă, *Fell 8* era...

Ward îl țintui cu privirea.

— Şi poţi remedia problema, dacă despre asta e vorba?

— Păi, nu, dar...

— Nu, corect. Pentru că nu te-am angajat ca expert în softuri, fir-ar al dracului. Atunci du-te naibii acolo, jos, aşa cum ţi-am cerut, să vezi ce poţi repara. Bine? Ai înţeles?

Scott se uită la el, ştiind că roşea. Inspiră adânc şi dădu aprobator din cap, cu dinţii încleştaţi şi buzele strânse.

— Bun, atunci de ce eşti încă aici?

Scott se răsuci şi se repezi înapoi pe coridor, clocotind de furie. „Încă o lună", îşi promise în sinea lui. „O nenorocită de lună, şi gata". Până azi considerase că Ward era de treabă, considerase că omul era un *american*. Îşi mai pierdea cumpătul din când în când, dar cărui bărbat adevărat nu i se întâmpla? Ideea era că ştia care sunt limitele. Dar acum, vorbind în felul ăsta, tratându-l pe Scott ca şi cum ar fi fost doar un oarecare, „de dincolo de gard", care încurcase lucrurile, când în realitate Scott îl prevenise mereu pe Ward că, dacă avea de gând să canibalizeze plugin-uri de la o subrutină la alta, nu te puteai *aştepta* ca sistemele să meargă ca unse fără să rulezi un set complet de programe de compatibilitate.

Se afla pe scările care coborau spre doc când deveni conştient că ceva se modificase în felul în care cădea lumina pe coridor, în spatele său.

Se opri pe prima treaptă şi privi înapoi.

Zări o siluetă înaltă înaintând la celălalt capăt, întunecând spaţiul îngust atunci când trecea pe sub becuri şi se interpunea între Scott şi sursa de lumină.

Tipul era cu adevărat înalt şi, de asemenea, masiv, şi înainta cu un calm inexorabil. Ca un om care nu era obişnuit să fie oprit, un om căruia categoric nu-i plăcuseră inscripţiile de la birourile de sus care îţi cereau să suni şi să

iei loc în timp ce aștepți – „un angajat de-al nostru vă va prelua în curând" – și, în schimb, se hotărâse să coboare oricum și să găsească ceea ce căuta.

Scott flutură un braț.

— Hei! strigă.

Silueta nu dădu niciun semn că l-ar fi văzut ori auzit. Înainta constant pe coridor, spre ușa camerei de control; părea să poarte un pardesiu lung și ținea una dintre mâini îndoită rigid în interiorul faldurilor hainei... Dintr-odată, Scott simți cum înăuntrul său se declanșează ceva. Nu era bine. Omul ăsta aducea necazuri.

Sări de pe scară și alergă înapoi pe coridor spre noul venit. Nu-l mai strigă; nu avea rost. Știa din experiență cum răsună vocile în spațiul metalic închis al coridorului – omul îl auzise destul de bine. Și da, categoric avea ceva în acea mână acoperită de pardesiu – observase modul în care materialul se îndoia rigid în jur. Renunță la alergatul ușor și sprintă.

Se întâlniră în dreptul ușii. Scott încetă să mai alerge, moleșindu-se. Ceea ce trebuia să spună i se uscă în gură. Icni.

Fața lui. Mintea părea să-i bolborosească: „Fața, *fața*".

Părea ieșită direct din benzile desenate *Timpul Sfârșitului*, care se distribuiau la biserică în fiecare a patra duminică, cele care provocau coșmaruri copiilor mici și pe care cei mai mari trebuiau să și le câștige prin puncte adunate în *Cartea Faptelor Bune* a pastorului William. Aceeași expresie absentă pe chipul cu obrajii scobiți, gura încleștată, părul lung și dezordonat atârnând peste oasele ascuțite ale pomeților și maxilarului, aceiași ochi arzători... „Privirea Judecății"... Exact ca în volumul II, numărul 63.

Genunchii începură să-i tremure. Gura i se încleștă. Nu putea...

Ușa scârțâi – nu remarcase niciodată până atunci zgomotul – și se deschise. Dinăuntru se auzeau glasuri încă furioase.

Pardesiul se răsuci, brațul drept al străinului se eliberă și se ridică, legănându-se. Ceva îl lovi pe Scott în cap, dintr-o parte, și el se împiedică, prăbușindu-se stângaci, cu membrele împrăștiate. Un fulger îi străbătu capul, lăsând în urmă scântei și un efect de vibrație în urechi. „Privirea" se opri scurt asupra lui, apoi se roti din nou spre stânga și spre ușa deschisă a camerei de control. Străinul păși înăuntru.

Strigătele erupseră. Nocera și Ward, aproape la unison.

— E proprietate privată, dobitocule, ce...

O liniște subită i se lăsă peste amorțeala din cap, acolo unde fusese lovit. Apoi din nou Ward, complet bulversat:

— *Tu*? Ce *dracu'* cauți aici? Ce...

O tuse profundă, calmă – un sunet pe care-l cunoștea de undeva.

Și începură țipetele.

Scott simți sunetul storcându-i sudoarea din pori, încrâncenându-i pielea de oroare. Ca atunci când Aaron își prinsese brațul între dinții spărgătorului de pietre al lui Dougie Straker, exact aceeași senzație – sunetul agoniei, al unei distrugeri atât de masive încât glasul care îl producea ieșea din registrul său obișnuit și nu mai putea fi recunoscut.

Carmen!

Scott începu să se zbată. Spaima că ei i se întâmplase ceva îl puse în genunchi, apoi îl ridică în picioare. Simți sânge picurându-i în păr. Se împiedică și aproape căzu,

apoi se sprijini de marginea uşii exact când aceasta începuse să alunece ca să se închidă la loc. Mecanismul tremură o clipă, opunându-se strânsorii lui, apoi se deschise din nou la maxim. Scott se ridică în picioare şi intră, împleticindu-se. Avu timp să arunce o privire fulgerătoare.

Era sânge peste tot – culoarea lui stridentă, peste console şi pereţi, frapa – şi ceva arătând ca nişte mărunţaie din oferta de preţ redus a unui măcelar aluneca în jos pe ecrane. Nocera era jos, cu faţa întoarsă bizar într-o parte, cu ochii deschişi şi obrazul apăsat puternic pe podeaua prost măturată şi plină de praf, ca şi cum ar fi ascultat şobolanii foşgăind pe dedesubt. Şi mai mult sânge, o băltoacă largă de culoarea vinului roşu-închis i se scurgea în jurul abdomenului, pârâiaşe din ea răsucindu-se prin praful de pe jos. Peste trupul lui, Ren şi străinul se luptau pentru o armă cu ţeavă scurtă – Scott făcu legătura cu izbitura uşoară pe care o auzise – ; era unul dintre pistoalele Cressi pentru rechini din dulapul de sus. Se presupunea că ar fi încuiat, Ward aşa spunea *întotdeauna*, dar Ward zăcea în spatele lor.

Încă şi mai mult sânge, bărbatul masiv se zvârcolea şi aluneca pe el, strângându-şi, după cum observă Scott oripilat, gaura roşie, de carne vie, din locul unde îi fusese stomacul. Ţesutul rupt îi atârna fâşii din ea, curgând gros pe podea şi murdărindu-i degetele ca un amestec roşu-cremos în care îşi cufundase mâinile. Gura lui Ward era un tunel căscat, de culoare roz – puteai vedea în ea până la măsele şi limba tremurătoare, alb-gălbuie – iar urletele ieşeau de acolo în valuri greţoase. Ochii lui se agăţară de Scott, care stătea în pragul uşii, ţintuindu-l acolo. Largi şi rugători, înnebuniţi de durere; Scott nu-şi dădea seama dacă şeful lui îl recunoştea sau nu. Se urni, vrând să se arunce în luptă,

însă vomită cu o forță punitivă, din adâncul măruntaielor încleștate. Voma plescăi în sângele bălțind al lui Nocera.

Carmen țipă, disperată.

Pistolul pentru rechini se descărcă.

O altă lovitură, de data asta în gâtul lui, sub ureche. Încercă să se agațe de ceva, de orice. Podeaua veni spre el. Sânge și vomă, cald și umed pe fața lui când se prăbuși. Încercă să-și țină gura închisă sau s-o curețe, dar nu reuși. Duhoarea și gustul acidului arzător făcură iar să-i tresalte ușor stomacul. Picioarele i se mișcară ca ale unei insecte schilodite. Vederea i se întunecă asupra unei bălțoace de roșu, cu pete alb-gălbui. Bâjbâi după o rugăciune, o dibui, nu-și putu face gura să se miște, rosti câteva cuvinte ezitante în minte...

„Tatăl nostru... nu ne duce..."

Și întuneric.

Capitolul 7

Spre seară, toate știrile erau proaste.

Analizele genetice scoseseră la iveală faptul că la bordul *Horkan's Pride* se afla o persoană ale cărei caracteristici nu se potriveau cu niciunul dintre cadavrele împrăștiate. Amprenta acesteia nu fusese greu de identificat: avea întreg setul de modificări grupate sub umbrela termenului popular de „variantă treisprezece". Sau cum spusese Coyle, „un ciudat nenorocit".

Aveau de-a face cu o vânătoare de oameni.

Înregistrările audio-video se încăpățânau să rămână cea mai puțin populată secțiune din modelul de investigație. Existau câteva fragmente de filmări prin satelit,

de la platforme ocupate cu altceva și care nu se aflau deloc aproape. Un monitor meteorologic geo-sincronizat deasupra insulelor Hawaii manifestase un oarecare interes periferic atunci când *Horkan's Pride* se scufundase în Pacific, iar sistemele militare din Rim înregistraseră intrarea în timp ce nava se afla încă în atmosfera superioară, dar își îndreptaseră atenția în altă parte când informatorii COLIN transmiseseră ceea ce știau. *Horkan's Pride* își detașase reactorul ca parte a protocolului de reintrare în atmosferă în caz de urgență, nu transporta arme și urma să cadă în ocean fără să provoace daune. Unul dintre sateliții militari urmărise cum nava își completează traiectoria anunțată, apoi se întorsese prompt la supravegherea mișcărilor de trupe din Nevada.

În niciuna dintre înregistrările recuperate nu exista vreun indiciu că s-a încercat preluarea înaintea sosirii echipajelor de coastă. Nu existau nici imagini utile cu vreo siluetă singuratică pierzându-se în ocean. Niciuna nu era concludentă, cu toate îmbunătățirile permise de optica de ultimă oră, și nici nu aduceau vreo informație care să ducă spre o pistă utilă.

Aveau pe cap o vânătoare de oameni, și niciun punct de pornire.

La hotel, Sevgi stătu la masă cu Norton – o mâncare pe care nu o voia și o conversație de care nu se simțea în stare. Percepea iluminatul slab, romantic al restaurantului ca pe o întunecime înghesuindu-se la marginea câmpului ei vizual. Synul se terminase, categoric.

— Ce părere ai despre asta? o întrebă Norton în timp ce ea pigulea dezinteresată dintr-o salată de caracatiță.

— Tu ce crezi?

Era o deviere, ceva – „mda, *singurul* lucru" – pe care îl învățase la ședințele de consiliere plătite de către departament după ce se întâmplase ce se întâmplase cu Ethan și tot restul. Specialistul stătea în partea opusă a cabinetului, zâmbind amabil și deviind orice întrebare pusă de ea cu aceeași enervantă tehnică provocatoare. După un timp, începuse să-i facă și ea același lucru. Nu era de folos, presupunea ea, dar dusese la încheierea rapidă a ședințelor, exact cum își dorea ea. „Nu te pot ajuta dacă nu mă ajuți și tu", spusese el la final, cu o urmă de furie apărând în cele din urmă în tonul lui răbdător, soporific. Îi scăpa esențialul. Ea nu voia să fie ajutată. Voia să distrugă – o distrugere cu răni roșii, sângerânde și țipete, a absolut tuturor fețetelor anoste ale constrângerilor sociale care o înconjurau ca o pânză de păianjen.

— Nicholson probabil o să răbufnească, zise Norton încet. O să spună că ai sentimente contradictorii.

— Mda.

— Nu-ți place caracatița?

— Nu mi-e foame.

Norton oftă.

— Știi că o putem lăsa baltă dacă vrei, Sev. Oricum oamenii lui Tsai nu ne vor aici, iar RimSec ar adora să aibă ocazia să-și arate mușchii secesioniști. Dacă tipul ăsta nu s-a înecat în Pacific, acum e pe teritoriul lor. În plus, faptul că e un treisprezece îl cam face să fie problema UNGLA. Putem să ne retragem și să lăsăm ONU și Rim să se lupte pentru jurisdicție.

— În niciun caz, spuse Sevgi, aruncându-și bețișoarele pe farfurie și lăsându-se pe spate. Nu am venit la COLIN pentru o călătorie de plăcere, Tom. Aveam nevoie de banii ăștia. Și ăsta e un mod la fel de bun să-i câștigi cum ar fi

să faci praf piața neagră Marstech sau să-i pui pe jar pe cultiști. La dracu', ai *văzut* ce a făcut cu trupurile alea? Pe Helena Larsen o aștepta o viață la întoarcerea acasă. Ăsta e singurul lucru pe care l-am făcut în ultimii doi ani și care are sens. E *al nostru*.

Norton o privi un timp în tăcere. Dădu din cap.

— Bine. O să-i spun lui Tsai să descarce dosarele CSI la COLIN New York. Asta ar trebui să înlăture ambiguitatea situației. Ce vrei să facem cu Rovayo și Coyle?

— Păstrează-i. Forțe reunite, sprijinul indispensabil al forțelor de ordine locale.

Găsi energia să zâmbească și adaugă:

— Ar da bine în mass-media din Rim. COLIN o fește și varsă unul dintre transporturile lor în Pacific, polițiștii Coastei de Vest sar în ajutor. Asta ne-ar deschide niște uși.

— Și ne-ar da de lucru pe teren.

— Păi, asta e. Tu cunoști destul de bine Bay Area, nu? Ai o soră acolo?

Norton sorbi din vin.

— Cumnată. Fratele meu s-a mutat acolo acum vreo cincisprezece ani, e coordonator special al imigrării din partea Human Cost Foundation. Știi tu, testări, programe de integrare socială. Dar probabil m-ai auzit vorbind despre ea. Megan. Noi, hm, ne înțelegem destul de bine.

— O să te duci să-i vezi cât suntem acolo?

— Poate.

Norton se uită încruntat la paharul cu băutură.

— Cât din toate astea lăsăm să ajungă în media?

Sevgi căscă.

— Nu știu. Să vedem cum merge. Dacă e vorba despre o variantă treisprezece, propun să ținem secretă toată treaba.

— *Dacă* e vorba despre o variantă treisprezece? Uf, nu știu, tu crezi că despre asta ar fi vorba? Sunt eu, Sev. Crezi că poți renunța pentru un timp la teatrul ăsta inocent?

Privi prin semiîntunericul restaurantului. Ochii ei prinseră mișcarea unei reclame slab luminate din anii cincizeci – un vis nanotech despre schimbare, un murmur de marșuri verzi și albastre peste roșul marțian, până la orizont, unde, în același timp, răsărea un nou soare strălucitor.

— Va fi suficient să facem din el un pasager clandestin și un criminal, zise ea cu grijă. Să spunem că a ucis membrii echipajului, și să păstrăm detaliile ascunse de toți maniacii pe care va trebui să-i reducem la tăcere. E destul de rău că s-a întors de pe Marte. Dacă le mai spunem și că e un treisprezece ar însemna să ne căutăm singuri necazul. Ai văzut cum a reacționat Coyle. Îți amintești de Sundersen, anul trecut? Nu mai avem nevoie să se stârnească panica de genul „Monstrul e printre noi".

— Crezi că o să facă la fel? După toată săpuneala din partea Comisiei Pentru Etica Presei?

Sevgi ridică din umeri.

— Media iubește panica. Cresc vizionările.

— O să le spunem din ce rasă face parte?

— Dacă și când o obține Organic Trace. De ce?

— Mă întreb, zise Norton calm, dacă e chinez.

Sevgi se gândi un moment.

— Da. Așa e. Nu ne dorim o reluare a febrei Zhang. Porcăria aia a fost groaznică. Cel puțin în cazul Sundersen nu a murit nimeni.

— În afară de Sundersen.

— Știi la ce mă refer. Ai văzut vreodată filmarea linșării? La școală ne puneau s-o urmărim, zise Sevgi, frecându-și tâmplele cu vârfurile degetelor. Încă o mai văd aici, fir-ar să fie, de parcă ar fi fost ieri.

— Urâte timpuri!

— Mda.

Împinse farfuria deoparte și-și încrucișă brațele în spațiul eliberat.

— Ascultă, Tom, poate ar trebui să trecem sub tăcere întreaga poveste. Deocamdată, cel puțin. Doar să anunțăm presa că toată lumea a murit în accident, inclusiv tipul ăsta. La urma urmei, nu-i nimic neplauzibil în asta. Rahat, încă nu am înțeles nici *noi* cum a supraviețuit.

— Pe de altă parte, dacă am obține o identificare fotografică...

— Marele „dacă"!

— ...atunci răspândirea ei ne-ar da mari șanse să-l prindem pe individ.

— Își poate schimba înfățișarea, Tom. Orice salon dintr-o fundătură din Bay Area ar face-o pentru câteva sute de dolari. Până să-i oferim presei un chip, el și l-ar da jos și ar dispărea. Urmărirea genetică e singura metodă care merge aici.

— Dacă are codul genetic al unui chinez, și asta se află, atunci ne confruntăm cu aceeași problemă.

— Dar noi vom căuta un cod anume.

— Și pentru Zhang se căuta o față anume. Nu-mi amintesc să fi avut prea mare importanță. La naiba, Sevgi – din senin, Norton îl maimuțări pe Nicholson – știi că toți blestemații ăia oricum seamănă între ei.

Sevgi schiță un zâmbet.

— Nu cred că aici merge așa. Aici nu e Jesusland.

— Idioțenie există peste tot, Sev. Nu e singura franciză a Republicii. Uită-te la Nicholson – născut și crescut în New York. El de unde a luat-o?

— Nu știu. Faith Satellite Channel?

— Hall-e-*lu*-jah! Lăudat fie *Domnul*, Iisus o să vină și o să-mi *reducă* impozitele!

Zâmbiră amândoi batjocoritor, dar râsul nu venea. Cadavrele din virtual încă mai atârnau în jurul lor, în semiîntuneric. Atent, un picolo apăru și îi întrebă dacă au terminat. Sevgi aprobă cu o înclinare a capului; Norton ceru să vadă deserturile. Picoloul adună farfuriile și plecă. Încet, Sevgi începu să observe că era extrem de slab pentru vârsta lui și că vorbirea îi urma un tipar bizar, ca și cum i-ar fi făcut rău să vorbească. Trăsăturile păreau de chinez din nord, dar avea pielea foarte închisă la culoare. Simți revelația ca pe o izbitură lichidă în stomac. Se uită lung în urma siluetei care se retrăgea.

— Crezi că e una dintre poveștile de succes ale fratelui tău? întrebă ea.

— Hmm, făcu Norton, urmărindu-i privirea. Ah! Mă îndoiesc. Statistic, adică. Jeff mi-a spus că primesc anual cel puțin câteva mii de evadați din laboratoarele negre. Și, oricum, el se ocupă mai mult de administrație, încearcă să pună treaba pe roate. Au aproape o sută de consilieri la lucru, care vin și pleacă, și încă sunt împotmoliți.

— Human Cost e o organizație de caritate, nu?

— Da. Primesc un buget de la administrația Rim, dar nu e unul care se poate numi generos.

Dintr-odată glasul partenerului ei se animă:

— Și, înțelegi, e o muncă dură. Genul de lucruri care te uzează. Unele dintre poveștile pe care mi le-a spus despre

ce se petrece în acele tabere... nu cred că eu m-aș putea descurca. Chiar nu înțeleg cum poate Jeff. E ciudat: Când eram mai tineri, se părea că eu aveam să fiu cel cu vocație de justițiar. El era „omul puterii și influenței", nu eu. Și apoi – Norton gesticulă cu paharul de vin – a ajuns să facă muncă de caritate și eu am ajuns într-un post mare la COLIN.

— Oamenii se mai schimbă.

— Mda.

— Poate e Megan.

El o privi tăios.

— Ce anume?

— Poate asta l-a schimbat. Faptul că a întâlnit-o pe Megan.

Norton mormăi ceva. Un chelner aduse lista cu deserturi, dar nu aveau nimic atrăgător. Optară pentru niște cafele îmbunătățite genetic, care aparent aduseseră faima localului, și cerură nota. Sevgi se pomeni fixând din nou antica reclamă cu Marte.

— Știi, rosti ea încet, pentru că amândoi se învârtiseră în jurul problemei toată seara, adevărata întrebare nu e cine este tipul ăsta. Întrebarea e cine l-a ajutat să ajungă acasă.

— Ah! Asta.

— Să păcălească djinnul navei? Dacă era capsulat și criocapsula l-a dezghețat, numai atât și ar fi fost de-ajuns să declanșeze vreo alarmă. Asta chiar înainte să se trezească, așa că de unde timp să mai și înceapă să umble la sisteme? Iar dacă nu era capsulat, dacă s-a ascuns, atunci n-djinnul nu ar fi trebuit nici măcar să permită lansarea.

— Crezi că Rovayo și Coyle au remarcat asta? Eu am încercat să evit subiectul.

— Da. „S-a mai întâmplat așa ceva în cursa pentru Marte, doar că nouă nu ne place să facem publice faptele. Uneori mor și atât." Foarte frumos.

Norton rânji.

— Cât se poate de adevărat, Sev.

— Mda. Cam o duzină de cazuri în vreo șaizeci de ani de trafic. Pe legea mea, se vorbește de fiecare dată despre probleme tehnice.

— Nu crezi că o să înghită asta?

— Ce, viciile ascunse ale inteligenței artificiale a n-djinnului? întrebă Sevgi și se strâmbă. Nu știu, e atrăgător. Mașinile nu sunt pe măsura oamenilor și tot rahatul ăsta. Și tuturor le place să li se spună un secret. Vinde-le oamenilor o conspirație și, dacă ai noroc, o să le înghețe complet creierul. Secte secrete mâncătoare de copii, un complot vechi de secole pentru înrobirea omenirii. Elicoptere negre, ouă zburătoare. Prostii de-astea au mare succes. Resursele critice sunt deconectate.

— Și între timp...

— Între timp – Sevgi se aplecă peste masă, și tot amuzamentul îi dispăruse de pe chip – amândoi știm că altcineva de pe Marte, foarte priceput în programarea mașinilor, este amestecat în asta. Canibalul nostru misterios a fost încapsulat împreună cu ceilalți, ceea ce înseamnă fraudă de identitate de grad înalt, și apoi a fost programat să se trezească mai devreme, ceea ce...

Norton scutură din cap.

— E ceva ce nu înțeleg. De ce să fie trezit așa de devreme încât să fie nevoit să-i mănânce pe toți ceilalți ca să supraviețuiască? De ce să nu deconecteze capsula când ar mai fi fost doar câteva săptămâni până la Pământ?

Sevgi ridică din nou din umeri.

— Bănuiala mea? A fost o defecțiune. Cel care a deconectat n-djinnul nu a fost la fel de tare și la programarea criocapsulelor. Tipul se trezește la două săptămâni distanță de planeta greșită, la începutul călătoriei, nu la sfârșitul ei. Poate că astfel criocapsula e scurtcircuitată și el nu se mai poate întoarce să se reînghețe, sau poate că nu e, dar el rămâne oricum afară pentru că nu-și permite să sosească în capsulă și să treacă prin carantină. Dar, indiferent cum ai privi lucrurile, defecțiune sau nu, a avut ceva ajutor specializat. Aici nu e vorba de o evadare din închisoare, Tom. Tipul ăsta a fost *trimis*. Iar asta înseamnă că cei care l-au trimis au un scop bine definit în minte.

Norton făcu o grimasă.

— Păi, numărul de motive pentru care ai angaja o variantă treisprezece e destul de limitat.

— Mda.

Rămaseră amândoi tăcuți pentru un timp. În cele din urmă, Sevgi ridică ochii spre partenerul ei și zâmbi ușor.

— Ar fi bine să-l găsim repede pe tipul ăsta, Tom.

Capitolul 8

Luă ultimul feribot peste golf până la Tiburon, la coborâre făcu semn unui autotaxi și călători până în Mill Valley cu ferestrele deschise. Aerul călduț, cu parfum de verdeață, se revărsa înăuntru, aducându-i amintirea intensă a plimbărilor cu Megan pe sub coroanele arborilor de sequoia din Muir Woods. O puse din nou deoparte cu mare grijă, apucând imaginea de margini ca pe o fotografie antică pe care ar putea-o murdări sau ca pe o bucată de oglindă spartă. Privea strălucirea blândă a felinarelor

pe străzi și luminile caselor de lemn construite departe de drum și învelite în frunziș. Se afla la fel de departe de *Horkan's Pride* și încărcătura ei măcelărită pe cât de departe se afla de casă. Te uiți la șoselele bine întreținute, arătoase, la toată verdeața liniștită din zonele rezidențiale, și nu vrei să crezi că omul care s-a prăbușit în această dimineață în ocean, având drept companie numai cadavrele pe care le mutilase, ar putea fi liber sub același cer nocturn.

Cuvintele lui Sevgi Ertekin îi trecură iar prin minte.

„Ar fi bine să-l găsim repede pe tipul ăsta, Tom."

Taxiul găsi adresa și opri ușor sub cel mai apropiat felinar. Cum stătea acolo, abia dacă făcea mai mult zgomot decât vântul printre copaci, însă văzu cum luminile se aprind în casă și ușa de la intrare se deschide. Încadrat în lumină, Jeff îi făcea ezitant cu mâna. Probabil așteptase la fereastră. Nici urmă Megan lângă el.

Norton urcă curba abruptă a aleii, resimțind dintr-odată orele scurse și distanța față de New York. Cicadele țârâiau în tufișuri și în copacii plantați de-o parte și de alta, apa plescăia în havuzul de piatră al fântânii de sus. Casa era construită în pantă, ocupând un spațiu larg, neregulat și cu o poartă în arcadă. Fratele lui coborî treptele să-l întâmpine și îl bătu într-un fel ciudat pe umăr.

— Ți-ai amintit ușor unde să ne găsești?

— Am luat un taxi.

— Aha, da. Corect.

Intrară împreună.

— Megan nu-i pe aici? întrebă el, ca din întâmplare.

— Nu, e la Hilary cu copiii.

— Hilary?

— A, da. Nu ne-am mai văzut de atunci. Hilary e noul nostru consilier juridic la fundație. Are gemeni de aceeași

vârstă cu Jack. Dorm la ei, zise Jeff Norton și făcu semn spre living. Intră și ia loc! Vrei ceva de băut?

Camera era cam la fel cum și-o amintea Norton – fotolii acoperite cu tapițerie uzată, așezate cu fața spre un ecran imitând focul, încastrat într-un zid de cărămidă nefinisată, obiecte de artă a indigenilor din nord-vest și fotografii de familie înghesuite pe pereți.

Podea de lemn lustruit și covoare din Orientul Mijlociu. Jeff îi servi cu *arrack* indonezian dintr-un dulap pentru băuturi făcut din lemne aduse de apă. Strălucirea slabă a flăcărilor de pe ecran și aplicele de pe peretele în stil japonez îi luminau profilul în timp ce lucra. Norton îl privea.

— Presupun că ai văzut informațiile pe care le-am făcut publice?

Jeff dădu aprobator din cap, turnând în pahare.

— Da, tocmai mă uitam. Plonjonul misterios al navei morții. De asta ai ieșit pe teren?

— Cam așa ceva. E un adevărat coșmar „clasa întâi".

— Bun, presupun că mai devreme sau mai târziu trebuia să începi să-ți câștigi salariul ăla gras pe care ți l-ai tras.

Un zâmbet scurt, pieziș, care să arate că nu vorbea serios. „Da, dar cumva, Jeff, întotdeauna o iei în serios, nu-i așa?"

— Cum mai merg lucrurile la Jefferson Park? Se poartă frumos cu tine?

Norton ridică din umeri.

— La fel ca întotdeauna. Nu mă plâng. Am o parteneră nouă, preluată de la NYPD, Secția Omucideri. E cu câțiva ani mai tânără ca mine, așa că mă ține în alertă.

— Atrăgătoare?

— Nu că ar avea vreo importanță, dar da, este.

Jeff veni cu două pahare și îi întinse unul. Zâmbi.

— Întotdeauna are importanță, frățioare. Crezi că o să i-o pui?

— Jeff, pentru Dumnezeu!

Nu era o furie reală; era prea obosit de călătorie și plictisit pentru așa ceva.

— Chiar trebuie să te porți tot timpul ca un sălbatic?

— Ce-i? Fata e atrăgătoare, tu nu-ți faci socotelile, nu-ți calculezi șansele?

Încă în picioare, fratele lui dădu pe gât o înghițitură lungă de *arrack* și rânji către el:

— Haide, îți citesc în ochi. Pe asta o vrei.

Norton își apăsă pleoapele cu degetele.

— Știi ceva, Jeff, poate că o vreau, poate că nu. Dar acum nu asta e principala mea preocupare. Crezi că am putea discuta și despre ceva important?

Nu văzu cum se produse schimbarea expresiei de pe chipul fratelui său: zâmbetul care pălise, făcând loc unei încordări atente. Jeff se retrase și se lăsă în fotoliul din fața lui, întinzându-și picioarele. Când Norton se uită la el, îi prinse privirea și gesticulă.

— Bine, Tom, se rezolvă. O să fac tot ce pot. Dar a trecut mult timp de când aveam influență la New York. Adică, aș putea da câteva telefoane dacă îți stau unii în spate, dar...

— Nu, nu vreau nimic de genul ăsta.

— Nu?

— Nu, avem lesa destul de lungă în cazul ăsta. S-a întins vorba de sus până jos – faceți ce vreți, dar curățați mizeria asta.

— Și despre ce mizerie e vorba, mai exact? La știri se spune că toți cei de la bord sunt morți.

— Mda. De când crezi tot ce-ți arată la știri? Adevărul e că avem unul viu și a reușit să scape de pe navă. Informația asta ți-o dau confidențial, Jeff. Nu trebuie să ajungă mai departe de camera asta, de discuția asta. Nici măcar la Megan.

Jeff întinse mâinile în lateral. Zâmbi ușor.

— Ei, de când îi spun eu lui Megan totul? Mă cunoști, Tom.

— Da, bine.

Își reținu furia. Era un sentiment vechi, cu care se obișnuise, ca senzația pe care o avea în Cadillac, atunci când cobora fără frâne.

— Haide. Care-i marele secret?

— Marele secret e că tipul ăsta e o variantă treisprezece.

Avu o mică satisfacție urmărind reacția lui Jeff. Ochii lărgiți, gura deschizându-se să emită o replică pe care nu o avea. Norton se gândi că reacția fusese cam falsă, dar se obișnuise de atâția ani cu această caracteristică a lui Jeff, cu modul actoricesc, ușor exagerat în care se manifesta, indiferent ce auditoriu ar fi avut. Tolerant, încercase întotdeauna s-o vadă drept prețul admiterii în cercul fermecat al puterii în care fratele lui sălășluia cu atâta aplomb pe când erau amândoi mai tineri – însă acum, când fratele lui devenise el însuși tolerant, fără să-și piardă manierele lustruite, Norton era silit să presupună că poate Jeff fusese întotdeauna așa, jucând întotdeauna pentru spectatorii de la galerie.

— Te confrunți zilnic cu așa ceva, Jeff, zise simplu. Am nevoie de un sfat.

— Ați anunțat UNGLA?

— Încă nu. După cum merg lucrurile, e puțin probabil că o vom face.

— Vrei sfatul meu? Sună-i!

— Haide, Jeff. COLIN nu a semnat nici măcar Acordul de la München. Crezi că o să vrea ca ONU să-i umble prin lucruri cu bocancii marilor tratate internaționale?

Jeff Norton își lăsă băutura pe o măsuță înaltă din lemn adus de ape – o rudă îndepărtată a dulapului cu băuturi. Își frecă fața cu mâinile.

— Cât de multe știi despre varianta treisprezece, Tom?

Norton ridică din umeri.

— Ce știe toată lumea.

— Ceea ce știe toată lumea sunt prostii și chestii care induc panica, date pe canalele de știri. Ce știi tu *în realitate*?

— Păi, sunt sociopați. Un fel de sălbatici din vremurile când încă eram vânători-culegători, corect?

— Da, într-un fel. Adevărul e, Tom, că sunt ca bonobo, hibernoizii și toți bastarzii prematuri ai modificării genetice pe care pionierii optimiști și idioți ai secolului trecut ni i-au pus în cârcă. Treabă făcută pe ghicite și intenții rele. Nimeni nu a construit vreodată o variantă umană pentru că s-ar fi gândit că-i oferă o viață mai bună, libertate și șansa de a-și căuta fericirea. Toate sunt produse cu sarcini precise. Programele spațiale voiau hibernoizi, iar bonobo reprezentau visul umed al autorității patriarhale asupra feminității...

— Și al tău, nu?

Jeff îi oferi un zâmbet strâmb.

— O să renunți vreodată la asta?

— Dar Megan?

— Megan nu știe. E problema mea, nu a ei.

— Un gest măreț din partea ta.

— Nu, e slab și masculin. Știu asta. Presupun că n-o să am niciodată nenorocita ta de corectitudine morală, frățioare. Dar dacă i-aș spune lui Megan, n-aș reuși decât să-i rănesc pe ea și pe copii. Și nu vreau să fac asta.

Își luă din nou paharul și îl ridică în direcția lui Norton:

— Pentru supraviețuirea cu propriile greșeli, frățioare. Fie așa, fie du-te dracului.

Norton ridică din umeri și înălță propriul pahar.

— Să trăim cu greșelile noastre.

Imaginea lui Megan îi fulgeră prin minte, cu părul strălucind în soare și râzând printre trunchiurile copacilor, și mai târziu cu trupul gol, pistruiat de soare, străduindu-se să se lipească de el pe cearceafurile umede de transpirație ale patului de motel.

— Deci, rosti ca să alunge viziunea, dacă bonobo au fost visul umed al autorității patriarhale, varianta treisprezece ce e?

— Varianta treisprezece? zise Jeff, schițând încă un zâmbet. Varianta treisprezece ne-a redat bărbăția.

— Fii serios.

— Hei, nici măcar n-ai fost acolo, frățioare.

— Ești cu șase ani mai mare ca mine, Jeff. Nici tu nu ai fost.

— Du-te și citește cărțile de istorie dacă nu vrei să crezi ce-ți spune fratele tău mai mare. Vorbesc de perioada pre-Secesiune. Pre-atmosferă pe Marte. Aveam o lume de nivel întâi în care bărbăția devenea demodată. Avansau valurile societății feminizate, masculii alfa se sacrificau sinucigându-se sau luând droguri pentru supervirilitate pe care inimile lor nu le suportau, și asta în final *este* tot sinucidere, doar că mai lentă și o idee mai amuzantă.

— Credeam că substanțele alea erau în afara legii.

Jeff îi zâmbi subțire.

— O, da, și treaba asta chiar *ținea*. Vreau să spun că *nimeni* nu ia droguri dacă sunt ilegale, nu-i așa? În special nu droguri care îți oferă o erecție ca un baston de cauciuc și posibilitatea reluării instantanee, timp de o noapte întreagă.

— Tot nu cred că substanțele astea au înclinat în vreun fel balanța. Asta e genetică de talk-show, Jeff.

— Crezi ce vrei. Juriul academic încă promovează virilicidul, în privința asta ai dreptate. Dar eu n-am auzit de niciun biolog social care să nu considere autodistrugerea masculilor alfa drept una dintre influențele majore din peisajul politic al ultimului secol. Restrângerea bărbăției – zâmbi iarăși – ca să spunem așa. Și odată cu asta se obține o restrângere a interesului față de vitejia militară ca funcție a vieții. Dintr-odată, nimeni în afară de niște idioți săraci lipiți pământului din Kansas nu mai vrea să fie soldat, pentru că, la naiba, rahatul ăla te poate ucide și *trebuie* să existe moduri de a-ți trăi viața mai bune și mai bine plătite. Așadar îi avem pe acești idioți amărâți care luptă cu dinții și ghearele pentru diverse cauze – vocea lui Jeff se transformă pentru moment într-o parodie grosolană a vorbirii din Jesusland – „ei nu înțeleg binele adevărat", dar, în general vorbind, toți ceilalți urlă „încălcarea drepturilor omului" și „dați-mi drumul de aici, trimiteți-mă la colegiu". Și pierdem, frățioare, pe toate planurile. Pentru că ne punem cu dușmani care mănâncă, dorm și respiră ură pentru tot ce reprezentăm noi, cărora nu le pasă dacă mor în chinuri atâta timp cât iau cu ei și câțiva dintre noi. Vezi tu, Tom, o societate feminizată poate face multe lucruri, dar ceea

ce nu poate face, și asta valorează al naibii de mult – este că nu poate duce un război în țările altora.

— N-am cerut o lecție despre Secesiune, Jeff. Te-am întrebat despre varianta treisprezece.

— Da, ajung și acolo.

Jeff mai luă o înghițitură de *arrack*, apoi continuă:

— Știi, cândva credeam cu toții că o să trimitem roboți să lupte în războaiele astea. Dar construcția roboților e costisitoare, iar în punctele în care contează, nimeni nu are încredere în ei. Se defectează când e prea cald, sau prea frig, sau e prea mult praf. O dau în bară în orașe, ucid mulți oameni nevinovați, distrug infrastructura pe care ar fi mai bine s-o păstreze intactă. Pot fi induși în eroare, avariați și deconectați cu niște dispozitive semi-decente cumpărate pe piața neagră și conduse de niște hackeri deștepți, pregătiți probabil la un curs de „brațele unei inimi mari în jurul lumii întregi", la MIT. Roboții pot fi furați, reprogramați, trimiși înapoi împotriva noastră fără ca măcar s-o știm. Îți amintești piatra memorială pe care ne-a arătat-o tata, ultima dată când am fost în New Mexico? Nenorocita aia de piatră mare din mijlocul deșertului Oklahoma?

— Vag.

Îi trecu prin minte imaginea unui bolovan mare de granit deschis la culoare, tăiat pe o parte și șlefuit pe acea unică suprafață până la o strălucire gri, puternică în contrast cu suprafața brută și mată a restului pietrei. Era prea mic ca să citească literele negre. Un teren cu ferme aride, în declin, câteva magazine pe o autostradă lovită de soare, exact ca o șină de oțel lustruită. O femeie bătrână în spatele tejghelei de unde cumpăraseră bomboane, cu părul la fel de

cenușiu ca piatra de afară. Tristă, își aminti el, părea tristă atunci când ei aleseseră și plătiseră.

— Câți ani aveam, cinci sau șase?

— Cel mult. Presupun că mi-ar fi ieșit din minte, dar am avut coșmaruri câteva săptămâni după aia. Acel Trupex AS-81 dintr-un set vechi de jucării pe care-l avusesem, dar în mărime naturală, izbind casa, strivindu-i pe mama și pe tata, trecând peste patul meu, aruncându-mă și rupându-mi brațele și picioarele din încheieturi. Știi că acele nenorocite de mașini au stat în depozitul ăla *nouă săptămâni* înainte ca virusul *Allahu Akbar* să lovească.

— Da, am citit despre asta la școală. Ți-am spus, Jeff, nu sunt aici pentru lecții de istorie.

— Au masacrat întregul oraș, Tom. L-au făcut bucăți. N-a mai rămas nimic acolo în afară de piatra aia.

— Știu.

— Hardesty, Fort Stewart, Bloomsdale. Baza maritimă de la San Diego. Totul în mai puțin de trei ani. Te surprinde că militarii au început să caute o soluție mai bună?

— Varianta treisprezece.

— Da, varianta treisprezece. Oameni precivilizați. Tot ceea ce eram cândva, modelul de care am început să ne îndepărtăm când am plantat primele culturi agricole, ne-am făcut primele legi și ne-am construit primele orașe. Îți spun, Tom, în locul tău aș anunța UNGLA și m-aș retrage cât mai în spate. Nu vrei să te încurci cu un treisprezece.

— Acum *tu* vorbești ca pe canalele de știri.

Jeff se aplecă, serios.

— Tom, treisprezece este singura variantă genetică pe care Jacobsen a considerat-o suficient de periculoasă ca să i se abroge drepturile fundamentale ale omului. Există un

motiv pentru care ăștia au fost închiși sau exilați pe Marte. Există un motiv pentru care nu li se permite să se reproducă. Vorbim despre un tip de om pe care planeta asta nu l-a mai văzut de douăzeci de mii de ani. În esență, sunt paranoici psihopați, formați prin antrenament militar încă din copilărie și, în rest, cam nimic altceva. Foarte inteligenți, foarte duri și nu prea interesați de altceva în afară de a obține ceea ce vor, indiferent de pagube sau costuri.

— Nu reușesc să înțeleg, zise Norton caustic, cum ne redă asta bărbăția.

— Asta pentru că trăiești în New York.

Norton pufni și goli paharul de *arrack*.

Fratele lui îl urmări cu un zâmbet ușor până termină.

— Vorbesc serios, Tom. Tu crezi că Secesiunea a avut la bază interesele Pacific Rim și agenda verde? Sau poate câțiva asiatici lințați și aventurile ratate din Orientul Mijlociu?

— Printre alte lucruri da, asta a fost.

Jeff scutură din cap.

— N-a fost așa, Tom. N-a fost nimic din toate astea. America s-a divizat din cauza viziunii despre putere. Forța masculină contra negocierii feminine. Forță contra cunoștințe, dominare contra toleranță, simplu contra complex. Credința, Drapelul și Cântecul patriotic s-au ridicat împotriva Noii Matematici pe care, să fim sinceri, nimeni în afara specialiștilor în cuantică nu o înțelege cu adevărat, a Teoriei Cooperării și a Noii Ordini Internaționale. Și până să apară Proiectul Lawman, fiecare factor din ecuație indica spre un viitor atât de feminizat, încât era de-a dreptul neamerican.

Norton nu se putu abține să nu râdă.

— Ar trebui să scrii discursuri, Jeff.

— Uiți, replică fratele său fără să zâmbească, că am făcut-o. Acum să ne gândim la situația de atunci, la nava esenței masculinității pe cale a se scufunda, împotmolită peste granițe în mlaștina unor complexități pe care nu le înțelege, trădată de tehnologia ei militară și de propriii ei tineri. Atunci apari acești noi ticăloși solizi, în uniforme americane, care se numesc Lawmen, și dintr-odată *câștigă*. Nu știe nimeni cu exactitate de unde au apărut așa, din senin, se neagă multe lucruri, dar cui îi pasă de asta? Ceea ce contează este că tipii ăștia sunt soldați americani, că luptă pentru noi și duc greul bătăliei. Gândește-te la asta o clipă, Tom, și imaginează-ți ce efect a avut în toate orășelele alea prin care ai trecut venind încoace.

Jeff coborî degetul pe care îl îndreptase către fratele lui, privi în pahar și înălță sprâncenele, probabil mirat de propria sa izbucnire pasională.

— Cel puțin așa am citit.

Pentru o clipă, camera păru sufocantă. Rămaseră amândoi tăcuți. După un timp, Jeff se ridică și se îndreptă din nou spre bar.

— Mai vrei unul?

Norton scutură din cap.

— Trebuie să mă întorc, mă trezesc devreme.

— Nu vrei să rămâi peste noapte?

— Păi...

— Doamne, Tom. Așa de rău ne înțelegem?

Jeff se întoarse de la băutura pe care o turna și îl țintui cu privirea:

— Haide, n-ai cum să iei un feribot noaptea, la ora asta. Chiar ai de gând să mergi cu un taxi de jur-împrejurul golfului doar ca să nu fii nevoit să dormi sub acoperișul meu?

— Jeff, nu...

— Tom, știu că uneori pot să fiu un dobitoc, știu asta. Știu că există lucruri pe care nu le aprobi la mine. Mama și tata nu ar fi fost de acord, dar, pentru Dumnezeu, tu crezi că bătrânul a fost un sfânt întreaga lui viață?

— Nu știu, zise Norton liniștit. Dar dacă nu a fost, niciunul dintre noi nu l-a prins.

— Nici tu nu m-ai *prins* pe mine. Eu ți-am spus tot, fir-ar al dracului.

— Da, mulțumesc.

— Tom, sunt fratele tău, pentru numele lui Dumnezeu. Cine ți-a găsit nenorocita asta de slujbă la COLIN?

Norton sări în picioare.

— Nu pot să cred! Transmite-le salutări lui Megan și copiilor. Îmi pare rău că nu am avut timp să le cumpăr un cadou.

— Tom, stai! Stai!

Mâinile întinse rugător, băutura uitată.

— Îmi pare rău, a fost o ticăloșie. Bine, uite, nu eu ți-am obținut slujba, oricum erai în capul listei favoriților. Dar în vara aia am șoptit multe lucruri bune despre tine în multe urechi. Și aș face-o oricând. Ești *fratele* meu, nu crezi că asta înseamnă ceva pentru mine?

— Megan e soția ta. Asta înseamnă ceva pentru tine?

— Doamne, nu-i același lucru. Ea e o femeie, nu, nu...

Se opri, gesticulând neajutorat.

— E căsnicia, Tom. Așa se întâmplă. Ai copii, obosești, strălucirea dispare. Începi să cauți... Ceva. Nu știu, ceva *proaspăt*, ceva care să-ți aducă aminte că nu ești mort încă. Că nu vă transformați în doi bătrânei inofensivi dintr-un complex pentru pensionari din Costa Rica.

— Așa îi vezi pe mama și pe tata?

— Așa *sunt*, Tom. Ar trebui să treci pe acolo mai des, ai vedea. Poate ai începe să înțelegi.

— Da, sigur. Ai futut refugiate bonobo pentru că mama și tata au îmbătrânit. Are foarte multă logică.

— Tom, habar n-ai despre ce vorbești. Ai treizeci și șapte de ani, nu ai fost niciodată căsătorit, nu ai o familie. Vreau să spun...

Jeff părea că se străduiește să ajungă la ceva din interiorul său.

— Uite, tu chiar crezi că lui Megan i-ar păsa prea mult dacă ar ști? Adică, sigur, ar trece prin toate etapele, prin toate sentimentele, m-ar obliga să plec de acasă pentru un timp, ar plânge mult. Dar în final, Tom, ar face ce e mai bine pentru copii. Acum ei sunt lumea ei, nu eu. Nu-i mai pot frânge inima, chiar dacă aș vrea, chiar dacă aș încerca. E *genetica*, Tom, nenorocita de genetică. Pentru Megan, eu sunt pe locul doi, după copii, pentru că *așa e ea construită*.

— Iar pe Nuying ai futut-o pentru că așa ești tu construit, corect?

Jeff răsuflă zgomotos, coborî privirea, depărtă brațele.

— Da, cam așa ceva. Construcția mea și a ei – vorbesc despre Nu. Eu sunt marele mascul alfa în fundație, patriarhul și costumul cel mai scump din zonă. Pentru o bonobo, asta e o atracție mai mare decât scula lui Larry Lastman.

— Așa că ai intrat cu amabilitate în joc, nu? Pur și simplu nu puteai dezamăgi fata.

Un alt oftat. De data asta, Norton înțelese din el că fratele lui cedase lupta. Jeff se prăbuși înapoi pe fotoliu. Privi în sus spre el.

— Okay, Tom, spuse el calm. Fie ca tine. Presupun că probabil n-ai futut nicio bonobo în viața ta, așa că nu

știi cum e, toată acea supunere, toată acea feminitate ca o floare ruptă în mâinile tale ca...

Scutură din cap.

— Las-o baltă. Îți chem un taxi.

— Nu, zise Norton simțind ceva ciudat, lunecos, în piept. O să rămân, Jeff. Îmi pare rău, eu... a fost o zi lungă.

— Ești sigur?

— Da. Uite ce e, nu vreau să te judec, Jeff. Ai dreptate, niciunul dintre noi nu e sfânt. Toți am făcut lucruri...

*Megan alături de el în motel, lăsându-l să-i sugă sânii, cu privirea în altă parte, ca și cum el ar fi o îndatorire casnică obișnuită. Spre final, închide ochii de tot, se mișcă în sus și în jos pe erecția lui, până la orgasm, murmurând „*ticălosule, oh, nemernic ticălos*" printre dinții încleștați. O să se facă tare ca piatra doar gândindu-se la asta în săptămânile următoare, cu toate că e aproape sigur că ea nu la el se referea, și când, după aceea, o întrebase, ea pretinsese că nu-și amintește să fi spus nimic...*

— ...lucruri pe care le regretăm, pe care le-am șterge dacă am putea. Crezi că eu sunt diferit?

Jeff îi aruncă o privire cercetătoare.

— Îți scapă ceva esențial aici, Tom.

Ridică mâinile, cu palmele întinse; pe chipul lui era o expresie aproape imploratoare.

— Eu nu o regret pe Nuying. Sau pe celelalte, pentru că Dumnezeu știe că ea nu a fost singura. Numai că nu ți-am spus și despre celelalte din cauza modului în care ai reacționat. Da, de fiecare dată e o complicație emoțională, Tom, un stress de care m-aș lipsi. Dar nu mă pot convinge să mă simt prost din cauza asta, și nu pot să-mi doresc să nu se fi întâmplat. Poți să înțelegi asta? Poți *suporta* să știi asta despre fratele tău?

„Nu pot să-mi doresc să nu se fi întâmplat."

Norton se așează din nou, prudent, pe marginea celuilalt fotoliu. Cuvintele lui Jeff erau ca niște așchii smulse din inima lui, o ușurare bruscă a unei dureri pe care nu fusese pe deplin conștient că o purta în el.

Adevărul luminos despre sentimentele lui pentru Megan țâșni, umplând noile spații. Stătu o clipă încercând să echilibreze totul, apoi înclină din cap.

— Sigur, zise, presupun că o să pot suporta. Cred că n-am încotro, adăugă ridicând din umeri și zâmbind ușor. Suntem frați, da?

Jeff răspunse cu o mișcare viguroasă din cap.

— Da.

— Așa că mai toarnă-mi de băut, frate mai mare. Pregătește camera de oaspeți. La ce oră se întoarce Megan?

Capitolul 9

Dormeau în niște saci de dormit foarte uzați, din nanoțesătură – „precum cei folosiți de adevărații coloniști de pe Marte!" insista eticheta de pe cel al lui Scott – dar întotdeauna înăuntrul clădirii. „Sunt prea mulți ochi acolo", spusese Ren sobră, când stăteau la ușa hangarului, în seara celei de-a doua zile, și priveau cum stelele încep să sclipească la răsărit. „E mai bine să nu-i lăsăm să observe nimic neobișnuit". Clădirile abandomate ale aerodromului îi protejau atât de scanarea din satelit cât și de soarele deșertului; căldura se acumula înăuntru în cursul zilei, dar vechile ferestre cu obloane și coridoarele lipsite aproape cu totul de uși asigurau o circulație răcoritoare a aerului.

Pereții camerelor pe care le foloseau erau jupuiți, doar cu petice de vopsea, ajungând la plasticul bej-pal de pe dedesubt, și niciuna dintre lumini nu funcționa. Destul de ciudat, toaletele și dușurile păreau să funcționeze, cu toate că fără intimitatea ușilor închise și doar cu apă rece. Ascensorul care urca în turnul de control nu era alimentat cu energie, dar scările păreau destul de sigure și, odată ajuns sus, aveai vedere panoramică asupra încâlcelii de piste vechi din beton și a spațiilor întinse și plate de dincolo de ele.

Ren își petrecea mult timp sus, în turn, căutând, bănuia el, semne ale vizitatorilor nedoriți, și vorbea cu glas scăzut cu străinul, cu El. Această ultimă parte îl îngrijora pe Scott, din motive pe care nu și le putea clarifica pe de-a-ntregul.

Presupuse în ultimă instanță că era vorba de lipsă de credință. Pastorul William spusese întotdeauna că aceasta îi lovea în primul rând și cel mai puternic pe așa-zișii liber-cugetători, iar Dumnezeu știa că Scott fusese plecat suficient de mult timp ca să se contamineze, lovindu-se de toate obscenitățile și îndoielile vieții pe Coasta de Vest. Simți o izbucnire vagă, necontrolabilă de furie la acel gând, la nopțile luminate de LCLS, la vârtejul neîncetat și coroziv al așa-numitei vieți moderne, fără nicio o posibilitate de evadare, nici măcar în biserică, pentru că Dumnezeu știa că el s-ar duce *acolo* să încerce. Toate acele predici călduțe, de genul „totul trece ușor", toate cercurile în care se țineau de mâini în casele de întâlniri și psiho-vorbăriile cu ochii umezi care nu făceau decât să justifice eșecurile viziunii morale în care își permiseseră să decadă vorbitorii, mai mult de trei ani de așa ceva, toate îi îmbâcseau siguranța propriei viziuni, făcând confuză

aritmetica simplă a binelui și a răului despre care el *știa* al naibii de bine că era corectă, pentru că așa o *simțea*.

Îl durea capul.

Îl duruse, cu intermitențe, încă de când se trezise în spatele camionului care se legăna și își atinsese pansamentul improvizat înfășurat chiar deasupra ochilor. Doctorul la care îl dusese Ren în acea noapte afară din Fresno îi spusese că era un simptom normal pentru rănile lui la cap; cu puțin noroc, avea să treacă în câteva zile.

Rănile la cap pe care i le provocase străinul lui Scott. Cum putea fi asta ceva corect? La început nu se putuse dumiri deloc.

„El se va întoarce" – tonul dulceag al pastorului William revărsându-se peste amvon ca un tunet îndepărtat, tunet despre care știai că se apropie, venind pe aripile unei furtuni direct către tine. Se spunea că fusese instruit la una dintre megabisericile din South Carolina înainte de a deveni preot, iar vijelia pe care o arunca printre dinți era foarte convingătoare. „El se va întoarce, și cum va fi atunci, puneți-vă singuri întrebarea. O să vă spun eu, prieteni, o să vă spun eu", zicea, ajungând acum la un urlet, „nu va fi o zi fericită în care să ne adunăm, să ne îmbrățișăm și să batem din palme așa cum cântă mereu negroteii. Nu, domnilor, ziua întoarcerii Lui nu va fi o petrecere, nu va fi un picnic și un drum drept spre paradis pentru voi toți. Când Iisus va veni din nou, El va veni să judece, și acea judecată va fi *dură*, dură cu fiecare bărbat, femeie sau copil, dură pentru noi *toți*, pentru că suntem cu toții păcătoși, iar acel păcat, acel îngrozitor păcat întunecat trebuie răscumpărat odată pentru totdeauna. Priviți în inimile voastre, prieteni, priviți în inimile voastre și găsiți acolo păcatul întunecat, și rugați-vă să-l puteți da afară din voi înaintea judecății

pentru că dacă nu o faceți, atunci o va face Domnul, iar Domnul nu folosește anestezice când operează pe sufletele voastre."

Era o poveste pe care Scott și-o amintea din benzile desenate *Timpul Sfârșitului*, volumul III, numărul 137, *Triumful în Babilon*. Înfășurat în veșmântul său, Mântuitorul pândește în canioanele de sticlă reflectorizantă ale New Yorkului, cu un Colt de marină cu țeava lungă la șold și ținând în mână o măciucă făcută din lemnul pătat de sudoare și sânge al crucii pe care a murit. Lovește în ușa de sticlă opacă a unei cafenele cu franciză de pe Wall Street și alungă cele șapte semne ale păcatului din schimbătorii de bani adunați acolo. Femeile broker fardate, cu ciorapi negri, se contorsionează, prostrate la picioarele lui, cu buzele vopsite în roșu depărtate de oroare și abandon, cu coapsele expuse sub fustele scurte de târfe. Bărbați grași, cu nasuri mari, zbierând panicați, încercând să scape de loviturile măciucii. Sânge și pahare de cafea din hârtie cerată zburând, țipete. Sunetul oaselor rupte, redat cu majuscule.

Judecata!

Scott își atinse din nou bandajul din jurul capului, gândindu-se că poate, la urma urmelor, scăpase ușor.

În camion, holbându-se la chipul adormit, cu obrajii supți, se aplecase și îi șoptise lui Ren:

— E chiar El?

Ea îi aruncase o privire stranie.

— Tu cine crezi că e?

— El, Iisus. Domnul, reîntors, zise înghițind în sec și umezindu-și buzele. Este acesta... trăim în... înțelegi, Timpul Sfârșitului?

Niciun răspuns. Ea doar îl privise ciudat și îi spusese să-și recapte forțele, fiindcă va avea nevoie de ele.

Rememorând, presupunea că dăduse impresia că ar delira din cauza contuziei.

Apoi doctorul, și ceilalți care îi ajutaseră pe drum. Oameni pe care Ren părea să-i cunoască bine. O schimbare de camioane, o casă și un pat moale la periferia unui oraș al cărui nume nu l-a cunoscut niciodată. O altă noapte lungă și chinuitoare pentru oase, într-un vehicul de teren și descărcarea lor, în zori, pe întinderea deșertică a aeroportului.

Apoi așteptarea.

Încerca să fie util. Făcea ordine după Ren și străin, le aranja sacii de dormit și saltelele în fiecare dimineață când – ce ciudat! – zări printre lucrurile lui Ren o Biblie și o foaie de hârtie șifonată pe care era tipărit ceva de pe un site al preoților republicani, dintre cele pe care el însuși le cunoștea foarte bine; închise ușor geanta și nu se mai uită din nou, nu era băgăcios din fire, totuși faptul îl nedumeri. Încercă pe cât putea să și-l alunge din minte. În schimb, înjghebă o masă cu trei locuri din resturile pe care le găsi zăcând în turnul de control și prin hangare. Descoperi un Cessna distrus și fără aripi în colțul unui hangar, pe jumătate acoperit cu folii groase de plastic pe care le tăie și le transformă în perdele, agățate în fața câtorva cabine de toaletă și de duș. Se îngriji de hrană. Proviziile pe care șoferul vehiculului de teren le lăsase erau în majoritate conserve cu autoîncălzire, dar făcu tot posibilul să prepare mâncăruri din ceea ce aveau, ducându-le celorlalți doi în turn, atunci când nu dădeau niciun semn că ar vrea să vină să mănânce. Încerca să nu se holbeze la străin. Lua cumpătat calmantele pe care i le dăduse doctorul și se ruga, cu fervoare, ori de câte ori mânca sau se culca. Într-un

fel bizar, simțea că viața lui era mai bună decât fusese în luni de zile.

— Nu mai e mult.

Tresări. Când se lăsa noaptea, liniștea din clădirile ruinate părea să se adâncească cumva, iar vocea lui Ren îi răsună ca o împușcătură. Privi în sus și o zări stând în cadrul ușii care dădea spre scările turnului. Lumina rămășițelor roșu-aurii ale apusului de afară se amesteca cu strălucirea albăstruie a lămpilor de campanie pe care le aprinsese el, sclipind în ochii ei și pe dinții fermoarului gecii de piele uzate pe care o purta.

— Ce făceai?

— Mă rugam.

Pe jumătate sfidător, pentru că, evident, pe ea nu o mai văzuse făcând așa ceva în ultimele zile.

Ea înclină din cap. Intră în cameră și se ghemui pe saltea cu o grație inconștientă.

— Trebuie să vorbim, spuse ea, și lui i se păru că glasul îi suna obosit. Vino aici.

El aproape că tresări din nou.

— Pentru ce?

— Nu te mușc, Scott.

— Ăă... știu asta. Dar te aud și de aici.

— Poate că da. Însă aș prefera să nu fiu nevoită să strig. Hai, vino aici!

Cu buzele strânse, se ridică de pe salteaua lui și se apropie de a ei. Ea îi făcu semn spre stânga și el se ghemui sfios alături de ea, fără să așeze de-a binelea. Mirosul ei îl învălui, vag alterat de sudoarea din deșert – se gândi că nu mai făcuse duș din dimineața zilei precedente. Când Ren îl privi în față, Scott simți aceeași veche tresărire în

piept. Ea făcu semn cu capul în sus, spre tavan și turnul de deasupra.

— Știi cine e acolo, sus, murmură ea. Nu-i așa?

Bucuria se revărsă în măruntaiele lui, urcând și întâlnind senzația pe care ea i-o provocase sub coaste. Reuși să aprobe printr-o smucitură din cap.

— Este, nu-i așa?

— Da, este, răspunse oftând. E dificil pentru mine, Scott. Am crescut într-o familie numeroasă în care erau și creștini, dar eu nu am fost de-a lor. Experiența mea religioasă e... foarte diferită de a ta. Acolo de unde vin eu se acceptă că și alte credințe sunt posibile, dar noi am crezut întotdeauna că sunt doar alte moduri de a privi aceleași adevăruri în care credem noi. Căi mai puțin clare, mai puțin iluminate. Nu m-am gândit niciodată că e posibil ca adevărul *nostru* să fie cel mai puțin iluminat, că aceia care au înțeles corect sunt creștinii. Asta... Eu nu m-am gândit niciodată la asta, adăugă clătinând din cap.

Scott simți o afecțiune caldă, protectoare, crescând înăuntrul lui, ca niște flăcări. Se întinse și îi prinse mâna pe care ea o ținea în poală, strângând-o ușor.

— E-n regulă, zise. Ai fost sinceră în credințele tale. Asta-i ceea ce contează.

— Vreau să zic, trebuie să crezi ceea ce vezi cu propriii ochi, Scott. Corect? întrebă susținându-i privirea. Trebuie să crezi ce ți se spune când nimic altceva nu mai are sens, nu?

El inspiră adânc.

— Pentru mine e perfect logic, Carmen.

— Bine, iată faptele, și nu știu dacă în Biblia ta există ceva care se referă la asta, pentru că sigur nu e ceea ce am învățat eu despre ciclul final. El spune – ridică din nou

ochii spre tavan – că a venit devreme, că încă nu e timpul și că trebuie să-și adune forțele. Are o lucrare de făcut aici, dar dușmanii lui sunt liberi și încă puternici. Și asta înseamnă că noi trebuie să-l protejăm până va veni vremea. El ne-a ales, Scott. Ne-a cernut din, ăă...

— Pleavă?

— Da, pleavă. Ai văzut ce a făcut cu Nocera și cu Ward? Ei erau slujitori ai întunericului, Scott. Văd asta acum. Adică, Nocera nu mi-a plăcut niciodată, iar Ward, mă rog, credeam că e în regulă dar...

— Satana are o mie de capcane, îi spuse Scott. O mie de măști pe care le poartă.

— Așa-i.

Ezită, privind-o.

— Tu ești...

Gustă cuvântul, simțindu-l ciudat pe limbă.

— ...Slujitoarea Lui?

— Da. Așa mi-a spus. Până când unul dintre, ăăă, îngeri poate veni să preia sarcinile. Până atunci, el zice că va vorbi prin mine.

Scott o ținea încă de mână. Îi dădu drumul retrăgându-și mâinile ca și cum atingerea ar fi fost fierbinte. Încercă să nu se holbeze la frumusețea ei.

— Ești... atât de vrednică de asta, rosti răgușit. Vei fi acoperită cu lumină.

Apoi mâna ei fu pe el, pe catarama curelei, trăgându-l înspre ea. Se aplecă și își frecă buzele desfăcute de gura lui. Trase din nou.

El icni. Sângele îi bubuia în cap. Mai jos de curea se simți dintr-o dată strâmtorat și umflat.

— Ce faci? șuieră.

Ea făcu semn spre tavan.

— El e sus, Scott. Stă acolo, de veghe pentru noi. E în regulă.

— Nu, e...

Își scutură capul amorțit, încercând să explice:

— ...e un... un păcat, Carmen.

Vru să se îndepărteze de ea, dar mișcându-se nu reuși decât să se răstoarne din poziția lui ghemuită și sfârși sprijinindu-se de peretele din spatele lui, tot pe saltea. Nu reușise deloc să mărească distanța dintre ei. Sau poate – se gândi el mai târziu – poate nici nu dorise de fapt să se îndepărteze de ea.

— Carmen, se rugă. Nu putem păcătui. Nu acum. Nu aici. E *greșit*.

Dar Carmen Ren își strecură un deget sub decolteul bluzei, își privi mâna și smuci. Lipitura statică cedă cu un pocnet ușor când ea își coborî degetul, deschizând cămașa și lăsând la vedere umflăturile sânilor în cupele lor modelatoare. Prin plasticul transparent, Scott putea vedea sfârcurile presate de suprafața interioară a fiecărei cupe. Ea ridică din nou privirea și îi zâmbi.

— Cum ar putea fi greșit? întrebă ea simplu. Scott, nu vezi? Nu simți? Așa a fost dat să fie. E un sacrament, o purificare pentru noi amândoi. Un dar al iubirii lui. Privește înăuntrul tău. *Nu* simți?

Și el simți.

Trecuse foarte mult timp.

Nu mai era virgin încă din clasa a unsprezecea, de la Janey Wilkins, iar Janey nu fusese chiar singura înainte de a pleca în Rim, cu toate că se străduise să nu se mândrească cu asta, pentru că știa că o astfel de mândrie e ceva

greșit. Dar fetele veniseră întotdeauna la el, n-avea rost să nege. Scott o moștenea pe mama lui, era înalt și cu picioare lungi, și își întărise partea superioară a corpului încă din adolescență, muncind *part-time* ori de câte ori putea, legând garduri sau făcând de pază la râu pe marile parcele de teren Bitterroot, pentru ca mai târziu să-și poată plăti singur școala la clasele superioare fără să devină o povară sau să fie nevoit să facă serviciul la marină ca să-și poată termina studiile. În plus, cu toată musculatura și lungimea membrelor, era amabil și vorbea politicos, iar din ceea ce îi spusese Janey, se părea că asta nu e prea rău din punctul de vedere al unei fete.

Însă în Rim se întâmplase ceva cu el.

Poate faptul că dintr-odată sexul era pretutindeni – accentuat la maxim și susținut de trupuri despre care îți era imposibil să știi dacă erau reale sau interfețe virtuale, dar care erau acolo, răsucindu-se unul în jurul altuia pe marile ecrane LCLS, pe display-urile din vitrinele magazinelor, pe ambalajele pixelate pe care femeile le duceau cu brațele, ca pe o recoltă de fructe mari, alungite și colorate strident, susținute pe tulpini și lujeri. Piele goală și gemete lichide erau pe orice canal laic la care avea acces, în orice mail cu reclame pe care îl deschidea, pe *cutiile de gunoi*, pentru Dumnezeu, și chiar odată, pe când se afla în Freeport, schițat holografic pe cer și bubuind din difuzoarele masive de pe Venice Beach. Poate asta era, bombardamentul continuu, supraîncărcarea, sau poate doar îi era dor de ceea ce lăsase în urmă. Orice ar fi fost, la sfârșitul primului an plăcuta încredere de care se bucurase acasă se evaporase din el ca aburul cafelei de dimineață lăsate afară pe verandă. Rămăsese singur și rece.

Carmen Ren îi luminase singurătatea ca o stea căzătoare. Luni de fantezii pe jumătate negate răbufniră în el. Pielea ei, acolo unde o atingea când ea îi ghida mâinile, era caldă și netedă, limba ei în gura lui avea gustul unei mirodenii întunecate, necunoscute. Ea își dezgoli pentru el unul dintre sâni, lăsând greutatea moale în mâna lui. Părea să se potrivească acolo ca și cum ar fi fost făcut să-l cuprindă el, proiectat intenționat astfel. Mâinile ei se întoarseră la curea, o desfăcură și alunecară înăuntru. Deveni rigid când degetele ei alunecară în jurul erecției lui și din reflex îi strânse puternic sânul. Ea gemu în gura lui.

Se dezbrăcară unul pe celălalt, încet, oprindu-se din sărutări și atingeri până când ea se întinse pe spate goală, își mângâie șoldurile și-și desfăcu coapsele pentru el. El se sprijini pe coate și mâini, puțin ezitant din cauză că se dezobișnuise, apoi gemu alunecând în ea. Aerul serii adia răcoros pe pielea lui și Carmen Ren era fierbinte și udă în interior. Zâmbi, se mișcă leneș în lateral, făcu ceva cu mușchii. Se simți strâns pe toată lungimea penisului, o intimitate alunecoasă, zvâcnind, apoi ea îl trase deasupra, ridică coapsele și îl cuprinse cu ele – ardeau ca fierul încins în aerul rece – și el ejaculă, dintr-odată și de neoprit, tresărind de parcă l-ar fi străbătut un curent electric dintr-un cablu prost izolat.

Lăsă capul în jos, rămânând sprijinit pe coate.

— Îmi pare rău.

Ea îi zâmbi din nou, se legănă puțin și își încordă mușchii în jurul durității lui descrescânde.

— Nu trebuie. Știi cum mă simt când văd că-ți pierzi controlul în felul ăsta?

— E doar... zise simțind cum se înroșește. A trecut mult timp, înțelegi.

— Mda, am bănuit. Nu contează, Scott. Avem timp. Îmi place să te simt înăuntru. O luăm de la capăt când ești gata.

O altă smucitură a acelui mușchi și ochii i se lărgiră deodată.

— O, chiar așa.

El nu știa dacă era din cauza modului relaxat în care vorbea Carmen, stând întinsă sub el, ca și cum ar fi luat micul-dejun împreună, sau poate chiar faptul că o avea acolo, punctul culminant al atâtor vise umede lipsite de speranță, după ce se întorcea singur acasă de la Ward Bio-Supply. Sau poate era acel cuvânt, „slujitoare", bubuindu-i în cap, simțindu-l încă pe buze ca pe gustul ei de mirodenie întunecată. Nu știa, și adevărul e că nici nu-i păsa. Știa, pentru că Janey îi spusese cândva, că abilitatea lui de-a o lua mereu de la capăt era neobișnuită, dar până și pentru el de data asta era cu totul altceva. Se simți întărindu-se chiar acolo, înăuntrul ei, umflându-se când ea făcea ce făcea cu acei mușchi, și știu că de data asta avea să fie bine, avea să fie un drum lung, plăcut.

După, zăcură într-o încurcătură de mâini și picioare pe saltea, cu spatele la peretele jupuit, parțial acoperiți cu sacul de dormit și cu geaca lui Ren, uitându-se la fâșia de cer în amurg, abia vizibilă prin cadrul ușii care ducea afară. Scott se gândi că stelele nu fuseseră niciodată atât de strălucitoare și frumoase ca în seara aceea, nici măcar acasă. Păreau niște santinele, vibrând plăcut în bleumarinul-pal, pentru ca totul să fie bine. Îi spuse și ei, iar ea chicoti adânc, din piept.

— Astronomie postcoitală.

— Nu, zise el, lăsând-o să glumească, dar ferm. E ceva special, Carmen. În seara asta suntem binecuvântați.

Scoase un sunet slab, care nu însemna nimic, și se întinse puțin.

— Știi, îi spuse ea puțin mai târziu. S-ar putea să ne ascundem mult timp. O să fie greu.

— Nu mă deranjează.

— Mda, spuse și își frecă o mână de obrazul lui neras, cu aspră ironie. Presupun că ești obișnuit cu greul, nu-i așa?

— RimSec o să vină după noi?

— Nu știu, vorbi pe un ton meditativ. Am chemat niște oameni să facă ordine la docuri. O să ne acopere urmele, asta pentru început. Avem prieteni, Scott. Mai mulți decât îți imaginezi.

— Și dușmani.

— Da. Și dușmani.

El își răsuci capul s-o privească în față.

— Spune-mi adevărul, Carmen. E Timpul Sfârșitului? Când lumea se va prăbuși în flăcări și fiara se va ridica din ocean cu numele blasfemiei scrise pe ea? Cu asta ne luptăm? Cu fiara?

Ea ezită.

— Nu cred. El nu a vorbit despre asta. Dar atâta știu: undeva există un om negru care îl caută și pe el, și pe noi. Acel om este slujitorul întunericului, și împotriva lui trebuie să stăm noi de veghe, Scott. Noi amândoi, orice s-ar întâmpla, suntem slujitorii luminii și trebuie să veghem. Omul negru vine. Iar când va veni, noi va trebui să fim gata de luptă, să murim dacă va fi nevoie. Ești pregătit pentru asta?

— Bineînțeles că sunt. Voi face orice. Dar...

Ea se mișcă, sprijinindu-se pe perete ca să-l poată privi în ochi.

— Dar ce?

Scott se uită în tavan.

— *El* nu poate face ceva în privința acestui om negru?

— Încă nu, spuse ea blând. Cel puțin asta îmi spune el. Nu e încă vremea. Are alte preocupări, Scott, alte lucrări de făcut. E complicat, știu, nici eu nu pretind că înțeleg totul, dar știu ceea ce mi s-a dezvăluit și tot ce pot să fac este să-ți spun aceleași lucruri. Trebuie să avem credință, Scott, așa mi-a spus. Asta este puterea creștină, nu-i așa? Să ai credință, să nu te îndoiești de ceea ce ți se dezvăluie, nu?

— Mmm, da...

— Și da, poate că acum nu are prea mult sens, dar dacă avem credință, cred că vom înțelege. Avem un rol de jucat în toate astea, Scott. Tu ai un rol. E o socoteală făcută dinainte și, ăăă, o suferință care va urma. Cei care îi stau în cale vor cădea, cei care urmează în credință se vor înălța.

— Atunci, asta înseamnă...

O strânse tare de mână. Sângele bubuia în el; își simți măruntaiele răsucindu-se slab.

— El *a venit* să ne judece. *Este* vremea.

Apoi, brusc, își aminti privirea goală, lipsită de expresie a străinului, își aminti cum era să fii fixat de acei ochi de aproape și, uitându-se din nou în tavan, nu mai simți acel puls călduț al justificării după care tânjise, afirmarea tuturor credințelor și adevărurilor lui. În schimb, din senin, își aminti acei ochi, acea față descărnată, și ceea ce simți fu frig și teamă.

O socoteală făcută dinainte.

Capitolul 10

La cincizeci de kilometri distanță de Van Horn, Autostrada Interstatală 10 închipuia o fâșie de un gri-pal, luminiscent în noaptea deșertului, desfășurându-se spre lanțurile de munți joși, întinși până la orizont, ale căror nume bărbatul care își spunea Eddie Tanaka nu se ostenise niciodată să le învețe. Stelele punctau catifeaua albastru-închis de deasupra ca niște împunsături de cuțit, un alb puternic în contrast cu sferele de un roșu mat ale autotrailerelor de sub ele, care duduiau prin beznă în ambele direcții, urmând autostrada cu încordarea unor insecte. Drona apărând, șuierul exploziv al sunetului întunecat și vântul, drona dispărând în depărtare. Treceau pe lângă stridentele lumini LCLS de la Tabitha's cu o detașare pe care niciun șofer uman n-ar putea-o controla.

„Bine, poate vreunul defect", își permise un comentariu acid. „Ei nu prea au ce face cu genul ăsta de marfă".

Aruncă o privire spre panoul publicitar al bordelului – numele scris cu litere vampirice, subțiri și roșii, cu care originala Tabitha nu ar fi fost niciodată de acord dacă nu ar fi vândut și nu s-ar fi mutat în Rim imediat după ce a primit banii. În spatele literelor fine și ascuțite, închise parcă într-o cușcă formată de acestea, siluete feminine se roteau, etalând culorile pielii, abia pixelizate – dar, cu toate prevederile legale, nu prea bine –, aproape ca o filmare perfectă a trupurilor umane.

„Oricum ăia defecți nu umblă pe aici pe șosea. Ei nu conduc.

Asta știi tu.

Acel Kenan știa, iar el era unul dintre defecți, deșteptule.

Deștept? Mda, ești un tip dat dracului de deștept, Max, în parcarea de la Tabitha's cu mucii unei curve pe geacă și nici măcar un un sex oral care să merite. Toate planurile și schemele tale, prostiile despre o nouă viață, uite unde s-au împotmolit. Muci pe haine și fără sex oral.

Atât de deștept ești, măi deșteptule."

— Un tip deștept...

Își auzi propriul murmur, ecoul final al certei bruște și găunoase pe care tocmai o pornise în capul său, știind că articula din nou sunete inaudibile, știind și de ce. Știa de asemenea și de ce nu se ostenise, nu putuse să se ostenească s-o facă pe Chrissie să i-o sugă.

„Niciodată nu poți renunța doar după o singură doză, nu-i așa?"

Își turnase synadrive în ochi cu câteva ore mai devreme, și problema era că produsul fusese de calitate, din propriul lui stoc, nu rahatul pe care îl strecura puștilor din Van Horn și Kent în serile de sâmbătă. Așa că *știa* al naibii de bine că avea nevoie de acel singur jet – și inițial așa fusese stabilit, doar o picătură pe suprafața tremurătoare a ochiului său stâng, ceea ce puștii numeau doză de pirat. Dar dozele de pirat întotdeauna, la dracu', *întotdeauna*, îl făceau să simtă un dezechilibru straniu, și asta într-o noapte bună – nu cum era asta – și astfel atunci când synadrive-ul își făcuse efectul, acel sentiment de simetrie distrusă crescuse, și *crescuse* până când părea că întreaga parte dreaptă a corpului său era prea lentă și prea somnoroasă ca s-o mai suporte, așa că cedase și își mai dăduse o

dată capul pe spate înainte de a porni la drum, iar fluidul i se scursese în ochiul drept ca o lacrimă.

„Era o vreme când aveai o disciplină", își aminti el. „Disciplină sau respect de sine, oricum ceva ce nu te lăsa să-ți faci asta ție însuți."

Își amintise mult de acele vremuri în ultimele zile, privindu-se în oglinzile din camerele în care nu credea că avea ce căuta, întrebându-se cum ajunsese acolo și încotro dispăruse totul. Acele vremuri în care synul era o unealtă ca oricare alta, utilă și folosită cu o încredere intrinsecă care ar fi putut fi aroganță dacă nu ar fi simțit totul atât de curat și corect. Pe vremuri, înainte ca totul să se transforme în rahat și în giulgiul negru de fum peste cerul apusean al Wyomingului.

„Era o vreme...

Sigur. Și mai era o vreme când verile păreau să nu se sfârșească niciodată și nu plătisei în viața ta pentru asta. Îți amintești? Timpul trece, Max – împacă-te cu ideea. Treci peste nenorocita de nostalgie, hai să trăim în prezent."

Prezentul era ăsta. Muci și fără sex oral în mijlocul nopții.

Își șterse geaca cu mâna, fără să se obosească să se uite. Synadrive-ul se agățase de memoria vizuală și trasase o legătură precisă spre nervii motori, ducând gestul exact la țintă, iar degetele îi rămăseseră lipicioase de muci. Și le frecă, strâmbându-se. N-avea nevoie de rahatul ăsta acum, nu după cum stăteau lucrurile. Era destul de stresat. Îi spusese, îi *spusese* dracului că avea alte lucruri în pregătire, lucruri de care trebuia să se ocupe, nu ca treburile astea de codoș care nu erau principala lui afacere...

„Mda, sigur", îi spuse rece synul.

„De câți ani tot spunem asta, mai exact, deșteptule?"

„De data asta e diferit. Dacă plățile merg ca până acum, la anul pe vremea asta am ieșit. Definitiv."

„Și dacă nu?"

„Dacă nu, deja am aranjat să ne acoperim urmele. Nu-ți mai face griji."

„Să ne acoperim urmele, da. Și să continui să fiu toată viața un pește. Atunci ce o să faci cu Chrissie?"

Ce avea să facă atunci, reflectă el sobru, ce va *trebui* să facă atunci cu Chrissie, era probabil ceva violent. Ar fi trebuit s-o vadă încă de la început – nemernica de târfă fusese întotdeauna de nivel înalt, chiar și în Houston, când lucra pe la colțuri de stradă. O coamă blondă ca vata de zahăr și accentul ăla texan tărăgănat, studiat, iar acum operația subcutanată la sâni pe care i-o făcuse, ar fi trebuit să știe dracului că va începe cu aere și fițe imediat ce avea să se instaleze la Tabitha's.

Că se va comporta ca și când ar fi fost în realitate o bonobo adevărată, așa cum o prezentaseră. Îl suna la orice oră sau punea administrația de la Tabitha's s-o facă, refuza să lucreze pe motivul unei dureri de cap sau crampe la stomac sau pur și simplu pentru că nu-i plăcea vreun grăsan care plătea bani buni ca să ajungă între picioarele ei și stătea pe pat cu ochii sclipitori, miorlăindu-se: „Eddie asta, Eddie ailaltă, Eddie, futu-i, cealaltă", silindu-l să treacă prin toate etapele intimidare-amenințare-lingușeală, ca și cum ar fi fost rutina comică favorită pe care-i plăcea să-l vadă parcurgând-o.

„Atunci de ce dracului n-ai luat-o pe Serena sau Maggie pentru operația aia? Oricare dintre ele ar fi adus necazuri pe jumătate cât ea."

În explozia de hiperluciditate a synului, știa de ce. Dar se răsuci pe călcâie și dădu informația la spate, laolaltă

cu clipitul atracției carnale de pe panoul profilat pe cer de la Tabitha's. Semiîntunericul relativ al parcării slab luminate îi întuneca vederea. Strânse puternic din ochi ca să se adapteze.

— Salut, Max.

Vocea îl făcu să tresară chiar când strângea din ochi, readucându-i amintirile Scorpionului, ale unor timpuri și locuri atât de vii încât deschise ochii și aproape că se aștepta să se regăsească acolo, înainte de Wyoming, în acele alte vremuri mai limpezi.

Dar nu era așa.

Se afla tot acolo, în parcarea goală a unui bordel texan de mâna a doua, cu mucii unei târfe impertinente uscându-i-se pe degete și prea mult syn ca să-i fie bine scânteindu-i prin creier.

Personajul se detașă de umbra propriei mașini, venind în fața lui. Lumina slabă de culoare violet a lămpilor de marcaj din parcare transforma forma într-o siluetă, făcând imposibilă recunoașterea feței. Dar ceva din atitudinea acesteia se alătură amintirilor trezite de voce. Synul îi dădu un nume, trăsături pe care să le pună peste forma întunecată. Se holba încercând să găsească o logică.

— *Tu*?

Silueta se mișcă, făcu un gest vag cu o mână.

— Dar... zise scuturând din cap. Tu... tu erai pe *Marte*, omule.

Silueta nu spuse nimic, așteptă. Eddie se apropie, cu brațele ridicate într-o tentativă de îmbrățișare.

— Când te-ai întors? Adică, omule, ce *faci* aici?

— Nu știi?

Schiță un zâmbet încurcat, autentic la origini.

— Nu, omule, habar n-am...

...și zâmbetul pieri, șters de înțelegerea subită.

Pentru o clipă, se auzi doar tăcerea deșertului și fuga unui trailer pe autostradă.

Se prinse cu mâna de abdomen, pe sub geacă. Strânse degetele în jurul patului armei compacte Colt Citizen pe care o ținea prinsă la centură... Venise prea aproape.

Cunoașterea se prelingea prin el, o cunoaștere de Scorpion din acele alte vremuri, cumva tristă și lentă, în ciuda vitezei cu care își dădea seama cum se prăbușeau toate. Silueta se repezi înainte, îi prinse încheietura, învinețindu-i-o, și fixă pistolul acolo unde se afla. Flutură brațul stâng, lovi în gâtul celuilalt, sau în față, sau *prea aproape, mult prea aproape*, și fu blocat, nu mai avea nimic, nu mai putea face nimic. O lovitură joasă îi reteză picioarele, un placaj complet, și căzu. Se rostogoli disperat – nu-l lăsa pe nemernic să ajungă la tine cu bocancii, aterizează dacă poți pe spate, pistolul, pistolul *dracului*... Agățătoarea rezistă. Prinse din nou patul Coltului, îl eliberă și se lăsă pe spate cu un mormăit de ușurare ridicând pistolul, Citizenul nu avea piedică, doar să strângi tare și... Silueta se afla deasupra lui, profilându-se neagră pe cer. Brațul în jos, indicând... Și ceva îl strivi din nou de pământ, ceva cu o forță titanică.

Un trosnet înăbușit. Urechile lui îl auziră, dar avu nevoie de câteva fracțiuni de secundă ca să îi dea importanță. Stelele erau chiar deasupra lui. Le privi, subit fascinat. Păreau mult mai aproape decât se așteptase, atârnând jos, ca și cum ar fi devenit dintr-odată interesate de ceva.

Gâfâi, simțind ceva care se scurgea, ca o apă rece, în pieptul lui. Știa ce era. Synul avea o claritate nemiloasă.

Înălță capul și asta fu cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată, ca și cum craniul i-ar fi fost făcut din piatră solidă.

Distinse forma celuilalt bărbat, cu brațul încă indicând în jos spre el, ca un fel de acuzație.

— Mi-am închipuit c-o să lupți, spuse vocea. Dar pentru tine a trecut mult timp, nu-i așa? Prea mult. Poate din cauza asta.

„De asta ce?" se întrebă confuz. Tuși, simțind gustul sângelui în gât. Se mai întrebă și ce avea să facă acum Chrissie, târfa proastă.

— Cred că ești terminat, zise vocea.

Încercă să-și miște capul, dar îi căzu înapoi pe suprafața aspră a parcării, și de data asta rămase acolo.

Stelele, observă, păreau să se stingă, iar cerul arăta mai rece ca înainte, mai puțin catifelat și mai apropiat de vidul deschis care era în realitate.

„Mort în parcarea unui bordel, pentru numele lui Dumnezeu!"

Auzi cum trecea un alt autotrailer pe autostradă și văzu cu ochii minții strălucirea roșie reconfortantă a luminilor din spatele lui accelerând în beznă.

Alergă să le prindă.

PARTEA A DOUA

Eliberat

„Reducerea libertății este un puternic instrument social și trebuie folosită ca atare, cu înțelepciune și cumpătare. Ca urmare, este vital să distingem între parametrii autentici și destul de complecși a ceea ce este socialmente necesar, și cerințele simpliste și emotive ale unei isterii populare în creștere. Nerealizarea acestei distincții este foarte probabil să aibă consecințe neplăcute."

Raportul Jacobsen, august 2091

Capitolul 11

În cele din urmă ajunse în capelă, cam așa cum se și așteptase că se va întâmpla. Astfel de închisori nu ofereau prea multe locuri în care să nu fii supravegheat, dar în Florida, abordarea ideii de reabilitare bazată pe credință însemna că un om are dreptul consfințit prin Cartă la intimitate pentru rugăciune, la orice oră, exceptând perioada stingerii, noaptea. Fără camere de supraveghere, fără priviri invazive. Se considera, probabil, că în Casa Domnului nu e nevoie să fii supravegheat de gardieni, pentru că o face deja Dumnezeu. Nimeni nu părea să observe că Dumnezeu nu-și făcea bine treaba. În cele trei luni de când Carl fusese transferat de la Miami avuseseră loc cel puțin cinci-șase evenimente sângeroase în lumina slabă a capelei. Două se finalizaseră cu răni mortale.

Carl nu era sigur dacă la un nivel oarecare personalul închisorii sancționa bătăile sau dacă o presiune puternică și tăcută de sus făcea ca problema să nu fie nici investigată, nici analizată. În final, era același lucru. Nimeni nu voia să răstoarne sistemul, nimeni nu voia să se audă despre asta. Corporația Sigma, invocând statutul religios al operațiunilor sale, ocolea pur și simplu cea mai mare parte a acțiunilor de control – și așa slabe – pe care administrația Republicii Confederate era pregătită să le impună, iar strălucitoarele mărturii de la nivelul congresului își băteau joc de tot restul. Cadavrele erau luate, împachetate ermetic în folie neagră.

„Știi, cioroiule, tre' să-ți pui credința în Domnul", rânjise guatemalezul când îi vânduse șișul. Făcuse semn din cap spre candela mică cu ulei pe care o avea pe un raft din colț, cu toate că în spatele flăcării tremurătoare era Fecioara Neagră din Guadalupe. „Așa cum spune mereu guvernatorul la adunări, Domnul ți-a păzit spatele. Da' niciodată nu strică să te răzbuni, așa-i?"

Șișul în sine era o așchie practică făcută manual, ecou al pragmatismului din cuvintele guatemalezului. Cineva luase o lamă dintr-o trusă de traforaj și topise parțial niște bile de plastic în jurul părții de jos, formând un mâner strident colorat și cu suprafață rugoasă. Întregul obiect avea mai puțin de douăzeci de centimetri lungime, iar bilele de plastic fuseseră atent selectate pentru a avea o suprafață care să nu păstreze amprentele. Rămânea urma genetică, desigur, dar guatemalezul era meticulos și unsese cu grijă mâna clientului său cu ceva dintr-o cutiuță pe care o păstra pe același raft cu Fecioara. Un scurt iz high-tech de molecule modificate genetic răzbătând prin căldura cu miros de pârțuri și paciuli din celulă, când Carl își frecă mâinile ca să intre fluidul în piele; apoi partea volatilă se evaporă și lăsă doar o răceală care dispărea treptat de pe palmele lui. De acum înainte, timp de trei-patru ore, orice celulă de piele pierdută de pe oricare dintre mâini va fi inutilă pentru detectoarele de gene. Mixtura, deopotrivă high-tech și rudimentară, îi transmise un fior vag de amintire. Mergând echipat printre cocioabele din Caracas, noaptea. Centrul orașului, întinzându-se sub el ca un bol plin cu stele, căldura intimă a străduțelor abia luminate pe unde colinda el. Încrederea în armamentul bine ales și în ceea ce urma să facă.

Bineînțeles, în cele din urmă lama avea să taie plasticul suficient cât să slăbească mânerul și, cu timpul, avea să cadă. Dar până atunci, arma întreagă va fi fost aruncată prin grătarul vreunei conducte de ventilație din subsol. Ca multe dintre cele ce se petreceau în interiorul Instituției Corecționale South Florida State Partnership (Sigma Holdings), și asta era o opțiune strict pe termen scurt.

Era de asemenea scumpă.

„Șaptesprezece", ceruse guatemalezul. Îl plăcea suficient de mult pe Carl ca să mai adauge și explicații: „Danny, băiatul meu, își asumă riscuri mari în atelier, înjghebând așa ceva. După aia trebuie să ți-l păstrez eu. Să-ți aranjez mâinile. Să găsesc momentul potrivit să ți-l dau. Un serviciu complet de felul ăsta nu e ieftin".

Carl îi întoarse privirea omului cu chip de cărbune lustruit, ridică din umeri și aprobă. Exista un anumit grad de solidaritate de rasă în South Florida State, dar nu trebuia să se întindă. Iar el avea șaptesprezece.

Avea, de fapt, aproape două duzini de capsule de endorfină de douăzeci, care în închisoare serveau drept cea mai prețuită monedă de contrabandă. Nu conta că avea nevoie de ele peste câteva săptămâni ca să le schimbe pe orice formă pervertită de *griego* îi putea face rost de data asta Louie The Chem. Nu conta că ar putea avea nevoie de endorfine pentru propriile răni în numai câteva ore. Concentrare pe termen scurt. Acum avea nevoie de șiș. O să-și facă griji despre restul mai târziu, dacă și când va avea timp.

Concentrare pe termen scurt.

Un aspect profund depresiv al vieții în închisoare era faptul că din ce în ce mai des se pomenea gândind la fel ca tovarășii săi pușcăriași. Comportament adaptiv, l-ar fi

catalogat Sutherland. Cum ar fi să se masturbeze privind pornografie ieftină, ceva la care se dedase de când sistemul penal al Floridei îl înghițise în îmbrățișarea lui lipicioasă. Era mai bine, descoperi, să nu te mai gândești pur și simplu deloc.

Așa că ieși din celula guatemalezului și porni relaxat înapoi prin pasajul către aripa B, ținând brațul drept ușor îndoit. Sub mânecă, lama rece se încălzea încet de la pielea lui. Grinzi din nanocarbon gri se ridicau de ambele părți, susținând șinele camerelor mari de supraveghere și trei niveluri de galerii. Aripa avea drept acoperiș o boltă transparentă și lumina după-amiezii târzii se scurgea în jos în liniștea sălii. Majoritatea populației participa la diverse proiecte ale Parteneriatului, plătindu-și datoriile către societate în celulele corporației Sigma. Puținii rămași în aripa B se sprijineau de balustradele galeriilor, câte doi sau singuri, ori stăteau în mici grupuri în sala de jos. Conversațiile se evaporau la trecerea lui, ochii rotindu-se să-l urmărească. În galeria de jos, din partea dreaptă, un vieţaș cărunt pe nume Andrews privi în jos la el și înclină din cap, recunoscându-l treptat. Dintr-odată, în ciuda luminii soarelui, lui Carl i se făcu frig.

Nu era din cauza luptei care se apropia. Echipat cum era acum, Carl era destul de sigur că-l va putea doborî pe Dudeck fără prea multe probleme. Arienii fie nu aveau legături în afara închisorii, fie pur și simplu nu-și făcuseră temele; tot ce știau despre Carl Marsalis era că vorbea caraghios pentru un cioroi, că venea din Miami sau altă pârnaie pentru străinii din țară și că, la patruzeci și unu de ani, era bătrân. Probabil credeau că era un fel de terorist, în consecință străin, și un laș care primea totul de-a gata. Cu siguranță considerau că acel Jack Dudeck musculos,

acoperit de tatuaje, de vreo douăzeci și ceva de ani, avea să-l facă bucăți, indiferent cine pizda mă-sii era el. Cioroiul trebuie să învețe ce e respectul.

Nu era din cauza luptei. Era senzația neplăcută a capcanei care venea odată cu ea.

Trei luni în acea găoază nou-construită a corporației, înaintea celor cinci săptămâni în unitatea de Risc Maxim din Miami. Fără proces, fără cauțiune. Cererile de evaluare a posibilității de eliberare trimise înapoi de nenumărate ori, accesul la avocați refuzat. Apelurile și presiunea diplomatică din partea UNGLA trecute lejer cu vederea, fără să se întrevadă nicio finalitate. Putea simți scurgerea timpului ca pe o pierdere de sânge. Exista o investigație în curs despre care nimeni nu era pregătit să vorbească, dar Carl știa că era în legătură cu Caracas și moartea lui Richard Willbrink. Așa trebuia să fie.

Relațiile dintre ONU și Republică nu fuseseră niciodată grozave, dar în niciun caz legislația statală a Floridei n-ar fi ținut piept diplomației la nivel înalt de dragul unei singure infracțiuni minore care și așa mirosea a capcană. Nu, undeva pe parcursul evenimentelor, de când echipa de la crime fetale îl arestase, documentele lui atinseseră un fir la nivel înalt. Se făcuseră conexiuni, fie în Langley, sau Washington, sau în vreo bază de operațiuni sub acoperire mai îndepărtată din sud, și fiara securității naționale fusese trezită. Agenții-fantomă căutau să-și plătească datoriile – răzbunare rece, în secret, pentru unul dintre ai lor; aveau de gând să facă un exemplu din Carl Marsalis și, în timp ce încercau să asambleze jucăriile legale necesare, el urma să stea închis în siguranță într-o închisoare a Republicii. Dacă îl înjunghia pe Jack Dudeck astăzi, așa cum intenționa, era posibil să nu reușească să i-l pună în cârcă, dar

tot aveau să-l bage la Izolare și asta să le ofere pretextul perfect pentru o altă prelungire a timpului de detenție, poate chiar pentru o sentință adițională. Nu de puține ori în ultima lună se trezise panicat, cu respirația tăiată și cu certitudinea dată de vise că nu va mai ieși niciodată din locul acela. Începuse să semene a premoniție.

Își blocă teama, o canalizâ cu grijă spre mânie și o ațâță. Se opri la poarta aripii B și își ridică fața către laser. Lumina albastră îi scăldă trăsăturile, mașina își consultă înregistrările în timp real și ușa se deschise. Trecu dincolo. Capela se afla în stânga, la jumătatea unui coridor lung de cincizeci de metri care ducea la depozitele bucătăriei. Camerele de supraveghere îl urmăreau douăzeci și cinci de metri prin pasaj, îl vedeau trecând prin ușile duble impresionant sculptate în geno-tec, și asta era tot ce știau. Carl simți fiorul meshului tresăltând și zgâriind de la clorurile substandard ale *griego*-ului lui Louie.

„Bine, Jacky, băiete. Hai s-o facem, dracului."

Ușile capelei cedară ușor când le împinse, curgând înapoi pe balamalele hidraulice, și îi dezvăluiră două rânduri de strane, de asemenea din geno-tec. Mobilele stăteau ca niște insule pe podeaua de sticlă fuzionată. Arhitectura interioară tindea cu modestie spre o copie a unei biserici moderne. Unghiurile ascuțite făceau ca balustrada altarului și pupitrul să strălucească. În spațiul dintre balustradă și primul rând de strane, Jack Dudeck stătea alături de un alt arian, și mai masiv. Amândoi purtau salopetele albastre ale închisorii, coborâte până în talie și înnodate. Dedesubt se vedeau clasicele tricouri gri fără mâneci. Un al treilea individ, ras în cap, cu aspect de halterofil și îmbrăcat asemănător, se ridică din genunchi, între două strane din dreapta, la jumătatea drumului. Mesteca gumă.

— Salut, cioară, zise Dudeck tare.

Marsalis dădu din cap.

— Aveai nevoie de ajutor, nu-i așa?

— Nu-i nevoie de ajutor ca să-ți tai o bucată din cur, băiete. Marty și Roy vor doar să se asigure că nu ne deranjează nimeni.

— Corect, *cioară*.

Guma de mestecat țâșni printre capetele stranelor, ochii se strânseră într-un rânjet, glasul accentuă puternic insulta. Carl își potoli furia vie și se gândi cum ar fi să-și înfigă degetele în ochii lui.

„Blocheaz-o, beţivane!"

Era deprimant – același sentiment atemporal de pierdere față de reacțiile lui. În ultimele patru luni, își putea detecta schimbarea de atitudine față de anticele epitate rasiste încă la mare vogă în Republică. „Cioară". Primele dăți fusese deconcertant și aproape ciudat, ca și cum ar fi fost lovit peste față cu o mănușă de duel. Cu timpul, începuse s-o simtă din ce în ce mai mult ca pe scuipatul verbal care se dorea să fie. Faptul că ceilalți negri o foloseau asupra lor înșiși nu ajuta cu nimic la stăvilirea furiei care se trezea încet. Era un sistem de apărare dezvoltat local, iar el nu era de acolo. *Să-i ia dracu'* pe republicanii ăștia și societatea lor la nivel de cimpanzei!

„Blocheaz-o!"

Cel care mesteca gumă o porni greoi pe interval, către el. Carl se deplasă spre stranele din dreapta și așteptă, fixându-l cu privirea pe arianul care se apropia agale, urmărindu-i ochii pentru a-i anticipa mișcarea. Își imagina o lovitură de bocanc în tibie și un upercut cu cotul în bărbie, dacă nu avea de ales – lovituri din partea stângă. Nu voia să-i arate lui Dudeck șișul înainte de vreme.

Dar celălalt bărbat făcu exact cum spusese Dudeck. Trecu pe lângă el, pufnind dispreţuitor, şi se poziţionă în dreptul uşii. Carl înaintă pe interval, simţind acum meshul ca pe o excitaţie, ca pe tremurul unor frâne defecte. Nu era ideal, dar puterea valului acestuia ar fi trebuit să fie de ajuns. Păşi printre ultimele două strane şi îl înfundă pe Dudeck printre cei peste cinci metri de sticlă fuzionată. Ridică mâna stângă într-un gest lejer, destinat să-i atragă arianului atenţia de la cea dreaptă, bucurându-se în sinea lui când ochii lui Dudeck clipiră, urmând mişcarea.

— Deci, găinaţule. Acum vrei să-mi cânţi mie rapul tău? spuse Carl şi imită în batjocură vorbirea tărăgănată din Jesusland. Sudul se va ridica din nou.

— Sudul e *deja* ridicat, cioară, i-o trânti arianul masiv de lângă Dudeck. Republica Confederată *este* America albilor.

Privirea lui Carl alunecă scurt spre vorbitor.

— Mda, se pare că pentru tine asta a rezolvat bine lucrurile.

Arianul masiv se zbârli şi se repezi înainte. Dudeck ridică o mână şi îl reţinu fără să-şi dezlipească ochii de la Carl.

— N-are rost să ne enervăm cu toţii, zise calm. Ăsta...

— Jack!

Dinspre uşă se auzi o şoaptă şuierată, de puşcăriaş; cel care făcea de pază gesticulă furios.

— *Jack!* Vin gardienii.

Schimbarea fu ireală, aproape comică. În câteva secunde, cei doi arieni din faţa lui Carl săriră în primul rând de strane, unul lângă celălalt, cu capetele rase plecate într-o atitudine de rugăciune. La uşă, cel care stătea de şase înaintă două rânduri şi făcu la fel. Carl îşi înăbuşi râsul şi-şi găsi

și el un loc în față, în partea cu strana lui Dudeck și Roy. Meshul năvălea și lovea, cerând eliberare. Îi înregistra, cu vederea periferică pe cei doi bărbați, așteptând cu capul în jos și controlându-și respirația. Dacă gardienii treceau fără să se oprească, lupta avea să continue exact din punctul în care se oprise, numai că atunci Roy deja s-ar fi calmat și șansele de a-l provoca până la punctul în care avea să se amestece s-ar fi pierdut. Carl plănuise să-l zăpăcească de cap pe arian, destul cât să stea în calea lui Dudeck și apoi să se folosească de confuzie ca să-i înjunghie pe amândoi. Acum...

Zgomot de pași în spatele capelei.

— Marsalis.

„Futu-i."

Privi în jur. Trei gardieni, doi făcând parte din echipa care se ocupa în ziua aceea de aripa B, Foltz și Garcia, amândoi ținând în mâini carabine paralizante și scanând stranele cu un calm experimentat. Celălalt era un necunoscut, neînarmat, iar casca de telefon pe care o purta în dreptul urechii și-al maxilarului părea să strălucească ca nouă din cauza lipsei de utilizare. Alb, patruzeci de ani sau mai mult. Carl îl plasă printre administratori, probabil într-un post înalt. Avea părul cărunt și fața îi era ridată de oboseala vârstei de mijloc, dar ochilor lui le lipsea vigilența laconică a bărbaților care patrulau prin galerii. Faptul că lui Carl nu-i era cunoscut nu reprezenta ceva important – South Florida State era o închisoare mare – însă jocul apelurilor și contra-apelurilor îl adusese deja în fața administratorilor de vreo duzină de ori și el se pricepea la fețe. Indiferent ce muncă făcea omul acela, nu era într-un loc în care Carl fusese sau pe care-l ce văzuse.

— Ce faci aci, Marsalis? întrebă Foltz, cu falca mișcându-i-se în ritmul constant și încordat al gumei din gura lui. Tu nu ești credincios.

Asta nu prea cerea un răspuns. Garcia și Foltz erau experimentați; știau ce se petrecea în capelă.

Ochii lui Foltz se mișcară între Dudeck și Lee. Dădu din cap ca pentru sine.

— Găsiți armonia rasială la Domnul, nu-i așa, băieți?

Niciunul dintre arienii din primul rând de strane nu spuse nimic. Iar în spate, la ușă, al treilea avea patul carabinei lui Garcia aproape de ureche.

— Destul, se răsti omul cel nou. Marsalis, ești așteptat la administrație.

O mică tresărire de speranță. Întâlnirile cu Andritzky, reprezentantul UNGLA, aveau loc marțea, odată la două săptămâni, spre sfârșitul dimineții.

Dacă cineva se înfățișa neanunțat, atât de târziu în cursul săptămânii însemna un progres. *Trebuia* să însemne. Pe undeva, cineva găsise pârghia din hățișul republican de xenofobie și iluzii morale. Aplicând puțină presiune, se putea desface nodul, iar întregul proces legal și diplomatic avea să fie pus în mișcare. Codul care urma să-l scoată pe Carl Marsalis din încurcătura cu închisoarea și să-l trimită acasă.

„Da, ai face bine să speri, bețivane". Lăsă șișul să alunece ușor din mânecă și să încet pe banca de lângă el. Îl împinse spre spătar cu degetele și se ridică, lăsându-l acolo, invizibil pentru toți, inclusiv pentru arienii care nu vedeau clar din unghiul în care stăteau. *Șaptesprezece*, își aminti, și gândul îl înfioră puțin. Nu avea puterea financiară sau tupeul să cumpere din nou unul dacă problema nu se rezolva și era trimis înapoi în aripa B, să-i înfrunte pe

Dudeck și răutatea arienilor. Cu sau fără mesh, în lipsa unei arme ascuțite probabil că va avea de suferit.

Dintr-odată, speranța din suflet se năruí într-o disperare profundă și într-un val de furie inutilă.

„Reggie Barnes, sper să crapi dracului în mașina aia de respirat."

Înaintă pe interval către ofițer. Dudeck se întoarse să-l urmărească. Carl îl percepu cu vederea periferică, înclinând capul ca să întâlnească privirea arianului. Văzu foamea din ea, dorința de sânge reținută, și afișă un chip de piatră, detașat în întâmpinarea ei. Dar brusc descoperi că în spatele măștii se simțea obosit de tinerețea și violența celuilalt bărbat. De ura care părea să se scurgă nu numai din Dudeck și ai lui, ci chiar din pereții închisorii din jur, ca și cum instituțiile de genul South Florida State nu erau decât glande ale corpului politic al Republicii, transpirând ura ca pe o secreție naturală, stocând-o și apoi pompând-o înapoi în sistemul circulator al națiunii, corozivă și pregătită pentru orice țintă putea găsi.

— Privirea înainte, Dudeck.

Foltz depistase scânteile. Glasul îi era încărcat de ironie:

— Nu așa te rogi, fiule.

Carl nu se uită în spate să-l vadă pe Dudeck cum cedează. Nu avea nevoie. Oriîncotro privea acum Dudeck, nu mai avea importanță. Carl putea simți cum ura arianului se extindea în spatele lui, ca un balon imens și moale care se umfla ca să umple spațiul din casa de rugăciune. O închisoare bazată pe credință. Fiecare om cu Dumnezeul său personal, iar al lui Dudeck era alb ca fulgii de polistiren pentru împachetat.

Vocea lui Sutherland, profundă și amuzată, ca mierea scurgându-i-se pe ceafă.

„Nu e nimic nou în ură, bețivane. Au nevoie de ea așa cum au nevoie să respire. Fără ea, sunt dărâmați. Variantele treisprezece nu sunt decât ultimul cârlig de care s-o atârne."

„Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?"

Sutherland ridicase din umeri. „Ar trebui să te pregătească, atâta tot. Ce altceva mai cauți?"

Simți speranța și disperarea oscilând în sufletul lui pe tot parcursul drumului de ieșire din aripa B și prin curtea pentru exerciții fizice a clădirii administrative. Arșița Floridei se lipea de el asemenea unor prosoape calde, umede. Strălucirea orbitoare a copertinei coborâte îi rănea ochii. Strânse din ochi și își întinse gâtul în căutarea semnelor prevestitoare. Pe acoperișul clădirii nu se afla niciun elicopter, ceea ce însemna că azi nu avea vizitatori de rang înalt din Tallahassee sau Washington. Nici pe cerul cenușiu nu era nimic, niciun sunet și nicio senzație că s-ar petrece ceva în parcările de dincolo de gardul dublu, rezistent. Nici urmă de agitație gazetărească, niciun car de reportaj. În urmă cu câteva luni, nu cu mult după ce fusese transferat la Florida State, Andritzky dezvăluise unele detalii presei în tentativa de a provoca opinia publică în vederea unei eliberări rapide. Tactica se întorsese împotriva lor, mass-media Republicii oprindu-se aproape exclusiv asupra statutului lui Carl de agent sub acoperire al UNGLA și a morții Gabriellei în tabăra Garrod Horkan. Relațiile cu ONU, pârghii utile în orice alt colț al lumii, se transformau aici direct într-o paranoia de durată pe care Washingtonul o cultivase cu grijă încă de la Secesiune și chiar dinainte. Și nu ajuta deloc nici faptul

că în Carl se întrupau cele mai profunde temeri atavice ale Republicii. Servit prin scursoarea Technicolor care trecea drept post de ştiri cu acoperire naţională, el nu era decât o nouă doză dintr-un regim care fusese deja zugrăvit timp de o sută cincizeci de ani în culori sumbre.

Bărbat negru, deţinut, periculos.

Pe moment, părea să fie mai mult decât suficient pentru scopurile republicanilor. Nici Sigma, nici legislaţia statului Florida nu consideraseră deocamdată potrivit să dea publicităţii detalii ale statutului genetic al lui Carl – lucru pentru care le era profund recunoscător: având în vedere populaţia închisorii, ar fi fost echivalentul unei condamnări la moarte. S-ar fi făcut coadă la uşa celulei lui, tineri ca Dudeck, însă de orice rasă şi crez, îmbibaţi cu toţii de o ură generalizată şi înghesuindu-se să-şi măsoare puterile cu monstrul. Nu era sigur ce îi reţinea; probabil că aveau deja informaţia. Ceea ce era el nu reprezenta un secret, câteva cercetări în tabăra Garrod Horkan sau în dosarele generale ale UNGLA, ori chiar puţină informare legată de ceea ce se întâmplase în urmă cu opt ani în povestea cu *Felipe Souza* ar fi scos totul la lumină. Presupunea că mass-media din Jesusland se retrăsese şi-şi pusese botniţă în complicitate cu autorităţile guvernamentale, dar el tot nu-şi dădea seama de ce. Posibil să fi păstrat informaţia ca pe o armă de ultimă instanţă împotriva ONU sau poate că se temeau de răspândirea panicii care s-ar fi declanşat dacă ştirile ar fi devenit publice. Ori probabil că nu se încheiase încă mişcarea extrem de lentă a vreunui protocol între agenţii şi, imediat ce aveau să se limpezească lucrurile, ei vor ajunge să se răzbune pentru Willbrink prin intermediul acelui lung şir de tineri furioşi înarmaţi cu şişuri.

Dacă el va mai fi acolo.

Speranță. Disperare. Pendulul distrugător balansându-se în sufletul lui. Parcurseră labirintul îngrădit cu oțel pentru paza blocului administrativ, unde Carl fu împuns și scuturat de mașini și pipăit cu mâna. Voci aspre, poruncitoare; mâini dure, eficiente. Foltz se retrase, lăsându-l pe Garcia și pe străin să-și conducă prizonierul două etaje mai sus, pe scările metalice zăngănitoare, printr-o ușă grea și prin liniștea bruscă, ocrotită de covoarele groase din birourile închisorii. Răcoare subită, uscându-i transpirația pe piele. Pereți texturați, logouri corporatiste discrete, SIGMA și SFSP în tonuri șterse, albastrul-închis și portocaliul strălucitor care caracterizau uniformele deținuților pălind aici până la culori pastel. Slabul clinchet ocazional din câte un birou atunci când interfețele de date semnalau încheierea unei sarcini. Carl simți furnicături din cauza schimbării. O femeie în fustă trecu pe lângă el, o femeie reală, nu un program holo-pornografic, la vreo cincizeci de ani, dar cu trup arătos și mișcându-se cu adevărat pe sub haine. Îi simți mirosul, miros de femeie și un parfum greu de mosc, vag cunoscut. Își aminti brusc de viața din afara închisorii și asta îl făcu să simtă că îl furnică ceva în partea de jos a șirei spinării.

— Pe aici – zise gardianul pe care nu-l cunoștea, făcând semn cu mâna –, Sala Patru.

Inima i se opri, îndurerată. Andritzky. Sala Patru era o cămăruță cu o singură fereastră, în care nu aveau loc mai mult de doi sau trei oameni în jurul mesei mici, ovale, în niciun caz mahării reuniți ai legislaturii statului sau o delegație ONU. Nimic important nu urma să se petreacă în Sala Patru. Va sta o oră cu Andritzky, probabil vor revedea apelul, apoi se va întoarce printre deținuți și se va feri de Dudeck. O încurcase.

„Blocheaz-o!"

Inspiră, preluă noua informație și începu să o studieze. Zen-ul situațional al lui Sutherland. Nu te supăra, nu geme, *vezi doar ceea ce este și apoi pregătește-te*. Iată ușa, iată-l pe Andritzky și tentativele sale de camaraderie și compătimire, fără ca vreuna dintre acestea să poată masca vreodată în totalitate evidenta ușurare personală de a nu se afla acolo unde se afla Carl. Iată ora de inutile povești birocratice, punctate de tăceri jenate și furie reținută față de totala impotență *de căcat* a UNGLA în haznaua Jesuslandului. Iată... Nu era Andritzky.

Carl înțepeni în ușa deschisă. Liniștea de circumstanță a lui Sutherland îl părăsi, răsucindu-se învârtejit, ca un teanc de foi aruncat într-o fântână, ca pescărușii zburând în furtună. În același timp îi reveni furia, ca o sângerare.

— Bună ziua, domnule Marsalis.

Cel care vorbise era un bărbat alb, înalt și de o eleganță calmă în costumul gri-albăstrui de material microporos care cădea în stil Shanghai, după cum văzu atunci când el se ridică și ocoli masa, cu mâna întinsă.

— Sunt Tom Norton. Mulțumesc, domnilor, asta e tot, deocamdată. Vă sun când suntem gata de plecare.

Urmă o tăcere electrizantă. Carl putea simți schimbul de priviri din spatele lui. Garcia își drese glasul.

— Este închis pentru o infracțiune cu violență, domnule. Procedurile nu prevăd să fiți lăsat singur cu el.

— Asta e ciudat.

Tonul lui Norton era detașat, dar brusc deveni puțin tăios.

— Din datele mele reiese că domnul Marsalis este deținut pentru o așa-zisă infracțiune de moravuri din Dade County. Și încă nu a fost acuzat oficial.

— Este contrar procedurilor, insistă Garcia.

— Luați loc, vă rog, domnule Marsalis

Norton se uita dincolo de el, la Garcia și la celălalt gardian. Expresia îi devenise rece. Scoase un telefon din buzunarul hainei, îl deschise și-l duse la ureche.

— Alo. Da, Tom Norton, făceți-mi vă rog legătura cu administratorul. Mulțumesc.

O scurtă pauză. Carl se așeză. Pe masă se afla o tabletă mică, neagră, deschisă într-un unghi discret. Fără logo, ultimul răcnet în materie de branduri. Marstech. În jur zăceau formulare necunoscute. Carl scană textul de-a-ndoaselea – cuvântul „eliberat" îi făcu inima să tresară. Norton îi oferi un zâmbet mic, absent.

— Alo, domnule director Parris. Da, am nevoie de ajutorul dumneavoastră aici. Nu, nimic serios. Am doar o mică problemă cu unul dintre oamenii dumneavoastră în privința procedurii. Dacă se poate. A, mulțumesc, asta ar fi ideal, zise și îi întinse telefonul lui Garcia. Administratorul vrea să-ți vorbească.

Garcia luă telefonul ca și cum l-ar fi putut mușca, ducându-l delicat la ureche. Nu se putea auzi ce îi spunea Parris – era un telefon bun, cu un con de proiecție îngust. Dar fața i se înroșea în timp ce asculta. Ochii îi alergau de la Carl la Norton și înapoi ca și când ar fi fost două bucățele de puzzle care nu se potriveau. Încercă să rostească „Da, dar..." de câteva ori, oprindu-se la fiecare tentativă. Parris, era limpede, nu avea dispoziție pentru dezbateri. Când Garcia reuși în cele din urmă să vorbească, îi ieși numai un încleștat „Da, domnule", și lăsă jos telefonul imediat după aceea. Norton întinse mâna să-l ia și Garcia, încă roșu la față, îl trânti pe masă, într-un loc unde celălalt tot nu putea ajunge. Nu făcu aproape niciun zgomot la

impact și alunecă abia vreo cinci centimetri din locul în care aterizase. Deci un telefon *foarte* bun. Garcia se uită urât la el, rămas perplex probabil din cauză că nu reușise să facă obiectul să alunece peste marginea mesei, pe podea. Norton culese mica minune tehnică și o puse deoparte.

— Mulțumesc.

Garcia rămase un timp acolo, fără cuvinte, holbându-se la Norton. Celălalt ofițer îi șopti ceva, puse o mână pe brațul lui și-l împinse afară, când Garcia se scutură din strânsoare și arătă cu un deget spre Carl.

— Omul ăsta e periculos, rosti gâtuit. Dacă nu-ți dai seama de asta, atunci o să meriți tot ce-o să pățești.

Celălalt gardian îi făcu vânt afară și închise ușa.

Norton așteptă un moment, apoi se așeză alături de Carl. Ochii de un albastru palid cercetară de jur-împrejur spațiul.

Zâmbetul dispăruse.

— Așadar, începu Norton. Ești periculos, domnule Marsalis?

— Cine vrea să știe?

Ridică din umeri.

— De fapt, nimeni. Era o întrebare retorică. Ți-am studiat dosarul. Ești, să spunem, suficient de periculos pentru scopurile noastre. Dar pe mine mă interesează să aflu care e percepția ta asupra problemei.

Carl se holbă la el.

— Ai fost vreodată închis?

— Din fericire, nu. Dar chiar dacă aș fi fost, mă îndoiesc că s-ar fi apropiat de experiența prin care a trecut aici. Eu nu sunt cetățean al Republicii Confederate.

O slabă urmă de dispreț în cele două cuvinte. Carl riscă o presupunere.

— Ești canadian?

Colțul gurii lui Norton se strâmbă.

— Uniunea Atlanticului de Nord. Mă aflu aici, domnule Marsalis, la cererea Western Nations Colony Initiative. Vrem să-ți oferim o slujbă.

Capitolul 12

Imediat ce el intră pe ușă, Sevgi știu că va avea necazuri.

Era ceva în lejeritatea cu care se mișca, în echilibrul alurii sale când se opri în spatele scaunului, în modul în care îl trase și se așeză. Ceva care emana din trupul aflat sub salopeta albastră, informă a închisorii ca o muzică răzbătând prin interferențele radio. Ajungea până la ea prin ochii lui când el se instală pe scaun, scurgându-se prin liniștea puternică pe care o adusese cu el în încăpere. Nu era Ethan – Marsalis avea pielea cu mult mai închisă la culoare decât a lui Ethan – și nu exista nicio similitudine de trăsături. Ethan fusese și mai solid, cu mușchii mai dezvoltați.

Ethan murise mai tânăr.

Nu conta. Era același lucru.

Treisprezece.

— Domnul Marsalis?

El dădu aprobator din cap. Așteptă.

— Sunt Sevgi Ertekin, de la Securitatea COLIN. L-ai cunoscut deja pe partenerul meu, Tom Norton. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le clarificăm înainte...

— O s-o fac.

Vocea lui era profundă și modulată. Accentul englezesc o nedumeri.

— Poftim?

— Indiferent de ce anume ați avea nevoie. O s-o fac. Contra cost. I-am spus deja partenerului tău. Primesc sarcina în schimbul imunității complete în fața tuturor acuzațiilor împotriva mea, a eliberării imediate din custodia Republicii și a recuperării tuturor cheltuielilor apărute în timp ce vă rezolv treburile murdare.

Ochii ei se îngustară.

— Presupui niște lucruri, domnule Marsalis.

— Oare? întrebă, ridicând o sprânceană. Nu sunt cunoscut pentru aranjamente florale. Dar hai să vedem dacă presupunerile mele sunt greșite. Bănuiesc că vreți să găsesc pe cineva. Pe cineva ca mine. Asta-i bine, e ceea ce fac eu. Singura parte care nu-mi e clară este dacă vreți să-l aduc viu sau nu.

— Noi nu suntem asasini, domnule Marsalis.

— Vorbește doar în numele vostru.

Femeia simți o veche izbucnire de furie.

— Ești mândru de asta, nu-i așa?

— Pe tine te supără?

Ea coborî privirea la tableta deschisă și la textul de acolo.

— În Peru ai împușcat în ceafă o femeie neînarmată și rănită. Ai executat-o. Ești mândru și de asta?

O pauză lungă. Sevgi îi prinse privirea și i-o susținu. O clipă se gândi că el se va ridica și va pleca. O parte din ea, își dădu seama, spera asta.

În schimb, el își mută brusc privirea spre una dintre ferestrele din partea de sus a camerei. Un zâmbet vag îi atinse buzele. Dispăru. Își drese glasul.

— Domnișoară Ertekin, știi ce este un pistol Haag?

— Am citit despre ele.

...În comunicatele NYPD care forțau City Hall să emită reguli mai stricte de control al armelor înainte ca noua amenințare să ajungă pe străzi. Ceva suficient de înspăimântător încât inițiativa să fie aprobată aproape fără nicio dispută.

— E o armă cu încărcătură bio, adăugă ea.

— De fapt, e ceva mai mult decât atât.

Deschise palma dreaptă și înclină capul, părând că vede pistolul cum atârnă greu în căușul palmei.

— Este un sistem de livrare pentru un complex viral artificial, autoimun, numit Falwell Seven. Mai există și alte tipuri de încărcături, dar nu sunt de prea mare folos. Falwell este virulent și foarte neplăcut. Nu există antidot. Ai văzut vreodată pe cineva murind din cauza colapsului sistemului imunitar, domnișoară Ertekin?

De fapt, văzuse. Nalan, o verișoară din Hakkari, o petrecăreață de la bazele de frontieră unde Turcia își îndeplinea cu mândrie îndatoririle europene, împingând mizeria mai departe către est. Luase ceva de la un soldat ONU.

Cei din familia lui Nalan, care se mândreau cu principiile lor morale, o dăduseră afară. Tatăl lui Sevgi făcuse găligie și găsise o cale s-o aducă la New York, unde o plasase într-una dintre noile clinici de cercetare din Midtown. Relațiile cu familia din Turcia, deja reci, se rupseseră definitiv. De atunci, nu mai vorbise niciodată cu fratele lui.

Sevgi, care pe vremea aceea avea doar paisprezece ani, mersese cu el să întâmpine la aeroport o fată palidă, cu ochii mari, mai mare decât ea cu ceea ce părea a fi un ocean de ani, dar liniștitor de nepricepută în sofisticarea urbană a adolescenților. Își aducea încă aminte de expresia de pe fața lui Nalan când intraseră toți pe aceeași ușă în moscheea de pe bulevardul Skillman.

Murat Ertekin făcuse tot posibilul. O înscrisese pe Nalan pe listele de tratamente experimentale ale spitalului, acasă o hrănise cu suplimente vitaminizate și medicamente antivirale. Văruise pentru ea o cameră liberă, într-un galben luminos ca soarele și un verde ca al parcului. Pentru prima dată de ani de zile se ruga de cinci ori pe zi. În cele din urmă, plânsese.

Nalan murise oricum.

Sevgi clipi, alungând amintirea; cearceafurile pătate de sudoare și ochii cufundați în orbite, rugători.

— Spui că i-ai făcut o favoare acelei femei?

— Spun că am adus-o repede și fără suferință acolo unde ar fi ajuns oricum.

— Nu crezi că ar fi trebuit să fie alegerea ei?

El ridică din umeri.

— A ales atunci când a încercat să se repeadă la mine.

Dacă mai avea o îndoială asupra a ceea ce era el, acum dispăruse. Avea același calm neclintit pe care îl văzuse la Ethan și aceeași rezistență psihică. Stătea pe scaun ca o statuie sculptată în piatră neagră, privind-o. Simți ceva mic mișcându-i-se în piept.

Lovi o tastă a tabletei. O nouă pagină apăru pe display.

— De curând ai fost implicat într-o acțiune violentă în închisoare. O bătaie la dușurile din aripa F. Patru oameni spitalizați. Trei dintre ei din cauza ta.

Pauză. Tăcere.

— Vrei să-mi spui varianta ta?

Se foi.

— Aș fi zis că detaliile vorbesc de la sine. Trei albi, un negru. A fost o răzbunare a Comandamentului Arian.

— Personalul închisorii n-a făcut nimic s-o împiedice?

— Citez: „Supravegherea la dușuri poate fi compromisă de aburii din atmosferă", spuse, iar buzele i se curbară treptat. „Sau de săpunul lipit peste lentile. Timpul de reacție poate fi întârziat. De către factori externi", tot citat.

— Așa că ai simțit necesar să intervii, adăugă bâjbâind în căutarea motivațiilor care i s-ar fi potrivit lui Ethan. Acel Reginald Barnes îți era prieten?

— Nu. Era un căcăcios de turnător. Și-a făcut-o cu mâna lui. Dar pe vremea aia eu nu știam asta.

— Era modificat genetic?

Marsalis zâmbi afectat.

— Doar dacă există pe undeva un proiect de care nu am auzit eu, care să producă tâmpiți dependenți și lipsiți de creier.

— Atunci, ai simțit solidaritate datorită culorii lui?

Zâmbetul se șterse, devenind încruntare.

— Am simțit că nu vreau să-l văd futut în cur cu un burghiu electric. Cred că asta este o preferință care nu ține cont de culoare, nu-i așa?

Sevgi își înfrână mânia. Nu mergea bine. Era nervoasă din cauza scăderii nivelului synului – modificatoarele sinaptice nu erau permise în Jesusland, îi fuseseră luate la aeroport – și încă spumega din cauză că pierduse în disputa cu Norton de la New York.

„Vorbesc serios, Sev. Consiliul de administrație e acum foarte preocupat de treaba asta. Ortiz și Roth vin la Secția 2 de trei ori pe săptămână..."

„În carne și oase? Ce onoare!"

„Vor un raport despre progrese, Sev. Ceea ce înseamnă progrese de raportat, iar pe moment noi nu avem niciunul. Dacă nu facem ceva care să arate că am început să acțio-

năm, Nicholson o să sară pe noi cu amândouă picioarele. Eu pot supraviețui. Tu poți?"

Sevgi știa că nu putea.

Octombrie. În New York, copacii din Central Park începeau să devină ruginii, cu pete galbene. Pe sub fereastra ei, în fiecare zi când se pregătea să plece la lucru, treceau negustorii zgribuliți de răcoarea dimineții. Vara se dusese, înclinându-se ca un avion pe cerul senin de deasupra orașului, reflectând rece lumina pe aripile lui. Căldura nu dispăruse încă, dar se stingea repede. South Florida i se părea lipicioasă.

— Cât de multe ți-a spus Norton?

— Nu prea multe. Că aveți o problemă în care UNGLA nu vă ajută. Nu mi-a spus de ce, dar presupun că e legată de München.

Un zâmbet larg, subit făcu să-i dispară zece ani de pe chipul plin de cicatrice când adăugă:

— Ar fi trebuit să semnați și voi Acordurile, ca toată lumea.

— COLIN a aprobat în principiu proiectul, spuse Sevgi, simțindu-se defensivă într-un fel irațional.

— Mda. E vorba despre principiu, nu-i așa? În principal: nu ne spuneți voi ce să facem, gunoaie birocrate și globaliste.

Întrucât nu greșea prea mult, ea nu mai comentă subiectul.

— Asta o să constituie o problemă?

— Nu. Sunt independent. Sunt loial doar contra cost. După cum am zis deja, spuneți-mi doar ce vreți să fac.

Sevgi ezită un moment. Tableta avea un atenuator integrat construit după specificațiile COLIN, ceea ce îl

făcea mai etanș decât orice adusese vreodată un avocat într-o cameră de interogatoriu din South Florida State.

Iar Marsalis era destul de evident disperat după o scăpare. Totuși obișnuința ultimelor patru luni i se întipărise în comportament.

— Avem, zise ea în cele din urmă, un treisprezece renegat pe cap. E liber din iunie. Ucide.

El doar mormăi. Niciun semn c-ar fi fost surprins.

— De unde a evadat? Cimarron? Tanana?

— Nu. A scăpat de pe Marte.

De data asta îi atrăsese atenția. Se ridică în picioare.

— E o problemă absolut confidențială, domnule Marsalis. Trebuie să înțelegi asta înainte de a începe. Crimele sunt răspândite în teritoriu și variate ca tehnică. Nu a fost făcută oficial nicio legătură între ele, iar noi vrem să rămână așa.

— Da, sunt convins. Cum a trecut de supravegherea nanorackului?

— Nu a trecut. A șuntat docurile și a prăbușit nava în Pacific. Când am ajuns noi acolo, dispăruse.

Marsalis își țuguie buzele într-un fluierat mut.

— Iată o idee!

Ea spuse tot ce mai știa. Orice, numai să-i șteargă de pe față siguranța de sine competentă și îngâmfată.

— Înainte de asta i-a mutilat sistematic pe ceilalți unsprezece membri ai echipajului din criocapsule, ca să se hrănească. Le-a amputat membrele și i-a păstrat în viață în suspensie, apoi la final a început să-i ucidă și să curețe și restul corpului de carne.

O mișcare din cap.

— Cât a durat tranzitul?

— Treizeci și trei de săptămâni. Nu pari surprins de toate astea.

— Pentru că nici nu sunt. Dacă ești blocat acolo, trebuie să mănânci ceva.

— Te-ai gândit vreodată la asta?

Ceva ca o umbră trecu peste ochii lui. Vocea îi sună doar ceva mai puțin plat.

— Așa m-ați găsit? Referințe încrucișate?

— Cam așa ceva.

Alese să nu menționeze entuziasmul subit al lui Norton pentru noua tactică.

— N-djinnul nostru de profile te-a citat ca fiind singurul treisprezece care a mai experimentat circumstanțe similare.

Marsalis îi oferi un zâmbet subțire.

— Eu n-am mâncat niciodată pe nimeni.

— Nu. Dar te-ai gândit la asta?

Tăcu un timp. Sevgi era pe punctul de a-i pune din nou întrebarea, când el se ridică de pe scaun și se duse lângă fereastră. Privi afară, spre cer.

— Mi-a trecut prin minte de câteva ori, zise încet. Știam că nava de recuperare o să vină, dar am avut cam două luni la dispoziție ca să-mi fac griji în sensul ăsta. Nu te poți opri să nu derulezi scenarii în minte. Dacă ei n-o să reușească să ajungă, dacă se întâmplă vreo nebunie? Dacă...

Se opri. Privirea i se dezlipi de copertină și se întoarse spre cameră, cu fața la ea.

— A fost afară pe tot parcursul celor treizeci și trei de săptămâni?

— Cea mai mare parte. Din câte știm, criocapsula l-a dat afară cam la două săptămâni de la intrarea pe traiectorie.

— Și Mars Control nu l-a adus înapoi?

— Mars Control n-a știut, zise Sevgi și flutură din mână. N-djinnul a căzut, se pare că a fost defectat intenționat. Nava a trecut pe sisteme automate. A funcționat în liniște. El s-a trezit imediat după aceea.

— Drăguț șir de coincidențe.

— Nu-i așa?

— Dar nu prea convenabil din punct de vedere culinar.

— Nu. Presupunem că temporizarea criocapsulei a fost o eroare. Cel care a neutralizat n-djinnul probabil plănuia să facă sistemul să-l trezească la câteva săptămâni distanță de Pământ. Ceva din programul de intervenție s-a dereglat și s-a pomenit trezit la două săptămâni distanță de Marte. Prietenul nostru a ajuns lihnit de foame, supărat și probabil nu foarte întreg la minte.

— Știți cine e?

Sevgi aprobă cu o mișcare a capului. Tastă din nou și roti tableta astfel încât să poată vedea amândoi ecranul și figura de pe el. Marsalis părăsi fereastra și se sprijini neglijent de marginea mesei. Lumina i se reflecta pe-o parte a capului.

— Allen Merrin. Am recuperat material genetic de pe *Horkan's Pride*, nava care s-a prăbușit, și l-am verificat în baza de date COLIN referitoare la variantele treisprezece. Am obținut asta.

Era aproape imperceptibil modul în care el devenea tot mai atent, modul în care calmul neglijent pe care-l afișa trecea printr-o încordare, devenind altceva. Sevgi îi

privi ochii parcurgând textul de lângă fotografia palidă cu bustul cuiva. L-ar fi putut recita din memorie.

„Merrin, Allen (SIN 48523dx3814)

Născut (c/s) 26 aprilie 2064, Taos, New Mexico (Proiectul Lawman). Mamă purtătoare: Bilikisu Sankare; material genetic: Isaac Hubscher, Isabela Gayoso (SIN-uri atașate). Toate variantele de coduri genetice sunt proprietatea Elleniss Hall, Inc., patente depuse (Elleniss Hall & US Army Partnership 2029).

Pregătire inițială și antrenament: Taos, New Mexico; dezvoltarea aptitudinilor speciale: Fort Benning, Georgia (operațiuni sub acoperire, contrainsurgență). Misiuni: Indonezia 2083, Peninsula Arabică 2084-2085, Tadjikistan 2085-2087 și 2089, Argentina, Bolivia 2088, Rim Authority (programul urban de pacificare) 2090-2091.

Retras în 2092 (sub Acordurile celei de-a doua convenții UNGLA, Protocolul Jacobsen). Acceptă relocarea pe Marte în 2094 (dosarul cetățeniei COLIN atașat)."

— Seamănă cu Hristos.

Ea clipi.

— Poftim?

— Fața.

Lovi ecranul cu unghia. Lumina LCLS se undui sub atingere. Merrin privea fix de sub micile distorsiuni.

— În ton cu Faith Satellite Channel. Arată ca în desenul acela animat, *Man Taking Names*, care a fost făcut pentru memorialul Cash.

Zâmbetul scăpă înainte ca ea să-l poată opri. Gura i se strâmbă rapid drept răspuns. Mută puțin scaunul și se așeză din nou.

— Ai văzut asta, nu-i așa? Noi avem tot timpul redifuzări aici. Reabilitarea prin credință, înțelegi.

„Nu mai rânji la el ca o interfață tâmpită de știri, Sev. Revino-ți!"

— Deci nu-l recunoști?

O privire curioasă, piezișă.

— De ce ar trebui?

— Ai fost în Iran.

— Toată lumea a fost.

Ea așteptă pur și simplu, în timp ce el oftă.

— Da, am auzit despre acești Lawmen. I-am văzut de câteva ori de la distanță în Iran, în jurul Ahvazului. Dar din ce am aflat de acolo, se pare că acest Merrin n-a ajuns vreodată așa de sus în nord.

— Ar fi putut, spuse Sevgi și făcu semn din cap spre ecran. O să fiu cinstită cu tine, datele sunt destul de vagi. Odată ajunși la dosarele misiunilor, e mult mai puțin clar. Acțiuni sub acoperire, așa-numita documentație pierdută, zvonuri și bârfe, „se înțelege că subiectul...", genul ăsta de prostii. Dezmințiri oficiale și secrete practic peste tot. În plus, ai o întreagă mitologie în jurul tipului. Am văzut date care îl plasează pe Merrin în zone de luptă aflate la sute de kilometri distanță în aceeași zi, martori oculari declarând că a avut răni pentru care nu găsim niciun raport medical de confirmare, după unele dintre aceste răni neavând cum să supraviețuiască dacă poveștile ar fi fost adevărate. Chiar și misiunea din America de Sud are prea multe suprapuneri ca să fie pe de-a-ntregul corectă. A fost în Tadjikistan, ba n-a fost, se afla încă în Bolivia;

acționa singur, ba nu, conducea un pluton Lawman în Kuweit City, zise cu un dezgust crescând. Îți spun eu, tipul ăsta e o fantomă.

El zâmbi, puțin trist după părerea ei.

— Toți eram pe atunci. Fantome, adică. Aveam versiunea noastră britanică a Proiectului Lawman, mai puțin denumirea iluzorie, desigur. Noi îi spuneam Osprey. Francezii preferau Departamentul Opt. Însă niciunul dintre noi nu exista oficial. Ceea ce trebuie să ții minte, domnișoară Ertekin, este că în anii optzeci întreaga poveste cu treisprezece era proaspăt descoperită. Toți știau că tehnologia exista, dar toată lumea era preocupată să nege că ar avea ceva de-a face cu ea. UNGLA nici măcar nu exista pe atunci, nu ca o agenție de drept. Încă făcea parte din Comisia Drepturilor Omului. Și nimeni nu era prea dornic să permită altcuiva să se uite prea de aproape la noii lor războinici modificați genetic. Întregul Orient Mijlociu era un teren de testare pentru tot felul de porcării, iar astea se petreceau în condiții de negare absolută. Știi cum funcționează rahatul ăsta, nu?

Ea clipi.

— Care rahat?

— Negarea. Lucrezi pentru COLIN, corect?

— Sunt la COLIN de doi ani și jumătate, zise ea rece. Înainte am fost detectiv în poliția din New York.

El zâmbi din nou, de data asta cu ceva mai mult umor sincer.

— Cu toate astea te-a prins, nu-i așa? „E o problemă absolut confidențială și vrem să rămână așa." Sună foarte „în stil COLIN".

— Nu e vorba de asta, spuse încercând fără prea mult succes să-și înlăture răceala din glas. Nu vrem să se creeze panică.

— Câți a ucis până acum? Aici, pe Pământ.

— Credem că în jur de douăzeci. Unele crime nu sunt confirmate, dar probele și circumstanțele indică o legătură. În șaptesprezece cazuri am recuperat material genetic care îl plasează acolo.

Marsalis făcu o grimasă.

— Ocupat, ticălosul. Toate astea în Statele Rim?

— Nu. La început, crimele au avut loc în San Francisco Bay Area, dar mai târziu s-au răspândit în întreaga Americă de Nord continentală.

— Așadar se deplasează.

— Da. Se deplasează și se pare că este un expert foarte competent în spargerea sistemelor. A ucis doi oameni în aceeași locație din Bay Area, în noaptea de 13 iunie și un bărbat în sud-estul Texasului, la mai puțin de o săptămână după aceea. Nu există nicio înregistrare în registrele zborurilor pentru acea perioadă, și nici de la Controlul de Frontieră Rim. Am rulat un program de recunoaștere facială pentru fiecare zbor care a traversat frontiera în Republică, în săptămâna respectivă, și nu am obținut nimic.

— Putea să-și schimbe fața.

— În mai puțin de o săptămână? Cu documente potrivite? Linia de graniță a Statelor Rim e cea mai dură frontieră din lume. Oricum, același n-djinn pe care l-am folosit pentru recunoașterea facială conține instrucțiuni pentru a indica pe oricine are bandaje sau alte urme de intervenții chirurgicale recente pe față. Nu am obținut decât o adunătură de bogătași întorcându-se acasă după

o terapie cosmetică pe Coasta de Vest și câteva staruri erotice mai trecute.

Sevgi văzu cum își reprimă începutul unui zâmbet. Era iritant de molipsitor. Se concentră asupra tabletei.

— Singurele opțiuni pe care le luăm în serios sunt fie că a reușit la câteva zile după aterizare să contacteze niște profesioniști pentru trecerea frauduloasă a frontierei, fie că a plecat din Rim pentru o altă destinație intermediară înainte de a intra în Republică. În felul ăsta, intervalul de timp ar fi strâns, dar totuși posibil. Desigur, odată ajuns în așa de multe zone, nu mai avem cum să facem o recunoaștere facială utilă. Prea multe locuri refuză intrarea n-djinnilor în sistemele lor.

— Înțeleg că cele două crime au fost confirmate, în Bay Area și apoi în Texas?

— Da. S-au recuperat urme de material genetic în ambele locuri.

Privirea lui se întoarse la display-ul tabletei.

— Ce spune Fort Benning despre asta?

— Că lui Merrin nu i s-a făcut niciodată o pregătire serioasă în domeniul sistemelor de date. Poate utiliza un computer de front – oricine are o misiune sub acoperire poate. Dar asta e tot. Noi presupunem că și-a extins cunoștințele pe Marte.

— Mda. Sau altcineva face treaba pentru el.

— Se poate.

Carl se uită la ea.

— Dacă a fost ajutat cu sistemele la bordul lui *Horkan's Pride*, și mai e ajutat și acum, atunci problema e mai serioasă decât un treisprezece evadat de pe Marte pentru că nu-i plăceau pietrele roșii.

— Da.

— Iar voi nu aveți nicio pistă.

Nu era o întrebare.

Ea se lăsă pe spate și desfăcu mâinile.

— Fără acces în bazele de date ale UNGLA, suntem în beznă. Am făcut tot ce știam și nu a fost destul. Oamenii continuă să moară, în ritm constant, dar neprevăzut. Nu există un efect de crescendo...

— Nu, n-are să fie.

— ...dar nu se oprește. Nu face nicio greșeală suficient de mare ca să-l prindem sau ca să ne dea un punct de plecare. Ancheta noastră pe Marte s-a lovit de un zid – evident, și-a acoperit urmele acolo sau, cum ai spus tu, cineva a făcut asta pentru el.

— Și aici?

Ea dădu aprobator din cap.

— Aici, cum de asemenea te-ai exprimat atât de elocvent, nu suntem în termeni prea buni de cooperare cu UNGLA, sau cu ONU, în general.

— Păi presupun că nici nu prea poți da vina pe ei, spuse și se uită la ea cu ochii larg deschiși, zâmbind. Nici voi nu ați prea fost cooperanți în ultimii zece ani.

— Uite ce e, de la München nu au...

Zâmbetul se transformă în grimasă.

— Nu mă refeream numai la Acorduri. Mă gândeam mai mult la primirea de care avem parte în taberele de pregătire, de fiecare dată când avem ceva de făcut acolo. Știi că suntem la fel de bine-veniți ca și științele evoluționiste în Texas.

Ea simți că roșește puțin.

— Partenerii individuali în efortul Coloniei nu sunt în mod necesar...

— Da, treci peste asta. Totuși UNGLA cere mandate în astfel de circumstanțe. Dacă raportați un treisprezece în libertate, ar cam trebui să se manifeste și ei.

— Nu prea vrem să se manifeste, domnule Marsalis.

— Aha.

— Avem nevoie de acces la computerele lor sau, dacă nu, cineva ca tine trebuie să discute cu n-djinnii noștri specializați în profile. Dar asta-i tot. La urma urmelor, este o problemă a COLIN și noi ne facem singuri treburile.

„Ascultă ce spui, Sevgi. De la polițist, la avocat corporatist dintr-o singură mișcare ușoară, bine plătită."

Marsalis o privi timp de câteva momente. Se foi pe scaun, părând că se gândește la ceva.

— Și vă ocupați de treaba asta în afara New Yorkului?

— Da. Am închiriat un spațiu în complexul Alcatraz al RimSec, suntem în legătură cu detectivii lor. Dar de când problema s-a întins pe continent, ne-am întors în birourile din New York. De ce întrebi?

O ridicare din umeri.

— Fără motiv. Când urc într-un suborbital, îmi place să știu unde o să mă aflu atunci când o să cobor.

— Corect, răspunse și aruncă o privire la ceas. Bun, dacă vrem să ajungem la respectivul suborbital, probabil ar trebui să ne punem în mișcare. Colegul meu presupun că a terminat deja cu administratorul. O să fie ceva hârțogărie.

— Da, spuse ezitând o clipă. Uite ce e. Sunt aici câțiva oameni de la care aș vrea să-mi iau rămas-bun înainte de a pleca. Oameni cărora le sunt dator. Putem face asta?

— Sigur.

Sevgi ridică neglijent din umeri. Închidea deja tableta.

— Nu-i nicio problemă. COLIN se mândrește cu asta. Putem face cam tot ce vrem.

Guatemalezul era încă în celulă, întins pe spate în pat și, după cum arăta, în culmea fericirii datorită endorfinei nou achiziționate. Un trabuc New Cuban pe jumătate consumat îi fumega între degetele mâinii stângi și pleoapele îi coborau peste ochi, acoperindu-i aproape complet. Privi în sus, surprins când Carl zdrăngăni barele ușii pe jumătate deschise.

— Hei, gunoi european, ce faci aci?

— Plec, zise Carl vioi. Dar am nevoie de o favoare.

Guatemalezul se străduí să se ridice în capul oaselor pe pat. Aruncă o privire la camera de monitorizare a celulei și la interferatorul ieftin lipit pe perete, alături de ea. Nu făcuse nicio tentativă să ascundă aparatul, atârnase acolo de fiecare dată când Carl intrase în celulă. Nu-i plăcea să se gândească la cât îl costa pe guatemalez ca să fie în permanență trecut cu vederea.

— Pleci? întrebă cu un zâmbet rece, de superioritate. Nu văd niciun blestemat de fâraș în mâinile tale.

Carl mută un scaun din lemn african lângă pat și se așeză pe el.

— Nu așa. E oficial. Pe poarta din față. Ascultă, trebuie să dau un telefon.

— Un *telefon*?

Chiar și prin ceața endorfinelor, guatemalezul era vag șocat.

— Știi cât o să te coste?

— Bănuiesc. Și nu am de unde. Uite, mai sunt încă șapte capsule de douăzeci învelite în plastic, în cotul scurgerii de la buda din celula mea. Sunt ale tale. Gândește-te...

— Nu-i de ajuns, cioroiule.

— Știu. Gândește-te că-i o plată în avans.

— Da?

Expresia împietrită se ștergea încet de pe chipul celuilalt. Puse New Cuban-ul în colțul gurii și rânji pe lângă el.

— Cum funcționează prostia asta? Tu te cari de aici, cum o să-ți mai reglezi conturile? Plată în avans la *ce*? Și dacă veni vorba – încruntă din sprâncene – te cari de aci, la ce-ți trebuie micile mele servicii telefonice?

Carl gesticulă nerăbdător.

— Pentru că n-am încredere în oamenii care mă scot de aici. Ascultă-mă, odată ajuns afară, o să am fonduri...

— Mda, așa se pare. Fonduri de la oamenii în care n-ai încredere.

— Te pot ajuta de afară, spuse Carl și se aplecă spre el. E o afacere COLIN. Asta îți spune ceva?

Guatemalezul îl privi ca o bufniță timp de o clipă. Apoi clătină din cap și se sculă de pe pat. Carl se trase într-o parte ca să-l lase să treacă.

— Mi se pare, cioară, că faci mișto de mine. Sigur alea șapte capsule sunt în cotul scurgerii de la budă și nu înăuntrul tău? Te scoate COLIN de aici? Pentru ce dracu'?

— Vor să ucid pe cineva pentru ei, spuse Carl neutru.

Îl auzi pufnind în spatele lui. Lichidul șiroi când guatemalezul își turnă un pahar de suc din termosul pe care îl ținea pe raft.

— Sigur că da. În toată Republica Confederată n-au putut găsi un negru care să le facă treaba, trebuie să-i dea drumul unui gunoi european îngâmfat din South Florida State. Faci mișto, cioară.

— Nu-mi mai spune, dracului, așa.

— O, da.

Guatemalezul bău cu sete. Puse paharul jos și scoase un sunet impetuos, satisfăcut. Uitasem. Ești singurul negru de aici care pare să nu observe ce culoare are pielea lui.

Carl privi drept înainte la peretele celulei.

— Știi, acolo de unde vin eu există multe feluri în care poți fi negru.

— Bun, atunci ești un negru al naibii de norocos.

Guatemalezul veni în fața lui. Avea o expresie aproape amabilă, îndulcită de endorfine și poate și de altceva.

— Dar înțelegi tu, frate, în clipa asta nu te afli acolo de unde vii. În clipa asta ești în South Florida State. Ești în Republica Confederată, cioară. Pe aici e doar un singur fel de a fi negru, și mai devreme sau mai târziu o să fii negru în felul ăsta. În Republică nu există diversitate de produse, e doar o singură cutie pentru noi și, mai devreme sau mai târziu, o să te înghesuie în cutia aia la un loc cu toți cei ca noi.

Carl mai privi un timp peretele. Se decise.

— Vezi, aici greșești.

— Greșesc? întrebă celălalt bărbat și chicoti. Uită-te-n jur, frate. Unde dracu' greșesc?

— Greșești, îi spuse Carl, pentru că deja am fost băgat în cu totul altă cutie. O cutie al cărei interior voi nici nu-l vedeți, și de aia ies de aici, de aia au ei nevoie de mine. Nu mai pot găsi pe altcineva la fel.

Guatemalezul se propti de peretele celulei și îi aruncă lui Carl o privire întrebătoare.

— Da? Știi să te miști, gunoiule, recunosc. Și din câte am auzit de la Louie, ai ceva modificări ale dracului pe dinăuntru. Dar asta nu te face ucigașul perfect. Acum două ore ieșeai de aci având băgat în mânecă cel mai bun

şiş lucrat de băiatul meu, dar am auzit că Dudeck încă mai mişcă.

— Am fost întrerupţi.

— Mda. De drăguţii de la COLIN.

Dar acum nu mai era prea multă batjocură în glasul celuilalt.

Trase gânditor din trabuc.

— Păcat de Dudeck, găinaţul ăla merita să petreacă ceva timp la infirmerie. Vrei să-mi spui ce înseamnă „nu mai pot găsi pe altcineva la fel"?

Carl îi întâlni privirea.

— Sunt un treisprezece.

Fu ca şi cum ar fi spart o crustă. În ultimele patru luni păstrase secretul în spatele dinţilor, secretul care l-ar fi ucis. Acum privea chipul guatemalezului şi vedea confirmarea finală a paranoiei sale, vedea sclipirea de teamă, slabă, dar existentă, acoperită rapid printr-o mişcare din cap.

— O-kay.

— Da.

Simţi o dezamăgire obscură; sperase cumva că omul acesta ar putea fi proba împotriva prejudecăţilor standard – ceva din realismul matematic al guatemalezului. Brusc, se percepu pe sine prin ochii celuilalt, transformându-se într-o caricatură. Chiar putea simţi cum se eliberează, reintrând în vechea piele a puterii impasibile şi ameninţării.

— Aşadar, telefonul ăla. Cât o să mă coste?

Îl găsi pe Dudeck în sala de recreere a aripii F, jucând şah rapid cu calculatorul. Alţi trei sau patru puşcăriaşi erau adunaţi în jur: un individ tatuat, membru confirmat al Comandamentului Arian, câţiva adolescenţi întârziaţi – nişte lingăi aspiranţi – şi un alb mai bătrân, care părea să

se afle acolo doar pentru șah. Niciunul nu fusese prezent la confruntarea din capelă – Dudeck probabil se descotorosise de ei după afacerea ratată. Prea multă adrenalină neconsumată, prea multă grozăveală în timp ce ieșeau din sistem. Total nepotrivit după un eșec.

Nimeni nu-i dădu atenție negrului când intră în sală. Dudeck era adâncit în joc și, cu toată monitorizarea audio-video încastrată în acoperișul de nanocarbon al sălii, ceilalți erau relaxați și neatenți. Carl ajunse la mai puțin de zece pași de cei adunați înainte ca cineva să se întoarcă. Atunci, unul dintre lingăi probabil observă cu colțul ochiului ceva negru mișcându-se. Se răsuci.

Făcu un pas în față, asigurat de sistemul de monitorizare și umflându-se în pene datorită asocierii cu Dudeck și apropierii de acesta.

— Ce dracu' vrei, cioară?

Carl îl izbi cu toată puterea, cu dosul palmei, rotindu-și brațul. Lovitura îi sparse buza băiatului și îl trânti la pământ. Rămase acolo, sângerând și holbându-se în sus la Carl, nedumerit.

Carl continuă să se miște.

Îl alese pe spectatorul tatuat, sparse apărarea stângace și îl împinse peste Dudeck, care încă încerca să se ridice de la consolă. Cei doi se loviră unul de altul și căzură.

Al doilea lingău stătea cu gura căscată. Nu avea de gând să facă nimic. Bătrânul se retrăgea deja, cu mâinile întinse în față, demonstrându-și neutralitatea.

Dudeck se rostogoli, ridicându-se cu o viteză de om antrenat. O sirenă se dezlănțui undeva.

— Aveam niște treburi neterminate, îi spuse Carl.

— Ai pus-o, cioară. Totul e monitorizat, agresiune neprovo...

Lăsă meshul să-l conducă. Dudeck anticipă, înjghebă o apărare de box thailandez și lovi.

Carl pară lovitura, fentă apărarea, răspunse cu un pumn, apoi îi sparse nasul lui Dudeck, lovindu-l cu podul palmei. Arianul căzu din nou, exploziv, pe spate. Al doilea membru serios al CA se ridica nesigur pe picioare. Carl îl izbi în gât ca să-l țină în afara luptei. Se prăbuși, sufocându-se. Dudeck se redresase și nu-și ștersese nici măcar sângele din nas. Un expert. Ochii îi erau albiți de furie. Se repezi ca un camion, o ploaie de lovituri, toate numai simple prostii liniare. Carl le fentă pe majoritatea, se cutremură sub un pumn rătăcit care-i sparse unul dintre pomeți, apoi smuci brațul drept al celuilalt de la încheietură.

Bloca brațul, i-l răsuci și lovi în jos cu propriul antebraț. Cotul lui Dudeck se rupse cu o trosnitură, audibilă chiar și peste sunetul sirenelor. Arianul urlă și căzu pentru ultima dată. Carl îl izbi cât putu de tare în coaste. Simți ceva cedând. Mai lovi de două ori în stomac.

Dudeck vomită la al doilea impact, ușor, de parcă s-ar fi vărsat ceva. Carl păși peste trupul contorsionat al arianului ca să evite băltoaca de vomă, călcă pe fața deja însângerată a bărbatului și se aplecă deasura lui. Îl apucă de o ureche.

— Reguli noi, găinațule, șuieră el. Acum lucrez pentru cineva de sus. Pot să fac ce naiba vreau cu tine. Pot să te omor și acum n-ar mai avea nicio importanță.

Dudeck scuipă o spumă cu sânge. Avea fragmente de dinți pe buza superioară zdrobită. De undeva, din piept, scotea un sunet slab, chinuit.

Carl îi dădu drumul și se ridică. Pentru o clipă, se gândi să mai calce o dată peste forma chircită de la picioarele lui, apăsând la baza șirei spinării ca să-i producă o rană pe

care să n-o poată repara ușor la infirmerie, apoi din nou pe față, ca să i-o distrugă complet. Și poate să se întoarcă la coaste, până se rup spre interior și găuresc ceva. Cel puțin, se gândi, ar putea să-l scuipe pe arian. Dar furia îi scăzuse dintr-odată. Nu merita. Guatemalezul avea ceea ce ceruse. Dudeck era scos din circulație, în drum spre infirmerie. Fie ca rămășițele vieții lui de căcat de arian din Jesusland să-l doboare definitiv. Marsalis nu avea nevoie să vadă sau să-i mai facă vreun rău. Știa deja cam cum o să se termine. Oameni ca Dudeck erau înghesuiți în coșciuge ieftine, în fața crematoriilor sărace din Republică, în fiecare duminică. Majoritatea nu aveau mai mult de douăzeci de ani.

La capătul opus al aripii F, poarta se deschise și echipa de intervenție năvăli înăuntru. Armuri individuale, carabine paralizatoare și răcnete. Carl oftă, ridică mâinile deasupra capului și porni prin sala plină de zgomotol sirenelor în întâmpinarea lor.

— Cordwood Systems.

— Marsalis. Identificați-mă.

— Amprentă vocală confirmată. Vorbești cu controlorul de serviciu. Te rog să-ți declari preferințele.

— Jad, dantelă, mangustan, stejar.

— Acceptat. Ce necesități aveți?

— Tocmai am fost eliberat din închisoare de către Western Nation Colony Initiative. Vor să găsesc o variantă treisprezece în afara jurisdicției UNGLA.

— Este contrar cu...

— Știu. Peste câteva zile voi fi la New York. Spuneți-le echipelor din perimetru să mă aștepte. Îi voi lăsa baltă pe noii mei prieteni cât de curând va fi posibil din punct de vedere practic.

Capitolul 13

— De ce dracului trebuia să-l bagi în spital?

Ridică din umeri. Își dezbrăcase haina de la pușcărie ceva mai devreme – inclusiv pantofii și șosetele – și nisipul plajei era răcoros și ferm sub picioarele lui. Aerul nopții îi mângâia ceafa și brațele goale, alunecând ca o mătase.

— N-am putut găsi niciun motiv serios să n-o fac.

— Nu? întrebă Ertekin, care nu-și scosese pantofii. Ar fi însemnat să mergem acasă în seara asta în loc să rămânem în hangarul ăsta. Te-ai gândit?

Mimica ei acoperi aglomerația de clădiri luminate, cu două-trei etaje, aflate în spatele lor, turnul de comunicare și, dincolo de el, înălțimea nesfârșită a nanorackului Perez, asemenea unui părinte Godzilla. Structura rackului era în mare parte cufundată în întuneric, dar luminile roșii de navigație clipeau într-o sincronizare năucitoare, atrăgând privirea în sus, până când luminile dispăreau în acoperișul de nori.

— E hangarul vostru, zise.

— E închiriat.

— Ce nenorocire! COLIN să depindă de puterea locală! Mă surprinde că n-ați răsturnat pur și simplu guvernul. Știi, cum ați făcut în Bolivia prin anii nouăzeci.

Ea îi aruncă o privire pe care începea s-o recunoască. La jumătatea drumului spre mânie, blocată de altceva. La un alt treisprezece ar fi interpretat-o drept antrenare a aptitudinilor sociale. Aici nu era sigur ce însemna.

Un singur lucru era clar. Ceva o irita pe Sevgi Ertekin, și asta încă de când îl întâlnise.

— Marsalis, e târziu, îi zise ea. N-o să mă cert cu tine pe tema a ceva ce COLIN a făcut sau nu a făcut cu zece ani înainte de a mă angaja eu. Motivul pentru care suntem în *hangarul ăsta* este că tu ți-ai lăsat mult-lăudatele tendințe de treisprezece să-ți scape din mână, și asta ne-a costat încă șase ore de telefoane și negocieri. Așa că nu-ți forța norocul. Sunt destul de aproape de a te trimite înapoi unde erai.

Rânji.

— Acum minți.

— Crezi? Directorul penitenciarului voia să predea totul înapoi la Tallahassee pentru o evaluare convocată de Comitetul pentru Infracțiuni violente. I-ar fi plăcut să te vadă închis până trece toată treaba asta prin procesul legislativ.

— Aș fi crezut că se bucură să-mi vadă spatele.

— Ei bine, ai fi greșit. Administratorul Parris a fost pușcaș marin, zise Sevgi și îi aruncă o altă privire. Ca și Willbrink.

— Will cine?

— Da, așa-i. Las-o baltă!

El nu știa cât de adevărate erau vorbele ei. Situația devenise cu siguranță tensiontă, după ce văzuseră ce-i făcuse lui Dudeck. Echipa de intervenție nu-l paralizase la fața locului, dar fuseseră pe aproape. Petrecuse trei ore în semiîntunericul mirosind slab a amoniac din celulele carcerei, fusese săltat, târât fără prea multe fasoane până la administrație și apoi trimis la fel de repede înapoi în timp ce, presupunea el, autoritățile competente își pasau pisica de la una la alta. Mai durase încă două ore până să fie eliberat permanent, iar între timp se întunecase și

personalul din blocul administrativ se redusese la câțiva îngrijitori și paznici.

Norton și Ertekin veneau și plecau, intrau și ieșeau pe ușile unor birouri pe care el nu ajunsese niciodată să le vadă pe dinăuntru. Abia dacă se uitau în direcția lui. Turele se schimbau. La un moment dat, un gardian veni să-i facă o poză, plecând fără niciun comentariu. Carl lăsă totul să treacă pe lângă el fără să-l tulbure. Când terminară totul, semnă documentele care îi fuseră date, se schimbă în hainele lui și, presupunând că avea să fie frig la New York, își făcu rost prin lingușeli de o haină de deținut de la funcționarul somnoros. Era de un gri-închis uzat, o culoare nu tocmai urâtă în sine, dar pe una dintre mâneci străluceau niște galoane portocalii și pe spate avea obișnuitul logo Sigma, în aceeași culoare stridentă. Ca la multe altele din stoc, un maniac luase un spray de vopsea și adăugase un *t* zdrențuit după litera *S*. Ridică din umeri și o luă oricum. Poliția din Miami îi sechestrase lucrurile din hotel când fusese arestat și presupunea că n-avea să le mai vadă vreodată. Aparent, UNGLA încă negocia returnarea pistolului Haag și a încărcăturii lui. O chestiune de principiu, o chestiune de onoare. Nimeni nu credea cu adevărat că vor câștiga. Își strecură umerii în haină, rulă plicul cu obiectele personale pe care le avusese în hainele cu care fusese arestat și ieși.

„Dă-le dracului de accesorii, Carl. Ești la jumătatea drumului spre casă."

Un Norton cu fața mohorâtă îl însoți până la inofensivul automobil-lacrimă din parcare, îi deschise ușa din spate și o închise imediat după ce intră. Ertekin ieși din clădirea administrativă câteva minute mai târziu, îi șopti ceva partenerului ei, apoi se așeză la volan.

Când Norton fu lângă ea, porni motorul și ghidă manual mașina prin porțile închisorii. Niciunul dintre ofițerii COLIN nu-i adresă vreo vorbă lui Carl.

Administratorul Parris, dacă mai era acolo, nu-și făcu apariția.

Câteva sute de metri mai departe, pe șosea, Norton vorbea deja la telefon, interesându-se la terminalul din Miami de suborbitalele care plecau spre nord. Deloc surprinzător, nimic nu mai zbura atât de târziu.

— Hotel? o întrebă pe Ertekin.

Ea scutură din cap.

— Parris e prea ofticat. Nu vreau să ne pomenim cu un mandat de la CCV mâine dimineață pentru că el și-a sunat în timpul nopții niște prieteni din Tallahassee. Trebuie să ne întoarcem pe terenul nostru.

Norton luă din nou telefonul. Câteva ore mai târziu treceau printr-o poartă de securitate din vecinătatea nanorackului. Gardurile electrificate sclipeau peste câmpiile Floridei, bărbați și femei îmbrăcați în salopete făceau de pază, patrulând în penumbră. Căștile cu lumini slabe pe care le purtau îi făceau să semene cu niște insecte extraterestre dintr-un show cu buget redus. Carl distinse însemnele COLIN pe partea de sus a brațului și pe insigna unei berete. Paradisul siguranței. Simți tensiunea scurgându-se aproape vizibil din cei doi salvatori ai săi.

Acum, pe plajă, cu nisip între degetele de la picioare și îmbrăcat în propriile haine pentru prima dată după patru luni, putea simți o ușurare similară și la el însuși. O autocunoaștere subită creștea în el, conștiința încordării acumulate și eliberarea oarecum înspăimântătoare, când se destindea puțin câte puțin.

Mai trecuse prin asta de câteva ori: puntea de pe *Felipe Souza*, trosnetele subite odată cu transmisia dinspre nava de salvare sosind; ieșirea pe platforma ascensorului de la parterul nanorackului Hawking, pe pământul care îl trăgea spre el cu toată forța gravitației; coborârea dintr-un taxi, în Hampstead și privirea aruncată în sus, spre noua platformă a lui Zooly, verificând semnul de la colțul străzii, întrebându-se dacă era adevărat, poate îi interpretase greșit instrucțiunile – și apoi o văzuse venind la fereastra imensă și zâmbind în jos către el, totul neclar din cauza sticlei umbrite de copaci. Tresărirea din măruntaie care îți spune că totul e în regulă, te poți relaxa de acum.

— Spune-mi ceva, Ertekin.

Cuvintele îi ieșiră din gură ca fumul expirat, o conversație curată și nestânjenită. Nu prea îi păsa ce gândea sau ce replică urma să-i dea – ideea era să vorbească și să știe că nu va fi înjunghiat.

— Lucrezi la COLIN de câțiva ani, corect?

— Doi și jumătate.

— Cine e mai vechi? Tu sau Norton?

Primi din nou acea privire, dar atenuată. Probabil simțea lipsa de tensiune din vocea lui.

— Nu așa stau lucrurile.

— Nu? Dar cum? zise gesticulând. Haide, Ertekin. Stăm doar de vorbă. E o plajă, pentru Dumnezeu.

Un zâmbet în colțul gurii, dar el avu impresia că nu-i era destinat. Gesticulă din nou:

— Haide!

— OK, o să-ți spun, zise clătinând din cap. La unu dimineața, omul vrea să stea de vorbă despre politica biroului! Uite cum stau lucrurile. Norton este anchetator COLIN acreditat, cel care repară lucrurile. E de vreo zece

ani în meserie, s-a dus direct la ei după pregătirea dintr-un colegiu de nivel înalt al statului. E o mișcare bună pentru carieră: COLIN plătește mult peste medie și cea mai mare parte a muncii nu este tocmai riscantă. Vorbim de fapte de corupție, intervenția guvernului local pe proprietățile COLIN, scurgeri ale licențelor Marstech, genul ăsta de lucruri.

— Deci nu prea multe crime în serie.

— Nu. Când lucrurile devin dificile, în general închiriază oameni de la contractorii militari privați ca ExOp sau Lamberts. Când au o încurcătură legală apelează la legăturile pe care le au în poliția locală. Așa am fost eu. Am participat, secondată de secția Omucideri a NYPD, la anchetarea unor furturi de tehnologie Marstech în care personalul COLIN a fost ucis. Le-a plăcut cum am lucrat pentru ei, iar Norton trebuia să avanseze pe un post superior, avea nevoie de un partener permanent, cu experiență în cazurile sângeroase, zise ridicând din umeri. Cam așa ceva. Mi-au oferit slujba. O mulțime de bani. Am acceptat.

— Dar Norton e în continuare superiorul tău?

Ertekin oftă. Privi peste mare.

— Ce-i?

— Treisprezece. Sunteți construiți pentru ierarhie. Cine e șeful? Cine-i cel mai mare? Pe cine trebuie să domin? Orice ofițer cu care am împărțit vreodată biroul...

Se opri.

O clipă se gândi că Norton era acolo, coborând către ei pe plajă, dinspre hangare. Meshul se articulă, ruginit. Verifică rapid plaja, nu văzu nimic. Se întoarse din nou spre chipul ei și o regăsi privind peste ocean.

— Ce e cu ei?

— Nu contează, rosti ea plat. Da, Norton e mai mare în grad. Norton cunoaște COLIN pe dinăuntru și pe dinafară. Dar el nu e polițist, iar eu sunt.

— Deci ține cont de părerea ta?

— Cooperăm, spuse luându-și ochii de la mare și întâlnindu-i privirea. Pentru tine e un concept straniu, știu. Dar Norton nu are nimic de dovedit.

— „Și un păr des", nu-i așa?

Versul o lăsă confuză. Presupuse că era prea tânără ca să-și amintească de Angry Young and the Men. Carl avea ultimul lor album pentru că, hei, cine din cei trecuți de patruzeci de ani nu-l avea, înregistrările obținuseră trei discuri de platină imediat după ce ieșiseră pe piață. Dar pe vremea aia Ertekin abia ieșise din scutece. El abia dacă fusese destul de mare ca să înțeleagă când Angry Young își zburase creierii peste toată aparatura studiourilor Kilburn. *Making a mess*. Corect. Umor negru și șmecherie din mahalalele Londrei până la final. Uneori se întreba dacă Angry Young știuse ce se va întâmpla cu vânzările la *Making a mess* când își pusese în gură țeava carabinei cu defragmentare în acea după-amiază, rânjind – aparent – la sunetist, și apăsase pe trăgaci. Dacă începuse de fapt să bănuiască atunci când, cu un an în urmă, schițase piesa care dădea titlul albumului, notele de început și versurile.

— Ce legătură are părul?

— Păi, nu prea e calviție clasică masculină, nu-i așa?

— Nu prea... spuse și apoi se prinse. Of, îți bați joc de mine. Nu se poate să fii serios. Marsalis, *tu* nu ai calvița masculină.

— Nu. Dar eu nu sunt uman.

Cuvintele o opriră ca o descărcare de pistol Haag. Chiar și în ultima licărire a lămpilor cu arc electric de pe

asfalt, văzu cum privirea i se înăspreşte uitându-se la el. Glasul, când se auzi, era la fel de tensionat.

— Ăsta e un citat?

— Păi, da, spuse şi chicoti, în mare parte pentru că era atât de bine să se afle acolo pe plajă cu mâinile în buzunare şi picioarele în nisip. Citez din ai tăi, în primul rând.

Ea înălţă o sprânceană.

— Ai mei?

— Da. Eşti turcoaică, nu, Sevgi? Ceea ce înseamnă că eşti musulmană, presupun. Nu asculţi ce spun înţelepţii voştri bărboşi despre cei ca mine?

— Dacă vrei să ştii, ultimul imam pe care l-am ascultat era femeie, zise ea subtil. Nu avea cine ştie ce barbă.

Carl ridică din umeri.

— Corect. Mă refer la mass-media globală. Islamul, Vaticanul, tipii baptişti din Jesusland. Cântă cu toţii cam acelaşi imn.

— Nu ştii despre ce vorbeşti.

— O, scuză-mă!

Îşi apucă un capăt al stării sale de spirit, scăpat de sub control, şi îl aduse la locul lui. „Ai ieşit din închisoare azi, amice. Mâine o să ieşi din Republică. Poimâine o să fii într-un suborbital spre casă. Rânjeşte şi suportă." Râse forţat.

— Ştiu destul de bine despre ce vorbesc, Ertekin. Vezi tu, eu trăiesc în pielea asta. Eram acolo în '93 când Jacobsen a venit la putere. Şi, în caz că-ţi închipui că e autocompătimire demobilizatoare, să ştii că nu e. Nu vorbim doar de treisprezece acum. În Dubai am văzut bonobo thailandeze angajate cu contract, cu maţele scoase şi spânzurate în faţa bordelurilor în care lucrau, atunci când

shahuda a lovit orașul. Prostituatele obișnuite au fost doar violate și marcate.

— *Shahuda* nu sunt...

— Da, da. *Shahuda* nu sunt reprezentativi. Am auzit. La fel cum *gladius dei* nu vorbesc în numele tuturor catolicilor iubitori de pace, și nici exaltații de la TV din Jesusland nu au nimic de-a face cu creștinismul. Totul nu e decât o mare neînțelegere, așa-i. Toate omorurile și prejudecățile oarbe, oamenii ăia pur și simplu nu citesc literatura promoțională.

— Tu vorbești despre minorități fanatice...

— Uite ce-i, Ertekin, spuse descoperind că de data asta râsul era sincer. Chiar nu-mi pasă. În seara asta sunt un om liber, cu picioarele în nisip și toate celelalte. Dacă vrei să faci chestia aia cu solidaritatea de grup, să încerci să-ți salvezi sistemul de credințe patriarhal distrus, dă-i înainte. Am crezut în câteva lucruri stupide la vremea mea. Tu de ce ai fi diferită?

— N-am de gând să discut cu tine despre credința mea.

— Bun. Atunci să n-o facem.

Se așezară pe nisip și ascultară liniștea. Talazurile se spărgeau de un recif, undeva în larg. Mai aproape, valurile mai mici urcau moi în semiîntuneric, producând un șuierat static când se retrăgeau.

— De unde ai știut că sunt turcoaică? îl întrebă ea în cele din urmă.

El ridică din umeri.

— Am stat mult pe acolo. O dată am avut un translator pe nume Sevgi.

— Ce făceai în Turcia?

— Tu ce crezi?

— Conductele?

El aprobă sumbru.

— Da, reacție europeană standard. Dacă e ceva neplăcut sau neconvenabil, plasează-l în Turcia orientală. Prea departe ca să supere pe cineva important, și drumul spre vest e lung dacă scapă cineva neautorizat. Se întâmpla destul de des să mă trimită pe mine acolo, de câteva ori pe an. Ești din partea de est?

— Nu, eu sunt din New York.

— Corect, spuse și dădu din cap. Îmi pare rău. Voiam...

Se opri când privirea ei trecu pe lângă el, îndreptându-se către plajă. Se întoarse s-o urmărească, deși simțul îndelung antrenat al proximității îi spusese că de data asta Norton era acolo cu adevărat. Acolo, pe coama joasă a dunelor, târșindu-și picioarele prin nisip spre ei și, după toate semnele fizice pe care Carl știa cum să le citească, aducând o grămadă de vești proaste.

„Toni Montes. Patruzeci și patru de ani, mama a doi copii." Imaginile se schimbau ritmic pe ecranul sălii de conferințe în timp ce Norton vorbea. O femeie latino relativ frumoasă, într-o fotografie de pe cardul de identitate: o față puternică, puțin lăsată din cauza vârstei, păr roșu-henna, tuns scurt și coafat. *Flip*. Trupul lipsit de grație, într-o fustă și o bluză mototolite, conturat cu alb la locul crimei, pe o podea de lemn lustruit. „Împușcată mortal în casa ei din Angeline Freeport în seara asta." *Flip*. Prim-plan de la morgă. Fața vânătă în jurul gurii, machiajul întins, ochii înnegriți de presiunea împușcăturii în cap, care o ucisese. Rana de intrare se vedea pe fruntea ei ca un crater. *Flip*. „Copiii plecaseră cu tatăl lor la niște cursuri de înot. E o casă *inteligentă*, conectată la softul rețelei de securitate a

cartierului și cu upgradările plătite pentru următorii trei ani. Fie Merrin a intrat cu ajutorul vreunui aparat foarte sofisticat, fie Toni i-a dat drumul înăuntru." *Flip*. Detalii corporale: un trup din profil, plin de pete și un sân lăsat, lipsit de sex-apeal. „A avut loc o luptă, a lovit-o, a trântit-o pe jos de mai multe ori. Câteva coaste i-au fost rupte, are vânătăi serioase cam peste tot. Ați văzut fața. De asemenea, urme de sânge peste tot; CSI le-a descoperit pe canapeaua din camera alăturată și pe pereți, în câteva locuri." *Flip*. Pete roșii pe tencuiala crem. „Majoritatea provine de la ea. Se pare că ucigașul s-a dezlănțuit de-a binelea."

— A violat-o? întrebă Carl.

Flip.

— Nu. Nu a fost depistat niciun semn de agresiune sexuală.

— La fel ca în celelalte cazuri, zise Sevgi încet. Baltimore, Topeka, găoaza aia de orășel din Oklahoma. Loam Springs? Ori de câte ori ucide o femeie, e același lucru. Indiferent ce ar fi, nu e vorba de sex.

Flip.

— Siloam Springs, punctă Norton. O găoază de orășel din Arkansas de fapt, Sev. Imediat dincolo de granița statului, îți amintești?

— Nu, nu-mi amintesc.

Ertekin păru să regrete replica aproape instantaneu. Gesticulă. Nervozitatea îi dispăru din glas.

— Ne-am conectat virtual, Tom. Nu prea aveam cum să cunoaștem locul.

Norton ridică din umeri.

— Dar îl știai îndeajuns ca să-l consideri găoază, nu?

— Of, termină. E tot Jesusland, nu-i așa? întrebă Ertekin și se frecă la ochi, făcând un semn cu capul spre ecran. Asta de ce au marcat-o?

Secvența de imagini înghețase pe o altă secțiune a peretelui crem-pal, pătat ca într-un test Rorschach cu sânge și urme de țesut. Un mic triunghi roșu pulsa în colțul ecranului.

— Da, poliția din Angeline nu și-a putut explica.

Norton își făcu de lucru la tableta de pe masă. Pe ecran se derula un șir de date de la medicii legiști.

— Când Merrin a ucis-o în cele din urmă pe femeie, a împușcat-o stând în picioare, în camera alăturată. Glonț electromagnetic de mare viteză; i-a traversat capul și s-a oprit în peretele din spate. Unghiul sugerează că el stătea chiar în fața ei. Asta e ceea ce nu se potrivește. Să moară în genunchi când nu a mai avut putere să se lupte, da, asta înțeleg. Dar să stea în picioare și s-o încaseze, după atâtea eforturi... Nu prea are sens.

— Ba da.

Carl făcu o scurtă pauză, punându-le la încercare intuiția, simțind cum liniile ei de forță plutesc în jur. Cunoștea formele pe care le lua aceasta, la fel cum mâna lui cunoștea patul pistolului Haag.

— S-a predat înainte de a fi învinsă, pentru că el a amenințat-o cu ceva mai rău.

— Mai rău decât s-o omoare în bătaie?

În colțul ochilor lui Norton era o furie rece. Carl nu-și dădu seama dacă asta era și pentru el, în aceeași măsură ca pentru Merrin.

— Vrei să-mi spui ce anume ar putea fi?

— Copiii, spuse Ertekin încet.

El aprobă cu o mișcare a capului.

— Da. Probabil și soțul, dar cu copiii a prins-o. S-a jucat cu instinctul ei genetic. I-a spus că o să aștepte până vin copiii acasă.

— N-ai cum să știi asta, zise Norton încă furios.

— Nu, desigur că nu. Dar explicația e evidentă. A pătruns prin sistemele de apărare a casei. Fie Montes îl cunoștea și i-a dat drumul, fie el a păcălit softul, caz în care înseamnă că a cercetat casa suficient de bine ca să-i cunoască sistemele, așa că evident știa că există niște copii și că urmează să se întoarcă în curând. Asta a fost pârghia lui, pe care a folosit-o.

Văzu schimbul de priviri dintre ei.

— E valabil până la un punct, spuse Ertekin mai mult pentru ea decât pentru altcineva. Dar asta nu face decât să aducă o nouă întrebare. Dacă el era pregătit să folosească o asemenea amenințare, de ce nu a folosit-o de la început? De ce să se mai obosească să danseze în jurul mobilei?

Carl scutură din cap.

— Nu știu. Dar mie împușcătura mi se pare ca o execuție. Bătaia trebuie să fi fost altceva.

— Un interogatoriu? Crezi că voia să obțină o mărturisire?

Carl se gândi un timp, fixând granița dintre strălucire și penumbră acolo unde ecranul se delimita de perete. Amintirile se descolăceau ca niște șerpi – femeia asta părea să-i scoată mereu la lumină amintiri, practic de fiecare dată când deschidea gura. În închisoare – „te-ai gândit vreodată la asta?" – fuseseră coridoarele de pe *Felipe Souza* și fatalitatea încheiată a gândurilor lui în timp ce își aștepta salvarea. Acum îl prinsese din nou. Camera mică, fierbinte, de pe o străduță fără nume de la periferia Teheranului. Pătrate de lumină solară decupate pe podea de umbra

unicei ferestre cu oblon. Transpirație râncedă și un iz vag de carne arsă. Țipete stridente venind de pe hol. Sânge pe pumnul lui.

— Nu cred. Există moduri mai inteligente de a extrage informații.

— Atunci ce? îl presă Norton. Simplu sadism? Sau asta e ceva de tip *übermensch*? Brutalitate justificată prin dreptul genetic.

Carl se uită o clipă în ochii celuilalt, doar ca să-l facă să știe. Norton îi susținu privirea.

Carl ridică din umeri.

— Poate e furia, zise. Dintr-un motiv oarecare poate că acest Merrin a pierdut controlul.

Ertekin se încruntă.

— Bine. Dar când tocmai se înfuriase, ce s-a întâmplat? S-a calmat și a executat-o?

— Posibil.

— Nu mi se pare că are sens, zise Norton.

Carl ridică din nou din umeri, de data asta defensiv.

— De ce ar trebui să aibă?

— Asta ce vrea să însemne?

— Înseamnă, Norton, că la nivelul biochimic de bază tu nu ești la fel ca Merrin. Niciunul dintre voi nu e. Acolo unde contează, în sistemul limbic, în amigdală și mai sus, în cortexul orbitofrontal, Merrin are o mie de procese biochimice în desfășurare, pe care voi nu le aveți.

Carl intenționase să participe cu calm și detașare – rutinele aptitudinilor sociale îi țineau limbajul corporal și cuvintele departe de confruntare. Dar peste toate acestea, oboseala din propria voce îl uimea. Încheie brusc:

— Bineînțeles că pentru tine nu are sens. Nu ai o hartă pe care să-l plasezi pe tipul ăsta.

Liniște în sala de conferințe slab luminată. Putea simți privirea lui Ertekin asupra lui ca o atingere. Își cercetă mâinile.

— Spuneți că a mai ucis încă douăzeci.

Norton continuă lupta.

— Șaptesprezece confirmați, cu material genetic recuperat de la locul crimei. Încă patru de care nu suntem atât de siguri. Fără să-i includem pe cei pe care i-a omorât și i-a mâncat la bordul lui *Horkan's Pride*.

— Mda. Ați făcut o hartă? Pe unde a trecut?

Nu ridică ochii, dar simți din nou privirile schimbate de cei doi.

— Sigur, zise Norton.

Umblă la tabletă și imaginea sângelui lui Toni Montes dispăru. În locul ei prinse viață America de Nord, cu tighelele autostrăzilor și tăietura roșie, de-a lungul liniei de excizie dintre Statele Rim și Uniune. Harta era însemnată cu șaptesprezece pătrățele negre și patru gri, lângă fiecare fiind pusă fotografiei victimei. Carl se ridică și se apropie de perete să vadă mai de aproape. Marcajul de la Angeline Freeport arăta o Toni Montes râzând, coafată pentru o petrecere și cu o rochie care-i lăsa un umăr dezgolit. O atinse ușor și detaliile începură să se deruleze dedesubt. Mamă, soție, agent imobiliar. Cadavru.

Se uită și la celelalte imagini care punctau harta. Erau în mare parte similare, instantanee neglijente, din timpul vieții. În câteva cazuri imaginea era un holoprint ID, dar în general erau zâmbete sau strâmbături în fața aparatului de fotografiat, decupate ca să excludă din cadru membrii familiei sau prietenii. Fețele alcătuiau un amestec de rase

și vârste, de la treizeci de ani până la un bătrân aproape de șaptezeci de ani.

Căsătoriți, necăsătoriți, cu copii, fără. Cu slujbe de la specialiști în sisteme de date până la muncă manuală.

Nu aveau nimic în comun în afara continentului pe care trăiau și a faptului că erau morți.

Reveni la Coasta de Vest. Norton tastă la tabletă și o porțiune mărită a Bay Area alunecă deasupra hărții principale. Locul prăbușirii lui *Horkan's Pride* era marcat cu un cadru nedimensionat la scară, chiar în larg, unsprezece fețe și nume fiind așezate alături, una peste alta. Apoi încă trei pătrate roșii, toate adunate în jurul orașelor San Francisco și Oakland. Carl fixă un timp grupajul, conștient la un anumit nivel că ceva nu se leagă. Se încruntă, atinse și citi informațiile apărute.

Văzu datele.

— Da, așa e.

Ertekin venise în spatele lui. Îi simți deodată mirosul.

— S-a întors. Două crime, în aceeași zi în care *Horkan's Pride* a ajuns în apă. Apoi a dispărut, a trecut frontiera în Republică. Următoarea oprire a fost Van Horn, 19 iunie. Eddie Tanaka, împușcat mortal lângă o casă de toleranță de pe Interstate 10. După care s-a întors în Bay Area, aproape patru luni mai târziu, pe 2 octombrie, și l-a ucis pe acest Jasper Whitlock. Ce îți sugerează asta?

— Și-a uitat portofelul?

— Așa, vezi. Știam eu că există un motiv pentru care te-am angajat.

Carl se întoarse și o privi cu reproș. Se întâmplase ceva cu linia gurii ei. Inspiră ușor, încercând să-i prindă din nou parfumul.

— Lucrează cu date parțiale. Oricum și-ar fi alcătuit lista de victime, nu a avut toate numele de la început. De ce să treacă în Jesusland în iunie, ca să fie nevoit să se întoarcă tot drumul și să-i facă felul lui... ăăă... Whitlock, mai târziu. Iar acum o avem pe Montes, în Angeline Freeport. E la mică distanță de golf și nu sunt controale de frontieră. Improvizează din mers.

— Exact. Asta ne-am imaginat și noi, zise Ertekin și se dădu puțin înapoi, ajungând aproape de scaunul pe care stătea Norton. Dacă Jasper Whitlock ar fi fost un alt individ de genul lui Eddie Tanaka, probabil că aș fi putut crede că Merrin nu l-a găsit de prima dată, fiind nevoit să se întoarcă. Dar Whitlock a fost broker de servicii medicale. Totul pe față, cetățean corect, un stâlp al comunității, având propria lui afacere. Nu era genul de om greu de găsit. Merrin l-a împușcat în spatele propriului său birou. Așadar asta trebuie să fie: în iunie, Merrin nu știa că trebuie să-l omoare. A aflat mai târziu.

— Întrebarea e: de unde?

Carl se uită la harta continentului, la steguleţele negre împrăștiate.

— Trece granița să-l lichideze pe Tanaka, face tot drumul până în Texas. Avem vreun semn că a căutat informații acolo?

— Nu. Tanaka era doar un derbedeu fără importanță. Droguri, avorturi ilegale. Contrabandă cu organe.

Norton ridică capul din tabletă, inexpresiv.

— Practic, versiunea Jesusland a unui broker de servicii medicale.

— Păi...

Ertekin se încruntă.

— Am urmărit deja pista asta, îi spuse lui Carl. Tanaka nu avea nicio legătură oficială cu medicina, nici în Republică, nici altundeva. Era inginer biolog...

— Vânător de șobolani, adăugă Norton.

— Oricum, șomer în ultimii doi ani, trăind mai ales de pe urma unui șir de femei întins din El Passo spre est. Mai înainte – Houston, profil similar. Se presupune că așa a intrat în afacerile cu avorturi. Ies bani mai buni din asta decât din...

— Vânătoarea de șobolani, zise Carl și aprobă cu o mișcare lentă a capului. Corect. Dacă mă uit pe harta asta, avem sud-estul Texasului, nordul Texasului, Oklahoma în vest, apoi doi în Colorado, o suspiciune în Iowa, în Kansas o suspiciune și o crimă certă, Ohio, Michigan, doi în Illinois, South Carolina – suspiciune, Maryland – suspiciune, Louisiana, Georgia și nordul Floridei. Există vreo legătură între aceste victime? Ceva care să le lege?

Expresia de pe fața lui Ertekin era un răspuns suficient. Fixa și ea harta și fețele morților.

— După cât de multe știm, ar putea să-i aleagă și din cartea de telefon, spuse Norton sumbru.

Capitolul 14

O treziră strigătele.

Confuză pentru o clipă, se gândi că era vreun furt sau vreo ceartă excesiv de zgomotoasă în piață. Apoi elementul ritmic al vocilor trecu prin perdeaua somnului și își aduse aminte unde se afla. Se ridică repede pe patul îngust din baracă. Își simțea interiorul capului îmbâcsit din cauza lipsei synului. În cealaltă parte a camerei, zorile se scurgeau

pe la marginile perdelei varipolara mâncate de molii; lumina de un gri perlat se întindea pe podea, până la peretele opus, în dungi neclare. Se uită la ceas și gemu. Incantația de afară era prea înnăbușită ca să se distingă ceva, dar nu avea nevoie să audă cuvintele.

Pe masa de lângă pat sună telefonul.

— Da?

Vocea lui Norton i se strecura în ureche.

— Îi auzi pe fanatici?

— Doar sunt trează.

— Bună treabă, Sev. Dacă am fi rămas în oraș, am fi fost nenorociți. Mintea aia a ta de polițist ne-a salvat iar.

— Ca să vezi.

Se trânti din nou pe pat, legănându-și picioarele peste margine. Pielea de pe coapse i se înfioră în aerul rece.

— Deci Parris are totuși prieteni la Tallahassee.

— Chiar mai mult, spuse Norton, în vocea căruia se simțea un zâmbet amar. S-a dus la magnații media. Suntem pe prima pagină în *Good Morning South*.

— Of, futu-i. Își căută cu mâna liberă hainele pe podea. Crezi că putem scăpa de aici teferi?

— Păi, nu cu suborbitalul, asta-i clar. Indiferent ce anume era acel lucru care ținea sub cheie secretele genetice ale lui Marsalis în South Florida State, a dispărut de mult. S-a dus. Fie a vorbit Parris, fie scurgerea e undeva mai sus.

— Trebuie să fie Parris.

— Da, bine, în orice caz, acum îi avem pe ăștia din Jesusland comasați dincolo de porți și se înșiră pe drumul de acces cale de cel puțin câțiva kilometri. După cum arată, niște tipi cu adevărat de genul „murim pentru Domnul". Tocmai am vorbit la telefon cu omul nostru de legătură

cu presa din Miami și mi-a spus că propovăduitorii Bibliei fac coadă pentru timp de emisie de aici până-n Alaska.

Îl putea simți cum zâmbește.

— Nu mai încercăm să păcălim justiția Republicii, Sev. Adăpostim o monstruozitate în ochii lui Dumnezeu.

— Grozav. Ce facem acum?

Sevgi își îndesă un braț pe mâneca unei cămăși.

— Zburăm spre casă ca pe vremuri? COLIN trebuie să aibă aici câteva Lears, nu? Pentru călătorii scurte ale VIP-urilor.

— Aș zice că da.

— N-o să ne doboare de pe cer când intrăm în spațiul aerian al Republicii?

Norton nu zise nimic. Sevgi își aminti de sutien după ce își încheiase cămașa pe jumătate. O descheie din nou, uitându-se de jur-împrejur pe jos.

— Haide, Tom. Doar nu te gândești serios că...

— OK, nu, probabil că nu ne vor doborî. Dar l-ar putea forța pe pilot să aterizeze pe Miami International și să ne dea jos din avion acolo. Nu suntem tocmai populari pe aici, Sev.

— Nu suntem populari nicăieri, mormăi ea.

Depistă sclipirea translucidă a unei cupe, la piciorul patului. O pescui între două degete și o presă sub greutatea sânului drept.

— Bun, Tom. Ce vrei să faci?

— Lasă-mă să vorbesc cu Nicholson.

Auzind-o că pufnește, ripostă:

— Sev, poate că e un dobitoc, dar încă e responsabilul operațional. N-o să fie mai bine pentru el decât pentru noi dacă o să ajungem să înfundăm vreo închisoare din Miami.

Sevgi căută prin camera întunecoasă după cealaltă cupă.

— Nicholson n-o să intre într-o luptă la nivel de legislație de stat, Tom, și tu știi asta. E în prea mare măsură un animal politic ca să-și permită să-i supere pe oamenii influenți. Dacă Tallahassee se alătură curentului, o fim lăsați în bătaia vântului aici.

O altă ezitare. Afară, zgomotul mulțimii se auzea ca niște valuri îndepărtate. Sevgi găsi cupa sutienului sub pat, o scoase și o fixă pe dibuite, cu mâna stângă, sub sânul stâng. Se așeză pe marginea patului și începu din nou să-și încheie cămașa.

— Spune-mi că greșesc, Tom.

— Cred că greșești, Sev. Nicholson o să interpreteze asta drept un amestec în autoritatea Securității COLIN, și în cel mai bun caz asta o să-l pună într-o lumină proastă. Chiar dacă nu se ia el însuși, direct, de Tallahassee, o să paseze problema mai sus, cu o etichetă de urgență.

— Și între timp ce? Stăm legați aici?

— Există locuri mai rele în care să fii exilat, Sev, spuse și oftă. Uite ce-i: în cel mai rău caz, ajungi să petreci ziua pe plajă cu noul tău prieten.

— Prietenul *meu*...?

Sevgi îndepărtă telefonul de la ureche și se holbă la el. Micul ecran era de un gri mat inocent. Norton nu activase emisia video.

— Du-te dracului, Tom.

— Era o *glumă*, Sev.

— Da? Data viitoare când ajungi pe Fifth Avenue, cumpără-ți naibii un simț al umorului nou.

Închise telefonul.

Din turnul de observație nu părea a fi cine știe ce. Câteva sute de bărbați și femei divers îmbrăcați mișunau în fața porții, în timp ce în stânga un personaj cu părul alb, în costum, perora din spatele unui amvon cu amplificator portabil din plastic. Câteva holopancarte improvizate în grabă pluteau prin aer deasupra mulțimii. Mașini aerodinamice și câteva vehicule demodate, având motoare cu ardere internă, erau parcate de-a lungul drumului de acces și oamenii se sprijineau de ele, singuri sau în grupuri.

Soarele dimineții se reflecta pe suprafețele de sticlă și metal. Vreo două elicoptere dansau pe cer deasupra – niște platforme media, după aspect.

Nu părea cine știe ce, dar ei se aflau la vreo două sute de metri buni în spatele porții; zgomotul era atenuat, detaliile greu de distins. Sevgi participase de câteva ori la acțiuni de control al maselor pe când patrula ca polițist și învățase să nu judece pripit situațiile implicând mase de oameni. Știa cât de repede se pot schimba.

— ...poate avea forma unui om, dar nu vă lăsați înșelați de formă.

Cuvintele se ridicau din sistemul audio al amvonului, încă relativ lipsite de isterie. Oricine ar fi fost predicatorul, construia lucrurile treptat, lent.

— Omul a fost creat după imaginea și iubirea lui Dumnezeu. Această... *creatură*... a fost creată de păcătoși aroganți, nimicind semnițele pe care El ni le-a dat în înțelepciunea Lui. Biblia ne spune...

Nu-i mai dădu atenție. Se uită cu ochii mijiți spre unul dintre elicopterele care se înclina.

— Niciun semn de poliție statală? îl întrebă pe paznicul turnului.

El scutură din cap.

— O să apară dacă clovnii ăștia încep să atace poarta, nu înainte. Și atunci numai pentru că știu că au autorizația să folosească forța letală dacă se sparg rândurile.

Chipul îi era inexpresiv, dar amărăciunea din glasul lui era ușor de interpretat. Numele de pe plăcuța din piept era Kim, iar Sevgi bănui că americanii de origine coreeană erau suficient de apropiați de chinezi pentru ca o nemulțumire comună să-și găsească rădăcinile. Înainte de Secesiune, bandele atinse de febra Zhang nu fuseseră deloc selective în linșări.

— Mă îndoiesc că se va ajunge la asta, spuse mimând o încredere degajată. O să plecăm de pe capul vostru înainte de prânz. Până atunci, o să se ducă acasă.

— E bine de știut.

Îl lăsă privind peste gardurile COLIN la mulțime și coborî pe scara metalică. În interiorul perimetrului era o liniște rău prevestitoare, în contrast cu zgomotul de afară. Activitatea nanorackului fusese suspendată pe timpul crizei și hangarele erau toate închise. Transportoarele tractate, late de zece metri, se ghemuiau imobile pe pistele de ciment și pe căile de acces, ca niște tancuri masive, dezgolite, abandonate la finalul unui colosal conflict urban. Platformele lor pentru mortiere erau toate goale.

La celălalt capăt al complexului, rackul se avânta spre acoperișul de nori ca o ieșire de incendiu de dimensiuni neomenești. Făcea ca toate lucrurile de pe pământ să pară niște jucării. Perez fusese construit mai devreme, pe când Marte nu era decât un deșert abia atins în treacăt, iar Bradbury o adunătură de construcții din prefabricate presurizate. Acum părea uzat și sumbru, în negru și gri murdar și cu o structură de suport supradimensionată. Comparat cu minimalismul vesel și strident colorat al

lui Sagan sau Kaku, Perez era o relicvă. Chiar și pentru Sevgi, căreia nu-i plăceau rackurile, indiferent ce culoare aveau, priveliștea era melancolică.

— Ai fost vreodată sus?

Se uită în jur și observă că Marsalis ajunsese la mai puțin de doi metri în spatele ei, fără să se dea de gol. Acum o privea cercetător, amintindu-i atât de puternic de Ethan încât simți un fior pe șira spinării.

— Nu, nu în ăsta, spuse și făcu un semn vag, spre nord. M-am pregătit la New York. Cel mai mult pe Kaku. Am fost și pe Sagan și pe Hawking, și în zona construită din Levin.

— Nu pari prea entuziasmată.

— Nu.

Îl făcu să zâmbească.

— Dar banii sunt buni. Nu-i așa?

— Banii sunt buni, acceptă ea.

Carl își mută privirea spre poartă. Zâmbetul i se stinse.

— Toată gălăgia aia e pentru mine?

— Da, pentru tine.

Părea ciudat de jenată, ca și cum republicanii aflați de cealaltă parte a porții erau niște cunoscuți a căror purtare urâtă trebuia s-o acopere.

— Poți da vina pe bunul tău prieten Parris. Se pare că până la urmă plecarea ta l-a ofensat rău. A turnat întreaga poveste presei locale.

— Atunci a fost înțelept din partea ta că ai vrut să venim aici.

Ea ridică din umeri.

— Am lucrat un timp la protecția martorilor. Înveți să nu iei nimic drept sigur, niciodată.

— Înțeleg zise, apoi păru să mediteze un timp. Aveți de gând să-mi dați o armă?

— Asta nu face parte din înțelegere. N-ai citit contractul?

— Nu.

Cuvântul o făcu să se oprească brusc.

— Nu?

— Ai stat vreodată într-o instituție a justiției din Jesusland?

Zâmbea amabil, dar amintirea îi asprea expresia ochilor.

— Nu e locul în care să te legi de niște detalii când cineva vine să te scoată de acolo.

— Corect, zise ea și își drese glasul. Bun, contractul spune că ești în custodia COLIN în calitate de consultant, nu ca forță de susținere propriu-zisă. Așadar nu ai nevoie de armă.

— O să am dacă prietenii noștri din Jesusland decid să ia cu asalt porțile.

— Asta n-o să se întâmple.

— Încrederea ta e înălțătoare. Putem zbura de aici?

— Se pare că nu. Tom lucrează la abordarea diplomatică, dar va mai dura ceva până să știm dacă ne putem asuma riscul. În partea asta de lume, Air Nationals tind să tragă mai întâi și după aia să cerceteze rămășițele.

— Mda, am auzit asta.

Se întoarse cu spatele la gardul electrificat și la poartă, privind peste suprafața sclipitoare a Atlanticului.

— Apropo, ai vreo idee de ce poliția aerului din Rim nu a lipit o bombă cu detector de căldură de fundul lui *Horkan* imediat ce a trecut granița? Am auzit că și băieții ăia sunt destul de nervoși, iar întâmplarea trebuie să se fi prezentat destul de mult ca o amenințare.

— Se pare că reprezentantul local al COLIN le-a spus să n-o facă.

— Da? spuse Marsalis și înălță o sprânceană.

— Da. În prezent, relația cu Rim e bună. Nu e ca aici. Anul trecut, am negociat o interfață directă IA, protocoale de transparență maximă, interpunere minimă. N-djinnul de la Sagan a calculat traiectoria și a transmis-o direct Autorității Aeriene din Rim. Fără blocaje, fără verificări de date în afara celor esențiale. Bufferele s-au golit în câteva nanosecunde, adăugă Sevgi desfăcând brațele. Toată lumea e fericită.

— În special Merrin.

Ea tăcu. Incantațiile sporadice de la poartă ajungeau la ei printre rafalele vântului venind dinspre ocean. După câteva secunde, Marsalis se îndepărtă de ea în direcția apei. Nu vorbi și nu se uită înapoi. Bărbatul făcuse deja trei pași înainte ca ea să înțeleagă că o așteptase pentru a continua conversația, iar acum, dacă ea nu o făcuse, pleca.

— Unde te duci?

Vocea sună mult mai puțin indiferentă decât ar fi dorit.

El se opri și se întoarse spre ea.

— De ce? întrebă grav. Sunt în vreun fel de arest?

„Fir-ar să fie!"

— Nu, doar că... zise și gesticulă jenată. În caz că trebuie să te găsesc mai târziu, în grabă.

El cântări argumentul, așa cum făcuse și cu comentariul despre munca ei la protecția martorilor.

— Mă duc să mă mai plimb pe plajă, zise. Vrei să vii?

— A... nu.

Ezită. El aștepta.

— Trebuie să mă mai uit o dată la scena cazului Montes, cât mai avem timp. Să văd dacă îmi sare ceva în ochi.

— E plauzibil?

— Nu, dar nu se știe niciodată. Eu am urmărit lucrările lui Merrin în ultimele patru luni, iar secția de poliție din Angeline, nu. Ar putea fi ceva.

— Deci nu avem o interfață directă acolo?

— Nu. Tehnic, ei nu fac parte din RimSec. E legislația din Freeport – secția de poliție din Angeline are autonomie, ei funcționează cam ca orice departament de poliție urbană din Republică.

— Iar tu nu împărtășești informațiile pe care le ai niciunuia dintre oamenii lor?

— Nu. Ți-am spus, nu vrem să creăm panică.

Arătă obosită cu brațul către cei care cântau:

— Ascultă-i pe ăștia. Cum crezi că ar reacționa astfel de oameni la știrea că în America de Nord umblă liber un treisprezece canibal, omorând cetățeni selectați după cum îi face lui plăcere? Îți aduci aminte de Sundersen?

— Eric Sundersen? întrebă ridicând din umeri. Sigur. Anul trecut mi-am petrecut câteva luni căutându-l, la fel ca toată lumea.

— Atunci ții minte cum a fost. Șapte săptămâni, și abia dacă aveam legea marțială declarată în cinci state din Republică. Mass-media urla de pe toate ecranele despre monștrii clonați. Mulțimi de oameni înarmați încercau să pătrundă pe teritoriul Cimarron și să măcelărească pe toată lumea de acolo. Măsuri de urgență pe toată lungimea frontierei Rim. Dacă Sundersen n-ar fi ieșit din ascunzătoare atunci, am fi avut din nou o febră Zhang generalizată. Iar el n-a făcut decât să evadeze. Nu a ucis pe nimeni. În cazul ăstuia, mulțimile o s-o ia razna.

— Mda, mulțimile. Voi, oamenii, cam aveți problema asta.

Sevgi ignoră distincția.

— Nu mai vrem încă o baie de sânge, stărui ea. Am comunicat poliției locale că suntem implicați și le dăm tot ajutorul posibil. Dar nu putem permite nimănui să cunoască întreaga poveste.

El aprobă cu o mișcare a capului. Plimbarea de pe plajă părea uitată.

— Și lor ce li se spune?

— Povestea de acoperire pentru Republică este Marstech. O bandă de jefuitori și o rețea de distribuție care se ceartă pe marfă.

Cuvintele aveau un gust rânced în gura ei, sunând la fel de contrafăcute și neconvingătoare ca orice altă declarație despre misiunile corporației. Își reprimă o grimasă și se grăbi să continue:

— Cu dobitoci ca Eddie Tanaka, așa ceva se vinde ușor. În alte cazuri, când victima e o persoană respectabilă, apelăm la abordarea din perspectiva victimelor colaterale. Trecători inocenți prinși într-un schimb de focuri sau cazuri de identitificare greșită.

— Cam scârțâie. Ce faceți în privința urmelor genetice?

— Îi scutim de asta. N-djinii COLIN au acces la bazele de date ale poliției din toată America de Nord; aleg tot ce corespunde profilului. Durează de obicei mult timp până când medicii legiști pot să scaneze genetic urmele de la locul crimei, așa că, în majoritatea cazurilor, noi ajungem acolo înainte să afle cineva că la locul faptei a fost un treisprezece.

— În majoritatea cazurilor?

— Da, au fost câțiva medici legiști pe care a trebuit să ne bazăm, apoi să le închidem gura, spuse ea, apoi și

feri privirea. Nu-i greu să faci asta cu autoritatea dată de COLIN.

— Nu, îmi imaginez că nu.

Ea simți cum roșește puțin.

— Uite, trebuie să ajung în clădirea administrației. Dacă tu vrei s-o iei pe plajă, bine.

— Nu, e-n regulă, merg cu tine.

Îl privi atentă. El privea inocent în spate.

— Aș mai putea să mă uit și eu la cazul Montes, spuse el. Să încep să-mi câștig pâinea.

Traversară împreună spațiul de lângă turnul de observație, îndreptându-se spre complexul principal. Ziua devenise deja călduroasă și Sevgi simți că propriul miros de transpirație îi înțepa nările. Începu să-și dorească să fi făcut un duș înainte de a se năpusti din camera de oaspeți direct la acțiune.

— Așadar spuneai că Republica nu știe de legătura cu *Horkan's Pride*, reluă Marsalis.

— Nu. Mass-media a spus că nu au existat supraviețuitori. I-am lăsat să vadă scenele de canibalism și le-am spus că toți cei rămași în viață au murit la imparct. Le-am dat voie să ia imagini.

— Aha.

— Da, zise Sevgi și buzele i se arcuiră. Oribilul Canibal de pe Nava Fantomă – *click* pentru noi imagini. A mers ca pe roate, l-au acceptat, l-au răspândit prin toată rețeaua. Au uitat complet de orice jurnalism de investigație.

— Bună mișcare!

Ea ridică din umeri.

— Standard. Mass-media Americii pune senzaționalul înaintea faptelor de peste o sută de ani, iar Secesiunea n-a făcut decât să întărească tendința asta. Oricum, *este* un

miracol că Merrin a supraviețuit prăbușirii. Adică a trebuit să găsească o cale să păcălească sistemele ca să-l accepte înapoi în criocapsula lui, care era așa de rablagită încât protocolul de criogenare nu mai funcționa. A trebuit să învingă defecțiunea, să convingă capsula să se umple cu gel, să scufunde un corp viu, nesedat...

— Nu că n-ar fi avut destul timp la dispoziție să rezolve totul.

— *Știu*. Dar asta nu e decât începutul. După aia, a trebuit să se întindă acolo și să *permită* sistemului să-l scufunde, nesedat. Să *respire* gelul, nesedat, treaz, fără ca plămânii să se revolte, timp de douăzeci de minute bune, în timp ce *Horkan's Pride* își programa apropierea finală, reintrarea în atmosferă și corecțiile de curs, apoi se prăbușea în ocean.

Un încărcător mare cât un dinozaur se afla în dreapta lor, blocând soarele dimineții. Sevgi se zgribuli puțin când intrară în umbra prelungă proiectată de el. Îi aruncă o privire lui Marsalis, aproape acuzator.

— Poate vrei să te gândești cum trebuie să fi fost să fii închis într-un sicriu vertical, cu căcatul ăla umplându-ți nasul, gura și gâtul, scurgându-se și umplându-ți plămânii, presând pe globii oculari, și în jurul tău întreaga navă să pară că se rupe în bucăți, poate chiar să se rupă cu adevărat în bucăți. Îți poți imagina cum e să simți asta?

— Încerc să n-o fac, zise el blând. Se știe unde a ieșit la țărm?

Sevgi aprobă.

— Prima victimă în Bay Area, Ulysses Ward. L-ai văzut pe hartă aseară. Un magnat al microfaunei modificate genetic, are ferme pe tot litoralul Marin County și o serie de cuve cu plancton priponite la circa o sută de kilometri în larg. Nu avem imagini din satelit ca să fim

siguri, dar se pare că se ocupa de întreținerea lor atunci când *Horkan's Pride* s-a prăbușit. L-a ros curiozitatea, s-a apropiat prea mult, a fost ucis.

— Sau a ieșit special ca să-l culeagă pe Merrin.

— Mda, ne-am gândit și la asta. RimSec a făcut o cercetare prin n-djinn și nu a găsit nicio legătură între Ward și Merrin. Am mers până la patruzeci de ani în trecut. Dacă nu cumva s-au cunoscut într-o viață anterioară, a fost exact așa cum pare – o coincidență cu ghinion.

— Cum l-a omorât?

— Cu un pistol pentru rechini Cressi. Ai văzut pe cineva ucis cu așa ceva?

Sevgi gesticulă explicit.

— Este proiectat să oprească un rechin alb la zece metri în apă, practic un dezintegrator portabil. Măruntaiele lui Ward s-au împrăștiat pe tot mobilierul din jur. Ale lui și ale încă unui angajat pe nume Emil Nocera, dintr-o singură lovitură.

— Mulțumesc pentru explicații.

— Asta e. CSI zice că mai erau alți doi angajați pe acolo, dar au fugit.

— Nu-i poți învinui.

— Mda, și în plus erau ilegali. Se pare că o mare parte a forței de muncă de acolo e ilegală. Dacă văd ceva, n-au de gând să stea prin preajmă și să depună mărturie. RimSec îi caută, dar nu-și fac prea multe speranțe.

— Ei știu despre ce e vorba?

— RimSec da, dar numai până aici a ajuns. Nu e o informație publică, nu ne putem permite nici noi, nici ei. Lucrurile stau destul de prost între Jesusland și Rim și fără să se mai răspândească zvonuri despre un tip care tratează

prețioasa lor linie de frontieră securizată ca pe un gard de țăruși, înalt până la genunchi.

— Dar polițiștii din Rim știu că el a ucis și pe teritoriul Republicii?

— Au fost informați, da.

— Drăguț din partea lor să păstreze tăcerea.

— Păi, după cum am spus, nu-i prea multă dragoste între cei de pe părți diferite ale frontierei. Și ar arăta rău dacă Statele Rim, puternice și tehnologizate, nu pot opri un criminal psihopat să treacă dincolo și să continue dezastrul în Republică. Înțelegi cum merg lucrurile în diplomație.

— Ce rost are tehnologia dacă Dumnezeu nu-i de partea ta?

— Corect. În plus, dacă se află că acel criminal psihopat este un... hmm...

— Un monstru genetic? întrebă el delicat. Un ciudat?

— N-am spus asta.

— Nu. Presupun că tu nu.

— Republica deja furnizează locuitorilor ei o serie de rahaturi despre Rim care nu reprezintă decât o stratagemă lașă de calmare a chinezilor. Și cu toate poveștile alea care vin din China, despre refugiații din laboratoarele negre... se întrerupse, ridicând din nou din umeri. Mă rog, înțelegi cum sunt interpretate lucrurile, nu-i așa?

— Destul de bine. Nimic nu-i mai bun ca o sperietură zdravănă cu un monstru.

Ieșiră din umbra încărcătorului. Sevgi întoarse capul din calea strălucirii bruște a soarelui și i se păru că vede un zâmbet alunecând pe buzele omului negru. Privirea lui se pierdea undeva, dincolo de clădirile adunate în jurul nanorackului.

— E ceva amuzant?

Era din nou atent, însă nu se uită la ea.

— Nu tocmai.

Ea se opri.

După câțiva pași, se opri și el și se întoarse.

— Ce e?

— Dacă poți contribui cu ceva, zise ea plat, atunci aș vrea să aud. N-o să meargă dacă nu vorbești cu mine.

El o privi îndelung.

— Chiar nu era important, zise nepăsător. Cred că ai numi-o amintire fugară.

Sevgi rămase pe loc.

— Amintire a ce?

Oftă.

— Are legătură cu monștrii. Știi ce e un *pistaco*?

Ea săpă prin memorie, găsind ceva de la o întâlnire de demult dintr-o tabără de pregătire a criminaliștilor din altiplano.

— E ca un demon, nu? Ceva în care cred indienii. Un fel de vampir?

— Pe-aproape. *Pistaco* e un om alb cu un cuțit lung, care vine noaptea și-i ciopârțește pe indieni ca să le ia grăsimea. Cel mai probabil e o moștenire culturală din vremea conchistadorilor și a Inchiziției, pentru că ei cu siguranță nu aveau nimic împotriva dezmembrării în numele Aurului și al lui Iisus Hristos. Dar în zilele noastre, cei din *altiplano* privesc dintr-un unghi nou povestea.

— Adică?

Marsalis rânji. O îngrozea cât de mult îi amintea de Ethan, cum îi ajungea la suflet și o atingea în aceleași locuri ca el.

— În zilele noastre, zise el, cei din Anzi nu mai cred că *pistaco* este un om alb ca atare. Credința asta a dispărut. E același monstru, arată tot la fel, dar acum povestea e că *pistaco* este ceva ce omul alb a *adus înapoi*, zise și arătă cu capul înspre arhitectura rețelei înalte a nanorackului. A adus înapoi de pe Marte.

Capitolul 15

Acel du-te-vino al codurilor o copleși.

Sevgi se simțea ruptă de realitate, îndepărtată de ea ca un copil mic luat de lângă un televizor de mâinile calde ale părinților. Cușetele de la COLIN Florida erau demodate, provenind dintr-un surplus al stocurilor militare vechi de douăzeci și trei de ani, încastrate și izolate fonic, iar acum, în tăcerea de moarte pe care o creau, se auzea un clinchet slab care părea să rezoneze adânc în măruntaiele ei. Din obișnuință, se lăsă în voia lui. O trecere lentă spre un nou punct de interes. „Uită-te aici, uită-te aici." Culorile de deasupra ei păreau să se alcătuiască în ceva cu o semnificație bănuită, dar inaccesibilă. Clinchetul era bătaia inimii ei, fiorul sângelui prin vene și artere, o conștiință celulară. Vârtejul venea și pleca, strălucind ca un film antic de celuloid care se topește. Formatul standard al deșertului căpătă formă.

Privi în jur. Marsalis nu era cu ea.

— Bună ziua, doamnă.

Interfața secției din Freeport era un ofițer de poliție chipeș, de culoare, la vreo douăzeci și ceva de ani, cu însemnele sclipind în soarele nemilos al Arizonei. Materialul cămășii cu mâneci scurte de la uniformă avea o textură

perfectă, proaspăt ieșită din fabrică, la fel și pielea fără niciun defect, ca pictată. Mușchii i se conturau ca niște frânghii pe antebraț și îi lățeau umerii.

Parcă ar fi apărut – își zise Sevgi cu acreală – din stadiile inițiale ale pornografiei experia, din acea parte a poveștii de dinaintea dezbrăcării. Presupunea că intenția era să inspire încredere și respect pentru simbolurile legii din Angeline, dar tot ce reușea era să o aducă pe punctul de a chicoti și să o încălzească ușor.

„Bine, măcar nu e încă o superfemelă cu trup perfect".

Mai mult decât să o încălzească ușor, de fapt.

— Mm, aștept...

— Un coleg.

Interfața aprobă.

— Vine, dar mai durează ceva. Pot să vă văd autorizația?

Sevgi ridică palma deschisă și urmări cum firele albăstrui ale codului mașină cad din ea. Ajunse jos, se sfărâmau cu un pocnet slab și dispăreau în praf, ca aspirate. În ciuda culorii, era o senzație neplăcută, ca și cum ar fi privit cum sângerează dintr-o încheietură tăiată. Cel puțin, așa cum își *imagina* că ar fi când...

„Oprește-te!"

— Mulțumesc, doamnă. Puteți începe.

În fața ei, familiarele case virtuale de date prinseră rapid formă. Interfața făcu un pas în lateral indicând noul statut al lui Sevgi.

— Și colegul dumneavoastră, de asemenea.

Nu-l observase. Alături de ea, Marsalis apăru ca o umbră. Privindu-l cum prindea contur, își pierdu cu totul interesul față de polițist. Atracția stătea în imperfecțiuni, în liniile feței, în cicatricea greu vizibilă de pe mâna stângă, care arăta ca o arsură, în cenușiul abia perceptibil din părul

lui. Modul în care gura i se încreţea uşor spre dreapta când se uita la poliţist. Modul cum ocupa spaţiul ca şi când ar fi blocat o trecere spre ceva. Modul... Încă nu era sigură de ce se hotărâse el dintr-odată să i se alăture în virtual.

— Nu te-ai grăbit, zise, puţin mai aspru decât ar fi intenţionat.

Marsalis ridică din umeri.

— Dă vina pe gene. Variantele treisprezece au o rezistenţă înaltă la tehnicile hipnotice. Am cunoscut nişte tipi la Osprey care trebuiau sedaţi ca să poată folosi un format *v*. Aruncăm o privire la Toni?

Interfaţa îi conduse peste nisip spre cea mai apropiată casă. „Elementele de bază ale scenei crimei" pluteau alături, în aer, într-un albastru holografic. În mod neobişnuit, structura virtuală avea o uşă. Poliţistul umblă la zăvorul din fier negru şi împinse uşa de lemn nefinisat spre interior. Se deschise, în mod absurd, către un hol minuţios decorat al unei case din suburbii.

— Mă numesc Cranston, zise interfaţa, retrăgându-se ca să-i lase să intre. Dacă aveţi nevoie de asistenţă departamentală, vă rog să mă chemaţi. Victima se află în sufragerie. A doua uşă pe stânga. Puteţi atinge sau muta orice doriţi, dar dacă vreţi să salvaţi modificările trebuie să mă anunţaţi.

O descoperire pe Toni Montes întinsă pe podeaua sufrageriei, nu departe de porţiunea de perete împroşcată cu sângele şi creierul ei. Se rostogolise în cădere şi aterizase pe o parte, cu capul întors, expunând urâţenia umedă a rănii de ieşire. Membrele păreau lipsite de oase, încurcate, iar picioarele îi erau goale.

Conturul alb al cadavrului, sclipind uşor, părea să o izoleze de mediul casei ei, ca şi cum ar fi fost pregătită

pentru a fi decupată din imagine. Pe măsură ce se apropiau, în jurul corpului se desfășurau informații suplimentare, în casete holografice bine definite. Traumele țesuturilor, ora morții. Cauze probabile ale rănilor secundare. Vârstă, sex, rasă. Caracteristici genetice.

— Urăsc rahatul ăsta, spuse Sevgi doar ca să spună ceva. A dracului cultură a confortului, doar îți stă în drum când încerci să vezi ceva.

— Probabil că se poate decupla.

— Mda.

Nu făcu nicio mișcare să-l solicite pe Cranston.

— Pe vremea când am intrat în poliție, NYPD avea variante dotate cu o opțiune care îți permitea să discuți cu cadavrul.

— Doamne, a cui a fost ideea asta tâmpită?

Dar tonul era absent. Marsalis îngenunchease lângă cadavru, încruntat.

— Nu știu. A vreunui maniac cu prea mult timp liber, în căutare de laturi creative. Raționamentul era să se împiedice desensibilizarea. Se presupunea că îți readuce în minte faptul că a fost cândva o ființă umană vie, respirând.

— Corect.

Luă una dintre mâinile femeii moarte, care căzuse cu palma în sus, și o ridică delicat. Părea să-i mângâie degetele.

Sevgi se lăsă pe vine lângă el.

— Existau deja modele în care puteai face victima să se întoarcă de la momentul morții înapoi și să parcurgă secvența probabilă a evenimentelor. Cred că n-a trecut prea mult timp de-atunci.

El se întoarse cu fața spre ea, neașteptat de aproape.

— Putem face asta aici?

— Vrei?

Altă ridicare din umeri.

— Avem timp de pierdut, nu-i așa?

— În regulă. Cranston?

Interfața își făcu apariția fără dramatism în partea opusă a camerei, ca o fotografie din mileniul trecut pe care Sevgi o developase cândva chimic la un seminar.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

Sevgi se ridică și gesticulă:

— Poți derula modelul cu evenimentele premergătoare crimei? Numai ultimele câteva minute.

— Nicio problemă. Va trebui să veniți până la ușa principală; acolo se pare că a început. Pornesc sistemul acum. Doriți sonor?

Sevgi, care privise o mulțime de asemenea lucruri, scutură din cap.

— Nu, numai mișcările.

— Atunci urmați-mă.

Flasc, polițistul trecu direct prin perete. Ei lăsară cadavrul și luară calea mai convențională, prin ușă, până în holul de la intrare, unde îi aștepta Cranston. Când ajunseră, cerul văzut pe fereastră se întunecă brusc, se făcu noapte și draperiile se închiseră parțial de la sine, ca într-un film horror ieftin. O variantă nevătămată a lui Toni Montes juca rolul fantomei care prinse viață în centrul încăperii, cu picioarele încă încălțate în espadrile crem cu verde, asortate cu bluza și fusta. Machiajul era intact și ea părea imposibil de liniștită.

La un pas de ea, sistemul îl creă pe făptaș.

Era silueta conturată cu negru a unui bărbat, cu fața lipsită de trăsături caracteristice și corpul cu masă și compoziție anatomică standard, o imagine strălucitoare. Dar respira, se legăna ușor și sări la Toni Montes, lovind-o

sălbatic cu pumnul. Imaginea femeii căzu în tăcere pe spate, se împiedică și ajunse pe canapea. O espadrilă îi ieși din picior, zburând ridicol de sus, și ateriză în partea opusă a camerei. Silueta neagră veni după Montes, o apucă de gât și o izbi în față. Ea se răsturnă și se prăbuși. Pierdu și cealaltă espadrilă. Se târî pe canapea, chinuindu-se să se ridice, în timp ce silueta neagră stătea și o privea cu un calm de robot. Când Montes fu în picioare, o lovi din nou în partea de sus a pieptului. Zbură lovindu-se de draperii, se rostogoli și se ridică, clătinându-se. Dădu să zgârie cu unghiile, și pentru strădaniile ei primi un dos de palmă care o aruncă în partea opusă a camerei. Se opri cu spatele în marginea ușii deschise spre hol. De data asta, când căzu jos, rămase acolo.

Silueta neagră veni după ea.

— În acest moment, zise interfața, modelul estimează că ucigașul a forțat-o pe Montes să intre în cealaltă cameră, a împins-o cu spatele la zid și a împușcat-o în cap. Motivele schimbării de tactică sunt încă neclare. Posibil să fi fost preocupat ca fapta să nu fie văzută prin fereastră din stradă.

Silueta neagră se aplecă peste Montes și o trase de păr în sus. Îi suci mâna la spate și o împinse, zbătându-se, spre ușa sufrageriei. În prag, imaginea celor doi îngheță.

— Vreți să relocăm ca să vedeți secvențele finale?

Sevgi îi aruncă o privire lui Marsalis. Acesta scutură din cap.

— Nu. Închide.

Montes și ucigașul ei negru se estompară și dispărură. Marsalis porni prin spațiul în care fuseseră ei, lăsând-o pe Sevgi în hol. Când îl urmă, îl găsi din nou îngenuncheat lângă cadavru, aparent citind casetele de date.

— Vezi ceva ce-ți place?

Era o veche glumă de la Omucideri, umor negru de la locul crimei. Îi ieși pe gură înainte să-și dea seama ce spune.

El ridică ochii și păru să cerceteze camera.

— Va trebui să văd înregistrările anterioare.

Ea clipi.

— Care înregistrări anterioare?

— Ale ei, zise arătând spre trupul întins. Ale lui Montes.

— Marsalis, nu era decât o casnică.

Era furioasă, își dădu seama, pe ea însăși și pe ușurința cu care alunecase înapoi în macabrul crimei. Coborî vocea:

— Este mama a doi copii, locuiește în suburbii, vinde proprietăți imobiliare în regim *part-time*. Despre ce înregistrări vorbești?

El ezită. Se ridică și privi din nou prin cameră, ca și cum nu reușea să-și dea seama cum ajunsese Montes să locuiască într-un asemenea decor.

— Marsalis?

Se întoarse cu fața spre ea.

— Dacă femeia asta era un agent imobiliar adevărat, eu sunt o nenorocită de bonobo. Vrei puțin aer proaspăt?

Ea înălță o sprânceană.

— În virtual?

— Era o figură de stil. Trebuie să existe un spațiu de ședințe undeva în formatul ăsta. Ce-ar fi să mergem acolo?

Spațiul de ședințe era ceva simplu, o terasă de piatră pe care ajungeai din orice punct al programului recitând un cod pe care li-l dădu Cranston. Sistemul comută fără vreo tranziție la un punct situat sus, deasupra deșertului și

a caselor de pe câmpia de dedesubt. În decursul timpului, diferiți detectivi ai secției AFPD își puseseră amprenta, iar acum terasa era împânzită cu diferite obiecte: fotoliile favorite cu tapițerie scârțâitoare, vreo două *tatami*, un hamac întins între două cârlige de oțel încastrate, surprinzător, în bucăți plutitoare de zidărie, un altul mai convențional între doi palmieri în mărime naturală, o masă de biliard și, dintr-un motiv inexplicabil, o motocicletă foarte veche, răsturnată și cu un topor înfipt în rezervor.

Era foarte liniște acolo sus, doar vântul sufla printre muchiile pietrelor falezei de dedesubt. Destul de liniște ca să crezi că dacă ai asculta atent, ai putea auzi slabul șuierat static al funcționării sistemelor de bază. Carl se uită un timp în jos la structurile virtuale, fără să asculte nimic, gândind. Casele păreau foarte îndepărtate, iar el presupuse că așa trebuia. Acolo nu mai exista nimic care, pentru el, să prezinte un interes mai mult decât superficial. Se întrebă cât de mult să-i spună lui Ertekin, cât de multă cooperare trebuia să mimeze ca să-i adoarmă instinctele de polițist.

— Uite, zise în cele din urmă. Bătaia pe care au regizat-o jos e o prostie. Montes nu a fost o victimă, s-a luptat tot timpul cu tipul ăla. Știa *cum* să lupte. De asta și-a scos papucii. Nu i-a pierdut în bătaie, i-a aruncat ca să poată lupta mai bine.

— Pe ce te bazezi când spui asta?

— Inițial, pe instinct.

Ridică o mână ca să-i împiedice protestul.

— Ertekin, nu vorbim doar despre vreun criminal în serie cu mințile duse. Merrin a făcut tot drumul până în Freeport numai ca s-o omoare pe femeia asta. Asta o face o persoană deosebită.

— Poate că așa e. Dar asta n-o face expert în lupte.

— Nu. Dar mâinile ei da.

Își ridică propriile mâini, cu palmele îndeptate spre față și degetele ușor îndoite, într-o poziție apropiată de o gardă cu ambii pumni.

— Are oasele întărite cu aliaj de marmură la încheieturile degetelor, se poate simți pe sub piele. Probabil calcicret. Asta e tehnologie de luptă.

— Sau efect al unui supliment din regimul pentru menopauză.

— La patruzeci și patru de ani?

Ertekin scutură din cap încăpățânată.

— M-am uitat aseară pe dosar. Acolo nu scrie nimic despre antrenament de luptă. Și oricum nu se potrivește cu materialul genetic de sub unghiile ei. Chiar crezi că un profesionist s-ar osteni să-și *zgârie* atacatorul?

— Nu. Cred că a făcut asta când deja cedase. Când luase deja decizia să-l lase s-o omoare.

— De ce ar...

Carl văzu cum înțelege, cum sprâncenele i se destind și ochii cu pleoape grele se lărgesc ușor. În soarele virtual al Arizonei își dădu seama că aveau sclipiri de ambră.

— Știa că o s-o găsim, zise.

— Da, răspunse el și privi din nou sumbru spre casele de jos. Toni aduna probe pentru noi. Gândește-te o clipă. E o femeie care știe că o să moară. Cu un minut sau mai puțin înainte de moarte, calculează cum să-l doboare postum pe tipul ăsta. Acum vezi, *asta* vine fie dintr-o voință de psihopat, fie din antrenament. Sau puțin din amândouă.

Rămaseră amândoi tăcuți un timp. El îi aruncă din nou o privire și văzu vântul răvășindu-i șuvițele de păr împrejurul liniei maxilarului. O mișcare slabă, aproape

insesizabilă, dar ceva din ea îi provocă o senzație de iritare în stomac. Probabil simțise și ea, căci se întoarse și îl surprinse privind-o. Pentru o clipă, Segi primi întreaga forță luminoasă a ochilor de tigru, apoi își feri grăbită privirea.

— Analiza genetică nu a arătat modificări, zise. Set standard de cromozomi, douăzeci și trei de perechi, nicio anomalie.

— N-am spus că ar fi, răspunse oftând. Asta-i problema în zilele noastre. Dacă apare ceva extraordinar la cineva, alergăm cu toții la catalogul de îmbunătățiri, căutând o corelație. Trebuie să fie ceva înghesuit prin Xtrasome, ceva *artificial*. Nu se întreabă nimeni niciodată dacă ar putea fi vorba de vechea și demodata ereditate sau de antrenament modelator.

— Asta pentru că, în zilele noastre, în general nu e.

— Da, nu-mi mai aminti, naibii. În ziua de azi, dacă cineva câștigă ceva, e imediat acolo, făcând reclamă unui consorțiu genetic de-ndată ce încep să filmeze camerele. Carl își ridică brațele într-o parodie a unui discurs de acceptare: „Aș vrea să vă spun că nu aș fi putut reuși să fac asta fără ajutorul bunilor prieteni de la Amino Solutions. Ei m-au făcut cu adevărat să fiu ceea ce sunt astăzi." Da, la naiba.

Ea îl privea ciudat, era conștient de asta.

— Ce-i?

— Nimic. Pare o atitudine nepotrivită pentru tine, asta-i tot.

— A, pentru că sunt un treisprezece ar trebui să-mi placă perfecțiunea asta cu care trăim toți, de tipul „plătește și încarcă". Uite ce-i, Ertekin, zarurile au fost aruncate pentru mine, așa cum au fost și pentru tine. Nimeni nu

mi-a băgat un cromozom artificial in vitro. Am douăzeci și trei de perechi, la fel ca tine, iar ceea ce sunt este înscris în ei. Cei ca mine nu au opțiunea să renunțe. Nu există o secvență antidot într-o seringă cu care să mă injecteze și să-mi ofere dreptul de a mă reproduce.

— În care caz – spuse ea încet – aș fi crezut că îi privești pe cei care au implantat Xtrasome drept un pas înainte. Cel puțin pentru următoarea generație.

O clipă putu să-și simtă furia inutilă ca o greutate rostogolindu-i-se, înainte și înapoi, prin cavitatea pieptului, ca un sac de box lăsat să atârne. Imagini din trecutul ultimelor patru luni *pierdute* îi străluciră intermitent prin minte.

Trase zăvorul peste ele.

— Acum nu prea am parte de asemenea perspectivă. Dar hai să ne întoarcem la Montes. Măcar un lucru e sigur: a luptat, sau cel puțin a fost antrenată. Dacă nu a apărut în dosarele precedente, atunci înseamnă că a existat un motiv. N-ar fi prima persoană care ajunge în Angeline Freeport cu o identitate nou-nouță. N-ar fi nici prima care se căsătorește cu cineva care habar n-are despre ce a fost ea înainte, așa că probabil ți-ai pierde vremea discutând cu soțul.

— Mda. În general, așa e.

— Câți ani au copiii?

— Patru și șapte ani.

— Sunt ai lui?

— Nu știu.

Ertekin se ridică și făcu o mișcare care despică spațiul virtual. Trase o casetă de date, subliniind ușor textul scris

în aer ca o misivă îngerească. Derulă pagina delicat cu mijlociul și inelarul în timp ce indexul păstra caseta deschisă.

— Da. Prima naștere este înregistrată în Republică, se pare că s-au mutat în Freeport la scurt timp după aceea. Al doilea copil s-a născut acolo.

— Așadar și ea e din Republică.

— Da, așa se pare. Crezi că e relevant?

— S-ar putea.

Carl ezită, încercând să exprime în cuvinte și restul, intuiția vagă pe care o avusese când văzuse reconstituirea morții lui Toni Montes.

— Mai e ceva. Copiii au fost pârghia evidentă, motivul pentru care ea l-a lăsat s-o omoare.

Ertekin schiță un gest de dezgust.

— Da, așa ai spus.

— Deci întrebarea este de ce l-a crezut ea. Ar fi putut s-o omoare și apoi să aștepte acolo și să omoare și restul familiei. De ce a crezut că o să se țină de cuvânt?

— Crezi că o mamă pusă într-o astfel de situație are de ales? Crezi că...

— Ertekin, ea făcea mereu alegeri. Îți amintești celulele de sub unghii? Aici nu vorbim despre un civil, ea este o femeie competentă care face o serie de calcule foarte reci, foarte dificile. Iar unul dintre aceste calcule a dus la decizia de a avea încredere în omul care i-a tras un glonț în cap. Ce-ți spune asta?

Ea făcu o grimasă. Cuvintele ieșiră fără nicio tragere de inimă.

— Îl cunoștea.

El aprobă cu o mișcare a capului.

— Da. Îl cunoștea *bine*. Destul de bine ca să știe că poate avea încredere în cuvântul lui. Acum, cum poate o casnică din suburbii, mamă a doi copii și agent imobiliar *part-time* să-și facă astfel de prieteni?

Se duse să se întindă într-un hamac în timp ce ea se gândea.

Capitolul 16

Când reveniră la realitate, Norton îi aștepta.

Sevgi clipi, devenind conștientă de mediul înconjurător și îl văzu așteptând-o, prin panoul de sticlă de deasupra canapelei. Într-un fel, era ca și când s-ar fi uitat la cineva în sus, de sub apă. Apăsă butonul de deschidere de pe lateral și se ridică pe coate când acoperișul sălta.

— Vreun progres?

Vocea îi suna înfundată în propriile urechi, în auzul îmbâcsit de zumzetul rezidual al izolării fonice.

Norton aprobă.

— Da. Dar lent.

— Reușim să plecăm acasă?

— Poate în seara asta. Nicholson a zgândărit-o pe Roth și acum s-a pornit un întreg război diplomatic, spuse și gura i se încreți într-un zâmbet. Roth cere ca escortă o coloană întreagă de autovehicole complet înarmate până la Miami International și acoperirea unui avion de vânătoare până la ieșirea din spațiul aerian al Republicii. Vrea cu adevărat să le frece tărtăcuța cu asta.

— Asta-i Andrea noastră.

Sevgi se ridică de pe canapea, amețită de timpul petrecut în virtual și de lipsa K37. Fără să vrea, simți o urmă

de simpatie pentru Andrea Walker Roth și pentru etalarea puterii mușchilor diplomatici ai COLIN. În realitate, nu-i prea plăcea femeia, nu mai mult decât restul managerilor politici; știa că Roth era, ca toți ceilalți, în primul rând și cel mai important, un broker al puterii. Dar...

„Dar uneori, Sev, e bine să ai batalioane puternice în spatele tău."

— Mda, bine, presupun că adevărata presiune vine din partea lui Ortiz.

Norton arătă spre cealaltă canapea, de pe care Carl Marsalis tocmai se ridica.

— Numirea secretarului general în perspectivă și toate celelalte. O să fie plin de gesturi prietenoase față de ONU în următoarele opt luni. Cu noroc și urmărind dincotro bate vântul, ar putea fi șeful nostru la anul, Marsalis.

Bărbatul negru rânji.

— Nu șeful meu. Eu sunt independent, ține minte!

— Faptele sunt fapte, în el ne punem speranța că nu va mai trebui să petrecem încă o noapte aici. Există o mulțime de subcontractori COLIN în statul ăsta. Mulți lideri de comunități, oameni cu simțul afacerilor care nu vor să facă valuri. Ortiz va juca din perspectiva asta în timp ce Roth trage sforile la Washington.

Norton își desfăcu brațele, întorcându-se în special către Sevgi:

— Bănuiala mea e că vom aștepta până la căderea nopții. Problema e cine se ține mai ferm pe poziție.

Marsalis se sculă de pe canapea și se scutură. Își roti un umăr.

— Vreo problemă? întrebă Sevgi.

El se uită o clipă la ea parcă măsurând nivelul îngrijorării reale din vocea ei.

— Da. Patru luni de clorură de betamielină sub nivelul standard.

— Ah, făcu Norton.

Marsalis își flexă experimental brațul drept, o întindere de alpinist, cu palma pe ceafă și cotul ridicat pe lângă cap. Se strâmbă din nou.

— Presupun că nu aveți pe aici?

Norton scutură din cap.

— Puțin probabil. Traficul uman prin Perez s-a redus la minimum zilele astea. Nu prea e cerere pentru produsele pe bază de mesh. Poți să reziști până ajungem la New York?

— Pot să rezist cam la infinit. Dar n-aș face-o, dacă pentru voi e totuna. E... mmm... inconfortabil.

— O să-ți aducem niște calmante, promise Sevgi. Trebuia să ne fi spus aseară.

— Am uitat.

— Uite, o să verific oricum, zise Norton. Nu se știe niciodată. Am putea găsi vreun stoc mâncat de molii.

— Mulțumesc.

Marsalis se uită la cei doi ofițeri COLIN, apoi făcu semn spre ușa camerei *v*:

— Mă duc să mă plimb. Sunt pe plajă dacă aveți nevoie de mine.

Norton îl aștepta să plece.

— Poftim? Dacă *noi* avem nevoie de *el*? Mi se pare mie sau el e cel care are nevoie de ceva de la noi în momentul ăsta?

Sevgi își reținu un zâmbet venit pe neașteptate.

— E un treisprezece, Tom. Ce-ai de gând să faci?

— Păi, îmi trece prin cap să nu-i caut prea tare betamielina.

— Ne-a mulțumit.

— Mda, zise Norton și clătină reținut din cap. Așa e.

Ezită, iar Sevgi putu aproape să audă ceea ce avea să spună înainte de a deschide gura. Se pomeni, brusc și inexplicabil, vorbind în locul lui:

— Ethan, nu?

— Uite, știu că nu-ți place să...

Ea scutură din cap.

— Nu contează, Tom. Știi, poate că sunt mult prea sensibilă la anumite subiecte. Poate ar fi timpul... Nu-i așa? Voiai să mă întrebi despre Ethan? Dacă era ca el?

O mică pauză.

— Era?

Oftă, testându-și supapele autocontrolului. Respirația puțin tremurătoare, dar altfel... „futu-i, Sev, au trecut patru ani, ai nevoie să..."

„Să ce? De ce ai nevoie?"

„Ai nevoie... de ceva, Sev. Ai nevoie, dracului, de ceva."

Oftă din nou. Gesticulă spre ușa pe care Marsalis tocmai ieșise.

— Ethan era un altfel de om. Ethan era mai mult decât codul lui genetic, nu era numai un treisprezece împopoțonat și un sistem limbic făcut la comandă. El...

Un alt gest de neajutorare.

— Dacă văd similarități? Da. Dacă Ethan avea aceeași atitudine de genul „Hei, taie-mi naibii gâtul, să vezi dacă-mi pasă"? Da. Dacă Ethan irita orice bărbat normal așa cum te irită pe tine Marsalis? Da. Asta înseamnă...

— Sev, eu nu...

— Ba da, Tom.

Desfăcu brațele, oferindu-i zâmbetul pe care și-l reprimase mai devreme:

— Ba da. Așa au fost ei construiți, pentru *asta* există. Iar reacția ta... așa ești tu construit. Numai că a fost nevoie de o evoluție de sute de mii de generații ca să apari tu, și știința a mai puțin de un secol ca să apară ei. Un management al sistemelor mai rapid, asta-i tot.

— Ce-i asta, un citat din broșura Proiectului Lawman?

Sevgi clătină din cap, păstrându-și zâmbetul.

— Nu. Doar ceva ce obișnuia Ethan să spună. Tu m-ai întrebat dacă Ethan și tipul ăsta sunt la fel? De unde să știu eu? Ethan se trezea în fiecare dimineață cu o jumătate de oră mai devreme să râșnească cafea proaspătă pentru amândoi. Tipul ăsta ar face așa ceva? Cine știe?

— Există un mod de a afla, zise Norton inexpresiv.

Zâmbetul lui Sevgi pieri. Întinse un deget în semn de avertizare.

— Nici măcar să nu încerci!

— Scuze.

Nu era prea multă sinceritate în tonul lui. Avea un surâs în colțul gurii.

— Trebuie să ajung pe Fifth Avenue, să-mi fac rost de simțul umorului.

— Ai prins ideea.

Deveni brusc serios.

— Uite, sunt doar curios, asta-i tot. Amândoi au cam aceleași trăsături genetice substanțial modificate.

— Da, și ce dacă? Părinții tăi au modificat același material genetic pentru tine și fratele tău, cu mult timp înainte, la începutul Proiectului Norton. Asta vă face pe voi doi asemănători?

Norton rânji.

— Nu tocmai.

— Atunci de ce să presupui că, având în comun aceleași trăsături genetice de bază, ar fi vreo asemănare în felul de a fi al lui Ethan și Marsalis, ca oameni? Nu-i poți egaliza doar pentru că sunt amândoi variante treisprezece, la fel cum nu-i poți egaliza, știu eu, pentru că sunt amândoi *negri*.

— Of, haide, Sev. Fii serioasă! Vorbim despre tendințe genetice esențiale, nu despre culoarea pielii.

— Sunt serioasă.

— Nu, nu ești. Ești sarcastică și o știi. Analogia nu e bună.

— Poate nu pentru tine, Tom. Dar ieși puțin dincolo de poartă și vezi cu ce tip de gândire ne confruntăm. E aceeași prejudecată de cârpaci, la fel de anacronică precum orice alt lucru din Jesusland.

Norton o privi îndurerat. Tonul lui tindea spre reproș.

— Acum te lași condusă de bigotismul tău unionist.

— Așa crezi?

Nu voia să fie așa de furioasă, dar totul lua amploare și ea nu găsea o cale să oprească sentimentul. Glasul îi era gâtuit de pulsul ridicat:

— Știi ceva, Ethan și-a căutat odată mama-sursă. S-a dovedit că era o academiciană deșteaptă foc din Seattle, dar de origine era de aici.

— Din Florida?

— Nu, nu din Florida, zise Sevgi și scutură iritată din mână. Louisiana, Mississippi, un loc de genul ăsta. Jesusland, oricum i-ai spune. A crescut în sudul SUA, înainte de Secesiune.

Norton ridică din umeri.

— Din câte am auzit, așa ceva e destul de obișnuit. Majoritatea mamelor-sursă proveneau din pătura

muncitoare săracă. Materie primă ieftină, ovule proaspete pentru un câștig rapid, nu?

— Da, bine, ea a fost mai norocoasă. A permis unei clinici de pe Coasta de Vest să-i recolteze ovulele pentru destui bani ca să plece la studii în Seattle. Ideea e că am fost până acolo cu Ethan s-o vedem.

Sevgi își dădea seama că privea în gol, dar nici nu se putea opri. Fusese ultima călătorie pe care o făcuseră împreună.

— N-ai crede prin ce rahaturi ne-a povestit că a trecut, pur și simplu din cauza culorii pielii ei. Iar asta se întâmpla doar cu o singură generație în urmă.

— Vorbești despre Jesusland, Sev.

— O, și acum cine face abuz de putere în Uniune?

— Bine, spuse Norton și pentru prima dată glasul i se ascuți de furie. Uite ce e, Sev, dacă nu vrei să vorbești despre asta, e-n regulă. Dar hotărăște-te. Încerc doar să mă lămuresc în privința noului nostru prieten.

Sevgi îi susținu privirea un moment, apoi se uită în altă parte. Oftă.

— Ba nu, Tom. Nu e asta.

— Nu? Ești cumva telepată?

Ea zâmbi obosit.

— Nu e nevoie să fiu. Sunt obișnuită cu așa ceva. Încă de dinainte, de când eram cu Ethan. Nu e vorba de Marsalis. E vorba de mine.

— Ei, și telepată, și modestă.

Dar ea îi simți nesiguranța. Ridică din umeri.

— Cum vrei, Tom. Poate nu ai observat încă, poate pur și simplu nu vrei să vezi. Dar ceea ce încerci este să te lămurești în privința lui Marsalis *și a mea*. Cum o să reacționez la prezența lui, cum reacționez *deja*.

Norton o fixă îndelung cu privirea. Suficient de mult ca ea să creadă că va renunța. Apoi ridică și el din umeri.

— Bine, zise încet. Și cum reacționezi, Sev?

Norton măcar avea dreptate în legătură cu plecarea acasă. Dură tot restul zilei ca să obțină permisul, iar când acesta sosi, în cele din urmă, mulțimea era încă la poartă. Cineva instalase în lungul drumului niște panouri LCLS mari, portabile, conectate la bateriile mașinilor sau având propriile surse de alimentare. Văzute din turn, arătau ca o galerie de artă bizară în aer liber, cu grupuri mici de persoane adunate în fața fiecărui panou sau plimbându-se printre ele. Incantațiile se opriseră la căderea nopții când sosiseră, în cele din urmă, trei mașini de poliție cu girofar. Acum erau parcate printre celelalte vehicule, dar dacă ofițerii veniți în ele controlau cumva mulțimea, o făceau discret.

Și se părea că toți jurnaliștii plecaseră acasă.

— Am mai văzut asta, zise gardianul din turn, un hispanic slab, abia intrat în schimbul de noapte. Poliția statală îi alungă de obicei, ca să nu existe vreo versiune ostilă asupra evenimentelor, dacă se împrăștie rahatul. Dacă *într-adevăr* se împrăștie, toată lumea obține aceeași emisiune igienizată în dimineața următoare. Tallahassee are înțelegeri cu majoritatea rețelelor, acces privilegiat la corpul legislativ și chestii de genul ăsta. Nimeni nu mișcă în front.

— Mda, mormăi Marsalis. Reportaje Responsabile. O să-mi lipsească asta.

Briza nopții venind dinspre ocean era răcoroasă și ușor sărată. Sevgi o simți mișcându-i șuvițele de păr pe obraz,

dar simți și instinctul de polițist trezindu-i-se la viață în același moment. Se abținu să se întoarcă să se uite la el, păstrându-și tonul relaxat:

— O să-ți lipsească? Unde vrei să pleci?

El se întoarse. Sevgi îi aruncă o privire dintr-o parte, întâlnindu-i ochii.

— La New York, nu? zise el detașat. Teritoriile Uniunii Atlanticului de Nord, mândrul cămin al libertății presei americane?

Ea îl privi din nou, de data asta susținându-i privirea.

— Încerci să mă enervezi, Marsalis?

— Hei, nu fac decât să citez din ghidul turistic. Uniunea e singurul loc unde încă se mai desfășoară procesul „Lindley contra NSA", corect? Mai au încă Statuia Libertății în Battery Park, cu „Apărătoarea Adevărului" scrijelit la bază? În majoritatea locurilor din Republică în care m-am dus, statuile astea au fost scoase.

Ea se relaxă, lăsându-l pe polițist să-i dispară treptat din câmpul vizual și punând un semn ca să se întoarcă ulterior la el. În rest, nu știa dacă interpretase greșit sau nu ironia din vocea lui. Era destul de irascibilă ca să procedeze astfel; poate că și el era destul de irascibil s-o fi făcut intenționat. Nu se hotărî s-o eticheteze în vreun fel. După o zi întreagă de așteptare, niciunul dintre ei nu era în cea mai bună dispoziție.

Se mută în cealaltă parte a turnului, schimbând unghiul din care privea. În partea îndepărtată a complexului, parțial ascunse de silueta masivă a rackului, luminile pistei de aterizare ardeau într-un verde strident. Se aflau la o distanță suficient de mare ca să dea impresia că licăresc precum niște tăciuni peste care sufla briza mării.

COLIN le trimitea un mijloc de transport special pentru ei, un zbor direct, astfel că trebuiau să mai aştepte încă puţin, dar se afla pe drum şi până acasă mai erau doar câteva ore. Aproape că putea simţi pe piele aşternuturile aspre de bumbac din patul ei.

O să-şi facă mai târziu griji în privinţa lui Marsalis.

După câteva minute, el părăsi acoperişul turnului fără vreun comentariu şi coborî zăngănind pe scara de metal. Îl urmări îndepărtându-se în strălucirea luminilor de jos, îndreptându-se din nou către ţărm. Mers relaxat, aproape o plimbare de plăcere dacă n-ar fi fost şovăiala abia perceptibilă a felului în care se mişca. Nu se uită înapoi. Întunericul de pe plajă îl înghiţi. Ea se încruntă.

„Mai târziu. O să-ţi faci griji mai târziu, Sev."

Îşi lăsă mintea să rătăcească la întâmplare, privind luminile.

Şi imediat avionul COLIN coborî din nori către ei, punctat cu propriile lumini de aterizare. Atinse uşor pământul, tăcut şi îndepărtat, şi rulă ca o umbră încrustată cu pietre preţioase.

Sevgi căscă şi se duse să-şi aducă lucrurile.

În timpul zborului aţipi şi visă statuia lui Lindley. Murat stătea împreună cu ea în lumina soarelui de iarnă – aşa cum făcuse când ea avea în jur de unsprezece ani, doar că în vis era adultă – şi arăta către inscripţia de pe soclu: „De adevărul incomod te poţi refugia doar în ignoranţă. Nu am nevoie de confort şi nu mă voi ascunde. Vreau să ştiu."

„Vezi, nu e nevoie decât de o singură astfel de femeie", spunea el.

Dar când ridică ochii spre statuia lui Lindley, aceasta se transformase în silueta neagră a făptaşului din programul

CSI pentru cazul Montes, sărind de pe soclu la ea, cu pumnul ridicat.

Ea căzu pe spate și se încleștă, procedând exact cum te învață în manuale, blocând și apucând. Brațul siluetei îi aluneca din strânsoare și acum se termina, observă ea, nu cu un pumn, ci cu o mască de teatru din Grecia antică, făcută din metal. În timp ce se lupta cu silueta înțelese, cu logica subită a visului, că oponentul ei intenționa să-i apese masca pe față și, odată ce-ar fi reușit asta, nu ar mai fi avut cum s-o dea jos.

De partea cealaltă a parcului, o mamă împingea un cărucior. Doi copii stăteau pe iarbă și se duelau cu mini-avioanele lor de război sclipitoare, ridicate sus, deasupra capului, cu degetele alergându-le frenetic pe comenzile din poală și capetele legănându-i-se sălbatic sub căștile care le ascundeau expresia chipurilor. Propria ei luptă deveni mai lentă, mai greoaie, parcă scufundându-se în noroi. Ucigașul virtual era mai puternic decât ea, dar nepriceput la tactică. Fiecare mișcare pe care o făcea o ajuta să câștige timp, dar nu putea să-i facă niciun rău, nu putea împiedica finalul.

Masca începu să acopere soarele care îi lumina fața.

„Am făcut tot posibilul", zise Murat obosit, iar ea vru să plângă, dar nu putu. Respirația greoaie făcea să o usture gâtul. Tatăl ei se îndepărta, traversând parcul către balustradele de pe malul apei. Trebui să se uite înapoi ca să-l mai poată vedea. L-ar fi strigat, dar gâtul o durea prea tare și oricum știa că n-ar avea niciun sens. Lupta începu s-o epuizeze, mici răbufniri prevestind că avea să ajungă la capătul puterilor. Chiar și soarele se răcea. Se zbătea mecanic, cu încrâncenare, iar deasupra ei masca...

Avionul se înclină și ea se trezi.

Cineva micșorase intensitatea luminii din cabină în timp ce ea dormea și interiorul avionului era cufundat în semiîntuneric. Se aplecă spre fereastră și se uită afară. Dincolo de sticlă alunecau coloane de lumină cristalină, punctate cu roșul luminilor de navigație. Urmă apoi lunga absență întunecată a East River, traversat de poduri ca inelele cu pietre prețioase de pe un deget subțire și ușor îndoit. Oftă și se lăsă din nou în scaunul ei.

„Acasă". Orice ar însemna asta.

Avionul se îndreptă. Marsalis veni din secțiunea din față, probabil în drum spre toaletă. Dădu din cap spre ea.

— Ai dormit bine?

Ea ridică din umeri și minți.

Capitolul 17

Până debarcară și străbătură împrejurimile pustii ale terminalului privat de la JFK, se făcuse deja ora 3 dimineața. Norton îl lăsă imediat dincolo de șirul nesfârșit de uși de sticlă din zona sosirii și se duse să-și ia mașina din parcare. Locul loc era plin de o tăcere strălucitoare, luminată alb, care părea să țiuie abia perceptibil.

— Care-i planul? o întrebă Marsalis.

— Planul e să dormim puțin. Mâine te duc la Jefferson Park și-ți prezint ierarhia. Roth, Ortiz și Nicholson vor dori să te cunoască. Apoi o să ne uităm la cazul Montes. Dacă teoria ta se verifică, trebuie să fie vreo urmă a vechii ei identități prin vreun dosar.

— Speri.

— Nu, *știu*, spuse ea iritată. Nimeni nu mai dispare cu totul, nici măcar în Angeline Freeport.

— Merrin pare să se descurce.

— Merrin e un fenomen strict temporar.

Începură din nou să arunce priviri piezișe de jur-împrejurul terminalului, până când Norton apăru în Cadillacul zbârnâitor, cu grilaj. Rezistase să nu-i coboare capota până în urmă cu câteva săptămâni, dar acum nu mai avea cum să evite asta. Aerul dimineții de dincolo de ușile terminalului biciuia, anticipând frigul feroce al iernii care avea să vină.

— Drăguță mașină, zise Marsalis urcând.

Ocupase locul din față. Sevgi își dădu ochii peste cap și urcă în spate. Norton îi rânji în oglindă.

— Mulțumesc, zise și apăsă accelerația.

Nu avea chiar mârâitul înfundat al vehiculelor din perioada *road movies*-urilor la care o târâse uneori pe Sevgi în cinematografele din Village, dar mașina bâzâia destul de plăcut și urcară rampa de ieșire în viteză. Norton luă curba pe autostrada către oraș. Complexul aeroportului rămase ca o coroană fermecată aruncată în urma lor.

Norton ridică din nou privirea în oglindă și întrebă:

— Unde o să stea, Sev?

— Mă puteți lăsa la un hotel, zise Marsalis căscând. Oricare. Nu sunt fițos.

Sevgi mimă și ea un căscat și se afundă în scaun.

— Hai să rezolvăm asta mâine. Ar fi prea mare bătaie de cap să organizăm asta acum. Poți sta la mine în seara asta. Tom, îl aduc eu și ne întâlnim la birou, la prânz. Undeva pe la mezanin. Să zicem la douăsprezece?

Vederea periferică i-l arăta pe Norton încercând să stabilească contactul vizual în oglindă. Fața lui avea atenta lipsă de expresie și imobilitate pe care ea o asocia cu observarea unei greșeli. O folosea des la întâlnirile cu Nicholson. Privi cu încăpățânare pe fereastra laterală.

— Poate să stea la mine, Sev. Am loc.

— Și eu.

Reuși s-o spună cu detașare. Privea încă panglica de metal a parapetului de siguranță alunecând lin pe lângă mașină, în semiîntuneric. Un taxi trecu pe partea opusă a autostrăzii.

— Oricum, Tom, ți-ar lua aproape o oră numai ca să cureți toate porcăriile pe care le ții în camera liberă. Eu nu trebuie decât să desfac *futon*-ul. Tu doar du-ne până acolo, o să mă descurc.

Se întoarse și îi întâlni ochii în oglindă. Inexpresivitate contra inexpresivitate. El ridică din umeri și puse muzică la sistemul audio al mașinii, un punk antic din vremurile Secesiunii, pe care nu-l mai cânta nimeni. Detroitus sau Error Code; Sevgi nu reușise niciodată să deosebească trupele, în ciuda eforturilor lui Norton de a o instrui. Reveni la fereastră și lăsă vitriolul muzicii să treacă peste ea, legănată de liniile familiare ale basului și sunetele gângave, sparte ale chitarelor. Gura îi forma fragmente de versuri:

„În final ai obținut ce-ai vrut, ai
Mica ta lume închisă
Ai binele și răul supereroului
Și blestematul de steag fluturând."

Marsalis se foi, se aplecă să citească pe display și se lăsă la loc fără vreun comentariu. Furia acută a chitarelor se scurgea din difuzoare. Mașina aluneca prin noapte.

Când traseră în fața clădirii unde locuia Sevgi, Norton opri motorul și ieși să-i conducă până la ușă. Era un gest amabil, dar părea nepotrivit – Harlemul nu mai văzuse o crimă serioasă de zeci de ani și, oricum, printre scheletele

din fibră de carbon ale tarabelor din piață se mișcau deja oameni cu lăzi, instalându-se. Locul avea să revină la viața lui zgomotoasă peste câteva ore. Sevgi își notă în minte să se asigure că ferestrele sunt bine închise înainte să se culce. Îi zâmbi obosită lui Norton.

— Mulțumesc, Tom. Ar fi bine s-o iei din loc.

— Da.

Ezita.

— Atunci, ne vedem la mezanin, zise ea vioi.

— Hm, da. La douăsprezece?

— Da, e bine la douăsprezece.

— Unde vrei să mănânci? La Henty's sau...

— Sigur. Henty's, zise, în timp ce se retrăgea deja. Sună bine.

El aprobă încet din cap și se întoarse la mașină. Ea îi făcu cu mâna. Norton dădu înapoi, uitându-se în spate.

Îl urmăriră plecând înainte ca Sevgi să se întoarcă spre ușa clădirii și să-i arate scanerului fața. Ușa se deschise cu un geamăt hidraulic.

— Etajul șase, zise săltându-și rucsacul pe umăr. Nu e lift.

— Zău? Și ce rost are?

— Parfum de epocă. Vii?

Începură să-și târșească picioarele pe scări. În timp ce urcau, panourile LCLS se trezeau clipind pe fiecare palier, apoi se stingeau în urma lor. Lumina albă, puternică străluce pe pereții cu picturi în stil graffiti pre-Secesiune și cu holoimagini ale clădirii în diversele ei stadii de dezvoltare. Sevgi constată că le observa pentru prima dată după luni de zile, conștientizând faptul că bărbatul din spatele ei aprindea toate luminile pentru ea, nu numai LCLS-urile. Își reprimă impulsul de a face pe ghidul turistic.

În apartament trecu dintr-o cameră în alta, arătându-i unde erau lucrurile. El intră la baie imediat ce termină ea. Cât stătu el acolo, Sevgi verifică ferestrele, programă încuietorile, se organiză. Aduse așternuturi și o pătură dintr-un dulap. Își surprinse imaginea într-o oglindă în timp ce scotea lenjeria și nu-și recunoscu expresia de pe față. O stare de confuzie călduță, iritabilă creștea în ea, ca și cum n-ar fi știut ce să facă. Întoarsă în living, umflă *futon*-ul și îl extinse. Tocmai întindea cearceaful când el veni lângă ea.

— Îți aparține, zise Sevgi terminând și ridicându-se.

— Mulțumesc.

Stăteau în picioare, uitându-se la așternuturile curate, proaspete. El părea să aștepte ceva. Probabil ca reacție, un circuit se închise undeva în interiorul ei. Băgă mâinile în buzunarele hainei și îi prinse privirea.

— Ușa are încuietoare dublă, spuse. Cu cod ADN.

El încruntă o sprânceană. O întrebare tăcută.

„La naiba, începem."

— E mai bine să știi de pe-acum, Marsalis. O să afli mai devreme sau mai târziu, așa că e mai bine să afli de la mine. Ultima mea relație a fost cu un treisprezece. E mort acum, dar știu cum merg lucrurile, spuse și își atinse tâmpla cu degetele. Știu cum funcționați aici, sus. Acum probabil calculezi cel mai scurt drum prin oraș până pe East 45 și First.

Nicio reacție vizibilă. Continuă:

— Ai dreptate, nu e departe. Trei, patru kilometri, traversezi granița și ești liber. E teritoriu ONU, chiar aici, în inima New York-ului. Nu sunt sigură cum o să te scoată după aia, dar bănuiesc că puterea existentă în Uniune n-o să se chinuie prea mult. În general au o relație mai bună

cu ONU decât cu COLIN. Ca să spunem adevărul, nici ei nu ne simpatizează mai mult decât cei din Republică.

— Asta trebuie să fie foarte supărător pentru voi.

— Amabil din partea ta. Așadar, cum am spus, știu ce-ți trece prin minte. Nici măcar nu te condamn prea mult. Aici nu ești chiar liber – te-ai blocat în ceva la care probabil ai prefera să nu participi. Ești privat de libertate, și știu cât de rău e așa ceva pentru mintea unui treisprezece. Cauți o cale să păcălești încuietorile sau să spargi ușa.

Cuvintele lui Ethan. Obișnuia să zâmbească atunci când le spunea, acel zâmbet de genul „arde ceva".

Așteptă să vadă ce va face el. Dacă va face vreo mișcare.

Nu făcu nimic. Ridică doar o sprânceană, privind în jos la palma deschisă. Ea recunoscu antrenamentul de dislocare și o străbătu un fior ușor.

El își drese glasul.

— Bine, e grozav să fiu atât de bine înțeles. Dar vezi, domnișoară Ertekin, pare să existe o scăpare majoră în procedurile prezentate. Dacă sunt ticălosul treisprezece violent și spărgător de uși care...

— N-am spus...

— ...care presupui că sunt, atunci ce mă oprește să-ți sparg capul aici pe loc, să te tai ca să fac rost de ceva sânge cald pentru prețioasele tale încuietori ADN, apoi să sprintez înainte de venirea zorilor prin oraș?

— Încuietoarea funcționează numai cu salivă.

Se holbă la ea.

— Tot aș putea să ți-o scot din gură după moarte.

— Crezi că mă sperii, Marsalis?

— Puțin îmi pasă dacă te sperii sau nu.

Pentru prima dată de când îl cunoscuse, vocea lui se încordase, tinzând spre furie.

— Te-ai regulat cu un ratat de îmbunătățit genetic care pretindea că e treisprezece și vrei să te autoamăgești că eu sunt el, asta-i problema ta. Nu știu ce simbolizez eu pentru tine, Ertekin, ce *vrei* să simbolizez, dar nu sunt dispus la asta. Nu sunt, fir-ar al dracului, un număr, nu sunt un cod genetic. Eu sunt Carl Marsalis, cred că am făcut deja cunoștință.

Întinse brusc brațul, într-o parodie de ofertă a unei strângeri de mână, apoi îl lăsă să cadă.

— În caz că n-ai înțeles ideea, este *tot* ce sunt. Dacă ai o problemă cu asta, atunci du-te dracului și rezolv-o undeva unde să nu fiu obligat să te ascult.

Stăteau față în față, fixându-se, la câțiva metri distanță unul de celălalt. Lui Sevgi i se părea că încăperea se leagănă ușor pe axa privirilor lor.

— Te afli în casa mea, îi reaminti ea.

— Atunci cazează-mă la hotel.

Îi susținu privirea un timp, apoi se uită în jos, spre *futon*-ul desfăcut.

— Unul cu room service care nu ține predici clienților.

O altă pauză:

— Și cu lift.

Din senin, o pufni râsul. Tuși.

— Corect, zise.

El ridică din nou ochii. Rânji.

— Corect.

Sevgi se așeză pe unul dintre brațele canapelei. Ținea încă mâinile în buzunare, dar putea simți cum tensiunea începe să o părăsească. Marsalis ridică un braț spre ea, apoi îl lăsă să cadă.

— Sunt obosit, zise.

Nu era clar dacă intenționase să sune ca o scuză sau ca o informație.

— Nu mă duc nicăieri, nu încerc să te las baltă. Am de gând să dorm și de dimineață o să vedem dacă o putem lua de la capăt. Ți se pare în regulă?

Sevgi aprobă cu o mișcare a capului.

— Sună bine.

— Mda.

Privi în jur, apoi fixă iar *futon*-ul:

— Bun. Mulțumesc că mi-ai făcut patul.

Ea ridică din umeri.

— Ești oaspetele meu.

— Pot să-mi iau un pahar cu apă?

Sevgi se ridică și făcu semn din cap spre bucătărie.

— Sigur. Răcitorul e pe masă. Paharele sunt în dulapul de deasupra. Servește-te singur.

— Mulțumesc.

— Nicio problemă. Noapte bună.

Se duse în dormitor și închise ușa în urma ei. Stătu acolo un timp, ascultându-l cum se mișca prin bucătărie. Apoi scoase mâna dreaptă din buzunar, deschise palma și analiză paralizorul Remington. Părea inofensiv, un tub scurt, gros, de un gri mat și neted. Încărcătura clipea verde la un capăt. Aruncat cu putere sau înfipt în țintă cu mâna, avea destulă energie ca să doboare orice om și să-l lase acolo aproape douăzeci de minute.

Ezită o clipă, apoi strecură paralizorul sub pernă și începu să se dezbrace.

Marsalis se întinse cu fața în sus pe *futon*, sprijinindu-și capul pe palmele încrucișate, și fixă tavanul.

„Deci tot închis."

„Târfă proastă."

„Mă rog, nu chiar. Te-a simțit de la o mie de metri. Asta o face să fie al naibii de deșteaptă."

Oftă și se uită într-o parte spre fereastră. Șase etaje – o clădire probabil zăvorâtă cu același sistem de securitate ca la ușă. Nicio șansă.

„Întotdeauna...„

„Of, la dracu'. Nu l-ai *ascultat* pe Sutherland? Să faci numai lucruri cu care să trăiești fericit. Ți-a făcut patul, ce naiba. Ai scăpat din Republică, ai scăpat din închisoare. Cât de rău poate să fie?"

„Rămâi până la sfârșit, analizează cazul. Dă câteva sugestii, fă-i să se simtă confortabil cu tine. Dacă vor să meargă treaba, nu te pot ține în lesă zi și noapte."

Se întinse după pahar și se ridică în capul oaselor să bea.

„Deci ea e o iubitoare de ciudați. Nu pare genul."

„Genul fiind? Zooly?"

„Haide, asta a fost o dată."

„De două ori. Până acum."

„Zooly e o prietenă."

„Da, o prietenă căreia îi place să reguleze ciudați din când în când. Te-ai gândit vreodată la asta? Poate statutul meu genetic e de vină."

„Corect. Și poate Ertekin asta și-a regulat prietenul ciudat numai pentru ceea ce era el."

„Of, culcă-te."

Nu reușea. Meshul îi provoca junghiuri ruginite, în contratimp cu pulsul lui.

„Mai bine să te ocupi mâine de asta. Aproape patru luni de clorură sub nivelul standard, o să fii norocos dacă nu te apucă în curând."

„Cu Dudeck și amicii lui păruse să meargă."

Mda, dar acum nu ai de-a face cu o gașcă de dobitoci neo-naziști, ci cu un alt treisprezece. Un treisprezece adaptat, după cum se pare. O să trebuiască să fii dopat corect tot timpul dacă o să... Stai așa. Dacă o să ce? Câteva zile și o gardă lăsată jos, și am plecat de aici, ține minte."

Începu să se uite iar fix la tavan.

Capitolul 18

O revărsare bruscă de clorură îl trezi cu o durere resimțită până în măduva oaselor, de-a lungul antebrațului stâng, transpirând brusc din cauza suferinței intense. În somn se ghemuise instinctiv și, când se trezi, avea un scâncet slab înțepenit în gât. Antrenamentul de control al durerii al Mătușii Chitra, imperativul tăcerii.

Acceptă durerea, respiră, respiră controlat, și *nu scoate niciun sunet*. Înghiți în sec și se rostogoli, protejându-și membrul dureros cu celălalt braț.

Își aminti că se afla acasă la Sevgi Ertekin și se relaxă. Scâncetul se eliberă într-un geamăt adânc.

Camera era inundată de o lumină abia filtrată – la ferestre erau draperii varipolara și cineva uitase să le opacizeze complet noaptea trecută. Ceasul lui arăta puțin peste ora nouă.

Mârâi și-și flexă degetele mâinii stângi, alungând durerea. Meshul, din motive pe care laboratoarele biologice Marstech aparent încă nu le înțelegeau, își „amintea" traumele rănilor și tindea să supraîncarce sistemul în acele părți ale corpului care suferiseră în trecut. Era în regulă atâta timp cât sistemul era alimentat corect; în cel mai

rău caz, te alegeai cu o căldură și o mâncărime pe locul rănilor vechi. Dar, de la rahatul pe care-l cumpărase de la Louie în ultimele luni, interfața neuromusculară trebuia să fi fost iritată și inflamată. Iar Carl oprise cândva un câine de luptă saudit cu antebrațul. Un hibrid monstruos, modificat genetic, pal ca o fantomă și arătându-și colții când se materializase din noaptea deșertului și sărise la gâtul lui.

Impactul îl trântise pe spate, fălcile se afundaseră în os și, chiar și după ce omorâse ticăloșenia, avusese nevoie de aproape cinci minute să-i descleștеze fălcile și să scape de el.

Ascultă sunetele din apartament și nu auzi nimic. Evident, Ertekin încă dormea dusă. N-avea nicio șansă să mai adoarmă acum, iar ușa era tot încuiată. Se gândi o clipă la încuietoare, apoi renunță, își trase pantalonii și se duse în bucătărie. După o scurtă căutare în dulap făcu rost de cafea pentru espresorul din colț. OLYMPUS MONS ROBUSTA BLEND – DIN ADEVĂRATELE LABORATOARE GENETICE MARSTECH! „Mda, sigur". Își permise un zâmbet acru și programă mașina pentru două cafele slabe, apoi se duse la frigider după lapte.

Erau două cutii de carton LongLife deschise; după greutate, una părea plină cam pe jumătate, iar cealaltă mult mai puțin. Dintr-un impuls adulmecă ambele cartoane rupte. Se strâmbă și le răsturnă cu grijă una după alta în chiuvetă. Din cea mai puțin plină ieși conținutul semisolid și greu, împrăștiindu-se pe metal în cheaguri albe, subțiri. Clătină din cap și curăță mizeria.

— Tu și Zooly v-ați înțelege ca-ntr-o casă în flăcări, murmură și se întoarse la dulap să mai caute lapte.

— Cu cine vorbești?

Se întoarse cu o nouă cutie în mână. Bucătăria se umpluse de mirosul cafelei, și ori asta, ori zgomotul pe care îl făcuse scotocind în dulapuri o trezise pe Ertekin. Stătea în ușa bucătăriei, cu pleoapele grele, cu părul nepieptănat, purtând un tricou NYPD decolorat, cu câteva numere prea mare pentru ea și, după cum părea, cam nimic altceva. Expresia de pe fața ei nu era prietenoasă.

— Cântam, răspunse el. Pentru mine. Am făcut cafea.

— Da, asta văd.

El înălță o sprânceană.

— Ești binevenită.

Sevgi îl privi un timp impasibilă, apoi se întoarse cu spatele. El îi observă prin tricou linia șoldurilor, apoi lungimea coapselor când, pe jumătate întoarsă, își apropie picioarele.

— Cât e ora?

— Cam nouă jumate.

— La dracu', Marsalis, spuse și glasul ei se pierdu în depărtarte, înspre dormitor. Ai insomnie sau ce?

Zgomotul apei curgând, o ușă închizându-se și estompându-l. O imagine subită, nechemată îi apăru în minte. Sevgi Ertekin își scoate tricoul și intră sub duș, adunându-și mâinile sub bărbie, dedesubtul șuvoiului de apă caldă, cu brațele aplatizându-i sânii și...

Marsalis zâmbi sarcastic și înlătură scenariul filmului interior înainte să-i ajungă în vintre. Termină oricum de făcut cafeaua. Ieși densă și cremoasă, cu spumă, împrăștiind o aromă care îl transportă în trecut, la corturile prăfuite din tabăra Huari. Mâncărimea rău prevestitoare de pe piele, cauzată de lumina soarelui trecând printr-o atmosferă abia de curând devenită suficient de densă ca să poată fi respirată, atracția inconfortabilă a gravitației lui Marte,

strânsoarea slabă a unei planete care nu îl recunoștea ca aparținându-i și nu înțelegea prea bine de ce ar trebui să-l suporte. Cafea în căni de aluminiu, praful scrâșnind sub picioare și Sutherland lângă umărul lui, recitând discursuri, ca mormăitul liniștitor al unui utilaj greu dintr-o uzină. „Aici nu e nimic la scară umană. Apără-ți ochii de soare și privește." Și uluitoarea imagine a Masivului Verne, care te făcea să-ți înclini capul pe spate, susținând punctul de vedere al celuilalt bărbat.

Turnă cafeaua în două căni, luă una pentru el și pe a ei o lăsă să se răcească pe masa din bucătărie.

O servise al dracului de bine. Sorbi din cana lui și făcu o față surprinsă. „Din adevăratele laboratoare genetice Marstech" era corect. Ura când realitatea confirma laudele răsunătoare ale șarlatanilor. Se întoarse în living și se uită la piața de jos. Nu cunoștea bine orașul, iar acea parte chiar și mai puțin, dar clădirea în care locuia Ertekin era un bloc nanotech destul de standard și bănuia că și piața deschisă de dedesubt făcuse parte din același proiect de reamenajare. Avea liniile vag organice de la începuturile nano-construcțiilor. Cunoștea zone din sud-estul Londrei care arătau cam la fel. Clădiri într-o găleată – le torni doar și le urmărești crescând.

O auzi ieșind din dormitor, o auzi umblând prin bucătărie. Apoi o simți în aceeași cameră cu el, în spatele lui, privind. Își drese glasul. El se întoarse și o văzu în partea opusă a camerei, îmbrăcată și întrucâtva pieptănată, ținând cana de cafea în ambele mâini. Făcu semn cu cana.

— Mulțumesc.

Își îndepărtă privirea, apoi reveni:

— Eu... nu sunt prea grozavă dimineața.

— Nu-ți face probleme.

Căută la întâmplare ceva care să umple liniștea dintre ei:

— E un posibil semn de măreție. Nici Felipe Souza nu era, din câte se știe.

O urmă de zâmbet.

— Nu?

— Nu. Toată dinamica lui moleculară funcționa în timpul nopții. I-am citit biografia când am ajuns înapoi pe Pământ. Mi s-a părut ceva potrivit, înțelegi. Oricum, cartea spune că, atunci când l-au luat la UNAM, refuza să țină cursuri înainte de prânz. Grozav să ai un astfel de profesor, nu?

— Nu pentru tine.

— Păi, capul meu începe să se învârtă imediat ce treci de structura de bază a atomului, așa că...

— Nu, mă refeream la chestia cu dimineața. Făcu din nou semn cu cana, de data asta ținând-o într-o singură mână, puțin mai deschisă. Tu n-ai fi...

— A, asta, spuse ridicând din umeri. E antrenamentul. Niciodată nu se șterge cu adevărat.

Tăcerea se așternu din nou în urma cuvintelor lui. Conversația prinsă și zdrobită în apele puțin adânci ale stânjenelii ei continue. Marsalis căută ceva de care să se agațe din nou. Ceva ce-i sclipise vag în minte noaptea trecută, când în cele din urmă o luase în jos, pe panta somnului.

— M-am gândit. Voi ați interogat djinnul de la bordul lui *Horkan's Pride*, nu-i așa? În iunie, când a început totul.

— Da.

Glasul ei prelungi puțin cuvântul, întrebător. Lui îi plăcu cum sună. Bâjbâi după o continuare.

— Cine a făcut-o? Echipa locală?

Ea clătină din cap.

— Mă îndoiesc. Am primit transcrierile, probabil a făcut-o vreun *geek* concediat din echipa care se ocupă de interfețele MIT. Ei fac cea mai mare parte din munca noastră cu n-djinnii. De ce, crezi că le-a scăpat ceva?

— Există întotdeauna o posibilitate.

O privire sceptică.

— Ceva ce *tu* ai fi sesizat?

— Bine, poate nu ceva ce le-a *scăpat*, în sine, spuse sorbind din cafea și gesticulând. Doar ceva ce nu căutau, pentru că nu era pus în scenă. O legătură între Merrin și mine. Ceva care ar face o legătură între mine și el.

— O legătură? Ai spus că nu-l cunoști.

— Direct, nu. Haide, Ertekin, ești polițist. Trebuie să știi ceva despre teoria complexității. Relații sociale.

Ea ridică din umeri.

— Sigur. Învățam lucrurile de bază la orele de demodinamică. Intuiția Yaroshanko, Chen și Douglas, Rabbani. Totul până la Watts și Strogatz, toate prostiile despre relațiile în cercuri mici. Și ce-i cu asta? Știi, odată ce ieși cu adevărat în stradă, majoritatea chestiilor din demodinamică sunt cam la fel de utile ca poezia într-un bordel.

El își reține un zâmbet.

— Poate că da. Dar relațiile în cercuri mici funcționează. Iar clubul variantelor treisprezece de pe Marte e un cerc foarte mic. Ca și Marte în sine. Poate că nu-l cunosc pe Merrin, dar fac pariu că ai putea să mă apropii de el până la câteva grade sau mai puțin. Iar dacă astfel de legături există, nimeni nu le poate dibui mai bine decât un n-djinn.

— Da. Orice n-djinn. De ce trebuie să fie *Horkan's Pride*?

— Pentru că *Horkan's Pride* a fost ultimul n-djinn care l-a văzut pe Merrin în viață. E de la sine înțeles că...

Un ușor clinchet la ușă.

Ertekin se uită din reflex la ceas. Nedumerirea îi încreți colțurile ochilor.

— Presupun că Tom nu are încredere să ne lase împreună, zise Carl sec.

Confuzia se stinse, înlocuită de un dispreț pe care el îl consideră contrafăcut. Sevgi se duse la ușă și ridică receptorul privat.

— Da?

Văzu că face ochii mari. Dădu din cap, zise „da" de câteva ori, apoi închise. Când se uită din nou la el, era încruntată de-a binelea. Nu se putu decide dacă era îngrijorată sau supărată, sau amândouă.

— E Ortiz, zise ea. Vine aici.

El își ascunse propria surpriză.

— Ce onoare! Își transportă toți noii angajați cu limuzina?

— Nu, cel puțin de când lucrez eu aici.

— Deci trebuie să fie din cauza mea.

Intenționase să sune nepăsător și încărcat de ironie. Dar undeva, cândva, în ultimele patru luni, își pierduse abilitatea. Simți greutatea propriilor cuvinte, și-o simți și ea.

— Mda, spuse și se uită la el peste cana de cafea. Trebuie să fie din cauza ta.

Îl mai întâlnise pe Ortiz de două ori, dar se îndoia că omul și-ar aduce aminte de el. Ambele întâlniri avuseseră loc cu ani în urmă, ambele fuseseră învăluite în nesinceritatea rigidă și zâmbitoare a vizitelor diplomatice, iar Carl fusese doar unul dintre cele câteva variante treisprezece din șirul pe care agenția îl aliniase ca să țină deoparte lumea la sosirea sa. München II era în plină desfășurare,

se vorbea despre revenirea COLIN la masa tratativelor pentru a aproba acordurile, de data acesta complet, și toată lumea călca ca pe ouă. Pe atunci – Carl își aducea vag aminte, nu fusese atât de interesat – Ortiz era un consilier politic de curând recrutat, proaspăt venit după o carieră politică în Statele Rim, nefiind încă o figură majoră în ierarhia COLIN. Detaliile se estompaseră, dar Carl își amintea de părul grizonat și tenul bronzat, o siluetă de dansator, subțire, cu șolduri înguste, care dezmințea cei cincizeci și ceva de ani. Ușoara înclinare a liniei ochilor serioși, cafenii ar fi putut fi un semn al ascendenței filipineze sau doar al unei operații care să le sugereze votanților același lucru. Un zâmbet frumos.

Cât despre Carl, la momentul respectiv fusese ocupat să se bucure de confortul nou căpătatului său anonimat. Atenția presei, legată de salvarea lui, de întoarcerea de pe Marte și de *Felipe Souza* se stinsese, spre ușurarea lui, în anul precedent; mașinăria faimei, în absența oricărei tentative din partea lui de a reaprinde focul interesului, se plictisise de el și se mutase în altă parte. Sigur, reușise să revină viu și cu mintea întreagă din coșmarul unei defecțiuni a sistemelor în plin spațiu, dar ce *altceva* mai făcuse el în ultima vreme?

UNGLA era complet închisă, de o impasibilitate birocratică, n-avea nimic de-a face cu jocul media viu colorat care le place atât de mult rețelelor. Cazurile de referință abia urmau. Între timp, fiul adolescent al unui rege african își făcuse apariția pe scena Europei, expunându-și capacitățile Xtrasome la colegiul Cambridge și înfățișarea elegantă în cluburile din vestul Londrei. Familia Bannister își prelua, în mijlocul sarcasmului local, cetățenia Uniunii. Un star experia thailandez se căsătorea. Și așa mai departe.

Ochiul media se rotea, iar Carl îi simțea absența ca pe o bruscă umbră răcoroasă în soarele marțian.

Coborâră în stradă. Frigul pătrunse prin geaca S(t)igma subțire pe care și-o procurase în Florida.

Ortiz îi aștepta pe cealaltă parte a bulevardului, sprijinit de flancul limuzinei COLIN, într-o haină simplă, neagră, bând cafea de la un automat de pe stradă. Carl putea să vadă logoul galben cu negru repetându-se, o hologramă slabă în aerul proaspăt de iarnă al pieței, reluat în miniatură pe polistirenul extrudat din mâna lui Ortiz. Vaporii se înălțau din ceașcă și întâlneau aburul înghețat din respirația lui atunci când ducea cafeaua la buze. Un ofițer de securitate discret stătea în apropiere, cu mâinile ușor împreunate, scanând fațada din spatele lentilelor care-i ascundeau ochii.

Ortiz îi observă și puse neglijent cafeaua lângă el, pe capota limuzinei. Când Carl se apropie, făcu un pas în întâmpinarea lui și-i întinse mâna. Nicio tresărire, niciun semn al oțelirii interioare cu care era obișnuit Carl atunci când strângea mâna cuiva care știa ce era el. În schimb, pe fața bronzată a lui Ortiz se întindea un surâs larg care șterge ani întregi de pe chipul lui altminteri sobru.

— Domnule Marsalis, mă bucur să vă văd din nou. A trecut ceva timp, nu știu dacă vă mai amintiți de mine de la Bruxelles.

— Primăvara lui '03, zise Carl mascându-și surpriza. Da, îmi amintesc.

Ortiz făcu o mutră confuză.

— Ce nebunie mai era, nu-i așa? Două planuri, complet diferite și trăgând constant în direcții opuse. Greu de crezut că ne-am ostenit măcar să stăm de vorbă.

Carl ridică din umeri.

— Să stai de vorbă e întotdeauna partea cea mai ușoară. Dă bine, nu costă nimic.

— Da, foarte adevărat.

Atenția lui Ortiz se deplasă cu finețea elegantă a politicianului de carieră:

— Domnișoară Ertekin. Sper să iertați deranjul. Tom Norton mi-a spus că o să veniți, dar am considerat, având în vedere neplăcerile, că ar fi bine să vă ofer o escortă. Și pentru că oricum aveam drum prin oraș...

„Ai crezut că ți s-a ivit prilejul să te dai bine pe lângă ONU. Corect. Sau poate doar să te holbezi la un treisprezece."

Totuși, dincolo de dispreț, Carl nu reușea să-l găsească prea antipatic pe Ortiz. Poate să fi fost strângerea de mână relaxată și zâmbetul, poate doar contrastul cu ultimele patru luni petrecute în Republică.

Se întoarse să surprindă reacția lui Ertekin, să vadă ce putea citi pe fața ei. Ochii de tigru și...

...ceva invizibil străbătu aerul dintre ei.

Carl se puse în mișcare înainte să înțeleagă în mod conștient de ce.

...o sclipire de mișcare neagră în colțul ochiului...

O izbi pe Ertekin cu brațele încrucișate, o trânti la pământ și o strivi acolo. O mână bâjbâi după arma pe care nu o avea. Deasupra capului, aerul străzii erupse într-un șuierat furios.

Foc de electromag.

Auzi limuzina trecând prima, ciuruită de la un capăt la altul – suna ca o aversă subită de ploaie puternică. Cineva țipa, alții gemeau când erau loviți. Trupuri căzeau în spatele lui, abia simțite. Urlete. El o strivea pe Ertekin, căutând în jur...

Gata.

În afara pieței – agitația și panica mulțimii din jur, trei siluete ghemuite îmbrăcate în negru și mersul șuierat al patinatorilor. Țineau strâns pistoalele pulverizatoare electromagnetice butucănoase la nivelul pântecului, atârnate în jos, cu ambele mâini, în timp ce înaintau prin mulțime. Își croiau drum cu umerii – Carl văzu trecători împinși într-o parte și căzând. Meshul făcea ca totul să fie redat cu încetinitorul. Claritatea datorată clorurii îl făcu să-l recunoască pe lider, modificându-și poziția în timp ce ridica gura pistolului pulverizator, cu ochii larg deschiși în zona cu piele palidă vizibilă prin masca neagră de schi. Aflat la cel mult șase metri distanță, voia să se asigure că de data aceasta nu va rata.

Carl își fixă privirea asupra lui și se ridică de jos mârâind.

După aceea, n-a știut dacă faptul că privise în direcția bună, zgomotul pe care-l făcuse sau doar viteza, ajutată de mesh, îi salvase viața. Poate fusese ușoara tresărire de pe fața bărbatului, când se repezise înainte; cu masca de schi, era greu de spus. Însă atunci Carl era deja în picioare, sărind pe el. Trei – numără: *unu! doi! trei!* ...pași rapizi și răsucirea proprie tehnicii *tanindo*. Muchia palmei stângi izbind sub bărbia patinatorului care conducea, în timp ce cu dreapta imprima o mișcare de ascensiune și rotație. Amândoi se prăbușiră, într-un haos de mâini și picioare. Pistolul pulverizator îi scăpă și se sparse. Carl ajunse deasupra patinatorului și începu să-l lovească în față și în gât.

Ceilalți doi acționară cu precizie. Cel din dreapta sări abil peste trupurile ghemuite aflate în calea lui, aterizând cu un sunet puternic de plastic lovit și continuă să meargă. Carl surprinse confuz aterizarea, prea ocupat să-l ucidă pe lider ca să mai fie foarte atent. Dar simți cum celălalt

greșește aceeași manevră și agață din salt, cu o patină, umărul ridicat al lui Carl. Silueta îmbrăcată în negru căzu cu capul înainte, aproape grațios, și se rostogoli pe pavaj. Impact controlat – se putea ridica în secunda următoare. Meshul despărțea momentele ca pe niște bucle de cablu. Carl mai izbi o dată sălbatic cu cotul și, sub el, liderul se înmuie brusc. Când cel căzut era aproape în picioare, Carl făcu un salt înainte, apucă greoi electromagul liderului cu mâna stângă, se suci într-o parte căutând linia de tragere și goli încărcătorul.

Când părăsi pistolul, încărcătura șuieră ca o apă în fierbere. Niciun recul – *slavă Domnului!* – și destul de drept. Carl rămase întins, ca răstignit și urmări cum gloanțele își sfâșie ținta. Patinatorul păru că are de gând să facă un nou salt înainte, dar de data asta smucit, fără grație. Se prăbuși cu fața în jos, se contorsionă o dată apoi nu se mai mișcă.

Mecanismul de alimentare al electromagului tuși în gol și se opri.

Sunetele se auzeau filtrate: voci ridicate și plânsete isterice. Carl le auzea tot prin gheața meshului, ca printr-un tub lung. Se sculă prudent, nu pe deplin convins că cel de-al treilea patinator nu avea să se întoarcă. Aruncă arma goală și se apropie de mort. Se lăsă pe vine lângă trup și trase pistolul din mâna lui. Verifică aproape absent încărcătura și trecu pe autopilot, apoi cercetă pagubele din jur.

Limuzina era făcută praf, având caroseria plină de cicatrice gri pe fondul negru, după ce fusese măturată de focul magnetic.

Ferestrele erau găurite în câteva zeci de locuri, opacizate până la alb, cu un păienjeniș de linii în jurul fiecărei găuri. În mod incredibil, cafeaua lui Ortiz era tot acolo unde o pusese, intactă și aburind tăcută pe capota limuzinei. Dar Ortiz

și ofițerul lui de securitate erau amândoi căzuți, îmbrățișați și nemișcați – se părea că bodyguardul încercase să-și pună șeful la pământ și să-l acopere, dar sângele care se aduna pe pavaj, acolo unde zăceau, sugera că nu reușise. Împrejur mai erau și alte cadavre, cumpărători și negustori de la tarabe prinși în linia focului. Ertekin era în genunchi, holbându-se amețită în jur la dezastru. Din cauza șocului, pielea măslinie i se făcuse palidă.

— Am doborât doi dintre ei, spuse Carl răgușit, ajutând-o să se ridice în picioare. Al treilea a fugit prea repede. Îmi pare rău.

Ea îl privea fix.

— Ertekin, zise, fluturând din degete în fața ei. Ești rănită? Ai pățit ceva? Vorbește-mi, Ertekin!

Se scutură. Îi împinse mâna într-o parte.

— Sunt bine.

Suna ca un croncănit slab. Își drese glasul.

— Sunt teafără. Ar fi bine... să chemăm o ambulanță. Oamenii ăștia...

Se cutremură din nou.

— Cine a fost? Ai văzut...?

— Nu.

Carl se uită în direcția în care dispăruse ultimul patinator. Simțea cum hotărârea îl acoperă ca o gheață.

— Nu, n-am văzut. Dar imediat ce ajunge aici mașina de carne, ar fi bine să mă duci la COLIN, ca să putem începe să lucrăm.

Capitolul 19

Sevgi mai tremura încă atunci când sosiră polițiștii. Simți o jenă bizară când detectivul, un bărbat slab, cu piele întunecată și chip osos, termină de vorbit cu patrula și se apropie de ea.

Era pregătit să ia notițe. Învelită în pătura izolatoare a ambulanței, așezată în ușa deschisă din spate a limuzinei distruse și urmărindu-i pe oamenii de la CSI cum își vedeau de treburi, se simți copleșită de statutul ei de civil.

— Domnișoara Ertekin?

Ridică ochii goi.

— Da, eu sunt.

— Detectiv Williamson.

Deschise palma stângă. Holograma NYPD prinse viață, sclipind spre ea în albastru și auriu, ca o comoară pierdută.

— Aș vrea să vă pun câteva întrebări, dacă vă simțiți în stare să răspundeți.

— Sunt bine.

Luase syn în acea dimineață, la duș, dar probabil încă nu se declanșase, chiar dacă era pe stomacul gol. Se strădui orbește să găsească niște rezerve artificiale și se adună, străbătută de un fior.

— Am fost și eu în poliție. Sunt bine.

— Zău?

Politicos și curios. Williamson nu voia să-i fie amic. Putea să bănuiască de ce.

— Da, unsprezece ani. În Queens, apoi la Omucideri, în Midtown.

Îi reuși un surâs tremurător:

— Voi sunteți de la Douăzeci și opt, așa-i? Larry Kasabian mai e atașat acolo?

— Da, cred că mai e.

Nu era nicio căldură în cuvintele lui. Făcu semn din cap către Marsalis, care stătea țeapăn pe treptele clădirii, în geaca lui de deținut de la South Florida State, privind echipa de la locul crimei cum lucra, de parcă ar fi fost o piesă de teatru montată special pentru el.

— Polițistul pretinde că i-ai spus că tipul ăla e un treisprezece.

— Da, zise blestemându-se pentru ceea ce spusese. Da, este.

— Și... spuse el având un moment de ezitare. Are vreo legătură cu cineva de aici, din oraș?

Sevgi oftă.

— Am ajuns aseară târziu. Este consultant tehnic la Securitatea COLIN, dar încă nu am avut timp să informăm pe nimeni.

— Bine.

Dar evident că nu era bine; expresia lui Williamson rămase rece.

— Nu am de gând să urmăresc problema asta, dar trebuie să-l înregistrați. Astăzi. El, ăă, locuiește cu dumneavoastră?

Implicațiile se insinuau dincolo de cuvinte. Fu ca o palmă. Fu ca tirada tatălui ei, atunci când aflase despre Ethan. Sevgi își simți trăsăturile încordându-i-se.

— Nu, el nu, ăă, locuiește cu mine, îl parodie ea. El, ăă, locuiește într-o locuință plătită de COLIN, imediat ce

îi vom găsi una. Așa că presupun că am putea renunța la paranoia Jesusland. Și poate ne-am putea ocupa de problema prezentă a poliției? Cum să fie?

Ochii lui Williamson fulgerară.

— Foarte bine, domnișoară Ertekin, zise el plat. Problema prezentă a poliției e că ciudatul ăla tocmai a ucis doi oameni înarmați în plină zi, cu mâinile goale, și nu pare să aibă nicio zgârietură. Acum, poate mă las condus de paranoia, sau poate e vechiul și demodatul instinct de polițai, dar ceva nu se potrivește.

— Are un sistem bio îmbunătățit pentru mediul de pe Marte. Și e antrenat pentru luptă de la vârsta de șapte ani.

Williamson mormăi.

— Mda, am auzit despre ei. Răi până-n măduva oaselor, nu? Iar dumneata nu consideri că oamenii pe care i-a ucis aici erau experți.

— Voi asta credeți? Sevgi își frecă degetele de canapeaua ciuruită de gloanțe de lângă ea. Haide, Williamson, uită-te la rahatul ăsta. Experți? Nu, erau doar niște tipi care aveau arme.

— Există vreun motiv să crezi că cineva ar trimite o echipă prăpădită, cu pulverizatoare de închiriat, pe urmele unui manager COLIN?

Ea clătină tăcută din cap. „Nu erau pe urmele lui Ortiz" – o știa în sinea ei. „Ortiz doar le-a stat în cale. Erau aici ca să-l omoare pe Marsalis. Să-l omoare înainte să afle ceva despre Merrin".

Nu avea de ce să-i împărtășească acum astea lui Williamson.

— Polițistului i-ai spus că nu ai văzut deloc lupta?

Clătină din nou din cap, mai categoric de data asta, cu forță.

— Nu, n-am văzut prea mult. N-am prea văzut nimic. Eram la pământ...

— Unde te-a aruncat el, corect?

— Da, așa e.

Greutatea trupului lui peste al ei.

— Probabil mi-a salvat viața.

— Așadar el i-a văzut venind?

— Nu știu. De ce nu-l întrebi pe el?

Williamson dădu din cap.

— Ajung și la asta. Deocamdată te întreb pe tine.

— Iar eu îți spun că nu știu.

Urmă o pauză scurtă. Williamson se porni din nou:

— Conform declarației tale, crezi că au fost trei atacatori. Sau asta e ceea ce a spus prietenul tău ciudat de-acolo?

— Nu. Am văzut unul fugind spre bulevard.

Arătă spre cadavrele împachetate ale oamenilor uciși de Marsalis. Îmbrăcămintea neagră a patinatorilor se vedea clar prin plastic.

— Știu să număr.

— O descriere?

Ridică ochii spre el, privindu-l îndelung.

— Îmbrăcați în negru. Purtau măști de schi.

Williamson oftă.

— Mda. Bine. Ai ceva să-mi spui despre celălalt?

Făcu semn spre al treilea pachet de pe trotuar. Fața palidă și stropită de sânge a bodyguardului lui Ortiz privea cu ochii larg deschiși prin plastic. Fuseseră nevoiți să-l rostogolească pe spate ca să-l scoată pe Ortiz de sub el și să-l urce în ambulanță, și în această poziție fusese acoperit de către cei de la CSI.

Sevgi ridică din umeri.

— Paza.

— Îl cunoșteai?

— Nu. Nu făcea parte din secțiunea mea.

Dintr-odată, Sevgi își dădu seama de ce era Williamson atât de iritat. Teoretic, se aflau pe teritoriul NYPD, dar sub Colony Initiative Act, ea ar fi putut oricând să preia controlul. Fu străbătută brusc de-o senzație de putere, de parcă ar fi avut niște insecte în stomac. Nu era un sentiment total inocent.

Williamson făcu câțiva pași și se opri lângă bodyguardul mort. Se uită în jos la chipul bărbatului.

— Deci omul ăsta l-a acoperit pe Ortiz, corect?

— Aparent, da.

— Mda, asta era slujba lui. Iar ciudatul tău...

— Ai vrea *să nu mai folosești dracului cuvântul ăsta*?

Își atrase o privire curioasă. Detectivul se întoarse la limuzină.

— Bine. Paznicul îl acoperă pe Ortiz. Prietenul tău *modificat genetic* te acoperă pe tine. Ai vreo idee de ce ar fi făcut asta?

Sevgi clătină obosită din cap.

— De ce nu-l întrebi pe el?

— Da, o să-l întreb. Dar variantele treisprezece nu sunt recunoscute pentru sinceritatea lor, spuse Williamson, făcând intenționat o pauză. Nici pentru sacrificiul de sine. Trebuie să însemne ceva pentru el.

Sevgi se uită urât la detectiv, și poate că era din cauza synului care se declanșa, dar se gândi că i-ar fi putut zbura capul de pe umeri lui Williamson dacă ar fi avut o armă în mână. Reveni cu picioarele pe pământ și îl înfruntă.

— Discuția s-a încheiat, domnule detectiv.

— Nu cred...

— Am *spus* că am încheiat discuția.

Fără îndoială, era synul. Furia o împingea, dar medicamentul îi dicta atitudinea. Williamson era cu un cap mai înalt decât ea, dar stătea în fața lui ca și cum ar fi purtat o armură. Ca și cum în ultimele patruzeci de minute nu s-ar fi întâmplat nimic. Pătura izolatoare i se adunase la picioare.

— M-aș bucura să discut cu cineva mai puțin neandertalian. Dar cu tine îmi pierd timpul.

— Investigăm o cri...

— Da, în clipa asta așa e. Vrei să vezi cât de repede pot să transform asta într-o operațiune a Securității COLIN?

Detectivul strânse din dinți, dar nu spuse nimic.

— Dă-te la o parte, lasă-mă dracului în pace, și poți să-ți continui investigația. Altfel îți aplic legislația COLIN, și poți să te întorci să le spui celor de la Douăzeci și opt că și-au pierdut jurisdicția.

Dincolo de syn simți o ușoară împunsătură de vinovăție când îl privea pe Williamson căzut, o empatie venind din anii pe care ea însăși și-i petrecuse „de cealaltă parte a gardului".

Și-o înăbuși. Traversă strada către Marsalis.

COLIN sosi cu forțe modeste, aproximativ zece minute mai târziu. Un Land Rover securizat rulă tăcut prin piață, îndepărtând mulțimea cu un puls subsonic de slabă intensitate care o făcu pe Sevgi să scrâșnească din dinți chiar și la distanță. Ea nu-l anunțase pe Norton, deci altcineva probabil autorizase mișcarea atunci când se răspândiseră veștile despre Ortiz. Poliția ținuse un timp la distanță echipele de filmare acreditate și artiștii independenți, dar deja probabil că se știa totul.

Land Roverul opri la marginea scenei crimei, fără să-i pese prea mult de barierele întinse de NYPD. Un colț umflat de blindaj al caroseriei trecu de raza galbenă luminoasă și declanșă alarma. Polițiștii în uniformă sosiră alergând.

— Subtil, zise Marsalis.

Ușa pasagerului din față se deschise, atârnând într-un unghi îngust. Tom Norton se ridică pe prag în spatele ei, cercetând scena crimei. Chiar și de la depărtare Sevgi putea vedea cât de cenușie îi era fața.

— Sev?

— Aici.

Îi făcu cu mâna de pe treptele clădirii și Norton o observă. Deschise mai mult ușa, coborî și o închise la loc. Schimbă câteva vorbe cu polițiștii întâlniți în cale, își prezentară reciproc insignele și ei îi deschiseră drumul. Cineva se duse să oprească alarma și liniștea inundă strada. Land Roverul se retrase câțiva metri și rămase acolo, torcând ca un tanc elegant, ceea ce în esență și era. Șoferul nu-și făcu apariția.

— Reacționăm cam exagerat, nu-i așa? întrebă Sevgi când Norton ajunse lângă el.

El făcu o grimasă.

— Spune-i asta lui Ortiz.

— E bine?

— Comparativ cu ce? Nu e mort, dacă la asta te referi. L-au conectat la jumătate din mașinile de menținere a vieții disponibile la Weill Cornell. Răni la organele importante, dar are deja pe undeva un stoc de culturi. Familia a fost anunțată.

Norton părea că se simte rău uitându-se în jur la cadavrele înfășurate strâns în plastic.

— Şi oricum, ce *dracu'* făcea aici, Sev?

Ea clătină din cap.

— Cred că voia să mă întâlnească pe mine, zise Marsalis ridicându-se în picioare pentru prima dată după atac, apoi căscă larg.

Norton îl fixă cu neplăcere.

— E vorba numai despre tine, nu?

— NYPD este pe capul lui Tom, zise Sevgi detaşat. Detectivul care se ocupă de caz n-a dat doi bani pe Ortiz, tot ce voia să afle era cum de avem un treisprezece fără licenţă în libertate, pe străzi.

— Aşa-i, spuse Norton concentrându-se asupra noii misiuni. Cum îl cheamă pe detectiv?

— Williamson. De la Douăzeci şi opt.

— O să vorbesc cu el.

— S-a vorbit deja. Nu la asta mă refer. Cred că ar fi mai bine dacă am lăsa să pară un atentat asupra lui Ortiz.

— Crezi că nu a fost?

Norton clipi nedumerit. Arătă spre unul dintre asasinii morţi:

— Echipaj de patinatori, Sev. Urmăresc limuzina în trafic, e procedura standard a bandelor. În oraş avem zece, douăsprezece crime pe an exact în acelaşi mod. Ce altceva vrei să scoţi din asta?

Sevgi făcu semn din cap către Marsalis.

— Hai, Sev, cred că glumeşti. Am venit în oraş de mai puţin de o zi. Cine ştia că suntem aici?

— Nici altfel nu are niciun sens, Tom. Tipii ăştia erau o bandă de pe stradă, una de la nivelul de jos. De ce ar veni după unul de la etajul cincizeci, ca Ortiz? Omul ăsta n-ar recunoaşte problemele străzii nici dacă l-ar mușca de cur.

— Tocmai a pățit-o, făcu Marsalis, plat.

Norton îl învrednici cu o privire dură. Sevgi interveni:

— Uite ce e, indiferent ce s-a petrecut aici, am avut parte de suficientă publicitate nedorită în Florida. Hai să nu repetăm performanța. Cere-le polițiștilor să nu abordeze problema din unghiul treisprezece, asigură-te că media n-o propagă. Pentru public, Marsalis poate fi un eroic bodyguard al COLIN, a cărui identitate e protejată ca să-și poată continua faptele bune.

— Da, acceptă Norton acru. Contrar ideii de a fi un sociopat periculos care încă nu a făcut nimic util pentru noi.

— Tom...

Marsalis rânji. Era ca tresărirea unui mușchi.

— Mă rog, am salvat viața partenerei tale. Asta contează?

— Din câte pot să văd, ți-ai salvat propria piele, cu ceva beneficii colaterale. Sevgi, dacă acest Williamson face scandal în legătură cu prietenul nostru, va trebui să vă scot pe amândoi de aici.

— Asta e o idee bună.

Vocea lui Marsalis era prietenoasă, dar ceva din profunzimile ei o făcu pe Sevgi să se uite la el. Își aminti modul în care privise în urma asasinului scăpat, lipsa de intonație a glasului lui atunci când îi spusese: „Imediat ce ajunge aici mașina de carne, ar fi bine să mă duci la COLIN ca să putem începe să lucrăm." Vorbise cu o fermitate care aducea cu liniștea de după o împușcătură. Acum, dintr-odată, își făcea griji pentru Tom Norton și pentru frivolitatea lui nepăsătoare.

— Și mie mi se pare bună, zise în grabă. Tom, putem să ne legăm cu n-djinnul de pe *Horkan's Pride* la COLIN? O interfață directă?

Norton o privi curios și își lăsă privirea să-i alunece la omul negru de lângă ea și înapoi. Ridică din umeri.

— Da, presupun că *am putea*. Dar pentru ce naiba? MIT ne-a dat deja scripturile.

I se adresă direct lui Marsalis:

— Există fișierele la birou. Le poți parcurge dacă vrei.

— Dar nu vreau.

Marsalis zâmbea amabil. Văzându-l, lui Sevgi îi trecu un mic fior pe șira spinării.

— Ceea ce *vreau*, Tom, este să vorbesc cu n-djinnul lui *Horkan's Pride*.

Norton deveni rigid.

— Așadar deodată ești expert în psihologia inteligenței artificiale?

— Nu, sunt expert în vânarea și uciderea variantelor treisprezece. Pentru asta m-ați și angajat. Îți aduci aminte?

— Da, și nu crezi că această prețioasă specializare ar fi...

— Tom!

— ...mai bine folosită dacă am revedea scenele crimelor cărora încercăm să le punem capăt?

Bărbatul negru continua să zâmbească. Continua să stea relaxat, la o distanță pe care Sevgi o evaluă dintr-odată ca fiind puțin dincolo de limita la care Norton îl putea atinge.

— Nu, nu cred.

— Tom, *destul*. Ce dracu' ai în dimi...

— Ce am, Sev, e...

O tuse prin care-și dregea ostentativ vocea. Se opriră amândoi, întorcându-se spre Marsalis.

— Nu înțelegeți, zise el liniștit.

Tăcură. Felul în care le solicita atenția părea să fie ceva ce rămăsese agățat la finalul cuvintelor lui, ca un ordin.

— Nu înțelegeți cu ce vă confruntați, zise și zâmbetul îi reveni, plutind, ca atras de o amintire. Credeți că dacă Merrin a ucis câteva zeci de oameni, e un fel de criminal în serie la scară mare? Nu de asta e vorba. Criminalii în serie sunt oameni *bolnavi*. Tu știi asta, Sevgi, chiar dacă Tom nu știe. Ei lasă urme, lasă indicii, sunt prinși. Asta din cauză că, în cele din urmă, conștient sau inconștient, ei *vor* să fie prinși. Omorul calculat este un act antisocial, e greu pentru oameni să-l comită, cere circumstanțe speciale, fie la nivel personal, fie social, care să le declanșeze această capacitate. Dar așa sunteți voi. Spre deosebire de mine, de Merrin, ori de orice altă variantă treisprezece. Noi nu suntem ca voi. Noi suntem vrăjitoarele. Noi suntem exilații violenți, lupii singuratici nomazi a căror rasă ați decimat-o atunci când agricultura și traiul stabil au ajuns atât de populare. Noi nu avem, nouă nu ne *trebuie* un context social. Trebuie să înțelegeți asta: *nu e nimic în neregulă cu Merrin*. Nu-i bolnav. Nu ucide oamenii ăia ca exprimare a vreunei psihoze din copilărie, n-o face fiindcă îi identifică drept un grup dezumanizat, separat, extratribal. El doar duce la îndeplinire un plan de acțiune și *se simte bine* făcând-o. Și nu va fi prins – decât dacă mă puteți aduce la el.

Norton clătină din cap.

— Spui că Merrin nu e bolnav? N-ai fost acolo când au deschis carcasa lui *Horkan's Pride*. N-ai văzut ce mizerie a lăsat.

— Știu că s-a hrănit cu pasagerii.

— Nu. Nu numai că s-a *hrănit* cu ei, Marsalis. I-a rupt în bucăți, le-a scos ochii și a împrăștiat rămășițele

dintr-un capăt al secțiunii echipajului până la celălalt. Asta a făcut el.

Norton inspiră, încercând să se calmeze:

— Dacă vrei să numești asta plan de acțiune, n-ai decât. Mie mi se pare nebunie clasică.

Urmă o scurtă pauză, dar Sevgi observă cum informațiile primite îl blocară pe Marsalis.

— Bun, va trebui să-mi arătați imaginile alea, zise el în cele din urmă. Dar presupunerea mea e că a avut un motiv pentru orice a făcut.

Norton zâmbi trist.

— Sigur că a existat un motiv. Șapte luni de unul singur în spațiul cosmic și o dietă compusă din carne de om. Și eu m-aș simți cam la limită în asemenea circumstanțe.

— Nu e suficient.

— Așa zici tu. Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să greșești? Poate că Merrin chiar a cedat. Poate că o variantă treisprezece nu e chiar așa de supraumană cum crede toată lumea.

Cuvintele îl făcură pe Marsalis să zâmbească acru.

— Mulțumesc pentru solidaritate, Tom. E drăguț din partea ta, dar eu nu mă grăbesc să fiu asimilat. Variantele treisprezece nu sunt umane în modul în care sunteți voi, iar acest Merrin nu are de ce să fie o excepție. Voi judecați ceea ce face el după măsurile normale umane, și faceți o mare greșeală. De fapt, m-ați angajat ca să-i stabilesc profilul, așa că hai să trecem la treabă și să facem asta, începând de la ultima ființă care l-a văzut în viață. Mă lăsați să vorbesc cu n-djinnul lui *Horkan's Pride* sau nu?

Capitolul 20

Cerul nopții se întindea la picioarele sale.

Nu cerul nopții pe care îl puteai vedea de pe Pământ, de pe Marte sau de oriunde altundeva, de pe brațul galaxiei.

În schimb, podeaua neagră era presărată peste tot cu puncte incandescente. Stelele își înghesuiau strălucirile una în alta sau erau împăștiate pe venele de marmură multicoloră ale nebuloasei. Ar fi putut fi o imagine perfectă, generată artificial, a unei ipotetice lumi din centrul Căii Lactee; ar fi putut fi doar o mie de ceruri locale diferite, suprapuse unul peste celălalt și amplificate până la incandescență. Făcu câțiva pași și stelele se sfărâmară sub tălpile lui într-o pulbere albă, întinsă peste cerul negru ca cerneala. Deasupra, cerul era de un un gri oțelit, claustrofobic, mânjit cu bule urâte, răsucindu-se în spirale largi.

„Blestematele duhuri din mașinărie!"

Nimeni nu știa de ce djinnii de la bord rulau astfel de medii virtuale. La întrebările pe acest subiect, inginerii de interfață obținuseră răspunsuri vagi, care nu aveau niciun sens lingvistic. „Curge-va din el, nu poate greul, acolo, prin, copt și fără roade" fusese unul dintre cele faimoase. Carl cunoscuse pe Marte un inginer de interfețe care îl tipărise și îl lipise deasupra patului său ca pe un citat zen. Matematica însoțitoare avea aparent și mai puțin sens, cu toate că tipul insista că există „o anumită eleganță dementă", indiferent ce ar fi însemnat asta. Avea în plan să scoată o carte, o colecție de haikuuri ale n-djinnilor,

în tiraj foarte mic, pe hârtie scumpă, cu ilustrații ale formatelor virtuale pe coperte.

Părerea lui Carl, despre care admitea că nu se baza pe nicio probă concretă, era că n-djinnii făceau glume elaborate pe socoteala omenirii obtuze. Presupunea că acea carte, dacă s-ar fi tipărit vreodată, ar fi putut fi considerată o glumă.

În momentele lui mai sumbre, se întreba ce mai putea urma după asta. Fără glume, gata de treabă.

— Marsalis.

Vocea fu prima, apoi urmă interfața, ca și cum n-djinnul aproape uitase că ar trebui să manifeste o imagine căruia omul să i se poată adresa. Ca cineva care cere un număr de contact, apoi scotocește după un pix să-l scrie. Interfața se materializă. Un trup androgin, albăstrui, ca împestrițat de confetti, care stătea astfel încât părea că e mereu așezat în calea curentului de aer dintr-un tunel de vânt. Păr lung, cu șuvițe, fluturând în spate. Carnea ca un milion de mici aripi fremătătoare, rotindu-se în jurul oaselor. Era imposibil să distingă trăsături feminine sau masculine. Sub sunetul vocii era un foșnet, un pârâit ca de hârtie care arde.

Parcă ar fi vorbit cu un înger. Carl făcu o grimasă.

— Eu sunt. Mă căutai?

— Figurezi în flux.

Interfața ridică un braț și o cascadă de imagini căzu din el pe podeaua spuzită de stele. Observă poze de la încorporarea în Osprey, filmări media de după salvarea de pe *Felipe Souza*, alte lucruri care iluminară colțuri ciudate ale amintirii lui și le făcură din nou familiare. Undeva, printre ele, i se păru că vede fața lui Marisol, dar era greu de spus. Îl străbătu un spasm defensiv.

— Nu știam că ți-au dat drumul așa de repede.

Era o minciună. Ertekin îi arătase documentele de eliberare de la MIT – știa chiar și ora la care n-djinnul fusese recalibrat și i se permisese reintegrarea în flux.

— Poate fi dăunător pentru sistemele mele să funcționeze fără acces complet la informații, spuse grav silueta albastră. Repunerea în funcțiune a unui nano-motor artificial lipsit de conștiință necesită reconectarea la fluxurile de date locale.

Fără nimic uman în el, djinnul ținea în continuare brațul ridicat, iar revărsarea de imagini continua.

Carl făcu semn spre display.

— Corect. Și ce au de spus despre mine în ultima vreme fluxurile de date locale?

— Multe lucruri. În prezent, UNGLA te definește drept agent genetic cu licență. *The Miami Herald* te numește criminal. Reverendul Jessie Marshall de la Biserica Purității Umane te numește monstruozitate, dar aceasta este o referință generalizată. Știrile extrase din fluxul de date de pe Marte, restrânse în prezent la nivel local, te consideră cel mai norocos om al anului pe Marte, cu toate că anul în cauză este, desigur, 2099. *Frankfurter Allgemeine* te numește...

— Mda, bine. Te poți opri aici.

N-djinnii de bord erau cunoscuți pentru mintea lor care lua totul *ad litteram*. Ținea de natura muncii lor. Cerințe minime pentru o interfață. Oamenii erau o încărcătură congelată. Djinnii stăteau singuri, scufundați în tăcerea neagră, dantelată de electricitatea statică a stelelor, vorbind ocazional cu alte mașini de pe Marte și Pământ când andocau, sau când alte situații logistice o cereau.

— Am venit să-ți pun câteva întrebări.

Interfața așteptă.

— Îți aduci aminte de Allen Merrin?

— Da.

Trăsăturile emaciate, cristice ale lui Merrin apărură în aer în dreptul umărului interfeței. O asemănare de standard ID.

— Ocupant al capsulei beta din secțiunea echipajului, realocată încărcăturii umane în urma directivei COLIN privind traficul interplanetar cu numărul c93-ep-4652-21. Crio-certificat la Bradbury pe 5 noiembrie 2106, cod protocol 55528187.

— Mda, numai că nu a ocupat prea mult timp capsula beta, nu-i așa?

— Nu. Sistemul l-a resuscitat după patru sute paisprezece ore de traiectorie.

— Ai spus anchetatorilor că te-ai întrerupt voluntar după trei sute șaptezeci și opt de ore, sub suspiciunea existenței unor erori într-unul dintre modulele de navigație.

— Da. Am vrut să împiedic trecerea unui posibil agent viral în nucleul navigațional secundar. Se cereau măsuri de carantină.

— Iar Merrin se trezește peste treizeci și șase de ore. Să fie o coincidență?

Figura albastră ezită, cu fața inexpresivă și ochii fixați pe el. Carl bănui că încerca să-și calibreze percepțiile la situațiile legate de eveniment, spicuindu-le dintr-un milion de informații fragmentare cuprinse în detaliile pe care le conținea fluxul de date. Era superstițios, era religios? Ce părere avea despre rolul pe care-l joacă norocul în destinul omului? N-djinnul își rula specificațiile așa cum o mașină ar verifica topografia interfeței unui nou soft.

Dură cam douăzeci de secunde.

— Nu există nimic în sisteme care să indice o relație între cele două evenimente. Resuscitarea pare să fi fost cauzată de o defecțiune a capsulei.

— Ai fost conștient de prezența lui Merrin după ce s-a trezit?

— Într-o măsură limitată, da. După cum am spus, sistemele mele se pot defecta dacă funcționează fără a avea acces neîngrădit la date. În carantină, sistemele secundare ale navei continuă să alimenteze nucleele mele, deși îmi este imposibil să reacționez activ în vreun fel. Traficul se desfășoară într-un singur sens; un protocol de întrerupere previne feedbackul. Un lucru similar se întâmplă cu datele procesate de o minte umană în timpul somnului REM.

— Așadar îl visai pe Merrin.

— Este un mod de a descrie situația, da.

— Și în visele astea, Merrin vorbea?

Silueta din confetti se mișcă ușor în curentul invizibil de aer. Pe chip avea o expresie care ar fi putut însemna curiozitate. La fel cum ar fi putut fi o suferință blândă sau un extaz sexual reprimat.

Nu avea încă abilitatea de a reda expresivitatea umană.

— Cu cine să vorbească?

Carl ridică din umeri, dar nu se simțea deloc în largul lui. Era prea încărcat de amintiri urâte.

— Cu mașinile. Cu oamenii din criocapsule. Vorbea cu sine însuși? Cu stelele, poate? A stat mult timp acolo.

— Dacă asta se poate considera vorbit, atunci da. Vorbea.

— Des?

— Nu sunt calibrat să judec ce ar putea fi considerat „des" în termeni umani. Merrin a fost tăcut 87,22% din

traiectorie, incluzând timpul petrecut în somn. 43,90% din discursurile sale erau aparent adresate...

— Bine, nu contează. Ești echipat pentru funcția intuitivă Yaroshanko?

— Da, constantele fundamentale Yaroshanko sunt prezente în sistemul meu de operare.

— Bun, atunci aș vrea să rulezi un program onorific Tjaden/Wasson căutând legături între mine și Merrin, cu concluzii în lungul unei curbe Yaroshanko. Nu mai mult de două grade de separare.

— Ce referenți dorești să folosesc pentru curbă?

— Inițial, amprentele noastre în fluxul total de date. Sau atât de mult cât ți se permite. O să obții o mulțime de legături Bacon standard, dar nu asta caut eu.

Carl își dori dintr-odată ca Matthew să fie acolo și să facă el asta în locul lui, să treacă prin cabluri, calm și rapid, și să aducă mașinăria la ceva apropiat propriilor sale niveluri ale conștiinței. Matthew ar fi fost în largul lui aici – iar prin contrast, Carl se simțea neîndemânatic. Terminologia complexităților matematice avea un gust bizar pe limba lui.

— Referințe încrucișate privind tot ce a spus sau a făcut Merrin în timp ce se afla la bordul *Horkan's Pride*. Arată-mi tot ce apare.

Silueta albastră zdrențuită se mișcă ușor, unduind în vântul pe care Carl nu-l putea simți.

— O să ia timp, zise.

Carl privi în jur la pustietatea programului, având dedesubt doar infinitul cerului. Ridică din umeri.

— Atunci adu-mi un scaun.

Ar fi putut, presupuse el, să părăsească virtualul și să-și omoare cumva timpul prin sălile boltite în stil neo-nordic ale complexului COLIN din Jefferson Park. Ar mai fi putut sta încă puțin de vorbă cu Sevgi Ertekin, poate chiar ar fi putut să-l gâdile pe Tom Norton cu platitudini ca de la bărbat la bărbat, aducându-l la o atitudine mai maleabilă. Ar fi putut mânca ceva – stomacul lui era un ghem de durere fiindcă nu avusese parte de altceva în afara cafelei de când părăsise Florida, noaptea trecută; îl ignoră cu un stoicism antrenat – alternativa ar fi fost o plimbare printre terasele proeminente de pe malul râului. Sevgi îi spusese că avea acces în tot complexul.

În schimb, stătea sub cerul de metal nituit și îl privea pe Merrin vorbind prin intermediul viselor n-djinnului.

Interfața îl părăsise pe scaunul lui – o geometrie a cozilor de cometă ciocnindu-se cu un capitonaj de nebuloase gazoase, care apăreau rotindu-se din cerul nopții, de parcă s-ar fi ca aruncat spre el – apoi dispăruse în depărtare, către capătul curentului de aer care sufla continuu prin trupul său. Altceva apăruse în locul ei – la început un mic panou rectangular ca un vechi timbru holografic pe care Carl îl văzuse odată într-un muzeu din Londra, fluturând între colțurile țepene și crescând pe măsură ce se apropia, până când se opri brusc, tăcut, înalt de trei metri și lat de doi, înclinat puțin pe spate la bază, la câțiva pași depărtare de locul în care stătea el. Era o cascadă de imagini, la fel ca în cazul cortinei pe care își văzuse propria figură căzând din brațul ridicat al djinnului. Tăcut și incoerent în procesele asociative non-umane ale n-djinnului.

Îl văzu pe Merrin sculându-se din capsula beta a secțiunii echipajului, amețit de resuscitare, dar mișcându-se deja după un tipar precis și ușor recognoscibil al mișcărilor. Îl

văzu păşind pe coridorul din spate al lui *Horkan's Pride*, cu o expresie insondabilă pe chip.

Îl văzu curăţându-şi carnea Helenei Larsen dintre dinţi cu o mini-şurubelniţă manuală din dulapurile mentenanţei.

Îl văzu solicitând un port vizual lateral neacoperit, stingând luminile interioare ale navei. Îl văzu prinzându-se cu braţele de marginile ferestrei şi uitându-se afară aşa cum un nebun priveşte în oglindă.

Îl văzu urlând, cu fălcile depărtate larg, dar în tăcere, în tăcere.

Îl văzu tăind gâtul unui trup fără membre readus la viaţă, întinzând palma să blocheze izbucnirea sângelui arterial.

Îl văzu scoţându-i ochii, cu grijă, meticulos, unul câte unul, şi strivindu-i cu degetele pe textura mată a unui perete de metal.

Îl văzu vorbind cu cineva care nu era acolo.

Îl văzu, o dată, întorcându-se pe coridor şi privind în sus la camera de supraveghere, de parcă ar fi ştiut că el era acolo, urmărindu-l. Atunci zâmbi, iar Carl se înfioră când propriii muşchi faciali îi răspunseră.

Era mai mult, mult mai mult, chiar în scurtul timp cât îi luă n-djinnului să ruleze un Tjaden/Wasson. Imaginile tremurau, fulgerau şi erau înghiţite de alte efecte. Nu era sigur de ce maşina i le arăta sau ce criterii folosea ca să le selecteze. Era aceeaşi senzaţie pe care o cunoştea din timpul petrecut la bordul lui *Felipe Souza*, sentimentul iritant că încerca să bănuiască gândurile unui zeu capricios despre care fusese asigurat – „zău, e adevărat, face parte din programare" – că veghează asupra lui. Sentimentul unei logici imediat dincolo de înţelegerea lui.

Poate că djinnul citea ceva în el, ceva ce el nu era conștient că lasă să se vadă, o nevoie pe care nu știa că o are.

Poate credea că asta era ceea ce voia el.

Poate *era* ceea ce voia. Nu era sigur.

Nu era sigur de ce stătea acolo privind. Dar se bucură când se termină.

Silueta albastră și zdrențuită se întoarse.

— Aici e, îi spuse și ridică un braț agitat, fluturând ca o aripă.

Pe ecranul de dedesubt, Merrin mergea în urma unei târgi automate, conducând-o pe Helena Larsen în scurta ei călătorie din camera criocapsulelor până la autochirurg. Era a doua ei călătorie – imediat sub tivul tricoului, coapsa dreaptă deja se termina cu un ciot strâns bandajat. Murmura ceva pentru sine, aflându-se în starea semiconștientă de după resuscitare, ceva abia audibil, dar n-djinnul compensă și extrase sunetul.

— ...nu din nou, se ruga ea stins.

Merrin se aplecă să prindă murmurul vocii, dar nu mult. Auzul lui era extrem de ascuțit, iar Carl știa asta: i se formase deja în nemișcarea înăbușitoare de la bordul navei, pe când aceasta cădea înapoi spre casă, și era acutizat de aura întunecată a vidului exterior, când bâzâitul brusc îngroșat al rețelei de energie, amplificat prin pereți, era de ajuns să te smulgă din somn, iar zgomotul unei ustensile de bucătărie părea să răsune de la un capăt la altul al navei. Pașii sună înfundat în papucii de bord proiectați să nu zgârie și să nu scrijelească, și după un timp te pomenești că încerci aproape superstițios să nu întrerupi liniștea în niciun fel. Vorbitul – cu tine însuți, de dragul păstrării sănătății mintale, cu mașinile conștiente și semi-conștiente

care te țin în viață, cu fețele visătoare din spatele hublourilor criocapsulelor, cu oricine sau orice crezi că ar putea să asculte – devine un act de sfidare obscură, o nesăbuită violare a liniștii.

— Ba da, iar, îi spunea Merrin femeii din care se hrănea. Moștenirea cormoranului.

Imaginea înghețată.

— Cormoranul, rosti Carl, cu memoria trezindu-i-se.

— Merrin folosește în diferite ocazii același cuvânt, în afara contextului, spuse djinnul. Apare de la sine o asociere. Conform datelor privind rotațiile din tabăra marțiană de muncă din regiunea Wells, atât tu, cât și Merrin l-ați întâlnit pe Robert P. Danvers, SIN 84437hp3535. Extrapolările Yaroshanko vă conectează pe amândoi, prin Danvers, la *familias andinas* de pe Marte și – integrând termenul „cormoran" utilizat aici –, cu o mare probabilitate, și la discutabila identitate SIN, Franklin Gutierrez.

Carl rămase un timp tăcut. Nenumărate amintiri năvăleau rapid, emoții de care credea că se lepădase cu cinci ani în urmă. Își simți degetele încovoindu-se ca niște gheare.

— Măi, măi, măi, rosti în cele din urmă. Gutierrez!

Capitolul 21

— N-am auzit niciodată de el.

Norton se pregătea să nu se lase impresionat. Stătea în picioare, suficient de aproape de Carl ca asta să poată fi considerată o provocare.

— Nu, n-aveai cum, admise Carl.

Trecu pe lângă Norton, se duse la fereastra biroului și se uită afară. Lumina fărâmițată a soarelui de toamnă se

întindea peste East River în petice metalice, ca un fel de luciu chimic.

— Franklin Gutierrez a fost hacker la Lima pe la mijlocul anilor optzeci. Unul dintre cei mai buni, după cum se spune. În '86 a spart Serbanco și a săltat jumătate de miliard de soles. O execuție imaculată. Le-a luat aproape o lună numai ca să-și dea seama ce s-a întâmplat.

Norton mârâi:

— N-a fost chiar așa de imaculată dacă a sfârșit pe Marte.

Carl se luptă cu nevoia subită de a smulge cu mâinile goale coardele vocale ale lui Norton. Își căută răbdarea în interior, în stil Sutherland. „Oferă-ți reacțiile omului care le-a provocat, și deja ai pierdut bătălia pentru tine însuți. Uită-te în schimb dincolo de ele și regăsește-te acolo." Se concentră asupra detaliilor peisajului de dedesubt. COLIN New York, așezat probabil intenționat ca o imagine în oglindă a ONU, se afla la sud de Jefferson Park, la câteva străzi distanță, boltit în consolă deasupra FDR Drive și cu vedere spre râu. Structura avea o acrobație fractală care amintea foarte mult de o mână de bucăți abandonate dintr-o imensă portocală decojită. Păienjenișul fin de nanocarbon alb se întindea peste curbele și unghiurile de sticlă mată, chihlimbarie, apoi plonja în jos ca să îmbrățișeze elegant zona multietajată de pasarele bine îngrijite, alei și grădini care conectau fiecare secțiune într-un întreg. Puteai sta în biroul înalt și deschis pe care îl împărțeau Ertekin și Norton și să privești în jos la întreaga construcție, la grădinile, muchia proeminentă a mezaninului și râul de dincolo de ele. Privirea lui Carl reveni la apă și retrăi brusc sentimentul din primele lui zile petrecute pe Pământ, în urmă cu opt ani, o vreme în

care vederea oricărui spațiu larg cu apă îi provoca un șoc brusc, visceral.

Timpul petrecut cu n-djinnul de pe *Horkan's Pride* îl răscolise, lăsându-l pustiu și agitat de amintiri vechi.

Destul cu privitul.

— Da, l-au prins pe Gutierrez, rosti neutru. Dar l-au prins cheltuind banii, nu furându-i. Ține minte asta. Tipul avea hibele lui, dar nu-i stătea în fire să plece cu tot câștigul.

— Deci i-au oferit posibilitatea relocării? întrebă Ertekin.

— Da, și el a acceptat. Ai văzut vreodată interiorul unei închisori peruane?

Carl părăsi panorama largă a ferestrei și se întoarse în birou, la noii săi colegi.

— A ajuns în Wells, operând sistemele de echilibru atmosferic pentru Uplands Initiative. Când nu făcea asta, se ocupa de contravenții informatice pentru *familias andinas* de pe Marte. Cred că era mai bine plătit decât pentru slujba oficială.

Norton clătină din cap.

— Dacă acest Gutierrez are relații cu crima organizată de pe Marte, atunci am găsit deja o legătură între el și Merrin.

— Nu, nu ați găsit.

Norton și Sevgi Ertekin schimbară o privire. Norton oftă.

— Uite ce-i, Marsalis. Unul dintre primele lucruri investigate a fost...

— Să contactați poliția Coloniei și să-i rugați să vă facă o listă a asociaților lui Merrin de pe Marte. Așa-i.

Carl dădu aprobator din cap:

— Da. Are sens, și eu aș fi făcut la fel. Numai că nu ar fi ajutat la nimic. Dacă Gutierrez avea afaceri cu Merrin, acum au dispărut, șterse din flux ca rahatul de pe fundul unui bebeluș. Nu ați fi rămas decât cu vreo asociere minoră cu vreun mijlocitor minor ca Danvers. Iar oamenii ca Danvers se bat pe umeri cu practic oricine a lucrat vreodată în Wells. Cu alte cuvinte, tranzacțiile voastre sunt invizibile. Așa merg lucrurile când Gutierrez face ceva.

— Și tu de unde știi toate astea?

Ridică din umeri.

— De unde crezi?

— Gutierrez a făcut ceva pentru tine, zise încet Ertekin. Ce anume?

— Ceva despre care nu am de gând să discut cu voi. Ideea e că în fluxul de date legătura mea cu Gutierrez nu mai există, și nici a lui Merrin. Orice căutare asociativă pe care Colonia a efectuat-o în legătură cu Merrin s-a oprit probabil la Danvers. N-djinnul de pe *Horkan's Pride* a mers mai departe numai pentru că nu i-a plăcut coincidența că două variante treisprezece s-au întors de pe Marte în condiții neobișnuite *și* amândouă au avut legături, fără nicio relație între ele, cu un individ de teapa lui Danvers. Asta înseamnă pentru voi intuiție Yaroshanko. Foarte puternică atunci când funcționează, dar are nevoie de ceva pentru triangulație.

— Tot nu înțeleg – spuse Norton iritat – cu ce te ajută acest Gutierrez.

— În sine, deloc. Dar amintirile n-djinnului includ o serie de referințe la un cormoran.

Norton aprobă cu o mișcare a capului.

— Da, am văzut asta de prima dată. „Moștenirea cormoranului", „ceea ce a lăsat cormoranul", „rupe-i,

dracului, gâtul cormoranului". Avem propriile referințe, pe care n-djinnii le reiau. Am verificat argoul marțian și nu am găsit nimic...

— Nu, nu e un termen marțian.

— Ar putea fi acum, sublinie Ertekin. Tu te-ai întors de ceva timp. Oricum, am cercetat limbajul folosit în cadrul Proiectului Lawson și argoul variantelor treisprezece, în general. Și tot nu am găsit nimic.

— E *limeño*.

Norton clipi nedumerit.

— Poftim?

— E un termen underground din Lima. Destul de obscur și vechi. N-djinnul vostru probabil l-a neglijat, considerându-l irelevant. Datează de prin anii șaptezeci, ani în care Gutierrez era un tânăr recrut în circuitul hackerilor de pe coasta andină. Ați auzit de *ukai*?

Priviri goale.

— *Ukai* este o metodă de pescuit în care se folosesc cormorani dresați ca să aducă peștii. E originară din Japonia, dar s-a dezvoltat în comunitatea peruano-japoneză cu circa cincizeci de ani în urmă, când povestea speciilor modificate genetic a luat avânt. *Ukai* se face noaptea, iar cormoranii se scufundă, având un inel pe gât, care îi împiedică să înghită peștele. Sunt hrăniți după ce îi aduc prada stăpânului lor. Vedeți imaginea?

— Hacker plătit.

Ochii lui Ertekin se luminară făcând legătura:

— *Familias andinas*.

— Da. Pe vremea aia, *familias* de pe Pământ erau încă o forță de luat în calcul. Oricine începea ca hacker pe coasta Pacificului de Sud lucra pentru *familias*, sau nu lucra

deloc. Puteai ajunge un renumit *halcon de datos*. Dar îți începeai viața ca un *cormoran*.

Ertekin înclină din cap.

— Inclusiv Gutierrez.

— Inclusiv Gutierrez, aprobă el și o scânteie sclipi între ei atunci când îi repetă cuvintele. Mai târziu și-a căpătat reputația, a avut propriile lui afaceri. A fost prins.

— Iar când s-a dus pe Marte, a găsit familiile așteptându-l din nou.

— Exact. E ca și cum ai face un pas care te duce cu jumătate de secol înapoi în timp. *Familias* aveau o putere cum nu mai avuseseră pe Pământ de zeci de ani. Se pare că Gutierrez a trebuit să se întoarcă la *ukai*. La statutul de cormoran, zise Carl și-și desfăcu brațele, evidențiind încheierea cazului. Mi se plângea de asta tot timpul.

— Asta nu înseamnă în mod necesar că ar fi făcut la fel și cu Merrin, zise Norton.

— Ba da. Gutierrez avea ceva pentru treisprezece. E ceva destul de comun pe Marte, există o întreagă subcultură fetiș dedicată lor. E ca fan-cluburile bonobo de aici. Gutierrez era membru deplin, fascinat de toată afacerea. Avea o analogie preferată, între treisprezece și hackerii din Lima. Supraoameni în toată regula, temuți și urâți de turmă din cauza asta.

Norton pufni.

— Supraoameni. Așa-i.

— Mă rog, era teoria lui, zise Carl egal. Nu a mea. Ideea e că insista mereu cum că a fost redus la statutul de *ukai*, că eu aș putea înțelege rahatul ăsta pentru că sunt cine sunt, pentru că sunt *ce* sunt. Și ar fi folosit exact același refren și cu Merrin.

— Așadar – spuse Norton și se ridică, venind la lumină –, apelăm Colonia, le cerem să-l aducă pe Gutierrez și ne sprijinim pe el.

Carl pufni disprețuitor.

— Da, ne sprijinim pe el de la câteva sute de milioane de kilometri distanță. Zece minute de decalaj la fiecare comunicare. Aș vrea să văd un asemenea interogatoriu.

— N-am spus că noi o să ne sprijinim pe el, ci Colonia.

— Colonia nu se poate sprijini nici de un perete. Las-o baltă. Ce se întâmplă pe Marte nu are efect aici. Nu e o distanță umană.

Ertekin se scufundă și mai mult în scaun, împreunându-și mâinile și privind peste birou. Lumina ferestrei înalte cădea peste ea ca ploile luminoase filtrate prin amurgul de pe Marte. Amintirile lui Carl reînviară și le simți din nou lovitura în piept.

— Dacă *familias andinas* l-au ajutat pe Merrin să evadeze de pe Marte – zise ea rar și aproape doar pentru sine – atunci ar putea să-l ajute și aici.

— Nu ramurile sud-americane, observă Carl. Sunt în război cu familiile de pe Marte de zeci de ani. Mă rog, o *stare* de război. N-ar exista cooperare din partea marțiană.

Ertekin scutură din cap.

— Nici nu trebuie. Mă gândesc la *familias* din Jesusland și la ce a mai rămas din ele în Rim. Se pretind devotate moștenirii din *altiplano*, dar cam asta-i tot. Departe, în nord, ele își fac propriul joc, iar o mare parte din el implică traficul de persoane. Vreau să spun că în Rim au fost strivite destul de bine după Secesiune, le-au destrămat piețele prin schimbări în legile referitoare la droguri, prin politicile deschise din domeniul biotehnologiei. Au mai rămas doar cu sclavia sexuală și trecerea frauduloasă a graniței. Dar încă mai există

acolo, așa cum există și aici. Iar la mijloc, în Republică, încă se mai ocupă de multe din chestiile de pe vremuri.

Cugetă o vreme.

— Mda, bine. Ei controlează șofturile traficului de persoane de care Merrin ar fi avut nevoie ca să intre și să iasă din Republică așa cum a făcut-o. Poate ei au o relație cu ramurile marțiene, un fel de înțelegere prin care obțin serviciile acestui Gutierrez. Întrebarea e: de ce? Ce le iese lor din asta? Unde e beneficiul?

— Tu crezi, se aventură Norton, că ceea ce face el sunt asasinate dictate de *familia*?

— Să aducă un treisprezece tocmai de pe Marte ca să omoare pentru ei? se încruntă Ertekin.

— Nu prea are sens. Se găsesc *sicarios* la un dolar duzina în orice oraș important al Republicii. Închisorile sunt pline de ei.

Norton îi aruncă o privire rapidă lui Carl.

— Asta-i adevărat.

— Nu, trebuie să fie vorba de altceva, spuse Ertekin și ridică ochii spre Carl. Ai zis că Gutierrez a făcut ceva pentru tine pe Marte. Putem presupune că și tu ai o relație de lucru cu *familias*?

— Am lucrat cu ei din când în când, da.

— Poți să te gândești la un motiv pentru care ar face asta?

Continua să-l privească. Avea sclipiri arămii pe irisul ochilor.

Carl ridică din umeri.

— În circumstanțe normale, aș spune că nu ar face-o. *Familias* au o organizare conservatoare, de tip macho, de pe vremuri, și aici, și pe Marte. Au toate prejudecățile standard împotriva oamenilor ca mine.

— Dar?

— Dar în urmă cu niște ani am dat peste un treisprezece care încerca să creeze o alianță cu ceea ce mai rămăsese din ramurile din *altiplano*. Un tip pe nume Névant, francez, fost membru al Unității Speciale de Intervenții a Departamentului Opt. Un om foarte inteligent, specializat în insurecțiile din Asia Centrală. Relații cu dictatorii militari, contraspionaj, tot rahatul ăsta. În timp, ar fi putut ajunge să și lucreze undeva pe-acolo.

— Ar fi putut, îl îngână Norton. Deci putem presupune că nu a avut timp.

— Nu. Nu a avut.

— Ce i s-a întâmplat?

Carl zâmbi trist.

— Eu.

— L-ai omorât? întrebă Ertekin tăios.

— Nu. I-am luat urma până la niște prieteni de-ai lui din Arequipa, l-am amenințat cu pistolul Haag, iar el a preferat să ridice mâinile decât să moară.

— Puțin neobișnuit pentru un treisprezece, nu-i așa? observă Norton ridicând o sprânceană. Să se predea așa?

Carl ridică și el o sprânceană, netulburat.

— Cum am spus, e un tip inteligent.

— OK, deci l-ai arestat pe acest Névant, tipul inteligent, și l-ai adus înapoi.

Ertekin se ridică în picioare și se duse să se uite pe fereastră. Carl bănuia că ea începea să înțeleagă unde duc toate astea.

— Și acum unde e?

— Reintegrat în sistem. Lagărul Eurozone, Anatolia răsăriteană.

— Iar tu vrei să te duci să stai de vorbă cu el acolo.

Nu era o întrebare.

— Da, cred că e mai eficient decât printr-o legătură *v* sau un apel telefonic.

— O să vrea să te vadă?

Ea tot nu se întorsese.

— Păi, nu e obligat, admise Carl. Carta Eurozone îi garantează dreptul de a refuza anchete din exterior. Dacă ar fi vorba de o anchetă oficială a UNGLA, poate l-am putea presa, dar, de unul singur, eu nu am atâta greutate. Numai că, știi, cred că oricum o să vrea să mă vadă.

— Te bazezi pe ceva? întrebă Norton.

— Da, pe experiența anterioară, răspunse Carl, apoi ezită. Noi... ne cunoaștem.

— Înțeleg. Acum câțiva ani l-ai arestat pe tipul ăsta, l-ai trimis să ispășească tot restul vieții în deșertul turcesc, iar rezultatul e că sunteți cei mai buni prieteni.

— Anatolia nu-i un deșert, zise Ertekin absentă, tot de la fereastră.

— N-am spus că suntem cei mai buni prieteni, am spus că ne cunoaștem. După ce l-am arestat, am avut de pierdut câteva zile în Lima, în așteptarea formalităților de transfer. Lui Névant îi place să vorbească, iar eu sunt un ascultător destul de bun. Amândoi...

Telefonul țârâi pe masa lui Norton, în cealaltă parte a biroului. Îi aruncă o ultimă privire lui Carl, apoi se duse să răspundă. Ertekin se întoarse de la fereastră și îl țintui pe Carl cu propria privire neîncrezătoare.

— Crezi că ar trebui să te las să traversezi Atlanticul?

Carl ridică din umeri.

— Faci ce vrei. Dacă vrei să urmezi o altă pistă, te rog, dezgroapă una. Dar Névant e un indiciu evident și nu cred că ar vorbi cu mine în virtual, pentru că o identitate

virtuală poate fi falsificată. Ca să fiu sincer, în locul lui, nici eu nu aș avea încredere. Atavismul nostru genetic nu iubește tehnologia avansată, să știi.

Surprinse tresărirea gurii ei înainte ca ea să-și blocheze zâmbetul reflex. Norton se întoarse de la telefon și momentul trecu. Chipul delegatului COLIN era mohorât.

— Vrei să ghicești? întrebă.

— Merrin e ascuns în clădirea ONU cu o bombă nucleară, sugeră Carl vioi. Și are suficienți ostatici din rândul delegaților cât să aibă ce mânca până la Crăciun.

Norton clătină din cap.

— Îmi pare bine că te distrezi. N-ai ghicit. Ești peste tot la știri: „Un treisprezece îl salvează pe delegatul COLIN, dar ucide două persoane".

— Ah, fir-ar al dracului, zise Ertekin, iar umerii i se lăsară. E tot ce ne trebuia. Cum dracu' s-a întâmplat asta?

— Se pare că pe vreun *geek* frustrat de la unul din site-urile de știri a avut o criză de rememorare perfectă. A scos fața prietenului nostru aici prezent din imaginile de la locul crimei, fața i-a adus aminte de ceva și l-a asociat cu problemele din Florida, spuse Norton și arătă cu degetul. Sau poate a fost geaca. Greu de ratat, și nu chiar la modă. Oricum, *geek*-ul sună la Secția Douăzeci și Opt și pune câteva întrebări. Evident, a avut noroc. Fie a vorbit cu cineva foarte cooperant, fie cu cineva foarte prost.

— Williamson, futu-i.

Norton ridică din umeri.

— Mda, sau oricine altcineva. Poți să pariezi că la jumătate de oră după ce Williamson s-a întors la Douăzeci și Opt, toți polițaii din secție știau că e un treisprezece liber pe străzi. Și probabil nu aveau niciun fel de motiv ca să păstreze tăcerea în legătură cu el. În ochii lor, asta

e o problemă clasică de siguranță publică. Ei nu au nicio relație cu noi, ar fi extrem de fericiți să lase presa să arate cu degetul în locul lor.

— Să arate cu degetul? rânji Carl. Credeam ca m-am aflat acolo ca să-l salvez pe Ortiz.

— Și să ucizi două persoane, făcu Ertekin, obosită. Nu uita partea asta.

— Ne cer o declarație, Sev. Nicholson zice că probabil tu ai fi soluția. Fost detectiv NYPD și tot restul, ar fi mai ușor să minimalizezi sentimentele anti-COLIN pe care le-ar putea răscoli cei de la Douăzeci și Opt.

— O, mulțam, Tom.

Ertekin se aruncă la loc în scaunul ei și ridică privirea spre Norton, uitându-se urât la el.

— O nenorocită de conferință de *presă*? Crezi că n-am altceva mai bun de făcut decât să vorbesc cu *media*?

Norton desfăcu brațele.

— N-am spus-o eu, Sev. Nicholson e de vină. Și după cum vede el lucrurile, nu, n-ai ceva mai bun de făcut pe moment. Ce vrei să fac eu, să-i spun că a trebuit să pleci din oraș?

Carl îi întâlni privirea. Zâmbi.

PARTEA A TREIA

Departe de toate

„Deși acest raport este un rezumat limitat, este imperativ necesar să fim conștienți de faptul că avem de-a face cu ființe umane reale și nu cu un model teoretic de comportament. Deci nu ar trebui să fim surprinși să întâlnim o serie complexă și potențial derutantă de factori și interacțiuni emoționale.

Nici nu ar trebui să ne mire să descoperim că orice soluție originală ar trebui căutată în afara domeniului curent al cercetării noastre."

Raportul Jacobsen, august 2091

Capitolul 22

COLIN Istanbul se afla în partea europeană, puțin mai sus de Piața Taksim, cuibărit într-o pădure de turnuri din sticlă purpurie sau arămie care semănau unele cu altele și erau ocupate, în majoritate, de bănci. Pe timpul nopții, un grup restrâns de forțe de ordine cu arme automate țineau deschise etajele inferioare, luminate în azuriu, pentru orice problemă ar fi putut apărea.

Colony Initiative, parafrazând propria sa reclamă, era o întreprindere în care soarele nu apune niciodată. Nu se știe când și unde ar putea fi nevoie să se trezească pe deplin și să-și încordeze mușchii geopolitici. Cel mai bine era să fii mereu în standby. Sevgi, care asocia Taksim în primul rând cu uciderea bunicului și unchiului ei de către forțele de ordine turcești excesiv de zeloase, se opri acolo doar cât să ridice cardurile de la unul dintre apartamentele deținute de COLIN peste Bosfor, în Kadiköy. Cam orice altceva i-ar mai fi fost necesar putea fi accesat prin tableta ei. Discuția cu Stéphane Névant nu avea să fie în niciun caz o afacere COLIN.

„Cu cât va simți mai puțină implicare oficială la tine, cu atât mai bine", îi spusese Marsalis. „Névant e deosebit, este unul dintre puținii treisprezece știuți de mine care a ajuns la o înțelegere cu autoritățile exterioare. El și-a consumat furia. Dar asta nu înseamnă că se simte bine în această situație. E mai bine să nu zgândărâm rana asta.

Aceeași limuzină care îi culesese de la aeroport îi duse în portul Karaköy, unde feriboturile către partea asiatică funcționau pe tot timpul nopții. Sevgi neglijă protestele șoferului privind securitatea. Să meargă pe pod ar fi durat la fel de mult sau chiar mai mult decât să aștepte feribotul, iar ea avea nevoie să-și limpezească gândurile. Nu voise să vină aici, cu atât mai puțin împreună cu Marsalis. Începea să se întrebe dacă n-ar fi fost totuși mai bine să facă o concesie și să accepte conferința de presă.

O priviseră transmisă pe New England Net în timp ce suborbitalul THY de după-amiază îi ridicase de la JFK pentru a-i lăsa pe cealaltă parte a globului; Norton arăta sobru și impozant în costumul său special pentru presă. Televiziunea încă mai aprecia niște umeri solizi și, deasupra lor, un cap cu păr frumos, mai mult decât orice ar fi ieșit din gura persoanei care vorbea, iar Tom Norton excela în ambele domenii.

Ar fi putut, Sevgi era convinsă de asta, să candideze pentru un minister oarecare. Manevra întrebările exact cu măsura potrivită de încredere aristocratică și umor sănătos.

„Dan Meredith, *Republic Today*. E adevărat că acum COLIN angajează supermasculi în rândul forțelor de ordine?"

„Nu, Dan. Nu numai că nu e adevărat, ci este și o presupunere profund greșită". Și cu un gest prin care cuprindea întreaga sală, adăugă: „Cred că suntem cu toții conștienți cum ar arăta un supermascul, dacă cineva ar avea prostia criminală să creeze unul."

Un val de murmure printre jurnaliștii adunați. Norton le lăsă suficient timp, apoi le strivi.

„Tendința genetică a supermasculilor este, ca să spunem lucrurilor pe nume, autismul. Un supermascul ar fi un gardian destul de prost, Dan. Nu numai că nu ar recunoaște semnele unui atac iminent din partea unei alte ființe umane, ci probabil ar fi și prea ocupat să-și numere gloanțele din pistol ca să mai și tragă în ceva."

Râsete. Camera surprinse un moment fața lui Meredith, aflat în mulțime. El schiță un zâmbet. Avea un potop de ironie urbană din sud în vocea lui: „Îmi pare rău, Tom. Lăsând la o parte faptul că știm cu toții că au fost creați super-autiști de către chinezi, pentru programele lor de interfețe n-djinn, nu la asta mă refeream. Mă refeream la variantele treisprezece, pe care majoritatea americanilor normali i-ar numi supermasculi. Supermasculi precum cel despre care recunoști că a fost prezent la atentatul de azi asupra lui Alvaro Ortiz. Folosiți *așa ceva* drept gărzi?"

„Nu, nu folosim."

„Atunci..."

Dar Norton ridicase deja capul, scanând mulțimea și făcând semn pentru următoarea întrebare.

„Sally Asher, *New York Times*. Ați spus că acest treisprezece, Carl Marsalis, este consultant. Ne puteți spune, vă rog, pentru ce anume este consultant?

„Îmi pare rău, Sally, deocamdată nu am libertatea să spun acest lucru. Tot ce vă pot spune este că nu are nicio legătură cu evenimentele tragice din această după-amiază. Domnul Marsalis a fost un simplu martor, care a acționat așa cum ar fi făcut orice bun cetățean dacă ar fi avut ocazia."

„Orice bun cetățean înarmat cu o pușcă de asalt, probabil". Vocea lui Asher era limpede. „Domnul Marsalis era înarmat?"

Norton ezită un moment. Dilema era de înțeles – informațiile erau acolo, deja preluate de flux. Filmările de la locul crimei, declarațiile martorilor, poate chiar bârfe provenind din laboratoarele legiștilor.

Nu avea cum să știe ce era și ce nu era cunoscut, iar Norton nu voia să fie prins mințind. Pe de altă parte... „Nu, domnul Marsalis nu era înarmat".

Un zumzet slab, dar în creștere. La urma urmelor, toți văzuseră limuzina ciuruită de gloanțe.

„Cum poate un om, un om obișnuit, să..."

Din nou Meredith, ridicând glasul înainte ca brațul lui Norton să-l întrerupă din nou, indicând o altă întrebare, din partea opusă a sălii. Camerele nu arătară fața lui Meredith, dar Sevgi simți o nedemnă împunsătură de plăcere imaginându-și supărarea lui de jesuslander.

„Domnule Norton, e adevărat... Scuze, sunt Eileen Lan, de la *Rim Sentinel*. E adevărat, domnule Norton, că pe Marte există persoane antrenate de COLIN în tehnici de luptă până acum necunoscute?"

„Nu, nu e adevărat".

„Atunci poate reușiți să ne lămuriți asupra unui comentariu al unui martor la evenimentele de azi." Lan ridică un microcorder și o voce de bărbat răsună clar din microfon: „Tipul era ca un titirez. Am văzut așa ceva în filmele *Ultimate Fighting* de pe Marte, este *tanindo*. E ceva ce nu se învață pe Pământ, se spune că e prea periculos ca să fie cunoscut de oamenii obișnuiți, pentru că..." Microcorderul se închise, dar Lan îl ținu în continuare ridicat ca pe o provocare. Norton se sprijini cu un braț de pupitru și zâmbi larg.

„Mă rog, eu nu sunt chiar un fan *Ultimate Fighting*" – râsete politicoase – „așa că, evident, nu pot comenta cu

precizie la ce se referă martorul nostru. *Există* o disciplină pe Marte numită *tanindo*, dar nu este o inițiativă COLIN. *Tanindo* a apărut spontan din artele marțiale existente, ca replică la mediul cu gravitație scăzută de pe Marte. În japoneză înseamnă, literal, «calea noului venit», fiindcă pe Marte, sunt convins că nu mai e nevoie să vă reamintesc, suntem cu toții nou-veniți. În anumite medii este cunoscut și ca Float Fighting și, în quechua – aici vă rog să-mi scuzați pronunția – drept *pisi llasa awqanakuy*. Domnul Marsalis a petrecut un timp pe Marte și s-ar putea să fie un împătimit al acestui stil, dar în realitate o artă marțială creată pentru mediu cu gravitație scăzută nu poate fi atât de periculoasă, sau măcar utilă, aici, pe Pământ."

„Doar dacă nu ești inuman de puternic și de rapid", continuă Sevgi în sinea ei. Privirea îi alunecă într-o parte, de la ecranul pe care-l ținea în poală la Marsalis, care moțăia pe scaunul de lângă ea. Norton făcuse rost chiar înainte de a pleca ei de cincizeci de unități de betamielină de calitate COLIN și de un inhalator, iar Marsalis se dopase în salonul de plecări al aeroportului JFK. Se alesese cu câteva priviri indiscrete, dar nimeni nu spusese nimic. În afară de un mormăit satisfăcut când inhalase clorura, el nu făcuse niciun comentariu, dar imediat ce se așezaseră pe scaune, închisese ochii și un zâmbet extatic îi despicase fața cu o dungă ivorie. Adormise nu peste mult timp.

„Bonita Hanitty, *Good Morning South*. Nu vi se pare că eliberând un criminal condamnat dintr-o instituție penală din Florida, COLIN încalcă însuși conceptul de justiție americană?"

Și mai multe murmure, nu toate aprobatoare. Jurnaliștii republicani constituiau minoritatea în sală, iar presa Uniunii purta cazul „Lindley contra NSA" pe pieptul

colectiv ca pe o medalie de onoare. Reporterii tineri se născuseră în mediul unei legende; veteranii spuneau povești despre războiul pre-Secesiune și vorbeau despre colegii lor republicani fie cu milă prefăcută, fie cu dispreț. Norton cunoștea atmosfera și o exploata.

„Bonita, cred că e bine să ai grijă atunci când vorbești despre justiție. Așa cum specifică discul informativ pe care l-ai primit, domnul Marsalis nu a fost practic condamnat pentru nimic în timpul celor patru luni de detenție. Apoi mai este și problema acuzației inițiale, nu, te rog să mă lași să termin, chiar a tehnicilor folosite de poliția din Miami pentru a-l aresta pe domnul Marsalis. Asta fără să mai menționăm că legile Republicii și ale statului în cauză în materie de avorturi încalcă principiile drepturilor omului, bine stabilite de ONU".

Bolboroseli înfundate în unele colțuri, urale înăbușite în altele. Norton așteptă cu o expresie severă să se stingă zgomotul, apoi continuă.

„Așadar eu aș spune că noi, COLIN, am eliberat un om care după toate probabilitățile este nevinovat, și cu care statul Florida oricum nu prea părea să știe ce să facă. Da, Eileen, ne întoarcem la tine."

Desigur, urmase mai mult. Hanitty, Meredith și alți câțiva reporteri din Jesusland încercau să dezgroape dosarele anterioare ale lui Marsalis și omuciderile din tabăra Garrod Horkan. Din fericire, nimic despre Willbrink. Amabil, Norton ținuse totul sub atentă supraveghere și nu le închisese complet gura jesuslanderilor, dar se sprijinise din greu pe jurnaliștii unioniști pe care îi cunoștea și în care avea suficientă încredere că nu vor face vreo mișcare înșelătoare. Sevgi căscă și derulă cu viteză mărită până

la sfârșit. Alături de ea, în suborbital, obiectul atenției și tuturor temerilor lor continua să moțăie fără nicio grijă.

Ei însă nu-i venea somn – nu-i permitea synul. Era încă trează două ore mai târziu, când se aruncă pe scaunul de plastic ieftin din sala de așteptare a feribotului, urmărindu-i pe puținii pasageri cu ochii unui polițist. Locul era sărăcăcios și expus curentului, iluminat de sus de spoturi rare, încastrate în grinzile acoperișului și, pe lateral, de strălucirea fantomatică a câtorva panouri publicitare LCLS, ai căror sponsori nu specificaseră momentele când trebuiau activate. „Efes extra!!!", „Jeep performance!!!", „Locuri de muncă pe Marte!!!" Panourile inactive dintre ele arătau ca niște pietre de mormânt lungi și cenușii, atârnate pe pereții din oțel zgrunțuros.

Prin ușile larg deschise de pe lateral, suprastructura vopsită în alb a feribotului acostat se vedea ca o frântură de imagine dintr-o altă epocă. Adaosurile mai moderne la colecția diversificată de mijloace de transport pe apă a Istanbulului aveau un aspect compact, părând confecționate din plastic, ceea ce le făcea să nu fie nimic mai mult decât niște autobuze maritime, așa cum, de altfel, erau, fără alt beneficiu la sfârșitul călătoriei în afara efectuarii transferului zilnic. Dar puntea înaltă și largă, coșul de fum gârbovit și silueta alungită a navelor străvechi funcționând încă pe ruta Karaköy-Kadiköy duceau cu gândul la plecări spre locuri îndepărtate și la o eră când călătoria încă mai putea constitui o evadare.

Marsalis se întoarse din incursiunea de cercetare a împrejurimilor. Ea presupuse că, pe vremea bunicului ei, pielea lui ar fi atras mai multe priviri, dar acum nu ieșea în evidență mai mult decât cei cinci-șase pasageri africani și cei doi oameni în salopetă care stăteau pe puntea

feribotului, dincolo de obloane. Nimeni nu-i aruncă mai mult de-o privire fugară, iar asta mai mult pentru că era atât de solid și din cauza literelor de un portocaliu strident de pe geaca de condamnat pe care încă o purta.

— Chiar trebuie să porți asta? întrebă ea, iritată.

El ridică din umeri.

— E frig.

— Ți-am spus la aeroport că o să-ți cumpăr altceva.

— Mulțumesc. Îmi place să-mi cumpăr singur hainele.

— Atunci de ce n-ai făcut-o?

Sirenele gemură în spațiul cu grinzi aflat deasupra. O săgeată LCLS de pe un cărucior mobil se aprinse, indicând spre obloanele deschise, cu destinațiile înscrise pe ele: Haydarpasa, Kadiköy. Cei doi bărbați de pe feribot desfășurară pasarele și un șuvoi lent de oameni începu să se deplaseze în direcția vasului.

Îmboldită de amintirile vizitelor din copilărie, Sevgi înaintă de-a lungul tribordului și se așeză pe banca de la pupa, proptindu-se cu ghetele pe bara de jos a balustradei. Simțea torsul motoarelor navei prin metalul din spatele ei. Mirosurile amestecate de ulei de motor și frânghii umede o purtară înapoi în timp. Mâna lui Murat ciufulindu-i părul când stătea lângă el, înaltă abia cât să poată vedea peste bord. Ritmul molatic, mormăit al limbii turce înlocuind engleza în mintea ei. Impactul unei întregi lumi pe care până atunci o văzuse doar în fotografii, un oraș care nu era New York, un loc care nu era casa ei, dar semnifica ceva vital pentru părinții ei – simțea asta în modul în care ei priveau în jur, exclamau unul către celălalt, își strângeau mâinile la nivelul ochilor ei.

Istanbulul îi tulburase sufletul copilului de patru ani și, de fiecare dată când revenea, o șoca din nou.

Marsalis se așează alături de ea, copiindu-i postura. Balustrada zăngăni înfundat când preluă greutatea picioarelor lui.

— Acum chiar o să am nevoie de geaca asta, zise el vesel. Vezi?

Mormăitul motoarelor se accentuă, deveni un muget, apoi pupa feribotului se ridică pe un val de apă spumegând.

Strigătele echipajului, frânghii aruncate, lărgirea rapidă a unghiului dintre feribot și doc. Vasul țâșni și se înscrise pe traiectorie, peste apa întunecată. Karaköy rămase în urmă, deveni un ghem împodobit cu lumini în noapte. O briză răcoroasă îi lovea fața și părul lui Sevgi. Orașul se deschidea în jurul ei, poduri cu sträluciri colorate și conglomerate lungi și joase la orizont, toate plutind pe un negru lichid, punctat cu luminile mișcătoare ale altor nave. Inspiră adânc, cramponându-se de iluzoria senzație de plecare.

Marsalis se aplecă spre ea, strigând ca să acopere zgomotul motoarelor și curentul de aer.

— Ultima dată când am venit aici, a fost o întârziere la terminalul suborbitalelor, un fel de alarmă de securitate. Dar eu am aflat numai după ce plecasem deja din hotel. Am avut de pierdut câteva ore înainte să trebuiască să ajung la aeroport, spuse și zâmbi. Am petrecut două ore întregi făcând asta, doar călătorind cu feribotul dus-întors până s-a făcut timpul să plec. Era să pierd zborul. Aici, afară, privind toate astea – înțelegi. Simțeam că e un fel de evadare.

Ea se holbă la el, atinsă până la tremurat de ecoul propriilor ei sentimente în cuvintele lui.

Sprâncenele lui se încruntară.

— Ce e? Ai rău de mare?

Scutură din cap. Aruncă ceva care să umple golul:

— De ce te-ai întors, Marsalis? Pe Pământ?

— Hei! zise și urmă un nou zâmbet. Am câștigat la loterie. Ar fi fost destul de nepoliticos să refuz premiul.

— Vorbesc serios.

Feroce, în vântul dintre ei.

— Știu că e urât acolo, dar toate variantele treisprezece despre care am auzit vorbindu-se adorau tot ce ținea de Marte. Evadarea dincolo de o nouă frontieră, un loc unde poți face ceva din tine însuți.

— Nu e chiar așa.

— Știu. Dar asta nu împiedică pe nimeni să creadă.

Privi în depărtare peste ape.

— Într-acolo ne îndreptăm cu toții, nu-i așa? Cei pe care tu îi vânezi. Merg în tabere, cu un bilet numai dus către visul marțian. Undeva unde li s-a spus că vor fi doriți, prețuiți pentru puterile lor. Nu închiși și ținuți după garduri ca vitele.

— Majoritatea încearcă în tabere, așa e.

— Te-ai întrebat vreodată de ce UNGLA nu-i lasă pur și simplu să plece, să intre într-o criocapsulă și să dispară de pe capul tuturor?

El ridică din umeri.

— Păi, în primul rând pentru că Acordurile spun că nu au voie. Agenția există ca să se asigure că orice variantă genetică de pe Pământ este înregistrată și monitorizată în concordanță cu nivelul de risc pentru societate, iar în cazul variantelor treisprezece asta înseamnă internare în lagăre. Dacă am începe să închidem ochii la toți cei care sar gardul numai pentru că ne gândim că fug pe Marte, în curând unii dintre ei *nu* vor mai fugi pe Marte, o să se ascundă doar undeva, pe Pământ, și probabil o să înceapă

să aibă copii. Iar asta ar împinge întreaga omenire la un nivel de panică anterior acordurilor de la München.

— Vorbești de parcă ei n-ar fi ca tine, zise ea pe un ton acuzator. Ca și cum tu ai fi diferit.

— Sunt diferit.

„Exact ca Ethan, futu-i, exact ca el". Propria ei disperare se revărsă. Vocea îi suna greoaie chiar și în propriile urechi:

— Pentru tine nu contează că sunt tratați în felul ăsta?

O altă ridicare din umeri.

— Ei trăiesc cu alegerile pe care le fac, Ertekin. S-ar fi putut duce pe Marte atunci când COLIN le-a deschis porțile la München. Au ales să rămână. Și-ar fi putut vedea de viață în rezervații. Au ales să evadeze. Iar când eu vin după ei, au opțiunea să se predea.

Amintirea dureroasă a cadavrului ciuruit de gloanțe a lui Ethan, pe masă. Chemată să-l identifice, tremurând înghețată de șoc.

— Alegeri, da, pufni ea. Fiecare alegere e o umilire. Renunță la libertatea ta, rostogolește-te pe spate și fă ce ți se spune. Știi al dracului de bine ce gen de posibilități are un treisprezece.

— E o alegere pe care am făcut-o eu, zise el blând.

— Mda. Privi din nou în depărtare, dezgustată. Ai dreptate. Tu ești diferit.

— Da, eu sunt mai deștept.

Un alt feribot trecu pe lângă ei la o sută de metri, îndreptându-se în sens opus. Simți o atracție irațională pentru mica insulă de lumini și căldură, pentru siluetele abia zărite mișcându-se în interior. Apoi stupiditatea situației apăru și o izbi ca briza. Chiar în spatele ei, apăsându-i

umerii, se aflau ferestrele unui paradis identic de lumină și căldură, iar ea îi întorsese spatele.

„Da, e mult mai bine așa, Sev. Întoarce spatele. Rămâi în frig și holbează-te peste ape la ceva intangibil care se îndepărtează de tine."

„O idioțenie."

— Deci el a căzut luptând?

Se întoarse brusc cu fața la el.

— Cine?

— Acel treisprezece cu care ai avut o relație.

Același calm blând în glas.

— Mi-ai spus că a murit și te înfurie modul în care îmi câștig eu existența. E destul de logic ca omul ăla să fi fost doborât de cineva ca mine.

— Nu, zise ea gâtuit. Nu de cineva ca tine.

— OK, nu ca mine.

Așteptă, lăsând lucrurile să se așeze între ei ca întunericul și ca zgomotul trecerii lor prin el.

Sevgi strânse din dinți.

— Au trimis trupele SWAT, spuse în cele din urmă. Vreo zece. Mai mulți. Cu veste antiglonț și arme automate, împotriva unui singur om, în casa lui. Ei...

Înghiți în sec.

— Eu nu eram acolo, era dimineață și plecasem deja la muncă. El nu era de serviciu, tocmai ieșise din tura de noapte. Cineva din departament l-a informat că vin, s-a găsit mai târziu apelul pe telefon, un număr din centru.

— Era polițist?

— Da, era polițist.

Gesticulă neajutorată, cu degetele strânse ca niște gheare.

— Era un polițist *bun*. Dur, curat, de încredere. A fost făcut detectiv în timp record.

„Niciodată n-a făcut, fir-ar să fie, nimic rău."

— În afară de a-și falsifica ID-ul, se pare.

— Da. A obținut cetățenia Statelor Rim înainte să înceapă lagărele. A spus că anticipase asta cu mult timp înainte. Și-a făcut rost de o identitate complet nouă în Angeline Freeport, a trăit în diverse locuri pe Coasta de Vest, timp de câțiva ani, ca să și-o consolideze, apoi a cerut oficial imigrarea în Uniune. Pe atunci încă nu se făceau teste pentru variantele treisprezece și, odată intrat, exista Cross Act care să-l protejeze – întreaga poveste cu dreptul la intimitatea genetică.

— Sună a dispariție perfectă.

— Da? spuse și îi zâmbi îndurerată. Asta e opinia ta profesională?

— Din ce-am auzit. Presupun că era inteligent.

— Da, mă rog. După cum spune Jacobsen – „tendințe sociopate asociate cu un nivel periculos de inteligență brută". Pentru asta îi închidem pe treisprezece, nu?

— Nu. Îi închidem pe treisprezece pentru că restul rasei umane se teme de ei. Iar o societate de oameni speriați e ceva foarte periculos. Merită câteva lagăre ca să evităm asta.

Ea îi cercetă fața în căutarea ironiei. Nu-și putu da seama.

— Îl chema Ethan, spuse în cele din urmă. Ethan Conrad. Avea treizeci și șase de ani când l-au omorât.

Celălalt feribot dispăruse aproape de tot, pierzându-se printre restul ambarcațiunilor și luminilor de pe partea europeană. Inspiră adânc.

— Și eu eram însărcinată în șase luni.

Capitolul 23

Pe partea asiatică, unde Europa se reducea la niște licăriri peste apă, ea se îmbătă și îi spuse și restul.

Nu era sigur de ce – ar fi putut fi rezultatul alcoolului, sau o urmare dorită. Oricum, nu era ceea ce se așteptase el. Privise cum gura ei se închide după ce admisese brusc pierderea și recunoscuse rănile care nu aveau să se vindece prea curând. Coborâseră de pe feribot la Kadiköy fără să vorbească, purtând între ei o tăcere personală care înăbușea zdrăngănitul și zornăitul debarcării. Aceeași bulă de tăcere rămase cu ei în timp ce mergeau pe jos, trecând de cele șase cvartale care începeau de la mal și, urmând indicațiile hologramei, ajunseră pe bulevardul șerpuit Moda Caddesi, apoi la clădirea scundă cu apartamente deținută de COLIN. Era un cartier rezidențial, unde lumea se culcase de mult, iar ei nu întâlniră pe nimeni pe drum.

Exista în toate astea un sentiment straniu, tainic, de ușurare și refugiu. În liniște, îndepărtându-se de luminile terminalului feriboturilor, pe lângă obloanele coborâte ale unei piețe și ferestrele acoperite ale lumii adormite, doar cu harta sclipitoare în căușul palmei lui Ertekin și cu lumina palidă, albăstruie pe care aceasta o arunca pe fața ei. Când ajunseră, ea deschise ușa de la stradă cu grijă exagerată, apoi o luară pe scări, preferând să nu trezească mașinăria ascensorului. Ajunși în apartament – cu aerul impregnat de răcoarea cu ușor iz de mucegai a lipsei de ocupare recentă – se duseră la bucătărie, tot fără să

vorbească, și găsiră o sticlă desfăcută, dar abia atinsă, de *raki* Altinbaș pe blat.

— Mai bine mi-ai turna din asta, îi zise ea aspru.

Căută paharele potrivite, lungi și subțiri, și le găsi în dulap în timp ce Ertekin umplea o cană cu apă de la robinet. Umplu fiecare pahar pe jumătate cu lichidul uleios și transparent și privi cum ea punea apă din cană în ele. Curgerea apei năștea o avalanșă lăptoasă, ca un nor. Ea apucă un pahar și îl dădu pe gât fără să răsufle. Îl puse jos și se uită întrebător la el. Carl turnă din nou, o urmări cum adăuga apă, sorbind puțin și ducându-l apoi în răcoarea abandonată a livingului. El luă sticla, cana cu apă și propriul pahar și o urmă.

Se aflau la ultimul etaj și aveau o fereastră mare cu vedere peste acoperișurile din Kadiköy și avantajul câtorva etaje în plus. Cu holul luminat slab în spatele lor, aveau o vedere limpede până la Marea Marmara și orizontul zimțat de minaretele din Sultanahmet, pe partea europeană.

Privindu-le, Carl avu dintr-odată senzația halucinantă că lasă ceva în urmă, ca și cum cele două țărmuri s-ar îndepărta cumva unul de altul. Stăteau în fotoliile moi din imitație de piele, cu fața la fereastră, nu unul spre celălalt, și beau. Departe, pe Marea Marmara, vapoarele mari stăteau ancorate, făcând coadă pentru intrarea în Strâmtoarea Bosfor. Luminile lor clipeau și se clătinau.

Goliseră mai mult de jumătate de sticlă până când ea începu să vorbească iar.

— N-a fost ceva planificat, asta îți spun sigur.

— Știai ce e el?

— Atunci aflasem deja.

Oftă, dar îi rămase undeva în gât. În sunetul acela nu era o ușurare adevărată.

— Crezi că aș fi făcut întrerupere de sarcină, nu-i așa? Cunoscând riscurile. Privind în urmă, încă nu sunt sigură de ce nu am făcut-o. Presupun... presupun că amândoi începuserăm să credem că suntem invulnerabili. Ethan așa era de la început, întreaga lui structură de treisprezece. Întotdeauna se comporta ca și cum gloanțele ar fi ricoșat din el. Observai asta la el și dacă-l vedeai într-o cameră plină de oameni.

Tonul ei se modifică, valuri de furie obscură străbătându-i în glas:

— Iar când ești însărcinată, atunci mai e și biologia ta, infiltrându-se și ticăind, spunându-ți că e *bine*, e *corect*, așa trebuie *să fie*. Nu-ți faci probleme despre cum o să te descurci, doar îți imaginezi că o s-o faci. Încetezi să te mai blestemi pentru că ai uitat să-ți fac injecția, sau că nu ți-ai forțat bărbatul să-și dea cu spray înainte de a face sex, pentru că ai fost suficient de slabă și de proastă ca să lași biologia să preia ce-i mai bun din tine, pentru că exact aceeași nenorocită de biologie îți spune acum că totul va fi bine, iar facultățile tale critice tocmai au dispărut. Îți spui că legile privind intimitatea genetică sunt mai puternice în Uniune decât în orice alt loc de pe Pământ și că legislația o să continue în aceeași direcție. Îți spui că, atunci când o să aibă importanță pentru copilul din pântecul tău, situația se va fi schimbat, nu va mai exista panica privind slăbirea rasei și monștrii modificați genetic, nu vor mai exista Acorduri și vânători de vrăjitoare. Și din când în când, când constați că te înșeli și îndoiala se strecoară în tine, o înfrunți spunându-ți, hei, amândoi sunteți polițiști, amândoi în NYPD. *Voi* sunteți cei care

aplică legea aici, așa că cine o să vină să bată la ușa *voastră*? Îți imaginezi că aparții acelei familii masive care o să aibă grijă de tine întotdeauna.

— L-ai întâlnit pe Ethan în poliție?

Obținu un zâmbet acru.

— Cum altfel? Când ești polițist, nu prea socializezi cu civilii. Adică, de ce-ai face-o? Jumătate de timp ei te urăsc de moarte, iar în restul timpului nu pot trăi fără tine. Cine vrea să dea de băut pentru cineva cu asemenea disfuncție de personalitate? Așa că rămâi în marea ta familie adoptivă și, în general, asta e suficient, spuse ea, apoi ridică din umeri. Bănuiesc că asta a făcut întotdeauna parte din ceea ce mă atrăgea la Ethan. El încerca să se rupă de trecutul lui, iar NYPD poate fi o mică lume confortabilă și autosuficientă, dacă așa vrei tu să fie. La fel ca mersul pe Marte.

— Nu chiar. Poți oricând să pleci din poliție.

Ea gesticulă cu băutura în mână, vărsând puțin.

— Poți oricând să câștigi la loteria Biletelor spre Casă.

— Mda.

— Deci, Ethan. L-am cunoscut la petrecerea de pensionare a comandantului meu. Tocmai fusese avansat detectiv și sărbătorea. Un tip masiv, și se putea vedea de la distanță cât de mândru era de el. Genul de aspect exterior la care te uiți și vrei să-l sfâșii, să vezi ce e în spatele acelei stăpâniri de sine masculine. Așa că m-am dus să arunc o privire.

— Și ai făcut-o? L-ai sfâșiat?

— Vrei să spui dacă ne-am tras-o?

— De fapt, nu. Dar...

— Da, ne-am tras-o. A fost ceva instantaneu, o scânteie. Așa.

Pocni moale din degete, fără efect real. Se încruntă și încercă din nou. *Poc.*

— *Așa.* În mai puțin de două săptămâni ne lăsam lucruri pentru noapte unul la celălalt. El se vedea cu o majoretă blondină și a dracului, care lucra undeva, în centru, la Datacrime, eu aveam o relație cu proprietarul unui bar din Queens. Încă mai locuiam acolo, n-am reușit niciodată să mă mut pe celălalt mal al fluviului cât am lucrat la Midtown Homicide. Fata din vechiul cartier, înțelegi tu. Oricum, eu l-am lăsat pe tipul cu barul, el a părăsit-o pe majoretă.

Urmă o altă încruntare:

— A fost puțină tensiune, dar oricum, o lună mai târziu s-a mutat la mine.

— Ți-a spus ce era?

— Atunci, nu. Adică...

Gesticulă din nou, de data asta mai atent.

— ...Nu că m-ar fi mințit. Pur și simplu nu a spus, și cine s-a gândit să întrebe? Toate variantele treisprezece sunt închise, nu-i așa? În rezervații sau pe Marte. Nu umblă pe străzile orașului ca mine și ca tine. Cu siguranță nu se plimbă cu o insignă aurie cât palma, nu-i așa?

— În general, nu.

— Nu, repetă, apoi sorbi o vreme din băutură. Nu știu dacă mi-ar fi spus vreodată. Dar într-o seară a apărut celălalt treisprezece, întrebând de Ethan pe un alt nume, și categoric mi-a dat de gândit.

— Ce voia?

Buza i se arcui.

— Voia bani. Aparent, făcuse parte din aceeași unitate Lawman ca și Ethan, când fuseseră desfășurați într-un colț uitat de Dumnezeu din Asia Centrală, prin anii '80.

Bobby – nu mai știu cum –, dar el își spunea Keegan. Era încă în viață când începuseră deportările și nu considerase Marte o opțiune, așa că a fost trimis la Cimarron. A sărit peste sârma ghimpată, s-a ascuns un timp în Jesusland până a găsit o bandă să-l treacă ilegal în Uniune. Era de câțiva ani în oraș când a apărut la ușa noastră; trăia din te miri ce. A fost pur ghinion că l-a văzut pe Ethan ieșind din restaurantul coreean din Flushing și l-a urmărit până acasă.

— L-a recunoscut? Aș fi crezut...

— Da, Ethan și-a făcut ceva chirurgie estetică în Rim, dar nu de profunzime, iar acest Keegan și-a încercat norocul. Tot spunea că nu a fost vorba de față, ci de ansamblu, cum se mișca Ethan, cum vorbea. Oricum, a aflat că Ethan era polițist și și-a imaginat că trebuie să fie vreo șmecherie. Șantajarea oamenilor potriviți. N-a putut... zise întrerupându-se și încleștându-și pumnul, în penumbră. N-a *vrut* să creadă că Ethan a ajuns detectiv la NYPD pe calea cea grea. „Nu așa facem noi lucrurile", îi tot spunea. „Ești treisprezece, omule. Nu un nenorocit de rumegător", adăugă ea, aruncându-i o privire săgetătoare. Așa ne spuneți voi, nu-i așa? Rumegătoare. Vite.

— Se știe.

— În fine, acest Keegan nu reușea să creadă că Ethan s-ar fi putut alătura vitelor. Dar, odată ce și-a băgat el nasul, lucrurile s-au înrăutățit. După părerea lui, existau două posibilități. Fie Ethan știa vreo șmecherie în cadrul poliției, caz în care voia să participe și el, fie renunțase la personalitatea lui de treisprezece și se alăturase vieții de turmă, caz în care... mai spuse ea, ridicând din umeri. Hei, dă-l dracu', e doar un rumegător, nu? Scoate ce poți de la el. Stoarce-l.

Tăcerea inundă camera. Sevgi bău. Pe mare, vapoarele stăteau ancorate, așteptând răbdătoare.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă el în cele din urmă.

Sevgi privi în depărtare.

— Cred că știi.

— Ethan a rezolvat problema.

— Keegan începuse să apară regulat pe la noi pe-acasă, spuse ea cu o voce care suna mecanic, fiind mai puțin expresivă decât un automat ieftin. Se purta ca și cum ar fi fost stăpânul locului. Ca o caricatură de treisprezece dintr-un film cu monștri psihopați din Jesusland. Se purta ca și cum ar fi fost stăpânul *meu*, când Ethan nu era prin jur.

— I-ai spus lui Ethan?

— N-a fost nevoie. El știa ce se petrece. Și oricum, știi ceva, Marsalis? Pot destul de bine să-mi port singură de grijă. L-am oprit pe nemernic de fiecare dată.

Făcu o pauză, alegându-și cuvintele.

— Dar Keegan nu putea fi oprit, înțelegi. Doar se retrăgea. Ca atunci când arunci cu pietre într-un câine. Arunci o piatră, câinele se retrage. Imediat ce încetezi să mai arunci, se repede iar arătându-și colții. Există un singur mod de a opri un treisprezece, nu-i așa?

El ridică din umeri.

— Așa vor filmele cu monștri psihopați să ne facă să credem.

— Mda. Iar noi nu ne puteam permite să atragem atenția. Dacă un ofițer este implicat în moartea cuiva, Afacerile Interne vin să-și bage nasul. Ar avea loc o autopsie, posibil și un test genetic care scoate la iveală varianta treisprezece. Anchetă serioasă. Keegan știa asta și juca tare. După cum am spus, într-un fel sau altul, urma să ne stoarcă.

— Până când...

Ea aprobă cu o înclinare a capului.

— Până când am venit acasă și l-am găsit pe Ethan arzând haine în curte. După aia nu l-am mai văzut pe Keegan. N-am vorbit niciodată despre asta, n-a fost nevoie. Ethan avea vânătăi pe toată marginea palmei stângi, încheieturile degetelor jupuite, urme de degete pe gât.

Zâmbi slab, obosit, adăugând:

— Iar casa era mai curată decât o văzusem în luni de zile. Podelele spălate peste tot, baia ca din reclame, totul șters de praf până n-a mai rămas nicio nanoparticulă. Încă le mai puteai auzi lucrând dacă îți lipeai urechea de cadă. Nu făcuse niciodată asemenea curățenie de când locuiam împreună.

O tăcere prelungită. Sevgi își goli paharul și se aplecă spre podea după sticla de *raki*. I-o oferi:

— Vrei și tu?

— Nu, mulțumesc.

O urmări cum, puțin nesigură, își prepară o nouă băutură. Când termină, ținu paharul în mână fără să bea din el și se uită la vapoare.

— A fost ca și cum ne-am fi ținut respirația toată vara, zise încet. Așteptând să vedem ce se întâmplă. Cunoșteam o mulțime de polițiști din Queens dinainte de a mă transfera în Midtown și am început să mă întâlnesc din nou cu ei, când și când, ca să aflu dacă a fost dată dispărută vreo persoană sau a apărut vreun cadavru. Verificam mereu legăturile NYPD către listele cu cei căutați de UNGLA. Keegan nu a apărut niciodată pe vreo listă. Ethan își zicea că dacă voi îl considerați așa un nenorocit încât nu merită

vânat, el o să-și sape singur mormântul, dacă-i dați suficient timp.

Carl clătină din cap.

— Nu, nouă ne plac cei proști. Sunt ușor de depistat și asta dă bine pentru Agențiе. Dacă tipul vostru nu era pe listă, cel mai probabil e că cel care l-a ajutat să iasă de la Cimarron a reușit să păstreze totul sub tăcere. Sau cel care conducea locul pe vremea aia a mușamalizat lucrurile ca să păstreze statisticile favorabile. Dispozitivele de pază de la Cimarron sunt destul de slabe, chiar și după standardele din Jesusland, iar dacă urma să fie reînnoit contractul...

Se întrerupse și desfăcu brațele:

— Orice deținut din acea rezervație știe că cel mai bun moment ca să-și planifice evadarea e chiar înainte de reorganizare. Ei știu că oamenii corporațiilor se vor strădui din răsputeri să stoarcă maximum de eficiență de la personalul prost plătit și se vor alege în schimb cu tensiuni la limita revoltei, și mai știu că, dacă reușesc să sară gardul, nu va urma nicio vânătoare publică, fiindcă proprietarii contractelor nu-și permit publicitate proastă. De asta jumătate dintre deținuți scapă așa de ușor.

— Jesusland blestemat, mârâi ea.

El gesticulă leneș:

— Hei, eu nu mă plâng. Așa ceva îmi oferă de lucru. Că tot veni vorba, Jesusland nu e singurul loc unde am văzut supraveghere slabă.

— Nu. Însă e singurul loc unde sunt mândri de ea.

Își fixă morocănoasă băutura:

— Știi, uneori parcă tot nu-mi vine să cred.

— Ce?

— Secesiunea. Ce și-a făcut America, spuse și-și ridică mâna liberă. Noi am *inventat* lumea modernă, Marsalis.

Noi am modelat-o, la scară continentală, am făcut-o să funcționeze, am vândut-o restului lumii. Cărți de credit, transport aerian popular, fluxuri de date globale. Zborul spațial. Nanotehnologie. Noi am creat toate astea, știi? Și după aia permitem unei adunături de neandertalieni nebuni care scutură Biblia să facă totul bucăți? Ce dracu' e asta, Marsalis?

— Nu mă-ntreba pe mine. A fost puțin înainte de vremea mea.

— Vreau să zic...

Nu-l asculta, nu se uita la el. Pumnul i se încleștă și se descleștă, lovind ușor aerul.

— Dacă ar fi venit chinezii sau poate indienii și ne-ar fi dat pur și simplu jos de pe scaunul șoferului, poate că aș fi putut accepta. Orice cultură trebuie să facă loc alteia, în cele din urmă. Întotdeauna apare cineva mai proaspăt și mai isteț. Dar noi ne-am făcut-o singuri. Am permis zdrențelor idioate, hrăpărețe, pline de ură și de teamă ale *propriei noastre societăți* să ne facă vânt în prăpastie.

— Tu trăiești în Uniune, Sevgi. Nu prea e o prăpastie, nu?

— Dar asta e ideea. Asta au vrut ei întotdeauna, Marsalis. Separarea de Nord. Secesiunea. Propria baltă, plină cu noroiul ignoranței, în care să se bălăcească. Le-a luat două sute de ani s-o facă, dar în final *au obținut exact ceea ce au vrut.*

— Nu mai e așa. Au pierdut Statele Rim. Cât e asta, o treime din PIB-ul Americii?

Nu-și putea da seama de ce se certa cu ea. Cunoștea istoria pentru că oricine lucra la UNGLA era nevoit s-o cunoască, dar el nu era expert. Nu era ca și cum i-ar fi *păsat.*

— Uite, din câte am auzit prin Chicago zilele astea, s-ar putea să nu mai poată păstra mult nici Lacurile. Atunci rămâne Arizona...

— Da, corect, zise ea pufnind și afundându-se și mai mult în fotoliu. Nenorocita de Arizona.

— Se vorbește despre primirea în Rim.

— Marsalis, vorbim de *Arizona*. Mai degrabă s-ar declara republică independentă decât altceva. Și oricum, dacă tu crezi că Jesusland o să-i lase pe ei sau pe oricare dintre statele Lacurilor să se desprindă așa cum a făcut-o nord-estul, ești nebun. Ar aduce garda națională acolo cât ai zice „Lăudat fie Domnul".

Pentru că lui nu-i păsa – „așa e?" – nu spuse nimic și conversația se termină brusc după ultimele ei cuvinte. Urmă o pauză lungă. Amândoi priveau vapoarele.

— Scuze, murmură ea după un timp.

— Nu-i nimic. Îmi spuneai despre Keegan. Așteptați să vedeți dacă apare corpul.

— Mda, așa-i.

Sorbi din băutură.

— Nu e prea mult de spus. N-am auzit niciodată nimic. A venit septembrie, am început din nou să ne relaxăm. Mă gândesc că poate așa am rămas însărcinată, știi. Adică nu în momentul ăla, dar a fost începutul. Atunci am început să prindem curaj. Să nu ne mai facem griji în privința situației, să trăim ca și cum nu ar fi niciun pericol, ca și cum Ethan ar fi fost doar un om obișnuit. A trecut cam un an și ceva și apoi – uuups! zise și surâse slab. Biologia în acțiune.

— Și ți l-au luat.

Surâsul i se stinse de pe față.

— Da. Legile Uniunii sunt destul de progresiste, dar nu contrazic atât de mult consensul general. Sunt interzişi urmaşii din stocul variantă treisprezece şi tot materialul genetic trebuie distrus. Am pus avocaţi să se lupte, pe baza precedentului moral din cazurile pre-Secesiune privind avorturile în sarcini avansate, dreptul la viaţă, tot rahatul ăla. Au trecut deja cinci ani şi încă ne mai luptăm. Apel, blocaj, obiecţie, contra-apel. Dar pierdem. UNGLA are toţi banii din lume ca să se lupte, iar avocaţii lor sunt mai buni decât ai mei.

— Aşa ceva face salariul de la COLIN foarte atrăgător, îmi imaginez.

— Mda, zise ea şi expresia îi deveni dură. Aşa ceva face foarte atrăgătoare şi munca pentru o organizaţie care nu dă doi bani pe UNGLA.

— Nu te uita la mine. Eu sunt independent.

— Da. Dar cineva ca tine, angajatul UNGLA pentru relaţia cu Primăria, a venit să-l caute pe Ethan, a pus SWAT pe urmele lui. Cineva ca tine a autorizat extragerea copilului meu la şase luni şi jumătate şi legarea lui la o criocapsulă până când echipa de jurişti de la UNGLA o să găsească o lege ca să-l omoare.

Vocea i se stinse pe ultimul cuvânt. Se scufundă în băutură. Nu se mai uită la el.

Carl nu încercă să-i deschidă ochii şi să calmeze furia tăioasă dincolo de care se zăvorâse, pentru că părea că are nevoie de ea. Nu-i arătă evidentele scăpări şi nu-i spuse: „De fapt, Sevgi, probabil că nu a fost cineva ca mine, în primul rând pentru că nu există prea mulţi ca mine. Din câte ştiu eu, mai lucrează pentru UNGLA încă patru variante treisprezece cu licenţă, şi niciunul dintre ei nu are contacte nicăieri.

Și mai precis, Sevgi Ertekin, dacă ar fi fost cineva ca mine cel care l-a vânat pe Ethan Conrad, acel cineva s-ar fi prezentat personal. Nu ar fi lăsat problema pe mâna unei adunături de rumegătoare SWAT, stând de-o parte ca un nenorocit de oier supraveghindu-și turma.

Cineva ca mine ar fi ucis cu mâna lui."

Rămase tăcut și urmări cum Ertekin aluneca din tăcerea meditativă într-un somn îmbibat de *raki*.

Conștiința locului în care se afla își făcu loc înapoi în mintea lui, apartamentul întunecos din orașul despicat în două, luminile îndepărtate, femeia adormită la mai puțin de o lungime de braț de el, iar acum, departe, liniștea...

„Salut, Marsalis. Ce-ai mai făcut?"

...valuri de liniște, ca umflăturile apei negre, tăcerea care se impregna peste tot și Elena Aguirre, din nou acolo, vorbindu-i molatic...

„Îți amintești de Felipe Souza? Stelele și coridoarele goale și tăcute, chipurile visând în siguranță în spatele sticlei care pe tine te-a blocat pe dinafară. Micul meu țiuit din urechile tale, cum am venit în spatele tău și ți-am șoptit din adâncurile lui. Credeai că am plecat, nu-i așa? Nicio șansă. Te-am găsit acolo, Marsalis, și așa o să fie mereu. Tu și cu mine, Marsalis. Tu și cu mine."

...și vapoarele ancorate în valurile tăcute, așteptând.

Capitolul 24

Îl lăsară să aștepte la recepție. Experiența nu fu cu totul neplăcută; ca multe dintre formatele *v* din Statele Rim, site-ul Human Cost Foundation era discret populat cu interfețe secundare cu viață scurtă, introduse în sistem ca

să ofere mediului acel ceva ce broșura produsului numea cu entuziasm „un sentiment de mai multă autenticitate". Așezată în fața lui, în zona de așteptare, o tânără zveltă, într-o fustă scurtă, simplă, își puse o coapsă lungă peste cealaltă și îi adresă un zâmbet prietenos.

— Lucrezi pentru fundație? întrebă ea.

— A, nu. Fratele meu lucrează.

— Ai venit să-l vezi?

— Da.

Designerii formatului își făcuseră bine treaba. Se simți nepoliticos oprindu-se la monosilaba seacă.

— Nu ne vedem prea des în ultima vreme.

— Deci nu ești localnic?

— Nu. Sunt transferat virtual din New York.

— O, e un drum lung. Cum ți se pare pe-acolo?

— Pentru mine acolo e acasă. Am crescut amândoi în oraș. Fratele meu e cel care s-a mutat.

O mică scânteie de rivalitate între frați, pe baza exclusivismului de Manhattan, și micul șoc de adrenalină atunci când o recunoscuseră amândoi. Începu să înțeleagă că psihologia de interfață de care își bătuse mereu joc putea totuși să funcționeze destul de bine.

— Păi, ăă...

Întrebarea i se ridică pe buze, îi gustă idiotenia, dar oboseala o lăsă să treacă, în parte provocare, în parte apărare, ca să nu mai fie nevoit să vorbească despre Jeff.

— *Tu* de unde ești?

Ea zâmbi din nou.

— E o întrebare aproape metafizică, nu-i așa? Presupun că ar trebui să spun că sunt din Jakarta. Mă rog, conceptual. Ai fost vreodată acolo?

— De câteva ori, virtual. Nu în realitate.

— Ar trebui să te duci. E frumos acum, că s-a terminat construcția nano-clădirilor. Cel mai bine e să încerci s-o vezi în...

Și așa mai departe, evitând fără efort orice subiect care i-ar fi putut aduce prea aproape de realitatea a ceea ce era ea. Presupunea că așa funcționa și prostituția de nivel înalt, dar era prea obosit ca să-i mai pese cu adevărat. Lăsă să treacă de la el, se lăsă legănat de fluxul erudit al cunoștințelor ei, de dinamica participativă cu care ea conducea conversația, de geometria acoperită de ciorapi fini a picioarelor ei elegant încrucișate. Părea să existe o subrutină reactivă care măsura cât de mult voia el să vorbească și ajusta reacțiile în funcție de rezultat. Constată că, în mod ciudat, voia să vorbească destul de mult.

Nu fu conștient de apropierea lui Jeff decât când fratele lui ajunse aproape de el, zâmbind obosit.

— OK, zise și se ridică stângaci în picioare, revenindu-și. În sfârșit.

— Da, îmi pare rău. O întreagă încărcătură de naufragiați a sosit din Wenzhou cu vreo două zile în urmă, iar asta o să ne ducă mult peste bugetul alocat trimestrului. Am negociat toată ziua cu legislativul.

Făcu semn din cap spre femeia încă așezată și continuă:

— Văd că ai făcut cunoștință cu Sharleen.

— Mm, da.

— Drăguță, nu-i așa? Știi, câteodată ies și eu aici să stau de vorbă cu ea doar de dragul distracției.

Norton se uită la interfață. Ea le zâmbi amândurora, cu capul înălțat și o expresie ușor absentă, ca și cum ceea ce spuneau ei era cântec de păsărele sau un fragment de simfonie instrumentală care îi plăcea.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse el, simțindu-se incomod.

— Sigur, răspunse Jeff Norton și flutură din mână. Hai pe aici. La revedere, Sharleen.

— La revedere.

Le zâmbi peste umăr când plecară, apoi se întoarse și rămase imobilă și tăcută până când ei ieșiră din aria de declanșare. Jeff îl conduse pe lângă biroul de recepție, pe un coridor care se termina brusc și la capătul căruia era un răcitor de apă. După cinci-șase pași, holul deveni cenușiu, transformându-se în biroul lui Jeff. Era în mare măsură la fel cum își amintea Norton locul real dintr-o vizită făcută în urmă cu câțiva ani, dar existau câteva diferențe în nuanțele pastelate ale pereților și mobilierului, iar pe rafturi poate că se aflau câteva ornamente de care nu-și aducea aminte. Și o fotografie a lui Megan pe birou. Trase aer în piept și se așeză pe canapeaua cu linii drepte, așezată cu fața la fereastră și la imaginea întinsă până la orizont a parcului Golden Gate. Fratele lui se aplecă peste tăblia biroului și apăsă niște taste.

— Așadar?

— Am nevoie de un sfat. Ai auzit de Ortiz?

— Nu.

Jeff se sprijini de marginea biroului.

— Ce mai pune la cale, alte tururi ONU cu strângeri de mână?

— A fost împușcat, Jeff.

— *Împușcat*?

— Da. E peste tot la știri. Tu unde ai fost? Credeam că știi. Am ținut o conferință la COLIN pe tema asta, ieri după-masă.

Jeff oftă. Scutură din cap, ca și cum nu i-ar fi funcționat corect. Traversă până la cel mai apropiat capăt al canapelei și se prăbuși pe ea.

— Doamne, ce obosit sunt, mormăi. Mă ocup de chestia cu Wenzhou încontinuu, de o zi și jumătate. Nici măcar nu m-am dus acasă noaptea trecută. Am stat în virtual cam toată dimineața. E încă în viață?

— Da, rezistă. L-au legat la mașinăriile de menținere a vieții din tot Weill Cornell. N-djinnii medicali spun că o să scape.

— Poate vorbi?

— Încă nu. Îl vor plasa într-un format virtual imediat ce-și recapătă cunoștința, dar asta s-ar putea să mai dureze.

— Futu-i mama mă-sii! zise Jeff și îi aruncă o privire rătăcită. Și ce legătură are asta cu mine? Ai nevoie de ceva?

— Pentru Ortiz, de nimic. Oricum, nu cred că l-ai putea ajuta deocamdată. Cum am spus, nu e nici măcar conștient. Au adus familia și prietenii apropiați la spital, dar...

Fratele lui schiță un zâmbet.

— Da, știu. Nu mai e lumea mea. Mi-am irosit șansele de a participa la jocul puterii în Uniune, nu-i așa?

— Nu asta am...

— Am fugit în vest și am ajuns un tont implicat în acțiuni de caritate lacrimogene.

Norton gesticulă nerăbdător.

— Nu despre asta e vorba. Vreau să vorbesc cu tine despre Marsalis. Îți amintești, acel treisprezece pe care l-am scos din South Florida State?

— Of. Așa e, spuse Jeff și își frecă fața. Cum merg lucrurile?

Norton ezită.

— Nu știu.

— Aveți probleme cu el?

— Nu...

Ridică mâinile:

— Vezi tu, tipul s-a implicat ca lumea. Măcar în privința asta ai avut dreptate.

— Ce, că o să-ți pupe tălpile pentru șansa de a ieși dintr-o închisoare din Jesusland? întrebă Jeff și ridică din umeri. Cine n-ar face-o?

— Mda, presupun că-ți sunt dator pentru sugestie. Și trebuie să spun că merită. A fost acolo când au încercat să-l omoare pe Ortiz și se pare că omul ăsta este singurul motiv pentru care Ortiz încă mai respiră. A scos din circulație doi din cei trei asasini și l-a alungat pe cel de-al treilea. Neînarmat. Poți să crezi așa ceva?

— Da, zise Jeff scurt. Cred asta. Ți-am spus, indivizii ăștia sunt înspăimântători. Care e problema?

Norton își privi mâinile. Ezită din nou, apoi scuturâ iritat din cap și ridică ochii, întâlnind privirea curioasă a fratelui său.

— Îți aduci aminte când ți-am spus că acum am un partener? Fost detectiv NYPD, o femeie?

— Cu care ai vrea să te culci, dar nu recunoști. Da, îmi aduc aminte.

— E ceva ce nu ți-am spus despre ea. A avut o relație cu un treisprezece renegat, acum câțiva ani. Nu a mers și au apărut câteva... ăă... complicații.

Jeff înălță sprâncenele.

— Așa!

— Mda. N-am dat prea multă importanță, nici chiar când l-am angajat pe tipul ăsta.

— Pe dracu'!

Norton oftă.

— Bine, m-am gândit puțin. Dar știi, mi-am închipuit că ea e dură, e deșteaptă, e stăpână pe situație. N-am de ce să-mi fac griji.

— Desigur, spuse Jeff și se aplecă. Deci din ce cauză îți faci griji?

Norton se uită de jur-împrejurul biroului, jalnic.

— Nu știu, spuse și ridică brațele. Nu știu, nu știu, *la dracu'*!

Fratele lui zâmbi și oftă.

— Ai mestecat vreodată frunze de coca, Tom?

Norton clipi.

— Frunze de coca?

— Da.

— Ce-are asta cu...

— Încerc să fiu de folos. Răspunde la întrebare. Ai mestecat vreodată frunze de coca?

— Bineînțeles că da. De fiecare dată când trebuie să mergem în taberele de pregătire pentru o razie Marstech, ni se dă un sac mare la aeroport și ni se recomandă pentru altitudine. Are un gust de căcat. Deci ce are asta cu...

— O iei razna când mesteci coca?

— Ei, haide...

— Răspunde la întrebare.

Norton își încordă maxilarul.

— Nu. N-o iau razna. Uneori îmi amorțește gura, dar asta e tot. Doar îți dă energie, te împiedică să te simți obosit.

— Corect. Acum ascultă! Acest efect energizant este o parte a evoluției relațiilor reciproc avantajoase dintre oameni și planta de coca. Coca le oferă oamenilor beneficii medicale, oamenii se asigură că se cultivă multă coca.

Toată lumea câștigă. Iar fiziologia umană se descurcă foarte confortabil cu efectele produse de frunză. E un beneficiu care nu se intersectează cu niciunul dintre celelalte laturi ale dinamicii supraviețuirii. N-o să faci nicio prostie numai pentru că mesteci frunzele alea.

— Oare de ce, întrebă Norton greoi, de fiecare dată când vin la tine după ajutor, tu trebuie să-mi ții lecții?

Jeff rânji.

— Pentru că sunt fratele tău mai mare, prostule. Acum fii atent! Dacă extragi alcaloidul din frunza de coca, dacă îl treci prin procesele chimice artificiale din care rezultă cocaina și dacă trânțești chestia asta în creierul uman, ei bine, atunci o să ai o cu totul altă poveste. Tragi câteva linii din rahatul ăsta și cu siguranță *o iei* razna. Probabil că o să faci și câteva tâmpenii, tâmpenii care ar putea să te omoare într-un mediu mai neiertător decât New Yorkul. N-o să fii atent la indiciile sociale și emoționale care vin de la oamenii din jurul tău sau o să le interpretezi greșit. N-o să-ți aduci aminte detalii personale utile. Posibil să te iei de femeia nepotrivită, să te bați cu tipul nepotrivit. Judeci greșit vitezele, unghiurile și distanțele. Iar pe termen lung, desigur, inima ta o să fie supusă la prea multă tensiune. Toate astea sunt căi numai bune să fii ucis. Ajungem la ideea că nu suntem construiți ca să ne putem descurca cu substanțe pe care nivelul de tehnologie ni le poate oferi. O poveste veche de veacuri, același lucru și cu zahărul, sarea, synadrive-ul, orice vrei tu.

— Și variantele treisprezece, adăugă Norton trist.

— Corect. Cu toate că aici discutăm despre o problemă de soft mai degrabă decât despre una de hard. Cel puțin în măsura în care poți face distincția când e vorba de chimia creierului. Oricum, uite cum stau lucrurile: din tot

ce am citit eu, inițiatorii Proiectului Lawman au estimat că variantele treisprezece ar fi fost practic destul de buni într-un context de vânători-culegători. Să fii mare, dur și violent e un plus de necontestat într-o astfel de societate. Obții mai multă carne, mai mult respect, mai multe femei. Ca rezultat, ai mai mulți urmași. Tipii ăștia încep să reprezinte o problemă serioasă numai după ce oamenii se stabilesc în comunități agricole. De ce? Pentru că ei nu fac ce li se spune. Nu vor munci pe câmp și nu vor aduna recolta pentru vreun ticălos de boșorog cleptocrat cu barbă. Atunci rasa lor începe să se stingă, fiindcă restul oamenilor, îmbrobodiți și conformiști, se adună sub sacra autoritate paternă a respectivului ticălos cleptocrat, ies afară cu torțele și uneltele agricole și îi extermină pe amărâți.

— Cu excepția cleptocraților.

Ca efect al unei vieți de rivalitate între frați, Norton se agață de firele mai puțin solide din teoria fratelui său.

— Vreau să zic că ei înșiși ar trebui să fie variante treisprezece, nu? Altfel, cum ar ajunge la putere?

Jeff ridică din umeri.

— Aparent, juriul mai dezbate asta. Curios este că profilul genetic al unui cleptocrat și al unui treisprezece nu sunt atât de similare pe cât ai putea crede. În primul rând, variantele treisprezece nu par a fi prea interesate de bogația materială. Arată un entuziasm limitat față de orice nu poate fi purtat pe un umăr.

— Ei, haide. Cum poți măsura așa ceva?

— Nu-i chiar așa de greu. Poate prin reacția mentală involuntară la stimulii vizuali. Aici facem asta cu naufragiații, când sosesc. Ne ajută să le stabilim profilul. Oricum, există și dovezi obținute prin observații – se pare că înainte de Jacobsen și razii, majoritatea trăiau în apartamente

mici, neavând mai multe obiecte decât ar putea încăpea într-un rucsac normal. Deci cleptocraţii probabil că nu erau deloc treisprezece, ci doar nişte băieţi deştepţi, ca noi, care au inventat o modalitate bazată pe raţiuni sociale de a-i învinge pe răii cei mari în clasamentul preferinţelor femeilor.

— Vorbeşte în numele tău.

— Vorbesc în numele tuturor, Tom. Pentru că în ultimii aproximativ douăzeci de mii de ani, tipii ăştia au dispărut. Noi i-am terminat. Şi terminându-i, am pierdut orice capacitate de a le face faţă.

— Şi asta ce înseamnă?

— Ei bine, care-i calitatea principală a oricărui bun lider, a oricărui membru dominant al unui grup?

— Nu ştiu. Aptitudinile de lucru în echipă?

Jeff râse.

— Cât de new-yorkez eşti, Tom.

— Şi tu ai fost cândva.

— Carisma! exclamă Jeff şi pocni din degete, cu o atitudine studiată. Liderii sunt carismatici. Convingători, impozanţi, fermecători în ciuda forţei lor. Uşor de urmat. Atractivi sexual pentru femei.

— Dar când *sunt* femei?

— Haide, vorbesc despre societăţi de vânători-culegători.

— Credeam că vorbeşti despre prezent.

— Societatea de vânători-culegători înseamnă prezent, în termenii evoluţiei umane. Nu ne-am schimbat atât de mult în ultimii cincizeci – o sută de ani.

— Cu excepţia exterminării variantelor treisprezece.

— Mda, dar asta nu e evoluţie. E un început de civilizaţie.

Norton se încruntă. În vocea lui Jeff răsuna o amărăciune subită, pe care nu o auzeai prea des.

— Te-ai cam acrit de toate dintr-odată, nu-i așa?

Fratele lui oftă.

— Mda, ce pot să-ți spun? Dacă lucrezi suficient de mult pentru Human Cost, începe să ți se corodeze sufletul. Oricum, ideea e că variantele treisprezece par să vină cu o întreagă suită de predispoziții genetice spre dominația carismatică și acționează la niveluri pe care noi nu am mai fost nevoiți să le manipulăm de douăzeci de mii de ani. E ca și cum ar purta un vortex emoțional care sfâșie pe oricine ar atinge. Femeile fac fluturi în stomac pentru ei, bărbații îi urăsc cu patimă. Cei slabi și ușor influențabili îi urmează, li se predau, fac tot ce vor ei. Cei înclinați spre violență ripostează. Noi, ceilalți, îi urâm în tăcere, dar nu îndrăznim să facem nimic în sensul ăsta. Vorbim despre o asemenea forță a personalității, încât, dacă unul dintre tipii ăștia ar candida pentru vreo funcție, și-ar zbrobi toți contracandidații. Ar fi politică pur Marstech, de fiecare dată învingători, garantați cu „etichetă neagră". De ce crezi că Jacobsen i-a vrut închiși și castrați chimic? După cum văd eu lucrurile, dă-le drumul în lume și, în câteva zeci de ani, vor conduce toate statele democratice de pe planetă. Ar demola procesul politic, ar retrage tot ceea societatea civilă feminizată a realizat în ultimele secole. Și s-ar înmulți ca iepurii, pentru că orice femeie atrasă cât de cât de sexualitatea masculină ar cădea lată la picioarele lor, mai spuse Jeff, cu un alt zâmbet crispat. Noi, ceilalți, n-am avea nicio șansă. Asta te deranjează, frățioare?

Norton gesticulă iritat.

— Nu, nu asta mă deranjează. Mă deranjează faptul că Marsalis va coopera cu noi doar atât cât o să dureze până să

intre în unghiul mort și apoi o să fugă. Și mă mai deranjează că partenera mea s-ar putea să-și vadă de drum fără să-și dea seama de pericolul ăsta, lăsându-l liber pe Marsalis exact atunci când o să ne-o permitem mai puțin. Așadar ceea ce vreau eu să știu exact este cât de mult mă pot baza pe Sevgi Ertekin că n-o s-o dea în bară în prezența tipului.

— Păi, cum se descurcă?

— Nu știu. Dar a plecat la Istanbul cu el, urmând o pistă pe care el a scos-o cam din senin. Asta a fost ieri, iar ea încă nu m-a sunat.

— Exoticul Istanbul, mm?

— Of, taci.

Jeff își reținu zâmbetul.

— Scuze, nu m-am putut abține. Uite, Tom, deocamdată eu nu mi-aș pierde somnul din cauza a ce mi-ai spus până acum. Sunt șanse ca, la un anumit nivel, ea să dorească să-l reguleze pe tipul ăsta...

— Minunat.

— ...dar să vrei să regulezi un tip până-și pierde mințile nu e același lucru cu a ți le pierde pe ale tale. Adică, uite: povestea cu bonobo e asemănătoare. Ele au un sex-appeal feminin amplificat care aruncă în aer sistemele sexuale ale unui bărbat precum cocaina, de fiecare dată...

— Mda, tu știi mai bine.

Jeff se opri și îl privi cu reproș.

— Tom, am *spus* că îmi pare rău pentru scăparea cu Istanbulul. Mai lasă-mă dracului! Ceea ce vreau să zic este că n-o să mă vezi părăsind-o pe Megan și pe copii pentru Nuying, nu-i așa? Să risc divorțul, despărțirea de Jack și Luisa, poate un proces pentru proastă conduită profesională, toate pentru că am înnebunit după o muiere modificată genetic. Lucrurile astea sunt importante pentru mine

și reușesc să le pun în balanță cu ceea ce îmi poate face Nu. Și ies învingător, Tom. Am controlul, și ce e mai bun din cele două lumi. Sigur, am o problemă cu drogurile, iar drogurile sunt o tendință bonobo. Dar mă descurc. Asta faci, te descurci cu slăbiciunile tale. Preiei controlul. Dacă femeia despre care vorbești este cu adevărat profesionistă, serioasă în munca ei, dacă știe cine e și ce vrea, atunci nu există niciun motiv pentru care să nu poată face aceeași analiză costuri-beneficii și să joace jocul în consecință. Genetica sugerează că femeile sunt oricum mai bune la asta, așa că ea are un avantaj din start. Mă rog, nu zic că aș vrea să spăl de mână cearceafurile de la hotelul din Istanbul în care stau ei acum...

— Of, Doamne, Jeff.

Jeff își desfăcu mâinile:

— Scuze, frățioare. Vrei să te fac să te simți mai bine, să-ți spun că drumul e liber ca să-ți aplici manevra ta urbană de tip Manhattan asupra femeii? Nu pot. Dar dacă ceea ce te preocupă cu adevărat este capacitatea ei profesională – în cazul ăsta, nu mi-aș face griji.

Stătură câteva clipe în tăcere. Pentru Norton, a-l lăsa pe Jeff să aibă ultimul cuvânt era ca un fel de înfrângere.

— Bun, atunci ce-i cu indiciul ăsta din Istanbul? Adică, serios, nu se apropie de niciuna dintre investigațiile noastre curente, e în afara oricărui domeniu. Un alt treisprezece, închis de europeni în Turcia, care *ar putea* avea vreo legătură cu un gangster peruan, care *ar putea* fi în contact cu oamenii care, *probabil*, l-au ajutat pe renegatul nostru să se întoarcă de pe Marte. Ar trebui să am încredere în așa ceva? E destul de subțire.

Jeff se uită pe fereastră.

— Poate că e, rosti absent. Variantele treisprezece nu gândesc la fel ca noi. Au conexiunile sinaptice complet diferite. În unele cazuri, cele extreme, noi le etichetăm drept paranoia sau tendințe sociopate. Dar cel mai adesea se dovedesc a fi moduri diferite de a privi lucrurile. Din cauza asta, UNGLA angajează oameni ca Marsalis. Într-un fel, ăsta e motivul pentru care ți-am sugerat să-l scoți din Florida și să-l angajezi. Ca să-ți ofere acces și la alte unghiuri de vedere, zise și, brusc, îi aruncă o privire severă. N-ai spus nimănui că a fost sugestia mea, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu.

— Nu? Nici măcar fostei polițiste care ți s-a băgat așa de adânc pe sub piele?

— Ți-am promis ceva, Jeff. Eu îmi țin promisiunile.

— Da, bine.

Își apăsă pentru o clipă degetele mari și arătătoarele pe ochii strâns închiși.

— Iartă-mă. N-ar trebui să fiu atât de aspru cu tine, numai că acum sunt al naibii de stresat. În cele mai bune zile, slujba asta e ca mersul pe sârmă, din punct de vedere politic, iar acum nu avem cele mai bune zile. Dacă cineva ajunge să afle că directorul Human Cost Foundation dă sfaturi unui ofițer COLIN în legătură cu îmbunătățirii genetic, voi fi nevoit să-mi caut altă slujbă. O să ni se arunce din nou în față întreaga superconspirație de rahat Rim-China-Marte și probabil că o să pierdem cea mai mare parte a fondurilor peste noapte. E destul de rău că îi primim pe refugiații din laboratoarele negre și le dăm cetățenie Rim. Să aranjăm eliberarea din închisoare a unor variante genetice periculoase ar fi ultima picătură.

— Mda, bine, ți-am spus. Relaxează-te. Nu știe nimeni.

Privindu-și fratele, Norton simți un nod neobișnuit în gât.

— Apreciez toate astea, Jeff. Poate uneori nu pare să fie chiar așa, dar apreciez.

— Știu, zise Jeff și îi zâmbi. Oricum, am avut grijă de tine încă de când erai de-o șchioapă. Pentru asta există frați mai mari, nu-i așa? Un întreg stoc de predispoziții genetice chiar sub nasul tău.

Norton clătină din cap.

— Ai lucrat prea mult în domeniul ăsta, Jeff. De ce nu spui pur și simplu că ții la mine?

— Credeam că tocmai am spus. Motivele esențiale în dragostea dintre frați *sunt* de natură genetică. Nu trebuia să mă alătur Human Cost Foundation ca să știu asta.

Imaginea lui Megan apăru luminoasă în mintea lui. Membrele lungi, bronzate și surâsul pistruiat, soarele și părul în ochi. Amintirea se instală cu forța, părând să-i întunece vederea. Avu impresia că formatul *v* și fratele lui fuseseră deodată comutați la o distanță care-i amuțea. Vocea lui suna vag în propriile urechi.

— Da, dar rivalitatea dintre frați? Asta de unde vine?

Fratele lui ridică din umeri.

— Tot genetic. În esență, totul e așa. Lăsându-i la o parte pe cei cu îmbunătățiri Xtrasome, tot ceea ce suntem este construit pe o bazele unei tendințe genetice.

— Și așa o justifici pe Nuying.

Jeff căpătă o expresie încordată.

— Cred că am discutat deja despre asta și ultima dată nu mi-a făcut prea multă plăcere. Nu mă justific pentru ce am făcut cu Nu. Dar înțeleg de unde vine. Sunt două lucruri foarte diferite.

Norton lăsă amintirea lui Megan să se stingă.

— Da, bine. Las-o baltă. Îmi pare rău că m-am luat iar de tine. Și eu sunt destul de stresat. Trebuie să mă descurc cu propriile mele tendințe genetice, știi?

— Toți trebuie s-o facem, zise încet fratele lui. Treisprezece sau bonobo, sau doar niște amărâți de oameni normali. Mai devreme sau mai târziu, toți trebuie să înfruntăm ce e înăuntrul nostru.

Capitolul 25

Dimineața sosi, încărcată de sunetele traficului pe Moda Caddesi și de țipete de copii. Lumina puternică a soarelui cădea oblic pe peretele camerei în care el alesese să doarmă și-i aduse concluzia nesigură că afară, în spatele apartamentului, se afla terenul de joacă al unei școli, chiar sub fereastră. Se smulse cu greu din pat, bâjbâi prin jur, căutând baia, și dădu peste o Ertekin sforăind ușor; dormea pe spate, cu gura întredeschisă, lipsită de eleganță în tricoul uzat NYPD și pe cearceafuri șifonate, cu o mână îndoită aruncată deasupra capului.

Absorbi imaginea, apoi se strecură afară în tăcere, găsi baia și se ușură îndelung, necesar.

O ușoară mahmureală îi îmboldea ursuz tâmplele, dar nu atât de rău cum se așteptase. Își băgă capul sub robinet.

O lăsă pe Ertekin să doarmă, se duse în bucătărie și descoperi un distribuitor de băcănie semi-automat aflat într-o nișă de lângă panoul sistemului de încălzire. Comandă și pâine proaspătă și *simit*, necunoscând preferințele lui Ertekin, lapte și încă alte câteva lucruri. Într-un dulap găsi un pachet nedesfăcut de cafea nemodificată, produsă pe Pământ, iar pe blat descoperi o cană pentru espresso în

stil mediteranean. Aprinse aragazul și puse cana pe foc; când începu să bolborosească, micul dejun era livrat jos, la intrarea principală. Îl primi, găsi un telefon cu ecran și îl cără până pe masa din bucătărie. Desfăcu pachetul cu *simit* – inele noduroase de aluat răsucit și copt, presărate cu semințe de susan, calde încă, – rupse unul bucăți, își turnă o cafea și începu să-l caute pe Stéphane Névant.

Îi luă ceva timp.

Ofițerul de serviciu de la sediul departamentului lagărelor din Ankara nu-i era cunoscut și nu putu apela la poziția lui în UNGLA pentru că îi expiraseră de șase luni codurile operaționale. Numirea unor prieteni nu-i fu de folos. Trebui să-și programeze o audiență la unul dintre birourile locale unde, după câte se părea, Battal Yavuz petrecuse ceva timp. Când încercă acolo, Battal era plecat într-o patrulare și nu răspundea apelurilor radio.

Cel mai bun lucru pe care-l putea face femeia de la birou era să preia un mesaj.

— Spune-i doar că e un ticălos destrăbălat și că un treisprezece mare și rău o să zboare acolo și o să-i fure femeia dacă nu mă sună.

Chipul de pe ecran se înroși ușor.

— Nu cred...

— Nu, serios. Ăsta e mesajul. Mulțumesc.

Zgomote pe coridor. Întrerupse convorbirea și rupse încă un *simit*. Descoperi un surâs neașteptat în colțul gurii și îl alungă. Ertekin folosi baia, după zgomote păru că se întoarce în dormitor și pe moment se gândi că avea să se culce din nou. Apoi auzi din nou pași pe coridor, apropiindu-se. Se lăsă pe spate în scaun ca s-o privească intrând în bucătărie.

Se întreba dacă purta încă tricoul. Mahmureala, își dădu seama vag, se retrăgea.

Ea era îmbrăcată. Cu părul nepieptănat, cu încruntarea proaspăt îndepărtată de pe față.

— 'Neața. Ai dormit bine?

Ea mârâi ceva.

— Ce faci acolo?

— Lucrez, zise și arătă spre telefon. Aștept să mă sune Névant. De ce, ce credeai? Că o să fug imediat ce ai leșinat? Perfidul, egocentricul, ticălosul treisprezece.

— N-am leșinat.

— Mă rog, ai scăpat paharul din mână în timp ce îți odihneai ochii. Mi-am imaginat că o să termini de băut, așa că m-am culcat. Te doare capul?

Privirea pe care i-o aruncă fu un răspuns suficient.

— Mai e cafea în cană, dar trebuie să fie aproape rece. Pot să...

Telefonul țârâi. Carl înălță o sprânceană și îl deschise. Ertekin își făcu de lucru cu cafeaua, iar el își fixă privirea pe ecran. O imagine se concretiză, pixelizată. O perspectivă largă asupra unui peisaj arid, prin parbrizul și ferestrele laterale ale unei camionete de teren pentru patrulare. Battal Yavuz stătea pe scaunul șoferului, cu trăsăturile lui bucălate ascuțite de neîncredere.

— Carl? Imposibil să fii tu.

— Chiar eu.

— Te-au închis în Jesusland, omule. Ne-a spus Di Palma. S-au invocat puteri speciale, detenție pe termen nedefinit, fără judecată. Cum dracu' ai scăpat de asta?

— Am scăpat de pe Marte, Battal. Ce credeai, că o să mă rețină Jesusland?

— Nu se știe niciodată, omule. Sunt recunoscuți pentru rahatul ăsta cu detenția pe termen nedefinit. Barbari nenorociți!

De partea cealaltă a mesei, Sevgi Ertekin pufni. Carl îi aruncă o privire întrebătoare. Ea ridică din umeri și sorbi din cafea.

— Și oricum, ce cauți în Istanbul? Vii în vizită?

— Să nu crezi că am timp pentru asta, Battal. Dar ascultă, mă gândeam că ai putea să-mi faci o favoare.

Când închise, Ertekin stătea lăbărțată pe scaunul din fața lui și fixa fundul cănii ei de cafea.

O privi curios.

— Ce-a fost aia?

— Care aia?

Carl îl mimă pufnitul.

— Aia.

— Of. Da. E amuzant să auzi un turc vorbind despre barbaria altcuiva.

— Mă rog, era vorba de Jesusland.

— Mda, fie, zise ea și se îndreptă brusc pe scaun. Uite ce e, Marsalis, tata a avut un motiv să părăsească țara asta. Tatăl și unchiul lui au murit amândoi în nenorocita aia de piață Taksim pentru că ilustra armată turcă a decis dintr-odată că libertatea cuvântului le-a cam scăpat din mână. Știi, voi, europenii, credeți că sunteți deasupra tuturor cu societățile voastre laice, cu puterea voastră blândă, cu forțele de securitate mai mult decât blânde, despre care nimeni nu vrea să vorbească. Dar în final...

— În final – spuse el cu glas puțin răgușit, pentru că Battal îi era prieten, iar el nu avea prea mulți – Turcia e încă întreagă. Au avut și o latură religioasă halucinantă,

știi, și o problemă cu dogma patriotică excesivă. Dar le-au rezolvat. Cei care au rămas, cei care nu au cedat în fața idioțeniei fundamentaliste sau nu au alergat după un paradis confortabil în alte părți – în final ei au schimbat ceva, ei au păstrat integritatea.

— Da, cu niște investiții judicioase din partea partidelor europene interesate, așa am auzit eu.

— Nimic din toate astea nu neagă faptul că Jesusland e o societate barbară, din care tu oricum nu provii, așa că *ce vrei să spui*?

Ea îi întoarse privirea. Carl oftă.

— Uite ce-i. Și pe mine mă doare capul. De ce nu vorbești tu cu Battal când ajunge aici? El e cel care m-a învățat istoria locală, tipul a predat într-o închisoare înainte să aibă afacerea asta, și se pricepe. Și-a scris teza de doctorat despre Turcia și vechea SUA, mai asemănătoare decât ai putea crede. Vorbește cu el.

— Crezi că o să vină aici?

— Dacă vine Névant, va trebui să aibă o escortă. Și nu-l văd pe Battal ratând ocazia de a-și vedea prietenii de ceainărie în Istanbul, pe banii altcuiva. Da, o să vină.

Ertekin pufni.

— *Dacă* vine Névant.

— Nu-ți face griji în legătură cu Névant. Doar faptul că îi cer ajutorul va fi suficient să-l aducă aici. O să-i placă la nebunie.

— Poate o să-i placă la nebunie să te refuze.

— Poate. Dar o să vină aici s-o facă. O să vrea să-mi vadă fața. Și în plus...

Carl desfăcu brațele, zâmbind strâmb:

— ... e posibil ca asta să fie unica lui șansă să scape din lagăr în următorii zece ani.

Ea aprobă încet cu o mișcare a capului, ca o persoană care asimilează un concept nou. Încă privea în cana de cafea. Carl avu sentimentul brusc și incomod că ceea ce tocmai înțelesese ea nu avea prea mult de-a face cu ceea ce spunea el.

— Bineînțeles, rosti Sevgi, în realitate nu e nevoie ca vreunul dintre ei să vină aici. Am putea la fel de ușor să mergem noi la ei, nu-i așa?

Ochii ei priviră brusc în sus, fixându-se pe fața lui:

— Să mergem noi în lagăr?

Fusese numai o secundă, dar îl prinsese.

— Da, am putea, răspunse el destul de moale. Dar suntem amândoi mahmuri și mie îmi place priveliștea de la fereastra asta. Așa că de ce să ne ostenim să mergem acolo, când îl putem face pe el să vină la noi?

Sevgi se ridică de la masă și privi în jos spre el.

— Corect.

O clipă, el se gândi că intenționa să insiste, dar ea se mulțumi să zâmbească, dădu iar din cap și îl lăsă în bucătărie, cu amintirile despre lagăr și despre cei pe care îi târâse înapoi acolo agitându-se în mintea lui, în asocierile libere ale mahmurelii.

Mai stătea încă în bucătărie când sună Névant.

Capitolul 26

— Știai că o să vin, așa-i?

— Da.

Névant trase din țigară, lăsă fumul să i se reverse din gură și îl trase puternic pe nas.

— Ai știut, pe naiba.

Carl ridică din umeri.

— Bine.

— Vrei să știi de ce am venit?

— Sigur.

Francezul rânji și se aplecă peste masă, într-o parodie de atitudine confidențială.

— Am venit să-ți pârlesc dosul, omule de pe Marte.

Dincolo de ferestrele restaurantului, apusul învinețea și însângera cerul peste Marea Marmara. Zdrențe de nori, pătate cu roșu. Carl întâlni privirea lui Névant și i-o susținu.

— Asta-i ceva original.

— Mde, făcu Névant și se lăsă din nou pe spate, fixând tăblia mesei. Uneori, străvechile motive înrădăcinate în gene sunt cele mai bune, să știi.

— De asta ai încercat să-l convingi pe Marco Bambaren să te găzduiască? Din motive înrădăcinate în gene?

— Dacă vrei. *A fost* o chestiune de supraviețuire.

— Da, supraviețuire ca rumegător.

Névant ridică ochii. Carl surprinse tresărirea unei comenzi de luptă înăbușite coborându-i pe nervii brațului. Precum majoritatea variantelor treisprezece, francezul era puternic din punct de vedere fizic, cu pieptul și umerii lați, cu membre lungi, mușchi ca niște funii, capul mare și solid. Dar cumva, la Névant masivitatea părea să se fi redus la o spirală palidă, licantropică, de potențial. Slăbise de când îl văzuse Carl ultima oară, iar nasul și pomeții îi ieșeau ascuțiți prin piele. Ochii înguști, gri-verzui erau întunecați de furie și zâmbetul îi semăna cu un mârâit tăcut, dezvelindu-i lent dinții. Fusese rapid cu trei ani în urmă, în Arequipa – Carl își consumase tot meshul ca să-l învingă. Dacă s-ar fi repezit acum peste masă ar fi fost ca un bici, ca atacul unui șarpe.

— Nu prea-mi place geaca ta. Ce-i asta, modă din închisoare?

Carl ridică din umeri.

— Suvenir.

— Asta nu-i o scuză. Cât te-a costat?

— Vreo patru luni.

O scurtă pauză. Francezul înălță o sprânceană.

— Măi, măi. Ce s-a întâmplat, ți-a expirat licența?

— Nu, e încă validă.

— Încă te mai ocupi cu aceleași rahaturi, hm? zise Névant, suflând un nor lung de fum peste masă. Încă îți mai vânezi frații pentru șefu'?

— Hai, *te rog.*

— Știi, n-aș face-o doar pentru mine, omule de pe Marte.

— Poftim?

— Să te omor. N-aș face-o doar pentru mine. Ai un fan club numeros acolo, în lagăr. Nu prea poți să-i învinovățești, nu-i așa? Iar dacă eu te-aș ucide și ei ar afla despre asta...

Névant căscă și se întinse, eliberându-și din trup încordarea care preceda lupta. Păi, probabil n-ar mai trebui niciodată să-mi cumpăr singur țigări.

— Aș fi crezut că vor să mă omoare cu mâna lor.

Francezul gesticulă.

— Există limite ale răzbunării. Nu te pot ucide *toți* și, fiind blocați acolo deocamdată, niciunul dintre ei nu poate. În lagăr capeți o oarecare înțelepciune, iar asta e mai bine decât nimic.

— Ar trebui să mă simt prost?

Rânjetul de lup reveni.

— Sunt sentimentele tale, omule de pe Marte. Bălăcește-te în ele cum crezi de cuviință.

— Au avut ocazia, Stéphane. Toți ați avut. Ați fi putut pleca pe Marte.

— Mda, se pare că acolo nu sunt numai pietre roșii și sasuri. Am văzut reclamele pe drum.

Névant atinse cu o unghie paharul de *raki* aflat pe masă, în fața lui. Încă nu-l ridicase, nici nu se atinsese de tava cu *meze* așezată între cei doi.

— Sună grozav. Mi-e greu să înțeleg de ce te-ai întors.

— Am câștigat la loterie.

— O, așa e, am uitat. E atât de multă distracție pe Marte, încât pălmașii își cumpără câte un bilet în fiecare lună, să vadă dacă pot să scape dracului de acolo și să se întoarcă acasă.

Carl ridică din umeri.

— N-am spus că e paradisul. A fost o opțiune.

— Uite ce e. *Tu* te-ai întors, iar *motivul* pentru care te-ai întors este că viața pe Marte e o grămadă de căcat, spuse Névant și suflă din nou fumul spre el. Unii dintre noi n-avem nevoie să facem excursia asta ca să ne dăm seama.

— Tu erai ocupat să plănuiești cum să-ți petreci tot restul vieții pe *altiplano* când te-am ajuns eu din urmă. Numai pe Marte mai găsești gravitație mai scăzută.

Névant zâmbi subțire.

— Așa spui tu.

— De ce te-aș minți?

Afară, luminile străzii înviau pe faleză. Sevgi Ertekin și Battal Yavuz stăteau unul lângă altul, pe scaunele înalte ale unei gherete cu salep, la zece metri mai încolo, pe promenadă. Își țineau băuturile în mâinile făcute căuș și

părea că se înțeleg bine. Névant făcu semn cu capul în direcția lor.

— Așadar, cine e ea?

— Nu, nu sunt partenera lui, zise Sevgi, străduindu-se să-și înlăture iritarea din voce. E doar ceva temporar.

— OK, scuze. M-am înșelat. Doar că voi doi păreți, știi...

— Părem *cum*?

Yavuz ridică din umeri.

— Conectați, presupun. E ceva neobișnuit la Marsalis. Chiar pentru un treisprezece, e cam închis în sine. Nu e ușor să te apropii de tipii ăștia.

— Mie-mi spui!

— Mda. Nu vreau să par unul dintre idioții ăia cu Puritatea Umană, dar deja administrez lagărul de zece ani și trebuie să spun că variantele treisprezece sunt lucrul cel mai apropiat de extratereștri pe care l-am văzut.

— Am auzit spunându-se același lucru și despre femei.

— De către bărbați, da.

Yavuz sorbi din salep și zâmbi. Figura i se întrezărea veselă în semiîntunericul serii și printre luminile galbene ale gheretei. Gulerul jachetei încadra o față bronzată, bine hrănită, iar sub pulover se zărea o burtă mică, dar evidentă. Viața la UNGLA Eurozone părea să-i priască. Părul avea o dezordine academică, ochii îi sclipeau vesel în lumina reflectată.

— E normal. Așa sunteți voi, oamenii, în comparație cu noi.

— *Voi, oamenii*?

— Glumesc, bineînțeles. Dar, așa cum, din punct de vedere genetic, masculii și femelele sunt substanțial diferiți

– Yavuz indică lejer cu degetul în spate, spre interiorul luminat al restaurantului și către cei doi bărbați care stăteau unul în fața altuia, la fereastră – în același fel ei doi sunt substanțial diferiți de mine și de tine.

— Totuși ceva mai apropiați de *voi, oamenii*, zise Sevgi acru. Corect?

Yavuz chicoti.

— Pe departe. Din punct de vedere al chimiei testosteronului, în predispoziția pentru acte violente și suspendarea empatiei de bază, da, presupun că așa e. Ei sunt mai mult masculini decât feminini, desigur. Dar nici nu a încercat nimeni să construiască o femeie treisprezece.

— Din câte știm.

— Din câte știm, repetă el și oftă. Am înțeles că predispoziția pentru acte violente și suspendarea empatiei au fost exact trăsăturile pe care cercetătorii au sperat să le amplifice. Deci nu e o surpriză că au optat pentru modelul masculin.

Pentru o clipă, privirea lui alunecă peste umărul ei, spre mare.

— Uneori, rosti încet, mi-e rușine că sunt bărbat.

Sevgi se foi încurcată pe scaunul ei. Răsuci cana cu salep în ambele mâini. Vorbeau turcește, ea puțin greoi, din cauza lipsei de exercițiu și, într-un fel, din cauza asocierilor cu poznele și mustrările din copilărie, iar exprimarea în turcă a acelui sentiment – *rușine* – împrumută o forță obscură cuvintelor lui Yavuz. Își simți obrajii încălzindu-i-se de simpatie în aerul rece.

— Vreau să spun – continuă el tot fără să se uite la ea – calculăm cât de civilizat este un popor prin nivelul de participare al femeilor. Ne temem de acele societăți unde femeile încă nu au acces la putere, și pe bună

dreptate. Când investigăm crimele violente presupunem, în mod corect, că făptașul este cel mai probabil un bărbat. Considerăm dominanța socială masculină drept prezicere a unor necazuri și suferințe, pentru că, la urma urmelor, bărbații reprezintă problema.

Ochii lui Sevgi fugiră spre fereastra restaurantului. Stéphane Névant era aplecat peste masă, gesticulând, vorbind concentrat. Marsalis îi întorcea privirea impasibil, cu brațele prinse la spatele scaunului și capul înclinat ușor într-o parte. Aceeași intensitate părea să emane din ambii bărbați, cu toate diferențele din atitudinea lor. Aceeași senzație de forță brută. Era greu să-ți imaginezi că vreunul dintre ei ar vorbi vreodată despre sentimentul de rușine. Indiferent din ce cauză.

Adânc, în stomac, în ciuda ei, ceva se încălzi și se înmuie. Își simți din nou obrajii înroșindu-se, mai puternic. Își drese glasul.

— Cred că lucrurile se pot privi și în alt fel, spuse ea repede. La New York am o prietenă, Meltem, care e imam. Ea spune că e o chestiune de stadiu în evoluția umană. Ești musulman, așa-i?

Amuzat, Yavuz zâmbi.

— Cu numele.

— Ei bine, Meltem spune – e și ea turcoaică, americancă de origine turcă adică, și e credincioasă, desigur, dar...

— Mda, făcu Yavuz tărăgănat. Face parte din atribuțiile de serviciu, îmi imaginez.

Sevgi râse.

— Corect. Dar ea e o sufistă feministă. A studiat cu Nazli Valipour în Ahvaz înainte de reprimare. Ai auzit de școala Rabiah?

Bărbatul din fața ei aprobă.

— Am citit despre ei. Chestia cu Ibn Idris, nu-i așa? Pune sub semnul întrebării orice autoritate ulterioară Profetului.

— Deci, Valipour îl citează pe Idris, da, dar, în realitate, ea trage o linie înapoi până la Rabiah al-Basri însăși și susține că interpretarea Rabiei privind datoria religioasă ca fiind numai iubire religioasă este, hm, vezi tu, un prototip al înțelegerii feministe a Islamului.

Și atunci zelul îi secă, devenind deodată conștientă de sine. În New York nu era obișnuită să discute despre așa ceva. Pe atunci mergea rar la moschee, nu găsea niciodată timp pentru asta. Conversațiile cu Meltem încetaseră curând după moartea lui Ethan. Era prea furioasă pe un Dumnezeu în care nu era sigură că mai credea și, în absența lui răsunătoare, pe oricine care făcea greșeala să-i ia apărarea.

Dar Battal Yavuz se mulțumi să zâmbească și să soarbă din salep.

— Bine, ăsta pare un unghi interesant de abordare, spuse el. Și cum împacă imamul tău feminismul ei islamic cu toate prostiile incomode din tradiție și din Carte?

Sevgi se încruntă, căutând prin turca ei ruginită.

— Păi, există cicluri, înțelegi. Așa cum apare în context istoric, ciclul masculin al civilizației a *trebuit* să vină primul, pentru că nu se găsea altă cale decât forța masculină care să creeze o civilizație. Ca să ai legi, arte și științe, trebuie să ai societăți agrare stabile și o clasă nelucrătoare care să poată dezvolta așa ceva. Dar acest tip de societate trebuie întărită, chiar destul de brutal în termenii în care privim lucrurile azi.

— Corect, zise Yavuz și arătă cu capul spre cei doi treisprezece din restaurant. Pentru început, trebuie să scapi de toți tipii ăștia.

— Ea e clientul, spuse Carl, luând cu furculița o felie de vânătă din tava cu *meze*. Ai de gând să mănânci ceva din astea?

Un ultim fum adânc din țigară, o sprânceană înălțată. Névant strivi mucul.

— Acum ești *freelancer*?

— Întotdeauna am fost, Stéphane. UNGLA deține licența, dar nu fac decât să mă cheme atunci când au nevoie. În restul timpului trebuie să-mi câștig existența ca oricine altcineva.

— Și ce vrea *clientul* de la mine?

— Căutăm conexiuni cu *familias andinas*. Încercăm să prindem o rețea de traficanți Marstech în taberele de pregătire.

— Ce motiv aș avea să vă ajut la asta?

— În afară de faptul că Manco Bambaren mi te-a vândut acum trei ani? Nu, nu-mi vine în minte alt motiv. Întotdeauna te-am considerat un tip iertător.

Névant schiță un scurt zâmbet.

— Mda, *tayta* Manco m-a vândut. Dar tu ai venit să mă ridici.

— Dă vina pe mesager, nu?

— O, chiar așa fac.

Carl își mai luă *meze*.

— Crezi cu adevărat că un naș mafiot de mâna a doua cu iluzii etnice s-ar fi pus cu UNGLA pentru tine? Erai chiar atât de disperat să crezi că ai găsit o ascunzătoare,

Stéphane? Manco a ajuns în poziția de *tayta* din anumite motive și cu siguranță nu datorită firii lui caritabile.

— Ce naiba știi tu despre astea, omule de pe Marte? Din câte îmi amintesc, tu erai un pacificator urban mărunt, în cea mai mare parte a timpului petrecut în Orientul Mijlociu.

— Știu că...

— Știi că *încă* mai există alianțe ale dictatorilor militari, operaționale în Asia Centrală, pe care eu le-am construit din nimic în '87? Știi pe câți dintre președinții marionetă pe care tu îi vezi dând din gură pe Al Jazeera *i-am ajutat să se lanseze*?

Carl ridică din umeri.

— Dacă funcționează în Asia Centrală, nu înseamnă că o să se potrivească în America de Sud. E un continent cu totul diferit, Stéphane.

— Da, și un scop cu totul diferit.

Névant scutură încă o țigară din pachet. O potrivi în colțul gurii, o aprinse și înălță sprâncenele.

— Vrei una?

— Mănânc.

— Treaba ta.

Se aplecă, suflă fumul peste masă și rânji:

— Vezi tu, *familias* nu sunt ca ticăloșii de dictatori, n-au fost niciodată. Dictatorii vor aceleași lucruri pe care le vrea orice politician din categoria rumegătoarelor – legitimitate, recunoaștere și respect din partea restului turmei. Tot circul.

Carl aprobă cu o mișcare a capului, mestecând. Avusese parte de aceeași predică din partea lui Névant în urmă cu trei ani, când aștepta să se rezolve cu documentele ca

să-l poată scoate pe francez din Lima, legat. Dar îl lăsă pe Névant să peroreze.

Carl n-avea altă posibilitate să afle ceva ce i-ar fi putut folosi.

— De obicei, ai un vid legislativ și o grămadă de ticăloși luptându-se să-și pună ștampila pe o nouă ordine care să le permită să ocupe locul din față în limuzina conducerii. Vezi, cu *familias* n-o să fie niciodată așa. Există *deja* o structură la fața locului și e deja plin de dobitoci legitimizați, albi *criollo* și *indigenas* dresați din care se constituie parlamentul, armata, băncile, proprietarii de pământuri – toate lucrurile bune în buzunarele lor. *Familias* sunt blocate, tot ce le rămâne sunt crimele și ecolul slab al suferinței etnice, spuse Névant și duse o mână căuș la ureche. Și ecoul se stinge, omule. COLIN a trimis așa de mulți nativi din *altiplano* pe Marte în ultimii cincizeci de ani, a băgat atât de mulți bani în regiune, încât familiile nu mai pot recruta oameni ca pe vremuri. Singurele locuri în care mai au putere sunt populațiile din ghetourile Republicii. Nimeni altcineva nu se mai deranjează. Nimeni nu se mai teme de ele.

— Deci tu aveai să fii cel care iscă teama.

Alte valuri de fum. Névant gesticulă prin el.

— Joci după puterile tale. Toată lumea se teme de treisprezece.

— Da, cam așa e, dacă n-ar fi toți închiși.

Francezul rânji.

— Ai vrea tu.

— Of, haide, răspunse Carl, fluturându-și furculița. Avem vreo douăzeci liberi în același timp, cel mult.

— Nu asta-i ideea, omule de pe Marte. Nu-i deloc asta ideea.

— Nu? Atunci care-i ideea?

Névant se joacă cu tacâmurile de pe partea lui de masă, abia atingându-le cu vârfurile degetelor mâinii drepte.

— Ideea e că noi existăm. Suntem găselnița perfectă pentru toate temerile lor atavice. Au căutat cu disperare vrăjitoare și monștri încă de când ne-au curățat pentru prima oară. Acum ne au din nou.

— OK, deci forța masculină și ierarhia fixează rasa umană într-o ordine socială coerentă, îi extermină pe cei mai răi dintre rebeli și furnizează o bază stabilă, toate pentru ca, mii de ani mai târziu, principiile feminine să poată ajunge la guvernare cu un minimum de bun-simț datorat civilizației. Asta e poziția imamului tău?

Sevgi aprobă.

— E și poziția lui Valipour, mai mult sau mai puțin. Și o poziție sufistă validă, în măsura în care reprezintă o revelație continuă.

— Într-un fel, explică derapajele, nu-i așa? zâmbi Yavuz. „Mulțumim, băieți, ați făcut o treabă grozavă având în vedere limitările sexului vostru, dar de aici preluăm noi." Vreau să zic că e greu să ți-i imaginezi pe *shahuda* acceptând asta în liniște.

— Păi... – făcu ridicând din umeri –... nici n-au acceptat.

— Mda, îmi amintesc mulțimea cântând pe străzi, când eram copil.

Glasul lui Yavuz căpătă o notă de discurs monoton, bombastic:

— „Bărbații au autoritate asupra femeilor pentru că Allah l-a făcut pe bărbat superior femeii." Și așa mai departe, continuă Yaruz.

Sevgi pufni.

— Rahatul ăla obosit!

— Rahatul ăla obosit e Coranul, din câte îmi amintesc. Coranul nu este o parte a islamismului din New York?

— Foarte nostim! Contextul istoric nu este o parte a inteligenței umane, pe aici?

Din nou zâmbetul diabolic. Yavuz părea să se fi scuturat de accesul subit de vinovăție masculină.

— Pe aici, da. Dar nu e nevoie să înaintezi prea mult spre sud-est pentru ca ideile umane inteligente să fie destul de sever dezaprobate. Că veni vorba, din câte am auzit, nu e nevoie să te îndepărtezi prea mult de New York, spre sud-est, ca să se întâmple același lucru.

Ea râse.

— Un comentariu corect. Marsalis mi-a zis că ți-ai scris teza de doctorat pe tema asta. Asemănările dintre Statele Unite înainte de Secesiune și Turcia, ceva de genul ăsta?

— „Paralele psihosociale între naționalismul turc și cel american", cită Yavuz cu o îngâmfare parodiată și gesticulă modest, subminând efectul. Nimic nu e vreodată așa de simplu, desigur, dar *au existat* multe asemănări. Ambele tipuri de naționalism sunt mari, arogante, fondate pe un sol cultural foarte superficial. Ambele sunt societăți laice constituționale, cu fundamentalismul plin de resentimente mușcându-le de călcâie. În ambele cazuri există o diferențiere culturală masivă între societățile urbane și rurale. Niciuna nu se descurcă prea bine cu Noua Matematică, ambele încercând să combată virilicidul cu legi draconice privind drogurile și cu dorințe deșarte. Știi că și țara asta s-ar fi putut fractura, la fel ca Statele Unite, dacă n-ar fi dat târcoale europenii, acționând pârgiile din exterior.

— Nu pari prea mulțumit de asta.

Turcul oftă.

— Da, știu. Și presupun că ar trebui să fiu. Cu siguranță nu vreau să văd *shahuda* pândind pe străzi, împușcându-mi fiicele dacă umblă fără văl sau expun mai multă piele decât un cadavru împachetat. Dar nici nu e ceva nostim să știi că întreaga țară e la mâna unei adunături de ex-imperialiști din cale-afară de cinici.

— Acum pari aproape patriot.

— Nu-s așa, răspunse și clătină trist din cap. Ți-a spus Carl că am predat în închisori înainte să am postul ăsta?

— A pomenit de asta.

— Ajungi să vezi unele lucruri neplăcute din sistemul penal turc. Am întâlnit cam prea mulți prizonieri politici îngroziți de tortură ca să mai fiu un patriot turc. După cum văd eu lucrurile, cei care sunt mândri de țara lor ori sunt niște huligani, ori pur și simplu nu au citit încă destulă istorie.

— Îmi place asta, zise Sevgi și zâmbi cu nasul în cana de salep. Deci tu crezi că Statele Unite ar fi putut rezista la fel ca Turcia. Vreau să zic, dacă ar fi existat o forță exterioară care să aplice presiunea corectă?

— Nu, nu în mod necesar, răspunse Yavuz, părând incredibil de trist. Voi ați avut problema drepturilor tuturor statelor, ceea ce noi nu am avut niciodată. Două secole de resentimente sudiste și neînțelegi culturale, furie religioasă, tensiuni rasiste. Astea sunt fisuri destul de adânci. Plus legile anti-drog care înseamnă mai puține șanse ca virilicidul să-și facă purificarea așa cum s-a întâmplat în alte părți.

Puse cana de salep pe tejghea, se lăsă pe spate și întinse palmele deschise spre cană ca într-o invocație obscură.

— Dar oricum, e un punct de vedere academic. Pentru că niciodată *nu a existat* o forță exterioară destul de mare ca să vă determine să vă purtați frumos. COLIN nu exista pe atunci în forma actuală, ONU era încă un tigru fără dinți încercând să-și găsească colții. Chinezilor nu le păsa. Corporațiile locale se purtau ca niște huligani, nu voiau decât forță de muncă și resurse ieftine, atât cât durau ele. Au existat protestele lobby-ului ecologist, febra Zhang care a speriat de moarte populația de origine asiatică. Interesele comerciale ale Coastei Pacificului nu vor război, ele doar fac un pas înainte și își prezintă oferta, și cam toată lumea de pe Coasta de Vest respiră adânc ușurată atunci când procedează așa. Los Angelesul e primul care să încerce marea cu degetul, apoi, dacă merge, toți cei de pe coastă plonjează.

Sevgi dădu aprobator din cap. Undeva, într-o cutie de pe un dulap, încă mai păstra o copie a cartei Angeline Freeport. Murat i-o adusese de la o conferință medicală pe Coasta de Vest, când ea era încă la liceu. Ca mulți dintre imigranții norocoși ai primei generații, el era pasionat de țara sa adoptivă, chiar și după ce se fisurase sub tălpile lui, aproape imediat ce coborâse din avion.

— Da, zise ea ursuz. Și tot ce face Coasta de *Vest*...

Yavuz înclină din cap, ca un profesor.

— Chiar așa. Statele din nord-est profită de precedent și pleacă și ele. De fiecare parte, retorica a urcat atât de sus, încât nimeni nu mai poate da înapoi. Impasul masculin clasic. Onoarea e satisfăcută, dar toată lumea pierde. Un caz ca la carte. Ai citit-o vreodată pe Mariela Groombridge? *State în evoluție*?

Ea clătină din cap.

— Ar trebui. E sclipitoare. A predat la Universitatea din Texas până când a fost dată afară fiindcă a semnat o petiție anti-creaționistă. Acum e în Viena. Practic, ea demonstrează că Secesiunea a fost un exemplu de stat-națiune sortit pieirii pentru că nu a reușit să se adapteze. America nu a putut face față modernității, a murit din cauza șocului și a fost făcută bucăți de entități mai adaptabile. Cu toate că eu cred că ea tinde se ocolească motivul real pentru care a murit, de fapt, America.

— Care este?

Yavuz ridică din umeri.

— Frica.

— E o putere mai presus de numere.

Névant tot nu se atinsese de *meze*, dar paharul de *raki* era acum mai gol cu câteva degete. Zise pufnind:

— Tu crezi că rumegătoarelor le pasă de *fapte*? De statistici și studii oficiale? E un reflex. Așa respiră și trăiesc oamenii ăia. *Există* monștri, *există* rău – *undeva, în întuneric*. Bu-hu-hu. Știi, înainte de a ieși eu din Peru, Manco lansase un zvon cum că avea *pistacos* care lucrau pentru el. Care reglau conturile pentru scandalul pariurilor din '03.

Carl aprobă. Pe Marte văzuse cum *familias* făceau manevre similare în rândurile clasei mai puțin educate a forței de muncă din Uplands Initiative. Îi fusese propus chiar lui, în mai multe rânduri, să fie *pistaco*, în ciuda faptului că n-avea pielea deschisă la culoare.

— Orice ar merge, presupun.

— Da, mă rog. A mers, un timp.

Névant pufni dezgustat și dădu pe gât încă o înghițitură de *raki*.

— Manco era atât de mulțumit de sine, încât nu și-a putut da seama că totul o să se ducă dracului imediat ce unul dintre falșii lui *pistaco* a fost chemat și nu a reușit să rezolve problema. I-am spus – dacă mă lăsa pe mine să organizez treaba, ar fi putut să amenințe cu niște monștri *adevărați*. Monștri adevărați, cinstiți până în măduva oaselor, care să-i asigure susținerea. Ceva care să sperie pe toată lumea, nu doar pe niște analfabeți. Gândește-te numai ce s-ar fi întâmplat dacă se ducea vorba: „Pune-te cu *familias* și o să trimită un treisprezece să te viziteze".

— Asta presupunând că tu și viitoarea ta armată de treisprezece s-ar fi putut descurca mai bine decât falsurile lui *tayta* Manco.

Névant se uită la el.

— Ai pierdut în multe lupte purtate cu oameni normali, în ultima vreme?

— Nu. Dar după cum tocmai mi-ai spus, nu faptele contează pentru oameni. Poate Manco nu avea nevoie de o amenințare reală. Sau cel puțin nu avea nevoie de ea suficient de mult ca să se lege la cap cu o adunătură de ciudați.

— N-a avut nicio problemă să se lege la cap cu Jurgens, acea muiere hib, spuse Névant acru. Uluitor cum pot să-ți zboare prejudecățile pe fereastră când în ecuație apare și un posterior meseriaș.

— Greta Jurgens?

Carl își amintea vag de o blondă languroasă, cu ochi cenușii, din ancheta pe care o făcuse asupra lui Névant în urmă cu trei ani. Conducea biroul de operațiuni al lui Manco din Arequipa.

— Era hibernoid?

— Da, era. De ce?

Carl ridică din umeri.

— Așa. După cum gândea Manco despre ciudați, e bizar că a tolerat unul atât de sus în ierarhia interioară.

— Cum am zis, e vorba de posterior. Curul. Hei, din câte am auzit, hibernoidele știu niște șmecherii pe care nu le poți obține de la o femeie normală.

Carl bău și clătină din cap.

— Alea sunt bonobo, și chiar și așa, e o tâmpenie. Oricum, dacă Manco ar fi vrut genul ăsta de senzații tari, era suficient să se ducă la Lima și să aleagă dintre bordelurile de ciudați. Fii serios. Asta nu se pune.

— Atunci, poate că pur și simplu există ciudați și ciudați, zise Névant, arcuindu-și buzele. Nu se sperie prea multă lume de bucățelele alea care se ghemuiesc și dorm patru luni în șir. Asta nu-ți amenință prea mult masculinitatea. Numai pe cei ca noi simt nevoia să-i închidă și să le interzică să se reproducă.

Carl privi la tacâmurile de pe masă. Dădu din cap, puțin trist.

— Pe cei ca *tine*. Pe cei ca tine îi închid. Eu am licență.

— Ești domesticit, adică.

— Spune-i cum vrei. Nu poți da timpul înapoi cu douăzeci de mii de ani, Stéphane.

Névant își dezveli din nou dinții în rânjetul de lup.

— Nu poți?

— Vezi tu, pe vremuri, frica era o forță unificatoare, spuse Yavuz. Pe atunci, xenofobia putea face o țară să fie puternică. Ăsta e modelul vechi, genul de state-națiuni fortărețe. Dar nu poți trăi într-o fortăreață când întregul tău mod de viață depinde de independența globalizată și de comerț. Odată ce se întâmplă asta, tendința xenofobă

devine un handicap – în termenii lui Groombridge, o trăsătură non-adaptivă. Ea citează...

Pe promenadă răsună trosnet de sticlă spartă. Sevgi se răsuci tocmai la timp ca să vadă fereastra restaurantului împrăștiindu-se în afară, împrejurul a două trupuri încleștate. Cineva țipă.

— Ah, *fir-ar al dracului!*

Bâjbâi după pistolul pe care nu avusese voie să-l aducă acolo, degetele oarbe înregistrând lipsa acestuia înaintea gândirii conștiente. Sări de pe scaun, care se balansă și căzu în urma ei – îi auzi zdrăngănitul – și se repezi spre locul bătăii. Yavuz era alături de ea, legănând un pistol autorizat...

Pe trotuar, treisprezecele cel palid îl imobilizase pe Marsalis. Își ridică mâna în care ținea ceva și-o coborî fulgerător.

Marsalis se răsuci cumva într-o parte, făcu ceva cu picioarele și schimbă soarta bătăliei. Névant dădu înapoi, scuturând o mână care probabil izbise cimentul cu o forță ucigașă și avea niște oase rupte.

Încerca să-l țină pe negru la pământ cu celălalt braț, dar strânsoarea nu era suficientă. Marsalis aluneca treptat în lateral, iar umărul i se eliberă. Mâna flutură, apucă și îl trase pe francez în jos spre el. Se săltă în sus din abdomen, cu putere, lovind fața lui Névant cu fruntea. Sevgi auzi sunetul și strânse din dinți.

Ajunseră.

— Gata, ticălosule, spuse Yavuz în engleză.

Continuă cu vocea șocant de răgușită și pistolul în urechea lui Névant:

— Jocul s-a terminat.

Névant înjură, acoperindu-și fața cu o mână, cu sângele picurându-i printre degete din nasul spart. Tușea,

bolborosea, dar reuși să râdă. Marsalis mârâi și se trase de dedesubt, își arcui un picior și îl împinse pe francez într-o parte cu genunchiul. Névant aproape că se prăbuși, ținându-se încă de față. Încă chicotind. Folosea aceeași mână pe care tocmai și-o zdrobise de ciment.

— O să fiu nevoit... – inspiră greu, umed –...să-mi cumpăr totuși singur țigări.

— Da, așa se pare.

Marsalis se rostogoli, ridicându-se în picioare dintr-o singură mișcare lină, ondulată. Se controlă să vadă dacă se tăiase în sticlă.

— Te-am avertizat.

— Da, iar palmarea cuțitului ăluia ai făcut-o chiar de mântuială.

Tonul negrului era absent. Își întoarse mâna dreaptă, încruntându-se, și Sevgi văzu dâre de sânge în palmă.

Marsalis ridică mâna la nivelul ochilor, o răsuci cu palma spre exterior și își trase mâneca. Făcu o grimasă.

Acolo avea o tăietură lungă, cu o așchie subțire de sticlă încă înfiptă în carnea de la marginea palmei.

— Tu rămâi aici, nemernicule, îi spuse Yavuz lui Névant, clătinându-se.

Țeava pistolului pluti în apropierea frunții palide:

— Stai aici și *nu te miști*.

Căută prin jachetă cu mâna liberă, scoase un telefon și apăsă o tastă de apelare rapidă.

În spate, în gaura formată de fereastra spartă, oamenii stăteau și căscau gura la scaunele și masa răsturnate. Ospătarii se mișcau de colo colo, nesigur. O bucată mare de sticlă triunghiulară și zimțată căzu brusc dintre suratele ei de pe rama superioară și se sparse fără dramatism în trei bucăți, pe trotuar.

La vârful celui mai mic fragment, de parcă săgeata din sticlă ar fi indicat spre ea, Sevgi zări sclipirea cuțitului scăpat de Névant. Înțelese cuvintele schimbate de cei doi treisprezece. Se holbă la Marsalis.

— Tu! *Știai* că o să facă asta?

Omul negru apucă așchia de sticlă între degetul mare și arătător și trase ușor până ieși cu totul din rană. O răsuci curios pe toate părțile un timp, apoi o lăsă să cadă.

— Păi... își îndoi mâna rănită și se strâmbă din nou. A existat întotdeauna riscul să reacționeze cum îi dictează genele, da.

„Ne-ai spus că voi doi sunteți prieteni."

Névant chicoti sufocat din locul unde stătea, sprijinit cu spatele de fereastra vecină, rămasă intactă. Marsalis se uită la Sevgi peste mâna rănită.

— Cred că am spus că ne înțelegem bine.

Sevgi deveni conștientă de bubuitul din piept și din tâmple. Inspiră prelung, reținând aerul.

Arătă în jur:

— Și tu numești asta „bine"?

Marsalis ridică din umeri.

— Ei, ce pot să spun? Dă vina pe gene.

Pe jos, Névant chicoti din nou, printre sânge și oase rupte.

Capitolul 27

Mâna lui avea nevoie de o lipitură, și încă mai erau mici fragmente de sticlă în rană. Stătea într-o unitate medicală a ONU din Fenerbahçe și aștepta răbdător ca asistentul să-l curețe. Strălucirea iluminatului din tavan și, într-un

colț, un ecran – de care el s-ar fi putut lipsi – cu imaginea mărită a rănii în curs de tratare. Privi fix în altă direcție.

Ertekin ar fi preferat facilitățile COLIN din zona europeană, dar nu avusese cum să contracareze argumentul locației mai apropiate a spitalului ONU. Le luă mai puțin de cinci minute cu un taxi, părăsind promenada însângerată – și lumea care se aduna căscând gura – în favoarea străzilor rezidențiale liniștite din Fenerbahçe și a felinarelor de bun venit dinaintea modestei fațade nano a centrului medical. Acum Ertekin plecase împreună cu Battal Yavuz și Névant pe un coridor, spre locul unde erau tratate rănile francezului. Bănuia că ea voia să audă și varianta celuilalt treisprezece. Mai dedusese și că era încă puțin amorțită în urma acțiunii, și nu o putea învinui prea tare. Tensiunea întâlnirii cu Névant încă îi mai vibra în sânge, mai mult decât lăsa să se vadă.

Ușa se deschise și înăuntru se strecură un turc în costum, căscând. Păr grizonat și o mustață la fel, tunsă scurt, o bărbie nu tocmai bine bărbierită. Costumul era scump și asortat cu o cravată de mătase înnodată cu grijă. Numai ochii umflați de somn și căscatul sugerau patul din care fusese smuls. Privirea somnoroasă îl evaluă un moment pe Carl, apoi noul-venit îi șopti ceva asistentului, care imediat lăsă instrumentele asistate de camera video și se retrase. Ușa se închise în tăcere în urma lui. Carl înălță o sprânceană.

— O să trebuiască să plătesc pentru asta?

Turcul zâmbi respectuos.

— Foarte nostim, domnule Marsalis. Bineînțeles, ca agent licențiat UNGLA, aveți asigurare de sănătate la noi. Nu pentru asta mă aflu aici.

Înaintă și întinse mâna.

— Sunt Mehmet Tuzcu, ofițer de legătură al UNGLA.

Carl îi strânse mâna, atent la rană. Rămase așezat.

— Și ce pot face pentru dumneavoastră, Mehmet bey?

— Escorta dumneavoastră de la Colony Initiative este la etajul superior, zise Tuzcu și ochii îi fugiră spre tavan. O mașină vă așteaptă în stradă, în spatele spitalului. Plecăm cu liftul de marfă, neobservați. În jumătate de oră vă urcăm într-un suborbital spre Londra, dar – aruncă o privire la ceasul greu de oțel – va trebui să ne grăbim.

— Mă... salvați?

— Dacă vreți să spuneți așa, răspunse afișând din nou zâmbetul răbdător. Ați fost așteptat la New York, dar evenimentele se pare că ne-au depășit. Acum chiar trebuie...

— Eu, hm... – Carl gesticulă cu mâna pe jumătate vindecată – ...nu prea am nevoie de salvare. COLIN nu mă ține în niciun fel de prizonierat.

Zâmbetul păli.

— Cu toate acestea, participați la o operațiune de căutare neautorizată. COLIN încalcă Acordurile de la München folosindu-vă în această chestiune.

— O să le comunic.

Tuzcu se încruntă.

— Refuzați să veniți cu mine?

— Da.

— Pot să vă întreb de ce?

„N-ai decât", fu tentat să spună. „M-am întrebat și eu același lucru, și încă nu am un răspuns inteligent."

— Îl cunoașteți pe Gianfranco di Palma?

Ochii lui Tuzcu deveniră atenți.

— Da. L-am întâlnit pe *signor* di Palma de câteva ori.

— Un răhățel dezgustător, nu-i așa?

— Unde vreți să ajungeți, vă rog?

— Mi-ați cerut un motiv. Spuneți-i lui di Palma că așa se întâmplă când îți plătești agenții de teren cu bonificație

zero și trei luni întârziere la rambursarea cheltuielilor. Încep să aibă probleme de loialitate.

Reprezentantul UNGLA ezită. Privi în spate, spre ușă. Carl se ridică în picioare.

— Nu forța lucrurile, Mehmet, zise calm.

Sevgi îl găsi la parter, în zona de așteptare, privind un spectacol muzical de proastă calitate pe ecranul atârnat deasupra capului. O blondă cu microfon și păr vopsit se plimba țanțoșă pe scenă, în niște haine compuse din panglici sfâșiate, cu atitudini și mișcări proiectate să maximizeze expunerea pielii bronzate de dedesubt. O trupă de dansatori, femei și bărbați tineri, la fel de sumar îmbrăcați, o urmau, copiindu-i mecanic mișcările. Cântecul trena, acompaniat de instrumente care nu se vedeau.

— Vezi ceva care-ți place? îl întrebă ea.

— E mai bine decât ce am văzut mai devreme. Ce-ai făcut cu Névant?

— Coboară.

— Bun, zise Marsalis și ochii îi fugiră înapoi la ecran. Trebuie să recunosc, asta e ceva ce vouă vă reușește foarte bine.

— „Vouă"?

— Vouă, oamenilor. Uită-te aici.

Flutură mâna bandajată înspre imaginile viu colorate:

— Pași perfecți. Gândire de grup. Nu-i de mirare că sunteți niște soldați așa de buni.

— E oarecum ironic, venind din partea ta, zise ea tăios. Complimente din partea războinicului genetic perfect.

Carl zâmbi.

— Ertekin, doar nu crezi tot ce vi se spune prin media.

Se auzi zbârnâitul ascensorului și Battal Yavuz ieși, conducându-l pe Névant. Treisprezecele cel palid purta

o mască din bandaje pe mijlocul feței și un înveliș similar pe mâna fracturată. Părea într-o dispoziție bună.

— O să ne întâlnim din nou, îi spuse lui Marsalis. Când o să fim iarăși funcționali, poate.

— Sigur. Știi unde locuiesc. Caută-mă imediat ce ieși.

Yavuz părea stânjenit.

— Îmi pare rău, Carl. Dacă aș fi știut că are de gând să...

— Lasă. Nu s-a întâmplat nimic rău.

Carl se ridică și-l bătu pe umăr pe turc, adăugând:

— Mulțumesc că ai venit. Mi-a făcut plăcere să te văd.

Sevgi se mișcă, urmărindu-l pe Névant cu coada ochiului.

— Vrei să te însoțesc la heliport? îl întrebă pe Yavuz.

El clătină din cap.

— Nu-i nevoie.

— Dar dacă...

Marsalis rânji.

— Arată-i glezna, Stéphane.

Ca și cum ar fi împărtășit cu toții o glumă, francezul își ridică cracul drept de la pantaloni. În partea de jos a tibiei avea legată strâns o bandă subțire de fibră neagră, lucioasă. Nu era mai lată decât cureaua unui ceas de mână, dar o luminiță verde clipea neobosit pe o margine. N-ar fi trebuit s-o surprindă, dar respirația i se opri o clipă când o văzu.

— Plimbări limitate, zise Yavuz. Nimeni nu iese din lagăr fără așa ceva. Stéphane n-o să-mi facă niciun necaz.

— Și dacă o dă jos? Dacă găsește o cale s-o taie?

— E anti-atingere, răspunse Névant ciudat de amabil. Format de tip „capcană de lup". Se declanșează la orice interferență. Vrei să știi ce se întâmplă atunci?

Ea știa deja. Cătușele „capcană de lup" aveau o istorie lungă și neplăcută, înrăutățită în cazul ei de legătura directă. Relatările de la știri despre prizonieri de război

musulmani mutilați pe când se aflau în custodia americanilor îl făcuseră pe tatăl ei să stăruie în alegerea căii emigrării – căsuța lui poștală din ultimele săptămâni, înainte de a părăsi definitiv Istanbulul, fusese bombardată cu amenințări cu moartea greșit ortografiate. Media urla de controverse, vitrioluri ieftine și violente umbrind lupta personală a lui Murat cu propria conștiință și cultură. Personalitățile occidentale replicau cu furie la acuzațiile de crime de război, apelând la detalii despre cătușele modificate folosite la pedepsele în numele *shariei*, în multe republici islamice autodeclarate – o răsturnare de situație care durase un timp, apoi sunase din ce în ce mai fals, pe măsură ce devenise evident cine le vindea puriștilor islamici tehnologia mutilatoare. Murat, simțind acreala ipocriziei, indiferent din care fruct mușca, plecase oricum din Turcia și nu mai privise niciodată înapoi.

Dar mai târziu, ca și cum ar fi fost un fel de blestem de familie, Sevgi se întâlnise ea însăși cu acele cătușe „capcană de lup".

— E polițistă, Stéphane, zise Marsalis de lângă umărul lui Sevgi, umplând momentul de liniște care se lăsase după tăcerea ei subită. Presupun că e familiarizată cu dispozitivul.

Era polițist, dar lucra abia de vreo doi ani în momentul când ajunsese să fie „familiarizată cu dispozitivul". Afacerile Interne aterizaseră în sediul de la numărul 108 ca o bombă, formulând acuzații asupra unui grup de detectivi pe care ea îi cunoștea, pentru că, se pare, ar fi utilizat cătușele asupra unor suspecți duri într-o tentativă de a le stoarce mărturisiri – dar cine naiba putea înțelege *cu adevărat* logica faptelor! Fusese o anchetă destul de tensionată. Tânăra Sevgi Ertekin fusese târâtă în aceste evenimente prin asociere, apoi fusese rapid scoasă de sub

acuzare, dar tot trebuise să rămână pe câmpul din nordul statului New York până în zori, privind ceața care stătea suspendată aproape de pământul arid, ascultând ritmul precis, hârșâit-scrâșnit al mașinăriilor care se pregăteau de lucru și, în final, sufocându-se când robotul celor de la Afaceri Interne exhumase cele trei cadavre vechi de nouă săptămâni, cu mâinile lor retezate de cătușe.

Bun venit în NYPD.

Slabă consolare – „Ia lucrurile ca atare, Sev", îi sugerase pe atunci un coleg ofițer neimplicat – că acele cătușe, de mult timp interzise în Uniune, sosiseră clandestin la numărul 108, prin intermediul cumnatului din Jesusland al unuia dintre detectivii condamnați, ofițer superior într-o miliție privată din Alabama, legea republicană – desigur – folosind încă la scară largă cătușele, în ciuda a trei tratate internaționale și a unei reglementări federale, încă în curs de ratificare pretutindeni, mai puțin în Illinois.

„Ia lucrurile ca atare, Sev."

Afacerile Interne se îndepărtaseră de ea suficient de repede ca ofițerul Ertekin să nu poarte stigmatul de colaborator; mai mult, echilibrul ei exemplar între loialitatea față de camarazi și datorie fusese observat de șefii care, ani mai târziu, aveau să-i faciliteze intrarea la Midtown Homicide.

„Ia lucrurile ca atare, Sev."

Morților de pe câmp nu avea să li se simtă prea tare lipsa – toți trei aveau condamnări anterioare pentru trafic sexual peste graniță, amăgind tinere din Republică cu promisiuni de muncă legală și bănoasă printre luminile strălucitoare, apoi disciplinându-le prin viol și bătaie până când majoritatea acceptau să muncească, oferindu-și orificiile masculilor din clasa prost plătitoare a New Yorkului.

Ea încercase să se agațe de lucrurile mărunte, după cum fusese sfătuită. Toată primăvara luase lucrurie *ca atare*, dar în cele din urmă totul de reducea la amintirea duhorii de carne descompusă din dimineața cețoasă.

Ceva se schimbase în ea în ziua aceea – văzuse recunoașterea în ochii lui Murat când se întorsese acasă la el, după aceea. Fusese ziua în care încetase să mai încerce s-o convingă că există și cariere mai bune decât poliția, poate pentru că înțelesese că, dacă nu renunțase atunci, nu avea să mai renunțe niciodată.

Névant își coborî cracul peste cătușă, iar ea reveni în prezent. O mică bulă de liniște se extinse, cuprinzând zona de așteptare.

— Credeam că sunt ilegale în Europa, zise ca să spargă liniștea.

— Pentru oameni, fu de acord Névant, aruncându-i o privire săgetătoare lui Marsalis. Cu variantele treisprezece însă, mă rog, niciodată nu poți fi prea prevăzător. Nu-i așa, omule de pe Marte?

Negrul ridică din umeri.

— Depinde de cât de deștepți sunt, aș zice.

Carl îl urmări pe Yavuz scoțându-l pe francez din clădire și urcându-l în mașina specială a ONU, fără să mai vorbească sau să se miște. Chipul lui părea sculptat în antracit. Abia când vehiculul se îndepărta încet ridică privirea spre trupa de dans de pe ecranul de deasupra capului și ceva i se schimbă la încrețiturile din jurul ochilor. Sevgi interpretă asta drept dezgust, dar n-ar fi putut spune cu precizie față de ce sau de cine, și se întrebă dacă Marsalis însuși ar fi putut.

Se întoarseră în apartament, ceea ce părea să le reîncarce cumva bateriile, având sentimentul că lăsaseră

acolo un lucru care trebuia recuperat. Merseră pe jos, pentru că nu era foarte frig și nici foarte târziu și poate pentru că amândoi aveau nevoie de timp și de cerul liber. Se rătăciră, dar niciunul dintre ei nu se supără și, în loc să folosească harta holografică și tableta, se îndreptară în direcția aproximativă a cheiului, urmând-o pe cât posibil, până ajunseră în celălalt capăt al străzii Moda, pe panta ușoară, dar constantă, care ducea către blocul deținut de COLIN. Cleiul din jurul rănii lui Carl devenise iritant în aerul rece.

La un moment dat, Ertekin îi puse întrebarea evidentă.

— Când ți-ai dat seama că o să încerce să te omoare?

El ridică din umeri.

— Când mi-a spus-o. La câteva minute după ce tu și Battal ne-ați lăsat singuri.

— Și nu te-ai ostenit să ne chemi înapoi?

— Dacă aș fi făcut asta, ar fi atacat pe loc. Fără să-mi mai spună nimic.

Merseră un timp în tăcere. Blocurile de apartamente din Fenerbahçe se înălțau deasupra lor, cu balcoane încărcate de plante curgătoare, unele încă picurând discret, fiindcă fuseseră udate recent. Un perete gol purta o pictură masivă a lui Atatürk, cu ochi tăioși, sprâncene bine definite și cu o expresie poruncitoare, cu capul înconjurat de proclamația pe care o văzuse de suficiente ori în vizitele precedente ca să-i cunoască înțelesul. *„Ne Mutlu Turkum Diyene!"* – „Ce bucurie să pot spune că sunt turc". Cineva se cățărase, probabil folosind mănuși gecko, și desenase o bulă de dialog umplută de cuvinte turcești în zigzag, scrise cu spray negru, pe care el nu le putea înțelege.

— Ce scrie acolo? o întrebă.

Ea căută o traducere.

— Hmm... „Calviția masculină e o problemă mai serioasă decât ai crede".

Carl privi în sus la chelia incipientă a eroului național și chicoti.

— Nu-i rău. Mă așteptam la ceva islamic.

Sevgi clătină din cap.

— Fundamentaliștii nu prea au simțul umorului. Ei l-ar fi desfigurat pur și simplu.

— Și tu?

— Nu e țara mea, zise ea plat.

Într-un balcon de la etajul al doilea, aflat mai în față, stătea un bătrân învăluit într-un nor de fum de pipă și privea strada. Carl îi întâlni ochii în timp ce trecea pe dedesubt și bătrânul schiță un salut firesc. Dar era limpede că ochii lui erau mai mult pe femeia de lângă Carl. Iar privirea lui Carl se îndreptă într-o parte, observând profilul lui Ertekin, nasul, maxilarul și părul dezordonat, alunecându-i apoi în jos spre umflătura obraznică a sânilor, acolo unde se înghesuiau, desfăcând sacoul.

— Și ai obținut ceva util de la Névant?

Carl nu era sigur dacă ea îl surprinsese privind-o, dar în tonul ei era ceva grăbit. Reveni la contemplarea pavajului.

— Nu sunt sigur, răspunse cu prudență. Cred că trebuie să mergem să discutăm cu Manco Bambaren.

— În Peru?

— Nu-l văd acceptând rapid o invitație la New York. Așa că da, va trebui să mergem acolo. Pe lângă toate celelalte, ar corespunde modului lui de a percepe lucrurile. E teritoriul lui.

— E și teritoriul tău, nu-i așa?

I se păru că ea zâmbea.

— Plănuiești să dispari în *altiplano*?

— Dacă voiam să dispar, Ertekin, aș fi făcut-o mai demult.

— Știu, zise ea. Glumeam.

— A!

Ajunseră la capătul cvartalului și o luară la unison spre stânga, ajungând într-o fundătură evidentă. Nu era sigur dacă el o urmase pe ea sau invers. O sută de metri mai departe, strada se termina într-un deal abrupt și arid, cu trepte murdare de ciment alb și cu un semn criptic indicând un singur cuvânt, *Moda*.

Urcară în tăcere, răsuflând din greu.

— Cătușa aia, zise ea când ajunseră în vârf, apoi fu nevoită să-și recapete răsuflarea înainte de a continua. Știai că Névant poartă așa ceva.

— Nu m-am gândit niciodată serios la asta.

Cugetă puțin și adăugă:

— Da, cred că am știut că o are. E procedura standard din lagăr.

— Nu l-a împiedicat să încerce să te omoare.

— Ei, obiectele astea acționează lent. Probabil durează aproape douăzeci de minute până să-i reteze complet piciorul. Sigur, poate că aș fi pus mâna pe ea în învălmășeală și aș fi încercat s-o declanșez, dar în timp ce eu mi-aș fi pierdut timpul cu asta, bătrânul Stéphane mi-ar fi înfipt cuțitul în spinare.

Făcu o pauză, amintindu-și lupta:

— Sau în ochi.

— Nu asta vreau să spun.

Era o exasperare fierbinte în modul în care îi răspunse, iar tonul avea o nuanță care îl îmboldea în partea de jos a pântecului, prelingându-i-se într-o o tumefiere lentă, umedă, pe toată lungimea penisului.

— Atunci ce voiai să spui?

— Vreau să spun că el a ştiut că există riscul să-şi piardă piciorul, ca să nu mai pomenim că ar fi putut sângera până la moarte încercând să fugă. Şi tot a încercat să te omoare.

Îi stătu pe limbă s-o întrebe: „Eşti sigură că ai fost cu un treisprezece, adică unul *adevărat*?" Se abţinu şi continuă să meargă. Plopi tineri, cu îmbunătăţiri genetice modeste creşteau din loc în loc, din pătrate decupate în pavajul acelui capăt de Moda. Ramurile lor secţionau lumina felinarelor stradale, formând un mozaic de lumină şi întuneric sub picioarele lor.

— Uite ce e, rosti el ezitant. În primul rând, Stéphane Névant nu plănuia să fugă nicăieri. A venit să mă omoare pe mine, atâta tot. Pe noi, războinicii genetici, ne cam pasionează lucrurile astea. Dacă ar fi reuşit să mă doboare, ar fi stat după aia tăcut ca o nevastă casnică din Jesusland în timp ce tu şi Battal îl legaţi şi s-ar fi întors fericit în lagăr.

— Dar asta e al dracului de stupid, izbucni ea.

— Zău?

De data asta, se opri şi se întoarse spre ea. Îşi putea simţi autocontrolul diluându-se, prelingându-i-se în voce, dar nu-şi dădea seama cât era din cauza asta şi cât din cauza imaginii ei incitante, cum stătea învăluită în lumini şi umbre, cu părul dezordonat şi gura mare şi mobilă, cu umflăturile sânilor sub puloverul negru, curbura şoldurilor şi picioarele lungi în pantalonii de pânză nepotriviţi cu ghetele pe care le purta.

— Eu l-am băgat pe Névant în lagăr. El era liber şi eu l-am adus înapoi într-un loc de unde nu va mai pleca niciodată altfel decât priponit, ca astăzi. Nu va avea niciodată urmaşi, nu va face sex cu nimeni decât cu târfele plătite din lagăr sau cu vreo angajată UNGLA

în căutare de distracții cu ciudați. Știe, în limitele a câteva mii de kilometri pătrați, exact unde o să moară. Gândește-te la asta și apoi întreabă-te dacă merită riscul de a pierde un picior – pentru care va obține oricum o proteză de biocarbon, fiindcă așa stipulează regulamentul lagărului – întreabă-te dacă nu e un preț care merită plătit ca să poată stinge lumina din ochii omului care l-a închis acolo.

— Merită să mori pentru asta?

— Uiți ceva: în Europa nu există pedeapsa cu moartea, nici măcar pentru treisprezece.

— Voiam să zic că ai fi putut să-l omori tu.

Carl ridică din umeri.

— Aș fi putut. Dar nu uita că Névant a fost soldat. „Ucizi sau ești ucis", cam asta e descrierea postului.

Ea își fixă privirea asupra lui.

— L-ai fi omorât dacă nu ajungeam noi?

Carl se uită o clipă la ea, apoi, rapid ca în luptă, făcu un pas în față și îi înconjură talia cu un braț.

Picioarele ei se mișcară pe pavaj, se lăsă pe spate și ridică o mână cu degete lungi. O fracțiune de secundă, bărbatul crezu că avea să-l lovească, apoi degetele se încleștară pe reverele gecii lui și îl traseră spre ea. Îi mușcă gura, strecurându-i înăuntru o limbă cu gust de cafea. Scoase un sunet profund și moale când mâna lui liberă îi strânse sânul, apoi îl trase în umbra unui gang.

Era ca meshul, un val crescând în sânge și mușchi. Carl îi desfăcu hainele, îi descheie pantalonii de pânză, împingându-i în jos până la genunchi, și-i băgă mâna sub peticul de dantelă pe care îl purta dedesubt. Ea gemu la atingere, deja udă. Cu cealaltă mână îi ridică puloverul, trecându-i-l peste umflăturile sânilor, și-i desfăcu una dintre cupe. Sânul se lăsă moale în mâna lui. Își îngropă

fața în carne, ca și cum ar fi băut apă din căușul palmei. Gura lui apucă sfârcul, sugându-l până îl simți în cerul gurii. În spațiul strâmt al chiloților de bumbac, între coapse, degetele lui găsiră calea prin umezeală. Ea se cutremură, bâjbâi vag peste ridicătura din pantalonii lui și, în cele din urmă, apucă cu ambele mâini de curea și o desfăcu. Ieși complet erect în aerul rece. Ea râse, scurt și răgușit, pipăind lungimea țepușei, atingând ușor cu palma desfăcută partea de dedesubt.

Patru luni în închisorile din Florida, nimic feminin de atins. Simți cum alunecă pe panta mângâierii ei, apoi cu un efort de voință își forță gura să se desprindă de pe sânul ei, păstră degetele celeilalte mâini acolo unde erau și se lăsă pe vine, încercând să-i scoată o gheată. Ea văzu ce încearcă să facă, râse din nou și scutură nerăbdătoare piciorul, lovind în aer și arcuindu-și talpa ca să se elibereze. Fără succes – gheata rămase la locul ei. Bărbatul primi o lovitură de genunchi în obraz. Mormăi și scutură din cap.

— Of, la naiba, îmi pare rău.

Se opri și se aplecă spre el. Degetele lui alunecară, umede.

— Nu, stai, așteaptă.

Sevgi se răsuci, cu o mișcare aproape ca de judo, îl ridică în picioare și îl împinse la perete în locul ei.

Își smulse sacoul, întâi o mânecă, apoi cealaltă, îl făcu grămadă la picioarele lui și se lăsă în genunchi pe el. Zâmbi larg în sus spre el, apoi se aplecă peste gland și i-l supse. Degetele strânse alunecau în sus și în jos pe lungimea penisului. Gura i se mișca. Mâinile lui se lipiră de peretele întunecat de alături, încordate ca și cum ar fi putut săpa în ciment cu unghiile. Se gândi că asta era, savură clipa, dar

ceva se blocă în el, nelăsându-l să se elibereze. Orgasmul scăzu, se îndepărtă, de neatins.

Ea simți schimbarea, scoase un sunet înfundat, întrebător și continuă să lucreze cu patimă, cu gura și degetele; el simți cum urca din nou curba, dar știu că nici de data asta nu o să reușească. Mâinile i se relaxară, se îndepărtară de perete, atârnând. Privi umbrele.

— Hei, făcu ea încet.

— Uite, eu...

— Ba nu.

Tonul brusc poruncitor din glasul ei îi agăță privirea, făcând-o să alunece în jos, și ea îi zâmbi.

Cu mâna stângă își adună sânii expuși. Îl prinse cu cealaltă mână, frecându-i glandul înainte și înapoi pe decolteu. Carl simți o izbitură violentă în piept. Ea zâmbi din nou, își aplecă capul și scuipă blând, lăsând saliva să se scurgă pe capul penisului și apoi, continuând să strângă, împinse carnea umezită înapoi printre sâni, frecând-o, înainte și înapoi, înainte și înapoi, încă zece-douăzeci de secunde înainte ca furia fierbinte să năvălească prin el, acum fără blocaj, fără oprire...

Ieși.

Scoase un sunet ca un înecat ridicat la bord, ca sunetul pe care îl scosese când nava de salvare abordase *Felipe Souza* pentru prima oară, și se lăsă din nou pe perete, apoi alunecă în jos, ca împușcat. Simți degetele ei dându-i drumul, lipicioase, o simți adunându-și hainele și întinse mâna.

— Stai.

— Ar trebui să plecăm, e...

— Nu pleci... nicăieri... zise nesigur. Ridică-te.

O ridică din nou acolo unde fusese, lipită de perete, și de data asta se lăsă el pe vine, își strecură mâinile între

coapsele ei lungi, depărtându-le, trase ferm peticul de bumbac într-o parte și își afundă limba în ea cât putu de adânc.

O făcu din nou în apartament, de data asta pe patul în care o văzuse dormind în acea dimineață.

O trase aproape ca să-i simtă mirosul, cu o mână ridicând moliciunea feselor ei până când buzele ei întâlniră gura lui ca într-un sărut nepotrivit, cu degetele celeilalte mâini adânc înăuntrul ei și limba zbătându-i-se pe butonul alunecos al clitorisului. Simți instinctul carnivor crescând în el, o sete profundă doar parțial astâmpărată atunci când ea se arcui și se mișcă pe pat, strângând mâinile și coapsele în jurul capului lui, ca și cum l-ar fi putut împinge în interiorul ei cu forța.

Căzu gâfâind cu fața întoarsă într-o parte, cu ochii închiși, pierdută, iar el o adună sub el și alunecă în ea până la capătul noii sale erecții. Ochii ei se deschiseră și rosti încântată „oh" – un singur sunet ușor, cu foamea proaspătă rostogolindu-i-se peste marginea silabei.

De data asta fu ca pe treptele dure de ciment pe care le urcaseră până pe Moda, abrupt și respirând din greu, fără să vorbească, urcând constant împreună, până la vârf.

Capitolul 28

— *Ce* a făcut?

Norton se încrunta la ea de pe ecran, neîncrederea și furia luptându-se pentru întâietate pe chipul lui.

— A ajuns să se bată cu Névant, spuse Sevgi, răbdătoare. Relaxează-te, Tom, s-a întâmplat deja. Nimeni nu mai putea face nimic.

— Ba da. Ai fi putut refuza să-l lași să-și facă de cap.

— Să-l las să-și facă de cap?

Simți cum o ușoară roșeață începe să o cuprindă, de la gât în sus. Toate locurile unde Marsalis o mușcase ușor redeveniseră dintr-odată calde.

— Ce vrea să însemne asta?

— Adică Marsalis decide subit că trebuie să zboare pe cealaltă parte a globului și tu faci ce vrea el. Prietenul nostru canibal ucide oameni în America, nu în Europa. Presupun că nu ți-a trecut prin minte că Marsalis caută un mod de a ajunge acasă fără să-și îndeplinească obligațiile contractuale.

— Ba da, mi-a trecut prin minte, Tom. De fapt chiar de ceva timp, încă de când tu erai fericit să-l plasezi peste noapte într-un hotel nepăzit din New York.

Pauză.

— Din câte îmi amintesc, eu voiam să-l iau la mine.

— Nu mai contează, Tom. Ideea e că l-am angajat pe Marsalis să facă o treabă. Dacă nu avem încredere în el, atunci de ce ne-am mai ostenit să-l aducem?

Norton deschise gura, apoi, evident, se gândi mai bine la ce avea de spus. Înclină din cap.

— Bine. Deci după ce l-a bătut pe Névant, ce mai vrea să facă acum expertul nostru?

— Vorbește despre Peru.

— Peru?

— Da, Peru. *Familias andinas*, ții minte. Are niște indicii de la Névant care duc înapoi în *altiplano*, așadar acolo trebuie să mergem.

— Corect, zise și își drese glasul. Sevgi, tu crezi că o să facem vreo investigație în vreunul dintre locurile unde au fost comise crimele? Știi, eu n-am fost niciodată polițist, dar...

— La dracu', Tom, spuse aplecându-se către ecran. Ce nu-i în regulă cu tine? Suntem în secolul douăzeci și doi. Știi, interconexiunea globală? Domeniile umane integrate? Putem ajunge la Lima în patruzeci și cinci de minute. La Cuzco, în cel mai rău caz, câteva ore mai târziu. Și înapoi la New York până la sfârșitul zilei.

— Este sfârșitul zilei, spuse Norton sec. Aici e trecut de miezul nopții.

— Hei, tu m-ai sunat.

— Da, pentru că am fost oarecum alarmat de prelungirea tăcerii, Sev. Ai dispărut două zile fără un cuvânt.

— O zi jumate.

Replica venise automat, dar, de fapt, nu era sigură care dintre ei era mai aproape de adevăr. Pentru ea, noțiunea timpului o luase razna. Traversarea Bosforului părea să fi avut loc cu săptămâni în urmă, iar New Yorkul și Florida, cu luni înainte.

Nici Norton nu părea dispus să dezbată problema. Aruncă o privire la ceas și ridică din umeri.

— Faptele sunt fapte. Dacă mai stai mult plecată, Nicholson și Roth o să înceapă să facă scandal.

Ea rânji.

— Deci asta te supără. Haide, Tom. Te poți descurca cu ei. Am văzut conferința de presă. I-ai jucat pe Meredith și Hanitty ca pe niște proști.

— Meredith și Hanitty *sunt* niște proști, Sev. Asta e ideea. Orice ai spune despre Nicholson, prost nu e, și e și șeful nostru, lucru dublu valabil în cazul lui Roth. N-o să accepte asta mult timp. Nu dacă nu venim cu ceva mai

mult decât intuițiile noului nostru tovarăș. Privirea lui Norton alunecă peste ecran, scanând spațiul din spatele umerilor ei. De fapt, unde e băiatul minune?

— Doarme... – zise și își luă seama –... bănuiesc. Și aici e o oră destul de nesocială, să știi.

În realitate, când sunase telefonul, ea se rostogolise în pat și se înfiorase de plăcere găsind trupul lui masiv alături de ea. Frisonul se transformase în tresărire când observase, la distanță de zece centimetri, că el era treaz, cu ochii deschiși, privind-o. Făcuse semn în direcția sunetului. „E apartamentul COLIN, îmi imaginez că e pentru tine", spusese el. Ea aprobase, bâjbâise pe lângă pat după tricou și se ridicase, trăgându-și-l peste cap. Îi putuse simți ochii pe trupul ei, pe legănarea grea a sânilor când își încheie mișcarea, și o străbătuse un alt fior de căldură gelatinoasă. Senzația se păstrase până ajunsese la telefon.

— „Unde veghează COLIN, soarele nu apune niciodată", cită Norton inexpresiv. Oricum, dacă plecați în Peru va trebui să vă sculați devreme.

— Ai vorbit cu Ortiz?

El se înnegură.

— Da, azi dimineață. L-au pus într-un format *v* cam zece minute. Doctorii nu permit mai mult de atât, spun că stresul mental e ultimul lucru de care are nevoie. Nanoboții îi repară organele, dar gloanțele au fost murdare, au avut un fel de carcinogen, și asta împiedică dezvoltarea noilor celule.

— O să moară?

— Cu toții o să murim, Sev. Dar din asta nu, n-o să moară. L-au stabilizat. Mai e drum lung, dar o să reușească.

— Și ce a spus, în virtual?

O grimasă.

— Mi-a spus să am încredere în instinctele tale.

Luară un suborbital de dimineață spre La Paz – ca majoritatea țărilor aliniate la Western Nations Colony Initiative, Turcia avea conexiuni cu centrele din *altiplano* la fiecare câteva ore. Sevgi chemase limuzina COLIN să-i ia de la ușă. De data asta nu aveau timp pentru călătorii de plăcere cu feribotul.

— Am fi putut aștepta zborul de Lima, sublinie Marsalis când se apropiau de aeroport, pe banda netedă de prioritate. Ne-am fi grăbit mai puțin. Aș fi avut timp să-mi cumpăr hainele alea cu care mă băteai la cap.

— Am instrucțiuni să ne grăbim, îi spuse ea.

— Da, dar știi că oricum Bambaren s-ar putea să fie la Lima. Are o mulțime de afaceri pe coastă.

— În cazul ăsta, o să mergem acolo.

— Asta o să ia ceva timp.

Sevgi îi zâmbi superior.

— Ba nu. Acum lucrezi pentru COLIN. Asta e curtea noastră.

Pentru a sublinia acest aspect, un detașament de primire îi întâmpină la destinație. Trei *indigenas* severi, un bărbat și două femei, îi scoaseră din terminal, supraveghindu-i atent, până la locul unde un Land Rover aștepta, în luminile puternice din zona de parcare interzisă. Dincolo de ele era un întuneric blând, o lună încețoșată și silueta vagă a munților înălțându-se în depărtare. Imediat ce se urcară cu toții în Land Rover, una dintre femei îi dădu lui Sevgi un pistol – un Beretta Marstech, cu două cleme și un toc de umăr din piele moale. Ea nu-l ceruse.

— Bun-venit în La Paz, spuse femeia, iar Sevgi nu se putu decide dacă era sau nu ironie în glasul ei[1].

[1] „La Paz" înseamnă, în limba spaniolă, „pacea" (n.t.).

Apoi se puseră din nou în mișcare, înaintând lin pe străzile adormite până la apartamentul rezervat la noul Hilton Acantilado, cu vedere asupra orașului și sisteme de securitate de nivel Marstech. Câte un portal de date, într-un frumos stil Bang & Olufsen, era așezat discret în colțul fiecărei încăperi, cu excepția băii, era așezat avea un telefon. Paturile erau largi, implorând să fie folosite.

Stăteau la capetele opuse ale ferestrei întinse pe tot peretele și se uitau afară. Era, din nou, indecent de devreme – o luaseră înaintea soarelui, lăsându-l disprețuitori în urmă când suborbitalul își atinsese punctul de vârf și plonjase înapoi spre Pământ. Acum, în întunericul de dincolo de fereastră se crăpa de ziuă, iar cerul răsturnat al luminilor orașului, aflat sub ei, aducea un sentiment imponderabil de irealitate. Totul lăsa impresia de prea mult timp petrecut în virtual. La asta se adăugau aerul rarefiat și foamea.

Sevgi simți că amețește.

— Vrei să mănânci? întrebă.

El îi aruncă o privire pe care ea o recunoscu.

— Nu mă ispiti.

— Mâncare, sublinie ea afectat. De ieri n-am mai mâncat nimic în afara acelui *simit*.

— Prețul progresului. Într-un avion de linie, am fi primit de mâncare de cel puțin două ori. Partea negativă a vieții călătorului suborbital.

— Vrei să mănânci sau nu?

— Sigur. Orice au.

Se duse la Bang & Olufsen, verifică protocolul de bun venit și porni sistemul. Ea clătină din cap, aruncă o ultimă privire peisajului și se duse să comande din camera alăturată.

Când parcurseseră meniurile pe jumătate, dădu din întâmplare peste secțiunea de sănătate. Ochii ei zăriră subcapitolul stimulentelor și întăritoarelor sinaptice și își dădu seama cu o ușoară tresărire că nu mai luase syn în ultimele douăzeci și patru de ore.

Nici nu voia.

Când Carl își dorise pentru prima dată atenția lui Manco Bambaren, în urmă cu trei ani, o obținuse depistând pur și simplu afacerile lui *tayta* și apoi punându-le cât mai tare bețe în roate, rapid. Era o veche tactică Osprey din teatrul de operațiuni al Asiei Centrale, pe care o transferase fără prea multe probleme.

Specialitatea lui Bambaren în cadrul *familias* era scoaterea de materiale exotice din depozitele taberelor de pregătire, în cantități suficient de mici încât să nu declanșeze reacția COLIN, stocarea echipamentelor furate în sate izolate și apoi transportarea lor la Lima, unde hrăneau burdihanul nesățul al pieței negre Marstech. Nu era greu să obții detalii – cam toată lumea știa despre ce e vorba, dar mita și atențiile țineau mult lăudatele, dar prost plătitele forțe de securitate peruane în afara ecuației, iar Bambaren era destul de inteligent ca să-și limiteze furtișagurile la tehnologii relativ banale care să nu mai fie sensibile din punct de vedere al patentului. Corporațiile făceau apel la firmele de asigurări, iscau valuri, însă fără a depune prea mari eforturi pentru oprirea scurgerilor. Printr-un tacit *quid pro quo*, Bambaren nu stătea pe capul lor când era vorba despre ceva mai supărătoarea problemă a relațiilor de muncă locale, în care *familias* aveau o influență tradițională, potențial problematică, dacă s-ar fi dezvoltat vreodată. Loialitatea locală și ferocii recuperatori din mahalale ai lui Bambaren făceau restul. Era un sistem care funcționa

ca uns și întrucât toată lumea era fericită, exista potențial să funcționeze astfel încă pentru mult timp.

Carl intrase în ecuație fără să fi avut un interes în zonă și fără nimic de pierdut în afara recompensei pentru Stéphane Névant. Timp de două săptămâni își făcuse cercetările în liniște, apoi într-o noapte atacase unul dintre camioanele lui *tayta* Manco pe șoseaua abruptă și cu serpentine dintre Cuzco, Nazca și coastă. Paznicul înarmat de pe scaunul pasagerului opusese rezistență, ceea ce din punct de vedere logistic fusese o binecuvântare deghizată. Carl îl împușcase mortal, apoi îl lăsase pe șofer să aleagă dacă i se alătura tovarășului său pe pământul cu praf alb de la marginea drumului sau îl ajuta pe Carl să împingă vehiculul în prăpastie, cu o grenadă incendiară – din stocurile armatei peruane, cumpărată de la un infanterist prietenos – lipită de rezervor. Șoferul se dovedise cooperant și dispozitivul funcționase. Camionul explodase spectaculos de la prima rostogolire, lăsând o dâră de flăcări și resturi până în defileul de jos, și arsese vesel acolo cam vreo oră, eliberând în atmosferă suficienți poluanți chimici exotici cât să atragă atenția unui satelit de monitorizare a mediului. Nu foarte multe lucruri care ardeau lăsau astfel de urme, iar acele lucruri nu aveau ce căuta în afara jurisdicției COLIN. Elicopterele se adunaseră peste noapte ca niște fluturi mari în jurul unui foc de tabără. Odată cu ele apăruseră și inevitabilii jurnaliști și, nu departe în urma *lor*, un șuvoi de politicieni locali, de experți în probleme de mediu și de reporteri ai Earth First, toți dornici de publicitate mediatică.

Imediat, o echipă oficială coborâse cu dificultate în ravenă, dar nu înainte să fie făcute o mulțime de înregistrări spectografice jenante și să fie puse o mulțime de

întrebări la fel de jenante, ascuțite pe piatra speculațiilor jurnalismului flămând.

Până atunci, Carl dispăruse de mult. Îl dusese pe șofer până la Nazca, cu un mesaj pe care să i-l înmâneze lui *tayta* Manco și un număr de telefon. Bambaren, care nu era prost, sunase a doua zi și, după etalarea cantității potrivite de furie masculină, întrebase ce anume voia ticălosul de Carl. Carl îi spusese. Peste treizeci și șase de ore, când Stéphane Névant se întorsese în camera lui de la hotelul din Arequipa, se pomenise privind în țeava unui pistol Haag.

Subtilitatea, constatase Carl, era un instrument mult supraapreciat când venea vorba de crima organizată.

În consecință, formă numărul de telefon.

— Ar face bine să fie vorba de viață și de moarte, rosti rece Greta Jurgens când, în cele din urmă, răspunse.

Ecranul o arăta așezându-se în fața telefonului și trăgându-și pe ea o rochie de mătase gri. Avea fața umflată.

— Ai idee ce oră e?

Carl își consultă ostentativ ceasul.

— Mda, e octombrie. Bănuiesc că mai am câteva săptămâni înainte de ora ta de culcare. Cum merg lucrurile, Greta?

Hibernoida se uită atent la ecran și chipul ei își pierdu orice expresie.

— Măi, măi, Marsalis, nu-i așa? Sperietoarea.

— Unul și același.

— Ce vrei?

— Asta-mi place la tine, Greta. Conversația fermecătoare.

Carl făcu un gest lejer cu palma deschisă și continuă:

— Nu cine știe ce. Voiam să vorbesc cu Manco. Doar o discuție, de dragul vremurilor trecute.

— Manco nu e în oraș.

— Dar tu știi unde îl pot găsi.

Jurgens nu spuse nimic. Fața ei nu era numai umflată, ci și mai rotundă decât și-o amintea el, cu pielea netedă și bucălată de grăsimea subcutanată acumulată la sfârșitul ciclului. Bănui că și gândea mai încet decât de obicei – tăcerea era o opțiune sigură.

Carl rânji.

— Uite cum putem face. Fie îi spui tu lui Manco că am ceva de discutat cu el și aranjăm o întâlnire amicală, fie pot să încep să vă fac iar viața dificilă. Cum să fie?

— S-ar putea să fie ceva mai greu zilele astea.

— Zău? Ne-am făcut câțiva prieteni noi din Initiative, nu-i așa?

Citi confirmarea pe chipul hibernoidei.

— Fă-ți și ție, și lui Manco o favoare, Greta. Urmărește apelul ăsta și află de pe al cui wafer vorbesc. Apoi hotărâți-vă dacă vreți să mă supărați.

Întrerupse apelul și Greta se stinse la mijlocul replicii.

Carl se ridică și se duse să privească luminile din La Paz. În cel mai rău caz, câteva ore, aprecie.

Jurgens putea să le dea telefon unor specialiști care să ia urma apelului și nu le-ar fi luat mult să-l depisteze în apartamentul special al COLIN de la Hilton. Sistemele de nivel Marstech apăreau în fluxul de date ca metalul implantat la o radiografie. Hackerii *familias* probabil că nu aveau să reușească să treacă peste acea tehnologie; în orice caz, Jurgens nu le-ar fi cerut s-o facă. Dar tot ar fi fost destul de clar la ce se uită. Să zicem o oră, pentru toate. Asta acceptând că Jurgens spunea adevărul și Manco Bambaren nu era cu ea în Arequipa. Oriunde s-ar fi aflat, putea fi contactat, și nici asta nu lua prea mult. Judecând ce avea Jurgens să-i spună, avea să-l sune.

Ertekin se întoarse din cealaltă cameră. Se schimbase: purta tricoul NYPD și o pereche de colanți de alergat.

— A venit mâncarea, zise.

În liniștea izolată a apartamentului, el nu o auzise sosind. Dădu din cap.

— N-ar trebui să mănânci prea mult la altitudinea asta. Corpul lucrează și așa destul de mult.

— Da, Marsalis. Îi aruncă o privire stil „mâinile în șolduri". Am mai fost de câteva ori pe *altiplano*. Lucrez la COLIN, știi?

— Nu asta scrie pe pieptul tău, îi spuse privind ostentativ într-acolo.

— Asta?

Își apăsă mâna pe un sân și atinse logo-ul cu vârfurile degetelor, apoi un surâs i se ivi în colțul gurii:

— Ai vreo problemă că port asta?

El îi întoarse zâmbetul:

— Nu dacă mă lași să ți-l dau jos după micul dejun.

— Vedem, răspunse ea neconvingător.

Dar după micul dejun nu mai avu timp. Telefonul sună în timp ce ei încă mâncau, ținând cănile mari de lut pline cu *mate de coca* în ambele mâini. „Apel din exterior", anunță sistemul cu glas blând de femeie. Carl își luă cana în camera cealaltă ca să răspundă. Se trânti pe scaunul din fața sistemului Bang & Olufsen și apăsă butonul de acceptare.

— Da?

Trăsăturile incașe asprite de vreme ale lui Manco Bambaren îl priveau de pe ecran. Avea chipul inexpresiv, dar în ochii întunecați îi fumega lent furia. Vorbea o engleză aspră, cu accent mușcat.

— Omul negru. Te întorci să ne aduci ciuma.

— Păi, din punct de vedere istoric, asta ar trebui să fie o schimbare pentru voi.

— Carl sorbi din ceaiul cu gust fin, întâlnind privirea celuilalt prin aburii care se ridicau din cană. Mai bine decât să vă aducă ciuma omul alb, nu-i așa?

— Nu juca jocuri de cuvinte cu mine, ciudatule. Ce vrei?

Carl trecu pe quechua.

— Nu fac decât să citez jurămintele voastre de unire: „Unirea indigenilor, din cenușa opresiunii rasiste", tot căcatul ăla. Ce vreau? Vreau să vorbesc cu tine. Față-n față. Durează cel mult câteva ore.

Bambaren se aplecă spre ecran.

— Nu mă mai ocup de frații tăi evadați și găurile lor de șarpe. N-am nimic să-ți spun.

— Da, Greta mi-a spus că ai urcat pe scara socială. Fără ID-uri false, nu? Fără furtișaguri de marfă Marstech de nivel scăzut. Bănuiesc că acum ești un criminal respectabil, zise Carl, apoi își înăspri vocea. N-are importanță. Vreau să stăm de vorbă oricum. Alege un loc.

Urmă o pauză lungă în care Bambaren încercă să-l țintuiască cu privirea. Carl inhală aburii ceaiului, absorbind aroma lui umedă de frunze verzi, și așteptă.

— Încă îmi mai vorbești limba ca un țărănoi beat, spuse acru șeful de *familia*. Și te porți ca și cum asta ar fi o mare realizare.

Carl ridică din umeri.

— Păi am învățat-o printre țărani și ne îmbătam des. Scuzele mele dacă asta e o ofensă. Acum, alege dracului un loc să ne întâlnim.

Din nou tăcere. Bambaren îi aruncă o privire urâtă.

— Sunt în Cuzco, zise; chiar și în quechua ritmată din *altiplano*, cuvintele sunau ca retezate. Ne vedem la Sacsayhuamán, la unu după-masă.

— Să fie trei, zise Carl leneș. Mai am alte câteva lucruri de făcut înainte.

Capitolul 29

Încă mai avea mirosul uleios-sărat al lui Sevgi pe degete, la ceva vreme după aceea, când, așezat în jeepul COLIN și cu bărbia proptită în mâini, privea posac peisajul și-l aștepta pe Manco Bambaren. Era singura lui sursă de bucurie într-o dispoziție altfel otrăvită. Decalajul orar și show-ul cu Névant îl ajungeau din urmă ca niște câini de vânătoare. Cumpărase două rânduri de haine din rețeaua de servicii a hotelului, nu-i plăcuseră prea mult când le primise și nu se ostenise să le trimită înapoi și s-o ia de la capăt. Erau negru cu alb – „ca mine", gândi acru – și la modă. Ultima generație de materiale declasificate Marstech, puse la dispoziția publicului elitist într-un noian de mărturii ale unor celebrități globale și ale foștilor angajați de pe Marte. Le ura, dar trebuia să se mulțumească cu ele.

Din pură frondă păstrase geaca S(t)igma.

— Întârzie, zise ea din spatele volanului jeepului.

— Bineînțeles că întârzie. Trebuie să demonstreze ceva.

Prin parbriz, terasele ierboase de la Sacsayhuamán se înălțau pe ziduri de piatră masivă, care se îmbinau lin, întunecate sub cerul strălucitor, cu nori albi. La acea oră târzie, aveau ruinele aproape doar pentru ei, iar pustietatea le dădea meterezelor un aer gânditor. Mai erau câțiva turiști de sfârșit de sezon care hoinăreau, dar dimensiunile

blocurilor din construcțiile incașe îi făceau să pară niște pitici. Reduși în mod similar, câțiva localnici în port tradițional se retrăseseră spre margini, femeile și copiii mânând niște lame suferinde împodobite cu panglici, în așteptarea oportunității unor fotografii plătite. Erau niște mici pete de culoare pe piatra sumbră.

Nu era pentru prima dată când Carl vedea Sacsayhuamán, dar ca întotdeauna, construcțiile de piatră îl fascinau. Blocurile erau tăiate și finisate, însă extrem de neregulate, reflectând enormitatea solidă a formațiunilor naturale de rocă prăbușită. Liniile zimțate dintre ele atrăgeau ochii ca detaliile dintr-o pictură. Puteai să stai acolo și să le privești mult timp, ceea ce – aruncă o privire la ceas – chiar și făceau.

— Crezi că vrea să demonstreze ceva și cu asta? Ertekin făcu semn cu capul către ziduri. „Pământul strămoșilor mei", ceva de genul ăsta?

— Posibil.

— Dar tu nu crezi asta?

Îi aruncă o privire piezișă.

— Am spus eu așa?

— Ai fi putut foarte bine să spui.

Reveni la contemplarea zidurilor. Dincolo de ele, fantoma lui Névant rânjea la el cu fața pătată de sânge și cu nasul spart, palid în luminile spitalului. „Sunt sentimentele tale, omule de pe Marte. Bălăcește-te în ele cum crezi de cuviință".

Făcu un efort.

— Ai putea avea dreptate, admise. Jumătate din timp, individul vorbește ca un poet și e foarte mândru de el. Așa că da, ar putea să ne impună o viziune culturală.

Ertekin aprobă.

— M-am gândit eu.

Se mai scurseră încă zece minute. Carl se gândea să coboare să-și mai întindă picioarele, când un Range Rover negru, blindat traversă legănându-se zona cu iarbă aspră a parcării din stânga lor. Ferestre negre, aripi strălucitoare, scut anti-grenadă aproape până la pământ. Carl își abandonă introspecția. Decalajul orar dispăru.

— Să-i dăm drumul.

Mașina nou-venită frână și o ușă se deschise în carapacea neagră. Manco Bambaren păși afară, îmbrăcat într-un costum impecabil de culoarea nisipului și flancat de bodyguarzi cu ochelari Ray Ban, la fel ca ai lui. Nu aveau arme la vedere, dar nici nu era nevoie. Atitudinea lor și amenințarea pe care o transmiteau lentilele de soare inexpresive erau de școală veche în America de Sud; Carl văzuse peste tot aceeași etalare, de la străzile din Buenos Aires până la Bogota. Peticele de oglindă pe care Bambaren și bodyguarzii lui le aveau în locul ochilor vorbeau despre aceeași putere eficientă ca și flancurile strălucitoare și blindate ale Range Roverului. Te reflectai în suprafețele lucioase, izolat de exterior și fără a da importanță ochilor din interior.

Carl coborî din jeep.

— Vin cu tine, zise Ertekin repede.

— Cum vrei. Oricum, toată discuția o să fie în quechua.

Traversă porțiunea cu iarbă până la Range Rover, reprimându-și un exces nedorit de mesh. Intenționa să aibă încredere în Bambaren, dar nu credea că se va ajunge la bătaie, oricât de mult i-ar fi plăcut să spargă ochelarii cu oglindă și să le înfigă așchiile în ochii din spatele lor, să apuce brațul celui mai mare dintre cei doi bodyguarzi și... „Hooo, Carl. Să nu divagăm, bine?"

Ajunse la șeful de *familia* și se opri la o distanță de la care nu putea fi atins.

— Salut, Manco. Mulțumesc că ai venit. Dar puteai să-ți lași copiii acasă.

— Omul negru, zise Manco și-și smuci bărbia. Frumoasă haină ai. Croitorie Jesusland?

Carl aprobă cu o mișcare a capului.

— South Florida State.

— Așa mă gândeam și eu. Un văr de-al meu are una exact la fel.

Carl atinse cu degetul mare și arătătorul reverul gecii S(t)igma.

— Da, poate să ajungă oricând la modă.

— Din câte am înțeles, spuse politicos șeful de *familia*, în Jesusland deja este. Cea mai mare rată a încarcerărilor de pe planetă, așa se spune. Cine-i muierea?

Carl se întoarse nepăsător și văzu că Ertekin coborâse totuși, dar nu-l urmase. În timp ce el se uita, ea se sprijini de jeep, alături de logo-ul COLIN, și-și îndesă mâinile în buzunare. Mișcarea îi desfăcu jacheta, expunând cureaua tocului de pe umăr. Își pusese ochelarii de soare.

Carl își reținu un zâmbet.

— Nu-i o muiere, e o prietenă.

— Un treisprezece cu prieteni, remarcă Bambaren și sprâncenele i se arătară deasupra curbei ochelarilor de soare. Trebuie să fie ceva împotriva firii.

— Ne adaptăm circumstanțelor. Vrei să ne plimbăm?

Manco Bambaren făcu semn gărzilor și acestea se relaxară, eliberând spațiul din jurul lui *tayta*. Acesta făcu câțiva pași, îndepărtându-se de Range Rover și luând-o în direcția zidurilor de piatră. Carl se luă după el. Observă cum șeful arunca priviri furișe într-o parte, din spatele lentilelor, spre jeep și spre Ertekin, care supraveghea totul cu degajare.

— Deci acum lucrezi pentru COLIN?

— *Cu*, zise și lăsă să i se vadă zâmbetul. Lucrez *cu* COLIN. Este o cooperare. Ar trebui să înțelegi asta.

— Adică?

— Adică tu ți-ai creat o carieră de nișă coexistând cu Inițiativa, iar din ceea ce spune Greta, relația e înfloritoare.

Bambaren scutură din cap.

— Nu cred că Greta Jurgens discută cu tine despre relațiile mele de afaceri.

— Nu, dar a încercat să mă amenințe cu ele. A sugerat că tu ai prieteni mai sus-puși acum și că îi ții mai aproape.

— Și despre asta voiai să discutăm?

— Nu. Eu voiam să discutăm despre Stéphane Névant.

— Névant? întrebă *tayta*, cu o încruntare care îi umplu fruntea de cute. Ce-i cu el?

— Acum trei ani încerca să convingă oamenii de aici să formeze o alianță. Vreau să știu cât de departe a mers.

Bambaren se opri și se uită în sus spre el. Carl uitase cât de scund și îndesat era. Forța palpabilă dată de faptul că era șeful acelei de *familia* anula factorii fizici.

— Cât de departe a *mers*? Negrule, ți l-am *dat* pe Névant. Cât de departe crezi că a mers?

— Mi l-ai dat pentru că asta aducea mai puține necazuri decât dacă mă apucam să-ți distrug afacerile cu taberele. Nu înseamnă că nu ți-a oferit ceva de valoare.

Tayta își scoase ochelarii de soare. În strălucirea dură a cerului din *altiplano*, ochii lui abia dacă se strânseră puțin.

— Stéphane Névant a venit aici, sus, zbătându-se pentru viața lui mizerabilă de ciudat. Nu avea prieteni și nici aliați. Nu avea nimic care să-mi fie de folos.

— Dar ar fi putut avea, în timp.

— Nu-mi permit luxul să fac afaceri pe baza a ce ar fi putut fi. De ce nu-l întrebi toate astea chiar pe Névant?

Carl rânji.

— L-am întrebat. A încercat să mă omoare.

Ochii lui Bambaren fugiră la rana lipită de la mâna lui Carl. Ridică din umeri și își puse din nou ochelarii. Reluă plimbarea.

— Ăsta nu e un indiciu că ar avea ceva de ascuns, spuse inexpresiv. În locul lui, sunt aproape sigur că și eu aș fi încercat să te ucid.

— Cam așa ceva.

Ajunseră la ziduri. Carl ridică o mână să mângâie suprafața netedă și întunecată a blocurilor de piatră, fiecare având dimensiunea unei mașini mai mici. Era ceva instinctiv: marginile secțiunilor se curbau spre interior, una către cealaltă, cu grația unei rotunjimi organice care ducea cu gândul la trupul de femeie, la umflătura sânilor și îmbinarea moale a coapselor. Voiai să pui mâna pe ele, palmele te mâncau de dorința de a atinge și a cuprinde.

Strămoșii lui Manco Bambaren creaseră acest mozaic de pietre masive, perfect îmbinate, folosind doar unelte de bronz, lemn și piatra însăși.

— Nu sugerez că ai urmat personal planurile lui Névant, acceptă Carl.

„Cu toate că, dacă n-a fost așa, de ce ar fi vrut să facă afaceri cu tine?"

— Dar tu nu ești singurul *tayta* de pe aici. Poate că și altcineva a văzut oportunitatea.

Bambaren merse un timp în tăcere.

— *Familiares* împărtășesc o antipatie comună pentru cei ca tine, Marsalis. Nu se poate să nu știi asta.

— Da. De asemenea, împărtășiți un atașament sentimental pentru legăturile de sânge, dar asta nu v-a împiedicat să intrați în război unii cu alții în vara lui '03 sau să încheiați afaceri cu Lima dupa aia. Haide, Manco, afacerile

sunt afaceri și aici, ca peste tot. Parada rasială a ajuns un însoțitor modest al intereselor economice.

— Mă rog, nu e chiar o problemă de rasă în ceea ce-i privește pe treisprezece, spuse celălalt cu răceală. Mai degrabă o diferență de specie.

Carl râse scurt.

— O, m-ai *rănit*, Manco. Până în inimă.

— Și, în orice caz, nu văd vreo aplicație practică fructuoasă, nici pentru mine, nici pentru vreun alt *tayta*, care să reiasă din asocierea cu unii ca voi.

— Suntem niște monștri foarte convenabili.

Bambaren ridică din umeri.

— Rasa umană are și așa destui monștri. N-a fost niciodată nevoie să inventăm alții noi.

— Mda, ca *pistacos*, nu-i așa? Am auzit că ai mizat pe asta și în '03.

O privire tăioasă.

— De la cine ai auzit?

— De la Névant.

— Mi-ai spus că Névant a încercat să te omoare.

— Da, mă rog, mai întâi am stat puțin de vorbă. Mi-a spus că s-a oferit să fie unul dintre acei *pistacos* de-ai tăi, domesticiți, poate să mai atragă și alți treisprezece care să facă aceeași șmecherie. Să formeze un fel de batalion de elită alcătuit din monștri genetici. Asta îți spune ceva?

— Nu.

Șeful de *familia* păru că se gândește.

— Névant vorbea mult. Avea scheme pentru orice. Direcții pentru operațiunile mele ID, pârghii în tabere, îmbunătățiri în securitate. După un timp, am încetat să mai ascult.

Carl dădu din cap.

— Și, cu toate astea, l-ai păstrat pe-aproape.

Bambaren desfăcu mâinile.

— A venit la mine la fel cum au făcut-o și tovarășii lui evadați înaintea lui, pentru documente și identități noi. Asta ia timp, dacă vrei s-o faci bine. Noi nu operăm ca prăvăliile alea de cârpaci de pe coastă. Așa că da, a stat prin apropiere. A rămas cumva în apropiere. Acum, când mă întreb cum a reușit asta, nu am niciun răspuns. S-a făcut util în probleme neînsemnate, avea talent la asta.

Carl se gândi la dictatorii și la micii pioni politici din Asia Centrală și Orientul Mijlociu, care se foloseau de Névant cel care se făcea util, fără să sesizeze cum specialistul în insurgență îi manevra abil prin spațiul geopolitic chiar în timp ce ei se foloseau de el. „Eșecul de a înțelege rețeaua socială la un nivel emoțional și, de aici, lipsa acelor constrângeri emoționale cerute de încadrarea în asemenea rețele", remarcase Jacobsen. Dar Carl nu cunoștea niciun treisprezece care să nu fi râs ca un clovn mecanic de la intrarea într-un fast-food când citea acele rânduri. „Înțelegem", îi spusese lui Zooly într-o noapte de beție. Degetele desfăcându-se unul câte unul, enumerând, ca niște instrumente de împuns, și terminând în final cu palma întreagă: „Naționalismul. Sistemul tribal. Politica. Religia. Porcăria de fotbal, pentru numele lui Dumnezeu".

Plimbându-se prin livingul apartamentului ei, furios, ca un animal în cușcă. „Cum să nu poți înțelege o dinamică atât de simplistă? Voi, restul oamenilor, nu înțelegeți ce vă pune în mișcare la nivel emoțional."

Mai târziu, mahmur, își ceruse scuze. Îi datora mult prea multe ca s-o mai facă să suporte asemenea adevăruri genetice.

Lângă el, Bambaren continua să vorbească.

— ... n-aș putea spune, dar dacă schemele lui includeau și fantezii cu *pistacos* genetici, atunci înseamnă că era

un prost. Nu ai nevoie de monștri reali ca să înspăimânți oamenii. Nici pe departe. Monștrii reali dezamăgesc întotdeauna. Amenințarea nevăzută – zvonul – e o putere cu mult mai mare.

Carl simți o izbucnire subită de dispreț față de bărbatul de lângă el, o izbucnire rapidă ca o rafală pornind din focarul furiei reamintite.

— Da, asta plus lecția obiectivă, corect? Execuția exemplară, în piața vreunui sat.

Tayta simți probabil schimbarea din vocea lui. Se opri din nou, se roti brusc cu fața la omul negru, cu gura strânsă. Era un semnal clar pentru cei de lângă vehiculul parcat. Vederea periferică i-i arătă lui Carl pe cei doi bodyguarzi tresărind. Nu văzu dacă, în replică, Ertekin se mișcă, dar simți sclipirea bruscă a unei forme, liniile de foc de la Range Rover până la locul unde stătea el, de la jeep la Range Rover și înapoi, linia scurtă pe care trebuia s-o parcurgă mâna lui stângă ca să strivească gâtul lui Manco Bambaren, în timp ce cu dreapta apuca hainele lui *tayta*, răsucindu-l ca pe un scut – totul arătând ca un efect din virtual, într-un roșu previzibil, supraexpus, cu unitățile de lungime deja înscrise, cu o distanță pe care nu avea cum să o străbată în timp util, când gărzile scoateau de sub hainele de piele indiferent ce dispozitiv high-tech ar fi avut, iar el trebuia să spere că Ertekin reușea să-i doboare la vreme pe ambii bărbați...

O văzu căzând, în afara liniei focului, sau poate nu suficient de rapid...

— Ușurel, Manco, murmură. Nu vrei să mori astăzi, nu-i așa? Pe o vreme de căcat ca asta?

Buza de sus a lui *tayta* se ridică, dezvelindu-i dinții. Strânse pumnii.

— Crezi că poți să mă omori, ciudatule?

— Știu că pot.

Carl ținea mâinile în jos, inofensiv, cu palmele deschise. Meshul ticăia în el ca ceasul unei bombe.

— Nu știu cum o să se termine treaba asta, dar n-o să mai fie problema ta, ia-o ca pe-o promisiune.

Momentul se prelungi. Un vânt tăcut foșni pe zidurile masive de piatră din spatele lui. Fixa lentilele cu oglindă ale lui Manco. Văzu mișcarea norilor cenușii pe cer, ca o plecare, ca o pierdere.

„Of, futu-i..."

Șeful de *familia* inspiră adânc.

Pumnii i se desfăcură.

Privirea îi coborî și Carl pierdu reflexia norilor în mișcare pe ochelarii de soare, dar, în schimb, se văzu pe sine dublat acolo.

Momentul, odată consumat, trecu în viteză. Meshul îl simți și se calmă.

Bambaren râse. Sunetul răsuna forțat și nesigur, reflectat de blocurile neregulate de piatră.

— Ești un prost, negrule, rosti aspru. Cum și Névant înaintea ta a fost un prost. Crezi că am nevoie să lansez zvonuri despre *pistacos*? Crezi că am nevoie de o armată de monștri, reali sau imaginari, ca să mențin ordinea? *Oamenii* fac asta pentru mine, oamenii obișnuiți.

Gesticulă, dar era o mișcare moale, o răsucire spre enormele ziduri de piatră crenelate. Furia lui se redusese la ceva mai general și mai plictisit.

— Uită-te în jur. Ăsta era cândva un oraș sigur la cutremure, construit în onoarea zeilor și pentru a celebra viața prin jocuri și festivaluri. Apoi au venit spaniolii și l-au dărâmat ca să-i folosească piatra la biserici care se prăbușeau la cea mai mică zguduitură. În lupta pentru cucerirea acestui loc au măcelărit atât de mulți strămoși

de-ai mei încât pământul a fost acoperit de cadavrele lor și condorii s-au hrănit zile în șir cu rămășițele. Spaniolii și-au pus pe blazon opt condori din ăștia pentru a sărbători acele cadavre în putrefacție. În alte părți, soldații lor smulgeau copiii de la sânul mamelor și-i aruncau de vii la câini sau îi loveau de pietre ținându-i de călcâie, ca să le spargă capetele. Nu-i nevoie să-ți spun ce le făceau după aia mamelor. Ăștia nu erau demoni și nici monștri modificați genetic ca voi. Erau oameni. Oameni obișnuiți. Noi – poporul meu – i-am inventat pe *pistacos* ca să explicăm acțiunile acestor oameni obișnuiți și continuăm să inventăm aceleași povești ca să ascundem de noi înșine adevărul că oamenii obișnuiți întotdeauna, sunt cei care s-au comportat ca demonii când nu au putut obține prin alte mijloace ceea ce doreau. Nu răspândesc zvonuri despre *pistacos*, negrule, pentru că germenul *pistaco* e în noi toți și se trezește la viață din când în când în *altiplano*, fără vreo încurajare din partea mea.

Carl privi înapoi la cei doi bărbați înarmați și la Range Rover. Stăteau din nou relaxați, cu mâinile încleștate sfios în față, în dreptul taliei, ignorându-l insistent. Sau poate – îi trecu lui prin minte – încercând pur și simplu s-o intimideze pe Sevgi Ertekin. Era greu de spus de la distanță.

— Deci, rosti vioi. Cei doi câini de luptă de acolo au mult sânge spaniol?

Bambaren trase aer printre dinți. Dar nu avea să muște, nu acum. Șuieratul slab, reținut, era sunetul stăpânirii de sine.

— Intenționezi să-ți petreci după-amiaza jignindu-mă, negrule?

— Intenția mea, *tayta*, este să obțin niște răspunsuri cinstite de la tine. Iar discursurile pe tema atrocităților trecutului n-o să rezolve problema.

— Respingi...

— Resping sentimentul tău atent cultivat de ofensă rasială, da, așa e. Tu ești un criminal, Manco. Vorbești ca un poet, dar gărzile tale sunt personificarea brutalității de la Cuzco la Copacabana, iar poveștile care se spun despre tine pe străzi mă fac să cred că probabil ai un interes personal să-i antrenezi așa. Nu te deosebești prea tare de acei câini ai războiului veniți din Spania, în privința cărora ești atât de groaznic de sensibil.

— Trebuie să câștig respectul oamenilor mei.

— Da, cum am spus. La fel ca acei câini. Voi, oamenii, sunteți al naibii de previzibili.

Sub ochelarii de soare, gura lui Bambaren se întinse într-un surâs batjocoritor, urât.

— Ce știi tu despre asta, negrule? Ce știi tu despre viața oamenilor din *favelas*? Ce știi despre luptă? Ai crescut într-o comunitate retrasă a Proiectului Lawman, învelit în puf, hrănit, îngrijit, ți s-a dat tot ce...

— Britanic. Sunt britanic, Manco. Noi nu am avut un Proiect Lawman.

— N-are importanță. Tu... – fața șefului se contorsionă – ... Névant. Voi toți. Ați avut parte de același tratament. Nicio cheltuială nu era prea mare, nicio o îngrijire prea exagerată. V-ați născut toți într-un loc aproape la fel de protejat ca și pântecele de împrumut în care ați crescut, ați supt lapte plătit și ați avut afecțiunea maternă a femeilor băștinașe prea sărace pentru a-și permite să aibă propriii copii...

— Mai du-te dracului, Manco.

Îi ieși însă din gură prea repede ca să aibă iritarea studiată pe care o intenționase, vocea îi era prea puternică și ascuțită de amintirea nechemată a lui Marisol. Manco zâmbi auzind-o, simțul gangsterului pentru vulnerabilitate agățându-se de schimbare.

— Aha. Probabil ai crezut că te-a iubit pentru ceea ce ești? Ce șoc trebuie să fi avut în ziua aia...

— Ei, du-te dracului. După cum am spus – zise având acum tonul potrivit, tărăgănat –, nu suntem aici ca să discutăm istoria familiei mele.

Dar *tayta* Manco crescuse printre cuțitarii mahalalelor din Cuzco și știa când un tăiș își atingea ținta. Se aplecă și vocea picură, joasă și corozivă:

— Da, mica rulotă metalică pentru interogatorii, bărbații în uniforme, cumplitul adevăr. Ce șoc. Ideea că undeva, în lume, mama ta adevărată a înstrăinat jumătatea din tine care-i aparținea pentru bani, a acceptat să fii *recoltat* din ea, și că o altă femeie, tot pentru bani, a preluat rolul ei timp de paisprezece ani și apoi, în ziua respectivă, a plecat de lângă tine ca după încheierea unei sentințe în închisoare. Cum ți s-a părut asta, *ciudatule*?

Îl copleși, pulsând, furia ucigașă, valul întunecat ridicându-se în partea din spate a creierului său ca un fâșâit slab, ca o detașare. Față de calculele reci pe care și le făcuse cu două minute în urmă, i se părea mult mai dificil să reziste certitudinii că era suficient să întindă mâna ca să-l ucidă pe Manco Bambaren.

Nu era nimic artistic în asta; doar degetele mari înfipte în ochii șefului și afundate până în creier, reflexul de a mușca aflat în articulațiile fălcilor, explozia nevoii de a zdrobi și mușca... „Dacă suntem conduși de ceea ce am fost antrenați să facem", spunea Sutherland undeva,

departe, în spatele talazurilor mâniei lui – atunci nu suntem cu nimic mai mult și cu nimic mai buni decât arma în care sperau ei să ne transforme. Iar dacă suntem conduși de sistemul nostru limbic, atunci orice teamă bigotă, pornită din ură, pe care alții o simt față de noi, devine un adevăr. Trebuie să căutăm o altă cale. Trebuie să ne gândim foarte limpede modul de a fi."

Carl schiță un zâmbet și lăsă de-o parte furia, atent, ca și cum ar fi fost o armă mult iubită, în caseta ei.

— Hai să nu ne facem griji acum despre sentimentele mele, zise. Spune-mi, cum te înțelegi cu verii tăi marțieni?

Intenționase ca asta să cadă din senin și, după expresia de pe fața celuilalt, reușise. Bambaren clipi nedumerit, ca și cum tocmai l-ar fi întrebat unde ținea ascunsă comoara demult pierdută a incașilor.

— Despre ce vorbești?

Carl ridică din umeri.

— Credeam că întrebarea e destul de simplă. Ai avut contact în ultima vreme cu ramurile de pe Marte?

Bambaren desfăcu brațele. Sprâncenele i se încruntară de iritare.

— Nimeni nu vorbește cu Marte. Știi asta.

— Ați vorbi unii cu alții dacă dacă v-ar ieși ceva din asta.

— Au pierdut posibilitatea asta încă din '75. În orice caz, în prezent ar fi inutil. Practic, nu ai cum să treci de carantina nanorackurilor.

„Ba sigur că ai. N-ai auzit? Doar să scurtcircuitezi n-djinnul unei nave în drum spre casă, să te urci într-o criocapsulă de rezervă – poți oricând să-l mănânci pe ocupantul anterior dacă ți-e foame – și să te arunci în oceanul Pacific cu modulul de supraviețuire. Floare la ureche."

— Nu ți se pare că un război declarat peste carantina asta e la fel de inutil? La distanțe interplanetare?

— Nu mă aștept ca tu să înțelegi așa ceva.

Carl zâmbi.

— Ura găsește o cale, nu? Antica și magica *deuda de sangre*.

Șeful de *familia* studie terenul.

— Chiar ai făcut tot drumul de la Cuzco numai ca să discuți cu mine despre *afrenta Marciana*?

— Nu, nu chiar așa. Dar mă interesează tot ce ați putea ști tu și colegii tăi despre o renaștere.

Din nou un fulger de iritare traversă fața lui Manco.

— O renaștere a *ce*, negrule? Suntem în război. E un dat, o stare de fapt. Până când tehnologia nu ne oferă un nou mod de a purta războiul ăsta, situația n-o să se schimbe.

— Sau până vă dați suficient de bine pe lângă COLIN ca să obțineți intrarea la nanorackuri.

Manco privi sugestiv în spate la jeepul care îl adusese pe Carl la locul de întâlnire.

— COLIN face parte din viață, zise sumbru. Cu toții ne acomodăm într-un fel sau altul cu realitățile, mai devreme sau mai târziu.

— Da, nemaipomenit de poetic.

Sevgi conducea înapoi pe drumul șerpuit către Cuzco, luând curbele cu o lipsă de grijă deliberată.

Marsalis se ținea de mânerul de deasupra ușii.

— Mda, cam are dreptate.

— N-am spus că n-are. Doar că mi-ar plăcea să știu ce ai scos de la el – în afară de poezia ieftină – de a meritat să venim până aici.

Marsalis nu replică nimic. Ea îi aruncă o privire piezișă. Mașina de teren devie puțin, din cauza neatenției ei, spre centrul serpentinei, și se întâlniră față în față cu un autotrailer. Un val brusc, grețos de adrenalină și transpirație prin toți porii. Dar lent – încă era puțin amețită de când aproape că dăduse cărțile pe față cu oamenii lui Bambaren. Trase înapoi de volan, se îndepărtară de botul autotrailerului, loviră bordura. Alarma de coliziune a autotrailerului urlă la ei când trecu încet de jeep – furia unei mașini. Oamenii de pe trotuare stăteau și se uitau. Omul de lângă ea nu spuse nimic.

— Ei?

— Ei, cred că ar trebui să fii atentă la drum.

Sevgi lovi cu baza palmei butonul autopilotului. Dădu drumul volanului. Peste bord, lumina albastră a sistemului de navigație al jeepului se aprinse și țiui.

— Vă rog, declarați destinația.

...Iarăși enervanta tonalitate perfectă și dulceagă a Asiei Badawi.

— Centrul orașului, se răsti ea.

Veniseră direct de la aeroport și încă nu aveau un hotel. Își liniști vocea și se întoarse peste spațiul dintre scaune ca să-l privească în față.

— Marsalis, în caz că n-ai observat, aproape că ne-am împușcat între noi acolo. Am avut grijă să nu fii atacat din spate.

— Știu asta.

— Așa-i. Nu mă deranjează să-mi asum riscuri, dar aș vrea să știu pentru ce o fac. Așa că începe să-mi spui, dracului, ce ai în minte înainte de a exploda totul peste noi.

El dădu din cap, i se păru ei, mai mult pentru sine.

— Bambaren e curat, spuse el ezitant. Așa cred eu.

— Dar asta nu e tot?

Carl oftă.

— Nu știu. Uite, i-am aruncat momeala cu marțienii și nici nu a clipit. Mai degrabă părea că vorbesc în limbi străine. Războiul continuă încă și aș paria pe tot câștigul meu de anul trecut că nimeni de aici nu a văzut sau auzit ceva care ar putea schimba asta. Nu cred că el știe ceva despre excursia către casă a amicului Merrin.

Ea simți tonul ridicat din final.

— Dar?

— Dar e nervos. Cum ai zis și tu, aproape ne-am luat la bătaie acolo, sus. Ultima dată când am avut de-a face cu Manco Bambaren i-am aruncat în aer un camion plin cu marfă și i-am omorât una dintre gorile, și promiteam s-o fac din nou dacă nu obțineam ce voiam. Era la fel de sensibil ca zidurile alea de piatră. De data asta n-a trebuit decât să-i pun câteva întrebări și aproape că ne-a omorât pentru asta. N-are nicio logică.

Ea mârâi. Știa cum era, sâcâiala, firele care trebuiau adunate laolaltă și senzația de „ceva nu e în regulă". Genul de treburi care te țin treaz, ultimul lucru la care te gândești noaptea, îți distrage mintea de la orice altceva din timpul zilei și te pomenești holbându-te în gol în timp ce cafeaua ți se răcește. Ai vrea să tragi de ața aia până se descurcă sau se rupe.

— Ce vrei să faci în sensul ăsta? întrebă.

El se uită afară, pe fereastră.

— Cred că ar fi bine să vorbim cu Greta Jurgens. Se apropie de sfârșitul sezonului și hibernoizii nu sunt în cea mai bună formă când se întâmplă asta. S-ar putea să-i scape ceva.

— Asta-i în Arequipa, nu?

— Da. Am putea merge noaptea și să ajungem acolo de dimineață.

— Și o să fim aproape la fel de topiți ca Jurgens când o să stăm de vorbă cu ea. Nu, mulțumesc. Noaptea asta o să dorm într-un pat.

Marsalis ridică din umeri.

— Cum vrei. Numai că dacă o luăm pe drum ieșim din sfera de urmărire. Sunt șanse ca Manco să aibă pe cineva la aeroport când plecăm, să verifice încotro ne ducem. Dacă vede că ne îndreptăm spre Arequipa, nu trebuie să fie un geniu ca să-și dea seama ce căutăm acolo.

— Crezi că o să ne împiedice prin forță să ne întâlnim cu Jurgens? Ar risca asta cu niște reprezentanți autorizați ai COLIN?

— Nu știu. Acum câteva ore aș fi spus că nu. Dar ai fost acolo când gemenii cu ochelari-oglindă au început să se agite. Tu ce-ai crezut că o să se întâmple?

O pauză lungă. Sevgi își aduse aminte cum se petrecuseră lucrurile, cam la fel ca reacția ei de mai înainte la coliziunea evitată în ultima clipă, transpirația bruscă gâdilându-i porii când bodyguarzii din *familia* se mișcaseră, năvala adrenalinei pătrunzându-i în măruntaie și urcându-i pe brațe. Făcuse un efort conștient impunându-și să nu apuce patul pistolului, și-i fusese frică, fiindcă stătuse prea mult timp departe de acțiune și nu mai avea încredere în instinctele ei, nu mai știa dacă era suficient de rapidă sau greșea.

Oftă.

— Da, bine.

Se lăsă pe spătarul scaunului, lovind iritată de câteva ori cu cotul în căptușeală.

— *Insha'Allah*, putem să dormim destul de bine pe astea.

Apoi ridică vocea, pentru jeep:

— Corecție de curs. Traseu lung, Arequipa.

Displayul reveni la viață.

— Călătoria se va încheia mâine, la primele ore ale dimineții, îi spuse Asia Badawi rece.

— Mda, mie-mi spui...

Capitolul 30

În Cuzco, centrul era sufocat de trafic; erau, în mare parte, mașini conduse de oameni. Fără cooperare, fără viziune de ansamblu – aerul după-amiezii târzii răsuna de claxoane furioase și la intersecții se formau cozi.

Șoferii se duelau pentru schimbarea benzilor de mers sau se strecurau prin sistemele de filtrare în traficul deja organizat. Geamurile erau coborâte ca să poată răcni mai ușor unii la alții, dar cei mai mulți oameni se mulțumeau să stea rigizi în spatele volanului și se privească fix înainte, ca și cum ar fi putut determina înaintarea prin simpla putere a voinței.

Asta și claxoanele continue, frustrate. Polițiștii de la circulație stăteau printre ei, cu brațele ridicate, ca niște oameni blocați într-o mlaștină, gesticulând ca niște dirijori nebuni și suflând neîncetat în fluiere, fără niciun efect vizibil. Probabil, își zise Sevgi cu acreală, nu voiau să fie excluși din procesul de producere a zgomotului.

Jeepul era un autoturism standard. Sistemele sale automate, reglate pentru un nivel de deferență răbdătoare, nu puteau face față. După ce așteptară, într-o intersecție aprig disputată, timp de douăsprezece minute, după ceasul de bord, Marsalis începu să se foiască pe scaun.

— Vrei să conduci tu?

Sevgi se uită posomorâtă la șirul neîntrerupt, bară la bară, în care încercau să pătrundă.

— Nu prea.

— Te deranjează dacă o să conduc eu?

Semaforul se schimbă, iar camionul care bloca intersecția se urni de acolo. Jeepul țâșni înainte jumătate de metru, apoi se opri brusc când vehiculul din spatele camionului țâșni ca să umple spațiul liber. Locul gol dispăru.

În spatele lor, cineva apăsă pe claxon.

— Corect.

Tonul obiectiv o făcu să încetinească. Înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplă, Carl deschisese ușa din dreptul pasagerului și sărise în stradă. Sunetul claxonului se amplifică. El privi înapoi, spre mașina din spatele lor.

— Marsalis, nu...

Dar el pornise deja cu pași mari către mașina din spate. Se răsuci în scaun și îl văzu ajungând lângă vehicul, urcând pe capotă, făcând doi pași – auzi zdrăngănitul fiecărui picior care lovea în ea –, apoi sări lejer jos pe cealaltă parte, alături de geamul șoferului. Claxonul se opri brusc.

Rămăsese un timp lângă fereastră, iar ei i se păru că se întinsese, pătrunzând și înăuntru, dar nu putea fi sigură.

— Of, *la naiba*.

Își verifică pistolul din toc și tocmai se întorcea să-și deschidă ușa când el apăru alături. Coborî geamul.

— Ce dracu'...

— Mută-te dincolo.

— Ce-ai făcut?

— Nimic. Mută-te, vreau să trec pe manual.

Ea mai aruncă o privire în spate, spre cealaltă mașină, dar nu putu să vadă nimic prin parbrizul din sticlă fumurie. Pe moment deschise gura ca să protesteze. Văzu semaforul schimbându-se iar în favoarea lor și clătină din cap, într-o resemnare plictisită.

— Cum vrei.

Carl întrerupse sistemul automat, porni motorul și țâșni în forță, țintind un spațiu îngust de pe banda opusă. Introduse un colț al jeepului în flux, făcu cu mâna în semn de mulțumire celor cărora le tăiase calea, apoi intră în șir. Se adaptară fluxului, târându-se câțiva metri de la intersecție. Sevgi se uită la el și observă că zâmbea ușor.

— Ți-a făcut plăcere?

El ridică din umeri.

— Mi-a adus o oarecare satisfacție operațională.

— Credeam că ideea de a merge cu mașina implica o anumită discreție. Cum o să reușim, dacă tu faci scandal peste tot prin oraș?

— Ertekin, n-am făcut scandal, zise Carl și se aplecă s-o privească în ochi. Serios. Doar i-am spus tipului să înceteze, că facem tot ce putem.

— Și dacă el nu se retrăgea?

— Păi... făcu, apoi se gândi o clipă. Voi, oamenii, de obicei asta faceți.

Mai dură aproape o oră ca să străbată periferiile sudice și să intre pe autostrada principală spre Arequipa. Atunci deja se înserase și luminile se aprindeau în clădirile de pe ambele părți ale drumului, oferind instantanee gălbui din viețile oamenilor aflați în interior.

Sevgi văzu o fetiță nu mai mare de nouă-zece ani, aplecată atent peste motorul unui camion dintr-un atelier, privind în jos în timp ce un bărbat în vârstă, cu o mustață albă ca de morsă, lucra în măruntaiele motorului. O mamă stătea pe treptele din fața casei, fumând și urmărind traficul, cu trei copii mici agățați de ea. Un tânăr în costum se sprijinea de ușa unui magazin, flirtând cu fata din spatele tejghelei. Fiecare scenă aluneca pe lângă ea și o lăsa cu sentimentul frustrant că viața îi scapă printre degete ca nisipul.

La marginea orașului opriră la un Buenos Aires Beef Co și comandară pampaburgeri la pachet. Clădirea francizei se ridica în întunericul blând ca un OZN aterizat, toată numai lumini viu colorate și construcții modulare din plastic neted. Perechi de faruri se opreau și plecau mai departe, în șir. În timp ce se întorcea de la jeep, Sevgi se opri un moment, strângând la piept mâncarea care frigea chiar și prin ambalaj, privind covorul de lumini din Cuzco, întins în vale. O senzație de distanțare, ciocnindu-se cu o alta, la fel de dureroasă ca toate acele secvențe de viață luminate în galben pe care le văzuse. Se gândi la Murat, la Ethan, la mama aflată pe undeva, prin Turcia, cine mai știa unde anume. Nu prea distingea senzațiile, percepea doar durerea generală.

„S-ar zice că la vârsta asta ar trebui să te descurci mai bine, Sev."

„Corect."

Marsalis veni în spatele ei, bătând-o pe umăr.

— Ești bine?

— Da, minți ea.

În jeep, el ocupă scaunul șoferului și porni pilotul automat. Sevgi clipi nedumerită. Ethan ar fi păstrat volanul până i s-ar fi închis ochii.

— Nu mai vrei să conduci?

— N-are rost. O să fie întuneric, iar eu nu vorbesc aceeași limbă cu traficul de cursă lungă.

Avea dreptate. Pe măsură ce se îndepărtau de Cuzco, autotrailerele începură să se materializeze din beznă, ieșind din depozitele de la periferiile orașului. Păreau să vină de nicăieri, ca delfinii adunați lângă o barcă, fără niciun avertisment, fără potopul luminii albe a farurilor care să te învăluie din spate, țâșnind brusc pe-alături odată cu un curent de aer și rămânând un timp acolo, cu aripile

înalte de oțel vibrând și legănându-se în slaba strălucire a luminilor lor de drum, apoi luând-o înainte și dispărând în noapte. Sistemele jeepului ciripeau delicat în cabina iluminată doar de display-ul bordului, comunicând cu fiecare dispozitiv, interogând, făcând ajustări. Poate luându-și rămas-bun.

— Te-ai obișnuit cu asta pe Marte? îl întrebă. Cu mașinile.

El se încruntă.

— M-am obișnuit din naștere, la fel ca toată lumea. Este era mașinilor, știi?

— Credeam că pe Marte...

— Da, toată lumea așa crede. E o imagine reflex. Mașinile îi țin pe toți în viață, nu-i așa? Presupun că e o rămășiță din anii de pionierat, când formarea mediului era în curs. Adică, din ce am citit, pe vremea când chiar și oamenii de știință credeau că terraformarea va dura secole. Bănuiesc că nu și-au dat seama ce poate face nanotehnologia cu scala noastră temporală. Curba tehnologică accelerează, noi toți ne trăim viețile jucându-ne de-a prinselea, adăugă gesticulând. Așa că încă am rămas blocați la faza cu roci roșii și ecluze, toate imaginile alea dinainte ca aerul să devină respirabil. E nevoie de mult timp pentru ca astfel de stereotipuri să se schimbe. Oamenii își formează o idee și nu le place să renunțe la ea.

— Nu-i adevărat.

Carl se opri, uitându-se la ea. Schiță un zâmbet.

— Ba da. Plus că Marte e la mare distanță. Puțin cam prea departe ca să te duci să vezi cu ochii tăi, să împrăștii iluzia. E cam mult vid întunecat de traversat doar pentru atâta lucru.

Zâmbetul i se stinse odată cu ultimele cuvinte. Sevgi văzu cum privirea i se pierdea în timp ce vorbea, simți

distanța despre care pomenea în schimbarea tonalității și, dintr-odată, o ușă păru să se deschidă undeva, făcând loc răcelii spațiului dintre lumi.

— A fost rău, nu? zise încet. Acolo.

El îi aruncă o privire.

— Destul de rău.

Liniștea se instală în cabină, spațiul luminat albăstrui de display legănându-se blând odată cu mișcarea jeepului prin întuneric.

— Era femeia aia, rosti el în cele din urmă. Într-una dintre criocapsule. Elena Aguirre, cred că venea din Argentina. Tehnician geolog, se întorcea acasă. Semăna oarecum cu... cineva cunoscut. Oricum, obișnuiam să vorbesc cu ea. A început ca o glumă, înțelegi, spui o mulțime de lucruri cu voce tare numai ca să-ți păstrezi mintea întreagă. O întrebam cum i-a fost ziua, lucruri de genul ăsta. Vreo mostră interesantă de sol în ultima vreme? Probleme cu nanobii? Și îi povesteam ce am făcut eu, sau glume stupide despre întâlnirile cu Earth Control și echipajul navei de salvare.

Își drese glasul.

— Vezi tu, după un timp, când ești singur acolo, în spațiu, începi să creezi tipare care nu există. Faptul că ești terminat începe să pară mai mult decât un accident. Te întrebi: „De ce eu? De ce această imposibilitate statistică a unei defecțiuni pe tura mea?" Începi să crezi că există acolo o forță malefică, ceva care controlează tot rahatul ăsta, spuse și rânji. Asta e religie, nu-i așa?

— Nu, nu e religie, răspunse ea, cu o subită asprime în glas.

— Nu e? întrebă și ridică din umeri. Mă rog, ceva mai aproape de-atât nu am cunoscut. Cum spuneam, ajunsesem în punctul în care începusem să cred că ceva *din spațiu*

încearcă să mă doboare, iar apoi mi se părea că dacă asta ar fi adevărat, atunci ar trebui să mai existe și altceva, un fel de forță opusă, ceva *acolo, înăuntru*, cu mine, ceva care poate mă caută. Așa că am început s-o caut eu, am început să caut semne. Tipare, cum am spus. Și nu mi-a luat mult să creez unul – înțelegi, de fiecare dată când mă opream lângă criocapsula Elenei Aguirre, de fiecare dată când îi priveam fața și vorbeam cu ea, mă simțeam mai bine. Destul de curând a mă simți bine a devenit sinonim cu a mă simți protejat, iar curând după aceea am decis că Elena Aguirre a fost adusă pe *Felipe Souza* ca să vegheze asupra mea.

— Dar ea era... – Sevgi gesticulă – ...o persoană. Doar o ființă umană.

— N-am spus că ar avea sens, Ertekin. Am spus că era religie.

— Credeam – zise ea serios – că variantele treisprezece nu pot avea credințe religioase.

Ethan cu siguranță nu putuse. Își amintea lipsa de curiozitate, căscând fără să înțeleagă, ori de câte ori ea încerca să-i vorbească despre asta, de parcă ar fi fost vreun imigrant din Jesusland proțăpit în ușa lui, încercând să-i vândă o bucată de plastic inutilă.

Marsalis fixa strălucirea albastră a luminilor de bord.

— Mda, se zice că nu suntem făcuți pentru așa ceva. Ceva din cortexul frontal, același lucru din cauza căruia nu ne place să primim indicații. Dar, cum spuneam, acolo, sus, ajunsese să fie destul de rău. Ești blocat în vidul întunecat, încerci să descifrezi o intenție acolo unde nu e decât întâmplare. Te simți lipsit de putere, știind că vei muri sau vei trăi în funcție de factori pe care nu-i poți controla. Vorbești cu fețele adormite sau cu stelele pentru că e mai bine decât să vorbești cu tine însuți. Nu sunt sigur de

argumentul referitor la cortex, dar pot să-ți spun că după vreo două săptămâni pe *Felipe Souza* m-am simțit ca și cum aș fi avut o religie.

— Și ce s-a schimbat?

El ridică din nou din umeri.

— M-am uitat pe fereastră.

Urmă încă un moment de tăcere. Un alt autotrailer trecu pe lângă ei, și fură izbiți de un curent de aer. Jeepul se clătină în siajul lui, navigând prin noapte.

— *Souza* avea hublouri pe puntea calei inferioare, spuse Marsalis lent. Mă duceam acolo uneori și puneam n-djinnul să dea obloanele la o parte. Trebuia să stingi luminile din interior ca să vezi ceva, și chiar și atunci...

Se uită la ea, desfăcând mâinile.

— Nu era nimic acolo, zise simplu. Niciun tâlc, niciun ochi conștient. Nimic care să te urmărească. Doar spațiu vid și, dacă ajungeai suficient de departe, o grămadă de materie în mișcare care te-ar ucide dacă ar putea. Odată ce înțelegi asta, ești în regulă. Încetezi să te mai aștepți la ceva mai bun sau mai rău.

— Asta e filozofia ta generală, nu-i așa?

— Nu, e ceea ce m-a învățat Elena Aguirre.

O clipă fu nedumerită. Ca în acele momente în care cineva îi vorbea din senin în turcă și ea încă gândea în engleză, nereușind să proceseze cuvintele pe care le auzea.

— Poftim?

— Exact ce-am zis. Elena Aguirre mi-a spus să nu mai cred tot rahatul ăla și să înfrunt ceea ce se vede pe fereastră.

— Râzi de mine? îl întrebă, încordată.

— Nu, nu râd de tine. Îți spun ce mi s-a întâmplat. Stăteam la fereastră cu luminile stinse, privind afară, și am auzit-o pe Elena Aguirre venind în spatele meu. Mă

urmărise jos, în cală și stătea în spatele meu în întuneric. Respirând. Vorbind în urechea mea.

— E imposibil!

— Da, știu asta.

Acum zâmbea, dar nu pentru ea. Privea din nou lumina de pe bord, clipind, cu ochii inundați de strălucirea albastră, electrică.

— Ar fi lăsat gel din container pe toată puntea, nu-i așa? Ca să nu mai pomenim că ar fi declanșat toate alarmele de pe navă numai ieșind din container. Nu știu cât am stat încremenit lângă fereastră după ce a plecat ea – tinzi să pierzi noțiunea timpului acolo, iar eu eram destul de speriat, dar...

— Oprește-te!

Își auzi nuanța tăioasă a vocii. Simți nevoia să scuture fiorul care i se târa pe gât ca o mână rece.

— Oprește-te! Fii serios!

El se încruntă în lumina albastră.

— Știi, Ertekin, pentru cineva care crede într-un arhitect suprem al universului și într-o viață de apoi spirituală, vezi lucrurile într-o lumină foarte crudă.

— Uite, îi aruncă ea un răspuns, ca pe o provocare. De unde ai știut că era ea? Acea Elena Aguirre. Nu-i auzisei niciodată vocea.

— Ce legătură are asta?

Întrebarea avea o simplitate tăcută care o derută, ceva subit și lipsit de greutate, ca sexul atunci când, pentru prima dată, o făcuse cum trebuie și atinsese orgasmul, ori ca prima ei scenă a crimei, pe pistele de lângă Barnett Avenue. Ca atunci când urmărise cum respirația lui Nalan se oprește pentru totdeauna, pe patul de spital. Clătină neajutorată din cap.

— Eu...

— Ai întrebat dacă a fost rău, zise el blând. Așa că îți spun cât de rău a fost. Am ajuns jos de tot, Sevgi. Destul de jos ca să mi se întâmple ceva foarte ciudat, contrar sau nu programării genetice.

— Dar nu poți să crezi că...

— Că Elena Aguirre era încarnarea unei prezențe care veghea asupra mea? Desigur că nu.

— Atunci...

— Era o metaforă.

Expiră îndelung, de parcă s-ar fi eliberat de ceva.

— Dar a scăpat de sub control, cum pot face uneori metaforele. Dacă te scufunzi atât de mult, poți scăpa lucrurile astea din mână, le poți lăsa libere. Bănuiesc că sunt norocos că ceea ce mă aștepta acolo, jos, m-a scuipat afară. Poate programarea mea genetică i-a provocat indigestie.

— Despre ce vorbești? zise cu o furie seacă, pe care nu și-o putea reprima din voce. Metafore? Nu înțeleg nimic din ce-mi spui.

Carl se uită la ea, probabil surprins de tonul ei.

— E-n regulă. Posibil să nu mă exprim foarte clar. Sutherland s-ar fi descurcat mai bine, dar i-ar fi trebuit ani întregi să fixeze lucrurile. Hai să spunem doar că, în drumul meu prin spațiu, am vorbit cu mine însumi la un nivel subconștient și a fost nevoie de un ajutor inventat de subconștient care să-mi răspundă. Asta are mai mult sens?

— Nu prea. Cine-i Sutherland?

— Un treisprezece, un tip pe care l-am cunoscut pe Marte, ceva ce japonezii numesc sensei, presupun. Predă *tanindo* prin taberele din Upland. El spunea că oamenii își trăiesc întreaga viață în metafore, iar problema cu variantele treisprezece este că noi ne potrivim al dracului de bine în cutia metaforică a tuturor acelor lucruri rele care

există dincolo de focul de tabără, în beznă – cutia cu eticheta „monștri".

Sevgi nu avea niciun contraargument. Gândurile i se duseră înapoi, către fețele întoarse spre ea, pline de acuzații mute atunci când aflaseră ce fusese Ethan. Prieteni, colegi, chiar și Murat. Odată ce aflaseră, nu-l mai vedeau pe Ethan, cel pe care îl cunoscuseră, ci doar o formă întunecată, cu silueta lui Ethan, ca schița folosită în virtual pentru omul care o ucisese pe Toni Montes.

— Monștri, țapi ispășitori.

Cuvintele îi cădeau de pe limbă ca niște cărți de joc. Glasul îi suna dintr-odată batjocoritor.

— Îngeri și demoni, rai și iad, Dumnezeu, moralitate, lege și limbaj. Sutherland are dreptate, totul e o metaforă. O schelă pentru susținerea zonelor în care realitatea de bază nu e înțeleasă, unde e prea frig pentru ca oamenii să poată trăi fără a apela la sisteme artificiale. Ne codificăm speranțele, temerile și dorințele, apoi construim societăți întregi pe baza acestui cod. Și pe urmă uităm că a existat vreodată un cod și îl tratăm drept fapt. Acționăm ca și cum universului i-ar păsa cătuși de puțin. Mergem la război, spânzurăm bărbați și femei pentru asta. Bombardăm trenuri și zgârie-nori pentru asta.

— Dacă te referi iar la Dubai...

— Dubai, Kabul, Tașkent și, practic, întregul Jesusland. Indiferent unde privești, e același joc nenorocit, sunt oamenii. E...

Se opri brusc, privind încă la displayul albastru, dar de data asta mai concentrat.

— Ce e?

— Nu știu. Încetinim.

Sevgi se răsuci pe scaun ca să se uite în spate. Nu se vedea niciun autotrailer pe care l-ar fi putut bloca. Și nicio

lumină roșie, nicăieri pe display, care să indice o problemă tehnică. Însă jeepul pierdea viteză.

— Ne urmăresc, zise Marsalis posomorât.

Sevgi privi pe fereastră. Nicio lumină de trafic, doar o lună nouă, chinuită, dezvăluia un peisaj albit și accidentat, cu bolovani și pietriș, având în dreapta versantul muntelui, iar în partea opusă a autostrăzii, ceva ce semăna cu peretele abrupt al unei prăpăstii. Drumul se curba în jurul muntelui și avea o singură bandă pentru fiecare sens. Zona mediană se îngustase ajungând o fâșie luminoasă de ghidaj, lată de un metru, trasată pe ciment pentru autotrailere. Nicăieri vreun semn de existență umană sau de trafic.

— Ești sigur?

— Cât de sigur trebuie să fiu?

Luă volanul și încercă să pornească opțiunea manuală. Sistemul îl respinse prin intermediul unui triplu semnal sonor trufaș și al unor puncte luminoase pulsând portocalii pe fondul albastru. Jeepul continua să se târască pe pantă ca melcul. Carl ridică mâinile și lovi pedalele cu piciorul.

— Vezi? Ticălosul!

Nu era limpede dacă se referea la mașină sau la cel care îi adusese în situația respectivă. Sevgi își căută pistolul, îl eliberă din toc și ridică siguranța. Marsalis auzi declicul și se uită o clipă la arma din mâinile ei. Apoi se aplecă peste bord și lovi butonul pentru oprirea de urgență.

Displayul se coloră în roșu și frânele acționară. Încă mai coborau în viteză. Cauciucurile jeepului protestară, bruscate și se blocară. Mai alunecară, dar nu prea mult. Se opriră brusc.

Liniște – și clipitul, clicul luminilor de avarie automate. O strălucire vișinie lumina fiecare colț al jeepului, apoi

dispărea. Când lumina, când dispărea. Când lumina, când dispărea.

— Bun.

Bâjbâi la mecanismul scaunului până reuși să-l coboare și să aibă acces în spatele jeepului. Se aplecă, atârnat cu picioarele de spătarul scaunului, căutând ceva. Vocea îi suna gâtuit din cauza presiunii asupra mușchilor stomacului.

— Am mai văzut asta în munții Zagros. În general, pe partea cealaltă a baricadei. Așa semnalizam către transportoarele de trupe iraniene și le prindeam în ambuscadă. Îi încolțeam bine înainte ca ei să ne poată vedea.

O pătură aruncată se ridică și îi căzu în mână.

— Odată ce ai spart protocoalele pilotului, poți face cam tot ce vrei cu ele.

Se auzi zdrăngănitul unui obiect din plastic răsturnat. Se întinse și mai mult.

— Să-i faci să se lovească unii de alții, să-i împingi într-o prăpastie, dacă există una. Sau peste o mină atent plasată... *futu-i*!

— Ce faci?

— Caut o armă. Bănuiesc că n-o să-ți împarți Beretta cu mine, nu? Obligații contractuale și toate alea.

Se rostogoli la loc în scaun, strângând frustrat din dinți, privi supărat în jur și deschise portiera. Alergă până în spatele jeepului. Praful drumului ridicat de oprirea de urgență fusese prins de un curent de aer și suflat în fața și în jurul lor, ca un nor. Încă plutea, fantomatic, tăcut, luminat intermitent în roșu de luminile de avarie. Sevgi se uită în spate și îl văzu pe Marsalis muncindu-se să tragă ceva din portbagaj. Jeepul se clătina pe suspensii la fiecare smucitură. Becurile îl luminau prin praf, făcându-i fața să

pară demonică, încărcată de tensiune și concentrare înverșunată. I se păru că îl aude mormăind.

Ceva se desfăcu zdrăngănind.

Marsalis reveni la portieră cu o lopată pliantă în mână.

— În regulă, ascultă, zise el devenind dintr-odată calm. Dacă avem noroc, sunt niște bătăuși locali, care au obiceiul să oprească autocamioanele pe care le consideră o pradă ușoară și autobuzele răzlețe cu turiști. Dacă ei sunt, presupun că mai avem câteva minute înainte să-și dea seama ce am făcut. Poate încă trei-patru minute după aceea, ca să se urnească și să vină să ne caute. Nu prea mult, oricum ai lua-o. Deci reacția cea mai indicată ar fi să ieșim din mașină și să ne căutăm un adăpost, repede.

Sevgi aprobă pe mutește, constatând dintr-odată cât de uscată îi era gura. Trase de glisorul pistolului Beretta, regulamentar, înclinându-l la orizontală ca să poată citi display-ul încărcătorului, aflat pe lateral. Treizeci și trei și unul pe țeavă. Pistoalele Marstech aveau gloanțe explozive de ultimă generație, subțiri cât un creion, precise la distanță mare și explodând la impact. Își drese glasul și ridică Beretta.

— Crezi că o să fim în stare să-i alungăm?

El o fixă cu privirea. Luminile de avarie îi făceau chipul când roșu, când negru – roșu, negru, roșu, negru. Coborî ochii la lopata pliată din mâna lui. Ridică lama în poziție funcțională. Apoi o privi din nou pe Sevgi, strângând în mână mecanismul de blocare, iar glasul îi era aproape blând.

— Sevgi, o să trebuiască să-i omorâm pe oamenii ăștia.

Capitolul 31

Erau șapte.

Din punctul lui limitat de observație, Carl îi luă drept militari peruani obișnuiți și se relaxă puțin. Oamenii din *familia* ar fi fost mai răi. Lăsă meshul să se declanșeze și-l simți inundându-i mușchii cu furie. Vederea i se concentră pe soldații din față. Mergeau în șiruri de câte trei, pe banda opusă, la zece pași în fața unui jeep militar deschis ce se târa încet și care îi transporta pe ceilalți patru, plus o mitralieră. Vehiculul avea luminile principale stinse – măcar atâta lucru făceau corect – și avangarda ținea puștile de asalt gata de tragere. O tensiune stângace în felul în care se mișcau era semnul clar al nervozității de recrut.

Băieții ăștia ar fi putut fi aceiași soldați zâmbitori și pasionați de fotbal cu care glumise acum câteva luni, în drum spre Gray. Cu puțin noroc, puteau să fie la fel de tineri și nepregătiți.

Se opriră la douăzeci de metri de luminile roșii de avarie care se aprindeau și se stingeau la fiecare colț al jeepului COLIN oprit. Cuvinte șoptite în spaniolă, prea departe ca să le distingă. Curba drumului era largă – putuseră vedea luminile de la cel puțin o sută de metri, dar alesese-ră să nu se oprească să discute tactica. Carl zâmbi în sinea lui și strânse mânerul lopeții. Marginea erodată a lamei metalice îi atinse fața, simțind-o pe obraz rece și tocită.

Jeepul militar dădu puțin înapoi. Soldații din avangardă traversară zona mediană luminiscentă, uitându-se în ambele sensuri ca niște copii bine educați. Lui Carl i se păru că aude bâzâitul îndepărtat al unui autotrailer,

undeva în noapte – imposibil de spus cât de departe era sau în ce direcție se îndrepta. În rest, nu era nimic decât lumina slabă a lunii pe roca poroasă și bolovanii neregulați căzuți de pe munte. Stelele sclipeau pe cer, aproape la fel de clare ca pe Marte. Era atât de liniște, iar acum, când soldații se apropiaseră, se auzea târșâitul bocancilor pe ciment și, în urma lor, mârâitul motorului antic al jeepului.

„La dracu', sunt șapte. Doamne, sper să le faci față, Ertekin."

O întrebase dacă știe cum să ucidă pe cineva cu pistolul de un gri-mat, dacă vreodată împușcase mortal pe cineva. Spera oarecum că ea se va prăbuși și-i va da lui arma. Privirea pe care o primise drept răspuns fusese suficientă. Dar nu-i răspunsese la întrebare și el nici acum nu știa.

Avangarda ajunse lângă vehiculul COLIN. Se apropiară, deplasându-se în lateral și se uitară înăuntrul cabinei. Traseră de mânerele ușilor și strigară surprinși când ușile se deschiseră ușor pe sistemul hidraulic. Împinseră nervoși armele înăuntru. Acum îi putea auzi vorbind. Bravadă forțată străbătând prin accentele moi ale spaniolei de coastă, ca prundișul printr-o pânză de mătase. Vorbe de băietani.

— Ai verificat în spate, Ernesto?

— Am făcut-o deja, băi. Au dispărut, fir-ar al dracului. Au fugit. I-am zis sergentului că ar fi trebuit să-i abordăm în stilul vechi. Lumini de avertizare, drum blocat, n-ai cum să ratezi.

— Tu numai asta știi, răspunse o altă voce, de pe cealaltă parte a jeepului; părea a cuiva puțin mai în vârstă.

— Ăsta nu-i vreun lider de miliție bolivian, e un treisprezece. Ar fi trecut direct prin noi, ne-ar fi făcut bucăți.

— Muierea aia *gringa*, pe ea o s-o fac bucăți când o să pun mâna pe ea.

Râsete.

— Nu-i *gringa*, Ernesto. N-ai văzut poza? Am o cumnată în Barranca și-i mai albă la piele decât aia.

— Hei, e din Nueva York. Pentru mine e suficient ca să i-o trag.

— Știi ceva, mă dezgustați. Dacă v-ar auzi mamele voastre acum?

— Of, haide, Ramón. N-o să rămâi un băiat bisericos toată viața. Ai văzut pozele târfei? Are niște țâțe ca ale lui Cami Chachapoyas. Nu-mi spune că n-ai vrea asemenea bucățică.

Ramón nu spuse nimic. Cel care era puțin mai în vârstă completă în locul lui:

— Să vă spun ceva, dacă i-o puneți, oricare dintre voi, ați face bine să vă dați cu spray. *Gringas* au câte ceva din tot ce există. Am un văr în Nueva York care zice că târfele le-o trag la toți.

— Omule, tu ai rude peste tot, nu-i așa? Cum se face că...

— Raportează, caporal! zise un ofițer aflat în jeepul din spate.

— Nimic aici, domnule, răspunse vocea mai matură. Au plecat. Trebuie să cercetăm zona.

În jeep, un glas neclar spunea ceva despre niște nenorocite de infraroșii. Carl bănui că nu aveau așa ceva.

— Căutare în teren. Of, la naiba. Vă spun, când o să-l prindem pe ciudat și pe târfa lui...

Acum era momentul.

Lăsă furia să-l conducă, se rostogoli, se prinse de marginea portbagajului de pe capotă și sări jos, la un metru distanță, pe partea opusă a celuilalt jeep. Prelata elastică izolatoare care îl ascunsese se întinse, îl eliberă, apoi reveni la locul ei cu un pocnet sec.

Fu singurul avertisment de care au avut parte.

Sări pe șosea, printre oamenii în uniforme. Îi împinse, făcându-i să se clatine și să cadă – nu avea timp de numărat. Cel din față era întors cu spatele, nu căzu...

— La dracu', Ramón, ce *faci*?

Nu înțelesese ce se petrecea. Se întoarse, nepregătit, doar iritat, când Carl îi repezi lopata în față. Sângele țâșni, cald și invizibil în întuneric, dar el îl simți pe obraz. Bărbatul lăsă să-i cadă pușca și duse mâna la obrazul zdrobit, scoase un sunet moale și căzu urlând. Carl deja se răsucea. Un al doilea om în uniformă se străduia să se ridice sprijinindu-se pe coate și genunchi.

Ramón, băiatul bisericos? Carl lovi în jos cu lopata, în creștetul capului. Omul răcni ca o vită speriată și se prăbuși cu fața în jos. Țâșni și mai mult sânge, chipul colorându-i-se de căldura lui.

Al treilea soldat încă se mai afla pe partea cealaltă a jeepului COLIN. Ocoli prin spatele vehiculului în viteză și Carl îi apăru în față rânjind, negru și stropit de sângele celorlalți. Soldatul intră în panică și țipă. Uită să ridice arma.

— E aici...

Carl sări. Izbi puternic cu lopata, cu lama în gâtul soldatului. Strigătul de avertizare se stinse într-un gâlgâit sufocat. Carl îi tăie calea, blocând tardiva ridicare a puștii cu o mână întinsă și înfigând coada lopeții în nasul celuilalt. Lupta se încheie și soldatul căzu, icnind. Carl întoarse lopata și lovi în jos, cu vârful lamei în gâtul omului, până când acesta încetă să mai scoată vreun sunet.

Noaptea fu străbătută de razele farurilor celuilalt jeep. Strigăte de alarmă răsunară de pe partea adversă.

Încă patru, știa. Nu avea cum să fie sigur câți mai erau în vehicul, cât de mulți erau organizați în dispozitiv de luptă...

„Hai, Ertekin. Adună-te."

Focuri de pistol – trosnetul ascuțit, hotărât al pistolului Marstech, șase împușcături în succesiune rapidă. Luminile se stinseră. Se auziră strigăte panicate din jeep.

„La dracu'. Frumoasă împușcătură, fetițo."

— Deschideți focul!

Carl se trânti pe asfalt. Împinse din calea lui victima cu fața zdrobită, care țipa și se zbătea, și apucă pușca de asalt a acestuia. O identifică vag drept un Imbel brazilian uzat, nu tocmai o armă de prima mână dar... De undeva, mitraliera de pe jeepul militar se dezlănțui. Zgomotul sfâșie noaptea.

Fulgerele intermitente ale mitralierei și zăngănitul proiectilelor rotunde de calibru .50 se zdrobeau de flancurile blindate ale vehiculului COLIN. „Marstech, Marstech, noi avem un Marstech." Versul idiot îi umbla prin cap – imagini fulgerătoare ale copiilor care obișnuiau să cânte pe vremuri printre barăcile din Wells. Carl rânji încordat, se târî la adăpostul pe care i-l oferea jeepul și strecură Imbelul pe sub mașină. Trase o rafală de voie drept răspuns, apoi se opri. Strigăte confuze. Mitraliera tuși, amuțind dintr-odată. Carl își lipi fața de suprafața drumului și trase cu ochiul. Nimic – lumina farurilor îi bătea în ochi. Strânse pleoapele și încercă din nou.

— Ciudat ticălos...

Soldatul rănit era călare pe el, lovind cu pumnii, cu fața făcută fâșii acolo unde o tăiase lopata. Vocea lui era un torent acut și plângăreț de frustrare, furia unui băiețandru. Carl îi izbi sub bărbie cu patul Imbelului, apoi din nou în zona rănii. Soldatul urlă și dădu înapoi. Carl întoarse țeava puștii de asalt. O explozie scurtă, gângavă. Focul de la gura țevii lumină fața distrusă a băiatului, se extinse și îl atinse în piept ca o vrajă, aruncându-l peste șosea ca pe o grămadă de zdrențe.

Mitraliera se dezlănțui din nou, oprindu-se brusc la ordinele răcnite din jeep. Încă zâmbind, Carl se ridică în

picioare și se târî lângă aripa vehiculului COLIN. Se ghemui și strânse din ochi, extrăgând detalii ale imaginilor din mintea lui, arse de luminile puternice. Distinse silueta soldatului care mânuia mitraliera. Cam patruzeci de metri, aprecie el. Era dureros să fixeze detaliile cu pupilele rănite, dar...

„Mai bine să terminăm cu asta".

Ca și cum l-ar fi auzit, Marstech-ul lui Ertekin trosni din nou în noapte, de trei ori în succesiune rapidă. Soldatul de pe mitralieră roti arma, în căutarea sunetului. Carl puse Imbelul pe umăr, se propti de capota jeepului, țintă și apăsă pe trăgaci.

Un scrâșnet în urechea lui și fulgerul de la gura țevii țâșni din nou prin aerul rece. Trimise o rafală lungă, apoi se retrase la adăpost, fără a se opri să arunce o privire...

Dar deja știa.

Mitraliera rămase tăcută.

Mai așteptă un minut, doar ca să fie sigur – „Doar ca să învingă porcăria asta de aroganță de treisprezece, nu-i așa, Sutherland?" – apoi ridică din nou arma deasupra capotei, cu patul în sus. Niciun foc de răspuns. Se deplasă spre partea din spate a jeepului COLIN și scoase capul cât să vadă celălalt vehicul.

Siluete tăcute, căzute lângă și înăuntrul jeepului deschis. Mitraliera, despuiată și scheletică în mijlocul carnagiului, nu mai avea pe nimeni în spatele ei și se legăna cu patul spre cer. Carl ieși din ascunzătoare. Se opri. Înaintă încet, pulsațiile meshului potolindu-se de-a lungul nervilor acum, că lupta se terminase. Parcurse distanța până la celălalt jeep făcând un ocol prudent. Vederea periferică i-o arăta pe Ertekin urcând pe drum dinspre prăpastia în care se ascunsese. Ajunse la jeep cu mult înaintea ei, îl înconjură o dată, precaut, apoi rămase uitându-se la ceea ce făcuse.

— Ei bine, se pare că a mers, spuse fără a i se adresa cuiva anume.

Probabil că sergentul coborâse din jeep și plecase să-și susțină oamenii când intrase în bătaia Imbelului. Acum stătea sprijinit cu spatele de apărătoarea roții din față, ca un bețiv care tocmai se împiedicase de bordură. Deasupra siluetei lui molâi, șoferul jeepului, aflat încă la volan, avea mâinile strânse în poală și fața distrusă; creierul îi picura pe pieptul cămășii ca o supă vărsată. Soldatul care manevra mitraliera atârna, contorsionat, în spatele jeepului, cu un picior încurcat în ceva care împiedicase gloanțele să-l arunce cu totul din vehicul. Capul aproape că atingea suprafața de ciment a drumului, o față de puștan, istovită din cauza șocului, holbându-se cu ochii înghețați și dați peste cap la Carl, care trecea pe lângă el.

Ultimul bărbat zăcea ghemuit pe bancheta din spate a jeepului, ca un copil jucându-se de-a v-ați ascunselea. În lumina slabă, sângele sclipea umed și întunecat pe uniforma lui, dar pieptul încă i se ridica și-i cobora. Carl se întinse înăuntru și îl apucă de umăr. Ochii soldatului se deschiseră, lipsiți de vlagă. Clipi spre Carl, nedumerit.

Bule de spumă amestecată cu sânge îi apărură la colțurile gurii când buzele se depărtară.

— Unchiule Gregorio, murmură slăbit. Ce faci *tu* aici?

Carl continuă să se uite la el, iar ochii soldatului se închiseră imediat la loc. Capul i se înclină puțin într-o parte, ajungând să se sprijine de peretele interior al jeepului. Carl se întinse din nou, căutându-i pulsul. Oftă.

Ertekin ajunse lângă el.

— Ești bine? o întrebă el absent.

— Da. Marsalis, ai sânge...

— Nu-i al meu. Pot să mă uit o secundă la Marstech-ul ăla al tău?

— Hm. Sigur.

Sevgi îi întinse arma și luă Imbelul pe care el i-l oferi în schimb. Carl cântări Beretta, verificându-i siguranța și afișajul încărcăturii. Apoi îl ridică și îl împușcă pe soldat în față. Capul băiatului se smuci spre spate. Atârna. Puse la loc siguranța, apucă cu palma țeava caldă și îi întinse pistolul înapoi lui Ertekin.

Ea nu-l luă. Vocea, atunci când vorbi, îi era gâtuită de furie:

— De ce dracului ai făcut asta?

Ridică din umeri.

— Pentru că nu era mort.

— Și a trebuit să-l *faci* să fie?

Acum furia începuse să se reverse. Dintr-odată, începu să țipe.

— Uită-te la el, Marsalis. Nu reprezenta o amenințare, era rănit...

— Mda, zise Carl și arătă cu mâna de jur-împrejur, spre drumul pustiu și peisajul arid de dincolo de el. Vezi vreun spital pe aici?

— În Arequipa...

— În Arequipa ar fi fost o grijă în plus.

Acum devenise el însuși puțin furios:

— Ertekin, trebuie să ajungem repede la Greta Jurgens, înainte ca ea să afle ce s-a întâmplat aici în noaptea asta. N-avem timp de vizite la spital. Asta nu e... Ce?

Ertekin se încruntă, lăsând pentru moment furia deoparte, în timp ce căuta în buzunarul gecii. Pescui telefonul, care vibra tăcut și intermitent, pulsând pe margini cu o lumină cristalină, pală.

— Of, probabil că glumești, spuse Carl privind în lungul drumului, cu o neîncredere plină de exasperare. La ora asta?

— A mai sunat și înainte, zise ea ducând telefonul la ureche. Chiar înainte să se încheie schimbul de focuri. N-am avut timp să răspund. Ertekin.

Ascultă în tăcere. De câteva ori aprobă monosilabic. Închise telefonul și-l puse la loc în buzunar, cu o expresie calmă și gânditoare.

— Norton, presupuse el.

— Mda. E timpul să mergem acasă.

Carl căscă gura la ea.

— *Ce?*

— Exact așa cum ai auzit.

Îi întâlni privirea, ceva dur întrevăzându-se dincolo de calmul său.

— A sunat RimSec. Au un cadavru. Trebuie să ne întoarcem.

Carl clătină din cap. Fiorii luptei i se întorceau în nervi – o falsă declanșare a meshului.

— Așadar au un cadavru. Un alt cadavru. Mare lucru! Ai de gând să te retragi tocmai acum, când ajungeam undeva?

Ertekin privi masacrul din jur.

— Asta înseamnă că am ajuns undeva?

— Au încercat să ne oprească, Sevgi. Au încercat să ne omoare.

— Au încercat să ne omoare și la New York. Vrei să te întorci acolo? Că veni vorba, Névant a încercat să te omoare la Istanbul. Violența te urmărește, Marsalis. La fel ca pe Merrin, la fel ca...

Strânse buzele.

Carl se uită la ea și simți cum se instala vechea oboseală. Schiță o urmă de zâmbet drept acoperire.

— Dă-i drumul, Sevgi, spune-o! „La fel ca pe Ethan", zise fluturând din mână. Dă-i drumul, ia-ți piatra de pe pieptul tău minunat. Oricum asta gândești.

— Nu ai *niciun* drept să presupui...

— Nu? întrebă, făcând apoi o pauză, pentru efect. O, da, am uitat. Tu ai un fel de atracție perversă să regulezi ciudați, iar asta te face să crezi că tu nu ne vezi la fel cum ne vede restul rasei umane. Ei bine, e nevoie de mai mult decât să ți-o freci de țâțe și de câteva pete pe cearceafuri ca să...

Dintr-odată se pomeni la pământ.

Rămase acolo în praful drumului, holbându-se în sus la Sevgi care își strângea pumnul drept în palma stângă.

— *Ticălosule*, rosti ea cu un aer surprins.

Făcuse un pas în față înainte să lovească, își dădu el seama. Cârlig de dreapta, sau upercut, nu se putea dumiri ce anume. Nu-l văzuse venind.

— Crezi că eu n-am fost unde ești tu acum, Marsalis?

Se săltă într-un cot.

— Cum, întins pe spate, în drum?

— *Gura*!

Tremura vizibil. Poate era un efect întârziat al luptei. Poate nu.

— Crezi că eu nu știu cum e? Mai gândește-te, idiotule. Încearcă să trăiești ca musulman în Vest, în timp ce Orientul Mijlociu ia foc *din nou*. Încearcă să trăiești ca femeie într-o cultură occidentală musulmană care se luptă *din nou* cu mentalitatea închistată a fundamentalismului. Încearcă să fii unul dintre cei trei polițiști americani de origine turcă într-o secție din New York, domniată de detectivi greci. Hei, încearcă să *te culci* cu un treisprezece – ai parte de tot atâta rahat ca și cum ai fi unul, și nu în ultimul rând din partea membrilor propriei tale familii. Da. Oamenii sunt *proști*, Marsalis. Crezi că am nevoie de lecții în sensul ăsta?

— Nu știu de ce ai tu nevoie, Ertekin.

— Nu, așa e, nu știi. Și, ascultă – dacă ai o problemă cu ceea ce am făcut în Istanbul, atunci descurcă-te cum poți. Dar niciodată, *niciodată* să nu mai aduci vorba despre relația mea cu Ethan Conrad. Pentru că data viitoare jur că-ți trag un glonț.

Carl își frecă falca. Și-o mișcă, de încercare, în stânga și-n dreapta.

— Te superi dacă mă ridic?

— Fă ce vrei, fir-ar al dracului.

Se îndepărtă de el, privind undeva, dincolo de cadavre și de peisajul arid. Carl se ridică cu grijă în picioare.

— Ertekin, ascultă-mă o clipă. Uită-te în jurul tău. Uită-te la mizeria asta.

— La asta mă uit.

— Bun. Trebuie să însemne ceva, nu?

Ea tot nu-l privi în față.

— Mda, probabil asta înseamnă că Manco Bambaren s-a plictisit să te tot joci cu el în propria lui curte.

— Of, haide, Ertekin. Ești polițist, pentru numele lui Dumnezeu.

— Corect, sunt polițist.

Se întoarse brusc către el. Destul de rapid ca să declanșeze pe jumătate un reflex de blocaj.

— Iar acum, în timp ce sunt târâtă pe jumătate de glob ca să te văd cum îți satisfaci potențialul genetic pentru măceluri în masă, alți polițiști fac adevărata muncă și ajung la niște rezultate. Norton avea dreptate, ne pierdem timpul. Ne întoarcem.

— Faci o greșeală.

— Nu, zise și clătină din cap, decizia fiind luată. Am făcut o greșeală în Istanbul. Acum am de gând s-o îndrept.

PARTEA A PATRA

În largul mării

„Trebuie să fim mereu în gardă față de orice sentiment iluzoriu de realizare finală. A recomanda schimbarea, așa cum face acest raport, nu înseamnă a sugera că problemele la care ne referim vor dispărea sau nu vor mai necesita atenție. Cel mult, ele vor dispărea *din vedere*, iar aceasta ar putea foarte bine să însemne un efect contraproductiv, întrucât este imposibil să nu încurajeze o automulțumire pe care nu ne-o putem permite."

Raportul Jacobsen, august 2091

Capitolul 32

Greta Jurgens veni devreme la muncă, târșâindu-și pașii prin curțile goale, pavate cu piatră albă din deșert, de dincolo de Plaza de Armas, înainte ca soarele să urce destul de sus ca să le facă să scânteieze. Purta totuși ochelari de soare cu rame groase contra luminii, iar pasul îi era destul de lent, ca pentru o arșiță de vară sau pentru o femeie de două ori mai bătrână ca ea. Nu era mică, nici extrem de palidă, dată fiind ascendența ei germană, dar aspectul musculos și bronzat al celor doi bodyguarzi samoani desemnați să o escorteze zilnic de la limuzină o făceau să pară delicată și bolnăvicioasă prin comparație. Imediat ce ajunse în capătul retras al curții unde se afla biroul ei, intră sub acoperișul de piatră și o luă spre ușă, cutremurându-se, mai puternic decât ar fi făcut-o un om. Știa ce însemna luna octombrie – un frig curgând ca un val prin sângele ei. Zile mai întunecate, mai reci, apropiindu-se.

În Europa, pentru care fusese inițial calibrat ciclul sezonier al metabolismului ei, era deja de mult toamnă, iar iarna se apropia încet. „Și, de fapt, nu te-ai putut hotărî niciodată să fii recalibrată, nu-i așa, Greta?" Prea puțină încredere în furnizorii locali de servicii – era o procedură complicată, mergea foarte în adâncime – și prea puține venituri sau timp liber ca să se întoarcă să plătească pe cineva în care ar fi avut încredere. „Mda, și ca să fii cinstită, nici n-a fost vreodată momentul potrivit: ori al naibii

de ocupată, ori prea deprimată, ori prea adormită." Era problema standard de care se plângea orice hib, alături de mai evidenții factori fiziologici – complexul hormonal hibernoid care ducea la fluctuații mentale apropiate de bipolaritate prin intensitatea manifestărilor. În tot segmentul de trezie al ciclului ei bâzâia ca un dinam de motor magnetic supraîncărcat, muncind, făcând afaceri, brokeraj, *trăind*, dar întotdeauna prea ocupată, prea ocupată, prea ocupată ca să se odihnească, să se relaxeze, să doarmă sau să se preocupe de micile amănunte cum ar fi schimbarea vieții ei în mai bine.

Apoi, când fluxul hormonal începea să se retragă și aceste considerații reușeau în cele din urmă să se strecoare în fruntea preocupărilor ei conștiente, ele veneau încărcate cu o asemenea senzație de oboseală în fața obstacolelor insurmontabile, încât tot ce mai putea ea să facă era să se plângă de inutilitatea încercării de a remedia pe loc problema. „Mai bine dormi, mai bine las-o baltă acum, o s-o iei de la capăt la primăvară și..."

Și o lua de la capăt.

„Un nefericit efect colateral psihologic...", continua textul arid, mustrător al Protocolului Jacobsen, „...și un oarecare handicap pentru cei implicați, dar nu un eșec pentru care acest comitet ar trebui să-și pună în mod justificat probleme, nefiind o amenințare socială în sine."

„Un oarecare handicap. Corect." Degetele ei bâjbâiră pe panoul codului de la ușă, lente și stângace, ca și cum n-ar fi fost cu adevărat ale ei. Samoanii stăteau pe-aproape. Isaac și Salesi – fuseseră amândoi gorile în *familia* încă din tinerețe, îndelung școliți într-un fel de diplomație care presupunea fețe inexpresive, de valeți, atunci când îndatoririle lor de escorte le-o cereau – știau foarte bine când să-i

sară în ajutor. Era deja prost-dispusă de câteva zile, acidă și tensionată la celălalt capăt al intervalului ei de trezie. Judecata uzată, aptitudinile sociale abia operaționale. În circumstanțe normale și-ar fi predat deja îndatoririle unuia dintre cei mai deștepți favoriți ai lui Manco, s-ar fi lăsat în voia schimbărilor inevitabile ale chimiei sângelui ei și ar fi permis valului cel rece să-i curgă călduț-opiaceu prin vene. Ar fi fost deja în drum spre casă, spre refugiul ei din Colca, făcându-și de lucru, pregătindu-se pentru lungul somn care o aștepta. În circumstanțe normale, n-ar fi fost nevoită să...

Apăru din senin.

Ea purta încă ochelarii de soare – vederea îi era împăienjenită dimineața devreme, iar simțurile periferice nu funcționau prea bine atât de târziu în cursul ciclului – nu era nicio surpriză că nu văzuse când se întâmplase. Primul avertisment fusese zgomotul unui impact dur și haotic, în spatele ei. Ușa, descuiată cu codul corect, se legăna deja în balamale spre interior. Simți mâna enormă a unuia dintre bodyguarzi lovind-o în ceafă, împingând-o cu totul înăuntru. Se împiedică și se prinse de colțul mesei, în spațiul înghesuit al biroului, luptându-se confuz ca să înțeleagă.

„Am fost atacați".

„Imposibil." Mintea ei respinse prompt ideea, obiecțiile amestecându-se într-o grabă confuză. Manco își pusese amprenta asupra bandelor din Arequipa cu zece ani în urmă, își alesese supușii, distrusese restul. Nimeni – *nimeni* – nu era așa de prost încât să încalce directivele. Iar curtea, curtea pavată cu piatră albă, era pustie când o traversaseră, nu era nimeni acolo atât de devreme.

Își reaminti sunetul din spatele ei. Când puse lucrurile cap la cap, șocul îi acceleră pulsul.

Cineva apăruse de pe terasa pavată de deasupra clădirii retrase a biroului și făcuse un salt de cinci metri până jos, peste una dintre escortele ei. Acum era afară, terminându-și treaba...

Isaac se izbi de cadrul ușii și rămase atârnat acolo. Sângele îi murdărea părul și i se scurgea pe față, între ochi. Făcu un efort convulsiv să se ridice în picioare, dar nu reuși, căzând grămadă.

În spatele lui, o siluetă neagră se profila pe strălucirea tot mai puternică a soarelui dimineții.

Simți o zvâcnire prin sângele ei îngroșat, o tresărire profundă de teamă instinctivă, dincolo de recunoașterea conștientă.

— 'Neața, Greta. Ești surprinsă să mă vezi?

— Marsalis, zise scuipându-i numele, în timp ce stăpânirea de sine îi ceda. Ce *mă-ta* crezi că faci?

Carl păși atent în interiorul biroului, ocolind trupul căzut al lui Isaac cu o grijă de felină și o privire circumspectă aruncată în jur. În spatele lui, prin ușa deschisă, îl văzu pe Salesi întins fără suflare pe pavajul alb cu gri al curții, ca o balenă eșuată. Marsalis nu avea nicio zgârietură pe el; nici măcar nu părea să respire greu. Stătea pur și simplu aproape de ea și o privea impasibil.

— N-am dormit prea mult, Greta. Aș ține cont de asta, în locul tău.

— Nu mă tem de tine.

Carl văzu că era adevărat. Schiță un zâmbet.

— Bănuiesc că nu. Bun venit în frăția ciudaților, nu-i așa? Monștrii reuniți.

— Repet, zise și se îndepărtă de colțul mesei, îndreptându-se. Ce *mă-ta* crezi că faci?

— I-aș putea pune lui Manco aceeași întrebare. Vezi tu, până acum am fost destul de politicos. Câteva întrebări scurte și ai scăpat de mine. Fără vătămări, fără scandal, toată lumea e fericită. Oricum, așa am vrut de la...

— Nu obținem întotdeauna ceea ce vrem, Marsalis. Mămica ta nu ți-a spus niciodată asta?

— Ba da. Și mi-a mai spus că e nepoliticos să întrerupi oamenii.

Întinse brațul cu o mișcare fulgerătoare, iar ochelarii ei de soare dispărură, smulși de mâna lui. Ochii i se umeziră, înotând în lacrimi.

— Cum spuneam, Greta, aș fi putut pleca repede de pe capul tuturor. În schimb, noaptea trecută, în timp ce veneam încoace ca să vorbesc cu tine, cineva a plătit mai mulți oameni din ilustra voastră armată ca să mă facă să dispar.

Femeia clipi intens ca să-și limpezească vederea. O înjurătură tăcută la adresa lacrimilor care i se scurgeau vizibil din colțurile ochilor.

— Ce păcat că nu au reușit!

— Da, mă rog, în ziua de azi e greu să găsești un ajutor de nădejde. Ideea e, Greta, tu pe cine crezi că ar trebui să dau vina?

Înclină capul ca să se uite pe după el la forma ghemuită din ușă.

— Asta mi se pare că deja ai hotărât-o.

— Confunzi scopul cu necesitatea. Nu cred că prietenii tăi insulari ar fi fost din cale-afară de bucuroși să ne așezăm cu toții la o discuție amicală.

Greta îi întâlni privirea.

— Nu mi se pare că m-am așezat.

O clipă, se fixară reciproc. Apoi el ridică din umeri și îi aruncă ochelarii pe masă. Făcu semn spre scaunul de după birou.

— Te rog.

Ea ocoli marginea mesei și se așeză. În ușa micului birou, Isaac se mișcă, scuturând amețit din cap. Marsalis se uită în direcția lui, reveni la Greta și întinse spre ea un deget în semn de avertizare, apoi traversă încăperea până în locul unde zăcea samoanul. Isaac mârâi și scuipă sânge, uitându-se în sus la negru cu o furie neîncrezătoare. Își sprijini brațele și împinse cu palmele enorme în podea.

— Dacă te ridici, spuse Marsalis calm, o să te omor.

Samoanul nu păru să audă. Brațele i se îndoiră, gura formă un rânjet.

— Isaac, vorbește serios, zise Greta și se aplecă peste masă, folosind un ton imperios. E un treisprezece. Piază rea. Rămâi unde ești. Rezolv eu.

Marsalis îi aruncă o privire.

— Câtă generozitate!

— Du-te dracului, Marsalis. Unii dintre noi au parte de un devotament care nu poate fi plătit.

Dintr-odată căscă – un gest de neoprit, cavernos.

— Nu mă aștept să înțelegi asta.

— Eu te țin trează?

— Du-te dracului. Voiai să-mi pui întrebări, pune-mi-le. Apoi cară-te naibii.

— Ai vorbit cu Manco astăzi?

— Nu.

Se așeză pe marginea mesei.

— Ieri?

— Înainte de a pleca să se întâlnească cu voi. De atunci, nu.

— De ce s-ar folosi de armată și nu de talentele *familiei*?

— Tu doar presupui că a fost el.

— Era cât pe-aci să-mi facă felul, sus, la Sacsayhuamán. Da, presupun că a fost el.

— Nu ai și alți dușmani?

— Credeam că ne-am înțeles ca eu să pun întrebările.

Greta ridică din umeri. Aşteptă.

— Manco are vreun interes în Jesusland?

— De care să știu eu? Nu.

— În Rim?

— Nu.

— Are un văr care a făcut închisoare în Florida. Se pare că purta o geacă la fel ca asta. Știi ceva?

— Nu.

— Voi traficați tehnică medicală?

Greta își reținu un alt căscat.

— Dacă aduce bani.

— Ai auzit de un tip, Eddie Tanaka?

— Nu.

— Texan. Un tip neînsemnat.

— Am spus nu.

— Dar de Jasper Whitlock?

— Nu.

— Toni Montes?

— Nu.

— Allen Merrin?

Ea ridică mâinile.

— Marsalis, ce naiba e asta? *Dispărut fără urmă*? Ți se pare că semăn cu Shannon Doukoure? Nu suntem agenție pentru persoane dispărute.

— Deci nu-l cunoști pe Merrin.

— N-am auzit niciodată de el.

— Dar de Ulysses Ward?

Greta se lăsă pe spătarul scaunului. Oftă.

— Nu.

— Manco se poartă bine cu tine, Greta?

Ea se înfurie din nou, de data asta cu adevărat.

— Nu-i treaba ta, fir-ar al dracului!

— Ei, eu doar întreb, zise gesticulând. Hei, arăți bine și așa mai departe, dar în cele din urmă ești o ciudată, la fel ca mine, și...

— Nu sunt la fel ca tine, piază rea, zise ea rece.

— ...cu toții știm ce părere are *familia* despre ciudați. Nu-mi imaginez că Manco e diferit de alți *taytas*. Trebuie să fie greu pentru tine.

Greta nu spuse nimic.

— Ei bine?

— N-am auzit că m-ai fi întrebat ceva.

— Nu? întrebă zâmbind trist. Întrebarea mea, Greta, era cum de o ciudată hib *gringa* ca tine ajunge să lucreze într-un post de bază pentru *familia*?

— Nu știu, Marsalis. Poate pentru că unii dintre noi, *ciudații*, pot trece dincolo de ce e în genele noastre și pur și simplu își fac treaba. Te-ai gândit vreodată la asta?

— Greta, tu dormi câte patru luni la fiecare douăsprezece. Asta diminuează serios productivitatea oricui. În plus, ești albă, ești femeie și nu ești de pe aici. *Familias* nu sunt cunoscute pentru atitudinea lor progresistă. Așa că nu văd cum ar funcționa asta, cu excepția cazului în care sursele mele au dreptate și tu ești șeful.

În cealaltă parte a încăperii, ochii lui Isaac se lărgiră, mânioși. Ea îi prinse privirea și clătină din cap, apoi îl fixă pe Marsalis.

— Asta ai vrea tu să crezi?

— Nu, e ceea ce mi-a spus Stéphane Névant.

— Névant? rânji Greta disprețuitor. Dobitocul ăla? Un *pistaco* aspirant, prea prost ca să-și dea seama...

Se opri, rămânând tăcută.

„O scăpare datorată sfârșitului de ciclu", înțelese posomorâtă. „Rahaturi genetice trădătoare..."

Marsalis dădu din cap.

— Prea prost ca să-și dea seama de ce anume?

— Ca să-și dea seama. Că el are nevoie de noi, iar noi nu avem deloc nevoie de el.

— Nu asta începuseși să spui.

— O, acum ești și telepat?

Coborî de pe marginea mesei.

— Hai să nu facem lucrurile mai neplăcute decât sunt, Greta.

— De acord. De fapt hai să terminăm cu porcăria asta chiar acum.

Noua voce îl îngheță pentru câteva secunde. Greta rămase cu ochii lipiți de silueta din ușă, apoi reveni exact la timp ca să vadă fața lui Marsalis relaxându-se, resemnată. Buzele lui formară un cuvânt, un nume, își dădu ea seama, și mai înțelese în același moment, confuz dar cert, că totul se încheiase.

Sevgi Ertekin intrase în birou cu Beretta Marstech în mână.

În taxi se așezară țepeni, lăsând treizeci de centimetri între ei, pe scaunul de plastic, uitându-se pe ferestrele laterale opuse la fațadele pe lângă care treceau. Afară, soarele urca pe un cer albastru pur, îndepărtând răcoarea dimineții și luminând clădirile din piatră vulcanică albă ale orașului, făcându-le aproape incandescente. Traficul

umplea deja străzile principale, încetinind înaintarea la un mers greoi, smucit.

— O să pierdem zborul, spuse ea ursuz.

— Ertekin, de aici sunt zeci de zboruri pe zi către Lima. Nu-i greu să ieşim de aici.

— Nu, dar o să ne fie greu să prindem suborbitalul de Oakland din Lima dacă ratăm zborul ăsta.

El ridică din umeri.

— Aşteptăm în Lima şi prindem cursa următoare spre Oakland. Tipul pe care l-au găsit e mort, nu? Nu se grăbeşte.

Sevgi se răsuci spre el.

— Ce dracului făceai acolo?

— Prelucram o sursă, ţie cum ţi se părea?

— Mie? Mi se părea că vrei să-i smulgi cu forţa o mărturisire.

— Nu voiam o mărturisire. Nu cred că ştie despre micul nostru comitet de primire de azi-noapte.

— Păcat că nu te-ai gândit la asta înainte să te dezlănţui asupra ajutoarelor plătite.

Carl ridică din umeri.

— O să supravieţuiască.

— Cel din curte poate că nu. L-am verificat când intram. La prima vedere, aş zice că are craniul fracturat.

— Nu asta e ideea.

— Nu, ideea e că ţi-am spus că am *terminat* aici. Ţi-am spus că rămânem la hotel până suntem gata de zbor. Ideea e că mi-ai promis să faci aşa.

— N-am putut să dorm.

Ea zise ceva în turcă pe şoptite. Carl se întrebă dacă să-i spună adevărul: dormise, dar nu foarte mult. Se tot trezea din vise cu Elena Aguirre şoptindu-i din spate, în semiîntunericul din cargoul lui *Felipe Souza*, crezând pentru

o clipă, cuprins de înfiorare, că stătea lângă patul lui în camera întunecată a hotelului, privindu-l cu ochi sclipitori. Se îmbrăcase și ieșise, dorindu-și violență, dorindu-și să facă ceva care să-i alunge amintirea neputinței.

În schimb, îi spuse:

— Îl cunoaște pe Merrin.

O scurtă tăcere, o încremenire abia perceptibilă, apoi mișcarea abia schițată a profilului ei de la fereastră, o singură privire piezișă.

— Da, sigur.

— I-am înșirat mai multe nume, majoritatea ale victimelor de pe lista ta. Merrin a fost singurul la care a reacționat. Iar când am trecut la următorul nume, s-a relaxat din nou. Fie l-a cunoscut înainte de a pleca pe Marte, fie îl știe de acum.

— Sau a cunoscut pe altcineva cu același nume, acum sau altă dată, spuse începând să privească din nou pe fereastră. Sau i s-a părut că-i amintea de ceva sau cineva cunoscut, ori tu te-ai înșelat asupra reacției ei. Urmărești umbre – știi asta.

— Cineva a încercat să ne omoare astă-noapte.

— Da, și după cum chiar tu ai recunoscut, Jurgens nu știe nimic despre asta.

— Am spus că nu *pare* să știe.

— Așa cum *pare* să-l cunoască pe Merrin, adică?

Se uită din nou la el, de data asta fără ostilitate. Arăta doar obosită.

— Uite ce e, Marsalis, n-o poți lua pe ambele căi. Fie avem încredere în instinctele tale, fie nu.

— Și tu nu ai?

Ea oftă.

— Nu am încredere în *asta*.

— Ce înseamnă *asta*?

— Înseamnă scufundarea asta până la un nivel visceral, tot timpul. Lovești în jur, superi oamenii și îi presezi până când cineva cedează și îți oferă o nouă țintă cu care să te bați. Confruntare, escaladare, fir-ar să fie, glorie sau moarte, zise și flutură neajutorată din mână. Poate că asta a mers pe vremuri, în cadrul Proiectului Lawman, dar aici nu funcționează. Asta e o anchetă, nu o încăierare.

— Osprey.

— Poftim?

— Osprey. Eu nu sunt american, n-am făcut niciodată parte din Proiectul Lawman.

Se încruntă, străfulgerat de-o amintire, acum prea slabă ca s-o aducă înapoi.

— Și mai e ceva ce nu sunt, Ertekin, să ții minte asta. Eu nu sunt Ethan.

Pentru o clipă, crezu că o să explodeze, așa cum făcuse în noaptea trecută, pe autostradă, când văzuse cadavrele împrăștiate lângă jeepul stricat și cu ferestrele oarbe. Însă ea doar își feri privirea și întoarse capul.

— Știu cine ești, zise șoptit.

Nu mai vorbiră până la aeroport.

Prinseră zborul spre Lima la câteva minute, ajunseră la timp în capitală și își confirmară rezervările în suborbitalul de Oakland cu o oră înainte de a decola.

Trebuiau să-și umple timpul cu ceva.

Tăcută, în spațiul imens și aglomerat al terminalului din Lima. Sevgi își înfruntă imaginea în oglinda unei toalete.

Se privi – păru să treacă o veșnicie –, apoi ridică din umeri și luă capsulele de syn, una câte una.

Le înghiți fără apă și se strâmbă.

Capitolul 33

Complexul Alcatraz. Divizia Cazuri Speciale.

Când ajunseră acolo, capsulele superfuncționale își făceau deja efectul cu vârf și îndesat. Sentimentele ei îi aparțineau din nou, împachetate la loc în containerul de oțel pe care îl crease special pentru ele. O detașare de gheață îi propulsa concentrarea și atenția la detaliile de dincolo de oglindă.

„Altă blestemată de oglindă", remarcă ea.

Dar de data asta se afla în spatele sticlei și urmărea scena din camera de anchetă de pe partea cealaltă.

Acolo erau Coyle, Rovayo și o femeie întinsă lejer pe scaunul oferit, purtând haine mulate pe sub o geacă de piele pe care nu se ostenise să și-o scoată și privindu-și anchetatorii cu neplăcere, în timp ce mesteca energic gumă. Era tânără, abia trecută de douăzeci de ani, iar fața ei lată, de tip slav, se potrivea cu expresia disprețuitoare. Restul era un amestec pur de Rim – păr blond, scurt, într-o tunsoare cu șuvițe stil Jakarta care nu prea i se potrivea, caractere stacojii chinezești brodate pe un crac al salopetei, de la șold la gleznă, cerneala barocă a unui tatuaj maori pe tâmpla stângă. Vocea din galeria observatorilor deformată de difuzoare, avea un accent puternic.

— Ce naiba vreți de la mine? La tot ce m-ați întrebat, eu v-am răspuns. Acum ar trebui să fiu în altă parte, adăugă aplecându-se peste masă. Știți, dacă nu apar la lucru

când începe schimbul meu, în seara asta, nu sunt plătită. Nu ca voi, ăștia din sectorul public.

— Zdena Tovbina, spuse Norton. Colaborator la Filigree Steel. Au luat-o din arhiva video a clădirii în care locuia omul nostru. Se pare că s-a dus să-l caute, după ce n-a apărut la lucru două schimburi la rând.

— Frumos din partea ei. Păcat că Filigree Steel nu s-a gândit să facă același lucru.

Norton ridică din umeri.

— Piață a muncii fluidă, știi cum e. L-au sunat de câteva ori, dar dacă el nu a răspuns, s-a presupus pur și simplu că s-a mutat. Au angajat pe altcineva în locul lui. Dacă cei de la pază o fac de oaie, șefii de personal își ies din pepeni. Ce aveți de gând să faceți?

— Nu știu. Poate să intrăm în Uniune?

— Ssst.

Alicia Rovayo se plimba prin camera de interogatoriu.

— O să-l informăm pe șeful tău de schimb că suntem nevoiți să te reținem mai mult. Între timp, hai să reluăm. Spui că, practic, *nu ai știut* că ceva nu era în regulă cu Driscoll.

— Ba nu, am știut că ceva nu era în regulă. Ceva ce văzuse în interiorul acelei nave.

Pentru o clipă, Zdena Tovbina păru să aibă o înfățișare chinuită.

— Când am văzut, ni s-a făcut rău la toți. Joey a fost primul, dar am văzut cu toții ce era înăuntru.

— L-ai văzut cu ochii tăi pe Driscoll vomitând? întrebă Coyle din scaunul lui.

— Nu, l-am auzit.

Tovbina își lovi urechea cu degetul de două ori, explicit:

— Rețeaua echipei. Radio.

— Și mai târziu, când l-ați văzut?

— Era tăcut. Nu voia să vorbească, spuse făcând un gest flegmatic, cu palma deschisă. Am încercat, dar m-a respins. Foarte masculin, înțelegeți.

— Oamenii ăia au intrat purtând măști, murmură Norton. Chestiile minimale, protejând doar partea de sus a feței, dar erau unși cu decontaminante. Începeți să vă dați seama încotro ne îndreptăm?

Sevgi aprobă posomorâtă. Îi aruncă o privire lui Marsalis, aflat în partea opusă a galeriei, dar el era concentrat în totalitate asupra femeii de dincolo de geam.

— Practic, când l-ați văzut ultima dată pe Joseph Driscoll? întrebă Coyle răbdător.

Tovbina scrâșni din dinți de frustrare.

— V-am mai *spus*. S-a întors la naveta Red Two. A urcat din greșeală. Eram cu toții șocați. Nu gândeam cum trebuie. Când am ajuns la bază, l-am căutat în cameră. Plecase deja.

— O da, oftă Marsalis. Plecase de tot.

— Unde au găsit corpul? întrebă Sevgi.

— Prins printre cablurile de mare adâncime, la o sută și ceva de metri distanță, la marginea uneia dintre platformele cu bioculturi de acolo. E cam zona în care s-a prăbușit *Horkan's Pride*, dacă ții seama de curent. Cel care l-a aruncat pe Driscoll în apă i-a legat de picioare doi saci cu resturi din cala lui *Horkan's Pride*. Probabil confecționați dinainte. S-a scufundat repede, îndreptându-se drept spre fundul mării, până s-a lovit de ceva în care s-a prins. Din pură întâmplare, o echipă de mentenanță ieșise ieri în zona respectivă.

— S-a înecat?

— Nu, se pare că era mort înainte de a ajunge în apă. Laringele zdrobit, gâtul rupt.

— Fir-ar! Oamenii ăștia nu poartă veste de monitorizare a semnelor vitale?

— Ba da, dar se pare că nimeni nu le verifică. Reduceri de costuri, Filigree Steel au eliminat sanitarii de bord de pe navetele lor cândva, în cursul anului trecut, când și-au depus din nou ofertele.

— Grozav.

— Da, forțele cererii și ofertei, nu-i așa că sunt adorabile? În plus, mai există o mulțime de mici contuzii pe corpul lui Driscoll și niște julituri. Legiștii consideră că a fost înghesuit într-unul dintre toboganele de evacuare a gunoiului de lângă bucătărie și apoi aruncat direct în ocean. Cel puțin două astfel de trape se aflau în partea de sub apă a fuzelajului. Nimeni n-ar fi observat.

Sevgi clătină din cap.

— Deschiderea unui sas exterior ar fi apărut pe undeva, pe vreun scaner. E nevoie de energie. Fie așa, fie trebuie să folosești bolțuri implantate prin împușcare, așa cum a procedat la sasurile de acces, iar asta ar fi făcut zgomot, chiar și sub apă.

— Avea destulă energie în bateriile de la bord, zise Marsalis distant. N-ar fi avut nevoie de bolțuri. Și, la cum stau lucrurile, oamenii ăia erau prea ocupați să-și verse măruntaiele ca să se mai uite pe ecrane după activitate electrică de joasă tensiune.

Se așeză la loc și își umflă obrajii.

— Merrin al nostru a jucat bine aici, spuse și clătină din cap. O adevărată frumusețe, zău.

Norton îi aruncă o privire neprietenoasă.

— Deci...

Sevgi voia să audă pe cineva spunând-o, chiar dacă era ea persoana în cauză.

— Merrin iese de acolo dându-se drept Driscoll. Îi fură echipamentul, se maschează și se strecoară la bordul unui transportor greșit, în mijlocul confuziei generale. Crezi că a fost ceva deliberat, sau a mers la noroc?

Marsalis clătină iarăși din cap.

— Deliberat, categoric. Ar fi acordat atenție unor astfel de lucruri.

— Ajunge înapoi la bază, iese cumva *din* bază. Bănuiesc că nu e greu. Trebuie să existe o sută de ieșiri diferite pentru unul cu antrenamentul lui Merrin. Oricum, securitatea se concentrează pe cei care intră, nu pe schimbul de noapte care pleacă acasă. Iar după ce s-a aflat, probabil că toată lumea alerga ca la o adunare de mânuitori de șerpi din Jesusland, spuse, apoi se opri. Stai așa, ce știi de carantină?

Norton oftă.

— E de mântuială. O aplică și fac anunțul pe drumul de întoarcere. Toată lumea trece prin nanoscaner. Se pare – ironia sublinie intens cuvântul – că nimeni de la Filigree Steel nu și-a dat seama că Driscoll nu a fost scanat.

Marsalis mormăi.

— Sau când și-au dat seama, era prea târziu, iar ei doar și-au păzit fundurile.

— Da, mă rog, în orice caz, carantina s-a rezolvat în primele două ore. Au un echipament împotriva agenților biologici periculoși, adus din Seattle, au verificat fuzelajul, în căutare de contaminanți înainte de a fi remorcat. Dacă cineva de la Filigree Steel își acoperea fundul, a știut că până la prânz n-o să mai fie niciun pericol.

Sevgi aprobă cu tristețe.

— Iar până să ajungem noi să săpăm mai adânc la Filigree Steel, apare Ward mort – prin urmare, noi presupunem că așa a ajuns Merrin la țărm și nu ne mai facem probleme. Ce încurcătura dracului!

— Tehnica clasică a insurgenților, zise Marsalis. Direcționează-i greșit, acoperă-ți urmele.

— Ai putea să nu te mai arăți așa impresionat, te rog?

În camera de interogatoriu terminaseră. Zdena Tovbina era escortată afară, uitându-se ostentativ la ceas. Rovayo rămase în urmă, aruncând o privire lungă și obosită prin geamul unidirecțional, către galerie, ca și cum i-ar fi putut vedea pe cei trei care stăteau acolo.

— Asta-i tot, oameni buni, zise.

— A planificat asta.

Sevgi încă mai vorbea, ca să reușească să se autoconvingă:

— A deschis criocapsulele și a făcut corpurile bucăți ca să creeze o *diversiune*.

— Da.

Marsalis se ridică să plece.

— Și voi, care credeați că a înnebunit pur și simplu.

Coyle și Rovayo fuseseră ocupați. Rula un virtual CSI complet pentru moartea lui Joey Driscoll, incluzând locul de unde fusese recuperat cadavrul mutilat înfiorător. Stătură pentru scurt timp în lumina de un albastru profund a lămpilor; Driscoll se uita în jos la ei de pe un cablu încurcat, cu o mână umflată legănându-se ușor din cauza curenților. O interfață CSI interveni, îndatoritoare, și aduse detalii mărite de care Sevgi, cu sau fără syn, s-ar fi putut lipsi. Ochii lui Driscoll dispăruseră, la fel și lobii urechilor, gura era roasă, etalând un rânjet strâmb, ca de

iepure, și întreaga față umflată devenise ca de ceară din cauza substanței grase scurse prin piele din straturile adipoase subcutanate. Sevgi văzuse lucruri și mai rele, mult mai rele, pescuite din când în când din Hudson și East River, dar totul fusese cu mult timp în urmă, iar acum iluzia de a pluti sub cadavrul îngreunat de apă în adâncimile oceanului îi declanșa impulsul de a-și ține respirația.

— Ați spus că legiștii au fost în apartament, zise ea. Avem vreo șansă să vedem și noi?

Coyle aprobă.

— Sigur. Am terminat aici?

— Cred că da, răspunse Norton chinuit.

Marsalis dădu impasibil din cap.

— Modificare completă, casa de date șase, îi spuse Coyle interfeței, iar obscuritatea albastră se lumină, devenind un fulger alb-orbitor, apoi scăzu înapoi la culorile sumbre ale unei locuințe ieftine de închiriat. Driscoll fie economisea în vederea a ceva mai bun, fie nu considera condițiile de acasă o prioritate pentru buget.

Mobila era funcțională și uzată; pereții purtau imagini promoționale generale, de tip corporatist, aduse, după cum se părea, de un lung șir de utilizatori diferiți. O fereastră îi oferea vedere către o clădire de apartamente, probabil identică, situată la douăzeci de metri distanță, de care o despărțea o alee.

Sevgi răsuflă ușurată.

— Ați depistat urme genetice? întrebă.

— Da.

Rovayo arătă cu degetul și peste tot prin cameră, pe mobilă și echipamente, se aprinseră mici pete de lumină roșie.

— Categoric a fost aici. A stat cel puțin două zile.

Marsalis se apropie de fereastră și privi afară.

— L-a văzut cineva? Avem martori?

Polițista din Rim se încruntă.

— Nu, n-am aflat prea multe de la martori. Blocurile astea sunt construite special pentru muncitorii imigranți. Afacerea proprietarului merge bine, iar oamenii sunt în general discreți. Există camere de supraveghere pe coridoare, dar nici din astea prea multe. Se pare că a scos din funcțiune cea mai mare parte a echipamentului de supraveghere din clădire imediat ce a ajuns aici. Au reușit să-l repare complet abia după două săptămâni.

— Cam ca de obicei, murmură Marsalis.

— Mda, așa e, mârâi Coyle. Presupun că nu aveți mahalale cu muncitori imigranți în căcatul vostru de Uniune Europeană.

Negrul îi aruncă o privire.

— Vorbeam despre defectarea echipamentului de supraveghere. Procedură de penetrare urbană relativ standard.

— Aha.

— Vrei să vezi câte ceva din ceea ce am obținut? întrebă Rovayo, care gesticula deja făcând să apară un ecran în aer.

Marsalis ridică din umeri și se mută de la fereastră.

— Sigur. Nu strică.

Urmăriră cu toții pe o cameră cu unghi scurt cum Merrin, slab și cu ochii goi, mergea prin hol, oprindu-se pentru o clipă să se uite gânditor în sus, spre lentilă, apoi continuându-și drumul. Lui Sevgi, care-l privea și pe Marsalis, i se păru că negrul se încordase puțin când Merrin dăduse impresia că se uită la el de pe ecran. Nu știa sigur ce văzuse el acolo încât să se încordeze așa; poate

doar un adversar redutabil. Momentul se derulă brusc în capul ei, Merrin privind în sus, cadavrul lui Joey Driscoll privind în jos, victima și criminalul, mici ferestre deschise în timp care lăsau să pătrundră prin ele moartea și distrugerea. Nenorocitele de formate virtuale! Lumi copiate, în care nu exista nimic altceva în afară de năluci și perfecțiunea automată a interfețelor plutind între ele, administrând totul cu competența inumană a îngerilor.

Se întrebă subit dacă nu era acesta paradisul despre care vorbeau imamii. Năluci și îngeri, și niciun loc pentru ceva uman sau cald.

— Avem o problemă aici, vorbi ca să împrăștie subitul sentiment neplăcut de damnare. Dacă așa a ieșit Merrin de pe *Horkan's Pride*, atunci...

— Da, continuă Coyle în locul ei. Cum a ajuns la Ward BioSupply în aceeași după-amiază, ca să mânjească docul cu sângele lui Ulysses Ward?

— Mai important decât *cum* – zise Marsalis încet – puteți să vă puneți întrebarea „de ce"?

Coyle și Rovayo schimbară o privire. Sevgi completă cuvintele: „Cine naiba știe de ce un ciudat, o piază rea, face ceea ce face?" Nu era sigură dacă și Marsalis prinsese privirea.

Norton își drese glasul.

— Ward *era* acolo. Filmările din satelit și cele subacvatice demonstrează asta. Am presupus că dintr-o coincidență, că din ghinion s-a întâmplat să fie prin zonă. El l-a salvat pe Merrin din epavă și a fost ucis pentru bunăvoința lui.

— Ați presupus cam multe, zise Marsalis pe un ton scăzut.

— Noi nu am presupus nimic.

Vocea lui Rovayo avea o iritabilitate plictisită. Gândindu-se, Sevgi își dădu seama că niciunul dintre polițiștii din Rim nu părea să fi dormit în ultima vreme.

— De atunci am verificat trecutul lui Ward. Cu un n-djinn de securitate aprobat de COLIN. Nu există nicio dovadă a unei legături cu Merrin sau cu Marte, în general.

— Acum există. Poate nu ați săpat suficient de adânc.

Coyle explodă.

— Ce dracu' știi tu despre asta? Dintr-odată ești mare polițist?

— Mda, cam așa ceva.

— Marsalis, numai căcaturi ai în cap. Ești, în cel mai bun caz, un asasin plătit și, din câte am auzit, nici la asta nu te prea pricepi. Te-au băgat la pârnaie în Florida, nu-i așa?

Marsalis zâmbi ușor.

— Să ne întoarcem la Ward, interveni Rovayo.

Se strecurase subtil în spațiul dintre cei doi bărbați, cu un limbaj corporal prin care îi sugera lui Coyle să dea înapoi și să detensioneze situația. Sevgi o consideră o reacție instinctivă – nu te poți bate în virtual – dar Rovayo părea să fi uitat unde se aflau.

— O să schimbăm protocoalele, poate chiar să le rulăm printr-un n-djinn diferit. Mergem mai adânc, până găsim legătura. Acum e limpede că se cunoșteau. Deci probabil că putem merge la sigur cu presupunerea că Ward s-a dus acolo cu intenția clară de a-l aduce înapoi pe Merrin.

Coyle aprobă.

— Numai că Merrin nu se joacă. Nu o arată, dar după ce i s-a întâmplat în tranzitul dinspre Marte, nu mai are încredere în Ward sau în oricine altcineva în privința asta. Și Ward are o fereastră limitată de timp înainte să apară

cei de la Filigree Steel; nu are când să cerceteze nava în căutarea tipului pe care trebuie să-l ia cu el.

— Sau Ward pătrunde în navă și, când vede mizeria, e îngrozit și fuge, adăugă Rovayo.

— Da, se poate să fi fost și așa, rânji Coyle. Oricum, Merrin iese de unul singur, apoi se duce totuși după Ward. Știți a ce-mi miroase asta? A răzbunare.

Sevgi se întoarse să se uite la Marsalis.

— Ți se pare logic?

— Doar ne cunoști pe noi, variantele treisprezece.

Marsalis se uită la Coyle. Parodie accentul tărăgănat de Jesusland:

— Devenim *cu adevărat* irațională când cineva ne supără.

Coyle ridică din umeri.

— Mda. Așa am auzit și eu.

— Merrin a rezistat șapte luni în tranzit, sublinie Norton. A fost nevoit să recurgă la canibalism ca să supraviețuiască. Totul pentru că cineva i-a stricat sistemul de încălzire al criocapsulei. Dacă ar fi dat vina pe Ward pentru asta...

— Sau dacă Alicia are dreptate și Ward s-a îngrozit și a fugit... spuse Coyle și flutură din mână. Haide, oricum am privi lucrurile, ciu... omul ăsta n-are cum să fie în cea mai bună dispoziție ca să ierte. Se răzbună, pur și simplu.

— Marsalis, încercă Sevgi din nou. Te-am întrebat ce crezi. Vrei să-mi răspunzi la întrebare?

Carl îi întâlni ochii. Avea chipul impenetrabil.

— Ce cred eu? Cred că ne pierdem timpul aici.

Coyle pufni. Rovayo își lăsă o mână pe brațul lui. Omul negru abia dacă privi în direcția lor. Făcu un pas prin apartamentul virtual, cu fața la ecranul pe care Merrin era prins

într-un stop-cadru în timp ce se îndepărta, scăpând din unghiul camerei de supraveghere.

— Era liber, spuse agale. Îi eliminase pe oamenii voștri incompetenți din forțele private de securitate, făcându-i să-și borască mațele, exact așa cum plănuise. Îi învârtise pe degete, atrăsese atenția tuturor în direcții greșite și apoi își pierduse urma printre oamenii locului, după cum fusese antrenat să facă. Să se întoarcă după Ward ar fi însemnat să se expună, să iasă din nou la lumină.

Aruncă o privire lungă, întrebătoare, către Coyle.

— Când operezi în teritoriu inamic, nu-ți asumi riscuri doar pentru o răzbunare.

— Sigur, zise Coyle. Unii ca voi așa ar face. I-ați lăsa pe cei care v-au abandonat în spațiu să scape nepedepsiți.

— Cine a spus că scapă nepedepsiți? zise Marsalis cu un rânjet neplăcut. Cei *ca mine* știu cum să aștepte, rumegătorule. Unii *ca mine* i-ar lăsă pe cei care au făcut asta să trăiască cu gândul că o să venim, i-ar lăsa să se trezească în fiecare dimineață știind...

— Cum mi-ai spus?

Lui Coyle îi luase o secundă sau două ca să sesizeze insulta nefamiliară pe care tocmai o încasase.

— M-ai auzit.

— Terminați-o amândoi, se răsti Sevgi. Marsalis, spui că asta nu e răzbunare. Atunci ce e?

— Nu știu ce e, răspunse negrul iritat. Eu nu sunt Merrin și, contrar părerii prietenului nostru aici de față, nu toți cei care au amprenta genetică a variantei treisprezece gândesc exact la fel.

Norton sesiză ocazia.

— Nu, dar ați fost antrenați în mod similar, iar asta trebuie să conteze. Tu spui că pregătirea lui nu i-ar permite

să se răzbune din impuls. Ce i-ar dicta ea în asemenea situație?

— Poate era nevoie să-i închidă gura lui Ward, presupuse Rovayo. Să-și acopere retragerea. Dacă Ward ar fi vorbit...

Sevgi clătină din cap.

— Nu se potrivește. Ward nu e suficient de sus în ierarhie. Cei care s-au făcut singuri magnați ai bioresurselor nu aruncă buzduganul până pe Marte ca să-și rezolve problemele, nici măcar în California. Dacă Ward era implicat în asta, nu era decât o mică rotiță. A fost angajat ca să-l pescuiască pe Merrin din Pacific și să-l predea. Asta-i tot. Nu știa nimic în afară de ce i se spusese deja.

— Corect, zise Coyle tărăgănat. Dar probabil își cunoștea superiorii, sau cel puțin cel mai apropiat contact. Privim lucrurile din perspectiva greșită. Merrin nu s-a dus la Ward ca să-i închidă gura, s-a dus ca să-l facă să vorbească. Să obțină numele celor care dădeau ordinele.

Norton păru dintr-odată plin de speranță.

— Crezi că Merrin și-a obținut lista victimelor de la Ward?

— Puțin probabil.

Marsalis patrula prin apartamentul virtual ca cineva aflat în căutarea unei ieșiri ascunse pe undeva, pe sus.

— Având în vedere felul în care Merrin a tot trecut granița într-un sens și-n altul, lucrează pe baza unor cunoștințe fie parțiale, fie secvențiale. Orice ar fi obținut de la Ward, nu era vorba despre lista victimelor.

— Sau poate nu întreaga listă, zise Norton cu speranță în glas. Poate Ward avea doar primele câteva nume.

— Nu există relație între Ward și Whitlock, observă Rovayo.

— Sau Montes, adăugă Coyle.

Norton oftă.

— Corect. Din câte știm, nu există nicio legătură între el și vreuna dintre victimele din Jesusland. Păcat, ar fi fost frumos să descoperim și singuri ceva.

— Păi, mda, pentru asta trebuie să cauți în locul potrivit.

Marsalis gesticulă indicând de jur-împrejurul apartamentului:

— Cum am mai spus, ne pierdem timpul aici.

Buza lui Coyle se încordă.

— Atunci poate te ostenești să ne spui cum ne putem folosi mai profitabil timpul.

— În afară de a ne întoarce în *altiplano* ca să-i cădem în spate lui Manco Bambaren?

Marsalis ridică din umeri. Prinse ochii lui Sevgi, iar privirile li se încrucișară ca niște săbii.

— Păi, ați putea începe prin a vă întreba de ce apare acum cadavrul ăsta, din senin, tocmai când spărsesem gheața cu *familias*. V-ați putea întreba de ce a durat aproape șase luni până când cineva să adulmece împrejurimile culturilor acvatice din apropierea locului prăbușirii...

— Cine dracu' e Bambaren? vru să știe Rovayo.

Își plimbă ochii de la Norton la Sevgi. Sevgi scutură obosită din cap: „Nu întreba."

Între timp, rânjetul lui Coyle devenise un zâmbet larg.

— Motivul pentru care au trecut *patru* luni ca să găsim cadavrul ăsta – lăsând deoparte paranoia legată de îmbunătățirii genetic – este că echipamentele care asigură mentenanța de rutină pe platformele de mare adâncime ale lui Ward BioSupply aparțin unor contractori mobili, cu contract bianual. Daskeen Azul. Baza lor se află pe un ponton industrial numit *Bulgakov's Cat*, care trece pe aici

cam la fiecare şase luni să-şi facă treaba. Abia acum au ajuns.

— Crezi că sunt paranoic? întrebă Marsalis, cu acelaşi surâs amabil pe care i-l adresase şi mai devreme lui Coyle.

Masivul poliţist din Rim pufni.

— Îţi baţi joc de mine? Voi sunteţi *proiectaţi* să fiţi paranoici, Marsalis.

Norton îşi drese vocea.

— Cred că...

— Nu, hai să dăm cărţile pe faţă, zise Coyle şi întinse un deget spre treisprezece. În caz că ţi-a scăpat, Marsalis, mie nu-mi plac cei ca tine. Nu-mi place ceea ce sunteţi şi nu cred că ar trebui să umblaţi liberi printre oameni fără cătuşe de tip „capcană de lup". Dar asta nu e datoria mea.

— Nu, nu e, făcu Norton. De ce nu...

— N-am terminat încă.

Marsalis îl privi în tăcere pe poliţistul din Rim. Evaluându-l, îşi dădu Sevgi seama. Îl măsura pe celălalt bărbat.

— Asta este o anchetă a poliţiei statelor Rim, declară Coyle. Nu un teren de măcel al operaţiunilor militare secrete, undeva în Orientul Mijlociu. Treaba noastră e să prindem criminalii, nu să-i ucidem...

— Da. Se pare că încă nu l-aţi prins pe Merrin, nu-i aşa?

Coyle rânji.

— Drăguţ. Nu, pe ăsta încă nu l-am prins. Dar o să-l prindem. Şi atunci o să...

— Roy!

Era pentru prima dată, din câte îşi amintea Sevgi, când Rovayo folosea numele mic al partenerului ei.

— Las-o baltă, da?

— Nu, Al, mi s-a acrit de presupuneri. Să spunem lucrurilor pe nume.

Coyle se uită insistent la Sevgi și la Norton înainte de a-l fixa iar pe treisprezece.

— Dacă stăpânii voștri de la COLIN decid că îl vor pe Merrin executat sumar după ce ne terminăm treaba și punem mâna pe el, atunci bănuiesc că o să apelăm la tine pentru consultanță. Între timp, de ce nu-ți strunești dracului genele ciu... îmbunătățite artificial ca să ne lași să lucrăm?

Un zid de tăcere. Ultimele cuvinte păreau să se fi lovit de el ca pietrișul de ciment. Era un spațiu, înțelese Sevgi cu o siguranță întărită de syn, care în afara virtualului s-ar fi umplut de violență, așa cum sângele se ridică să umple o rană. Marsalis și polițistul din Rim se priveau ochi în ochi, de parcă nimic nu ar mai fi existat în afara lor. Observă ceva pe fața lui Rovayo, ceva ce nu putu defini. Cealaltă femeie părea încremenită, incapabilă să ia vreo atitudine. După felul în care se strâmba, Norton oscila între exasperare și neajutorare. Iar ea, Sevgi, urmărind situația cum situația se degrada...

— Bine, zise Marsalis, foarte moale.

Sevgi crezu că se terminase. Deschise gura, dar omul negru continuă să vorbească.

— Câteva lucruri.

Tot moale, ca o atingere de vată pe vârfurile degetelor.

— Mai întâi, dacă tu crezi că o să-l prinzi pe Merrin altfel decât mort, atunci înseamnă că nu trăiești în lumea reală. Niciunul dintre voi. Și, în al doilea rând, *Roy*, dacă îmi mai vorbești vreodată așa, te trimit la terapie intensivă.

Polițistul se enervă.

— Hei, vrei să ieșim amândoi afară?

— Da, foarte mult.

Însă Sevgi avu impresia stranie că Marsalis clătina imperceptibil din cap când vorbea.

— Dar asta n-o să se întâmple. Vreau să ții minte un nume, Roy. Sutherland. Isaac Sutherland. El ți-a salvat viața azi.

Apoi dispăru.

Imprimată pe un ecran de lumină virtuală, alături de ei, în apartamentul virtual gol, rămase imaginea încremenită cu Merrin îndepărtându-se și sutele de urme cu strălucire roșii care marcau trecerea lui.

Capitolul 34

Destul de ciudat, Rovayo fu cea care veni să-l caute. Când îi dădu ea de urmă, el se oprise din patrulatul furios prin Alcatraz și stătea, nervos, într-o galerie de la capătul vestic al complexului. Îl găsi sprijinit de balustradă, privind peste peticul de mare cu sclipiri argintii dinspre gura golfului, cu arcul de culoare ruginie care forma un pod peste el. Un vălătuc înalt de ceață se rostogolea peste albastrul cerului, ca o vată de zahăr dezlânată, pe punctul de a se destrăma.

— E destulă apă pentru tine? întrebă ea.

Carl îi aruncă o privire curioasă.

— M-am întors de mult.

— Da, știu.

Rovayo i se alătură lângă balustradă.

— Am un văr în Freeport, a stat șase ani pe Marte, în tinerețe. Inginer geolog. Două serii a câte trei ani de muncă calificată, una după alta. Mi-a spus că niciodată

nu poți să te obișnuiești din nou cu atâta apă, indiferent cât de mult timp ar fi trecut.

— Bine, așa a fost el. Fiecare se descurcă în felul său.

— Îți lipsea?

Carl se uită din nou la ea.

— Ce vrei, Rovayo?

— Zicea că îi lipsește cerul, continuă ea neutru, ca și când el nu ar fi vorbit. Cerul pe timp de noapte, înțelegi. Spunea că tot peisajul, până la orizontul ăla meschin, arăta ca o mobilă înghesuită într-un depozit prea mic ca să încapă toată. Și toate stelele. Parcă erau cu toții într-o tabără, făcând parte din aceeași armată sau așa ceva. Tu și absolut toți ceilalți oameni pe care îi cunoșteai erau pe planetă cu tine, toți având același motiv să fie acolo, ca și cum ar fi făcut cu toții ceva important.

Carl mormăi.

— Tu ai simțit vreodată asta? întrebă ea.

— Nu.

Răspunsul sunase mai abrupt decât voia. Oftă și desfăcu palmele care se odihneau pe balustradă.

— Eu sunt un treisprezece, nu uita. Noi nu suferim de nevoia de a ne simți utili, așa, ca voi. Noi nu suntem programați pentru armonia de grup.

— Da, dar nu întotdeauna lăsați programarea să vă dicteze ce să faceți, nu?

— Poate că nu, dar aș zice că merită s-o asculți din când în când. Adică, dacă ai de gând să fii vreodată fericit.

Rovayo se răsuci pe balustradă, lăsându-și spatele arcuit pe ea și sprijinindu-se pe coate.

— Îmi amintesc că am citit undeva că niciunul dintre noi nu suntem programați pentru așa ceva. Pentru fericire. E doar un produs chimic secundar al unor funcții,

o șmecherie care să te ducă acolo unde vor genele tale să te duci.

Privirea îi alunecă într-o parte, atrasă de mișcarea mlădioasă cu care își schimbase poziția. Îi observă profilul, trupul suplu, cu sâni ridicați și coapse lungi, porțiunile cu piele închisă la culoare ale feței ei. Vântul dinspre port se strecura prin părul ei creț, turtindu-i-l în jurul capului.

— Să nu-ți faci prea multe griji în privința lui Coyle, spuse fără să se uite la el.

— Nu-mi fac.

Ea zâmbi.

— Bine. Doar că... Vezi, nu prea avem mulți treisprezece aici, în Rim. Apar din când în când, iar noi îi arestăm și-i expediem. Îi trimitem la Cimarron sau Tanana. Jesusland e întotdeauna un loc bun în care să exporți marfa pe care n-o vrei în curtea ta. Deșeuri nucleare nedegradabile, teste nanotech, experimente agricole extreme. Republica preia contra unui procent care reprezintă doar o mică parte din cât ne-ar costa pe noi să le procesăm.

— Știu.

— Da, ai lucrat la câteva evadări din Cimarron, nu-i așa?

— Șase, răspunse, apoi se mai gândi. Șapte, dacă îl pui și pe Eric Sundersen, anul trecut. El a evadat pe drum, practic nu a ajuns niciodată în Cimarron.

— O, da. Mi-l amintesc. Tipul care a deturnat un autocopter, așa-i?

— Așa-i.

— Tu l-ai prins?

— Nu, zise el scurt.

Eric Sundersen murise într-un schimb de focuri, pe străzile din Minneapolis. Artilerie și tactică standard a poliției; aparent, fusese luat drept un dealer local de

droguri. La vremea respectivă, Carl urmărea piste false în Juarez. Se întorsese acasă cu decontul cheltuielilor zilnice și răni minore, în urma unei încăierări cu cuțitele, iscată de prea multe întrebări puse în barul nepotrivit.

— Pe el l-am ratat.

— Da? întrebă Rovayo săltându-se pe balustradă. Mă rog, nu contează. Nu suntem obișnuiți să avem prin jur oameni ca tine. Coyle are o mentalitate cam ca aceea din Rim în privința a ce e bine. Și cu mizeria pe care a făcut-o Merrin pe nava aia... Mă rog, Coyle e polițist, pur și simplu nu mai vrea să vadă sânge pe străzi.

— Încerci să-ți ceri scuze în locul lui? Despre asta e vorba?

Ea se strâmbă.

— Doar încerc să mă asigur că n-o să vă omorâți între voi înainte de a ne termina treaba.

Carl înălță o sprînceană spre ea.

— Îți garantez că n-o să mă omoare Coyle.

— Da, spuse ea dând din cap, iar gura i se strânse. Ca să știi, el e partenerul meu. N-o să stau deoparte dacă lucrurile scapă de sub control.

El păstră tăcerea un timp, așteptând să vadă dacă mai continua, dacă rămânea doar cu amenințarea. Când ea nu făcu nimic, oftă.

— OK, Rovayo, ai câștigat. Întoarce-te și spune-i partenerului tău cel bun, onest și milos că, dacă reușește să-și țină ceva mai bine în spatele dinților cuvântul „ciudat", o s-o las mai moale.

— Știu. Îmi pare rău.

— Nu trebuie. Nu tu ai spus-o.

Ea ezită.

— Nici mie nu-mi place cuvântul ăsta mai mult decât ție. Numai că, ți-am spus, noi nu...

— Mda, știu. Nu sunt mulți ca mine în Rim, așadar Coyle aruncă cuvintele fără să se gândească la urmări. Nu-ți face griji, nu e mare diferență față de alte locuri pe unde am fost.

— Cu excepția planetei Marte?

Se răsuci s-o privească în față.

— Marte, nu? Vărul ăla al tău chiar ți-a dat niște idei, nu-i așa? Care-i treaba, te gândești să te duci și tu?

Ea îi ocoli privirea.

— Nu-i asta. Numai că Enrique, văru-meu, vorbea mult despre faptul că acolo nimeni nu are probleme cu variantele treisprezece. Ca și cum ar avea un oarecare statut de vedete minore.

Carl pufni.

— Al dracului de minore, aș zice. Mi se pare că vărul Enrique a rămas foarte nostalgic după profesia lui. Se întâmplă destul de des după ce te întorci și ești bine mersi, dar trebuie să observi că majoritatea oamenilor nu mai semnează încă un contract. Adică el n-a făcut-o, nu-i așa?

Ea scutură din cap.

— Cred că o parte din el a vrut, o parte ar fi rămas mai mult acolo, poate nu s-ar mai fi întors deloc. Dar s-a speriat. Nu mi-a spus chiar direct, dar am putut deduce din ceea ce a povestit, înțelegi.

— Ei, e un loc în care te poți speria ușor, admise Carl cu ciudă.

— Chiar dacă ești un treisprezece?

Ridică din umeri.

— Adevărat, noi nu ne speriem așa ușor. Dar e vorba de ceva mai profund, nu-i o teamă *de* ceva anume. Vine

din interior. Fără avertisment, fără vreun declanşator pe care să-l poţi controla. Doar un sentiment.

— Ce fel de sentiment?

Carl făcu o grimasă amintindu-şi.

— Sentimentul că nu aparţii locului. Că nu ar trebui să fii acolo. Ca atunci când te afli în casa altora fără ca ei să ştie, iar *tu* ştii că s-ar putea întoarce acasă în orice moment.

— Monştrii mari şi răi de pe Marte, nu?

— N-am spus că ar avea vreo logică.

Privi fix podul. Pilonul sudic era deja aproape ascuns în ceaţă, înfăşurat în ea şi acoperit până la vârf. Rotocoale de abur se târau pe sub deschiderea podului.

— Se spune că e din cauza gravitaţiei şi a percepţiei orizontului. Declanşează o anxietate a supravieţuirii. Posibil să aibă dreptate.

— Presupui că tu te-ai descurcat mai bine? întrebă făcând un gest jenat. Din cauza... ştii tu, din cauza a ceea ce eşti?

El se încruntă.

— Ce vrei să auzi de la mine, Rovayo? Despre ce e vorba, de fapt?

— Hei, făceam doar conversaţie. Dacă vrei să fii singur, spune-o. Pricep o aluzie dacă îmi dai în cap cu ea.

Carl simţi un surâs slab atingându-i colţurile gurii.

— Dacă te străduieşti, poţi ajunge la un echilibru. Teama se transformă în entuziasm. Slăbiciunea se transformă în putere, care te umple astfel încât să poţi înfrunta orice situaţie asupra căreia te-ar avertiza instinctul tău de supravieţuire. Începi să te simţi bine, nu rău.

Coborî privirea spre dosul mâinilor aşezate pe balustradă.

— Devii dependent după un timp.

— Crezi că de asta au fost bucuroși să vă aibă pe Marte?

— Rovayo, ei se bucură să aibă *pe oricine* pe Marte. În general, tipii calificați merg acasă imediat ce li se termină contractul – ca să fiu cinstit, vărul tău e al naibii de dur, dacă a rezistat chiar și la un al doilea tur, iar frecvența bolilor mintale e ridicată printre coloniștii permanenți – mă refer la cei de la munca de jos *și* la foștii muncitori de la munca de jos care s-au specializat. Oricum, se pare că nu e prea mare diferență. Rezultatul final – niciodată nu au suficientă forță de muncă să avanseze, niciodată nu au suficient personal calificat sau material uman pe care să se poată baza că învață. Așa că da, pot să accepte faptul că ești născut sociopat și ciudat dacă ei consideră că ești capabil să-ți depășești condiția, zise zâmbind subțire. Ceea ce noi în general putem.

Polițista din Rim dădu din cap, convingându-se parcă de ceva.

— Chinezii, se spune, ar crea o nouă variantă pentru Marte. Împotriva Cartei. Crezi asta?

— Cred destul de multe despre nemernicii ăia din Beijing. Nu poți să ții în mâini cea mai puternică economie a lumii, așa cum au ei, fără să încalci câteva drepturi ale omului.

— Ai avut vreo dovadă când erai acolo?

Carl clătină din cap.

— Nu prea vezi deloc chinezi pe Marte. În general, au baza în Hellas sau prin câmpia Utopia. E departe de Bradbury sau de Wells, doar dacă nu ai un motiv special să te duci acolo.

Un timp, priviră amândoi porțiunea argintie de apă.

— M-am gândit să plec, spuse în cele din urmă Rovayo. Când Enrique s-a întors cu toate poveștile astea, eram mai tânără, încă adolescentă. Urma să-mi fac studiile și să semnez un contract pe trei ani.

— Și ce s-a întâmplat?

Ea râse.

— Viața, omule. A fost doar unul din acele vise pe care care realitatea le blochează.

— Probabil că n-ai pierdut prea mult.

— Hei, *tu* te-ai dus.

— Mda. M-am dus pentru că alternativa era lagărul.

Îi trecu scurt prin minte imaginea batjocoritoare a lui Névant.

— Și m-am întors imediat ce am avut ocazia. Să nu crezi toate poveștile de război ale vărului tău. Treburile astea întotdeauna arată mai bine când le privești în oglinda retrovizoare. În general, Marte este doar un spațiu rece și chinuitor, unde nu-ți găsești locul indiferent cât de mult te-ai străduit.

Rovayo ridică din umeri.

— Da, mă rog.

Un zâmbet forțat apăru și dispăru de pe buzele ei, dar vocea îi era liniștită, avea un calm de polițist:

— Crezi că aici, pe Pământ, e altfel, Marsalis? Crezi că aici vei fi lăsat vreodată să-ți găsești locul?

Pentru asta el nu avu niciun răspuns. Stătu pur și simplu uitându-se cum dispare podul în ceață, până când Rovayo se îndepărtă de balustradă și îi atinse brațul.

— Hai, rosti amical. Să ne întoarcem la muncă.

Lucrau la cazul *Horkan's Pride* dintr-un apartament închis, aflat la nivelele inferioare ale stației Alcatraz.

Ecranarea din suprastructura de deasupra lor asigura reducerea scurgerii de date, transmisiile dinspre și înspre interior foloseau codificare standard Marstech și tot echipamentul era interconectat prin cabluri negre, de grosimea unui piton. Asta dădea birourilor un aer de epocă, potrivit cu pereții din piatră brută sablată și cu răcoarea subterană care le dădea fiori. Sevgi rechiziționase un scaun și fixa un colț nefasonat, ținându-și ochii departe de Marsalis, furioasă pe sine pentru sentimentul care-i dăduse fiori prin stomac când Rovayo se întorsese urmată de negru.

— Coyle și Norton s-au dus să vorbească cu Tsai, le spuse. Vor să închirieze timp pe n-djinn și să ruleze un nou model de căutare a conexiunilor pentru Ward și victime, imediat ce facem rost de mașină.

Rovayo aprobă cu o mișcare a capului și se duse la biroul ei, unde începu să caute fără prea mare tragere de inimă printr-un vraf de printuri. Sevgi se întoarse către Marsalis.

— E un fișier de pe Marte pe care poate că ai vrea să te uiți aici. Se pare că Norton a ajuns să se înțeleagă cu cei din Colony cât am fost noi în Istanbul, i-a determinat să pună mâna pe Gutierrez. Vrei să ți-l pun pe ecran?

I se păru că se încordează ușor. Dar el se mulțumi să ridice din umeri.

— Crezi că merită?

— Nu știu, replică ea acid. Încă nu m-am uitat.

— Sunt destul de puține șanse să scoată Colony ceva util de la un om ca Gutierrez, cu state vechi în *familia*.

— Nu asta e ideea principală, zise Rovayo pe un ton absent, din cealaltă parte a camerei, fără să ridice privirea din hârtii. Un polițist ți-ar zice că ceea ce *nu spune* omul îți dă, de cele mai multe ori, un unghi de abordare.

— Hm, exact, zise Sevgi tresărind.

Marsalis le aruncă priviri acre celor două femei.

— Bine, rosti răutăcios. Hai să vedem naibii despre ce-i vorba.

Însă cum stătea în camera ecranată, Sevgi văzu că iritarea explozivă i se transformă într-o privire fixă și intensă, care ar fi putut trece drept plictiseală dacă nu l-ar fi văzut uitându-se la fel după cel de-al treilea patinator din New York, cel pe care nu reușise să-l ucidă. Nu avea de unde să știe pe ce se concentrase atenția lui Marsalis – fișierul era o înregistrare standard de interogatoriu, cu ecranul împărțit în șase-șapte ferestre, așezate concomitent pe displayul LCLS: o imagine din față a lui Gutierrez, fața și trupul, de la tăblia mesei în sus, semnele vitale, așezate longitudinal dedesubt, o filmare minimizată a întregii camere de interogatoriu din două sau trei unghiuri diferite și profilul vocii, într-un colț din stânga. Obișnuința de polițist o făcuse să treacă în revistă detaliile întregului prin intermediul unor eșantioane luate la întâmplare. Dar dacă ar fi fost să ghicească, ar fi zis că treisprezecele de lângă ea își pironise privirea pe trăsăturile oarecum sfrijite și arse de soare ale hackerului *familiei*, care stătea impasibil, fumând în timpul interogatoriului.

— L-au lăsat cu *țigări* înăuntru? întrebă Rovayo, revoltată.

— Nu e o simplă țigară, îi explică Sevgi răbdătoare, fiindcă fusese, la rândul ei, puțin șocată când o văzuse prima oară. E o branhie. Știi, ca în filmele cu coloniști. Tăciune chimic, emană oxigen în loc să-l consume. Ca un alimentator pentru plămâni.

Rovayo pocni din degete.

— Bine... Așa cum are Kwame Oviedo mereu una înfiptă în colțul gurii, practic în fiecare scenă din trilogia *Upland Heroes*.

Sevgi dădu din cap.

— Da, la fel ca Marisa Mansour. Chiar și în *Marineris Queen*, ceea ce, dacă te gândești, e cam...

— N-ar trebui să urmărim asta? zise Marsalis cu voce tare.

Sevgi înălță expresiv o sprânceană către polițista din Rim și se întoarseră cu toții spre ecran. Gutierrez se încadra confortabil în rolul *cool* de criminal de carieră. Vorbea în dialect quechua din Upland – monitorul lingvistic îl eticheta în colțul din dreapta jos al ecranului, oferind cu viteza computerului subtitrarea simultană în engleza americană, dar pentru anchetatorii inițiali fusese probabil o muncă dificilă. Știau ceva quechua vorbită pe stradă, presupunea Sevgi – așa și trebuia dacă voiai să fii un polițist ca lumea acolo – dar se vedea că nu se simțeau în largul lor. Reveneau în mod repetat la engleză sau spaniolă – pe care fișierul spunea că Gutierrez le vorbea bine – și ascultau constant în căștile lor discrete și negre. Hackerul surâdea atotcunoscător.

— Hai să nu ne mai învârtim în jurul cozii, Nicki, părea să spună. E imposibil să ai ceva împotriva mea. Mai devreme sau mai târziu va trebui să-mi dai dreptul la un telefon. Atunci de ce să mai pierdem timpul și să nu mi-l dai acum?

Ofițerul superior care stătea de cealaltă parte a mesei se lăsă pe spate și îl fixă pe fostul hacker cu o privire sumbră.

— Cred că uiți pe ce planetă te afli, Franklin. O să dai telefon atunci când o să spun eu că poți.

Însoțitorul ei se ridică de pe scaun și începu să se plimbe încet în jurul mesei. Gutierrez dădu puțin capul pe spate ca să urmărească mișcarea, trase din branhie și suflă un nor lung de fum în aer, apoi continuă s-o privească pe femeie. Clătină din cap.

— O să vină să mă scoată de aici înainte de micul dejun, Nicki. Știi asta.

Celălalt polițist îl lovi cu toată forța, izbind cu pumnul în urechea și în tâmpla hackerului. Branhia zbură. În gravitația scăzută de pe Marte, zbură și Gutierrez, cu tot cu scaun. Zdrăngănitul plasticului pe ciment, un icnet uman. Rovayo tresări – Sevgi o observă cu coada ochiului, la două scaune mai încolo. Pe ecran, Gutierrez se rostogoli, oprindu-se cu polițistul deasupra. Hackerul scutură ametit din cap, încercând să se ridice. Atacatorul îi trecu cu un braț gros și musculos în jurul gâtului, săltându-l. Ofițerul superior privea cu indiferență.

— Greșit, dobitocule, șuieră polițistul cel puternic în urechea pe care nu o asurzise. Vezi tu, avem multă libertate în cazul ăsta. Ai dat-o-n bară rău cu *Horkan's Pride*, rău de tot. Vine mai multă apă de la COLIN decât sunt în stare să absoarbă amicii tăi din Wells. Cred că o să te ținem aici cel puțin vreo două nopți.

Hackerul horcăi un răspuns.

— Reyes, spunea subtitrarea. Iar îți confunzi visele ude cu realitatea.

Polițistul își dezveli dinții într-un rânjet. Se aplecă și îl apucă pe Gutierrez de scrot. Răsuci. Un scâncet sufocat ieși din gâtul hackerului.

— Poate să... începu Rovayo pe un ton indiferent.

Marsalis întoarse puțin capul în direcția ei. Îi întâlni privirea.

— Poliția Coloniei. O, da. Poate.

Ofițerul superior făcu un semn ușor cu capul. Colegul ei dădu drumul testiculelor lui Gutierrez și îl aruncă cu fața pe tăblia mesei, ca pe o cârpă. Rămase acolo, cu capul pe o parte, respirând greu și șuierat printre dinți. Polițistul numit Reyes apăsă cu putere o palmă pe obrazul suspectului, se sprijini pe ea, apoi se aplecă mai mult spre el.

— Ai face bine să înveți cum să te porți, Franklin, îi spuse pe un ton de conversație banală. Mi s-a spus că pot folosi cu tine tot bugetul pe anul ăsta, dacă trebuie.

Privi către femeie, adăugând:

— Care mai e costul rănilor testiculare, Nick?

Ofițerul superior ridică din umeri.

— Treizeci și șapte de mii.

Reyes rânji din nou.

— Bun. Asta pentru fiecare, nu?

— Nu, pentru amândouă, zise femeia și se aplecă puțin în față. Am auzit că la chirurgie reparatorie e o porcărie, Franklin. N-ai vrea să ai de-a face cu așa ceva.

— Da, și ce-ar fi să vorbești *engleză* cu noi?

Reyes sublinie cuvântul ștergându-și apăsat palma de obrazul hackerului, ca și cum ar fi curățat-o. Fața i se încreți de dezgust.

— Știm cu toții că poți, oarecum. Pune deoparte pentru un timp ciripeala de Upland. Fă-ne o mică favoare, da? Poate că o să te lăsăm cu *cojones* intacte.

Făcu un pas înapoi. Dinspre Gutierrez se auzi un sunet subțire. Sevgi, nevenindu-i să creadă, îl identifică drept râs. Hackerul chicotea.

Reyes se întoarse, holbându-se.

— Te amuză ceva, *pendejo*?

Gutierrez se ridică de pe masă. Își îndreptă hainele. Dădu din cap, ca și cum tocmai i s-ar fi explicat ceva cu totul rezonabil. Sevgi știa că urechea încă îi mai țiuia ca o alarmă de incendiu.

— Numai dialogul.

Engleza lui avea un ușor accent, altfel era impecabilă.

— Ai spus că mă țineți aici pe timp nedefinit. Bun, să zicem că așa e. Nicki, vrei să-i pui lesa câinelui?

Reyes se încordă, dar femeia făcu o altă mișcare abia perceptibilă din cap și el o lăsă mai moale. Gutierrez se așeză cu grijă pe un scaun, strâmbându-se. Căută în buzunare pachetul de branhii, îl găsi și își potrivi una nouă în gură. Răsuci capătul până îl rupse, aprinzând-o. Suflă fumul pe gură și pe nas. Sevgi bănui că o făcea pentru a câștiga timp. Hackerul înălță din umeri.

— Așadar, ce vreți să știți?

— *Horkan's Pride*, zise Reyes plat.

— Da, mi-ai mai spus. O navă mare – a plecat acasă anul trecut. Se zvonește că s-a prăbușit în ocean, adăugă expirând un nor de fum palid. Ce-i cu asta?

— De ce ai făcut-o?

— De ce am făcut ce?

Cei doi polițiști ai Coloniei schimbară priviri încărcate de o exasperare teatrală. Reyes făcu câțiva pași în față, ridicând mâinile.

— Stai, zise femeia.

Suna prefăcut, extrem de fals după semnalele imperceptibile pe care cei doi polițiști le schimbaseră mai înainte.

— Da, stai, fu de acord Gutierrez. Aveți de gând să-mi puneți în spate o avarie de sistem de pe o altă *planetă*? Mă rog, pe vremuri eram bun. Dar nu chiar așa de bun.

— Nu asta am auzit, mârâi Reyes.

— Și ce ați auzit, mai exact?

— De ce să nu ne spui tu, *pendejo*?

Gutierrez înălță capul.

— De ce să vă spun *eu* ceea ce ați auzit *voi*? Acum sunt și telepat?

— Ascultă, dobitocule...

Marsalis mormăi – puțină exasperare teatrală proprie. Lui Sevgi îi fu greu să nu fie de acord. Colonia strica incredibil lucrurile.

Cu toate acestea, continuară. Interogatoriul parcurse câteva cicluri, de la un nivel rezonabil la unul foarte dur, luând-o de la capăt de fiecare dată. Gutierrez trăgea fumuri din branhie, și tot așa mai prindea și puteri, în perioadele de acalmie, îndurând brutalitatea lui Reyes atunci când îi venea timpul. Nu ceda niciun milimetru. Îl scoaseră afară șchiopătând, cu buza spartă și un ochi vânăt, ținându-și cu grijă o încheietură sucită. Îi timp ce era scos afară, trimise către una dintre camerele de filmat un zâmbet însângerat. Semnele vitale de pe monitor se stinseră când el părăsi încăperea; ofițerul superior opri înregistrarea. Ecranul redeveni negru.

Marsalis oftă.

— Ești fericită acum?

— O să fiu când o să-mi spui ce crezi.

— Ce cred? Cred că fără o tortură profesionistă, cu electrozi și substanțe psihotrope, Gutierrez n-o să le dea celor din Colony nicio informație care să merite. Cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta?

— Acum câteva zile. Norton a trimis ordinul de arest în noaptea în care noi am plecat la Istanbul.

— De atunci îl prelucrează?

— Nu cred. Asta e tot ce avem. Nu cred că vor trece la nivelul următor până nu primesc ceva serios de la noi.

— Da, și probabil și-ar pierde oricum timpul. Pe Pământ sau pe Marte, *familias* au investit prea mult în tipi ca el. Au pus mâna de la început pe cei buni și le-au făcut aceeași condiționare sinaptică biotehnologică pe care o întâlnești la operațiile secrete. Creierul li se transformă într-un terci călduț imediat ce predau informațiile interzise.

— Chiar crezi că e valabil și la el? întrebă Rovayo, cu ochii ușor măriți.

— Dacă ar fi fost pe mâna mea, i-aș fi făcut-o cu ani în urmă.

Marsalis căscă și se întinse pe scaun.

— În plus, nu uitați că Gutierrez e hacker. Ei trăiesc pentru virtual, își petrec întreaga viață punând capăt exact acelor realități fizice pe care le implică tortura. Dacă se pricep la ceva, păi se pricep la a se distanța de propriile trupuri. În timpurile de pionierat, când tehnologia era proaspătă și rețelele erau mult mai acaparatoare decât acum, mulți hackeri mureau din cauze stupide: se deshidratau sau ardeau de vii pentru că nu auzeau o alarmă de incendiu. Îmi amintesc că Gutierrez mi-a spus odată: „Hei, durerea e doar un semn din partea trupului tău că ceea ce faci are să te coste – o să ajungi acolo și o să plătești factura, prostule." La nivelul ăsta, el e unul dintre cei mai duri ticăloși pe care o să-i vezi vreodată într-o cameră de interogatorii. Și având *familias* în spatele lui, nici vătămările corporale nu-l prea sperie, pentru că știe că se poate face bine.

— Totuși, bănuiesc că de moarte se teme, zise Sevgi oarecum răstit.

— Da, și asta e o parte a problemei voastre. Colony e o bandă de bătăuși, dar ei, de fapt, nu pot să te omoare – doar accidental, în cel mai rău caz. Dar oamenii pentru care lucrează Gutierrez, *familias* – cu ei e cu totul altceva. Dacă *ei* cred că a vorbit, sau chiar că *ar putea* să vorbească, nu au nicio problemă să scape de el. Absolut niciuna, iar el știe asta. Așa că da, lui Gutierrez îi e frică de moarte, la fel ca oricui. Dar voi trebuie să fiți în stare să vă puneți amenințarea în practică.

Stătură în tăcere câteva clipe, privind ecranul LCLS stins. Sevgi se uită la Rovayo.

— Te superi dacă ne lași câteva minute? întrebă.

— Nu, zise el imediat ce rămaseră singuri.

— N-am spus...

— Știu exact ce vrei să spui, și poți s-o lași, dracului, baltă. Ei sunt pe *Marte*, Ertekin. Ai văzut înregistrarea. Crezi că-l pot speria pe Gutierrez mai rău de atât de la două sute cincizeci de milioane de kilometri distanță?

— Da, zise ea liniștită. Cred că poți.

El clătină din cap. Vocea îi vibra de iritare.

— O, pe *ce* te bazezi?

— Pe faptul că tu și Gutierrez aveți o istorie. Sunt polițist, Marsalis. De unsprezece ani, așa că acordă-mi naibii puțină încredere. Te-am văzut când numele lui a apărut în scanarea n-djinnului. Am văzut și acum cum îl priveai pe ecran, spuse ea, inspirând adânc și apoi expirând. Gutierrez a aranjat să te trezești la mijlocul drumului pe *Felipe Souza*, nu-i așa?

— Așa să fie?

Acum, în glasul lui nu mai era nimic.

— Da, asta a făcut.

Cum stătea așa, împietrit, devenea din ce în ce mai sigur.

— E prea mare coincidența – și tu *și* Merrin. Ce-mi imaginez eu: ai făcut o înțelegere cu Gutierrez ca să câștigi la loterie, dar Gutierrez n-a fost mulțumit de partea lui când și-a primit plata. Te-a trimis acasă cu o mică șmecherie de rămas-bun. S-a jucat cu mintea ta, te-a trezit acolo și a sperat că o să înnebunești înainte ca nava de salvare să ajungă la tine. Așa a fost?

Stând pe scaun, Carl își roti capul spre ea și, brusc, pentru prima dată după zile întregi, lui Ertekin îi fu din nou frică de el.

— Bine, tu ești polițistul, rosti el inexpresiv. Ai rezolvat totul, pentru ce mai ai nevoie de mine?

Ea sări în picioare, făcu un pas spre ecran și se întoarse să se uite la el, spunându-și că nu era o retragere.

— Am nevoie de tine ca să te uiți la Gutierrez așa cum tocmai te-ai uitat la mine. Să-l privești în ochi și să-i spui că o să-l omori dacă nu ne spune ce vrem să știm.

— Asta e acum procedura standard de operare a NYPD, nu-i așa?

O clipă, fu din nou pe câmp, în New York, dimineața, sufocându-se de duhoarea cărnii dezgropate. Cu privirile gânditoare ale detectivilor de la Afaceri Interne.

— Du-te dracului!

— Vezi? Nici pe tine nu te sperii. Și tu ești aici, în aceeași încăpere cu mine. Cum o să-l sperii pe Gutierrez, pe Marte?

— Știi la ce mă refer.

El oftă.

— Da, știu la ce te referi. La tot ce se crede, corect? Ai impresia că dacă Gutierrez a avut o pasiune pentru treisprezece, a înghițit întregul rahat aferent despre

războinicul genetic implacabil. Dar e vorba de *Marte*, Sevgi. Sunt sute de milioane de kilometri de spațiu vid și n-ai cum să-i străbați fără o licență. Înțelegi ce înseamnă asta pentru toate imperativele umane despre care tot vorbește Jacobsen? Ce înseamnă asta pentru dragoste, loialitate, încredere și răzbunare? Marte nu e doar o altă lume, e o altă nenorocită de *viață*. Ce se întâmplă acolo, rămâne acolo. Dacă vii înapoi, *o lași în urmă*. E ca un vis din care te trezești. Gutierrez a contribuit la trimiterea mea acasă. N-o să creadă nici într-un milion de ani că m-aș întoarce numai ca să-l ucid pentru ce a făcut, cu atât mai mult doar ca să-l scutur în locul vostru.

— Ar putea crede că o să-i ceri cuiva s-o facă. Să plătești pe cineva de la celălalt capăt.

— Cineva care nu e speriat de *familias*?

Ea ezită o clipă.

— Există opțiuni...

— Da, da, știu. Nu mă îndoiesc, COLIN poate să-mi aducă niște asasini plătiți, dacă amicul tău Norton trage sforile potrivite. Dar eu ucid cu mâna mea, iar Gutierrez știe asta. Nu-l pot păcăli aici. Și știi ceva, Sevgi? Chiar dacă mi-ar trece prin minte că aș putea s-o fac – nu vreau.

Ultimul cuvând scrâșni în gura lui ca frânele pe pietriș. Sevgi își simți chipul înghețând.

— De ce nu?

— Pentru că e o porcărie. Suntem duși de nas aici și asta nu are nimic de-a face cu ce s-ar putea sau nu să se petreacă pe Marte. Ne uităm în direcția greșită.

— *Nu mă întorc la Arequipa.*

— Atunci hai să începem mai aproape de casă. Cum ar fi, de exemplu, să ne uităm cu mai mare atenție la amicul tău, Norton.

Tăcerea se împrăștie prin cameră. Sevgi încrucișă brațele și se sprijini de spătarul unui scaun.

— Asta ce dracului vrea să însemne?

El ridică din umeri.

— Dă-ți seama și singură. Cine altcineva mai știa unde am dormit în New York, în dimineața în care patinatorii au sărit pe noi? Cine te-a sunat exact în momentul în care eram atacați pe drumul spre Arequipa? Cine ne-a târât tot drumul înapoi până aici ca să cercetăm o pistă epuizată de patru luni, tocmai când ne apropiam de ceva?

— Of, făcu ea, gesticulând neajutorată. La dracu', Marsalis. Coyle avea dreptate, asta e curată paranoia de treisprezece.

— Așa să fie?

Marsalis aterizâ în picioare dintr-un salt. Se apropie de ea.

— Gândește-te, Ertekin. Cercetările n-djinnilor voștri au eșuat. Nu au găsit legătura dintre Ward și Merrin, nu l-au găsit pe Gutierrez. Tot ce am descoperit de când am început să scuturăm pomul indică o acoperire, iar Norton este ideal plasat ca să o manevreze. E perfect pentru asta.

— Taci dracului, Marsalis.

Apoi adăugă cu o furie subită:

— Nu știi *nimic* despre Tom Norton. *Nimic!*

— Îi știu pe oamenii ca el.

Stătea în fața ei, cu trupul atât de aproape încât ei i se părea că simte căldura emanată de el.

— De când mă știu, au fost peste tot în proiectul Osprey. Se îmbracă bine, vorbesc politicos și zâmbesc ca pentru revistele mondene. Iar când vine timpul, ordonă torturarea femeilor și a copiilor fără să clipească, pentru că în adâncul sufletului *nu* le pasă de nimic în afara

intereselor proprii. Și *voi*, voi oamenii, le predați controlul de fiecare dată, pentru că, la urma urmelor, nu sunteți decât o turmă de oi în căutarea unui stăpân.

— Da, bine.

Furia se mișcă lent prin măruntaiele ei. Un reflex intuitiv, poate din anii petrecuți alături de Ethan, îi spuse cum s-o canalizeze, cum să-și păstreze glasul calm și detașat.

— Dacă ei conduc Osprey, aș spune că și *voi* le-ați dat controlul – e destul de clar.

Fu ca și cum ar fi scos ceva din priză.

„Poți simți o împușcătură bună", îi spusese cândva un instructor de tir, la începutul pregătirii ei. „Ca și când tu, ținta, pistolul și glonțul sunteți părți ale unui singur mecanism. Dacă tragi așa, o să știi că ai nimerit înainte să vezi omul căzând."

Așa. Mânia se scurse aproape vizibil din Marsalis. Cu toate că nu se mișcase deloc, păru cumva să se îndepărteze.

— Aveam unsprezece ani, spuse încet.

Apoi se îndepărtă cu adevărat, fără să se uite în urmă, închise ușa și o lăsă singură, cu ecranul LCLS stins.

Capitolul 35

— Nu e mama ta, îi spune unchiul cu ochi deschiși la culoare, îmbrăcat în costum.

— Ba da, zice el, arătând prin gardul de sârmă la Marisol. Aceea.

— Nu.

Unchiul se plasează în câmpul vizual al lui Carl, sprijindu-se de gardul care se lasă, scoțând un sunet mlădios și tremurător atunci când îi preia greutatea. Dinspre mare

bate o briză puternică, iar unchiul vorbește cu glas ridicat ca să se audă.

— Niciuna nu este mamă, Carl. Ele doar lucrează aici, au grijă de voi. Sunt numai niște mătuși.

Carl îl privește furios.

— Nu te cred.

— Știu că nu, zice unchiul, iar chipul lui arată de parcă nu s-ar simți prea bine. Dar o să mă crezi. E o zi mare pentru tine, Carl. Să urci pe muntele ăla a fost doar începutul.

— Trebuie să mai urcăm o dată?

Încearcă să pună întrebarea cu nepăsare, dar vocea îi tremură. Muntele era înspăimântător într-un mod în care niciunul dintre jocurile unchilor lui nu fusese până atunci. Nu numai că existau porțiuni în care puteai să cazi și să mori, sau că de data asta nu aveau frânghii; era sentimentul că unchii îl urmăresc îndeaproape pe acele porțiuni, și nu ca să se asigure că e bine, că de fapt nu le pasă dacă e bine, că nu vor să știe decât dacă îi e frică sau nu. Și cel mai înspăimântător era că el nu știa dacă trebuie să-i fie frică sau nu, nu știa dacă ei vor să-i fie frică sau nu (cu toate că nu credea că era probabil să vrea să-i fie frică). În plus, acum e târziu și Carl, deși e destul de încrezător că poate face ascensiunea din nou, nu crede că ar putea s-o facă pe întuneric.

Unchiul zâmbește forțat.

— Nu. Nu azi. Dar sunt alte lucruri pe care trebuie să le facem. Așa că acum trebuie să intri înapoi înăuntru, cu ceilalți.

De cealaltă parte a gardului de plasă și a numeroaselor spirale de sârmă ghimpată din spate, Marisol, aflată pe platforma de aterizare a elicopterelor, și-a schimbat locul, astfel încât el s-o poată vedea pe lângă trupul masiv al unchiului. Se uită fix la el, dar nu ridică mâna și nici nu-l strigă. Se

sculase și-l sărutase de dimineață, își amintește, înainte ca unchii să vină să-l ia, îi ținuse fața între mâini și-l privise intens, așa cum făcea uneori când se tăia sau se julea bătându-se cu ceilalți copii. Apoi îi dăduse drumul, grăbită, și se întorsese cu spatele. Scosese un sunet moale, din gât, ridicase mâinile și-și făcuse de lucru, aranjându-și părul ca și cum ar fi scăpat din clame, apoi evident că scăpase, fiindcă ea umbla la el, și atunci chiar trebuise să-l prindă, așa cum făcea întotdeauna...

Recunoscuse semnalele. Dar de data asta pur și simplu nu înțelegea cum de o făcuse să plângă. Nu se mai bătuse cu niciunul dintre ceilalți copii de cel puțin o săptămână. Nu răspunsese obraznic niciunui unchi de și mai mult timp. Camera îi era ordonată, la școală avea rezultatea foarte bune la toate, mai puțin la matematică și arme albe, iar unchiul David și domnul Sessions spuneau că și acolo face progrese. Săptămâna aceea o ajutase la bucătărie în majoritatea serilor, chiar se arsese de marginea unei tigăi cu o zi în urmă, însă înlăturase problema printr-una dintre tehnicile pe care le învățau la orele de control al durerii ale mătușii Chitra și văzuse în ochii lui Marisol cât de mândră fusese de el.

Atunci de ce?

Își frământase creierul pe drumul spre munte, dar nu găsise un răspuns. Marisol nu plângea des și nu plângea deloc fără motiv, cu excepția acelei zile când el avea cinci sau șase ani și venise de la școală cu un potop de întrebări despre bani, *de ce unii oameni ajung să aibă mai mulți decât alții, dacă unchii primesc mai mulți decât mătușile, dacă e* obligatoriu *să ai și dacă ai face vreodată ceva ce nu ți-ar plăcea deloc, absolut* deloc, *ca să primești bani. Atunci ea plânsese*

din senin; încă mai vorbea cu el când lacrimile au început să izbucnească, înainte să se poată întoarce să le ascundă.

Ştie, ştia de pe atunci, că şi celelalte mame plângeau aşa uneori, din motive pe care nimeni nu le putea înţelege şi, desigur, mama lui Rod Gordon trebuise în cele din urmă să plece pentru că plângea mereu. Dar fusese întotdeauna vag convins că Marisol nu era aşa, că ea era diferită, la fel cum simţise o vagă mândrie ştiind cât de întunecată era pielea ei, cât de alb îi străluceau dinţii când zâmbea şi cum cânta în spaniolă prin casă. Marisol e o persoană specială, ştie asta. Descoperă, practic pentru prima dată, firele informaţiilor luate de bune, pe încredere; toate se adună brusc într-un mănunchi solid de înţelegere pe care îl simte în piept ca pe o rană. Mintea lui se concentrează deodată asupra ei. O vede dincolo de gard şi de sârma ghimpată, ca pentru prima dată.

Ea ridică încet braţul, ca şi cum ar fi în clasă şi nu ar fi sigură dacă ştie cu adevărat răspunsul sau nu. Îi face cu mâna.

— Vreau să vorbesc cu ea, îi spune unchiului.

— Mă tem că nu se poate, Carl.

— Vreau.

Unchiul se ridică de pe gard, încruntându-se. Gardul de sârmă îşi revine cu un alt zdrăngănit metalic.

— Ştii deja că nu trebuie să vorbeşti aşa. În lumea asta, dorinţele tale sunt insignifiante, Carl. Eşti preţios pentru ceea ce poţi să faci, nu pentru ceea ce vrei.

— Unde o duci?

— Pleacă, îi zice unchiul şi se apleacă deasupra lui. Toate vor pleca. Ea şi-a făcut treaba, aşa că acum pleacă acasă.

Într-un fel, el ştia deja asta, totuşi cuvintele sunt ca lovitura vântului pe faţa lui, chinuindu-l, tăindu-i respiraţia. Simte cum i se scurge vlaga din picioare, poziţia corpului i

se modifică puțin pe betonul uzat de sub tălpi. Vrea să se prăbușească, sau cel puțin să se așeze jos undeva, dar știe că nu trebuie s-o arate. Se uită în gol peste clădirile îngrămădite ale așezării Osprey 18 – căsuțele în șiruri ordonate, școala și sala de mese – iar luminile abia încep să se aprindă ici-colo, pe măsură ce după-amiaza înaintează spre seară. Vede curbele mohorâte ale întinderilor nisipoase acoperite de ierburi de la țărm, sub un cer de cositor care se întunecă, iar în depărtare se înalță munții scunzi și tociți de bătrânețe. Dincolo de toate, Atlanticul rece, spre nord.

— Aici e casa ei, zice el încercând să se convingă de asta.

— Nu mai e.

Carl ridică brusc ochii spre fața bărbatului. La unsprezece ani, e deja înalt pentru vârsta lui; unchiul e mai mare ca el cu abia jumătate de cap.

— Dacă o iei, o să te omor, spune el, de data asta cu o convingere la fel de profundă ca tot ceea ce a aflat acum despre Marisol.

Unchiul îl izbește cu pumnul.

O lovitură scurtă, rapidă, în față – mai târziu va descoperi că îi plesnise pielea pe obraz – și surprinderea care o însoțește îl pun la pământ. Dar când sare în picioare, așa cum fusese învățat, ripostează cu o furie complet dezlănțuită, iar unchiul îl blochează și îl lovește din nou, cu pumnul drept sub baza coastelor, ca să nu poată respira. Se împleticește înapoi și unchiul îl urmează, lovindu-l în gât din lateral, cu muchia bătătorită a palmei drepte, și îl pune jos pentru a doua oară.

Cade pe pământ, icnind după aerul pe care nu-l găsește. S-a prăbușit cu capul în direcție opusă față de locul unde se află elicopterul și Marisol. Trupul i se zbate convulsiv pe asfalt, încercând să se răsucească, încercând să respire. Însă

unchiul cunoaşte punctele în care trebuie să apese şi le-a găsit cu o precizie lipsită de efort. Carl abia mai zvâcneşte, darămite să se şi mişte. Se gândeşte că, undeva, în spatele lui, Marisol aleargă probabil către el, dar acolo sunt sârma ghimpată, gardul, ceilalţi unchi şi mătuşi...

Unchiul se lasă pe vine, astfel încât îl poate vedea, şi cercetează pagubele produse. Pare satisfăcut.

— Să nu mai vorbeşti niciodată aşa cu vreunul dintre noi, spune calm. Înainte de toate pentru că tot ceea ce ai avut vreodată, inclusiv femeia pe care o consideri mama ta, ţi-a venit de la noi. Ţine minte asta, Carl, şi arată puţină recunoştinţă, puţin respect. Tot ceea ce eşti, tot ceea ce ai devenit şi o să devii vreodată, ni se datorează nouă. Ăsta e primul motiv. Al doilea motiv este că dacă mai vorbeşti vreodată aşa cu vreunul dintre noi, chiar eu o să am grijă să primeşti o pedeapsă care o să facă ceea ce a păţit Rod Gordon să pară o joacă de copii. Înţelegi?

Carl se mulţumeşte să se uite urât la el prin ochii întredeschişi. Unchiul vede, oftează şi se ridică în picioare.

— Cu timpul – îi spune de la ceea ce pare o înălţime enormă – o să înţelegi.

Departe, zumzetul lin, din ce în ce mai puternic, al elicopterului, apropiindu-se pe cerul de toamnă ca un cosaş punând la pământ recolta verii...

Se trezi într-un pat pe care nu-l cunoştea, între cearceafuri care emanau parfum de femeie. Un zâmbet slab îi atinse buzele, ceva care să şteargă urmele gustului amar lăsat de amintirile de la Osprey.

— Un vis urât? întrebă Rovayo din partea cealaltă a camerei.

Stătea la câțiva metri distanță, pe o canapea adâncă, sub fereastră, ghemuită și goală, cu excepția unui șort alb, citind de pe un display proiectat. Luminile de afară făceau să lucească blând rotunjimile de ebonită ale trupului ei, linia unei coapse ridicate, domul unui genunchi. Amintirea îl lovi ca un camion – același trup încolăcit în jurul lui când el îngenunchea pe pat, mâinile lui cuprinzându-i fesele ca pe niște fructe în timp ce ea se mișca în sus și în jos pe erecția lui, gemând iar și iar, sunete adânci din gât, ca cineva care gustă o mâncare perfect gătită.

Se ridică. Clipi și privi la bezna de dincolo de fereastră. O senzație de dezrădăcinare – ceva nu părea a fi în regulă.

— Cât am fost inconștient?

— Nu prea mult. O oră, poate.

Stinse displayul și lăsă căștile alături, pe speteaza canapelei, încă funcționând. Mici porțiuni cu lumină albastră sclipeau pe cadranul pentru ochi, ca privirea sobră a unui robot de companie.

Își dădu părul pe spate și zâmbi spre el.

— Mi-am imaginat că meriți o pauză.

— Al dracului decalaj orar!

Își amintea vag ultimul lucru, mult după ce mâinile și gura ei nu-l mai putuseră ridica la înălțimea situației, întins, cu capul sprijinit pe coapsa ei, inspirând parfumul feminității ei ca și cum ar fi fost mirosul mării.

— Ceasul interior mi s-a făcut praf. Deci arătam ca și cum aș fi visat urât, hm?

— Parcă te luptai cu Haystack Harrison pentru centura Californiei, dacă vrei să știi. Te tăvăleai peste tot.

Căscă, se întinse și se sculă în picioare.

— Te-aș fi trezit eu, dar se zice că e mai bine să lași lucrurile să se stingă de la sine, iar imaginile declanșatoare să se descarce complet. Nu-ți amintești ce visai?

Scutură din cap și minți:

— De data asta, nu.

— Bun, poate că mă visai pe mine, spuse punându-și mâinile pe șolduri și zâmbind din nou. Ar fi a cincea rundă, să știi.

Îi răspunse și el cu un zâmbet.

— Nu știu, cred că sunt destul de dărâmat acum.

— Presupun că da, zise ea gânditor. Categoric păreai un tip care știe ce vrea.

Nu se putuse opune – ieșise singur din camera ecranată, spumegând de furie pe Ertekin, rămăsese în centrul spațiului de operațiuni și, când o zărise pe Rovayo sprijinită de marginea biroului ei, privindu-l, se îndreptase spre ea ca un ac de busolă spre nord.

— Probleme? întrebase ea neutru.

— S-ar putea spune și așa.

Rovayo dăduse din cap. Se întinsese în spate, peste birou, spre calculator și tastase codul de închidere. Îl privise din nou, cu ochi întrebători.

— Vrei să mergem să bem ceva?

— Exact asta vreau, spusese el posomorât.

Plecaseră, urcaseră cu un ascensor, traversând etajele complexului Alcatraz până când ajunseseră să vadă cerul și apa prin ferestre. Presiunea parcă scădea. Pe terasele de sus, Rovayo îl condusese la un local în franciză, numit Lima Alpha, care avea scaune și mese cu vedere spre golf. Comandase pentru amândoi cocktailuri *pisco sour* puternic alcoolizate, i-l înmânase pe al lui și se cufundase în scaunul din față cu o privire ațintită, întrebătoare. El sorbise

din băutură și fusese nevoit să admită că era destul de bună. Furia începuse să-i scadă. Nu vorbiseră prea mult, băuseră, copleșiți de amurgul târziu. La un moment dat, trecuseră de la engleză la spaniolă. Se relaxaseră, cufundându-se tot mai mult în scaune. Niciunul dintre ei nu făcuse vreo mișcare evidentă.

În cele din urmă, telefonul lui Rovayo începuse să zumzăie, cerând atenție. Ea făcuse o grimasă, îl ridicase și îl lipise de ureche, doar pe audio.

— Da, ce-i?

Ascultase și mai făcuse o grimasă:

— În drum spre casă, de ce?

O voce de bărbat se scurgea slab din telefon, îndepărtată și neclară.

— Roy, n-am mai ajuns acasă de treizeci, ba nu, stai – își cercetase ceasul – treizeci și cinci de ore. N-am mai dormit de douăsprezece, și ultima dată au fost nouăzeci de minute pe canapea la operațiuni...

O dispută aprinsă. Rovayo se încruntase.

— ...Nu, n-a fost...

Coyle mai bârâise ceva. Ea i-o retezase:

— Uite ce e, nu încerca să-mi spui mie cât am dormit, Roy. Tu n-ai...

Poc, poc, trosc.

— Da, ai dreptate, toți suntem obosiți, și când ești al dracului de obosit, Roy, știi ce faci? Dormi. N-o să mă dau cu mare *macho* care poate sta treaz toată noaptea pentru ca tu să te joci de-a polițistul de modă veche cu Tsai. În afară de filmele alea din mileniul trecut, care îți plac atât de mult, nimeni nu rezolvă cazurile în felul ăsta. Dacă voi vreți să pretindeți că Noua Matematică nu a existat niciodată, n-aveți decât. Eu mă duc acasă.

Alte proteste înfundate. Rovayo aruncase o privire piezișă înspre Carl și înălțase o sprânceană.

— Nu, zisese ea, plat. Nu l-am văzut. N-are telefon? Nu? Păi, încearcă la hotelul lui. Ne vedem mâine dimineață.

Închisese telefonul.

— Te caută lumea, spusese.

— Oh.

— Da. Vrei să fii găsit?

— Nu în mod special.

— Așa mă gândeam și eu.

Terminase ce îi mai rămăsese în pahar și-l privise din nou plină de curiozitate:

— Aș zice că în hotelul tău are loc o razie. Vrei să mai bem ceva la mine acasă?

El îi întorsese privirea:

— E o întrebare capcană?

Complexul Alcatraz avea elicoptere de linie pentru angajați, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, toată săptămâna, spre ambele maluri ale golfului. Cel de Oakland oprea în câteva locuri aflate la o distanță ușor de parcurs pe jos până la apartamentul lui Rovayo. Merseseră agale, sub efectul paharelor de *pisco sour* și al sentimentului, împărtășit de amândoi, că trăgeau chiulul, râzând în aerul serii. Ea îl întrebase cum de vorbea spaniola, el îi povestise câte ceva despre Marisol, ceva mai mult despre Marte și proiectele Upland. Ca și mai înainte, ea păruse avidă să afle mai multe detalii. Se atinseseră, depășind limitele a ceea ce educația ei spaniolă ar fi considerat normă culturală. Semnalele apăruseră, clar și grăbit. Urcaseră scările și, când ajunseseră la ușa apartamentului ei de la etajul al doilea, erau la un fir de ață depărtare unul de celălalt.

Uşa se închisese în urma lor cu un pocnet puternic, urmat de bolboroseala dispozitivelor electronice de securitate care se activau.

Reţinerea lor se spărsese în cioburi lacome pe podea.

— Şi acum ce vrei să faci?

Stătea în faţa lui, expunându-şi şoldurile, cu un surâs larg. Cu toate astea, îşi simţi bărbăţia îndurerată şi micşorată tresărind în faţa imaginii.

— Credeam că eşti obosită.

Ea ridică din umeri.

— Şi eu credeam. E ciclic, bănuiesc. După câteva ore probabil că o să fiu din nou obosită.

— Nu te joci de-a Xtrasome cu mine, nu-i aşa?

— Nu, nu mă joc de-a niciun Xtrasome.

Dintr-odată vocea ei avea o nuanţă tăioasă:

— Crezi că am avut vreodată banii ăia? Crezi că dacă părinţii mei ar fi avut bani pentru îmbunătăţiri, eu aş mai lucra pentru RimSec?

El clipi nedumerit. Ridică mâinile, cu palmele în faţă.

— Bine, bine. A fost doar o idee. Statele Rim au o reputaţie în sensul ăsta, doar ştii.

Ea nu asculta. Făcu semn către sine cu mâna – un gest lipsit de orice senzualitate, din cauza expresiei pe care o afişa.

— Tot ceea ce am este fie pentru că aşa m-am născut, fie pentru că am muncit. Am urcat în ierarhie, mi-a luat opt ani să ajung detectiv şi n-am folosit nicio scurtătură genetică pentru asta. Nu am...

— Am zis *bine*, doamnă detectiv.

Asta o opri. Se cufundă la loc în canapea, cu braţele odihnindu-i-se pe coapse şi cu mâinile atârnându-i în

spațiul dintre ele. Ridică capul să se uite la el, iar expresia ei avea ceva de om hăituit.

— Scuză-mă, șopti. Doar că suntem toți cam plictisiți de câte Asia Badawi și Meredith Chang sunt pe aici.

— Badawi e sudaneză din New York, sublinie el.

— Zău? Să vezi ce casă are pe coastă! Cam mult spațiu pentru un străin. Oricum, nu la asta mă refeream.

— Nu.

Deodată, intimitatea postcoitală fu prea sufocantă, asemenea unor legături la picioare sau a unei folii puse pe față. Rovayo deveni brusc străina care fusese înainte, dar goală și mult prea aproape de el. Simți o izbucnire viscerală spontană de nostalgie după sexul cu Sevgi Ertekin.

— Deci nu ești prea mare fan al îmbunătățirilor genetice, în general?

Ea pufni.

— Crezi că *oricine* este fan al Xtrasome dacă nu le are?

— Eu sunt.

Dar Carl știa că încerca s-o provoace.

— Crezi că aș fi în mizeria asta dacă nu s-ar fi creat tehnologia cromozomilor umani artificiali cu patruzeci de ani în urmă? Crezi că aș alerga după un supersoldat scos la pensie, devenit supraviețuitor canibal, dacă tendințele de treisprezece ar putea fi încărcate pe o platformă și pornite sau oprite după necesități? Uită-te bine la mine, Rovayo. Sunt întruparea geneticii care a precedat Xtrasome și care a furat startul în secolul trecut.

— Știu.

— Am serioase îndoieli, zise Carl și își ridică degetele, atingându-și pomeții cu ele. Vezi asta? Când ești o variantă, oamenii nu se uită la fața ta. Ei trec dincolo de piele și tot ce văd este ceea ce e înscris în spirala dublă.

Polițista din Rim ridică din umeri.

— Poate ai prefera să se oprească la piele. Din câte am auzit despre vremurile trecute, amândoi avem o culoare nepotrivită ca să reprezentăm o opțiune bună. Chiar ai prefera lucrurile așa cum stăteau înainte? O doză de ură rasială de modă veche?

— Am avut deja partea mea. Ții minte, am stat la pârnaie în Jesusland aproape patru luni.

Ochii ei se lărgiră. Asta o făcu să pară înfiorător de tânără. Ertekin, se gândi el, doar ar fi înălțat întrebător o sprânceană.

— Ai stat *patru luni* acolo? Credeam...

— Mda, e-o poveste lungă. Ideea e că vorbești cu prea multă ușurință despre căcaturile astea, Rovayo. Până nu trăiești cu un cod genetic modificat, nu ai de unde să știi cum e. Habar n-ai cât de fericit aș fi să am un buton Xtrasome de pornire-oprire ca să-mi revin.

— Așa crezi?

Rovayo se aplecă și își lăsă mâna pe pardoseală, lângă canapea, de unde adună cămașa aruncată și se îmbrăcă. În tot acest timp, privirea nu i se desprinse de fața lui. Îl făcea să se simtă dintr-odată nedemn de încredere, un intrus în casa ei. Femeia apăsă cu degetul cusătura statică pentru a o închide pe jumătate, suficient cât să tragă cămașa peste sâni și să-i ascundă.

— Ce știi tu cu adevărat despre mine, Marsalis? Ce știi *cu adevărat*?

Simți pe limbă gustul unor replici acide, dar le înghiți, nerostite. Poate că ea observase.

— Da, știu că tocmai ne-am tras-o. Te rog să nu-mi spui că ți se pare că *asta* ar însemna ceva.

Carl gesticulă.

— Mă rog, nu voiam să te cer în căsătorie.

Obținu un zâmbet subțire, lipsit de veselie.

— Mda. Uite cum stau lucrurile, Marsalis.

Se lăsă pe spătarul canapelei.

— Sunt bonobo.

El se holbă la ea.

— Ba nu, la naiba.

— Nu? Ce credeai, că toate suntem casnice înfășurate în sari sau iepurași-gheișe? Sau poate te așteptai la modelul „târfă profesionistă", ca în fermele alea pe care le au în Texas?

— Nu, dar...

— Nu sunt în totalitate. Mama mea a fost în procent de sută la sută, lucra ca escortă într-o agenție din Panama, l-a cunoscut pe tata când s-a dus acolo la pescuit. A trecut-o granița.

— Atunci nu ești bonobo.

— Jumătate din mine este, declară sfidător, cu maxilarul încordat și ochii fixați într-ai lui. Citește-l pe Jacobsen al vostru: „Trăsăturile moștenite reprezintă un factor necunoscut la generațiile următoare". Citat încheiat.

Ceva se petrecuse în cameră. O liniște densă, asurzitoare, venind în urma vocii ei, năvălind ca un val când ea încetă să vorbească.

— Coyle știe? întrebă el ca să spargă liniștea.

— Tu ce crezi?

Din nou liniște.

În cele din urmă, un colț al gurii i se mișcă.

— Nu știu, zise ea încet. Eu mă uit la ceea ce sunt, la modul cum reacționez, apoi mă uit la *ea*, și pur și simplu nu știu. Bătrânu' îmi spunea că nu s-a potrivit niciodată acolo, n-a fost niciodată supusă, așa cum se presupune că

sunt femeile bonobo. Cică era diferită de toate celelalte, de asta a ales-o pe ea. Nu știu dacă să cred rahatul ăsta sau să-l înscriu printre nostalgiile romantice cu miros de trandafiri.

Carl se gândi la femeile bonobo pe care le văzuse în taberele de tranzit din Kuweit și Irak, la cele de care nu putuse scăpa în permisiile din Thailanda și Sri Lanka. Cu unele stătuse de vorbă, cu una sau două se culcase. Ieri, după întoarcerea la Londra, fusese Krystalayna, prietena lui Zooly de la club, care pretinsese mereu că era bonobo, dar nu-i dăduse niciodată vreo dovadă că nu erau doar fantezii stupide.

— Sper, spuse el prudent, că nu confunzi supunerea cu sentimentul matern sau cu nonviolența. Majoritatea femeilor bonobo pe care le-am întâlnit știau cum să obțină ce vor la fel de bine ca oricine altcineva.

— Da, răspunse ea, și violența îi fierbea în glas. Și eu mă pricep destul de bine la sexul oral. Nu ți se pare?

— Nu asta am vrut să spun.

— Știi cum e, Marsalis? Să-ți compari constant acțiunile cu o teorie despre cum crezi tu că ar trebui să te comporți. Întrebându-te, în fiecare zi, la lucru, de fiecare dată când faci un compromis, de fiecare dată când dai înapoi din reflex în fața unui coleg bărbat, dacă așa ești tu sau vorbește codul tău genetic.

Zâmbi acru către Carl.

— Să te întrebi, de fiecare dată când te culci cu cineva, de ce l-ai ales pe *el*, de ce faci sex într-un anumit fel, tot ceea ce faci, tot ceea ce vrei să faci, ceea ce vrei să ți se facă. Știi cum te simți când te frământă toate astea, *tot timpul*?

El aprobă cu o înclinare a capului.

— Sigur că știu. Ai descris destul de bine felul în care trăiesc eu.

— Sunt un polițist bun, zise ea repezit. Nu rezişti în RimSec dacă nu ești. Am împuşcat mortal trei oameni în exercițiul funcțiunii şi nu mi-am pierdut somnul din cauza nicunuia dintre ei. Adică în momentul respectiv mi s-a făcut rău, am recurs la consiliere ca toată lumea, dar după aia am fost bine. Am avut recomandări, o promovare rapidă la cazuri speciale, autorizații care...

— Rovayo, oprește-te.

Înălță o mână, surprins de cât dezgust îi producea oglindirea subită a tinereții lui în ea.

— Ți-am spus, știu. Dar tu privești lucrurile greșit. Nu trebuie să te justifici față de nimeni în afară de tine. Până la urmă, numai asta contează.

Ea zâmbi din nou dur, fără umor.

— Ai vorbit ca o adevărată variantă treisprezece. E destul de evident că nu ai avut niciodată de-a face cu un evaluator al aptitudinilor genetice.

— Credeam că în Rim...

— Da, cetățenii Statelor Rim au o mulțime de drepturi în sensul ăsta. Dar, cetățean sau nu, tot am nevoie de licența Jacobsen. Şi, ca să nu mai întrebi, astea sunt date confidențiale, protejate până peste cap de Cartă. Dar renunți la o astfel de protecție atunci când te înrolezi în RimSec.

— Şi Coyle încă nu știe despre tine?

— Nu. Evaluările fac parte din procedura standard de examinare a ofițerilor. E imposibil ca cineva să știe că am avut parte de ceva diferit față de ceilalți recruți. Tsai știe, el e comandantul meu, are dosarul. Şi mai sunt și alții la nivel de divizie, cei care au făcut parte din comitetul de

examinare. Dar ar fi în joc ceva mai mult decât slujba lor dacă ar lăsa așa ceva să transpire.

— Crezi că lui Coyle i-ar păsa, dacă ar ști?

— Nu știu. Tu le spui tuturor prietenilor tăi ce ești?

— Eu sunt treisprezece, zise cu o față inexpresivă. Noi nu avem prieteni.

Ea făcu un efort și râse. De data asta și cu puțin amuzament autentic.

— De asta ești aici?

— Credeam că motivele pentru care am venit aici sunt destul de transparente.

— Mda, zise și înclină capul pe o parte. Presupun că ai explicat foarte clar mai devreme.

— Mulțumesc.

— Întrebarea rămâne, totuși.

Atitudinea ei se relaxă puțin. Își încrucișă coapsele lungi, de abanos, legănând ușor piciorul ridicat, și își întinse brațele pe spătarul canapelei.

— Și acum ce vrei să faci?

Carl zâmbi.

— Am o idee, zise.

Capitolul 36

Văzut din autocopterul în coborâre, *Bulgakov's Cat* avea aspectul bont, pătrățos al unui zgârie-nori pe timp de noapte, retezat la bază și culcat pe o parte, plutind pe ocean. Luminile împodobeau fiecare segment al pontonului, îi punctau antenele și receptoarele, marcau platformele de aterizare și terenurile de sport în aer liber de la nivelurile superioare. Carl distinse un teren de baseball

în formă de diamant, o arenă de fotbal, diverse terenuri de baschet și piscine iluminate blând de dedesubt, dintre care cam jumătate păreau folosite. Ca majoritatea surorilor lui plutitoare, pontonul se lăuda că ar fi un oraș viu douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, un motor pulsând al producției, al forței de muncă și al plăcerilor, a cărui inimă alimentată de reactor nu rata nicio bătaie. Publicitatea îl prezenta ca fiind casa a treizeci de mii de oameni, fără a include turiștii. Doar faptul că privi în jos fu suficient să-l facă pe Carl să se simtă irascibil și sociopat.

În scaunul alăturat, Alicia Rovayo căscă larg și-i aruncă o privire acră peste gulerul ridicat al hainei.

— Nu pot să cred că m-ai convins să fac asta.

— Tu m-ai întrebat ce vreau să fac.

— Mda.

Se întinse peste picioarele lui ca să se uite pe fereastra cabinei.

— Nu e tocmai ceea ce aveam în minte în momentul ăla.

Autocopterul se apropie, făcând un circuit de curtoazie înainte de aterizare pentru ca însemnele să-i poată fi citite și cu ochiul liber, nu doar prin intermediul aparatelor. Carl distinse indivizii de pe un teren de baseball, siluetele umbrite alergând în luminile calme, unduitoare ale piscinelor.

— Consider-o un salt intuitiv, zise el absent.

— O consider o fantezie paranoică. Exact așa o să pară atunci când o să trebuiască să dau explicații pentru timpul de folosire a autocopterului. Ți-am mai spus, Donaldson și Kodo au coborât aici ieri și au vorbit cu oamenii ăștia. Avem declarațiile și raportul la dosar. Ne pierdem timpul. Un zbor lung, degeaba.

— Da, dar mai e ceva la care ar trebui să te gândești. *Cat* este încă la vreo două sute de kilometri distanță de raza optimă de mentenanță față de fermele Ward. Cum de s-au năpustit s-o facă acum și nu au așteptat până săptămâna viitoare?

— De unde naiba să știu eu? mormăi ea. Poate dacă ai fi accesat fișierul, în loc să insiști să vii aici personal, ai fi avut deja un răspuns.

— Da, aș fi avut un răspuns. Aș fi avut minciuna pe care Daskeen Azul a decis să v-o spună ca să se acopere. Nu asta vreau.

Rovayo își dădu ochii peste cap.

— Exact cum am spus. Paranoia.

Autocopterul își găsi platforma de aterizare desemnată, purtând un scurt dialog electronic cu sistemele de management al traficului, și pluti în jos cu perfecțiunea inumană care-i era caracteristică. Ușa cabinei se deschise și Carl sări. Rovayo îl urmă, încă răzvrătită.

— Numai să nu spargi ceva, zise.

Daskeen Azul avea o fațadă de mall, care nu se remarca prin nimic și care se ridica printre navele pentru contactul direct cu clienții și câteva magazine deservite de ascensoare jos, în cală, unde se păstra echipamentul de scufundări. Subcontractau timp de folosire a platformelor de aterizare și suport tehnic pentru navele aeriene printr-un furnizor secundar, dar propriile lor vase de suprafață și submarine erau împotmolite și la pupa și la tribord, pe docuri secate. Atâta îi putuse spune Rovayo din memorie, detalii spicuite din ceea ce își amintea din raportul făcut de Donaldson și Kodo. La dosar se găseau mai multe informații și, teoretic, l-ar fi putut solicita prin computerul autocopterului,

dar polițista din Rim nu părea înclinată să folosească sistemele informatice mai mult decât o făcuse – aparent regreta deja faptul că rechiziționase mijlocul de transport cu ajutorul insignei ei de Cazuri Speciale –, iar lui Carl nu-i prea păsa. Avea destul de lucru.

Își motivaseră vizita la bordul lui *Bulgakov's Cat* printr-o simplă continuare a investigației, pe care autocopterul o anunțase deja către computerul pontonului, iar protocoalele Rim Security făcuseră restul. Tehnic, navele precum *Cat* erau state-națiuni autonome, dar orice stat-națiune care se baza atât de puternic pe pătrunderea în nișele economiei hiperdinamice din Statele Rim trebuia să suporte realitățile politice pe care le atrăgea după sine o asemenea relație. *Bulgakov's Cat* naviga liber înăuntrul și în afara jurisdicției teritoriale a coastei, cetățenii săi aveau drept de acces pe teritoriul Statelor Rim, contractele încheiate la bord erau valabile în tribunalele Rim – dar totul avea un preț colonial destul de piperat. Rovayo îl conduse pe Carl pe promenadele și coridoarele pontonului cu o dezinvoltură seniorială și cu un pistol autorizat încărcat, ținut sub geacă. La cât arătau de încordați ai fi zis că au ieșit la o plimbare prin complexul Alcatraz. Nu vorbiseră cu nimeni când urcaseră la bord, nu anunțaseră pe nimeni, nu făcuseră niciun demers de curtoazie la nivel uman.

Undeva, la adăpostul pereților, mașinile își șopteau una alteia informații despre ei, pe tonuri electronice incomprehensibile, dar, mai mult decât atât, sosiseră la Daskeen Azul neanunțați.

— Noaptea, la ora asta, se plânse recepționerul Daskeen Azul, cu o iritare abia mascată. Știți, orele noastre obișnuite pentru afaceri...

— ...nu sunt problema mea, îi replică Rovayo rece. Suntem aici ca să continuăm ancheta RimSec asupra unei crime și, din câte am auzit, *Bulgakov's Cat* are un serviciu comunitar douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Mi-ați văzut ID-ul, așa că folosiți câteva din cele douăzeci și patru de ore și răspundeți-mi la întrebări.

Agentul își mută privirea la Carl.

— Și el?

— Devine nerăbdător, continuă Carl impasibil.

— N-am văzut niciun ID, insistă agentul.

Pe sub suprafața netedă a biroului recepției, mâinile lui erau ocupate cu apăsarea butoanelor.

— Am nevoie de ID pentru amândoi.

Rovayo se aplecă peste birou.

— Mama ta ți-a obținut slujba asta? întrebă curioasă.

Agentul căscă gura la ea, o furie tardivă făcând să-i cadă falca pentru a lansa o replică pe care nu fu suficient de rapid s-o rostească.

— Pentru că pare să fie o slujbă pe care nu simți nevoia presantă s-o faci cum trebuie. Omul acesta este consultant privat al Rim Security și persoana lui de legătură sunt eu, nu tu. Ce dracu', ți-am arătat ID-ul meu, fiule, și în zece secunde o să-ți arăt un ordin de închidere al RimSec. Acum, fie răspunzi la întrebările mele, fie o să scol din pat pe cineva mai bine plătit ca s-o facă în locul tău. Mie mi-e indiferent, deci tu ce alegi?

Bărbatul din spatele biroului tresări ca pălmuit.

— O să văd, murmură apăsând alte butoane pe ecranele de sub mâinile lui. Dar, vă rog, ăăă, luați loc.

— Mulțumim, replică Rovayo cu ironie apăsată.

Se instalară pe șirul de scaune utilitare din fața recepției. Recepționerul își puse în ureche o cască telefonică

dotată cu un microfon în care șopti ceva. Afară, în spațiul larg al centrului comercial, o turmă rară, dar nesfârșită de cumpărători trecea pe lângă vitrinele deschise, în haine viu colorate, agale și fără direcție, ca niște somnambuli sau ca victimele unei hipnoze în masă. Carl stătu și încercă, așa cum îl învățase Sutherland, să nu simtă strecurându-se în el obișnuitul dispreț. Nu era ușor.

„Pe Marte..."

„Da, ca naiba."

„Pe Marte, lucrurile sunt diferite, pentru că așa trebuie să fie, bețivane".

Un zâmbet strâmb, ca și cum ar fi spus un secret.

„Dar asta este strict temporar. Nu mai e un adevăr pe termen lung ca toate rahaturile pe care ni le vând în reclamele despre profesioniști. O să vină ziua când locul ăsta o să fie exact ca acasă, mai puțin gravitația. Ei sunt cauza, Carl. Oamenii. Du-i unde vrei și dă-le timp, îți vor construi același teren de joacă nenorocit ca întotdeauna. Și *ăsta* e locul în care o să trăiești, bețivane, fie că-ți place, fie că nu".

O femeie suplă și elegant îmbrăcată apăru de după o ușă interioară din spatele recepției. Sacou pe comandă și pantaloni largi, în verde măsliniu și negru dându-i ansamblului o tentă șic de salopetă de lucru. O apariție remarcabilă, având gene de chinezoaică în cea mai mare parte, dar asezonate și cu altceva. Se aplecă spre recepționer, îi vorbi scurt, cu voce joasă, apoi ridică iar privirea. Din celălalt capăt al încăperii, Carl îi întâlni privirea și citi în ea un calm profund, care îi spunea că tocmai urcaseră pe un plan superior. Văzu ceva ce ar fi putut fi o acceptare în privirea pe care i-o întoarse; apoi femeia se ridică și ocoli

biroul, îndreptându-se spre ei. Mergea ca o dansatoare, ca o luptătoare profesionistă.

Carl se ridică automat în picioare, la fel cum ar fi făcut dacă cineva din cameră ar fi scos un pistol.

Nou-venita observă și zâmbi puțin. În subsidiar, trecând de valul de prudență, îl izbi faptul că ea era foarte frumoasă după standardele amestecului de rase din Rim, stilul Asia-Pacific, pe care îl vedeai la starurile filmelor din Freeport și la personalitățile persoanele politice de pe Coasta de Vest. Femeia întinse mâna, mai întâi spre Carl. Strânsoarea și privirea din spatele ei erau ambele evaluatoare și reci. Strângerea de mână cu Rovayo fu un gest lipsit de importanță, o formalitate care trebuia îndeplinită și apoi uitată.

— Bună seara, rosti. Sunt Carmen Ren, adjuncta directorului executiv. Îmi cer scuze pentru felul în care ați fost primiți. Încă suntem cu toții puțin zguduiți de descoperirea de la Ward BioSupply. Dar, desigur, dorim să cooperăm cu anchetatorii. Vă rog să veniți cu mine.

Îi conduse înapoi pe ușa pe care venise, printr-un spațiu de depozitare înghesuit, cu rafturi pline de echipamente subacvatice și alte dispozitive mai puțin identificabile. La capătul îndepărtat al unei unități mai puțin încărcate, Carl zări pe un perete ușile a două ascensoare de dimensiuni comerciale. Un iz ușor umed de mare plutea în aer. În spate, depozitul avea o altă ușă care se deschidea într-un birou-cubicul, unde Carmen Ren le făcu semn să se așeze pe cele două scaune vizibile și desfăcu un al treilea scaun pliant de pe perete. Stăteau cu genunchii aproape atingându-se. Chinezoaica își muta privirile de la unul la celălalt.

— Deci așa, zise ea vioi. Colegii voștri mi-au dat de înțeles că au obținut toate informațiile de care aveau

nevoie, dar e limpede că nu așa stau lucrurile. Ce pot să fac pentru voi?

Rovayo se uită la Carl și aprobă cu o larghețe ironică. Încă spumega vizibil în urma primirii de la recepție și a subtilei deferențe cu care o tratase Ren. Carl ridică din umeri și preluă.

— Fermele Ward BioSupply se află la vreo două sute de kilometri, în nord-vest, zise el. La aproape trei sute, cu două zile în urmă. Te-aș ruga să ne spui de ce nu ați așteptat să se mai apropie *Cat*.

— Bine, zise Carmen Ren făcând un gest de scuză. Nu eram eu de serviciu pe schimbul respectiv, așa că nu e o întrebare la care să răspund cu precizie. Dar ne ocupăm destul de des de câte un contract înainte de scadență. Depinde mai mult de rotația personalului, de încărcătura de echipamente – de genul ăsta de lucruri, mai degrabă decât de proximitate. După cum probabil ați aflat din literatura promoțională, Daskeen Azul are o rază de acțiune de până la cinci sute de kilometri atunci când apare o necesitate.

— Și a apărut o necesitate aici.

— Da, așa se pare. Totuși, după cum am spus...

Rovayo se alătură jocului:

— Da, nu erai de serviciu. Am înțeles. Cine era?

— Chiar trebuie să verific jurnalele ca să fiu sigură, spuse Ren, cu o urmă de reproș în voce. Sunt însă destul de convinsă că ofițerii care ne-au vizitat ieri au deja această informație.

Carl ignoră privirea încărcată de semnificații pe care o primea de la Rovayo.

— Nu mă preocupă ceea ce le-ai spus lui Donaldson și lui Kodo, zise direct. Eu îl caut pe Allen Merrin.

Ren se încruntă – o nedumerire autentică sau o stăpânire de sine impecabilă.

— Alan...?

— Merrin, repetă Rovayo.

— Alan Merrin.

Ren dădu din cap cu seriozitate, păstrând pronunția greșită a vocalei din numele mic.

— Mă tem că nu avem niciun angajat cu numele ăsta. Nici vreun client, din câte știu eu. Aș putea...

Carl zâmbi.

— Eu nu sunt polițist, Ren. Nu face greșeala asta cu mine. Eu sunt aici pentru Merrin. Dacă nu mi-l dai tu, o să trec peste tine ca să ajung la el. E alegerea ta, dar într-un fel sau altul tot o să se întâmple. Poate să se furișeze prin America, să se ascundă în mulțime ca o rumegătoare dacă vrea, dar asta n-o să-l salveze. Jocul ăsta s-a terminat. Data viitoare când te întâlnești cu el, să-i transmiți asta din partea mea.

Ren dădu drumul unei respirații ușoare, sunetul unei politeți jenate.

— Și cine ești, mai exact?

— Cine sunt eu nu e foarte important. Dacă asta contează, poți să-mi spui Marsalis. *Ceea* ce sunt... se întrerupse și îi privi fața cu atenție. Sunt o variantă treisprezece, la fel ca amicul tău, Merrin. Poți să-i spui și asta dacă vrei.

Un zâmbet defensiv apăru ezitant în colțurile gurii ei. Privirea îi alunecă în lateral la Rovayo, ca pentru a căuta sprijin.

— Mă tem că într-adevăr nu știu la cine vă referiți, cine-i acest Merrin. Și, detectiv Rovayo, trebuie să o spun, colegul aici de față este mult mai puțin manierat decât cei doi ofițeri care v-au precedat.

— Nu e colegul meu, zise Rovayo indiferent. Și nici nu cred că-și face griji cu manierele. În locul tău, aș începe să colaborez.

— Noi colaborăm deja cu...

— Ați trecut prin Lima ca să intrați, nu-i așa? o întrebă Carl.

De data asta încruntarea fu autentică.

— *Bulgakov's Cat* foarte rar *intră* undeva, după cum te-ai exprimat. Suntem andocați în Angeline Freeport, în medie, la fiecare cinci ani, dar altfel...

— Nu vorbesc despre *Cat*. Vorbesc despre Daskeen Azul. Aveți prieteni pe coasta peruană, nu-i așa?

— Eu, personal, nu am. Nu. Dar s-ar putea ca unii dintre angajații noștri să aibă. *Bulgakov's Cat*, după cum sunt convinsă că știți, are licență pentru întreaga Coastă Pacifică a Americilor. Iar Daskeen Azul cu siguranță are contracte în segmentul peruan. La fel ca multe alte companii similare de peste graniță. Dar asta, toate astea, sunt lucruri cunoscute – le-ați fi putut lămuri consultând orice registru comercial al regiunii.

— L-ai întâlnit recent pe Manco Bambaren? Sau pe Greta Jurgens?

O altă încruntare elegantă a sprâncenelor bine desenate. Buzele strânse, o clătinare a capului cu regret. Părul negru și lucios i se mișcă în șuvițe.

— Îmi pare rău, cu numele astea... Niciunul nu-mi este cunoscut. Și tot nu-mi e clar de ce ne acuzați – dacă ne acuzați de ceva.

— Cu cât te plătesc, Ren?

Pauză. Din nou un zâmbet scurt.

— Chiar nu cred, domnule Marsalis, că salariul meu...

— Nu, serios. Dă-mi o idee. Mă gândesc că cei pe care îi reprezint ar putea face așa încât să merite să renunți. Lațul se strânge în jurul vostru. Încă nu avem destul, dar o să avem. Iar când Merrin o să iasă la suprafață, o să fiu acolo. Nu vrei să fii prinsă în schimbul de focuri, crede-mă.

— Încerci să mă sperii, domnule Marsalis?

— Nu, fac apel la simțul tău practic. Nu cred că tu te sperii ușor, Ren. Dar, la urma urmelor, cred că ești suficient de inteligentă ca să recunoști când e momentul să tai cablul și să sari peste bord, zise și îi susținu privirea. Acum e momentul.

Din nou sunetul expirației politicoase.

— Nu prea știu cum să reacționez la asta. E o încercare de... mituire?

Aruncă din nou o privire către Rovayo.

— Pentru ce anume? Asta este acum procedura standard a RimSec?

— Ți-am spus deja că eu nu sunt polițist, Ren. Sunt exact ca tine. De închiriat, și...

Ren sări în picioare, cu o mișcare rapidă și precisă, fără să se sprijine cu mâna de mobilele din jur. În spațiul strâmt al biroului, asta era o dovadă remarcabilă de precizie fizică. Își duse la piept pumnii strânși ușor, într-o atitudine care trăda antrenamentul *dojo*.

— Ajunge, se răsti ea. Conversația s-a încheiat. Am cooperat cât de mult a fost posibil, și nu am primit în schimb decât insinuări și insulte. Nu accept să fiu comparată cu vreo... *variantă* în felul ăsta. Ia-ți prietenul agresiv și îmbunătățit genetic și ieșiți. Dacă mai vreți să discutați cu noi, contactați-i pe reprezentanții noștri legali.

— Crezi că asta a fost pe bune? îl întrebă Rovayo când se întoarseră pe platforma de aterizare. Ținea încă între

degete cartea de vizită a avocatului, pe care i-o dăduse Ren.

Carl clătină din cap.

— Voia să plecăm de acolo și s-a agățat de cea mai bună ocazie ca să ne închidă repede gura.

— Da. Așa ziceam și eu.

— Dacă ea e adjuncta managerului de la Daskeen Azul, atunci eu sunt bonobo. Ai văzut cum se mișca?

Rovayo aprobă, dând din cap, gânditoare.

— Tot mai crezi că sunt paranoic?

— Cred că...

Din senin, într-un colț al centrului comercial încă înconjurat de cumpărători, din mijlocul oamenilor împrăștiați, printre acordurile de muzică instrumentală dulceagă și murmure, un trecător panicat țipă, apoi silueta se repezi, înaltă și subțire, cu chipul deformat în jurul urletului scos din adâncul plămânilor, cu ochii căscați de ură și sclipirea metalică a unei macete hăcuind.

Capitolul 37

Scott Osborne văzuse și auzise suficient.

Aproape cinci luni se stat pe ace, așteptând, pentru că așa îi spusese Carmen că avea să fie.

Luni în care *Bulgakov's Cat* se învârtise în sus și-n jos pe coasta Americilor, fără a zări linia uscatului, aflată mereu dincolo de orizont, asemenea hărțuielii promise de Carmen, care încă nu începuse.

Luni în derivă. Scott nu văzuse niciodată cu adevărat oceanul înainte de a veni în Rim, iar să trăiască plutind în mijlocul lui, săptămână după săptămână, fără uscat, nu i

se părea firesc, nu i se păruse niciodată. Suporta pentru că trebuia și pentru că atunci când Carmen venise la el i se păruse că merită. După aceea, întins alături de ea, crezuse că simte furtuna apropiindu-se și o acceptase cu aceeași durere confortabilă pe care o simțise vara trecută când plecase la Bozeman cu intenția de a fugi peste graniță. Era senzația că ți se scurge timpul, conștiința bruscă a tuturor lucrurilor pe care de obicei le iei drept sigure, a tuturor lucrurilor care în curând vor dispărea.

Dar furtuna nu venise.

În schimb, așteptau, iar viața la bord căpătase aceleași proporții deprimante ca viața în orice alt loc încercai să supraviețuiești și care nu era acasă. Se învârtea prin Daskeen Azul, căutând lucruri de făcut și acceptând orice muncă i se dădea. Se ferea să-i iasă în cale străinului – chiar și acum, când învățase să-i spună Merrin, când genunchii nu-i mai tremurau în momentul în care priveau în ochii lui adânciți în orbite – și nu punea întrebări când Merrin și Carmen dispăreau împreună pentru lungi perioade de timp. Dar ceva se întâmplase cu entuziasmul pe care îl simțise cu luni în urmă la baza aeriană pustie, și era ceva rău.

Nu voia să creadă că era lipsă de credință, nu iarăși. Acum se ruga mai mult decât se rugase vreodată acasă, și cel mai mult se ruga pentru îndrumare, pentru că ceea ce i se păruse atât de limpede la baza aeriană, cu capul încă bandajat și frica proaspătă în inimă, făcea loc, încet dar sigur, unui amestec de voci conflictuale în același cap și în aceeași inimă. *Știa* că judecata era aproape, la început îi adusese o superioritate aproape încrezută față de ceilalți muncitori și comercianți de la bordul lui *Cat,* când îi privea trăindu-și în ignoranță ceea ce probabil erau ultimele

luni ale vieții lor. Dar asta trecuse repede. Acum, aceeași binecuvântată ignoranță îl rodea ca o cizmă prea strâmtă, iritând ceva din adâncul sufletului său și făcându-l să vrea să-i apuce de gât atunci când treceau ca niște oi prin fața vitrinelor sclipitoare ale magazinelor sau stăteau în pauze, în măruntaiele lui *Bulgakov's Cat*, râzând zgomotos și strigând ca niște retardați povești despre ce i-ar face acelei târfe cu trup de șarpe, Asia Badawi, dacă ar ajunge vreodată cu ea într-un ascensor. Voia să-i sugrume, să-i pălmuiască, să le strivească satisfacția idioată, să le urle în față: „Nu înțelegeți, e timpul! El vine, nu vedeți? Veți fi cântăriți și vă veți dovedi nedemni!"

Își ascundea impulsul în adâncul sufletului său. Se ruga pentru răbdare, vorbea cu Carmen.

Dar în acele zile nici Carmen nu mai era refugiul care fusese odată. Când se culcau împreună simțea uneori la ea o nerăbdare în timpul actului, ca și cum el ar fi fost un ghem neplăcut de alge, în jurul unei geamanduri de pe domeniile Ward. De câteva ori se răstise la el după – desigur că-și ceruse imediat scuze, îi spusese că-i pare rău, era obosită, da, și ea era obosită să tot aștepte, dar așa trebuia să fie, era calea cea dificilă pentru, ăăă, cei drepți.

Și mai era și Merrin.

Acum teama că-și va pierde credința îl izbi cu adevărat, urcându-i pe brațe, ridicându-i părul cu o mângâiere fantomatică. Făcu să-i transpire palmele și îl lovi cu o spaimă rece, ca și când ar fi stat pe marginea unei prăpastii. *Dacă se înșela?* Dacă se înșela Carmen, dacă se înșelau toți? Merrin lipsea atât de mult, iar Scott nu avea cum să știe ce făcea în tot acel timp. Dar când era acolo nu simțea prezența Mântuitorului, a Regelui Cerurilor revenit în triumf. Era mai degrabă ca și cum ar fi petrecut

în virtual cu o interfață dezbrăcată, una din acele modele schematice cumpărate pe sub mână și personalizate, așa cum făceau întotdeauna puștii cu care împărțise cândva un pat în Freeport.

Merrin vorbea puțin, răspundea și mai puțin la întrebări, stătea mai mult învăluit în propria-i tăcere, privind marea de pe orice loc mai înalt. Parcă nici el nu ar mai fi văzut niciodată oceanul, și pentru un timp acest fapt îi dădu lui Scott un sentiment călduț de camaraderie cu celălalt bărbat. Se gândea că asta ar fi putut însemna că putea fi un discipol mult mai meritous.

Știa, desigur, că trebuie să-l lase pe Merrin singur; asupra acestui lucru Carmen fusese categorică. Dar pe coridoarele străfmte și în spațiile de depozitare ale Daskeen Azul întâlnea din când în când ochii străinului și privirea de răspuns nu făcea decât să-i dea fiori. Și nu-i spusese lui Carmen, nu îndrăznise să-i spună, de momentul în care venise în spatele lui Merrin atunci când veghea asupra oceanului și spusese, cu o voce pe cât de calmă și respectuoasă reușise: „Da, și pe mine m-a prins așa când l-am văzut prima dată. Pur și simplu nu părea posibil, atât de multă apă într-un singur loc." Iar Merrin se răsucise brusc spre el ca unul dintre durii de la bar căruia tocmai i-ar fi vărsat băutura, numai că mai repede, cu o viteză inumană. Nu spusese nimic, absolut nimic, doar se uitase urât la el, cu aceeași privire goală și rea pe care o avea și Nocera câteodată – la fel, dar nu tocmai la fel, pentru că atunci în ochii lui fusese ceva atât de profund, atât de rece, atât de distant, încât indiferent ce ar fi crezut Scott despre acel bărbat, se convinsese că vorbele lui Carmen Ren erau adevărate, că Merrin trecuse într-adevăr peste un spațiu pe care nimic uman nu-l poate traversa neprotejat. Se uitase

înapoi în acei ochi timp de-o fracțiune de secundă, atât cât suportase, și simțise răceala din ei suflând asupra lui, ca și cum privirea lui Merrin ar fi fost o ușă deschisă spre vidul pe care-l traversase că să ajungă acolo.

Scott tresărise și se întorsese murmurând scuze pe jumătate inteligibile.

„Se mișca precum un șarpe."

Îndepărtându-se, îl auzise pe Merrin spunând ceva care suna ca „mulgătoare", știuse că nu putea fi acel cuvânt și încercase să-și scoată întâlnirea din minte. Dar felul în care străinul se întorsese spre el, iuțeala veninoasă a acelei mișcări n-o putea uita. „Se mișcase precum un șarpe", îi trecu rapid prin minte, ca picurii unei otrăvi. Venea în contradicție cu ceea ce voia el să creadă.

„Judecată înseamnă exact ceea ce spune acest cuvânt", îi avertizase întotdeauna pastorul William. „Credeți că Domnul va veni ca unul dintre acei liberali cu inimi sângerânde de la ONU și ne va face să ne iubim unii pe alții? Nu, domnilor, va veni cu judecată și răzbunare pentru cei care pângăresc darurile Lui. După cum se spune chiar în Carte", zisese fluturând Biblia mare, neagră, cu coperte moi. – «Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie». Da, când va veni Domnul, El va fi plin de mânie și aceia care nu au ținut drumul dreptății vor cunoaște teroarea judecății Lui."

Scott putea accepta teroarea, o putea înțelege, dar oare Mântuitorul omenirii chiar se mișca precum un șarpe?

Întrebări și îndoieli, încolăcindu-se și descolăcindu-se în capul lui, și Carmen retrăgându-se, acum din ce în ce mai rece, de fiecare dată când se culcau împreună, îndepărtându-se de el. Recent, se întâmplase pur și simplu

să nu-l vrea, să-l alunge, cu scuze din ce în ce mai puțin convingătoare. Putea să vadă că se apropia vremea când...

În schimb, venise omul negru.

— Nu te băga, se răsti Carmen la el, îmbrăcându-se în grabă. Să nu faci nicio mișcare fără să-ți spun eu, bine?

Ajunsă în ușa micului apartament de pe puntea inferioară se întoarse, îndulcindu-și vocea cu un efort care i se citea pe față.

— Îmi pare rău, Scott. Doar că... știi cât de greu e pentru toți. Lasă-mă pe mine să mă descurc. O să fie bine.

Însă el se uită pe monitoare și îl văzu pe omul negru. În mintea lui nu mai era nicio îndoială; simți bubuitul certitudinii în sânge. Omul negru, trădându-se prin aroganța sa. „Eu nu sunt polițist, Ren. Nu face greșeala asta cu mine. Eu sunt aici pentru Merrin. Dacă nu mi-l dai tu, o să trec peste tine ca să ajung la el. E alegerea ta, dar într-un fel sau altul tot o să se întâmple."

Scott simți cum confuzia de mai înainte i se risipește. Simțea convingerea recâștigată ca pe o bucurie care-i punea un nod în gât, ca pe o pulsație în membre.

Iar Carmen nu arăta nicio frică – inima îi crescu de dragoste și mândrie pentru ea –, dar el știa ce groază trebuia să simtă, stând singură acolo, înfruntând întunericul. Carmen, suficient de curajoasă ca să păstreze tăcerea în fața amenințărilor omului negru, să-i suporte prezența, dar nu suficient de puternică să facă ceea ce trebuia făcut.

„Avem de jucat un rol în asta, Scott. Tu ai un rol."

Iar acum știa care anume.

Maceta era lipită de un panou aflat sub pat. Nu-i spusese lui Carmen, dar știuse cum avea să se întâmple, dușmanul spărgând ușa ca polițiștii ONU fără chip, cu

fețele acoperite de căști, din *Timpul Sfârșitului*, volumul I, nr. 56, trăgându-i din paturi goi și lipsiți de apărare.

El n-o să se lase dus așa.

Se îmbrăcă, își trase pe el o pelerină de punte de lungime medie, cu logo-uri Daskeen Azul pe spate și pe mâneci. Scoase maceta de pe placa adezivă și o îndesă pe dedesubtul hainei, sub braț. Se verifică în oglindă și văzu că mergea – nu destul cât să treacă de o ușă cu control de securitate, dar în mulțimea nesfârșită de pe punțile comerciale era mai mult decât suficient ca să-i permită să se apropie.

Restul era în mâinile lui Dumnezeu.

Privi în oglindă, văzu hotărârea tensionată pe care chipul lui o reflecta, și pentru o clipă fu ca și cum ar fi fost El, Merrin, privind din spatele ochilor lui Scott, împrumutându-i forța voinței de care avea nevoie.

Scott murmură rapid o rugăciune de mulțumire și ieși să-l înfrunte pe omul negru.

Fu din nou la fel ca în cazul blestemaților de câini saudiți. Ca Dudeck și arienii. Carl văzu ochii, se fixă din instinct asupra lor, și era aceeași lipsă de expresie, aceeași ură concentrată care îi umplea. Cine dracu'...

Nu avea timp. Maceta coborî. Atacatorul era un bărbat masiv, înalt și cu mâinile lungi, iar reacția se impunea de la sine.

Carl se aruncă înainte, în interiorul arcului hăcuitor, bloc și lovi cu piciorul, aducând lupta la nivelul solului.

Împotriva tuturor așteptărilor, celălalt bărbat flutura din mâini ca un gândac întors cu burta în sus. Carl porni cu un cot, o lovitură paralizantă în față, o priză *tanindo* pe brațul cu maceta; răsuci, iar arma căzu zăngănind. Un

genunchi se ridică, lovindu-l în testicule, nu cu toată forța, dar suficient ca să-i reducă puterile la jumătate. Celălalt bărbat urla la el – insulte bizare și ceva ce suna ca o incantație religioasă. Mâinile îi căutau gâtul, ca niște gheare. Nu era niciun stil de luptă cunoscut de Carl. Fandă, așteptându-se la o capcană. Primi în schimb o reacție slabă.

Făcu ceea ce era de la sine înțeles: apucă un deget și îl trase într-o parte până trosni. Invocația se întrerupse cu un răcnet.

Un picior lung se repezi spre el, dar îl devie și continuă să-i țină degetul rupt, răsucindu-l și mai mult.

Atacatorul răcni din nou, zbătându-se ca un pește prins în harpon. Carl avu timp să privească din nou în jos, spre ochii lui, și nu citi în ei că ceda. Îl izbi în gât din lateral, retrăgându-se puțin în ultima clipă – trebuia să discute cu tipul ăsta.

Lupta se stinse.

Rovayo se învârtea, cu pistolul pregătit, îndreptat asupra trupului nemișcat de pe jos. Carl mârâi din cauza durerii din testicule și aruncă o privire ironică spre pistol.

— Mulțam. Puțin cam târziu pentru ăsta.

— E mort?

— Încă nu.

Carl se ridică în picioare și gemu din nou, privind în jur. Mulțimea adunată se dădu înapoi.

— E numai el, hm?

— Așa se pare.

Rovayo înălță un braț, arătându-le celor care priveau hololegitimația din palmă.

— RimSec, declară ea ca o provocare. E cineva aici care lucrează la pază?

Ezitări, apoi un ins în uniformă, cu trăsături dure de samoan, își făcu loc printre ceilalți.

— Eu.

— Bun, ești împuternicit.

Îi citi numele pe plăcuța de pe piept: Suaniu.

— Anunță, cheamă ajutoare. Ceilalți, faceți loc.

Pe jos, atacatorul lui Carl tușea și se tăvălea. Toți se uitau. Carl își dădu subit seama că era tânăr, chiar mai tânăr decât fusese Dudeck. Abia trecuse de douăzeci de ani. Aruncă o privire în jur și descoperi mai multe scaune și mese din fibră de carbon în jurul unei tejghele cu sushi care fusese închisă peste noapte. Îl săltă pe băiat de reverele hainei și-l târî spre cel mai apropiat scaun. Mulțimea se dădu la o parte din calea lor. Ochii băiatului se mișcară, neliniștiți. Carl îl trânti pe scaun, îl ținti acolo, apoi îl plesni cu putere peste față.

— Numele?

Băiatul se sufocă, încercă să-și frece gâtul acolo unde îl nimerise în plin lovitura năucitoare a lui Carl. Omul negru îl plesni din nou.

— Numele, repetă el.

— Nu poți face asta, se auzi din mulțime un glas de femeie, cu accent australian.

Carl întoarse capul și o descoperi în apropiere. O cumpărătoare elegantă, cu piele măslinie, la vreo cincizeci de ani, slabă ca un băț. Câteva sacoșe, niște pachete în ocru și verde, cu mânere de sfoară neagră și reclame sclipitoare ale unor francize, cu litere negre, thailandeze, peste ocru.

Buzele i se curbară.

— N-ar trebui să te duci să-ți cumperi niște pantofi?

— Ia mai du-te dracului, băi!

Nu dădea înapoi.

— Aici nu e Rim. Nu ne poți călca așa în picioare.

— Mulțumesc, o să țin minte asta.

Carl se întoarse la băiatul de pe scaun și îl pocni cu dosul palmei, umplându-l de sânge.

— *Numele.*

— Marsalis, zise Rovayo, de lângă el. Destul!

— Crezi?

Vocea ei coborî până la șoaptă.

— Are dreptate, aici nu e Rim. Nu putem duce lucrurile mai departe de-atât.

Carl privi în jur. Paznicul samoan vorbea la un telefon, dar îi privea fix pe băiat și pe negrul de lângă el. Iar mulțimea se dăduse înapoi când o ceruse Rovayo, dar rămânea pe loc. Carl presupuse că poate unul din zece văzuse cu adevărat bătaia, și chiar mai puțini atacul cu maceta care îl precedase. Scenariul era deschis pentru interpretări.

Ridică din umeri.

— Pistolul e la tine.

— Da, așa e. Și nu am de gând să încep să împușc oamenii cu el.

— Nu cred că se va ajunge la asta.

— Marsalis, las-o baltă. Eu nu...

O tuse bolborosită. Băiatul se zbătu în scaun, apucându-se de brațele din fibră de carbon. Privirea îi era fixată pe fața lui Carl.

— Omul negru, zise el scuipând vorbele.

Carl privi într-o parte către Rovayo.

— E perspicace micul ticălos, nu-i așa?

Polițista din Rim făcu o grimasă și se plasă între Carl și scaun. Îi arătă băiatului hologramă RimSec.

— Vezi asta? Știi în ce necazuri ai intrat, fiule?

Băiatul îi răspunse cu o privire urâtă.

— Știu că minți pentru el. Autoritatea Babilonului și minciuni negre care îi acoperă pe slujitorii Satanei. Știu cine e stăpânul tău.

— Of, minunat.

— Marsalis, taci o clipă.

Rovayo închise palma, puse pistolul în toc și îl scrută pe prizonier cu mâinile în șolduri:

— Ești din Jesusland, nu-i așa? Ai sărit gardul? Ai idee cât de repede te pot trimite înapoi acolo?

— Nu răspund în fața legilor voastre. Nu mă plec în fața lui Mammon și Belial. Eu am fost ales.

În lumina cristalină a centrului comercial, chipul băiatului era palid și ud de transpirație.

— Am trecut dincolo.

— Cu siguranță, zise Carl plictisit.

— Marsalis!

— Hei, nu la *tine* s-a repezit cu porcăria de macetă.

Băiatul încercă să se ridice. Rovayo îl împinse în piept cu brațul întins, nerăbdătoare, făcând scaunul să alunece puțin în spate când el se prăbuși la loc.

— Stai jos, îl sfătui ea.

Furia izbucni în ochii lui. Glasul i se ridică.

— Sunteți *falși judecători. Falși făuritori de legi, cămătari, cufundați în păcatele puturoase ale cărnii și corupției.*

Parcă ar fi vomitat ceva demult reprimat.

— *Nu mă veți face să rătăcesc calea, nu veți...*

— Vrei să-l fac să tacă?

— *...învinge, eu sunt mai presus de capcanele voastre. Judecata...*

— Nu, nu vreau. Vreau...

— *...vine. El este aici! El trăiește, în carne și oase,* printre noi! *Voi îl cunoașteți drept Merrin, dar nu știți* nimic, *el este...*

Tirada slăbi puțin, își pierdu o parte din furia sfredelitoare, iar Carl și Rovayo se holbau amândoi la băiat cu un interes reînnoit.

— *...Conducătorul Legiunilor Cerului,* sfârși el nesigur.

— Merrin e *aici*? izbucni Carl. La bordul lui *Cat*? Acum?

Buzele băiatului se strânseră. Carl schimbă niște priviri cu Rovayo. Ea își căută telefonul.

— Poți izola locul ăsta?

— Asta fac.

Forma deja numărul. Duse telefonul la ureche și se uită la el în timp ce asculta.

— Alcatraz poate autoriza blocarea traficului de intrare și ieșire de pe *Cat*. S-ar putea să sculăm din pat câțiva oameni pentru asta, dar...

Telefonul țiui datorită protocoalelor de ecranare, apoi se auzi o voce. Rovayo interveni peste ea.

— Alicia Rovayo, Cazuri Speciale. Identifică-mă, apoi dă-mi-l pe ofițerul de serviciu de la Alcatraz.

Pauză. Ostentativ, Carl se întoarse cu spatele la băiatul de pe scaun. Întrebă detașat:

— O să primim susținere prin satelit?

Rovayo aprobă cu o mișcare a capului.

— Trebuie să fie ceva deasupra. Unul dintr-ai noștri, sau unul pe care să-l putem închiria. De obicei, cazurile Speciale pot. Alo? Da, sunt Rovayo, ascultă...

— Hei! Nu!

Carl nu avu cu adevărat nevoie de strigătul anonim. *Tanindo,* așa cum îl învățase de la Sutherland, funcționa

la un nivel superior al simțului de proximitate, iar meshul îl făcea și mai susceptibil. Îl simți pe băiat ridicându-se din scaun fără să fie nevoie să se întoarcă să-l vadă. Se întoarse oricum, lejer, și surprinse cu coada ochiului tentativa de evadare, cu aceeași luciditate care îl salvase de la atacul cu maceta. Băiatul era deja în afara razei de acțiune a brațului său, căutându-și adăpost pe o alee. Picioare încordate, capul aruncat pe spate, un efort brusc și disperat pentru a prinde viteză. Nu era rău, având în vedere situația.

O văzu pe Rovayo înțepenind, încetând convorbirea cu Alcatraz. Își căută pistolul. El îi puse mâna pe braț ca s-o liniștească și clătină din cap.

— Lasă-l. Mă ocup eu.

— Dar tu...

— Relaxează-te. E meseria mea să fug după idioți.

Se întoarse. I-ar fi plăcut pistolul, dar nu era timpul să discute despre asta...

— O să scape, strigă australianca.

Carl îi aruncă o privire ucigașă, apoi se puse în mișcare. O alergare ușoară, pregătind un sprint, acumulând viteză și motivație – intensitatea concentrată a vânătorii.

Era timpul să-l găsească pe Merrin și să-l doboare.

Capitolul 38

Complet trează, terminată din cauza decalajului orar, astfel încât nici măcar synul nu mai reușea s-o facă să se adune, stătea la fereastra camerei de hotel, privind în gol peste golf. Privilegiul COLIN – apartamente la etajele superioare, vedere neobstrucționată. Luminile mărșăluind pe Bay Bridge îi conduceau privirea inexorabil către

locul unde propriile lumini ale Oaklandului sclipeau de la marginea apei în sus, pe dealuri.

„Ce căcat ieftin!"

Norton voise să dea ordin de căutare și reținere în tot orașul, dar nici ea, nici Coyle nu fuseseră interesați. Amândoi știau foarte bine unde era Marsalis, iar faptul că, practic, lipsea fără autorizație era cea mai mică problemă. Rovayo nu răspundea la telefon, iar semnificația acestui fapt ieșea la iveală pe fața celuilalt polițist ca vânătăile după o bătaie pe stradă. Sevgi nu era sigură dacă Rovayo și Coyle fuseseră vreodată un cuplu, dar erau parteneri și, de cele mai multe ori, asta era ceva mult mai profund. Miza era loialitatea – nu e neapărat necesar ca persoana pe care o accepți în pat să-ți salveze viața, atunci când vine momentul. Pe când era la NYPD, Sevgi avusese partea ei de relații nerecomandabile cu niște colegi, dar niciodată, absolut niciodată nu trecuse de această limită cu cineva care îi era partener, nu pentru că nu fusese tentată, ci pentru că ar fi fost o prostie. Ca și cum ai duce unul dintre vapoarele mari de patrulare din port în apele puțin adânci ale plajelor turistice cu nisip alb. Nu știi unde pot să intre și să se răstoarne.

„Nu ca acum, nu, Sev", se strâmbă disprețuitor synul la ea. „Pe ăsta îl ai sub control, nu-i așa? Ape adânci și chila plată, peste tot."

„Of, taci."

Nu era sigură de cât timp stătea acolo, absentă, în noaptea sclipitoare, când cineva începu să bată la ușă.

— Sevgi?

Clipi. Era vocea lui Norton, înfundată din cauza izolației fonice a ușii și ușor deformată.

Se instalaseră la barul hotelului cu ceva timp înainte abia se atinseseră de băuturi și nu vorbiseră prea mult. Cel puțin ei i se păruse că băuturile abia fuseseră atinse până când, din senin, el îi spusese încet: „E precum cocaina. Nu se creează mecanisme de apărare, pune prea multă presiune pe inima ta." Ea se holbase la el, conștientă că o prinsese cu ceva, dar incapabilă să dea vreun înțeles raț ional cuvintelor. „Nu știu la ce te gândești, Tom", răspunsese cu răceală. „Dar eu stau aici, gândindu-mă la Helena Larsen și că încă nu l-am prins pe ticălosul care a ucis-o." Era doar o jumătate de minciună.

Promisiunile pe care și le făcuse ei înseși și trupului mutilat, atunci, în iunie, cântăreau greu ori de câte ori le lăsa să iasă la lumină.

Așa că plecase din bar, părăsindu-l pe Norton cu un scurt „Noapte bună". Acum i se părea că el rămăsese acolo mult timp.

— Sev? Ești înăuntru?

Oftă și își dădu drumul de pe pervazul ferestrei pe podea. Merse până la ușă și o deschise. Norton se sprijinea de cadru cu un braț ridicat, nu atât de beat pe cât își închipuise ea.

— Da, sunt aici, zise ea. Ce se petrece?

El zâmbi.

— O să-ți placă la nebunie. Tocmai a sunat Coyle.

— Da?

Se întoarse, lăsând ușa deschisă.

— Intră! Și ce s-a întâmplat? A năvălit acasă la Rovayo și l-a scos cu forța pe Marsalis din patul ei?

— Nu, nu chiar așa.

Norton o urmă în cameră, așteptând până când ea se întoarse cu fața la el. Încă zâmbea.

Sevgi își încrucișă brațele.

— Deci?

— Rovayo și Marsalis au luat cu asalt în seara asta *Bulgakov's Cat*, au dat buzna în birourile Daskeen Azul și au făcut scandal. Cineva s-a simțit ofensat și s-a luat după Marsalis cu o macetă.

— *Ce?*

— Exact. Rovayo a cerut la RimSec blocarea întregului ponton, iar Marsalis se află undeva, în burta bestiei, vânându-l pe artistul cu maceta, pentru că el crede că totul face parte dintr-o conspirație care îl va conduce la Merrin.

— Of, cred că glumești, fir-ar al dracului.

— Aș vrea eu.

— Bun, unde e Coyle?

— Acum vine încoace. Se îndreaptă spre locul petrecerii cu un detașament de bătăuși din forțele de ordine publică ale RimSec după el. Am cam insistat să treacă pe aici și să ne ia și pe noi.

Sevgi își luă geaca de pe pat și și-o trase pe umeri.

— Ar fi trebuit să se mulțumească numai cu ea, mormăi, apoi își aminti brusc că nu mai era singură.

Norton se prefăcu că nu aude.

În măruntaiele lui *Bulgakov's Cat*, Carl simți dintr-odată o ușurare bizară. Cel puțin acolo nu erau magazine.

Memoria pe termen scurt îi aduse un potop de imagini cu bulevarde nesfârșite, cu pavaj neted și fațade schimbătoare, atât de multe încât individualitatea lor sfârșea prin a se contopi în tipare de interes perceptibile. Haine sub sticlă, exponate de muzeu în culori sobre sau țipătoare, în

funcție de prada pe care erau făcute s-o atragă. Mici fragmente de tehnologie sub luminile sclipind slab. Mâncare și băutură, așezate în grămezi holo-realiste abundente, imitând imaginea fantomă a unui comerț stradal.

Psihochimicalele explodau pe holodisplay-uri în dimensiuni la care fragmentele și moleculele din care erau formate începeau să semene cu piesele fetiș din magazinele de electronice. Servicii și bunuri intangibile, vândute în imagini cinematice largi, care nu ofereau aproape nicio conexiune inteligibilă cu produsul. Nivel după nivel de astfel de lucruri, alee după alee, un labirint de coridoare, ascensoare și scări rulante, toate luminoase și nesfârșite.

Le ignoră și îl urmări pe băiatul cu maceta, ținându-se atât de aproape pe cât îi permitea mulțimea rară de plimbăreți nocturni.

Învățase cu mult timp în urmă că atunci când cineva neantrenat este urmărit, în primele faze ale urmăririi se uită des în spate, dar prinde rapid încredere că urmăritorul nu e prin apropiere. Presupunea că e o tendință evolutivă – dacă marele prădător nu te prinde în primele câteva minute, probabil ai scăpat. În orice astfel de eveniment, șmecheria era să stai în urmă și să lași prada să-și construiască această încredere, apoi să strângi lațul și să o urmezi până te duce acolo unde vrei să ajungi. Rareori dădea greș.

Desigur, i-ar fi plăcut să aibă mai multă acoperire. Cumpărătorii întârziați erau rari și, ceea ce înrăutățea lucrurile, erau un amestec tipic de Rim, adică fețele albe sau negre erau mai puțin comune decât ale asiaticilor și hispanicilor. Iar băiatul cu maceta părea să aibă o curioasă fixație asupra culorii pielii lui Carl. Putea să fie antica, obișnuita ură de rasă – la urma urmelor, băiatul venea din Jesusland și bolborosea prostii religioase pe măsură, astfel

că orice era posibil – dar chiar și dacă nu era, băiatul cu maceta s-ar fi uitat înapoi după o figură neagră și nu erau prea multe în mulțime. Carl voia ca el să vadă câteva, să fie brusc îngrozit, apoi ușurat, când imaginea dispărea. Cu cât mai des se întâmpla asta, cu atât mai des reacția adrenalinei băiatului la o figură neagră ar fi scăzut și el s-ar fi relaxat tot mai mult.

Rămase în urmă, se folosi de suprafețele reflectorizante, de narcisismul înregistrărilor și redărilor camerelor din mall, și urmări cum răsucirile și privirile frenetice aruncate în spate de prada sa se reduc la o înaintare mai lentă, dar hotărâtă, prin mulțime. Rotirile întregului corp au devenit frecvente priviri aruncate peste umăr, apoi n-au mai fost nici măcar frecvente. Carl înaintă, rămânând în spatele grupurilor de oameni și mergând cu genunchii îndoiți acolo unde nu era nimeni mai înalt decât el care să-l acopere.

Apoi magazinele se terminară.

Coborau încet, dar sigur, folosind scări lucioase de marmură și ascensoare ciudate, ca niște cutii de bijuterii, mereu în jos. La început, Carl se gândi că s-ar putea să se întoarcă la Daskeen Azul, dar ajunseseră deja prea jos pentru asta, iar el nu credea că băiatul avea priceperea sau istețimea să folosească o pistă dublă. În vitrine, prețurile scădeau. Spații libere de închiriat începură să se interpună printre magazinele ocupate. Holodisplay-urile erau proaste, mărfurile și modul de vânzare mimau fără prea mare succes calitatea de pe puntea superioară. Serviciile oferite deveneau tot mai insalubre, sau cel puțin mai prost ambalate. „Avem Killbitch", văzu scris cu un neon ieftin – nu era sigur la ce se referă, nu era sigur că-și dorea așa ceva. În altă parte, cineva desenase cu spray un imens dreptunghi

gol pe vitrina de sticlă a unui spațiu neocupat și îl umplusc cu aceste cuvinte: „Cumpără Consumă Mori – o operă de artă demnă de urmărit". Nimeni nu o curățase.

Băiatul făcu stânga ieșind din fluxul de cumpărători și o luă pe altă scară – de data asta, era un obiect utilitar din metal nelustruit și nimeni altcineva nu o mai folosea. Când Carl ajunse lângă ea, auzi în puț zăngănitul pașilor prăzii.

„Fir-ar să fie!"

Așteptă până când sunetul metalic al pașilor încetă, apoi coborî după el, încercând să facă cât mai puțin zgomot. La fundul puțului se pomeni într-o secțiune de locuințe ieftine, cu uși de siguranță simple, verzi, fixate în pereții de un gri-mat, ale căror graffiti mâzgălite păreau aproape o ușurare. O vibrație constantă a structurii sugera prezența unor motoare puternice pe undeva, prin apropiere. Pe jos era murdar, cu pete și porțiuni prăfuite care trosneau sub picioare, cu mormane bine delimitate de resturi, măturate fie de mașinile mecanice de curățenie, fie, probabil, de rezidenții înșiși. O dovadă clară, dacă mai avea nevoie, că sistemele de nano-igienă nu ajungeau prea des acolo, jos. Presupunea că că asta era valabil pentru oricine altcineva care nu locuia acolo sau nu cunoștea vreun localnic.

Ceea ce, desigur, era perfect pentru Merrin.

Coridorul era pustiu. Șiruri după șiruri de uși închise – și nici urmă de băiatul cu maceta.

În față se deschideau coridoare spre stânga și spre dreapta; iar povestea se repeta când ajunse la ele și cercetă perspectiva murdară pe care o ofereau. Tensiunea meshului se scurgea încet, pe măsură ce-și dădea seama că prada lui intrase în pământ. Reținu senzațiile cât de mult putu,

coborând prin pasajul din stânga, cu auzul încordat dincolo de vibrațiile motoarelor, în căutarea sunetelor de voci sau pași. Foarte conștient – „știu, la dracu', știu" – că ușile pot avea camere de supraveghere și, ori de câte ori trecea pe lângă una, creștea riscul de a fi detectat dacă prada lui se afla într-unul dintre apartamentele din spatele lor, urmărind ecranul.

O făcu oricum. Poate că băiatul cu maceta pusese mâna pe o altă armă și era pregătit să-l ucidă pe omul negru.

Găsi o hartă a zonei, prinsă de un perete la următoarea intersecție, o studie și își făcu o idee despre cum arăta teritoriul. Peretele de lângă hartă oferea traducerea prin intermediul unor graffiti: „Mă tem că te afli aici – descurcă-te!" Zâmbi fără să vrea și se retrase pe drumul pe care venise, intenționând să caute cu atenție – să-și facă de lucru până când RimSec intra acolo în forță. Nu putea decât să spere că izolarea era eficientă.

În spatele lui, zgomotul unei uși desfăcându-și zăvoarele. Se răsuci, pregătindu-și o poziție de luptă, când o văzu pe femeie ieșind cu spatele prin ușa deschisă. Purta o salopetă informă, cu un logo pe care nu-l recunoscu, și avea părul creț adunat strâns într-o bentiță. Ten de metisă, un joint neaprins îndesat în colțul gurii. Când se întoarse cu totul, el era din nou relaxat.

— Salut.

Ea îl cântări cu privirea din cap până-n picioare.

— Care-i problema, te-ai rătăcit?

— Ceva pe-acolo.

Își compuse un zâmbet pentru ea:

— Trebuia să mă întâlnesc aici cu un tip care lucrează la Daskeen Azul, dar cred că ori eu am luat-o prost, ori el.

— Pe bune?

Își dădu seama că ea se uita la geaca lui S(t)igma. Probabil corporația și ceea ce făcea ea nu erau cunoscute în mod obișnuit atât de departe în vest, dar, dacă nu erai imun la emisiunile de știri ale Americii continentale, era greu să interpretezi greșit stilul de haină și găitanele stridente de pe mâneci. Oftă.

— Caut de lucru, înțelegi, spuse mimând plictiseala. Tipul a zis că-mi poate face rost de câteva ore.

O altă evaluare scurtă. Femeia dădu din cap și scoase jointul din gură, apoi se întoarse și gesticulă cu el spre colțul cu harta.

— Vezi locul ăla, unde coridorul face la dreapta? O iei pe acolo, două străzi înainte, apoi prima la stânga. Te duce prin peretele despărțitor spre cala tribord. Cred că Daskeen are câteva locuri libere acolo. Nu ești departe – probabil ai coborât pe scara greșită de pe bulevardul Margarita.

— Așa e.

Lăsă pulsul reînnoit al meshului să se scurgă prin el ca o dorință.

— Mulțumesc mult.

— Pentru puțin. Uite, zise întinzându-i jointul. Dacă îți capeți slujba, sărbătorește.

— Hei, nu trebuie să...

— Ia-l odată.

Ținu mâna întinsă până când el îl luă.

— Crezi că eu nu am fost așa cum ești tu acum?

— Mulțam. Îți mulțumesc. Uite, mai bine...

— Sigur. Nu trebuie să întârzii la interviu.

El zâmbi și dădu din cap, se răsuci și se furișă rapid până la intersecție. Imediat ce dădu colțul, o luă la fugă.

— Cine e?

— Guava Diamond. Suntem descoperiți, Claw Control. Repet, suntem descoperiți. Trimisul cerului este în cel mai bun caz în pericol, în cel mai rău caz complet expus. Nu știu de-a ce dracu' vă jucați acolo, dar asta s-a întâmplat din senin. Nu avem nicio acoperire și nicio strategie de ieșire pentru care să pot garanta. Solicit evacuarea imediată.

Peretele despărțitor era din nanofibră neagră, lucioasă, curat, strălucitor și la fel de diferit față de pereții gri ai secțiunii rezidențiale cum era cămașa lui cumpărată de la Hilton față de geaca de pușcăriaș pe care o purta pe deasupra. Marcaje de un galben viu delimitau sasurile de acces. După cum arătau, puteau fi ușor închise la nivel molecular, balamalele și încuietorile făcând corp comun cu suprafața sasului, devenind un întreg impenetrabil. Trecu dincolo, înghiontit dintr-odată de amintiri de pe Marte. Îl izbi faptul că, încă de când coborâse de la nivelurile comerciale, locul îi aducea aminte de asta. De viața pe Marte. Chiar și camaraderia îndatoritoarei metise, cu jointului oferit gratis.

„Să nu credeți că o să vă lipsească toate astea", zicea Sutherland zâmbindu-le. „Dar o să vă lipsească, bețivanilor. Așteptați și-o să vedeți."

Dincolo se întindea cala tribord.

Mai fusese pe pontoane industriale de câteva ori înainte, dar întotdeauna uita ușor ce proporții aveau.

Când privea peste balustrada pasarelei pe care pășise avea senzația că vede un imens banc de testare dintr-o fabrică de telecabine. Spațiul de încărcare era o pantă de cincizeci de metri care se ridica din ocean, cu un acoperiș

vast din aceeași nanofibră ca peretele despărțitor, arcuit la o înălțime atât de mare încât ar fi putut să fie cerul nopții.

Decupate în bază, mai mult de zece cale de lansare acționate de cabluri se ridicau din apă spre fundurile magaziilor suspendate pe care le deserveau. Cablurile de nanofibră sclipeau pe canalele lor ca niște frânghii de abanos, noi și părând ude în strălucirea crudă a luminilor LCLS de deasupra. Poziționate în diverse puncte, între intrările de dedesubt ale magaziilor și mare, platforme suspendate solide susțineau o varietate de ambarcațiuni marine fixate pe calele de lansare respective. O dantelărie de pasarele și scări din oțel urcau pe laturile depozitelor pentru mentenanță și se agățau de marginile exterioare ale dispozitivelor din partea de sus a docului. Macarale și piloni se înălțau de pe suprafețele în pantă. Siluete punctiforme mișunau prin jur și strigăte slabe pluteau în toate direcțiile prin aerul rece ca al unei peșteri. Carl cercetă acoperișurile magaziilor în căutarea logoului Daskeen Azul, îl găsi pe a șasea unitate din șir și începu să alerge.

— Guava Diamond?

— Încă pe poziție.

— Nu avem posibilitatea să vă ajutăm, Guava Diamond. Repet, nu avem posibilitatea să vă ajutăm. Sugerăm...

— Ce? Mâncător de căcat bonobo ce ești, mai bine mi-ai spune că am înțeles greșit.

— Aici întâmpinăm probleme de control. Nu putem acționa. Îmi pare rău, Guava Diamond. Sunteți pe cont propriu.

— O să vă pară al dracului de rău dacă reușim să scăpăm teferi din asta.

— Repet, Guava Diamond, nu putem acționa. Sugerăm să implementați Lizard imediat și să fugiți de pe Bulgakov's Cat *cât mai puteți. S-ar putea să mai aveți timp.*

Pauză.

— Fir-ar al dracului, ești un om mort, Claw Control.

Șuierat static.

Carl ajunsese aproape la unitatea Daskeen Azul când cablurile care duceau la ea prinseră brusc viață.

Luminile mișcătoare de pe nanofibra neagră aflată în canalul ei aduceau mai degrabă a ceva care se topește și curge decât a mișcare adevărată. Sezisă schimbarea după zgomotul făcut de motor când cablurile începură să ridice încărcătura.

Undeva, la capătul cablurilor, un minisubmarin apăru pe platforma lui suspendată și începu să urce.

„Să-i dăm drumul!"

Încă se afla la nivelul inițial de acces pe care intrase, în spate și la trei metri deasupra acoperișului șirului de magazii. Scări lungi și înguste plecau de pe pasarela pe care stătea el, coborau printre unități și se uneau cu o rampă de la nivelul inferior care trecea pe lângă toate magaziile. Porni de pe nivelul de acces spre ușile și trapele care duceau în interiorul dispozitivelor. Mai jos, alte serii de scări șerpuiau și se conectau cu pantele pe care erau construite calele de lansare.

Pe acoperișul unității Daskeen Azul se găseau trape, dar erau, cel mai probabil, închise din interior și, chiar dacă nu ar fi fost, să intre în felul acesta ar fi însemnat cea mai bună cale de a fi împușcat în dos. Carl încetini,

alergând ghemuit, ajunse la colțul magaziei și începu să coboare pe scările de pe o latură a ei.

Prin perete, murmurul motorului troliului răzbătu până la el. În suprafața de aliaj ondulat se deschideau câteva ferestre mici, iar în partea de jos a scărilor era o ușă închisă. Nu se putea intra ușor. Făcu o pauză și își cântări opțiunile. Nu avea nicio armă și nicio idee despre ce era în interiorul unității. Habar n-avea cu câți angajați de la Daskeen Azul s-ar putea confrunta sau cu ce ar putea fi ei înarmați.

„Mda, deci aici e momentul când tu te retragi și aștepți cavaleria lui Rovayo."

Dar el deja știa că n-o să facă asta.

Se târî sub una dintre ferestre și își îți capul pe lângă ea, reușind să zărească o frântură din ceea ce era în interior, de cealaltă parte a peretelui. O podea curățată, carcase de șalupă depozitate și alte dispozitive mai greu de identificat, panouri LCLS revărsându-și lumina de pe pereți și tavan. Forma îndesată a troliului, la capătul calei de lansare – și alte patru siluete adunate laolaltă. Îți îngustă ochii – sticla era murdară, iar sistemul troliului acoperea destul de mult lumina dinăuntru. Toți cei patru purtau geci Daskeen Azul și fața pe care o putea vedea clar era a unui necunoscut, un bărbat. Dar cel din profil, aflat alături de el, era băiatul cu maceta, gesticulând frenetic în fața unei persoane pe care Carl o identifică drept Carmen Ren, după statură și atitudine, înainte să-i poată distinge fața. În mână avea un telefon pe care-l ținea în jos, fără a-l folosi.

A patra persoană stătea cu spatele la fereastră și avea păr lung, prins lejer într-o coadă care atârna sub gulerul gecii. Carl se uită la el și o greutate i se lăsă peste piept. Nu

avea nevoie să-i vadă fața. Privise aceeași siluetă îndepărtându-se de el, cu ochii minții n-djinnului de pe *Horkan's Pride*, în liniștea de mormânt a coridoarelor navei. Îl văzuse oprindu-se, întorcându-se și uitându-se în sus la camera de supraveghere, privind prin ea ca și cum ar fi știut că acolo era Carl.

Acum se uita în jur ca și când ar fi fost strigat.

Carl își trase capul înapoi, dar nu înainte de a vedea trăsăturile scobite, acum poate cu ceva mai multă carne pe oase, însă cu aceiași obraji colțuroși, cu aceeași privire fixă și goală. Verifica ușa, răsucindu-se cu o intuiție provocată de greutatea privirii lui Carl.

Allen Merrin. Întors acasă de pe Marte.

Carl se retrase până la scară, spumegând. Cu pistolul Haag, pistolul lui Rovayo, *orice* pistol, ar fi năvălit pur și simplu prin ușă și ar fi terminat cu toate. Meshul și instinctele de treisprezece ale lui Merrin, reflexele de luptă ale lui Carmen Ren și numărul necunoscut de angajați de la Daskeen Azul – indiferent ce arme ar fi putut avea cei patru – n-ar fi contat. Ar fi umplut aerul cu gloanțe încă de la început, căutând să atingă cât mai mult trupurile, și ar fi curățat mizeria mai târziu.

Neînarmat, avea să sfârșească mort.

„Unde dracului sunteți, RimSec?"

Îi reveniră în minte cuvintele lui Rovayo: „Alcatraz poate autoriza blocarea traficului de intrare și ieșire. S-ar putea să sculăm din pat câțiva oameni pentru asta, dar..."

„Dar nimic. Merrin și amicii lui o să scape înainte ca adormiții de la RimSec să se spele pe ochi..."

Submarinul urca pe cala de lansare.

Și se opri.

Carl privi în jos prin dantelăria de oțel a rampei pe care stătea. Leagănul se afla încă la o distanță de vreo douăzeci de metri în josul pantei, încremenit acolo. În interiorul magaziei de andocare, motorul mergea în continuare, dar sunetul lui se modificase. Negrul de abanos al cablului încremenise în canalul său. Troliul era deconectat.

Se uită peste tot pe rampa de încărcare și pretutindeni era aceeași poveste. Nicio mișcare: niciun cablu nu mai funcționa.

Blocat. Fusese nedrept cu RimSec.

Simți ce avea să se întâmple cu o fracțiune de secundă înainte. Se desprinse de perete, schimbându-și poziția cu una de luptă, și atunci ușa din fața lui se deschise, la trei trepte mai jos. Meshul bubui în interiorul lui. Ren ieși, cu ceilalți bulucindu-se în urmă.

— ...smulgeți opritoarele platformei suspendate și coborâți-o. Nu e altă...

Ren îl văzu. Carl sări.

Numărul oponenților fu în avantajul lui. O izbi pe Ren, făcând-o să zboare înapoi pe pasarelă și să cadă. Băiatul cu maceta răcni și se repezi la el, dar în van. Carl pară, îi blocă un cot și îi făcu vânt peste ceilalți doi bărbați din spatele lui. Toți trei se împleticiră în spațiul îngust al ușii. Angajatul anonim de la Daskeen Azul scânci și flutură stângaci o armă cu o singură mână, strigând: „Dă-te la o parte, dă-te dracului la o parte". Carl identifică arma drept una pentru rechini și i se strânse inima. Își luă avânt și pătrunse prin ușă, făcându-i pe toți să cadă grămadă. Puse mâna pe brațul celui cu arma și i-l răsuci, forțându-l să cadă pe podea, apoi îl urmă în cădere și-l lovi cu genunchiul în stomac. Pistolul se descărcă o dată, cu o simfonie de țiuituri și pocnete metalice atunci când încărcătura

ucigașă făcu găuri zdrențuite în acoperiș. Apoi intră în posesia lui Carl, în timp ce omul care-l avusese se zbătea sub el, dezarmat. Carl se răsuci, îndreptă țeava în jos și apăsă pe trăgaci. Brusc, celălat bărbat se transformă de la talie în sus în oase și carne sfărâmată. Sânge și bucăți de țesuturi țâșniră, umplându-l din cap până-n picioare.

Simțul proximității îi semnală ceva în stânga. Carl se ridică și se roti cu viteza meshului, când încă mai clipea, ca să-și înlăture sângele din ochi.

Băiatul cu maceta se repezi la arma pentru rechini, urlând ceva despre monstruozități și focurile iadului. De data asta, Carl apăsă pe trăgaci din pur reflex. Impactul îl aruncă pe băiat spre ușă și îl sfâșie când încă mai era în aer. Urletul pieri la mijlocul silabei, peretele și ușa mânjindu-se dintr-odată cu sânge. Carl icni văzând ce ravagii făcea pistolul...

...și Merrin îl lovi dintr-o parte. Blocă pistolul exact în același fel în care Carl îl luase de la posesorul inițial. Carl gemu, iar atacul celuilalt treisprezece îi răsuci pe amândoi într-un dans împiedicat. Se străduí să țină țeava armei pentru rechini înclinată, la cât mai mai mare distanță. Încercă o lovitură *tanindo*, însă Merrin cunoștea mișcarea. Se clătinară din nou, cu picioarele pe marginea deschizăturii din podeaua magaziei în care intra cala de lansare.

— Te căutam, scrâșni Carl.

Degetele lui Merrin i se înfipseră în încheietura mâinii. Carl dădu drumul pistolului prin gaura din podea. Acesta lovi rampa de dedesubt și zdrăngăni greoi în cădere. Mai bine decât să fie pe-aproape și să poată fi luat și folosit Ren. Încercă o altă tehnică ca să se elibereze, ridicându-și picioarele din deschizătură și lovind cu cotul în

stomacul lui Merrin. Celălalt treisprezece atenuă lovitura, îi agăță glezna lui Carl cu un călcâi și se prăbușiră amândoi. Lovi și el cu cotul, izbindu-l pe Carl în obraz. Vederea i se tulbură. Merrin ajunse deasupra. Rânji la omul negru ca un lup.

— N-am traversat vidul ca să fiu ucis ca o rumegătoare, șuieră el. Să mor ca o vită gata să fie tranșată. Tu *nu ai înțeles* cine sunt eu.

Împinse cu antebrațul în gâtul lui Carl, apăsă și începu să-i strivească laringele. Carl, cu vederea încă încețoșată, alese singura opțiune rămasă: își folosi un picior ca pe o pârghie, se rostogoli și căzură amândoi peste margine.

Nu fu o cădere lungă, doar de la înălțimea platformei suspendate, intrate în locașul ei din partea de sus a rampei – cel mult trei metri. Dar impactul îi sili să se desprindă unul de altul și se rostogoliră pe pantă, separat. Douăzeci de metri mai jos, masa de oțel solid a leagănului îi aștepta. Impactul avea să fie dureros.

Carl se ridică primul pe picioare și încercă să se prindă cu un picior de cablul din canalul troliului. Talpa ghetei alunecă pe nanofibră și îl frână, dar nu cu mult. Merrin plonjă pe lângă umărul lui, îl prinse și îl eliberă. El lovi, rată și alunecă împreună cu celălalt treisprezece. Platforma se contura în fața lor, la fel și curba netedă a carcasei submarinului în strânsoarea furcilor masive de fier. Merrin se lovi de ea, se desprinse cu viteza dată de mesh și se ridică în picioare, ținându-se de una dintre furci. Se întoarse spre Carl cu un rânjet batjocoritor. Carl intră în panică, își îndesă din nou cu putere piciorul sub cablu și încercă să se ridice când genunchiul i se îndoia. Probabil lovise vreun brachet sau vreo traversă. Căderea i se opri la câțiva metri de punctul de impact cu platforma. Inerția

aproape că îl aruncă în picioare, repezindu-l apoi în jos către Merrin, ca pe un patinator nepriceput, luptându-se să rămână în poziție verticală. Celălalt treisprezece icni: Carl venea de la o înălțime imposibilă. Carl izbi cu pumnul înainte, un reflex pe care nu știa că-l are, și-l nimeri pe Merrin într-o parte a gâtului, cu toată forța năvalei lui.

Aproape că își rupse încheietura. Din cauza impactului, aceasta trozni, dar durerea se pierdu în explozia de bucurie sălbatică resimțită când Merrin se sufocă și căzu. Pivotă și se izbi de-o latură a submarinului. Merrin încercă un fel de mișcare de blocaj, dar era prea slabă. Carl o evită, prinse capul celuilalt treisprezece cu amândouă mâinile și îl zdrobi pe ambele părți, lovindu-l cât putea de tare de marginea furcii platformei. Merrin scose un sunet furios, strangulat, iar brațele i se zbătură. Carl nu se sinchisi de lovitură, izbi capul celuilalt de metal din nou, și din nou, și din nou... Simți împotrivirea bărbatului cedând în cele din urmă. Nu se opri.

Nu se opri decât atunci când sângele țâșni brusc peste carcasa gri a submarinului, împroșcându-i din nou fața cu lichid cald.

Capitolul 39

Sevgi coborî treptele pasarelei prin potopul de lumini ale CSI și prin noianul de specialiști care-și instalau echipamentul.

RimSec înconjurase întreaga cală tribord, îi scosese pe toți afară pentru interogatorii și nu mai lăsase pe nimeni să intre. La fiecare punct de acces de pe pasarelele superioare se vedeau uniforme, iar o navetă neagră, cu aspect de

rechin, patrula pe ocean în lungul golfului. Pe marginea apei de la capătul calei de lansare, bărci gonflabile mai mici, ca niște alge portocalii, se mișcau înainte și înapoi odată cu valurile. Sub acoperișul boltit era o apăsătoare senzație de pustiu, de ceva gol, sfârșit.

Sevgi își pescui legitimația COLIN dintr-un buzunar și o arătă ofițerului supraveghetor de la magazia Daskeen Azul. O surprinse vagul imbold de nostalgie din zilele în care avea în palmă holoinsigna NYPD. De pe vremea când era polițist. Ofițerul îi răspunse cu o privire inexpresivă.

— Da, ce dorești?

— Îl caut pe Carl Marsalis. Mi s-a spus că e încă aici, jos.

— Marsalis?

Femeia rămase nedumerită o clipă, apoi se lumină:

— A, despre ciudat vorbești? Tipul care a produs tot dezastrul ăsta?

Sevgi era prea supărată ca să-i atragă atenția polițistei din Rim asupra terminologiei. Aprobă cu o înclinare a capului. Ofițerul arătă în josul pantei.

— Stă pe leagănul ăla gol, cel din partea opusă. Urma să-l luăm cu forța pentru interogatoriu, dar niște inși de la Cazuri Speciale au sunat și ne-au zis să-l lăsăm în pace, că poate să stea acolo și toată noaptea, dacă vrea, zise făcând un gest plictisit. Cine sunt eu să mă cert cu cei de la Cazuri Speciale, nu-i așa?

Sevgi murmură ceva în semn de înțelegere și coborî pe scările de lângă cala de lansare Daskeen Azul.

Când ajunse la nivelul platformei goale, trebui să-și croiască cu greu drum pe suprafața înclinată și alunecoasă, clătinându-se de câteva ori și ghemuindu-se ca să nu

cadă. Ajunse la leagăn și se agăță ușurată de una dintre furci.

— Salut, zise cu o oarecare reținere.

Marsalis privi în jos, aparent surprins să o întâlnească. Era pentru prima dată când ea îl vedea atât de indiferent la ceea ce îl înconjura, și asta o uimi pe ea mai mult decât îl mirase pe el apariția ei. Se întrebă în treacăt dacă era în stare de șoc. Avea hainele acoperite cu sânge uscat în pete mari și inegale, iar pe față avea dâre pe unde se spălase, dar nu se frecase probabil îndeajuns.

— Ești bine? întrebă ea.

El ridică din umeri.

— Câteva vânătăi. Nimic serios. De când ai ajuns aici?

— Nu de mult. Am fost sus, să urlu la conducerea Daskeen Azul.

Sevgi se săltă pe leagăn, proptindu-se de furcă alături de el, și își întinse picioarele în față.

— Deci se pare că până la urmă ai avut dreptate.

— Mda. Paranoia de treisprezece.

— Nu te umfla în pene, Marsalis. Nu e ceva atrăgător.

— Păi... nu caut să mi-o pun.

Ea îi aruncă o privire piezișă.

— Nu, bănuiesc că ți-a fost de ajuns pentru o singură noapte.

El ridică din nou din umeri, fără să se uite la ea.

— Daskeen Azul neagă că ar fi avut cunoștință de ceva, spuse ea. Din câte știu ei, Merrin, Ren și Osborne erau angajați temporar, cu contracte reînnoite automat în fiecare lună dacă nu apărea vreo problemă, și nu a apărut niciodată niciuna. Mint de-ngheață apele, dar nu știu dacă RimSec o să poată dovedi asta.

— Osborne?

— Tipul care a sărit la tine cu maceta. Scott Osborne, imigrant din Jesusland. Legiștii RimSec consideră că era unul dintre angajații Ward BioSupply care au fugit când a apărut Merrin acolo. ADN-ul se potrivește cu urmele de aici și de la Ward.

Dădu din cap.

— Și Ren?

— Cu asta-i mai complicat. Nu avem urmele ei genetice la Ward, așa că probabil că ea sau altcineva s-a dus acolo și a curățat după ce au plecat. Dar adunăm descrieri ale martorilor și se pare că da, și ea a fost acolo.

— Dar urmele genetice de aici? Le-au analizat?

— Încă nu, zise și îl privi din nou, curioasă. Nu pari prea mulțumit.

— Nu sunt.

Sevgi se încruntă.

— Marsalis, s-a terminat. Te duci acasă acum. Știi tu, înapoi la Londra și la zona europeană fițoasă în care te simți în largul tău.

El înălță o sprânceană, fixând apa.

— Ce noroc pe mine.

Brusc, Sevgi simți pulsul accelerându-i-se în gât. Încercă să pară ironică:

— Ce e, o să-ți fie dor de mine?

De data asta se întoarse să se uite la ea.

— Nu s-a terminat, Sevgi.

— Nu?

Simți cum i se strecoară în voce fiorul macabru al scenei crimei:

— Păi, m-ai păcălit. Adică tocmai i-ai ucis pe toți. Osborne și tipul celălalt sunt acolo, sus, împrăștiați pe

toți pereții și pe podea. Lui Merrin i-ai sfărmat creierii. Eu aș zice că s-a cam terminat, tu nu?

— Și Ren?

Sevgi flutură din mână, îndepărtând problema.

— O s-o prindem mai devreme sau mai târziu.

— Da? Ca atunci când a fugit de la Ward BioSupply?

— Marsalis, ce dracu', strici parada victoriei. Ren e o problemă colaterală, un detaliu cel mult. Merrin e mort, asta contează.

— Mda. Presupun că ar trebui să sărbătorim, nu?

— Așa e, ar trebui.

Dădu din cap și scotoci prin geaca lui de condamnat. Scoase o țigară rulată manual și o ridică în fața ochilor ei, întrebător.

— Vrei?

— Ce e?

— Nu știu. Mi-a dat-o cineva. În caz că am motive să mă bucur.

Puse jointul în gură și îl aprinse. Trase un fum, tuși puțin.

— Ia, încearcă. Nu-i rău.

Ea îl luă și trase. Fumul coborî, dulceag și dens, drog îmbunătățit și încă ceva. Îl reținu, apoi îi dădu drumul. Simți tristețea rece a dozei furișându-i-se prin membre. Tot felul de noduri păreau să se deznoade în capul ei. Trase din nou, expiră mai repede de data asta și îi dădu înapoi țigara.

— Spune-mi de ce nu ești fericit, zise.

— Pentru că nu-mi place să fiu dus de nas, iar toată povestea să fie, din start, o înscenare.

Fumă un timp într-o tăcere posacă, apoi ridică jointul și examină capătul aprins.

— Blestematele de mituri cu monștri.

— Hm?

— Monștrii, făcu el amar. Superteroriști, ucigași în serie, inteligențe criminale. Mereu aceeași minciună. La fel am putea vorbi și despre vârcolaci și vampiri, nu e nicio diferență. Noi suntem cei buni, oamenii civilizați. Îngrămădiți aici, în cercul nostru confortabil de lumină și căldură, în orașele și locuințele noastre, iar în afară – un gest larg, înfierbântându-se acum din cauza subiectului abordat – afară, în întuneric, pândesc monștrii. Răul cel Mare, Amenințarea Tribului. Ucideți bestia și totul va fi bine. Nu contează...

— Fumezi aia sau nu?

Clipi.

— Da, scuze. Poftim.

— Așadar tu nu crezi că am ucis bestia?

— Ba da. Am ucis-o. Și ce-i cu asta? Nu am găsit răspunsul. Încă nu știm de ce Merrin s-a întors de pe Marte, sau ce rost au avut toate crimele alea.

— Ar fi trebuit să-l întrebi.

— Mda, bine. Știi, în momentul ăla mi-a scăpat din vedere.

Ea își fixă vârfurile ghetelor. Se încruntă.

— Uite, poate că ai dreptate. Poate nu avem încă răspunsurile. Dar faptul că nu știm despre ce a fost vorba nu înseamnă că n-ar trebui să fim fericiți că i-am pus capăt.

— Nu i-am pus capăt. Ți-am spus deja, toată treaba asta a fost o înscenare.

— Ei, haide. Ce fel de înscenare? Rovayo zice că i-ai luat complet prin surprindere pe cei de la Daskeen Azul. Nu se așteptau să se întâmple asta.

— Am ajuns devreme.

— Cum adică?

Carl luă jointul de la ea.

— Am ajuns devreme. Nu se așteptau ca eu să insist atât, probabil intenționau ca lucrurile să se desfășoare săptămâna viitoare.

— *Ce* să se desfășoare săptămâna viitoare?

Exasperarea îi era ușor atenuată de ceea ce fumau.

— Crezi că Merrin a plănuit să te *lase* să-l omori?

— Nu știu, spuse el gânditor. Cu siguranță nu s-a luptat atât de îndârjit cum mă așteptam eu. Adică, în final am avut noroc, dar totul a părut, nu știu... moale. Oricum, nu asta e ideea. Ren ar fi putut interveni în orice moment să încline balanța. Ea nu era rănită; tot ce-am făcut a fost s-o trântesc pe spate.

— Și? Și-a redus pierderile, s-a retras când a putut.

— După ce a fost partenera tipului în ultimele patru luni? Nu cred. Ren e o profesionistă, îi scrie-n frunte. Felul în care se mișcă, atitudinea. Felul cum te privește. Cineva ca ea nu intră în panică. Nu confundă un bărbat neînarmat cu o invazie a RimSec.

— I-ai spus că ești treisprezece?

El îi aruncă o privire obosită.

— Ei, i-ai spus?

— Da, i-am spus, dar...

— Atunci asta e.

Își îndoi un genunchi, răsucindu-se și mai mult cu fața la el:

— Asta a speriat-o. Uite ce e, Marsalis. Am fost pe lângă tine când începeai o luptă, și *pe mine* m-a speriat. Iar eu știu ce e în realitate un treisprezece.

— Și ea știa. A avut grijă de unul în ultimele patru luni, nu uita.

— Nu e același lucru cu a înfrunta unul în luptă. Are o reacție umană obișnuită la asta, o...

— Nu-i cazul femeii ăsteia.

— O, te crezi expert în femei, nu?

— Sunt expert în soldați, Sevgi. Iar Ren asta e. E soldatul cuiva, al aceleiași persoane care l-a adus pe Merrin de pe Marte. Și oricine ar fi această persoană, din indiferent ce motive, se pregătea să-l vândă. Poate pentru că își îndeplinise scopul, poate pentru că noi ne-am apropiat prea mult de adevăr atunci, în Cuzco. Oricum ar fi – făcu semn cu capul în spate, spre agitația CSI de pe panta de deasupra lor – toate astea erau un deznodământ planificat. COLIN cu bocancul pe cadavrul bestiei, zâmbete largi pentru camerele de filmat, felicitări de jur-împrejur. Un final fericit.

— Nu-mi sună rău, murmură ea.

— Zău? zise suflând fumul în sus, spre acoperișul de nanofibră. Și eu, care te credeam polițist!

— Fost polițist. Mă confunzi cu Rovayo. Ar trebui să încerci să deosebești femeile pe care le fuți.

Luă jointul de la el, smucit. El o privi fumând câteva clipe, în tăcere. Ea se prefăcu că nu observă.

— Sevgi, zise în cele din urmă. Nu-mi spune că te bucuri să pleci, știind că ni s-a înscenat totul.

— Nu?

Îi întâlni privirea. Expiră cu putere fumul din plămâni peste el.

— Greșești, Marsalis. *Pot* să plec fericită, pentru că psihopatul care a tăiat-o în bucăți pe Helena Larsen și a mâncat-o e mort. Presupun că măcar pentru asta ar trebui să-ți mulțumesc.

— Pentru puțin.

— Mda. Poate că nu știm de ce s-a întors Merrin, poate că nu o să aflăm niciodată. Dar pot să trăiesc cu asta, așa cum am trăit și cu mai multe alte cazuri nerezolvate decât îți închipui, când lucram la Omucideri. Nu obții întotdeauna un dosar curat. Viața e mizerabilă, la fel și crimele. Uneori trebuie să te mulțumești că l-ai prins pe tipul cel rău și să renunți la restul.

Carl întoarse capul spre mare.

— Probabil că e ceva omenesc.

— Da, probabil.

— Norton o să fie mulțumit.

Ea își lăsă capul într-o parte, suflă fumul, țintuindu-l cu o altă privire.

— N-o să vorbim despre Tom Norton.

— Bine. N-o să vorbim despre Norton, n-o să vorbim despre Ren. N-o să vorbim despre nimic incomod, pentru că v-ați prins monstrul și asta e tot ce contează. Doamne, nu-i de mirare că voi, oamenii, aveți atâtea belele.

Furia se aprinse în spatele ochilor ei.

— Noi, oamenii? Du-te dracului, Marsalis. Știi ce? *Noi, oamenii*, avem acum o planetă mai pașnică decât a cunoscut vreodată rasa umană. Prosperitate, toleranță, dreptate...

— Nu și în Florida, din câte am observat.

— Of, ce vrei? Acolo e Jesusland. *Global*, lucrurile merg din ce în ce mai bine. Nu mai sunt războaie în Orientul Mijlociu...

— Deocamdată.

— ...nici foamete în Africa, nici război cu China...

— Numai pentru că nimeni n-are destulă energie să-l continue.

— Nu. Pentru că am învățat că a *continua* înseamnă să pierdem. *Nimeni* nu mai câștigă acum un război. Schimbarea e lentă, trebuie să vină din interior.

— Spune-le asta refugiaților din laboratoarele negre.

— Of, scutește-mă de pseudo-empatia asta. Nu dai două parale pe niște evadați chinezi pe care nu i-ai întâlnit niciodată. Te cunosc, Marsalis. Cei ca tine iau nedreptatea ca pe ceva personal – dacă nu ți se întâmplă ție sau cuiva despre care crezi că îți aparține, atunci nu te atinge de loc. Tu nu...

— *Mie mi s-a întâmplat, la dracu'!*

Strigătul se desprinse, plutind în imensitatea spațiului boltit. Sevgi se întrebă dacă îl auzise și echipa RimSec. Mâinile lui erau pe umerii ei, cu degetele înfipte în carne, capul aproape, ochii fixați într-ai ei. Nu mai fuseseră atât de aproape de când făcuseră sex, iar un lucru adânc îngropat, o subrutină ancestrală din genele ei, simți proximitatea și trimise pulsând vechile semnale confuze.

Era acea parte din ea pe care și-o ura cel mai mult.

Îi susținu privirea fixă. Întinse mâna și strivi capătul aprins al țigării pe dosul palmei lui.

Ceva izbucni în ochii lui, dar se șterse la fel de repede. Își desfăcu degetele cu o mișcare bruscă. Se retrase pentru o fracțiune de secundă. Ea îl chema înapoi cu privirea.

— Ia-ți dracului mâinile de pe mine, șuieră.

— Crezi că...

Vocea îi suna răgușit. Se opri, înghiți în sec și o luă de la capăt.

— Crezi că nu pot simți empatie pentru cineva din laboratoarele negre, pentru experimentele genetice întrupate? Eu *sunt* ca ei, Sevgi. Ce crezi că a fost Osprey? Eu *sunt* un experiment. Am crescut într-un mediu controlat,

condus și verificat de oameni îmbrăcați în niște nenorocite de costume. Am pierdut...

Se opri din nou. De data asta ochii lui se îndepărtară de ai ei. O ușoară încruntare îi încreți sprâncenele. Pentru o secundă, ei i se păru că avea să plângă și simți cum, din empatie, i se pune un nod în gât.

— Ticălosul, zise el încet.

Sevgi aşteptă, dar în cele din urmă trebui să-l îmboldească.

— Ce e?

Marsalis se uită la ea, iar ochii îi erau inundați de furie. Glasul îi rămase jos.

— Bambaren, zise. Nemernicul de Manco Bambaren.

— Ce-i cu el?

— Și-a bătut joc de mine, acolo la Sacsayhuamán. A crezut că mi-au luat-o pe Marisol – mama mea surogat – când aveam paisprezece ani. Dar asta e la Lawman. La Osprey se face la unsprezece ani. Psihologie diferită.

— Și?

— Era prea precis în detalii. Nu numai vârsta, ci și altele. Vorbea despre bărbați în uniforme, interogatorii într-o rulotă metalică. Cei de la Osprey purtau cu toții costume. Nu a existat nicio rulotă, întregul loc era conceput să fie eficient și permanent.

Ea ridică din umeri.

— Poate a citit despre astea. A văzut înregistrări.

— Nu suna așa, Sevgi. Suna personal. Ca și cum ar fi fost implicat, spuse și oftă. Știu. Paranoia de treisprezece, nu?

Ea ezită.

— E destul de subțire.

— Da.

Se uita dincolo de ea. Părea să facă un efort: îi văzu gura mişcându-se. El îi prinse din nou privirea.

— Îmi pare rău că te-am înşfăcat aşa. Credeam că am sub control porcăria asta.

— E-n regulă. Numai să nu mai faci asta. Niciodată.

Carl luă jointul de la ea, cu blândeţe. Ajunsese un chiştoc şi fumega inegal acolo unde ea îl strivise. Mai stoarse ceva din el, trăgând adânc.

— Ce-o să se întâmple acum? întrebă cu o voce gâtuită, pentru că încerca să reţină fumul.

Ea făcu o grimasă.

— Urmările, cum am zis. O să vânăm detaliile timp de câteva luni, dar prioritatea cazului o să scadă. Undeva, cineva o să se prindă cum să facă rost de ceva tehnică majoră Marstech fără licenţă, şi o să ne concentrăm pe asta. Pe Merrin o să-l lăsăm pentru zilele ploioase.

— Mda. Aşa gândeam şi eu.

— Las-o baltă, Carl.

Dintr-un impuls, se întinse şi îi luă mâna, aceeaşi pe care o arsese.

— Las-o baltă şi pleacă. Eşti liber să mergi acasă. Ne ocupăm noi de problemele cu *familia*, cine ştie, poate ajungem undeva.

— Duceţi-vă acolo fără mine şi n-o să reuşiţi decât să fiţi ucişi.

Dar în timp ce spunea asta zâmbea.

— Ai văzut ce s-a întâmplat ultima oară.

Ea îi întoarse zâmbetul.

— Mă rog, poate o să abordăm problema mai puţin frontal.

Carl mârâi. Ridică întrebător chiştocul muribund. Sevgi scutură din cap, dar el îl mai ţinu între ei încă o

secundă sau două. Apoi dădu din umeri, trase ultimul fum și îl aruncă printre furcile leagănului, pe pantă în jos, până în apă.

— Aveți grijă la ceea ce ar putea să urmeze, zise.

— O să avem.

Dincolo de bolta calei tribord, valurile începură să se îngrămădească, negre pe suprafața din aliaj metalic, în timp ce lumina dimineții unei zile complet noi pătrundea înăuntru.

Capitolul 40

Întors la hotel, opaciză ferestrele pentru a opri lumina nedorită a zorilor. Decalajul orar și durerile luptei îl împinseră prin apartamentul întunecos până în pat. Își aruncă hainele pe podea și stătu în picioare, privind în jos la ele. *S(t)igma*, îi reamintea inscripția de pe spatele gecii de pușcăriaș cu litere de un portocaliu aprins. Îi rămăsese amintirea Sevgi Ertekin făcându-i cu mâna – îl condusese până la platforma elicopterelor de pe *Bulgakov's Cat* și îl urmărise plecând. Încă mai era acolo, cu un braț ridicat, când *Cat* dispăruse în urma autocopterului, detaliile vizibile estompându-se.

Se strâmbă încercând să înlăture amintirea.

Desfăcu iritat patul, se ghemui în el și trase cearceaful peste umăr.

Somnul veni și se scufundă.

Telefonul.

Se rostogoli, trezindu-se în camera încă întunecoasă, convins că abia închisese ochii. Cifrele strălucind albastru

îi contraziseră impresia: era 17.09. Dormise toată ziua. Ridică mâna, privind prosteşte ceasul pe care uitase să şi-l scoată, de parcă ceasul hotelului ar fi putut cumva să greşească. Încheietura îl durea de la lovitura orbească pe care i-o aplicase lui Merrin. O mişcă puţin, flexând-o. Ar fi putut fi chiar...

„Telefonul. Răspunde dracului..."

Bâjbâi după el, trăgându-şi receptorul audio la ureche.

— Da?

— Marsalis? Tu eşti?

O voce pe care ar fi trebuit s-o cunoască, dar, ameţit de somn, nu o recunoscu.

— Cine naiba e?

— A, deci tu eşti.

Numele veni imediat înainte ca el să-şi dea seama, cu întârziere, cui îi aparţinea tonul măsurat:

— Gianfranco di Palma. Biroul din Bruxelles.

Carl se ridică în pat, încruntându-se.

— Ce vrei?

— Tocmai am vorbit cu un oarecare agent Nicholson din New York.

Engleza perfectă a lui di Palma, cu un vag accent, curgea lejer.

— Din câte am înţeles, COLIN nu mai au nevoie de serviciile tale şi au aranjat să fie anulate toate acuzaţiile care ţi-au fost aduse în Republică. Se pare că o să te întorci foarte curând în Europa.

— Da? Ce noutate!

— Ei bine, nu cred că e nevoie să mai aşteptăm formalităţile. O să trimit o navetă UNGLA la SFO în seara asta. Dacă te-ai osteni să fii la terminalul suborbital la miezul nopţii...

— Nu, n-o să fiu.

— Poftim?

South Florida State se rotea în mintea lui, ca apele murdare refulând dintr-o scurgere blocată. Luă brusc o decizie, la fel de impulsivă ca literele de pe geaca lui S(t)igma.

— Am spus că poți să te duci în pizda mă-tii, Di Palma. Scrie. În pizda mă-tii. Exact. M-ai lăsat să stau la pârnaie în Jesusland patru luni și, după câte eforturi ai făcut să mă scoți, aș putea fi încă acolo. Nu mi-ai mai plătit cheltuielile din *ianuarie*.

Pur și simplu se înfuriase din senin, tremurând dintr-odată de mânie.

— Să nu crezi cumva că o să sar la dispoziția ta doar pentru că, în sfârșit, ți-ai scos scula din propriul cur. N-am terminat aici. Sunt departe de a termina, așa că o să vin acasă când o să consider eu că am terminat.

Urmă o pauză înghețată la celălalt capăt al liniei.

— Înțelegi, presupun, spuse di Palma insinuant, că nu ești autorizat să operezi în afara jurisdicției UNGLA. Desigur, faci ce vrei cu timpul tău, dar noi nu putem fi de acord să mai ai vreun contact pe linie profesională cu COLIN sau cu Rim States Security Corps. În interesul...

— Ce-ai pățit, di Palma? N-ai cu ce scrie? Ți-am zis să te duci în pizda mă-tii. Vrei să-ți dictez pe litere?

— Te sfătuiesc serios să nu adopți atitudinea asta.

— Da? Ei bine, eu te sfătuiesc serios să te duci să-ți faci o clismă cu sodă caustică. Hai să vedem care dintre noi respectă mai bine indicațiile.

Întrerupse legătura. Rămase un timp holbându-se la telefon.

„Așa, deci. O să ne plătim biletul de suborbital din propriul buzunar, nu-i așa? Și la întoarcere o să ne căutăm o nouă slujbă?"

„Nu se va ajunge la asta. Au nevoie de mine mai mult decât de orgoliul țepos al lui di Palma."

„N-au nevoie de tine mai mult decât de o breșă în Acorduri. Și exact asta o să fie dacă ridici din nou telefonul și o suni pe Sevgi Ertekin. L-ai auzit. Niciun contact pe linie profesională."

Stătea cu telefonul în mână.

„Du-te acasă, Carl. Le-ai dat monstrul, mai tragi o linie pe răboj, chiar alături de Gray. Lichidator de vairante treisprezece, cel mai tare. Acceptă asta și du-te acasă, poate ceri o mărire de salariu la întoarcere."

Telefonul.

„Haide, las-o în pace. Nu-i faci nicio favoare insistând. Las-o să plece, așa cum vrea."

„Poate în realitate nu vrea să plece."

„Of, ce atitudine de mascul alfa. Ce urmează, să formezi o trupă-omagiu pentru Angry Young? Oamenii trebuie să-și vadă de viețile lor, Carl."

Strânse degetele pe plasticul neted al receptorului. Îl atinse cu capul. Își dădu seama dintr-odată că îl durea întreg corpul – zeci de mici, înțepătoare amintiri ale luptei cu Merrin.

„Merrin e mort, Carl. S-a terminat."

„Mai e Norton. Labagiul mincinos a încercat să te omoare la New York, poate și în Peru."

„Nu știi asta."

„Mai e, totuși, alături de ea. Dacă ea începe să pună întrebări jenante, ar putea să încerce s-o elimine, așa cum a încercat și cu tine."

„Nu știi dacă el a făcut asta. Și oricum, e puțin cam prea cu ochii după Sevgi ca să lase să i se întâmple așa ceva, știi doar."

Mârâi. Lăsă telefonul jos și îl fixă din nou cu privirea.

„Renunță, Carl. Nu faci decât să cauți scuze ca să te bagi din nou în ceva în ce n-ai vrut să te amesteci încă de la început. Las-o baltă și du-te acasă."

Făcu o grimasă. Formă numărul din memorie.

Sevgi primi apelul pe drum, prin spațiul aparent nesfârșit, destinat consumatorilor. Mulțimea de la sfârșitul după-amiezii înțesa centrul comercial și magazinele cu acces liber, încetinindu-i pașii până la un fel de șchiopătat. Trebuia să reducă viteza și să țâșnească într-o parte ca să treacă pe lângă familiile angajate în discuții sau cetele de tineri pierzându-și vremea pe la vitrinele cu podoabe. Trebuia să stea la coadă la scările rulante care își desfășurau traiectoriile lente, făcute pentru căscat gura în sus și în jos prin amețitoarele spații ca de catedrală, încărcate de rafturi cu produse. Trebuia să-și croiască drum printre grămezile adunate ale vânătorilor de chilipiruri de sub holosemnele care indicau „reduceri, reduceri, reduceri".

Fusese la fel toată ziua, la toate nivelurile superioare ale lui *Bulgakov's Cat* pe unde mersese.

Simțea tentația de a scoate insigna și pistolul ca să-și facă loc, de parcă ar fi avut o mâncărime în stomac.

— Da, Ertekin.

— Aici Alcatraz Control. Am un apel transferat pentru tine, îl preiei?

— Transferat? întrebă, încruntându-se. De unde?

— Aparent din New York. Detectivul Williamson.

Căută prin amintiri – îl revăzu pe negrul înalt, masiv, printre uniforme, bariere și cadavrele împachetate din fața locuinței ei. Marsalis, așezat pe treptele de la intrare, privind totul ca un turist, ca și cum morții nu ar fi avut nimic de-a face cu el. Aerul rece de octombrie și sunetele niciodată potolite ale orașului trezindu-se la viață. New Yorkul i se păru deodată la fel de îndepărtat ca Marte, iar împușcăturile – o parte din trecutul ei îndepărtat.

— Da, îl preiau.

Williamson apăru – o imagine vălurită din cauza transferului.

— Domnișoara Ertekin?

— La telefon, răspunse respirând un pic mai greu din cauza mersului rapid printr-o librărie cu, slavă Domnului, ceva mai puțini clienți.

— E un moment nepotrivit?

— Nu mai nepotrivit ca oricare altul. Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule detectiv?

— Mai degrabă ce pot face eu pentru dumneavoastră, domnișoară Ertekin. Avem câteva informații care s-ar putea să vă placă.

Ezită un moment.

— Am dat peste Larry Kasabian. Vorbește foarte frumos despre dumneavoastră.

Într-o clipă, ajunse din nou în acea ceață, cu sunetele înăbușite ale robotului excavator și câmpul, dimineața devreme, cu duhoarea subită de cadavre. Kasabian – alături de ea, dur și tăcut, aruncând ocazional priviri rapide pe sub sprâncenele încruntate. Într-un rând, mișcase trist din cap către ea, cu un amalgam abia perceptibil de solidaritate și oboseală, dar fără să vorbească. Era deja un obicei de săptămâni întregi – cu toții aveau grijă la ce vorbeau.

Afacerile Interne erau peste tot, cine știe pe unde, autorizate să asculte electronic.

— Foarte frumos din partea lui Larry.

Evită o turmă de cumpărători – rumegători ieșiți la păscut printre hainele bărbătești, oprindu-se brusc și ocolindu-i.

— Și e frumos că m-ați sunat. Ce aveți pentru mine?

— Îl avem, domnișoară Ertekin, pe cel de-al treilea om implicat în atacul asupra lui Alvaro Ortiz.

Ea aproape că se opri din nou, în spațiul liber.

— E viu?

— Foarte. Are o gaură în umăr, dar altfel e teafăr. S-a luat la bătaie într-un bar din Brooklyn, a scos arma, iar locul s-a dovedit a fi plin de polițai în afara serviciului.

Williamson chicoti.

— Îți vine să crezi ce noroc avem?

— Deci nu e un băiat de pe aici?

— Nu, vine din Republică, de undeva din vest. Dirk Shindel. Are drept de rezidență în Uniune, având un bunic pe undeva, prin Maine, dar nu și cetățenie oficială. Nu-l putem lega de locul faptei prin urme genetice, dar e amestecat în asta.

— Cum ați aflat?

— Îl presăm tare, zise Williamson nepăsător. Am pus pe capul lui una dintre echipele de psihologi de la Omucideri. Ideea e că Dirk al nostru era zăpăcit de la dozele de hormoni și de syn luat de pe stradă atunci când s-a întâmplat treaba din Brooklyn. Știi ce poate să facă un cocktail ca ăsta. Bolborosește ca un îmblânzitor de șerpi.

Sevgi simți în lungul nervilor ei pulsația subtilă a propriei doze de syn – categoric nu din acela de pe stradă. Se strădui să chicotească politicos.

— Mda, am mai văzut asta. Ce-a spus despre Ortiz?

— A spus o grămadă de lucruri, pot să trimit dosarul dacă vrei. Esențialul e că a fost angajat în Houston de un intermediar pe care nu l-a întâlnit, prieten al celorlalți doi din echipă. Foarte mulți bani, ceea ce era de așteptat pentru o lovitură contra lui Ortiz, dar nu explică de ce au fost angajați indivizi de teapa asta. Shindel spune că a mai cotonogit oameni și înainte, în Republică, dar echipa de psihologi crede că minte. Înclină să presupună că în cel mai bun caz a fost șofer sau om de rezervă.

— Și ceilalți?

— Da, Leroy Atkins. E tipul pe care, ăăă, prietenul tău îmbunătățit genetic l-a doborât cu pistolul automat. A reieșit că are un oarecare cazier în Republică, dar e vorba strict de atacuri „loveşte și fugi". Un polițist din Houston cu care am vorbit crede că Atkins ar fi putut trece la jocuri mai serioase în ultimii doi ani, cât a fost plecat la muncă. Nu-l pot prinde cu nimic, sunt doar zvonuri de pe stradă și conexiuni Yaroshanko de la un n-djinn de pe Coasta de Vest, închiriat de Houston. La fel și celălalt tip, hmm, Fabiano, Angel Fabiano. Rezident în Houston, având ceva legături cu bandele de acolo. A făcut închisoare încă de când era puști, dar numai pentru posesie de abortive, cu intenția de a le vinde, și câteva infracțiuni violente. Dar Houston consideră că și el ar fi putut avansa. E cunoscut ca asociat al lui Atkins.

— Bine.

Lipsa de loialitate față de Norton o rodea, suficient de adânc cât să se încordeze într-o grimasă. Întrebă oricum:

— Shindel a avut ceva de spus despre Marsalis?

— Marsalis? Treisprezecele?

Urmă o pauză în care probabil Williamson scotocea prin raport.

— Nu. Nimic în afară de: „Am fi putut rezolva toată treaba dacă ciudatul ăla de cioroi n-ar fi fost acolo. Scuze."

— Scuze?

— Da, zise Williamson, și tonul lui se transformă într-unul de un amuzament amar. Unul dintre membrii echipei de psihologi are aceeași culoare ca mine. Avem de-a face cu un jesuslander sensibil.

Sevgi mormăi.

— Probabil vorbea synul. V-au spus cum de au ajuns în fața ușii mele?

— Da, și era supărat din cauza asta. Ne-au spus că îl urmăreau pe Ortiz de săptămâni întregi, cartografiindu-i mișcările. Se pare că deja trecuse de cafeneaua care îi plăcea lui, pe West 97th, iar ei urmau să-l prindă acolo, pe role, și să-l împuște la ieșire. Rolele sunt un vechi accesoriu *sicario* în Houston. Bune pentru lovituri în centrul orașului, unde traficul e aglomerat și lent. Oricum, după cum povestește Shindel, Ortiz a schimbat rutina și s-a îndreptat brusc spre periferiile rezidențiale, iar ei s-au luat după el, dar abia puteau ține pasul. Până să ajungă pe 118, le ieșise limba de-un cot și nu mai voiau decât să-și termine treaba.

— Foarte profesionist.

Auzea lejeritatea propriului ei ton. Dezvinovățirea lui Norton sufla prin ea ca o adiere răcoroasă. Găsi chiar un zâmbet pentru idioata cu fața pictată care se izbi de ea venind din spatele unei coloane de sprijin și apoi se retrase cu scuze și zâmbete.

— Așa-i, aprobă Williamson. Nu-i chiar spuma Houstonului, se pare.

— Nu.

Detectivul din New York ezită puțin.

— După cum spuneam, am vorbit cu Kasabian. Mi-a zis că ai vrea să știi. Voia să amâne până te întorci în oraș, dar te-am văzut la știrile din Rim, azi-dimineață. Așa că mi-am închipuit că Rim, de unde e originar Ortiz, s-ar putea lega cu ceea ce faci tu acolo.

Conferința de presă, organizată în grabă într-o grădină a guvernului, pe o punte din mijlocul navei, raportul ei sec despre lipsa de progres, amortizat de declarații rigide despre eforturile coordonate ale RimSec și ale securității navei, o declarație scurtă și pompoasă din partea asistentului unui politician local – toate păreau să alunece în trecut cu viteză alarmantă. Făcu rapid legătura cu senzația avută pe autostradă, când ieșise din Cuzco – simțul trecerii timpului care i se strecura parcă printre degete. Marsalis îi era alături, ca o stâncă neagră pe care s-ar fi putut urca. Zâmbi strâmb. Alungă imaginea și, odată cu ea, un alt cumpărător năuc care-i stătea în drum.

— Bine, ascultă, doamnă detectiv, apreciez că ți-ai dat osteneala să-mi comunici. O să văd dacă-ți pot întoarce cândva serviciul.

— Nu-i nevoie. Cum spuneam, am văzut știrile. Zilele astea se tot vorbește despre cooperarea între agențiile americane, multă vorbărie. M-am gândit că poate ar fi cazul să și înceapă să *existe* așa ceva.

— Am auzit asta. Poți trimite dosarul Shindel la RimSec, la Alcatraz? Îl iau de acolo mai târziu.

— O s-o fac. Sper să ajute.

Apelul din New York se încheie cu un păcănit, luând cu el accentul lui Williamson și iarna din oraș. O lăsă

cu fâșâitul static al satelitului, aproape ca o șoaptă, și cu nimic altceva.

— Nimic. Asta încerc să-ți spun.

Carl scutură iritat din cap.

— Matthew, ți-am zis că nu mi se pare în regulă tipul ăsta. Ești sigur?

— Sunt mai mult decât sigur, Carl. Acuratețe matematică. Setul de asocieri al lui Tom Norton e atât de aproape de perfecțiunea cetățenească pe cât e omenește posibil. Cea mai mare hibă pe care am putut-o găsi e un indiciu din baza de date, cum că fratele lui l-ar fi putut ajuta să obțină postul la COLIN. Dar e vorba de un cuvânt șoptit în urechea potrivită, nu de nepotism pe față. Și asta a fost cu ani în urmă, nu s-a întâmplat mereu.

— Ești sigur?

— Da, sunt sigur. De fapt, informațiile sugerează că el și fratele lui nu se înțeleg chiar așa de bine. Relațiile între frații de același sex sunt adesea combative, iar în cazul de față, se pare că frații Norton și-au rezolvat-o pe a lor locuind la capete opuse ale continentului.

Carl privea în gol pe fereastra hotelului, la seara care deja începea să întunece cerul. Reflexia lui îi întorcea privirea, împresurându-l. Puse cotul îndoit pe geam și se sprijini cu antebrațul deasupra capului, cu degetele prin păr. Așa obișnuia Marisol să...

— Și lovitura din New York? Faptul că numai o singură persoană știa unde dormisem?

— O coincidență, zise Matthew rigid.

Își întâlni ochii reflectați în sticlă.

— Din punctul meu de vedere, nu prea pare așa.

— Coincidențele nu par niciodată așa. Nu e în natura umană să le acceptăm ca atare. Ca treisprezece, ai o predispoziție sporită spre paranoia care să susțină asta.

Carl făcu o grimasă.

— Ți-a trecut vreodată prin minte, Matt, că...

— Matthew.

— Da, Matthew. Scuze. Ți-a trecut vreodată prin minte că pentru un treisprezece, pentru cineva care nu se adaptează bine dinamicii de grup, paranoia ar putea fi o caracteristică utilă?

— Da, și selectivă în evoluție, de asemenea.

Tonul didactic al hackerului nu se modificase. Nu se modifica aproape niciodată; didacticismul făcea parte din natura lui Matthew.

— Dar nu asta e ideea. Intuiția umană e înșelătoare, pentru că nu e întotdeauna logică. Nu e în mod necesar o trăsătură potrivită pentru mediul în care trăim sau pentru matematicile care stau la baza lui. Când reflectă forma matematică, e o indicație clară a capacității inerente de a detecta acea matematică.

— Dar nu și când sunt în conflict.

Carl își sprijini fruntea pe fereastră. Mai avuseseră discuția asta înainte, de nenumărate ori.

— Corect?

— Nu când sunt în conflict, aprobă Matthew. Când se contrazic, matematica rămâne corectă. Intuiția abia dacă indică o nepotrivire a capacităților dezvoltate cu un mediu schimbat sau în schimbare.

— Deci Norton e curat?

— Norton e curat.

Carl întoarse spatele reflexiei lui. Se sprijini pe fereastră și privi de jur-împrejurul camerei în care era prizonier.

Recunoscu reflexul – căutarea căilor de ieșire. Ce prostie, ușa era chiar acolo.

„Folosește-o, dobitocule."

— Nu te-a deranjat niciodată? întrebă în telefon.

— Ce să mă deranjeze, Carl?

— Toate astea.

Gesticulă ca și cum Matthew l-ar fi putut vedea:

— Jacobsen, Acordurile alea idioate, Agenția și forțele. Faptul că trebuie să ai licență, ca pentru o substanță periculoasă.

— În măsura în care fișierele de identificare personală sunt o formă de licență socială, cu toții avem licență, atât oamenii obișnuiți, cât și variantele. Dacă tipul de licență reflectă gradele de risc social, înseamnă că e ceva rău?

Carl oftă.

— Bine, las-o baltă. Întreb persoana nepotrivită.

— În ce fel?

— Păi, fără supărare, ești defect. Întregul tău profil este post-autist. Aici vorbim despre ceva emoțional.

— Domeniul meu emoțional a fost reechilibrat și extins pe cale psihochimică.

— Da, de către un n-djinn. Îmi pare rău, Matthew, nu știu de ce te bat la cap cu treburile astea. Nu ești mai normal decât mine.

— Lăsând pe moment deoparte problema a ce anume consideri tu un om normal, ce te face să crezi că ai primi un răspuns mai valid de la unul dintre ei? Oamenii normali sunt mai dotați în a descoperi adevărurile etice complexe?

Carl se gândi.

— Nu, din câte am observat, admise posac. Nu.

— Deci percepția mea asupra ordinii post-Jacobsen probabil nu e nici mai mult, nici mai puțin utilă decât a oricărei alte persoane raționale.

— Da, dar exact ăsta e marele clenci.

Carl zâmbi. Îi plăcea tare mult să-l facă să se simtă prost pe hacker, cu mintea lui super-echilibrată, în principal pentru că nu reușea foarte des.

— Nu e vorba *despre* persoanele raționale. În Raportul Jacobsen nu se punea problema unei reacții raționale la licențele genetice, ci era vorba despre un grup de oameni raționali, care încearcă să încheie un târg cu masa stupidă a omenirii irațională. Lunaticii religioși, puriștii rasiști, întregul echipaj al sfârșitului de civilizație.

O clipă, privi în gol înspre un colț al camerei.

— Adică, nu-ți amintești toată povestea din '89-'90? Demonstrațiile? Veninul din presă? Mulțimile adunate la sediile și bazele armatei, doborând gardurile?

— Ba da. Îmi amintesc. Dar nu m-a deranjat.

Carl ridică din umeri.

— Mă rog, voi nu i-ați speriat așa cum i-am speriat noi.

— Și, totuși, Jacobsen nu a însemnat o capitulare în fața forțelor pe care le descrii tu. Raportul e o critică atât la adresa reacțiilor iraționale, cât și a gândirii simpliste.

— Mda. Dar uite cine a ajuns la pârnaie.

Matthew nu spuse nimic. Carl revăzu rânjetul de lup al lui Stéphane Névant și se frecă la ochi ca să-l facă să dispară.

— Păi, Matt, mulțumesc...

— Matthew.

— Scuze. Matthew. Mulțumesc că l-ai verificat pe Norton, bine? Mai vorbim.

Închise. Aruncă telefonul pe pat și se îmbrăcă repede în hainele cele mai puțin uzate și pătate de sânge din garderoba lui limitată. Ieși din camera de hotel, se opri puțin în fața ușii lui Sevgi Ertekin, apoi pufni exasperat și se furișă mai departe. Așteptă zece secunde lungi în fața liftului, apoi împinse ușa de la scările de urgență și coborî treptele două câte două. Traversă holul în pas alert și ieși în oraș. Merse pe jos doar până la strada următoare ca să simtă atmosfera serii, apoi făcu semn unui auto-taxi.

Interiorul era slab luminat și confortabil, o cavitate scumpă și neagră din imitație de piele, cu fante înguste pentru vederea spre stradă. Pe panoul frontal, un ecran incasabil se trezi la viață și i-l prezentă pe șoferul-interfață, o femeie mai degrabă idealizată. Frumusețe generică de Rim, amestecul clasic hispano-asiatic. Păr negru, prins cu agrafe, puțin ondulat, sacou șic cu guler înalt. Avea ceva din Carmen Ren în trăsături și atitudine, dar adusă în mod artificial la o perfecțiune inumană. Vocea era o imitație de Asia Badawi.

— Bună seara, domnule. Bine ați venit la Cable Cars. Ce destinație ați ales în seara asta?

Ezită. Sutherland, o știa, n-ar fi fost prea impresionat. „Sutherland e, naibii, pe Marte."

— Du-mă undeva unde să se lase cu bătaie, zise.

Detașat și neglijent din cauza decalajului orar, a somnului prelungit și a luptei din ziua trecută, nici măcar nu observă silueta din colț, care îl urmărise părăsind hotelul, sau automobilul neînregistrat care alunecă din parcarea de pe cealaltă parte a străzii și intră în trafic în spatele taxiului.

Capitolul 41

Săptămâna lui Dougie Kwang se anunțase a fi de rahat încă de la început, și nici seara aceea nu arăta mai bine. Era deja cu trei jocuri în urma lui Valdez, pândind colțurile mesei, izbind violent și răsunător cu tacul să-și elibereze mintea. Tehnica lui – „dacă vrei să-i spui așa", spumega el – în general doar făcea bilele să se ciocnească și să cadă mai mult alături de buzunare decât în interior. Știa că furia era exact motivul pentru care pierdea, dar nu se putea scutura de ea. Prea multe lucruri mergeau prost în jurul lui.

Transportul lui Wundawari nu reușise să treacă de Controlul Tranzitului Maritim la Jakarta; Wundawari însăși se afla acum într-o închisoare indoneziană din cauza unor acuzații false, până când mizerabilii ei de avocați din Seattle puteau trage sforile ca s-o elibereze. Banii se terminaseră. „Achită-ți datoriile", îl avertizase sec tipul din Seattle. „Cu ceea ce ai mai putea obține în compensație de la Tranzit Maritim, o să-mi plătești în rate". Dougie ar fi putut să-l sune să-i rezolve problema, dar Wundawari n-ar fi fost închisă, iar asta o știau și el, și cei din Seattle. Ea era prea moale, provenea din mediul celor avuți din Kuala Lumpur și din întreaga creșă de răsfățați din Freeport. Plătea oricât voiau cei din Seattle.

Nici pe stradă lucrurile nu stăteau mai bine. Cei de la Alcatraz năvăleau peste tot, iar șefii de la RimSec interveneau la niveluri la care de obicei nu se oboseau să coboare. Încă nu putuse descoperi de ce. O porcărie cu

o razie, noaptea trecută, pe un ponton industrial – și urmările acesteia –, dar niciunul dintre contactele lui plătite din interiorul mașinăriei RimSec nu avea o poziție destul de înaltă ca să știe mai multe. Mai important, erau prea îngroziți de Alcatraz ca să riște să adulmece mai îndeaproape. Rezultatul final era că el nu se putea mișca, fir-ar al dracului, nicăieri la nord de Selby sau la vest de Boulevard și chiar și în teritoriul Hunter Point transpira mai mult decât ar fi trebuit. Iar granița frigea deja de *luni* întregi și niciuna dintre bandele pe care le știa nu reușea să facă decât trafic de carne vie – în majoritate fete albe, frigide, cu care dura o grămadă până să le introduci pe piață, și nici măcar nu aveau prea mare cerere.

Mama tot mai tușea. Tot nu-și lua pilulele alea de căcat.

Acum Valdez își căuta poziția, după un alt eșec de tip „prea tare, prea repede", cu două puncte plutind frumos și ușor peste buzunarele deschise, cu unghiuri libere peste tot; apoi bila 8 ricoșă, lovindu-se de margine – una dintre șmecheriile ieftine ale lui Valdez, pe care ar fi putut-o face și cu ochii închiși dacă voia. Alți cincizeci de parai. El ar fi...

Dar Valdez se încruntă în loc să-și ridice bărbia de pe tac. Își îndreptă spatele și ocoli masa până la Dougie, cu ochii îngustați.

— Hei, *pengo mio*. Spuneai că Elvira *nu* lucrează în seara asta? zise și făcu semn cu capul prin întunericul barului. Pentru că dacă aia nu e muncă, atunci ai o problemă.

Așa că Dougie aruncă o privire în direcția în care se uita Valdez și, ca și cum n-ar fi fost destul, iat-o pe Elvie pe scaunul ei, cu spatele la bar, cu coatele în jos și sânii înghesuiți în bluza roșie pe care i-o cumpărase el în mai, cu picioarele făcând tot felul de scheme pe cadrul scaunului,

și toate astea pentru acel negru imens, instalat pe scaunul de alături, care se uita la ea de parcă ar fi fost un fruct, pe o tarabă de pe Meade Avenue.

Era prea mult, fir-ar al dracului.

Apucă tacul cu o mână, la o jumătate de metru de capătul unde se îngroșa, inversă priza și porni spre bar ținându-l în jos, pe o parte. Elvira îl văzu venind, făcu mutra aia tâmpită a ei și încetă cu pălăvrăgeala. Dougie lăsă tăcerea să lucreze în favoarea lui, mai făcu câțiva pași și încremeni la un metru și jumătate de umărul negrului.

— Faci o greșeală, amice, zise răsuflând zgomotos; furia îi mânjea glasul ca o vopsea scursă pe un logo ieftin. Vezi tu, Elvira nu lucrează în seara asta. Dacă vrei o păsărică ieftină, mai bine vii și te întâlnești cu ea în altă zi. Ai priceput?

— Stăteam doar de vorbă.

Intonația negrului era calmă și rezonabilă, aproape plictisită. Avea și un accent ciudat. Nici măcar nu se uita la Dougie.

— Dacă Elvira nu lucrează, bănuiesc că e liberă să facă asta, nu-i așa?

Dougie simți greutatea acelei zile năvălind peste el cu o putere demolatoare.

— Nu cred că ai fost atent, spuse sugrumat.

Și atunci negrul se uită la el, prinzând cu o mișcare bruscă a ochilor lui privirea lui Dougie, ca un jucător care prinde o minge joasă pe Monster Park.

— Ba da, zise.

Replica îl încremeni pe Dougie, făcându-l să dea înapoi, cu tacul pe lângă el, pentru că, într-un fel, nu-și dădea prea bine seama dacă tipul ăsta o căuta cu lumânarea. Simțea ceva ca o alunecare, ca o gheață sub roți atunci când te

aștepți mai puțin. Știa că trebuia să-i dea înainte, nu era mai nimeni în seara aceea în bar, dar Valdez îl urmărea, la fel și barmanul și alți câțiva, și orice s-ar fi întâmplat, s-ar fi dus vorba pe stradă până dimineața – *trebuia* să-l pună pe tip cu botul pe labe –, dar i se clătina pământul sub picioare, nu mai avea siguranță, nu-l putea citi pe tip și nu-i putea anticipa reacțiile.

Strânse tacul în mână.

— Dacă încerci să mă lovești cu chestia aia – spuse blând negrul – o să te omor.

Lui Dougie îi tresări inima în piept. Simți scânteia furiei aţâţate, prea mult timp reținută – dintr-odată nu se mai putea baza pe ea. În spațiul liber se strecură glasul mic al prudenței, picurând ca ploaia. Inspiră adânc, silindu-se să uite.

— Ușa e acolo, zise. Pleacă dracului.

— Mă dor picioarele.

Așa că Dougie roti tacul așa cum știuse că o s-o facă în sinea lui. Dinții i se dezgoliră în rânjetul de rechin alimentat de adrenalina prea mult reținută.

Într-o astfel de situație, ce mama dracului mai putea să facă?

Chiar în momentul izbucnirii bătăii, Carl simți un mic fior de dezamăgire. Gangsterul acela de doi bani din fața lui avea, poate, ceva mai mult curaj decât majoritatea peștilor, dar, până la urmă, nu era un adversar real, nu era o amenințare adevărată.

„Da, ca și cum te-ai fi așteptat la altceva aici, într-un bar cu pereții negri ca un buncăr, într-o mahala ruinată de la marginea unui șantier naval nu prea automatizat." De parcă n-ar fi discutat cu autotaxiul și n-ar fi pierdut

o grămadă de vreme cercetând străzile pustii. „Recunoaște, beţivane, asta este exact ceea ce căutai. Asta voiai. Bucură-te."

Avea lupta atât de bine conturată în minte, încât totul părea prestabilit. Se săltase deja din scaun, distribuindu-şi o parte din greutate în braţul cu care se sprijinea de bar, iar în picioare – mai mult decât o arăta. Sesiză tremurul din braţul celuilalt, apucă un picior al scaunului şi îl azvârli cu putere în sus. Capătul scaunului îl lovi şi i se înfipse în faţă şi în piept. Impulsul pe care rotaţia i-l imprimase scaunului făcu tacul să se răsucească şi-l bloca în totalitate – lovitura nereuşind să ajungă mai sus de talie. Îi dădu drumul şi făcu un pas înainte, în timp ce peştele dădea înapoi, cu mâna pe tăietura de pe faţă. Scaunul se rostogoli. Carl îl seceră de la distanţă, lovindu-l cât putu de tare într-o parte a gâtului pe care nu şi-o putea proteja.

Peştele se izbi de podea fiind, după toate aparenţele, mort. Elvira ţipă.

La masa de biliard, prietenul ras în cap al peştelui rămăsese şocat, fără să se poată mişca, ţinând tacul în faţa corpului, ca pe un scut, cu ambele mâini. Carl înaintă câţiva paşi, cu simţul proximităţii detaşat de ceea ce se petrecea în întreaga încăpere.

— Ei bine? se răsti el.

Erau cel mult şase metri; dacă cheliosul avea pistol, n-ar fi reuşit să-l scoată înainte să sară Carl asupra lui. Îi citi pe faţă că şi el ştia asta.

Vederea periferică, în stânga. Barmanul, scotocind după ceva – telefon sau armă. Carl întinse o mână cu degetul ridicat.

— Nu.

Pe podea, peștele gemu și se mișcă. Carl cercetă fiecare chip din bar, evaluând posibilele reacții, apoi îl izbi în cap pe cel doborât. Geamătul încetă.

— Cum îl cheamă? îi întrebă pe toți.

— Ăă, Dougie, răspunse barmanul. Dougie Kwang.

— Bine. Cine e prieten foarte bun cu Dougie Kwang și ar vrea să stea de vorbă cu mine, să rămână. Ceilalți ar face mai bine să plece.

Foșnet zorit de picioare, scrâșnet de scaune mutate în grabă. Cei câțiva se repezeau să plece.

Ușa se deschise pentru ei. Carl simți frigul intrând și atingându-i ceafa. Barmanul profită de ocazie și plecă și el. Rămase doar el cu Elvira, care începuse să caute ceva pe podea lângă Dougie, plângând, și cheliosul despre care Carl bănuia că nu avusese încredere că ar fi putut ajunge la ușă în siguranță. Îi adresă un zâmbet rece.

— Chiar vrei să ai parte de așa ceva?

— Nu, nu vrea. Uită-te la fața lui. Nu mai fi așa mizerabil și lasă-l să plece.

Autocontrolul și meshul îl opriră să se întoarcă în direcția vocii, a amuzamentului detașat și a siguranței de fier din spatele ei. Deja știa, după ton, că exista un pistol îndreptat asupra lui. Faptul că nu zăcea pe podea alături de Dougie, ucis sau pe moarte, era singura parte care nu avea logică.

Alungă uimirea, păși într-o parte, cu o politețe ironică, și-i făcu semn cheliosului să treacă pe lângă el. O amintire de moment a capelei din South Florida State, cu arianul rânjind disprețuitor și trecând pe lângă el, pe intervalul dintre strane. I se făcu dintr-odată greață de toate, de atitudinile și mișcările ieftine, de folosirea privirilor fixe, întregul teatru mecanic de previzibil al jocului masculin.

— Haide, zise sec. Se pare că ai obținut un permis de liberă trecere. Ai face bine s-o iei și pe Elvira cu tine.

Îl urmări pe prietenul lui Dougie Kwang cum lasă jos tacul de biliard pe care îl ținea în mâini și înaintează cu pași ezitanți. Nici el nu-și dădea seama ce se petrece. Ochii i se mutau de la Carl la nou-venit și invers. Incapacitatea de a înțelege îi era întipărită pe față ca amprenta unui bocanc. Îngenunche lângă târfa care nu lucra și încercă să o ridice în picioare. Ea se zvârcoli și plânse, refuză să se scoale, cu mâinile încă lipite de trupul nemișcat al lui Dougie, cu buclele lungi și întunecate acoperindu-i fața încremenită, cu ochii măriți. Se tânguia și suspina, fragmente de cuvinte pe jumătate inteligibile, un amestec sino-spaniol de pe stradă, pe care Carl nu îl putea urmări prea bine.

„Ne bucură munca bine făcută, nu-i așa?"

Pentru o clipă se întrebă dacă, atunci când va veni momentul, va exista vreo femeie, orice femeie, care să plângă astfel pentru el.

— N-avem toată noaptea la dispoziție, zise vocea din spatele lui.

Carl se întoarse încet, teama de glonț gâdilându-l în ceafă. Era timpul să vadă ce mama mă-sii mersese prost.

„Corect. De parcă n-ai ști deja."

În ușă stătea un bărbat înalt.

Și alți câțiva, niciunul dintre ei mic, dar unul anume îi atrase atenția, așa cum cum te îndrepți spre o culoare, într-un peisaj monoton. Simțurile ascuțite de mesh ale lui Carl se concentrară asupra revolverului greu, de culoare argintie, din mâna cu mănușă neagră, și se opriră la afirmația lui bizară, într-adins învechită, dar nu de asta era vorba. Nici de părul închis la culoare, uleios și pieptănat pe spate, nici de ușoara strălucire a pielii bronzate și

a trăsăturilor caucaziene, sugerând urme de gel fixator de celule pentru păr și piele, folosit de asasinii care nu aveau intenția să lase urme genetice la locul crimei. Carl observă toate astea și le lăsă deoparte, concentrându-se pe ceea ce conta cu adevărat.

Era vorba de felul în care stătea bărbatul, de felul cum se uita prin încăpere, ca și când ar fi fost o scenă asamblată strict în folosul lui. Felul în care hainele negre i se înfășurau pe trup ca suflate de o furtună, ca și cum nu i-ar fi păsat prea mult dacă le purta sau nu. Felul în care fața bronzată avea o oarecare familiaritate, un fel de senzație că ai mai întâlnit probabil persoana respectivă undeva și asta a avut atunci un sens anume.

„Treisprezece."

Trebuia să fie așa. Paranoia confirmată. Echipa din spatele lui Merrin venită pentru răzbunare. Nu se terminase.

Alături de Carl, jucătorul de biliard îi vorbea insistent Elvirei, reușind în cele din urmă s-o salte în picioare și conducând-o pe lângă Carl, cu un braț în jurul umerilor ei tremurători. Pe fața lui era același amestec năuc de șoc și lipsă de înțelegere ca mai înainte. Carl îi făcu semn din cap să treacă, apoi se întoarse încet să-l urmărească cum aproape o cără pe Elvira spre ușă. Nou-veniții se dădură la o parte și lăsară cuplul să treacă, unul dintre ei închizând ferm ușa în urma lor. În tot acest timp, pistolul argintiu nu se clinti de pe direcția țintei.

Carl îi adresă posesorului lui un zâmbet sardonic și înaintă, aparent nepăsător, câțiva pași. Celălalt îl privi apropiindu-se, dar nu se clinti și nici nu obiectă. Carl respiră. După cum stăteau lucrurile, încă n-avea să fie împușcat.

„Dar e aproape."

Prinse fiorul puternic de frică, îl zdrobi și-l dădu deoparte. Meshul și o voință susținută de a face rău pulsau mai puternic.

„Insistă, vezi cât de departe poți ajunge."

Ajunse cam la distanța de la care se puteau atinge.

Bărbatul înalt îl lăsă să se apropie, ba chiar îi zâmbi amabil, încurajator, ca un adult indulgent urmărind cum un copil aflat în grija lui face ceva îndrăzneț. Destul de aproape încât estimarea pe care o făcuse Carl situației să se dezagrege, lăsându-l dintr-odată nesigur de felul în care ar trebui să acționeze în continuare. Însă la câțiva metri de gura țevii revolverului, zâmbetul bărbatului înalt se transformă pe chipul lui, fără să-l părăsească, devenind ceva dur și încordat.

— E suficient, zise calm. Nu sunt chiar așa de neglijent.

Carl aprobă cu o mișcare a capului.

— Nu pari. Te cunosc de undeva?

— Nu știu. Mă cunoști?

— Cum te cheamă?

— Poți să-mi spui Onbekend.

— Marsalis.

— Da, știu, zise bărbatul înalt și făcu semn din cap spre una dintre mesele alăturate. Stai jos. Avem puțin timp.

„Bun." Adierea răcoroasă a confirmării îi alunecă în jos pe ceafă, coborându-i în mușchii brațelor.

— Stai tu jos. Eu mă simt bine așa.

Piedica revolverului țăcăni.

— Stai jos sau te omor.

Carl îl privi în ochi și nu găsi niciun loc gol acolo, nici măcar pentru o replică îngâmfată – „Se pare că oricum o să faci asta." Bărbatul acela l-ar fi doborât imediat. Ridică din umeri și se îndreptă spre masă, așezându-se pe unul

dintre scaunele abandonate. Încă mai păstra căldura fostului ocupant. Se lăsă pe spate și întinse picioarele cât putu de mult în afara marginilor mesei. Onbekend aruncă o privire către unul dintre ajutoarele lui, făcând semn spre ușă. Omul se strecură tăcut afară.

Cel rămas nu se mișcă, fixându-l pe Carl cu priviri reci și încrucișându-și brațele. Onbekend îl verifică aruncându-i încă o privire, apoi traversă barul și se așeză și el la masă, în fața lui Carl.

— Ești tipul cu loteria, nu-i așa? zise.

Carl oftă. Nu era un oftat cu totul fals.

— Da, eu sunt.

— Cel care s-a trezit la jumătatea drumului spre casă?

— Da. Vrei un autograf?

Primi un zâmbet subțire.

— Sunt curios. Cum te-ai simțit blocat acolo, tot timpul ăla, în așteptare?

— Un adevărat desfrâu. Ar trebui să încerci din când în când.

Onbekend nu reacționă mai mult decât o piatră. Sentimentul de familiaritate creștea – Carl era sigur că era vorba de ceva anume. Cunoștea fața aia, sau una foarte asemănătoare, de undeva.

— Te-ai simțit abandonat? Ca atunci când aveai paisprezece ani?

„Paisprezece?"

Carl rânji. Micul avantaj făcu adrenalina să-i alerge prin vene. Înălță capul, cu o detașare elaborată.

— Deci ai fost din proiectul Lawman, hm? Seria finală de puișori sudiști ai Fortăreței America întorcându-se acasă, la adăpost.

Era acolo, abia sesizabilă, dar totuși acolo, în colțul ochilor lui Onbekend. O pierdere a echilibrului, o scurgere de furie. În acea clipă, Carl îl încolțise.

— Crezi că mă cunoști? Nu mă cunoști deloc, amice.

— Și nici amicul tău nu sunt, spuse Carl blând. Așa că dă-i drumul. Cu toții facem greșeli. Ce vrei de la mine, mai exact?

Pentru o fracțiune de secundă, atât de scurtă încât aproape că trecu fără să o remarce, Carl crezu că era mort. Țeava revolverului nu se clinti, dar păru să sclipească în partea de jos a câmpului său vizual. Gura lui Onbekend se strânse și mai mult, ochii i se încărcară de și mai multă ură.

— Poți să începi prin a-mi spune cum te simți când vânezi alte variante treisprezece pentru rumegătoarele de la ONU.

— Bine remunerat.

Carl se uita fără nicio expresie în ochii îngustați ai celuilalt treisprezece. Unul dintre ei avea să moară în acel bar.

— Mă simt bine remunerat. *Tu* ce faci ca să-ți câștigi existența?

— Supraviețuiesc.

— Oh, făcu dând din cap și mimând o înțelegere batjocoritoare. Faci pe haiducul, nu-i așa?

— Eu nu lucrez pentru rumegătoare, dacă la asta te referi.

— Ba sigur că lucrezi.

Carl căscă – o nevoie subită de oxigen, născută din tensiune și apărută din senin, dar atât de bine-venită încât s-ar fi putut lăuda cu asta.

— Toți lucrăm pentru rumegătoare, într-un fel sau altul.

Onbekend nu se dădu bătut. Înclină puțin capul, ca un lup sau un câine care ascultă un zgomot slab.

— Vorbești cu prea mare ușurință despre compromisurile altora. După cum am spus, nu mă cunoști deloc.

— Știu că azi ți-ai cumpărat de mâncare. Știu că ai ajuns până aici într-un vehicul făcut într-o fabrică, pe străzile orașului construite și plătite, într-o formă sau alta, de cetățenii locului. Știu că ții în mână un pistol pe care nu l-ai făcut din metal brut, în timpul tău liber.

— Ăsta?

Onbekend ridică ușor revolverul, scoțând puțin țeava din linia de ochire. Părea amuzat. Carl se sili să nu se încordeze, să nu se uite la arma care se mișca.

— Am luat pistolul ăsta de la un om pe care l-am ucis.

— O, da, ăsta e un schimb rezonabil. L-ai ucis și pe tipul care ți-a servit micul dejun azi dimineață, ca să nu fii nevoit să plătești? O să-l ucizi și pe cel care ți-a vândut sau împrumutat vehiculul de transport, și pe cel care administrează locul în care o să dormi la noapte? Ai planuri și pentru cei care i-au angajat, pentru cei care administrează mijloacele de producție, pentru manageri și proprietari, pentru oamenii care vând și pentru cei care cumpără?

Carl se aplecă, rânjind în fața recii proximități a morții. Se simțea ca și cum ar fi fost drogat.

— Nu înțelegi, ce dracu'? Rumegătoarele sunt peste tot în jurul nostru. Nu poți scăpa. Nu te poți elibera. De fiecare dată când consumi ceva, lucrezi pentru ei. De fiecare dată când călătorești. Pe Marte, de fiecare dată când *respiri* devii o parte din lumea lor.

— Bine.

Onbekend înjghebă un alt surâs mic:

— Ți-ai învățat bine lecțiile. Dar presupun că dacă biciuiești un câine suficient de des, întotdeauna învață.

— Of, *te rog*. Știi ceva? Vrei să ne prefacem că există și o altă cale? Dacă vrei să evadezi într-o epocă de aur mitică, pre-virilicid, du-te să trăiești în Jesusland, ei încă mai cred în porcăria asta. Am fost acolo săptămâna trecută, îi iubesc pe cei ca noi. Ne-ar arde pe amândoi pe rug imediat ce ne-ar vedea. Nu înțelegi? *Nu mai e loc pentru ceea ce suntem noi.*

Cuvintele lui Sutherland păreau să crească în el – glasul lui liniștit al acestuia, amuzat, cu timbrul său de bas ca un tunet, ca forța însăși.

— Ne-au ucis acum douăzeci de mii de ani cu agricultura lor și prin complicitatea lor lașă cu ierarhia. Au câștigat, Onbekend, și știi de ce? Au câștigat pentru că *a mers*. Cooperarea în grup și supunerea în fața unui șmecher bărbos a funcționat mai bine decât să lupți de unul singur, așa cum o s-o facă întotdeauna un treisprezece. Ne-au fugărit în zdrențe, Onbekend, cu gloatele lor, cu liderii lor și puterea care stă în număr. Ne-au vânat, ne-au exterminat, și au primit viitorul drept premiu. Și iată-ne acum, stând în grădinile suspendate din povestea de succes a rumegătoarelor, și tu îmi spui că nu, nu, nu ai urcat cu ascensorul sau pe scări, pur și simplu ai zburat până aici prin propriile forțe, numai cu cele două căcaturi de aripi ale tale. Ești un *mare* căcat.

Onbekend se aplecă în față, copiindu-i atitudinea, cu ochii în flăcări. Era ceva instinctiv, condus de furie. Revolverul i se mișcă puțin în mână ca să-i permită schimbarea de poziție. Se înclină precis într-o parte. Carl observă și își potoli năvala meshului. „Nu încă, nu încă". Întâlni ochii celuilalt, își văzu acolo propria moarte și nu-i păsă prea

mult. În el creștea o furie pe care abia dacă o înțelegea. Cuvintele îl țineau în viață, încălzindu-l atâta timp cât le putea arunca.

— Ei ne-au *construit*, Onbekend, ne-au creat, fir-ar. Ne-au readus din morți pentru unicul lucru la care ne pricepem. Violență. Măcel. Tu, eu, zise tăind aerul cu palma deschisă, dezgustat. Noi toți, absolut toți. Suntem *dinozauri*. Monștri ridicați din adâncurile trecutului sumbru și violent pentru a păzi luminile strălucitoare și privilegiile consumatorilor civilizației occidentale. Iar noi am *făcut* asta pentru ei, exact cum voiau. Vrei să vorbim despre rumegătoare, despre cum se pleacă în fața autorității, despre cum lasă voința grupului să dicteze? Spune-mi în ce fel suntem noi diferiți. Proiectul Lawman? A ce seamănă asta?

— Da, pentru că ei ne-au *antrenat*.

Pentru prima dată, vocea lui Onbekend se ridică aproape ca un strigăt, aproape cu durere. O calmă din nou imediat, coborând-o la o furie rece, temperată:

— Ne-au încarcerat din copilărie, Marsalis. Ne-au învins prin condiționare. Tu știi asta, Osprey trebuie să fi fost la fel. Cum am fi putut să...

— *Am făcut. Cum. Ni s-a spus*, zise Carl rostind cuvintele separat. Exact la fel ca ei, la fel ca rumegătoarele. Am *dat greș*, la fel cum am dat greș acum douăzeci de mii de ani.

— Aia a fost atunci, se răsti Onbekend. Și asta e acum. Unii dintre noi nu mai merg pe același drum.

— O, nu mă face să râd. Ți-am spus deja, *tot ceea ce te privește* face parte din lumea rumegătoarelor. Dacă nu reușești să te împaci în niciun fel cu asta, ai putea foarte bine să te împușți...

Fantoma unui zâmbet traversă fața lui Onbekend.

— Am fost trimis să aranjez sinuciderea ta, Marsalis. Nu a mea.

— Trimis? zise Carl batjocoritor, privind peste spațiul mic dintre ei. *Trimis*? O, îmi închei pledoaria.

— Variantele treisprezece au predilecția nefericită de a muri de propria lor mână, spuse celălalt pe un ton ridicat, repezind cuvintele, jignit de disprețul lui Carl și încercând să câștige un punct, fără să fi înscris atât de bine cum sperase.

— Sinucideri violente, în lagăre și rezervații. Iar un treisprezece atât de împovărat de vinovăție ca tine...

— Vinovăție? Lasă-mă dracului în pace. Acum *vorbești* exact ca ei. Variantele treisprezece nu simt vinovăția, asta e ceva specific rumegătoarelor.

— Da, toți cei pe care i-ai vânat, i-ai asasinat sau i-ai dus înapoi la o existență moartă, în lagăre.

Acum Onbekend era mai calm, glasul redevenindu-i egal.

— E de înțeles că nu poți trăi la infinit cu asta.

— Pune-mă la încercare.

Un zâmbet trist.

— Din fericire, nu sunt nevoit s-o fac. Cât despre sinucidere, mi-ai ușurat lucrurile.

— Zău? spuse Carl privind cu atenție în jur. Mie nu prea mi se pare a fi scena unei sinucideri.

Dar dincolo de tărăgănarea cuvintelor, înțelese deja care era ideea și ceva foarte asemănător cu panica începu să-i dea fiori reci.

Își jucase toate cărțile și Onbekend tot nu-l slăbise îndeajuns. Celălalt treisprezece îl privea din nou atent, reluându-și autocontrolul rece cu care intrase în bar.

Conștiința locului în care se aflau se coagula în jurul lui – mobilierul vechi, jegos, tejgheaua lungă a barului, zgârieturile și petele de băuturi vărsate, sclipind în lumina slabă, și grămada de pahare și sticle din spate. Mesele de biliard uzate, în cercurile lor de lumină. Dougie Kwang căzut pe podea, cu capul răsturnat pe o parte, cu ochii deschiși holbându-se la el. Așteptând companie, pe cineva care să i se alăture acolo, jos, în praf și printre pete lipicioase.

— Ar fi greu de înscenat o sinucidere aici, acceptă Onbekend. Și mai greu ar fi s-o înscenăm oriunde altundeva. Dar am fost atât de drăguți să te lăsăm să dai ce ai mai bun din tine, așa că iată-ne aici – o încăierare stupidă, într-un bar dintr-o mahala de doi bani, cu niște criminali de doi bani, și se pare că Marsalis și-a calculat greșit șansele. Un mod destul de stupid de a muri, dar asta e.

Ridică din umeri. Vocea lui Onbekend sună dintr-o dată gâtuită de dispreț:

—Asta o să creadă ei despre tine. Nu le-ai dat niciun motiv să n-o facă.

Simți înțepătura acuzației indirecte. În mintea lui, Sutherland fu de aceeași părere. „Dacă suntem conduși de sistemul nostru limbic, atunci orice teamă bigotă alimentată de ură pe care ei o simt față de noi devine un adevăr."

„Probabil n-ar fi crezut asta." „Sau poate că da. La sfârșit, lucrurile nu sunt întotdeauna curate, Marsalis. Ții minte? Viața e murdară, la fel și crima."

Kwang părea să-i facă cu ochiul de pe podea.

„Asta s-ar putea să fie o treabă destul de murdară pentru ea, bețivane."

Ca și cum n-ar fi avut destul de lucru cu propriile gânduri, Onbekend continua să-l preseze.

— Vor crede că ai fost prea prost ca să-ți învingi propria programare, spuse ca și cum ar fi rostit ceva de la sine înțeles, de parcă el s-ar fi aflat acolo anume pentru cugetările lui Sutherland. Pentru că așa ești. Vor crede că ai căutat să dai de necaz, pentru că exact asta ai făcut, și că aici ai găsit puțin prea mult ca să te descurci singur. Așa că vor face o anchetă superficială, o să discute cu câțiva oameni, și în final o să decidă că ai fost împușcat de aproape cu un pistol neînregistrat care nu va mai fi niciodată găsit, de mâna unui bătăuș anonim de pe stradă care nu va fi găsit nici el, și o să închidă cazul, Marsalis, o să-l închidă pentru că se încadrează exact în idioțenia pe care tu ne-ai dat-o pe tavă. Nici eu n-aș fi putut aranja lucrurile mai bine.

Carl flutură din mână.

— Ăsta nu prea e un pistol neînregistrat.

— Ăsta? întrebă Onbekend și ridică din nou revolverul, cântărindu-l în mână. Ăsta e...

„Acum."

Nu a fost mare lucru – reacția o idee încetinită a celuilalt bărbat, impulsurile neurochimice adormite și domolite de gesturile anterioare ale lui Carl, cu palma deschisă, și calmul care se lăsase după toate țipetele. Apoi mișcarea abia perceptibilă a țevii revolverului, cu doar câteva grade, și scurta relaxare a trăgaciului. Apoi sentimentul de superioritate al lui Onbekend, ceva standard pentru un treisprezece, nevoia sa curioasă de a ține predici. Nu a fost mare lucru.

N-a fost deloc.

Carl țâșni de pe scaun cu mâinile pe marginea mesei, săltând-o și răsturnând-o. Onbekend scăpă o împușcătură imprecisă, apoi se împletici în spate, încercând să se elibereze din scaun și să stea în picioare. Umbra din dreptul

ușii strigă și se deplasă. Carl traversă spațiul gol în care fusese masa, către Onbekend, izbind cu baza palmei și cotul, răsucindu-se, căutând arma și aproape blocând-o, prea aproape ca să mai tragă. Acum ținea brațul celuilalt treisprezece cu ambele mâini, răsucind revolverul în sus și într-o parte, în căutarea omului de la ușă. Încercă să ajungă la trăgaci. Onbekend își scosese degetul, blocând tentativa, dar nu conta. Celălalt bărbat strigă din nou, ferindu-se de glonțul care credea că vine spre el. Ușa zbură spre interior și cealaltă jumătate a întăririlor umane ale lui Onbekend năvăli în încăpere. Carl smuci revolverul, dar nu reuși să-l elibereze. Nou-venitul nu făcu aceeași greșeală ca tovarășul lui. Pătrunse înăuntru rânjind.

— Ține-l acolo, Onbee.

Disperat, Carl cosi cu piciorul în lateral, încercă să aducă lupta la nivelul solului și să desprindă revolverul din strânsoarea încăpățânată a lui Onbekend. Celălalt treisprezece îi bloca gleznele cu ale lui, rămânând ferm pe poziție, și Carl căzu, dezechilibrat din cauza propriei greutăți și a unei mișcări *tanindo* care nu-i mersese.

Onbekend calculă bine momentul, făcu un pas mare și se scutură de el ca de o povară. Carl se prăbuși, agățându-se de revolver fără să-l poată lua. Onbekend îl lovi în testicule. Se ghemui în jurul loviturii, încercând cu disperare să se rostogolească, să se ridice...

Onbekend îndreptă revolverul spre el.

Lumea păru să se oprească în loc, să se aplece și să privească.

În scurtul moment de ireală nemișcare simți impactul înainte să vină, iar gândul fu înspăimântător, fiindcă părea o eliberare. Se simți deschis pentru acea libertate, ca o pasăre întinzându-și aripile, ca un animal arătându-și colții.

Ochii i se fixară într-ai lui Onbekend. Zâmbi și aruncă o ultimă sfidare:

— Fraier nenorocit.

Apoi veniră împușcăturile, violența finală străbătând prin tăcere, din nou, din nou, din nou, ca bubuiturile repetate ale unei uși pe timp de furtună.

Capitolul 42

Beretta Marstech avea o funcție specială care permitea trei împușcături la fiecare acționare. Sevgi Ertekin intră pe ușă cu pistolul armat, ținând-ul ridicat cu ambele mâini, și apăsă pe trăgaci de câte două ori pentru fiecare persoană din câmpul ei vizual. Nu era timp de amabilități; văzuse prin fereastră ce urma să se petreacă. Gloanțele explozive scoteau un sunet sec și lipsit de dramatism când erau lansate, dar își sfâșiau țintele ca pe niște cartoane.

Trupurile săltară și fură aruncate în lateral. Doi căzură.

Al treilea se întoarse cu iuțeală de tigru și prima împușcătură îl rată complet. Un revolver mare și argintiu aflat în mâna lui urmărea ținta. Ea apăsă din nou și el se răsturnă pe spate ca într-o acrobație de circ.

Marsalis se zbătu pe podea, chinuindu-se să se ridice. Sevgi nu-și dădea seama dacă era rănit. Înaintă în încăpere, rotind pistolul ca să acopere toate unghiurile, regulamentar. Aruncă o privire în jos la oamenii pe care tocmai îi împușcase, ba nu, stai...

...înregistră ochi holbați și poziții nefirești, unul dintre ei prăbușit aproape comic pe un scaun, cu picioarele alunecându-i de sub el, altul pe podea, cu membrele dezarticulate, ca păpușa unui copil plin de toane...

...oamenii pe care tocmai îi împușcase. Pistolul Marstech și încărcătura lui, inechivoc în sentințele lui ca un judecător din Jesusland.

Cel de-al treilea o izbi dintr-o parte. Imaginea fulgerătoare a unei fețe pline de sânge, deformată de mânie. Căzu la podea, cu brațele întinse în spate pentru a amortiza căderea, piezând Beretta la impact. Pentru o clipă, cel de-al treilea bărbat se clătină deasupra ei, mârâind printre dinții dezgoliți, cu mâinile goale încârligate ca niște gheare. Privirea din ochii lui era sălbatică, fără nimic uman. Simți teroarea ca pe niște aripi în stomac și în piept.

El văzu pistolul căzut. Trecu pe lângă ea ca să-l ia.

— *Onbekend!*

Atacatorul ei se răsuci, pe jumătate aplecat peste Beretta, și văzu ce vedea și ea – Carl Marsalis ridicat de pe podea și cu revolverul cel mare în mână.

Onbekend se roti și împușcătura trecu pe lângă el. Mugetul profund al proiectilului de calibru mare traversă încăperea. Marsalis mârâi ceva, ținti și trase din nou. Ușa se trânti în urma celuilalt bărbat.

Sevgi își luă pistolul.

— Ești teafăr?

Aprobă trist, cu o mișcare a capului. Nu era sigur pe picioare. Ea îi zâmbi încordat și se duse la ușă. O crăpă puțin și se uită afară. Vehiculul pe care îl urmărise de la hotel cu un taxi era încă acolo, pe partea opusă a străzii pustii, ruinate. Bărbatul rănit umbla la ușa mașinii, deschizând-o. Nu era timp.

Ieși și luă poziție de tragere pe trotuar. Mii de amintiri de pe străzile și aleile dosnice din Queens și Manhattan, unsprezece ani de urmăriri și arestări pulsau prin ea, dându-i încredere, făcându-i mâinile sigure.

— Poliția! Mâinile deasupra capului, întinde-te la pământ!

El păru să îngenuncheze în ușa deschisă a mașinii. Ea se apropie.

— Am spus mâinile...

El se roti, extrăgând de undeva o armă. Trase. Ea ripostă. Trei focuri de armă, unul după altul – îl văzu aruncat pe flancul mașinii, dar în același timp își dădu seama că lovise prea sus.

Simți ceva izbind-o în umărul stâng, se dezechilibră și căzu, lovindu-se de zidul barului. Un picior îi alunecă, iar ea dădu din mâini ca să nu cadă pe jos. Se prinse de perete, îl văzu desprinzându-se de mașină, lăsând pete de sânge pe caroseria strălucitoare, împleticindu-se și prăbușindu-se în interiorul vehiculului. Se luptă să se ridice în picioare, îl privi cum se întinde să închidă ușa după el, știa că nu avea cum să reușească la timp. Ridică Beretta cu o mână și trase. Cele trei lovituri erau prea puternice ca să țintească bine; gloanțele ricoșară pe mașină, niciunul aproape de țintă. Ușa se închise cu un pocnet pe care ea îl auzi clar de peste drum. Motorul învie instantaneu. Ea se împletici în față, încercă să se îndrepte, insistând, în ciuda amorțelii din umăr, să ochească mașina care pleca.

Apăsă pe trăgaci, de trei ori. Nouă împușcături, lovituri pulsându-i continuu în umărul rănit, stând în poziția de tragere, cu ambele mâini pe armă. Mașina alunecă dintr-o parte în alta, apoi se îndreptă, ajunse la un colț și coti în viteză, dispărând într-un scrâșnet de pneuri forțate. Ea lăsă brațele să-i cadă, pufni dezgustată și rămase pironită acolo pentru o clipă.

— Futu-i, zise în cele din urmă, iar vocea îi răsuna puternic pe strada dintr-odată tăcută. Doi din trei, are cineva vreo problemă?

Aparent nimeni nu avea nicio problemă.

Se înapoie la bar, împinse ușa și se sprijini de tocul ei, analizând dezastrul. Marsalis se ridicase în picioare în mijlocul încăperii, cu revolverul în mână. Tresări când intră ea, apoi rămase locului, privind-o. Un zâmbet slab jucă pe buzele ei.

— Să-nțeleg că nu e nimeni ascuns la toaletă.

— Înțelegi corect.

— Bine. Sunt obosită.

Puse Beretta în tocul de umăr, strâmbându-se puțin din cauza durerii provocate de mișcare.

— Ești bine?

Ea privi în jos la umărul stâng, unde lovise glonțul. Sângele se scurgea încet pe mâneca distrusă a gecii. Amorțeala făcea loc unei dureri puternice, pulsânde. Își îndoi mâna stângă, o ridică și durerea îi provocă o grimasă.

— Mda, m-a nimerit. Rană în mușchi. O să supraviețuiesc.

— Vrei să mă uit?

— Nu, fir-ar să fie, nu vreau să te uiți.

Ezită, făcând un gest care ar fi putut însemna o scuză. Tonul i se îmblânzi:

— RimSec sunt pe drum. Poate să aștepte.

— Am auzit mașina. A scăpat?

Ea se strâmbă.

— Da. L-am lovit de câteva ori, dar nu suficient ca să-l pun jos. Treisprezece, hm.

— Mda, suntem niște ticăloși duri, doar știi.

Apoi aerul păru să iasă din plămânii lui Marsalis ca și cum ar fi fost înțepat. Se duse la bar și așeză cu grijă revolverul pe lemnul zgâriat.

— Slavă Domnului că s-a terminat, zise cu patimă. Ai nevoie de o băutură.

— Nu, n-am, fir-ar al dracului, nevoie de băutură. A scăpat.

Marsalis se întoarse să cerceteze grămada de sticle din spatele lui. Ochii lui prinseră reflexia lui Sevgi în oglindă.

— Da, dar vezi partea bună a lucrurilor. Niciunul dintre noi nu e mort, ceea ce e o îmbunătățire al dracului de mare față de ceea ce așteptam cu zece minute în urmă.

Ea se cutremură puțin. Alungă senzația. Marsalis culese o sticlă dintre multe altele și două pahare de sub bar. Așeză paharele pe tejgheaua barului și picură în ele un lichid de culoarea chihlimbarului.

— Uite, fă-mi pe plac. Mi-ai salvat viața și îți datorez cel puțin un whisky de furat. Și se pare că ți-ar prinde bine.

— Hei, mulțam mult. Ți-am salvat viața și tu îmi spui că arăt ca dracu'?

Carl întinse palma, legănând-o ca pe un avion.

— Hai să spunem că ești puțin palidă.

— Să te ia dracu'!

Luă paharul. El o imită și ciocniră foarte ușor. Rosti încet:

— Îți sunt dator, Sevgi.

Ea sorbi și înghiți.

— Să zicem că suntem chit pentru faza cu patinatorii. Nu-mi datorezi nimic.

— O, ba da. Tipii ăia din New York au încercat să mă omoare și pe mine, și pe tine. A fost autoapărare. Aici e altceva. Noroc!

Își goliră amândoi paharele. Sevgi se sprijini de bar în fața lui și simți căldura coborându-i în stomac. Carl ridică sticla, întrebător. Ea scutură din cap.

— Am spus că RimSec o să ajungă aici din minut în minut. I-am chemat cam când își făceau intrarea prietenii tăi. Aș fi năvălit înăuntru puțin mai devreme, dar îmi puneam nădejdea în niște întăriri.

— Mă rog.

Carl își privi mâinile și ea observă că tremurau puțin. Asta o făcu să simtă ceva în stomac. El ridică privirea și zâmbi.

— Oricum, bună sincronizare. Cum naiba te-ai nimerit aici?

— Te-am văzut ieșind din hotel. Eu tocmai veneam.

Arătă cu capul spre cadavrele de pe podea și continuă:

— Am văzut mașina ăstora luându-se după taxiul tău. A durat câteva secunde până am găsit și eu unul. Când am ajuns aici, i-am văzut stând afară și așteptând. Nu știam ce dracu' se petrece, ce căutai tu la marginea orașului, dacă tipii ăștia erau cu tine sau nu. Am intervenit numai când am auzit împușcături și am pus totul cap la cap. Că tot veni vorba, *ce* căutai aici?

El privi departe de ea, înspre un colț.

— Pur și simplu căutam să mă bat cu cineva.

— Da? Se pare că ai găsit o încăierare ca lumea.

El nu spuse nimic.

— Cine erau?

— Nu știu.

— L-ai strigat cumva.

În mintea ei răsări o intuiție ascuțită de polițist, obiecțiile ivite distrugând atmosfera creată.

— Atunci când a vrut să ia pistolul. Te-am auzit. „*On...*" cumva.

— Onbekend, da. Așa îl cheamă. S-a prezentat în timp ce se pregătea să mă omoare, zise Marsalis și se încruntă. Era un treisprezece.

— El ți-a spus?

— A venit vorba, da.

Ea se cutremură din nou.

— Ce coincidență!

— Nu-i așa? Apropo, *tu* ce făceai la hotel de mă urmăreai?

— A, da.

Dădu din cap, lăsând satisfacția de a fi avut dreptate să-i încălzească zâmbetul schițat:

— Venisem să-ți spun. NYPD a dat de urma celui de-al treilea patinator și l-a arestat. Zice că ținta a fost tot timpul Ortiz. Nu tu.

Marsalis clipi.

— Ortiz?

— Da. Se pare că tu și cu mine doar am fost prinși în schimbul de focuri. Asta îl cam achită pe Norton, nu-i așa? Lăsând paranoia deoparte, vreau să zic.

— Ești sigură? NYPD a verificat dacă...

— Marsalis, las-o naibii baltă.

Părea să fie din ce în ce mai obosită. Sau poate că whisky-ul fusese o idee proastă. Oricum, începuseră s-o doară ochii.

— Mai bine gândește-te să-ți ceri scuze, dacă știi cum se face. Te-ai înșelat. Sfârșitul poveștii.

— Nu te umfla în pene, Ertekin. Nu e ceva atrăgător, știi minte?

Fu nevoită să râdă, cu toată greutatea zdrobitoare a oboselii. În depărtare se auzi sirena RimSec apropiindu-se.

— Și nu caut să mi-o pun, zise ea.

— O, ba da.

Chicoti.

— Ba nu.

— Ba da.

— Ba nu, ticălos...

Tuși puternic, luată pe nepregătite de violența bruscă a accesului. Scutură din cap și constată că ochii i se umpluseră subit de lacrimi. Îl auzi pe Marsalis chicotind și el.

— Bine, poate că nu. N-aș vrea să...

Un alt fior o străbătu, mai puternic. Din cauza tusei o durea capul. Se încruntă și duse o mână la tâmplă.

— Sevgi?

Ridică privirea, adresându-i un zâmbet nedumerit. Tremurul persista; nu scăpase de el. Sirena suna acum mai tare, dar părea să fi rămas înțepenită în capul ei, iar zgomotul pe care îl făcea acolo o zgâria pe creier.

— Nu mă simt prea bine.

Din cauza șocului, fața lui deveni ca o mască.

— Cu ce te-a împușcat, Sevgi?

— Nu...

— *Ai văzut cu ce pistol te-a împușcat?*

Ocoli barul, ajungând lângă ea, în timp ce Sevgi clătina adormită din cap.

— Nu. A fugit. Ți-am spus.

O întoarse și-i prinse capul în mâini. Vocea îi era gâtuită și intensă.

— Ascultă-mă, Sevgi. Trebuie să rămâi trează. O să începi să te simți foarte obosită în următoarele...

— *O să*? zise și chicoti. Fir-ar al dracului, Marsalis, aș putea să dorm o lună chiar aici, pe podeaua asta nenorocită.

— Nu, *rămâi trează*, îi spuse scuturându-i capul. Ascultă, vin, o să ajungă aici. Te ducem la spital. Să nu leșini.

— Ce tot spui? N-o să...

Se opri pentru că observă amețită că ochii lui străluceau de lacrimi, la fel ca ai ei. Se încruntă, își simți pielea de pe față fierbinte, groasă și țeapănă și trebui să se forțeze să pună o expresie pe ea, ca atunci când împingi mâna într-o mănușă nouă, strâmtă. Scoase un sunet mic, amuzat.

— Hei, Marsalis, se bâlbâi, străduindu-se să n-o facă. Ce e? Te simți rău și tu?

Echipa de medici a RimSec o scoase pe o targă și o urcă într-un elicopter. Ea nu era prea sigură cum se întâmplase asta; acum Marsalis o ținea în brațe în barul ăla de două parale, plin de cadavre, o clipă mai târziu erau afară, în aerul rece și ea privea drept în sus, spre cerul înstelat. Starea de conștiență era ca o cortină în spatele ochilor ei, când trasă, când ridicată, apoi din nou, la loc. Încercă să-și miște capul ca să vadă ce se petrece în jurul ei, dar totul era o ceață de strigăte, lumini și figuri grăbite și preocupate. Zumzetul motoarelor elicopterului se adăuga la ceea ce acum devenise o durere cumplită de cap.

— Sevgi?

Of, Marsalis. Acolo era.

— E în regulă, domnule. Ne ocupăm noi în continuare.

— Să le spui că e un glonț Haag.

Ea nu-și putu da seama de ce țipa, poate doar ca să acopere zgomotul elicei. Nimic nu părea să se conecteze

așa cum ar fi trebuit. Se gândi că probabil pierduse foarte mult sânge.

— Să le spui să bage în ea cei mai deștepți antiviruși pe care îi au, imediat.

— Știm asta, domnule. Am anunțat deja.

Strânse ochii, orbită de sclipirea luminilor de aterizare ale elicopterului. Mișcarea o duru. Abia putu să distingă forma lui Marsalis. Îl apucase pe unul dintre paramedici de umeri și îl scutura.

— N-o lăsați să moară, striga. O să-i ucid pe toți cei pe care-i iubiți dacă o lăsați să moară.

Se zbătea, confuz. Elicopterul se mișcă, se înălță și se îndepărtă. Peste colinele orașului erau presărate luminițe – se ridicau și cădeau, orizontul se înclina. De parcă n-ar fi fost deja destul de ametită.

Părea să fi așteptat o eternitate. Nu doar porcăria asta, indiferent ce era, întregul caz *Horkan's Pride*. Întreaga poveste cu Marsalis, încercarea eșuată de a scoate ceva din asta. Apelurile repetate către tatăl ei, conversațiile bombastice, prudent politicoase, și bariera dincolo de care nu mai putea trece. Amintirile despre Ethan, lupta pentru custodie și pentru reimplantarea viitorului Murat, valurile de avocați și blestematele lor anticamere. Lupta de a-și menține credința, de a se întoarce la moschee și de a descoperi ceea ce izvora din poezia lui Rabiah și scrierile lui Nazli Valipour, răbdarea amabilă și zâmbitoare a lui Meltem. Căutarea unor motive pentru a merge înainte, care nu veneau îmbuteliate sau la pachet.

Mărșăluiau prin mintea ei ca într-o procesiune stridentă, și dintr-o dată i se făcu greață de tot, greață să mai facă eforturi.

Mai bine să urmărească legănarea și clipirea luminițelor orașului de dedesubt, să se lase purtată de val, să asculte motoarele bubuindu-și refrenul – un zgomot continuu și uniform, ca și cum ar fi stat lângă o cascadă care mirosea slab a ulei și metal încins. Cerul pieziș al nopții, senzația mării netede și negre. Nu era chiar rău, dacă te gândeai, nu era tocmai rău. Nu era greu.

Renunță să mai opună rezistență curând după aceea, alunecând pe panta propriei oboseli covârșitoare.

PARTEA A CINCEA

Acasă, la adăpost

„Problemele abordate aici sunt de interes general pentru omenire. Niciun fel de retragere privilegiată, segregare sau excludere ierarhică nu ne va ajuta să ne protejăm de valul efectelor negative care a pornit deja. Dacă suntem aroganți, nu vom reuși să înțelegem această considerație cu caracter general și să acționăm pe baza ei, cât încă mai e timp – și atunci prețul pe care îl vom plăti pentru eșecul nostru va fi teribil și va apăsa asupra noastră, a tuturor."

Raportul Jacobsen, august 2091

Capitolul 43

Zorile se apropiau pe furiș de campusul Stanford, ca un pictor atent, amestecând culori în semiîntunericul monocrom de sus, trecând prin tonuri de cenușiu spre un albastru matinal curat, aruncând straturi de bej pe piatra zidurilor spitalului, unul câte unul, de sus în jos. În grădini, gardurile vii și copacii își recăpătaseră verdele și oamenii începuseră să vină pe aleile pietruite, singuri sau câte doi. Câțiva îi aruncară priviri bărbatului negru care stătea singur pe o bancă, dar nimeni nu se opri. Avea o imobilitate ciudată, care respingea orice impuls de contact uman, și ei își domoleau conversațiile când se apropiau de el. Cei care lucrau în secțiile de urgență ale centrului medical înțelegeau dintr-o privire ce însemna asta. Acel om suferea o operație chirurgicală fără anestezie – separarea lentă, ca o tăietură cu fierăstrăul, de o altă persoană aflată undeva în interiorul spitalului.

Pe autostrada 101, fâșâitul ocazional al traficului de noapte creștea până la un murmur stabil de fundal. Ciripitul păsărilor crea un contrapunct matinal pătruns de propria importanță, ca o mână de pietricele viu colorate aruncate continuu pe o bandă rulantă largă, gri. Printre ele, vocile oamenilor răsunau cu putere și frecvență crescândă, iar tălpile scrâșneau pe pietriș ca niște cazmale săpând un mormânt. Ziua asaltă zidurile pe care Carl și le ridicase în jur în orele reci, zdrobind și doborând

simplitatea priveghiului lui cu detalii umane. Înălță ochii dintre ruine cu o ură tăcută și implacabilă pentru orice putea vedea și auzi.

— Acum ești fericit?

Norton stătea în fața lui, la o distanță de la care nu-l putea atinge. Dormise pe undeva îmbrăcat; chiar și blugii Marstech îi erau șifonați.

Părea să aștepte într-adevăr un răspuns.

— Nu. Tu ești?

Pe cealaltă parte a aleii era o bancă de piatră, o pereche a celei folosite de Carl. Norton se lăsă pe ea.

— N-o să scapi ușor cu asta, zise inexpresiv. O să te bag înapoi la South Florida State. O să aranjez să fii trimis la Cimarron sau Tanana pentru tot restul vieții tale de căcat.

După cum arăta, părea că plânsese. Carl simți un mic ghimpe de invidie.

— Cum se simte? întrebă.

— Glumești, evident. *Dobitocule.*

Meshul îl scoase din starea de dezolare. Ridică o mână tremurândă, cu degetele răsfirate, spre el.

— Nu mă forța, Norton. M-ar aranja să omor pe cineva în momentul ăsta, și e posibil să fii chiar tu.

— Mi-ai luat vorba din gură.

Norton privi în jos la propriile mâini, ca și când ar fi evaluat cât de potrivite sunt pentru o asemenea sarcină.

— Dar asta n-o s-o ajute pe Sevgi.

— Nimic n-o s-o ajute pe Sevgi, idiotule!

Cuvintele răstite conțineau un fel de plăcere brutală, ca mușcarea unei afte până când se sparge și sângerează:

— Nu ți-au spus? E un glonț Haag.

— Ba da, mi-au spus. Mi-au mai spus și că Stanford are cea mai bună clinică specializată în tratarea sistemului

imunitar de pe întreaga Coastă de Vest. Tehnică de ultimă oră.

— Nu contează. E un Falwell. Nimic în afară de moarte nu oprește drăcia asta.

— Renunți, nu-i așa? Al dracului de britanic.

Carl se holbă la el câteva secunde, scuipă dezgustat și își îndepărtă privirea. O femeie tânără trecu pe lângă ei împingând o bicicletă. Rucsacul mic și negru pe care îl purta avea prinsă pe el o broșă cu o față zâmbitoare, sclipind într-un galben nemilos în lumina proaspătă a dimineții. *„Orice ai fi, fii un om bun"*, sugera vioi o bucățică de tinchea de deasupra insignei.

— Norton, rosti încet. Cum se simte?

Delegatul COLIN clătină din cap.

— Au stabilizat-o. Asta e tot ce știu. Există un n-djinn care urmărește evoluția virusului.

Carl dădu din cap. Rămase tăcut.

În cele din urmă, Norton îl întrebă:

— Cât mai are?

— Nu știu.

Carl inspiră adânc. Expiră tremurător.

— Nu mult.

Din nou tăcere. Din ce în ce mai mulți oameni treceau pe lângă ei, discutând intimități lipsite de importanță. Trăindu-și viețile.

— Marsalis, cum dracului a făcut rost ăla de un pistol Haag?

Acum în vocea lui Norton era o notă acută, disperată, ca a unui copil care protestează împotriva unei pedepse nemeritate.

— Sunt ilegale peste tot pe unde știu eu și incredibil de scumpe pe piața neagră. Letale, dacă ajung în mâini

nepotrivite. Nu se poate să existe mai mult de vreo două sute de oameni pe planetă care să aibă permis pentru un Haag.

— Da. Pentru oricine cu tendințe predominant masculine, ai descris obiectul perfect al dorinței.

Detaliile colaterale îl făcură pe Carl să se aprindă ca un tăciune aproape stins într-un foc, agățându-se de căldura și distragerea pe care le ofereau:

— Un pistol Haag e infinit de atrăgător pentru orice om cât de cât pasionat de armament. Un tip pe care l-am cunoscut în Texas mi-a oferit cândva o jumătate de milion de dolari pentru al meu. Bani gheață într-o valiză.

— O, uite cum e.

Delegatul COLIN își frecă fața cu mâinile, înălțându-și capul dintre degete.

— Să zicem că tipul ăsta, Onbekend, obține într-un fel oarecare un pistol Haag pentru că asta îi întărește scula. Îl ia cu el într-o situație în care riscă să fie arestat sau împușcat de RimSec, dar, exact înainte să înceapă acțiunea, el își lasă drăcovenia în *mașină*? N-are nicio logică.

— Ba da, are.

Avusese întreaga noapte la dispoziție ca să se gândească, stând pe scaun în fața sălii de terapie intensivă și analizând desfășurarea ireversibilă a evenimentelor care o aduseseră pe Sevgi Ertekin într-o capsulă medicală, de cealaltă parte a ușilor închise ermetic pentru a preveni contaminarea biologică. Găsise soluția înainte de ivirea zorilor: se holba la el ca un craniu, trăgându-l de pe coridoarele curate afară, în grădinile cu lumina lor cenușie.

— Onbekend a adus Haagul pentru mine, pentru că își închipuia că o să mă facă să ies din hotel și o să mă ducă undeva unde să-mi poată înscena sinuciderea. Nu-și permit o crimă, acum încearcă să fie discreți. Iar Onbekend

nu putea să mă sedeze, pentru că era posibil să se vadă la autopsie. Căuta să mă împingă de la spate și să mă preseze cât eram pe deplin conștient, lucru dificil cu un treisprezece. Noi nu ne speriem ușor și, în general, nu ne temem de moarte. Însă există diferite moduri de a muri. Aș fi putut încerca să fentez aproape orice armă obișnuită, indiferent cât de mici ar fi fost șansele. Nu și pistolul Haag.

— El ți-a spus asta? Că intenționa să-ți însceneze sinuciderea?

— Da, el mi-a spus.

Carl își răscoli amintirile:

— Mai presus și dincolo de ceea ce fusese angajat să facă, Onbekend mă ura. Sunt obișnuit cu așa ceva din partea altor treisprezece, e ceva standard. Dar aici era puțin mai mult. Voia să mă vadă distrus înainte de a muri. Voia ca eu să văd cât sunt de prost, cât de mult mă depășește el. Cât de demn de milă o să arăt cu creierii împrăștiați de propria-mi mână.

— Dar au renunțat la sinucidere.

— Da.

Carl inspiră din nou adânc. Amintirea disprețului lui Onbekend îl sfâșie.

— Nu au avut nevoie de ea. Eu am plecat să mă plimb prin mulțime și planul s-a schimbat. Avea să fie suficient și dacă înscenau o moarte în stradă. Nu era necesară amenințarea Haagului și ar fi fost o armă complet nepotrivită pentru a mă ucide. Onbekend a lăsat-o în mașină, folosind-o asupra lui Sevgi numai pentru că nu avea nimic altceva la îndemână.

Norton se holbă la el.

— Sunt convins că asta e o mare ușurare pentru ea.

Carl îi întoarse o privire obosită.

— Vrei să dai vina pe mine pentru asta, Norton? Îți trebuie o țintă pentru furia ta masculină impotentă? Dă-i drumul, urăște-mă. Sunt obișnuit, n-o să observ povara suplimentară. Numai să nu-ți forțezi norocul, pentru că sunt obosit și te fac bucăți dacă întreci limita.

— Dacă n-ai fi...

— Dacă n-aș fi ieșit, ar fi fost altfel. Știu. M-ar fi prins în hotel, m-ar fi scos afară, dar Sevgi Ertekin tot ar fi fost acolo când s-ar fi întâmplat pentru că, Norton, ea oricum venea la mine. Poate asta e ceea ce te roade cu adevărat, nu?

— Of, du-te-n mă-ta.

Dar o spusese obosit, privind în altă parte.

— Vrei să știi adevărul, Norton? De ce venea la mine?

— Nu, nu vreau.

— Venea să te reabiliteze.

Agentul COLIN se uită înapoi la Carl de parcă l-ar fi pălmuit.

— Poftim?

— N-am avut încredere în tine, Norton, nici cât într-un discurs prezidențial din Jesusland. În dimineața aia, patinatorii se aflau în fața locuinței lui Sevgi, iar tu erai singurul care știa unde mă aflam eu. Mi-am imaginat că plănuiești ceva ca să mă ștergi din peisaj.

— *Ce*? Eu te-am scos din închisoare, Marsalis. A fost apelul *meu*, inițiativa *mea*. De ce dracului aș...

— Hei, spune-i paranoia de treisprezece, zise Carl și oftă. Oricum, se pare că noaptea trecută Sevgi a primit un telefon de la NYPD. L-au prins pe cel de-al treilea patinator și a vorbit. Nu eu am fost ținta. A fost Ortiz. Sevgi venea să-mi spună asta, pentru că nu suporta ideea ca numele tău să fie pătat.

Norton nu zise nimic.

— Te simți mai bine acum?

— Nu.

Era o șoaptă.

— Oricum, ea nu a susținut teoria asta. Mi-a retezat-o când am încercat să i-o servesc. Nu știu dacă ați fost vreodată un cuplu...

— N-am fost.

Răstit, repezit și dur.

— Bine, orice ar fi între voi, se pare că e încă destul de profund.

O tăcere lungă. Norton privi de jur-împrejur prin grădină, ca și cum ar fi putut vedea vreo explicație atârnând de un boschet sau sclipind în fântână.

— A fost polițist, mormăi în cele din urmă. E de doi ani și jumătate la COLIN, dar nu cred că se va schimba vreodată.

— Da. A fost polițist. Din cauza asta te-a susținut pe tine, partenerul ei, împotriva a tot ce i-am spus eu. Din cauza asta a ieșit pe stradă după Onbekend și din cauza asta a fost împușcată.

Din nou tăcere. Lumina directă a soarelui atingea baza clădirilor, aurea pietrișul. În aer se strecura deja puțină căldură adevărată. Un grup de studenți trecu pe lângă ei în grabă, părând să fi întârziat undeva. O femeie cu halat albastru de medic veni către ei din direcția clădirii cu unitatea de terapie intensivă.

— Care dintre dumneavoastră e Marsalis? întrebă pe un ton poruncitor.

Sub părul negru tuns scurt, trăsăturile ei asiatice erau alterate de oboseală.

Carl ridică mâna. Medicul dădu din cap.

— Veniți. Întreabă de dumneavoastră.

Norton privi într-o parte.

Formatul *v* era unul de primă mână și îi luă mai puțin decât se așteptase ca să-i păcălească sistemul nervos de variantă treisprezece să se relaxeze și să accepte iluzia. Clipi în spatele ușilor glisante de sticlă, înalte de la podea până la tavan.

De cealaltă parte se afla o grădină mai puțin aridă și stilizată decât cea în care stătuseră în lumea reală. Aici, o zonă cu vegetație luxuriantă mărginea de jur-împrejur peluza bine îngrijită, cu ferigi aplecate și frunziș bogat, având în spate copaci înalți și drepți. O pereche de scaune ușoare din lemn erau așezate în centru.

Sevgi Ertekin stătea pe unul dintre ele, îmbrăcată lejer într-un chimono albastru-ardezie, brodat cu caractere arabe, așteptând. Avea o carte în poală, dar o ținea închisă, cu degetele între pagini; avea capul aplecat, parcă ascultând. Se uita în altă parte, ca și cum cineva ar fi stat deja în cealaltă parte a grădinii, de asemenea așteptând.

Ușa de sticlă alunecă în lături fără sunet, iar el păși dincolo de ea. Mișcarea îi atrase privirea, sau poate sistemul era astfel conceput încât să anunțe sosirea vizitatorilor. Îl văzu și ridică un braț în semn de salut.

— Drăguț, nu-i așa? strigă ea. Știi, nimic nu e prea scump pentru angajații COLIN aflați în pragul morții.

— Așa se pare.

Se îndreptă spre ea și se opri, privind în jos la fața ei. Sistemul nu permisese ca vreo urmă a bolii să transpară în reprezentarea ei. Sevgi îi făcu semn:

— Așa deci. Stai jos, adaptează-te.

El se așeză.

— Presupun că arăt mai bine aici decât în realitate, spuse ea cu vioiciune, călcând pe urmele propriilor lui gânduri cu o acurateţe care îl făcu să se înfioare. Nu-i aşa?

— Nu ştiu. Încă nu m-au lăsat să intru să te văd.

— Bine, nici mie nu mi-au arătat încă o oglindă. Dar nici nu am cerut. Îmi imaginez că ideea e să te facă să te simţi cât mai bine posibil în pielea ta, sperând ca asta să-ţi impulsioneze voinţa de a trăi, să-ţi facă sistemul imunitar să explodeze şi să te scoată din unitatea lor costisitoare de terapie intensivă cât de curând e omeneşte posibil.

Se opri brusc, ca scoasă din priză, iar el văzu pentru prima dată cât de speriată era în realitate. Îşi umezi buzele.

— Bineînţeles, asta nu e o dinamică potrivită pentru mine.

El nu spuse nimic, nu se putu gândi la nimic. Un pârâu clipocea undeva, dincolo de frunziş. Două păsări mici ţopăiau prin iarbă, mai aproape de oameni decât ar fi fost posibil în lumea reală. Lumina soarelui răzbătea pieziş printre copacii din jur.

— Vine tatăl meu din New York, spuse şi oftă. Nu sunt prea nerăbdătoare.

— Bănuiesc că nici el.

Chicoti slab, un zgomot care de-abia îl depăşi pe cel al pârâului.

— Nu, presupun că nu. Nu ne-am înţeles prea bine în ultimii ani. Nu ne vedem des, nici nu prea vorbim. Nu aşa ca înainte, oricum, spuse râzând din nou, slab. O să creadă probabil că am făcut asta numai ca să-i atrag lui atenţia. Împăcarea pe patul de moarte. O adevărată divă a melodramei, nu?

Carl îşi simţi gura strângându-se, măselele încleştându-i-se cu o forţă involuntară. Avu nevoie de un efort

mult mai mare decât ar fi crezut ca să continue să se uite la ea.

— Norton e aici? întrebă Sevgi.

— Da.

Încercă să zâmbească. Parcă uitase ce mușchi să-și folosească.

— Cred că se simte oarecum jignit că ai cerut să mă vezi pe mine mai întâi.

Ertekin se strâmbă.

— Mda, mă rog. E timp pentru toată lumea, nu am așa de mulți prieteni.

El se prefăcu interesat de una dintre păsările viu colorate de la picioarele lor.

— Marsalis?

Ridică privirea ezitant.

— Da?

— Cât timp mai *am*?

— Nu știu, răspunse el rapid.

— Dar știi cum funcționează sistemul Haag, spuse, iar insistența din glasul ei era ca o implorare. Ai folosit obiectul ăla blestemat destul de des, trebuie să ai idee.

— Sevgi, depinde. Aici ești tratată cu antivirale de ultimă oră...

— Mda, la fel ca Nalan.

— Poftim?

Ea clătină din cap.

— Nu contează. Știi, nu mă poți speria mai mult decât sunt deja. Spune-mi adevărul. Nu pot să-l oprească, nu-i așa?

El ezită.

— Spune-mi dracului adevărul, Carl.

Îi întâlni ochii.

— Nu. Nu pot să-l oprească.

— Bine. Acum spune-mi cât timp mai am.

— Nu știu, Sevgi. Serios. Probabil îl pot întârzia cu ce au aici, poate reușesc să-l influențeze destul ca să...

Văzu expresia de pe fața ei și se opri.

— Câteva săptămâni, zise. Vreo două luni, cel mult.

— Mulțumesc.

— Sevgi, eu...

Ea ridică o mână și îi zâmbi. Se sculă de pe scaun.

— Mă duc să mă plimb la râu. Vrei să vii? Mi s-a spus că nu trebuie să mă obosesc, nici măcar aici. Feedback stimulativ – se pare că afectează sistemul nervos aproape la fel ca realitatea. Dar cred că mi-ar plăcea să merg puțin pe jos, cât timp mai pot, zise luând cartea. Și aici e exact atâta poezie din secolul cincisprezece câtă poți suporta fără o pauză, să știi.

Citi titlul de pe cotorul antic cu legătură verde: *Grădinile înmiresmate* de Ibn Muhammad al-Nafzawi.

— E vreuna bună?

— Rețetele de afrodisiace sunt slăbuțe, dar restul e destul de profund, da. Întotdeauna am sperat că o să ajung s-o citesc într-o zi.

Din nou sclipirea de teamă în ochii ei, repede ascunsă:

— Mai bine târziu decât niciodată, corect?

Carl nu avu nici de data asta vreun răspuns, nici pentru ceea ce spusese, nici pentru ceea ce vedea în ochii ei. O urmă peste pajiște, spre apă și o ajută să dea la o parte ramurile care atârnau și împiedicau trecerea. Își făcură loc, aplecați, și ajunseră sub frunzișul scăldat în soare de pe malul unui pârâu puțin adânc. Sevgi îi urmări un timp curgerea.

— Aș vrea să-ți cer două favoruri, zise ea încet.

— Sigur.

— Vreau să mai rămâi pe aici. Știu că ți-am spus că ești liber să pleci, știu că, într-un fel sau altul, te-am alungat, dar...

— Nu-ți face griji.

Vocea i se îngroșă. Trebui să-ți înfrâneze izbucnirea de furie.

— N-am de gând să las baltă treaba asta. Onbekend e terminat. Și la fel și cei care l-au trimis.

— Bine. Dar nu la asta mă refeream.

— Nu?

— Nu. Cu ceea ce s-a întâmplat acum e mai mult decât suficient ca să se păstreze cazul larg deschis. Ar fi bine să poți ajuta după ce eu... spuse făcând un gest vag către cursul de apă. Dar nu asta îți cer. E vorba, mă rog, de un lucru mai egoist.

— Trăiesc datorită ție, Sevgi, spuse el gâtuit. Pentru asta meriți multe favoruri.

Ea se întoarse. Îi atinse mâna.

Fu un șoc scurt, visceral; contactul tactil era unul dintre lucrurile pe care tehnologia încă nu reușise să le perfecționeze, iar rezultatul era că eticheta formatului tindea să îl respingă. În afara pornografiei brutale și ciudat de nesatisfăcătoare pe care o utilizase în armată, se îndoia că mai atinsese pe cineva într-un format de mai mult de cinci-șase ori în viața lui, și în cele mai multe rânduri fuseseră coliziuni accidentale. Acum simțea mâna lui Sevgi Ertekin ca printr-o mănușă, și un sentiment convulsiv de frustrare îi reaprinse tăciunii furiei lui estompate.

— Vreau să stai cu mine, zise ea.

Sevgi privi în jos, la mâinile lor întâlnindu-se, ca şi cum ar fi încercat să distingă un detaliu de care nu era sigură că există.

— O să fie greu. Murat – tatăl meu – va fi prea îndurerat. Norton e prea prins în conflict. Oricine altcineva e prea departe, oricum i-am respins pe toţi de când cu Ethan. N-aş şti ce să le spun. Rămâi doar tu, Carl. Tu eşti curat. Am nevoie de ajutorul tău ca să trec prin asta.

„Curat?"

— Ai zis două favoruri, îi reaminti el.

— Da.

Îi dădu drumul mâinii şi începu iarăşi să contemple curgerea apei.

— Cred că ştii care va fi celălalt.

El stătu alături de ea, urmărind râul.

— Bine, zise.

Capitolul 44

Îl aşteptă pe Norton pe coridor, în afara camerei de vizită şi a cubiculelor formatelor *v*. Delegatul COLIN ieşi cu ochii umflaţi şi clipind, ca şi cum lumina de pe coridor ar fi fost prea puternică.

— Trebuie să vorbesc cu tine, îi spuse Carl.

Faţa lui Norton tresări.

— Şi crezi că acum e momentul?

— Starea ei n-o să se îmbunătăţească, Norton. Ar fi bine să te obişnuieşti să funcţionezi în condiţiile astea.

— Ce vrei?

— Ai citit declaraţia pe care am dat-o la RimSec?

— Nu, răspunse Norton închizând ochii pentru o clipă. Ba da. Am citit-o în diagonală. Ce-i cu ea?

— Cineva l-a trimis pe Onbekend să mă lichideze. E probabil același care a angajat-o pe Carmen Ren să-i fie partener lui Merrin, același care l-a adus pe Merrin înapoi pe Pământ. N-am terminat povestea, n-am terminat nici măcar pe jumătate.

Norton oftă.

— Da, mi-am petrecut ultimele douăzeci de minute cu Sevgi spunându-mi exact același lucru. Nu trebuie să mai insiști și tu. COLIN o să intensifice ancheta, RimSec se ocupă deja de problemele de-aici. Chiar acum, deși...

— Nu plec acasă până nu se termină.

— Da, Segvi mi-a spus asta destul de clar.

Norton încercă să treacă pe lângă el. Carl se luptă cu dorința de a-l apuca de braț ca să-l întoarcă din drum. În schimb, făcu câțiva pași rapizi înapoi și puse brațul pe perete, astfel încât delegatul COLIN fu nevoit să se oprească. Norton strânse din dinți. Pumnii i se strânseră pe lângă corp.

— Ce vrei de la mine, Marsalis?

— Două lucruri. Întâi, trebuie să ajungi la Ortiz și să-l împiedici să mă trimită înapoi sub jurisdicția UNGLA. Am primit azi-noapte un apel de la biroul din Bruxelles și sunt foarte dornici să mă aibă din nou printre ei.

— Ortiz abia a ieșit de la terapie intensivă. Nu e capabil...

— Atunci vorbește cu oricine altcineva. Nu vreau să fiu nevoit să mă lupt cu UNGLA și în același timp și cu cei de care ascultă Onbekend.

Norton inspiră adânc.

— Foarte bine. O să-i pasez problema lui Nicholson după-amiază, când o să vorbesc cu el. Altceva?

— Vreau să apelezi Colonia. Vreau să vorbesc cu Gutierrez.

COLIN deținea o mică unitate administrativă la două străzi de centrul Oaklandului, dotată cu facilități pentru o conexiune cu Marte. Norton obținu un autocopter RimSec care să-i transporte înapoi peste golf și o limuzină COLIN care să-i preia la aterizare. Făcu totul cu autocontrolul detașat al unui om preocupat, care se îndreaptă cu mașina spre casă, pe o rută familiară. Din limuzină îl sună pe tehnicianul însărcinat cu conexiunile și iniție apelul.

Imaginea lui Sevgi cu ochii uscați, lângă pârâu, îi ardea mintea ca un fier înroșit, gândindu-se la toate lucrurile pe care ea nu le spusese. Toate lucrurile pe care nici el nu le spusese.

Birocrația din administrația poliției Coloniei de pe Marte era feroce și egocentrică.

Arestarea și interogarea lui Gutierrez fusese, prin comparație, ușoară – Colonia știa, în felul ei greoi, cum să facă asta. Dar o comunicare autorizată cu exteriorul, din arest, cu o persoană non-COLIN, era aparent ceva prea exotic ca să aibă un precedent sau o procedură prestabilită. Fu nevoie de parcurgerea a trei nivele ierarhice până să se ajungă la cineva care să facă ce spusese el. Și nici distanțele nu erau de ajutor – Marte se afla momentan la mai puțin de 250 de milioane de kilometri, iar timpul de transmisie era de aproximativ treisprezece minute și jumătate, în fiecare sens. Aproape o jumătate de oră între fiecare fază a comunicării. Părea cumva emblematic.

Marsalis patrula în afara camerei, ivindu-se din când în când în dreptul ferestrelor de la uşă, aflate la înălţimea capului. Simţea o plăcere răutăcioasă excluzându-l pe treisprezece din procedurile iniţiale, un impuls despre care Norton ştia cu tristeţe că era echivalentul uman al obiceiului motanilor de a-şi marca teritoriul pişându-se.

Era prea obosit ca să-şi combată impulsul, prea furios, fără vreo ţintă anume, ca să se simtă jenat de comportamentul lui. Înfrunta birocraţia Coloniei cu o mânie rece şi controlată, pe care nu fusese conştient că o avea, apela la raţiune atunci când putea, presa şi ameninţa când nu avea altă soluţie. Aştepta cu răbdarea unui automat în lungile tăceri ale decalajului, care punctau întregul proces. Nimic nu părea să conteze, era doar o modalitate de a amâna gândul că Sevgi avea să moară, că murea chiar atunci, în stadiile în care sistemul ei imunitar se clătina sub repetatele lovituri ale virusilor Falwell, cu vârtejul lor mutagen.

În cele din urmă îl lăsă pe Marsalis să intre. Îi ceda scaunul operaţional şi el se ghemui într-un fotoliu izolat într-un colţ al camerei. Privea în gol, în direcţia treisprezecelui care se aşeza.

— Chiar crezi că asta o să meargă?

Vocea îi suna moale şi nepăsătoare în propriile urechi, aplatizată de supraîncărcarea emoţională.

— Depinde, răspunse Marsalis studiind ceasul care măsura decalajul, situat deasupra ecranului şi a camerei de filmat din faţa lui.

— De ce?

— Depinde dacă Franklin Gutierrez vrea să continue să trăiască sau nu.

Ultimele cifre clipiră, receptorul ţiui şi ecranul se aprinse, cu imaginea unei camere similare de transmisie

de pe Marte. Gutierrez stătea acolo, mai curat decât ultima oară când îl văzuse Norton, târât din camera de interogatoriu. Mâna rănită îi era înfășurată într-un bandaj alb, curat, iar vânătăile de pe față și din jurul ochilor îi fuseseră tratate cu antiinflamatoare. Se încruntă puțin la cameră, aruncă o privire piezișă spre cineva care nu se vedea pe ecran, apoi își drese glasul și se aplecă în față.

— Până nu văd cine e la celălalt capăt, nu spun nimic. Clar? Dacă dobitocii ăștia își iau ghearele de pe mine, poate să ajungem la vreo înțelegere. Dar asta după ce îți văd fața, nu înainte.

Se lăsă pe spate. Semnalul de încheiere a transmisiei clipi pe ecran folosind un cod verde, iar imaginea îngheță. Semnalul online portocaliu se aprinse. Marsalis stătea privind ecranul, la fel de nemișcat ca un cadavru.

— Salut, Franklin, rosti inexpresiv. Îți amintești de mine? Sunt convins că da. Acum, că știi cine e la celălalt capăt, ascultă-mă cu atenție. O să-mi spui tot ce știi despre Allen Merrin și de ce ai contribuit la trimiterea lui acasă. Ai o singură șansă să faci asta. Nu mă dezamăgi.

Lovi maneta de control și transmisia se încheie. Deasupra capetelor lor, ceasul porni din nou.

— Iartă-mă dacă nu sunt încă impresionat, zise Norton.

Marsalis abia dacă se clinti din scaun, dar ochii i se rotiră în jur și dintr-odată, prin toată oboseala și durerea, Norton văzu acolo ceva ce îi trimise un mic fior la baza craniului, ca o apă rece trecând de jurul-împrejurul unui bazin.

Așteptară numărătoarea. Ajunse la zero, apoi reîncepu să numere minutele înainte de sosirea transmisiei de la celălalt capăt.

— Hei, omul cu loteria!

Gutierrez reapăru rânjind, dar dincolo de asta Norton putea vedea fiorul, aceeași tresărire pe care o simțise și el când Marsalis îl privise în urmă cu o jumătate de oră. Ceasul își spunea propria poveste, cu cifre portocalii, înghețate. Se scurseseră în jur de două minute și jumătate peste timpul principal de transmisie și retur – și dacă hackerul nu-și pusese cumva la punct vreun discurs pentru cameră, timpul respectiv însemna ezitare.

Gutierrez fusese încolțit, trebuia să improvizeze rapid un răspuns. Bravada suna fals ca o etichetă Tennessee Marstech.

— Da, și cum îți merge cu norocul pe-acasă, Marsalis? Ce mai faci? Îți lipsesc fetele de la clubul Dozen Up?

După care Gutierrez trecu pe quechua. Pe ecran se aprinse o subtitrare bombastică:

„Ești la o sută de kilometri depărtare de mine. E o distanță prea mare ca să faci amenințări. Ce ai de gând, vrei să te adoarmă? O să faci tot drumul până aici doar ca să mă omori pe mine? Nu mă mai sperii, Marsalis. Mă faci să râd."

Continua așa, derizoriu, construindu-și bravada. Totul se reducea la „du-te dracului și crapă."

Tot fals suna.

Marsalis urmări totul cu un zâmbet subțire, rece.

Când transmisia se încheie, se aplecă în față și începu să vorbească, tot în quechua. Norton nu cunoștea limba din *altiplano*, cu excepția numerelor de la unu la douăzeci și a câtorva denumiri de mâncăruri, dar chiar și dincolo de totala neînțelegere simți răceala de gheață venind dinspre omul negru și ceea ce spunea el. Cuvintele cădeau, foșnitoare și intense, ca niște reptile spărgând coaja unui ou.

Prin ceața somnolenței care îi amorțea treptat simțurile, Norton avu un moment de claritate atât de puternic încât știu că trebuia să fie o minciună; în acea clipă însă fu ca și cum altcineva ar fi vorbit prin intermediul lui Marsalis, de parcă ceva străvechi și nu pe de-a-ntregul uman îi folosea gura și chipul ca pe o mască și ca pe o rampă de lansare ca să se arunce pe sine peste golful dintre lumi, să se întindă și să-l apuce pe Franklin Gutierrez de gât și de inimă, ca și cum s-ar fi aflat de partea cealaltă a unei mese și nu la un sfert de miliard de kilometri de spațiu vid.

Dură ceva mai mult de un minut ca să spună ce avea de spus, dar pentru Norton întregul proces părea să se petreacă în afara timpului. Când Marsalis termină de vorbit, delegatul COLIN deschise gura să spună ceva – să spună orice, să întrerupă scârțâitul, liniștea sugerând că „ceva a părăsit clădirea"– apoi se opri observând că Marsalis încă nu apăsase butonul de transmisie. Calea de transmisie era încă deschisă, încă aștepta să fie închisă și, pentru un interval de timp care păru foarte lung, negrul se uită prin lentile și nu spuse nimic, doar privi.

Apoi apăsă butonul și, într-un fel pe care Norton nu-l putu defini, păru să se înmoaie.

Trecu un minut întreg înainte ca delegatul COLIN să-și poată găsi cuvintele.

— Ce i-ai spus? rosti el printre buzele uscate.

Marsalis tresări ca cineva trezit din somn. Îi aruncă o privire normală, umană. Ridică din umeri.

— I-am spus că o să mă întorc pe Marte și o să-l găsesc dacă nu-mi spune ce vreau să știu. I-am spus că îmi va plăti

COLIN biletul, dus-întors. I-am spus că o să-l omor pe el și pe toți cei pe care îi iubește.

— Crezi că o ia în serios?

Atenția omului negru se îndreptă din nou spre ecran. Și el, își dădu seama Norton deodată, trebuia să fie foarte obosit.

— Da. O s-o ia în serios.

— Și dacă nu? Dacă zice că blufezi?

Marsalis privi din nou spre el, iar Norton știu care va fi răspunsul înainte ca vorbele liniștite, obiective, să cadă în tăcerea camerei:

— Nu blufez.

Așteptară până când ceasul reveni la zero și încă zece minute după aceea. Niciunul dintre ei nu spuse nimic; cel puțin Norton nu putu găsi nimic de spus. Dar lipsa cuvintelor era aproape agreabilă.

Marsalis îi întâlni privirea o dată sau de două ori și într-un rând dădu din cap, ca și cum delegatul COLIN ar fi zis ceva, atât de sigur pe el, încât Norton se întrebă dacă, extenuat de suferință și oboseală, nu dăduse glas vreunuia dintre gândurile intime aleatorii.

Dacă o făcuse, nu-și putu aminti ce anume era.

Liniștea din cameră se instală în jurul lui ca o pătură, caldă și alinătoare, invitând la evadare, la ieșirea din necazuri și suferință, la alunecarea în plăcuta uitare și în somnul mult amânat...

Tresări, trezindu-se.

Clinchetul receptorului, gâtul lui țeapăn și îndurerat...

Ecranul prinse din nou viață.

Gutierrez apăru, panicat și bâlbâindu-se.

Capitolul 45

„Ești curat."

Nu-și putea da seama la ce se referise ea cu adevărat. Încercă. Trase de ițele încâlcite ale ideii, stând într-un cerc de lumină, în birourile întunecate ale COLIN și derulă înregistrarea cedării lui Gutierrez. Renunță, exasperat. Reveni și mai încercă.

„Rămâi doar tu, Carl. Tu ești curat."

Simțea contururile dure, dar era ca și cum ar fi căutat puncte de sprijin pe una dintre fețele stâncilor imposibil de înalte ale Masivului Verne. Degetele îți spuneau ce exista acolo, îți dădeau ceva de care să te ții sau pe care să te ridici, dar asta era aplicabilitatea imediată, nu forma întregului. Nu însemna înțelegere. Carl știa ce mișcări aveau să urmeze, ce însemna „rămâi tu, ești curat" în termenii a ceea ce ea voia ca el să facă, dar asta nu-i mai spunea și ce credea ea despre el, ce credea că însemnau unul pentru celălalt, așa cum o serie reușită de mișcări pe stâncile Masivului Verne nu-ți furniza o hartă topografică a versantului.

Ca pe vremuri, în casa din Osprey, cugetând asupra uneia din mantrele obscure de antrenament ale mătușii Chitra.

Ești curat.

Propoziția ticăia în capul lui ca o bombă.

Norton plecă, probabil ca să apuce să doarmă puțin înainte de a claca. Nu făcu niciun comentariu în afară de: „Ne vedem mâine dimineață". Tonul lui, dacă nu prietenos

măcar pe aproape, era ezitant, atenuat de epuizare. Cândva, în ultimele ore, tensiunea dintre ei se modificase într-un fel greu de definit și altceva se năștea ca să-i ia locul.

Carl rămase în birourile goale, ascultând înregistrarea iar și iar, privind în gol, până când etajul pe care se afla începu să se închidă pentru noapte. Luminile de deasupra se stinseră, panou după panou, și întunericul de dincolo de ferestrele imense năvăli tăcut înăuntru, să umple spațiile de lucru ca o apă întunecată.

Sistemele neutilizate trecură în standby, ecranele se blocară pe acronimul COLIN și mici luminițe roșii prinseră viață în beznă. Nimeni nu veni să vadă ce ce făcea. Ca majoritatea centrelor COLIN, birourile din Oakland erau populate continuu, dar pe timpul nopții numărul salariaților se reducea la cei de la nivelurile principale și cei care se ocupau de administrarea sistemului inteligent aflat la parter. Acolo, jos, era și paza – probabil că Norton le spusese să-l lase în pace.

Gutierrez mărturisise, în grabă și dezlânat, revenind, corectându-se, probabil minținд și înflorind pe parcurs. Oricum, rezultase o imagine.

„...cineva din *familias*... trebuia să rupă rândurile mai devreme sau mai târziu... războiul e o prostie..."

„...N-am idee, Marsalis, nu-mi dau chiar atât de multe informații... a trebuit doar să-l trec pe tip, asta fac eu, doar știi..."

La un moment dat în interogatoriul prelungit, cu pauze de câte jumătate de oră, ceva îl dăduse peste cap pe Gutierrez. Teama, promisiunea protecției COLIN, poate vreun sentiment de trădare din cauza timpului pe care îl petrecuse în arest, așteptând o salvare din partea *familiei* care încă nu sosise – un resentiment clădit din revolta

mocnită, aprinsă și în cele din urmă arzând de-a binelea... „Uite ce e, eu sunt un amărât de cormoran, omule, un angajat, nu e ca și cum când aș avea o legătură de sânge cu vreunul dintre ei, de ce mi-ar spune mie ceva ce nu e nevoie să știu..."

„...da, evident cineva care are de câștigat dintr-o încetare a ostilităților cu Marte... nu e nevoie să-ți spun eu asta..."

„...da, da, să ocolesc protocoalele de andocare, să-l aduc pe tip jos, în largul coastei californiene..."

„...nu, n-au spus de ce... așa cum am zis..."

„...da, desigur că i-am arătat cum să pornească criocapsula... cum altfel să supraviețuiască prăbușirii..."

Și odată cu resentimentul, o continuă autocompătimire și justificare... „Da, futu-i, a fost un accident. Crezi că am *plănuit* să-l trimit acasă treaz? Crezi că e genul de treabă pe care s-o fac pentru că am de ales? Ar fi trebuit să se trezească la două săptămâni distanță de casă, nu de Marte... ar fi trebuit, dacă ieșea cum voiam eu. Le-am *spus* că e riscant să deconectezi n-djinnul la două săptămâni după intrarea pe traiectorie, le-am spus că s-ar putea declanșa altceva, dar de ce pizda mă-sii să asculte ei un expert, ce dracu' știe el..."

„...pentru că dacă deconectezi n-djinnul la două săptămâni de casă, COLIN Earth trimite o navă de salvare să afle ce mă-sa s-a întâmplat. Garantat. Nu vor să-și asume riscul unei catastrofe la andocare, nu-și permit publicitatea proastă. Dar dacă se deconectează la două săptămâni de la intrarea pe traiectorie și apoi nava parcurge în liniște, dar corect tot drumul spre casă, atunci o să aibă încredere în sistemele auto și o s-o lase în pace. Știi cum sunt porcii ăștia când e vorba de costuri..."

Erau câteva ore bune, chiar eliminând pauzele de transmisie. Rezistența hackerului se năruise ca un dig

spart. Carl trecu din nou prin ele, iar și iar, pentru că alternativa era să înceapă să se gândească la Sevgi Ertekin. Ascultă până când ceea ce spunea Gutierrez începu să i se învârtă lin în cap, până când nu mai fu decât un simplu zgomot modulat, fără a transmite mai multe decât petele geometrice de lumină și întuneric ale ferestrelor, luminate sau nu, ale clădirilor de pe cealaltă parte a geamului.

O revăzu încă o dată intrând pe ușa barului, cu un zâmbet crispat și o dâră de sânge pe umăr și pe mânecă – nodul simțit în gât când o zărise, ușurarea când ea spusese că e în regulă...

„...sânge", spunea înregistrarea pentru a nu știu câta oară. „...nu e ca și cum aș avea o legătură de sânge cu vreunul dintre ei..."

Se încruntă. Apăsă butonul de pauză, derulă înapoi. ...Vorbele ininteligibile ale înregistrării date înapoi, apoi reluarea.

Gutierrez se supără încă o dată. „Uite ce e, eu sunt un amărât de cormoran omule, un angajat, nu e ca și cum aș avea o legătură de sânge cu vreunul dintre ei..."

Își auzi propria voce și pe a lui Bambaren, bătută de vântul care trecea peste Sacsayhuamán.

„*Familiares* împărtășesc o antipatie comună pentru cei ca tine, Marsalis. Nu se poate să nu știi asta."

„Da. De asemenea, împărtășiți un atașament sentimental pentru legăturile de sânge, dar..."

Se trezi dintr-odată din somnolență. Derulă din nou, ascultând încă o dată juxtapunerile pe care nu le depistase înainte.

Asta trebuia să fie.

Mai derulă puțin înapoi, căutând printre divagațiile hackerului.

„...da, evident, cineva care are de câștigat dintr-o încetare a ostilităților cu Marte... nu e nevoie să-ți spun eu asta..."

Futu-i, *trebuie* să fie. Privi revelația ca și cum s-ar fi desfășurat în explozia de lumină LCLS a lămpii de pe birou.

Imaginea lui Bambaren – cunoașterea îndeaproape a procedurilor de înțărcare din cadrul Proiectului Lawman. Greta Jurgens lăudându-se, confirmarea suavă și modestă a lui Bambaren când îi pomenise. Cele două idei se ciocniră în mintea lui.

„...Ți-ai creat o carieră de nișă coexistând cu Inițiativa, iar din ceea ce spune Greta, relația e înfloritoare."

„Nu cred că Greta Jurgens discută cu tine despre relațiile mele de afaceri."

„Nu, dar a încercat să mă amenințe cu ele. A sugerat că tu ai prieteni mai sus-puși acum și că îi ții mai aproape."

„...cineva care are de câștigat..."

„...un atașament sentimental pentru legăturile de sânge..."

Trebuia să fie asta.

Înțelegerea a cât de aproape de mister săpa în acel moment năvăli peste valurile de oboseală și îl ameți de entuziasm.

„Tot timpul, futu-i, tot timpul am fost așa de aproape. Așteaptă să-i spun lui..."

„Sevgi."

Apoi, brusc, nimic nu mai făcea iarăși nici două parale, și tot ce îi mai rămăsese era furia.

Verifică dosarele și îl sună pe Matthew.

— Gayoso, zise hackerul, de parcă ar fi gustat numele. Bun, dar s-ar putea să dureze ceva, mai ales dacă s-au ascuns lucruri, așa cum spui tu.

— Nu mă grăbesc.

O mică pauză la celălalt capăt al liniei.

— Nu-i stilul tău, Carl.

— Nu, răspunse și își privi reflexia în geamul biroului, făcând o grimasă. Presupun că nu e.

Din nou liniște. Lui Matthew nu-i plăceau schimbările, cel puțin nu printre colegii săi umani. Carl îi putea simți disconfortul prin intermediul conexiunii.

— Îmi pare rău, Matt. Sunt cam obosit.

— Matthew.

— Da, Matthew. Încă o dată îmi pare rău. Ți-am spus, sunt obosit. Aștept să văd cum merg niște lucruri pe aici, așa că nu mă grăbesc cu asta. Atât am vrut să spun.

— Bine, zise Matthew și vocea îi deveni din nou veselă, ca și cum ar fi apăsat pe un întrerupător. Auzi, vrei să afli un secret?

— Un secret?

— Da. Informație confidențială. Vrei să afli?

Carl se încruntă. Nu folosea prea des sistemul video când vorbea cu Matthew; în primul rând, hackerului nu părea să-i placă prea mult, iar în al doilea rând, apelurile erau de obicei pur funcționale, astfel că părea inutil. Însă acum, pentru prima dată, își dorea să poată vedea fața lui Matthew.

— Informațiile confidențiale sunt de obicei motivul pentru care te sun, zise prudent. Așa că da. Hai să auzim.

— Ai probleme cu biroul din Bruxelles. Gianfranco di Palma e foarte supărat pe tine.

— Ți-a spus el asta?

— Da. Mi-a spus să nu mai comunic cu tine, nu înainte să te întorci din Rim.

Furia se insinuă lent prin stomacul lui Carl.

— Chiar așa?

— Da, chiar așa.

— Observ că nu faci ce ți-a spus.

— Bineînțeles că nu, zise Matthew senin. Eu nu lucrez pentru UNGLA, eu fac parte din grupul de legătură interagenții. Iar tu ești prietenul meu.

Carl clipi.

— E bine de știut, rosti în cele din urmă.

— M-am gândit că o să fii mulțumit.

— Uite ce e, Matthew...

Furia se transforma, colorându-se în ceva cu totul diferit. Valul de înțelegere de mai înainte părea să se retragă, alungat de noua stare de lucruri.

— Dacă di Palma mai vorbește cu tine...

— Știu, știu. Nu-i spun că o verific pe Gayoso pentru tine.

— A, da.

Acum avea un sentiment neplăcut de disconfort:

— Dar să-i spui și că suntem prieteni, bine? Că ești prietenul meu.

— Știe deja asta, Carl. E evident și numai dacă te uiți la...

— Ei bine, s-ar putea să nu fi fost prea atent, știi. Tu să-i spui că ești prietenul meu. Spune-i că eu am zis asta și că ți-am spus să-i transmiți asta, zise Carl privind posomorât în noaptea de afară. Ca să-i fie clar.

Puțin mai târziu ieși din clădire, căutând un taxi care să-l ducă înapoi la hotel. Merse pe jos prin răcoarea serii, călcând pe marile dreptunghiuri succesive de lumină străvezie de culoare violet, revărsată din panourile LCLS de deasupra. Semăna cu traversarea unui șir de mici scene de teatru, fiecare luminată pentru un spectacol pe care el

refuza să-l ofere. Capul îi era înceţoşat de lipsa de somn. Un vârtej epuizant dinăuntru, care nu voia să se dea bătut, căutând, cu o furie crescândă, să-şi facă loc.

„Dobitocul de di Palma."

Nu-şi dădu seama câtă furie i se citea pe faţă până nu se ciocni cu o animatoare stradală care venea din sens opus, cărând ceva ce semăna cu o grămadă de gunoaie. Se loviră umăr în umăr şi trupul lui masiv o trânti pe jos. Gunoaiele zdrăngăniră şi se împrăştiară pe pavaj. O roată de oţel de la o bicicletă de copil se rostogoli sclipind în lumina LCLS, lovi bordura şi se răsturnă în rigola de dincolo. Femeia ridică ochii spre el, din locul în care căzuse, cu o expresie ursuză pe faţa pictată.

— De ce nu...

Şi glasul i se stinse.

El stătu o clipă, privind tăcut în jos la clovnul cu mască stridentă şi perucă arămie şi rigidă de paj, apoi îşi dădu seama că ţinea gura strânsă, cu fălcile încleştate de o mânie nedescărcată faţă de di Palma, de Onbekend, de întreaga serie de ţinte pe care încă nu le putea distinge bine.

„Da, şi niciuna dintre ele nu e fata asta. Adună-te, Carl."

Mormăi şi îi întinse mâna.

— Scuză-mă. N-am fost atent. E vina mea.

O ridică în picioare. Teama rămase în privirea ei şi îşi smuci mâna imediat ce se sculă. Se duse ca s-o ajute să-şi adune piesele decorului ei de pe jos şi o văzu cum tresare, încă îi mai era frică de negrul mare de pe strada pustie, cu panouri violet. O nervozitate nedomolită se aprinse în el.

— Te las cu astea, îi spuse scurt.

Avu senzaţia că ea îl urmărea îndepărtându-se. Ceva îl neliniştea în legătură cu întâlnirea, dar nu se osteni să

prindă firul. Un taxi trecu pe strada suspendată de deasupra și el strigă și-i făcu semn. Senzorii îl înregistrară și taxiul făcu o întoarcere abilă prin trafic, de o perfecțiune mecanică, oprindu-se calm ca să-l ia. Ușa se deschise în afară.

Interfața generică feminină prinse viață.

— Bine ați venit la Merritt Cabs. Care este...

— Red Sands International, spuse brutal.

— Lanțul Red Sands operează pe ambele laturi ale golfului. Unde doriți?

— San Francisco.

— În tranzit, zise blând interfața.

Trăsăturile echilibrate – gândurile i se îndreptară din nou spre Carmen Ren și frumusețea ei generică de Rim, blândețea...

„Clovnul."

„Blestematul de clovn."

— Oprește, se răsti.

Taxiul opri. Carl se luptă cu ușa.

— Vrei să mă lași, dracului, să ies?

— Nu ați achitat taxa de pornire, zise timid interfața taxiului. Indiferent de traiectorie, Merritt Cabs își rezervă...

— Mă întorc, *mă întorc*, fir-ar al dracului. Rămâi aici.

Ușa se deschise. Sări afară și fugi până la intersecție. Înainte să ajungă la colț, știa deja ce avea să găsească. Coti oricum în viteză, apoi alergă înapoi pe linia panourilor violete, către blocul COLIN.

Strada era goală, așa cum știa că va fi. Tot felul de lucruri zăceau pe jos exact acolo unde căzuseră. Roata de bicicletă, căzută într-o parte, stătea în rigolă. Femeia cu fața pictată dispăruse.

Se răsuci, scanând strada în ambele direcții.

Scene pale, străvezii, luminate ca pentru spectacol, înșiruindu-se în ambele sensuri. Rămase sub cascada violetă a LCLS, absolut singur. Sentimentul năucitor a ceva ireal. Pentru o fracțiune de secundă se aşteptă s-o vadă pe Elena Aguirre plutind către el, deasupra benzilor înguste de penumbră care delimitau panourile luminoase.

...Venită în cele din urmă să-l caute.

Capitolul 46

În grădină, trecură în revistă evenimentele.

Era alegerea lui Sevgi Ertekin: voia să fie ținută la curent. „La dracu', încă e cazul meu", replicase încordată la protestele lui Norton. Carl bănuia că pentru ea era mai bine decât să contemple ceea ce avea să urmeze, iar ea părea fie să fi terminat cartea lui al-Nafzawi, fie să se fi săturat de ea. Așa că stăteau pe scaunele de lemn în lumina blândă a soarelui, ascultau pârâul din spatele lor şi se purtau cu toții de parcă Sevgi n-ar fi fost pe moarte.

— A dracului față pictată, explodă ea când Carl îi povesti despre întâlnirea din seara trecută. Târfa mi-a făcut şi mie exact același lucru pe *Bulgakov's Cat*. S-a izbit de mine, venind din spatele unui pilon de susținere. Ea trebuie să fi fost. De ce naiba face asta?

— Interceptează convorbirile, spuse Carl. M-am întors la Alcatraz aseară, imediat după aceea. Am declanşat toate alarmele când am încercat să cobor în încăperile ecranate. Mi-au scos un microfon înfipt în geacă. De mărimea unei firimituri de pâine, cu o carcasă de camelocrom. Se lipeşte la impact şi are o baterie care, practic, ține la nesfîrşit.

— Atunci ar trebui să fie unul şi pe hainele mele.

— Cel mai probabil, da.

— Deci Ren e încă în joc? întrebă Norton încruntându-se. N-are prea multă logică. Ar fi trebuit să fugă. În Freeport, să-și facă rost de o identitate și de o față nouă.

Carl clătină din cap.

— E mult mai deșteaptă. De ce să-și facă o operație dificilă când poate să-și trântească un strat de vopsea pe față și o perucă?

— Mda, făcu Sevgi acru. Ai idee câți animatori stradali există în oraș? Îi vezi peste tot.

— Asta nu răspunde la întrebarea ce face ea pe aici, zise Norton. Dacă sarcina ei inițială era să-l sprijine pe Merrin, aș zice că a rămas fără slujbă.

— V-am spus că nu s-a terminat, zise Carl. L-am rezolvat pe Merrin puțin cam devreme, dar în afară de asta, cel care a aranjat lucrurile continuă exact conform planului.

Norton îi aruncă o privire ambiguă.

— Da, dar conform *cărui* plan? întrebă Sevgi. Ai spus că Gutierrez pretinde că l-a trimis pe Merrin înapoi ca asasin al *familiei* – să răzbune crimele violente din anii '70. Manco Bambaren participă la acțiune pentru că îi e utilă o schimbare de lider, având astfel șansa să-și facă relații în corporațiile Inițiativei. Apoi, în loc să-i doboare pe boșii din Lima, Merrin ucide la întâmplare vreo douăzeci de cetățeni în Jesusland și Rim. Nu se leagă deloc.

— Gutierrez *credea* că trimite acasă un asasin pentru *familia*.

Carl acceleră, pregătind revelația.

— Dar, evident, aici există un alt plan. În primul rând, Bambaren e legat de treaba asta prin ceva mai mult decât interesele de afaceri.

Norton înălță din nou o sprânceană.

— Adică?

— Adică mama donator genetic a lui Merrin, Isabela Gayoso, este și mama adevărată a lui Manco Bambaren. Bambaren și Merrin erau frați. Mă rog, pe jumătate.

Sevgi se îndreptă în scaun, holbându-se la el.

— Nu se poate.

— Mă tem că da. Isabela Rivera Gayoso, o mamă săracă din Arequipa, a dat material genetic unei unități medicale a armatei SUA care scotocea pe acolo împreună cu Elleniss Hall Genetech. Cred că au plătit-o cu cincizeci de dolari. Și-a dat cel de-al doilea nume de familie, al mamei ei, probabil pentru că îi era rușine. Se pare că a dat și un SIN fals, pentru că cel din dosarele Elleniss Hall nu duce nicăieri. Sau poate l-au încurcat ei pe undeva. Cred că pe atunci nu erau așa pedanți când venea vorba despre păstrarea riguroasă a datelor. Oricum, întregul proiect era neoficial. Pe hârtie, Proiectul Lawman nu exista.

— Nu cred asta, zise Norton plat. Cercetările n-djinnilor ar fi descoperit.

— Da, posibil, dacă nu ar fi existat atâta confuzie deliberată în informații, tot timpul. După cum ți-am spus când m-am alăturat vouă, Sevgi, pe atunci toți eram fantome. Nimic concret, niciun lucru pe care un jurnalist ultrazelos să-l poată descoperi. Și s-a folosit tehnologie n-djinn ca să semene confuzie, așa că e ceva serios. Când a apărut Jacobsen, o parte din ceață s-a ridicat, dar cea mai mare parte a dosarelor Proiectului Lawman încă aparțin Republicii Confederate, iar ei nu au cooperat deschis pe vremea când UNGLA își făcea aranjamentele. Cercetătorii noștri sub acoperire dădeau mereu peste câte un mic secret murdar pe care armata SUA îl îngropase, uitând de el.

— Dacă e adevărat, cum ai aflat tu toate astea?

— L-am întrebat pe unul dintre cercetătorii sub acoperire. A verificat niște lucruri pentru mine noaptea trecută – în Europa era ziuă – și m-a căutat de dimineață, chiar înainte să se culce. El spune că i se pare că și la celălalt capăt lucrurile sunt ascunse – făcătură ieftină de hacker – probabil Bambaren a încercat să îngroape o afacere de familie neplăcută atunci când a început să fie o persoană influentă. Faptul că mama lui a cooperat cu armata *gringo*, și-a desfăcut picioarele pentru ei până la ovare, ca să spunem așa – ei bine, nu e tocmai ceva bun în biografia ta dacă vrei să ajungi sus în *familias* de acolo.

Norton pufni.

— Tot nu pot să înțeleg cum de cercetătorul ăla al tău a putut face ceva ce n-djinnii noștri n-au putut.

— Păi ar fi câteva motive. Mai întâi că eu am luat-o de la distanță. Ceva din ce mi-a spus Bambaren, ceva despre sânge, o intuiție pe care am avut-o. Am pornit de la presupunerea asta și i-am cerut omului care făcea investigații pentru mine s-o caute pe Gayoso. Aveam deja niște contacte. N-djinnii voștri ar fi lucrat altfel, probabil ar fi cercetat fluxul de date avându-l pe Merrin ca punct de pornire, apoi ar fi folosit un filtru pentru relevanță și o urmărire mai detaliată. N-djinnii nu sunt umani, ei nu fac salturi cognitive așa, ca noi. Cum am spus și săptămâna trecută, intuiția Yaroshanko e un lucru minunat, dar mai trebuie să ai ceva ca să triangulezi. Plasa întinsă de n-djinnii voștri e la fel de bună pe cât sunt de bune filtrele alese, și ele bănuiesc că au fost legate de Marte sau de Statele Rim.

— Da, și de Lawman.

— Sigur, și de Lawman. Dar gândiți-vă ce înseamnă asta – chiar credeți că un n-djinn care efectuează o căutare în cadrul protocoalelor Proiectului Lawman ar da vreo

atenție sursei materialului genetic? E vorba despre oameni care nu și-au întâlnit niciodată copiii, nu au avut nimic de-a face cu ei. În cazul lui Gayoso, vorbim despre cineva care nici măcar nu s-a aflat în aceeași țară, nu s-a apropiat la mai puțin de o mie de kilometri de ceea ce au făcut ei cu ovulul donat de ea. Materialul genetic e al naibii de ieftin, chiar și acum, când Jacobsen a venit în forță. Pe atunci însemna mai puțin decât nimic. Nicio mașină nu ar considera asta drept o pistă care merită urmărită; nu ar trece nicidecum prin filtrele pentru continuarea analizei. Trebuie să știi *dinainte* că genele transmise de Isabela Gayoso fiului ei sunt importante, ca să pui n-djinnul să facă o legătură. Și după cum am spus, ea nu s-a aflat niciodată în apropierea lui.

Norton se încruntă.

— Stai așa. A fost o acțiune în Bolivia, nu-i așa? Prin '88, '89?

— '88, zise Sevgi. Argentina și Bolivia. Dar e un punct disputat, multe informații spun că s-ar putea ca el să nu fi fost deloc acolo. De asemenea, îl plasează cam în același timp la comanda unui pluton din Kuweit City.

— Da, dar dacă el *a fost* acolo, declară Nortun subit entuziasmat, asta ar fi un punct de contact. Poate atunci află Bambaren că are un frate despre care nu știa, și...

— Și ce, Tom? zise Sevgi și scutură iritată din cap. Se întâlnesc, beau câteva beri, iar Merrin se întoarce la misiunile lui de pacificare urbană din Rim. Șase ani mai târziu pleacă pe Marte, și la *doisprezece* ani după aia o *familia* de pe Marte coace o răzbunare excentrică, un plan de asasinare, îl alege pe Merrin să facă treaba, iar Merrin vine și spune: „Hei, am un frate pe Pământ care ne poate

ajuta." Haide, că nu-i așa. Trebuie să fie altceva, ceva care se leagă mai strâns.

— Probabil că este, spuse Carl. Am zis că sunt câteva motive pentru care n-djinnii voștri au eșuat și investigatorul meu nu. Al doilea motiv este că au mai fost ascunse informații, și s-a întâmplat mai recent decât toată istoria asta antică. Cineva este extrem de preocupat să țină ascunsă întreaga afacere.

— Cineva care se folosește de Carmen Ren, cugetă Sevgi. O ține în alertă.

— E un punct de vedere, admise Carl.

— Ți-au distrus microfonul?

— Nu, încă îl mai au. Am putea încerca să-l facem iar să funcționeze, presupun. Să vedem dacă o putem atrage pe Ren. Dar nu cred să meargă, e mult prea deșteaptă. După atâta tăcere, o să-și dea seama că a fost descoperit.

— Deci, ce ne rămâne? întrebă Norton.

— Ne rămâne Bambaren, zise Carl posac. Ne ducem acolo și-l înghesuim până ne spune ce vrem să știm.

— Și Onbekend? întrebă Sevgi, cu o sclipire stranie în ochi.

Tăcere. Norton se grăbi s-o umple:

— Am verificat ieri. Am vorbit cu Coyle. Nu există nicio înregistrare care să se potrivească descrierii voastre. Dar *Onbekend* e un nume olandez, se pare că administrația apela la el în cazurile celor care nu aveau un nume de familie definitiv pe care să-l treacă în documente, spuse și se strâmbă. Înseamnă „necunoscut".

Râsul lui Sevgi se transformă în tuse.

— O, grozav.

— Da, se pare că și câțiva indonezieni s-au ales cu el în ultimul secol, pentru că nu aveau nume de familie în

sensul în care olandezii înțeleg conceptul. E destul de comun pe Coasta Pacificului...

Se opri, pentru că tusea lui Sevgi nu se stinsese. Crescuse, intensificându-se și scuturând-o, un feedback de la stimulii din format care declanșau reacții la ceea ce se întâmpla în realitate pe patul ei de spital. Forța tusei o făcu să se îndoaie în scaun, apoi imaginea îi pâlpâi, apărând și dispărând, după cum i se schimba concentrarea mentală. Carl și Norton se uitară unul la altul în tăcere.

Imaginea lui Sevgi mai pâlpâi o dată, apoi se stabiliză. Respiră greu și păru să-și recapete controlul.

— Ești bine, Sev?

— Nu, Tom, la dracu', nu sunt bine, zise respirând adânc. Sunt *pe moarte*, da? Scuze dacă asta creează probleme.

Carl se uită din nou la Norton, surprins el însuși de tresărirea subită de simpatie pe care o simți față de celălalt bărbat.

— Poate ar fi bine să facem o pauză, spuse încet.

— Nu, e... zise Sevgi închizând ochii. Îmi pare rău, Tom. A fost urât din partea mea. Acum sunt bine. Hai să ne întoarcem la Onbekend.

Se întoarseră, într-un fel, dar incidentul rămase între ei ca o prezență. Conversația curgea lent, deveni rezervată, iar în cele din urmă se stinse. Sevgi nu-l putea privi în ochi pe Norton, stătea doar și își frângea degetele în poală până ce, în final, delegatul COLIN își drese glasul și se retrase, sub pretext că trebuie să sune la New York. Dispăru cu o ușurare vizibilă. Carl rămase și aștepta.

Ea continua să-și frângă degetele. În cele din urmă, ridică privirea spre el.

— Mulțumesc că ai rămas, zise moale.

El făcu semn din cap spre grădina din jur.

— E mai bună decât grădina pe care o au afară. E prea aridă, prea stilizată. Asta e foarte britanică, mă face să mă simt acasă.

Obţinu un râs scurt, dar de data asta gestionat cu grijă.

— A venit tatăl tău?

— Da, aprobă smucind din cap. A intrat să mă vadă azi-dimineaţă, înainte să ajungeţi tu şi Tom. În lumea reală, la spital. I-au dat un loc în dormitoarele personalului. Amabilitate profesională.

— Sau influenţă COLIN.

— Mda, mă rog. Şi asta.

— Cum te-ai înţeles cu el?

Ea clătină din cap.

— Nu ştiu. El, ştii, a plâns mult. Amândoi am plâns. Şi-a cerut scuze pentru toate certurile din cauza lui Ethan, pentru că ne-am îndepărtat, pentru multe alte lucruri. Dar...

— Da.

Se uită la el.

— Sunt foarte speriată, Carl.

— Cred că ai dreptul să fii.

— Eu... ştii, am mereu visele alea în care totul e o greşeală. Nu e de fapt un glonţ Haag. Sau nu e aşa de rău cum credeau, au un antiviral care poate face faţă. Sau totul n-a fost decât un vis şi o să mă trezesc înapoi în New York, auzind zgomotele din piaţă.

Lacrimile îi curgeau din ochi. Glasul ei atinse o tonalitate disperată, chinuitoare.

— Şi apoi mă trezesc cu adevărat, şi sunt aici, în nenorocitul ăsta de pat, cu sondele, şi monitoarele, şi tot

echipamentul în jurul meu, ca niște rude pe care nu vreau să le văd. Și mor, fir-ar al dracului, *mor*, Carl.

— Știu, zise el, și vocea goală îi sună stupid în propriile urechi.

Căută amorțit să-i spună ceva, să-i vină în întâmpinare.

Ea icni.

— Întotdeauna am crezut că va fi ca o trecere, ca atunci când stai în fața unei uși prin care trebuie să pătrunzi dincolo. Dar nu e așa. Nu e. E ca un căcat de zid venind spre mine și eu sunt legată de scaun, nu mă pot mișca, nu pot nici să ating vreun buton, nici să scap. O să rămân acolo și o să *mor*.

Dinții i se încleștară la ultimul cuvânt. Privi în gol, peste grădină, la frunzișul de la marginea pajiștii. Mâinile așezate în poală i se strânseră. Pumni desfăcuți, strânși din nou. El o privi și aștepta.

— Nu vreau să te duci după Bambaren și Onbekend, spuse ea încet, fixând în continuare frunzișul bătut de soare. Nu vreau să ajungi ca mine, așa.

— Sevgi, toți ajungem așa mai devreme sau mai târziu. O să te ajung din urmă.

— Da, dar sunt diverse moduri de a mă ajunge din urmă. Nu recomand metoda gloanțelor Haag.

— Mă pot descurca cu Onbekend.

— Poți, sigur, răspunse întorcându-și privirea către el. Ultima dată când te-ai pus cu el, din câte îmi amintesc, a trebuit să dau buzna și să-ți salvez viața.

— Bine, o să fiu mai atent de data asta.

Scoase un sunet reținut care ar fi putut fi tot râs.

— Nu-nțelegi, nu-i așa? Nu mă tem că Onbekend ar putea să te omoare. E ceva mai egoist, Carl. Mă tem că n-o

să te mai întorci. Mă tem că o să mă părăsești aici, să mor puțin câte puțin, fără nimeni care să mă ajute.

— Ți-am spus deja că o să rămân.

Ea nu-l asculta. Nu se mai uita la el.

— Am văzut-o pe verișoara mea murind așa, pe când eram copil. Virus cu transmitere sexuală, unul dintre cele hiperevoluate, l-a luat de la un soldat, în Orient. Nu s-a putut face nimic. Nu vreau să trec prin asta. Nu așa cum a trecut ea.

— Bine, Sevgi. Bine. Nu plec nicăieri. Sunt aici. Dar cred că e timpul să mă lași să te văd în realitate. În spital.

Ea se cutremură. Scutură din cap.

— Nu, nu încă. Încă nu sunt pregătită pentru asta.

— Dacă stai în format *v*, sistemul tău nervos o să fie suprasolicitat. Foarte stresat.

Sevgi pufni.

— Asta e tot ce știți. Vreți să știți ce e stresul? Vă spun eu. Înseamnă să zac acolo, pe patul ăla blestemat, holbându-mă în tavan și ascultând mașinile la care m-au legat, să-mi simt plămânii îmbâcsindu-se și toate acele înfipte în mine, să mă doară fiecare porțiune de corp pe care o pot simți și să nu mă pot mișca decât dacă vine cineva s-o facă în locul meu. Comparativ cu asta – gesticulă slab înspre grădină – aici e paradisul.

Privi un timp în tăcere ramurile atârnând.

— Se spune că e o grădină, șopti. Știi, paradisul. O grădină plină de fructe și ape susurând.

— Și fecioare. Corect? Șaptezeci de fecioare pentru fiecare, cam așa ceva?

— Nu dacă ești femeie. Oricum, asta e pentru martiri, zise și se strâmbă. *Oricum*, e o porcărie. Propagandă islamică post-Coran, pentru proști. Nimeni din lumea

musulmană modernă cu doi neuroni rămași să se frece între ei nu mai crede rahatul ăsta. Și oricum, cui îi trebuie o fecioară? Trebuie să le înveți totul. Ca și cum ai face sex cu un manechin cu circuitele de mișcare întrerupte.

— Sună ca și cum ai vorbi din experiență.

Se agăță de schimbarea de subiect, bucuros de ocazie.

Obținu un surâs chinuit din partea ei.

— Am dresat unul sau doi la vremea mea. Tu?

— Nu, din câte știu.

— Nu e foarte umanitar din partea ta. Cineva trebuie să facă și asta.

Carl ridică din umeri.

— Știi, poate tot o să mai am ocazia să-mi fac partea, mai târziu în viață.

Zâmbetul ei se stinse, pălind la menționarea viitorului, ca un nor pe deasurpa pajiștii însorite. Se cutremură și se ghemui puțin în scaun. Carl se blestemă pentru scăpare.

— Am citit undeva – zise Sevgi încet – că peste treizeci sau patruzeci de ani vor exista formate *v* atât de puternice încât o să poți trăi în interiorul lor. Știi, n-djinnul îți copiază pur și simplu întreaga minte în program și apoi te rulează ca pe o parte din sistem. Doar sedezi corpul și treci dincolo. Se spune că o să poți continua să trăiești acolo și după ce corpul moare. Patruzeci de ani cică, poate nici măcar atât, adăugă cu un zâmbet deznădăjduit. Puțin cam târziu pentru mine totuși, nu-i așa?

— Hei, tu n-o să ai nevoie de porcăria asta, îi zise în timp ce se străduia să găsească un răspuns. Tu mergi în rai, nu? În paradis, cum spuneai.

Ea clătină din cap.

— Nu cred cu adevărat în paradis, Carl. Dacă vrei să știi adevărul, părerea mea e că niciunul dintre noi nu crede

cu adevărat. În sinea noastră, acolo unde contează cu adevărat, cred că știm cu toții că e o prostie. De asta suntem toți atât de hotărâți să răspândim vestea cea bună, să le-o băgăm altora pe gât. Pentru că, dacă nu reușim să-i facem pe alții să creadă, cum să zdrobim îndoiala din noi? Iar acea îndoială e rece.

Se uită la el, tremurând. Glasul îi scăzu până la o șoaptă.

— Ca în noiembrie, în parc, știi tu. Ca iarna care se apropie.

Carl se ridică și se apropie de locul unde stătea ea și încercă cum putu mai bine s-o țină în brațe. Senzația grosolană că atingea niște mănuși, o catifea strivită, nimic real. Nu simțea nicio căldură, dar ea se înfioră din nou când el o trase aproape și îi sprijini capul pe pieptul lui ca să nu vadă că maxilarul i se încorda, iar gura îi devenise o linie cu margini coborâte, feroce.

„Ca iarna care se apropie."

Capitolul 47

Sevgi trăi încă patru zile.

Au fost cele mai lungi zile pe care și le amintea, de la săptămâna în care o așteptase pe Marisol să se întoarcă, crezând cumva că ea o s-o facă, în ciuda a tot ce îi spuseseră unchii. La fel ca acum, în spital, și-atunci stătuse golit de gânduri, desprins de toate, ore în șir, privind în gol în timpul cursurilor la care înainte excelase.

Primise bătăile și pedepsele unchilor cu o stoică lipsă de reacție, la limita catatoniei – nu avea niciun sens să se lupte, o știa, n-ar fi făcut decât să-și atragă și mai multe

pedepse. Antrenamentul de management al durerii cu mătușa Chitra venise tocmai la timp.

Mulți ani mai târziu, se întrebase dacă acel anume curs nu fusese cumva programat special în lunile dinaintea îndepărtării mamelor surogat. Nu se întâmplau prea multe la Osprey 18 fără o planificare atent gândită. Iar durerea, după cum le spunea Chitra la începutul orelor, vine în multe forme. „Durerea e de neevitat", zicea zâmbind ușor grupului lor și scuturând oficial mâna fiecăruia. Avea ceva deosebit față de ceilalți profesori, acea femeie mică, cu trăsături acviline și pielea ca un aliaj de cupru ars în foc, cu păr negru, scurt, cu o siluetă care transmitea semnale vag înțelese de hormonii lor prepuberi, și mâini cu bătături aspre, care le spuneau aceloraşi hormoni exact cum ar trebui să se comporte în preajma ei. Strânsoarea ei era fermă, privirea directă și evaluatoare. „Durerea e peste tot în jurul nostru. Îmbracă multe forme. Treaba mea este să vă învăț cum să recunoașteți toate aceste forme, să le înțelegeți și să nu permiteți niciuneia să să țină departe de scopul vostru." Carl își învățase bine lecțiile. Reacționase la brutalitatea calculată pe care i-o aplicau unchii exact ca și cum ar fi fost vorba despre exemplele mătușii Chitra. Știa că n-o să-i facă nimic grav pentru că tuturor copiilor de la Osprey 18 li se spusese, în mod repetat, cât de valoroși erau. Mai știa și că unchii preferau să nu folosească prea mult violența fizică. La Osprey, violența fizică nu fusese niciodată preferată ca metodă de disciplinare, fiind folosită numai pentru pedepsirea abaterilor grave privind respectul și supunerea, și numai ca ultimă variantă. Dar Carl refuzase pur și simplu să îndeplinească orice altă sarcină pe care o primise drept pedeapsă în acea săptămână. Mai rău, le scuipase refuzul în față, savurând nesupunerea așa

cum i se întâmpla cu durerea pe care o simțea când se forța alergând sau cățărându-se pe stânci. Iar când sosea violența calculată, el o îmbrățișa, folosindu-se de antrenamentul Chitrei ca de legăturile unui ham și înfruntându-și unchii cu o furie oarbă la care ei nu se puteau alinia.

În final, Chitra fusese cea care îl făcuse să se dezmeticească, și tot ea îi oferise sprijinul necesar. Venise la el într-o după-amiază cenușie, când stătea, învinețit și cu gura plină de sânge, cu spatele îndurerat proptit de o magazie de lângă helipad. Ea rămăsese un timp fără să spună nimic, apoi se apropiase, cu mâinile băgate în buzunarele salopetei. Încercase să privească pe lângă ea, se mișcase într-o parte, dar îl durea prea mult ca să păstreze poziția. Ea nu se clintise.

În cele din urmă fusese nevoit s-o privească în față.

„Care-i scopul tău, Carl?" întrebase ea calm. Nici tonul, nici felul în care îl privea nu arătau că l-ar fi judecat; era o simplă întrebare. „Îți înțeleg durerea, văd în ce moduri ai încercat s-o exteriorizezi. Dar ce urmărești?"

El nu răspunsese. Privind în urmă, probabil că ea nici nu se așteptase să primească vreun răspuns. Dar după plecarea ei își dăduse seama – își permisese să-și dea seama – că Marisol nu avea să se întoarcă vreodată, că unchii îi spuneau adevărul și că nu făcea decât să irosească timpul lui și pe al tuturor.

Așteptarea cu Sevgi era diferită. O avea acolo, cu el. Avea un scop.

Și totuși avea s-o piardă, fir-ar să fie!

Îl întâlni pe tatăl ei în grădină – un turc înalt și grizonat, cu umeri puternici și aceiași ochi de tigru ca ai fiicei lui. Nu purta mustață, dar o miriște deasă i se ridica pe

obraji și pe bărbia despicată și nu își pierduse părul odată cu înaintarea în vârstă. Probabil fusese un bărbat foarte arătos în tinerețe, și chiar și acum – Carl estimă că trebuia să aibă vreo șaizeci de ani –, așezat pe banca de piatră bej și privind fix fântâna, răspândea o autoritate tăcută, carismatică. Purta un costum simplu, de culoare închisă, care se potrivea cu cămașa groasă de lână de dedesubt și cu urmele vinetii de oboseală de sub ochi.

— Tu ești Carl Marsalis, rosti când Carl ajunse lângă bancă.

Nu era nici urmă de interogație în tonul lui. Vocea îi suna puțin răgușit, dar era de o fermitate de fier. Dacă plânsese, o ascundea bine.

— Da, eu sunt.

— Sunt Murat Ertekin, tatăl lui Sevgi. Te rog, ia loc lângă mine.

Făcu semn spre spațiul gol de pe bancă, de lângă el, și-l așteptă să se așeze.

— Fiica mea mi-a povestit o mulțime de lucruri despre tine.

— Ai vrea să-mi spui ce anume?

Ertekin îi aruncă o privire piezișă.

— Mi-a spus că loialitatea ta nu e ușor de cumpărat.

Asta îl făcu să tresară ușor. Opinia comună despre variantele treisprezece era că ei nu au deloc loialitate dincolo de propriul interes. Se întrebă dacă Ertekin o cita pe Sevgi direct sau își punea propria amprentă pe ceea ce îi spusese ea.

— Ți-a spus ce sunt?

— Da, zise cu o altă privire piezișă. Te așteptai la dezaprobare din partea mea? Ură poate, sau teamă? Prejudecățile standard?

— Nu te cunosc, zise Carl fără intonație. În afară de faptul că voi doi nu vă înțelegeți și că ai părăsit Turcia din motive politice, Sevgi nu mi-a povestit nimic despre tine. Nu știu ce atitudine ai față de cei ca mine. Dar mi se pare că nu ai fost prea fericit în privința ultimei indiscreții a lui Sevgi cu un treisprezece.

Ertekin înțepeni. Apoi se relaxă. Închise ochii, strâns, apoi îi deschise din nou ca să înfrunte lumea.

— E vina mea, zise el încet. Am dezamăgit-o. Toată viața am încurajat-o pe Sevgi să forțeze limitele. Apoi, când ea le-a forțat mai mult decât mi-ar fi plăcut, am reacționat ca un *mullah* de la țară care n-a văzut podul Bosforului în viața lui și nici nu intenționează. Am reacționat exact ca ticălosul de frate-meu.

— Fratele tău e *mullah*?

Murat Ertekin râse amar.

— *Mullah* – nu. Deși probabil că și-a ratat vocația atunci când a ales cariera de jurist civil. Mi s-a spus că nu a ajuns niciodată mai mult decât un avocat oarecare. Dar încăpățânat în ignoranța lui, mândru de ea, adept al supremației masculine? O, da. Bulent a excelat întotdeauna în asta.

— Vorbești despre el la trecut. A murit?

— Pentru mine, da.

Conversația se curmă violent cu declarația respectivă. Rămaseră amândoi un timp privind în gol. Murat Ertekin oftă. Vorbea ca și cum ar fi cules bucăți din ceva spart, ca și cum fiecare aplecare pentru găsirea unui fragment al trecutului însemna un efort care îl făcea să respire greu.

— Trebuie să înțelegi, domnule Marsalis, căsnicia mea nu a fost una reușită. M-am însurat de tânăr și în grabă, cu o femeie care își lua credința mult prea în serios. Când

încă mai eram amândoi studenți la medicină, în Istanbul, am avut impresia greșită că te puteai bizui în totalitate pe acea credință, dar m-am înșelat. Când ne-am mutat în America, pe atunci încă era așa, Hatun nu a făcut față. Îi era dor de casă, iar New Yorkul o înspăimânta. Nu s-a adaptat niciodată. Am avut-o pe Sevgi pentru că în asemenea momente ți se spune că un copil vă poate apropia din nou.

Făcu o grimasă.

— E o credință ciudată – că nopțile nedormite, fără sex, cu venituri diminuate și stresul continuu de a avea grijă de noua viață ar putea cumva ușura presiunea asupra unei relații și așa încordate.

Carl ridică din umeri.

— Oamenii cred lucruri ciudate.

— Mă rog, în cazul nostru nu a funcționat. Munca mea a avut de suferit, ne certam mai des, iar teama lui Hatun față de oraș a crescut. S-a retras în credință. Deja purta batic pe cap când ieșea pe stradă; acum a început să se îmbrace în *chador* complet. Nu voia să primească oaspeți în casă decât dacă era total acoperită și bineînțeles că își părăsise serviciul ca să o aibă pe Sevgi. S-a izolat de foștii prieteni și colegi de la spital, respingea tentativele lor de a păstra legătura, iar în cele din urmă a schimbat moscheea cu una în care se predica o prostie învechită de Wahhabi. Sevgi trăgea spre mine. Cred că oricum asta e ceva natural la fetițe, dar aici a fost pură autoapărare. Ce să facă Sevgi cu mama ei? Creștea ca un copil newyorkez, cu înțelepciunea străzii, bilingvă și isteață, iar Hatun nu a vrut nici măcar s-o lase să ia lecții de înot cu băieții.

Ertekin privi în jos, fixându-și mâinile.

— Eu i-am încurajat firea rebelă, spuse încet. Uram modul în care se schimba Hatun, poate atunci o uram chiar pe Hatun însăși. Începuse să critice munca pe care o făceam, numind-o neislamică, îi jignea pe prietenii noștri musulmani liberali sau necredincioși, avea o atitudine din ce în ce mai rigidă cu fiecare an. Eu eram hotărât să n-o las pe Sevgi să ajungă așa. Am fost încântat când a început să-i pună mamei ei acele simple întrebări copilărești despre Dumnezeu la care nimeni nu poate răspunde. Mă bucuram când ea era puternică, hotărâtă și inteligentă în fața dogmei găunoase, tocite a lui Hatun. Am îmboldit-o, am împins-o să profite de ocazii și să învețe, i-am luat apărarea în fața mamei ei, ori de câte ori se certau – chiar și atunci când ea greșea, iar Hatun avea dreptate. Când situația a devenit insuportabilă și Hatun ne-a părăsit și a plecat acasă... cred că m-am bucurat.

— Mama ei știe ce s-a întâmplat?

Ertekin scutură din cap.

— Nu mai ținem legătura, nici Sevgi, nici eu. Hatun nu suna decât ca să ne reproșeze sau ca s-o convingă pe Sevgi să se întoarcă în Turcia. Sevgi a încetat să-i mai răspundă la telefon încă de când avea cincisprezece ani. Chiar și acum m-a rugat să nu-i spun mamei ei. Probabil e mai bine așa. Hatun nu ar veni, sau dacă ar veni ar face o scenă, jelind și chemând judecata divină peste noi toți.

Cuvântul „judecată" îl străbătu pe Carl ca un zdrăngănit de coardă.

— Nu ești religios, nu-i așa? îl întrebă Ertekin.

Aproape că merita un zâmbet.

— Sunt treisprezece.

— Și, în consecință, genetic incapabil, aprobă Ertekin. Gândirea general-acceptată. Asta crezi?

— Există vreo altă explicație?

— Când eram mai tânăr, lumea punea mai puțin preț pe factorul influenței genetice. Bunicul meu a fost comunist, zise aruncându-i o privire pătrunzătoare. Știi ce înseamnă?

— Da, am citit despre ei.

— El credea că poți face dintr-o ființă umană orice vrei. Că oamenii pot deveni ceea ce aleg. Că mediul e totul. Nu mai e un punct de vedere la modă.

— Asta pentru că s-a demonstrat că nu e adevărat.

— Și totuși voi – variantele treisprezece de peste tot – ați fost creați astfel încât să fiți perfect adaptați la mediu. Nu au avut încredere că genele voastre le vor da soldații pe care îi voiau. Ați fost crescuți din leagăn în așa fel încât să faceți față brutalității, ca și cum ar fi un fapt obiectiv.

Carl se gândi la Sevgi, la tuburi și ace, și la speranța care se stingea.

— Brutalitatea *este* un fapt obiectiv. N-ai observat?

Ertekin se foi pe bancă și se întoarse spre el. Carl simți că celălalt era aproape pe punctul de a se întinde să-i ia mâinile într-ale lui. Căutând pe pipăite ceva.

— Crezi cu adevărat că ai fi devenit ceea ce ești, că ai fost destinat genetic pentru asta, fără să conteze cum ai fost crescut în copilărie?

Carl făcu un gest nerăbdător.

— Ceea ce cred eu nu e important. Am *devenit* asta; cum am ajuns aici e doar discuție academică. Așa că n-au decât s-o discute academicienii pe larg, să scrie teze și să le publice, să primească bani până crapă. În final, nimic din toate astea nu mă afectează.

— Nu, dar ar putea să-i afecteze pe alții ca tine, în viitor.

Acum descoperi că putea să zâmbească – un zâmbet subțire, dur, un amuzament de suprafață, ca o coajă.

— N-o să mai fie alții ca mine în viitor. Nu pe planeta asta. Peste o generație, vom fi dispărut cu toții.

— De asta nu ești credincios? Te simți abandonat?

Zâmbetul deveni un fel de râs.

— Cred că o să afli, domnule doctor Ertekin, că termenul tehnic pentru așa ceva este „transfer". Tu ești cel care se simte abandonat. Eu nu m-am așteptat vreodată să fiu altfel decât singur și nu sunt supărat să descopăr că e adevărat.

În mintea lui, o vedea pe Marisol făcându-l mincinos. Elena Aguirre trecea ca o fantomă, șoptind. Își reținu un fior și vorbi ca să și-l alunge.

— Îți scapă un aspect destul de important al lipsei mele de convingeri religioase. Ca să fii credincios trebuie nu numai să crezi, ci și să *vrei* ca un personaj mare și patriarhal să aibă grijă de lucruri în locul tău. Trebuie să fii apt pentru venerare. Iar variantele treisprezece nu venerează pe nimeni și nimic. Chiar dacă ai putea convinge o variantă treisprezece, împotriva tuturor dovezilor, că există în realitate un Dumnezeu, el l-ar vedea ca pe o amenințare care trebuie eliminată. Dacă existența lui Dumnezeu ar putea fi demonstrată – spuse uitându-se fix în ochii lui Ertekin – tipii ca mine ar căuta o cale să-l găsească și să-l termine.

Ertekin tresări și își îndepărtă privirea.

— Te-a ales bine, murmură.

— Sevgi?

— Da.

Continuând să privească în altă parte, căută în buzunarul hainei.

— O să ai nevoie de asta.

Îi întinse lui Carl un pachet mic, ambalat în material alb, antiseptic, cu o inscripție de avertizare de un portocaliu sclipitor. Literele erau dintr-o limbă pe care nu o cunoștea – părea germanică, cu multe vocale. Carl cântări pachetul în palmă.

— Ascunde-l, te rog, îi zise Ertekin. Grădina începuse să se umple, studenții și personalul medical ieșeau în pauza de prânz să se bucure de soare.

— E fără dureri?

— Da. E de la o companie olandeză specializată în asemenea lucruri. Durează cam două minute după injecție.

Carl dosi pachetul.

— Dacă ai adus asta, zise încet, de ce ai nevoie de mine?

— Pentru că eu nu pot s-o fac, spuse Ertekin simplu.

— Pentru că ești musulman?

— Pentru că sunt medic.

Își privi din nou mâinile. Îi zăceau moi în poală.

— Și pentru că, chiar dacă n-aș fi făcut un jurământ, nu cred că aș fi capabil să pun capăt vieții propriei fiice.

— E ceea ce vrea ea. Ea a cerut.

— Da.

Lacrimile se adunau sub pleoapele lui Ertekin când spuse:

— Și acum, când contează cel mai mult, nu pot să-i dau ceea ce vrea.

Apucă brusc mâna lui Carl. Strânsoarea lui era uscată și puternică. Privirea cu irizări de tigru ardea ochii lui Carl, clipind în același timp din cauza lacrimilor care se prelingeau pe pielea tăbăcită.

— Ea te-a ales pe tine. Adânc, în sufletul meu ipocrit și plin de îndoieli, îi aduc mulțumiri lui Allah pentru că ai apărut. Sevgi se pregătește din nou să forțeze limitele, să traverseze liniile trasate de alții, pe care ea nu le ia în seamă. Și de data asta n-am s-o dezamăgesc, așa cum am făcut-o în urmă cu patru ani.

Își șterse lacrimile cu un gest rapid și nerăbdător al mâinii.

— De data asta voi fi alături de fiica mea, zise. Dar tu trebuie să mă ajuți, treisprezece, ca să n-o dezamăgesc din nou.

Complexul Haag sfâșie organismul lui Sevgi ca vidul trecând printr-o navă spațială găurită brusc. Rupturi celulare, scurgeri ale fluidelor vitale. Rămășițele plutesc prin corp, sistemul ei imunitar se împiedică, se agită disperat, se agață de șocurile antivirale cu care o alimentează la Stanford, și totuși cedează. Plămânii încep să i se umple cu lichid. Funcția renală încetinește și trebuie stimulată artificial ca să nu-i explodeze rinichii.

Tuburi care intră, tuburi care ies. Produsele care i se scurg prin organism încep să-i provoace dureri.

Îi e din ce în ce mai dificil să gândească limpede, indiferent cât timp.

Numai atunci când formatul *v* nu mai fu viabil, când ea apărea și dispărea ca o fantomă indiferentă, atunci îi permiseră să o vadă în realitate.

Se opri lângă pat, șocat.

Oricât se pregătise, simți o explozie viscerală văzând cum se topise carnea pe ea, cât de afundați îi erau ochii și cât de trași obrajii. Încercă să-i zâmbească, dar expresia nu se închega pe fața lui, așa cum imaginea ei nu se putuse

închega în virtual. Când observă, ea îi întoarse zâmbetul, iar al ei era stabil, ca o flacără arzând prin țesătura tensionată a chipului ei.

— Arăt ca dracu', șopti. Așa e?

— Iar ai sărit peste mese, nu-i așa?

Râsul ei se transformă într-un acces de tuse. Dar el văzu expresia din ochii ei, văzu că îi era recunoscătoare. Se străduia ca asta să-l facă să se simtă bine.

Stătu lângă pat.

O ținu de mână.

— Spune-mi un secret.

— Poftim?

Crezuse că dormea. Cămăruța era slab luminată și liniștită, pierdută în liniștea mai mare a spitalului pe timp de noapte. Întunericul se lipea de sticla ferestrei, infiltrându-se în cameră. Mașinile clipeau roșu și chihlimbariu spre el, șoptind și clicăind în legea lor, trasând reprezentări grafice vag comprehensibile, în tonuri reci de albastru și verde a ceea ce se petrecea sub supravegherea lor. Lampa de veghe arunca un oval de un auriu palid pe patul în care Sevgi gemea între așternuturi.

Fața îi era în umbră.

— Haide, horcăi ea. M-ai auzit. Spune-mi ce s-a întâmplat de fapt pe Marte. Ce a făcut Gutierrez pentru tine?

Carl clipi ca să-și limpezească privirea după fixarea îndelungată și fără țintă a tavanului.

— Credeam că ți-ai dat seama deja.

— Atunci, spune-mi. Mi-am dat seama?

Privi în urmă, spre lucruri din trecut cu care nu încercase să construiască nimic, ani de zile. „E altă lume, alt

timp", spusese cândva Sutherland. „Trebuie să învățăm să lăsăm lucrurile așa cum sunt."

— Ai fost pe aproape, admise.

— Cât de aproape? Haide, Marsalis, zise și râsul se ridică din ea ca ecoul dintr-o fântână. Îndeplinește-i o ultimă dorință unei femei pe moarte.

Gura i se încordă.

— Gutierrez nu a falsificat loteria pentru mine, zise. Totul e prea strict supravegheat, e prea multă prezență n-djinn. Și e și greu să falsifici un eveniment aleatoriu astfel încât să obții ce vrei și să lași în continuare impresia că e vorba de noroc. Pentru așa ceva trebuie să cauți punctul slab.

— Și anume?

— Același ca întotdeauna. Latura umană.

— Of, oamenii, spuse râzând din nou, acum ceva mai puternic. Bănuiesc că are sens. Nu poți să te încrezi în ei mai mult decât într-un predicator din Jesusland aflat în preajma unei fetițe din cor, corect?

El zâmbi.

— Corect.

— Și asupra cărui om ți-ai aplicat stratagemele?

— Neil Delaney.

Simți un ușor dezgust amintindu-și, dar anii îl tociseră aproape până la amuzament.

— Pe atunci era administratorul bazei Bradbury.

— Acum e în consiliul de supraveghere.

— Da, știu. Marte le aduce avantaje unora.

Carl descoperi că se relaxa. Cuvintele veneau mai ușor acum, în lumina slabă de la patul ei – doar ei doi, în semiîntuneric și liniște.

— Delaney vindea chinezilor. Mușamaliza rapoartele bazei, le descria ca având potențial scăzut, astfel încât

COLIN să nu se ostenească să ceară trecerea la acțiune. Astfel echipele din New People's Home puteau intra în joc, revendicându-și teritoriile de afaceri, fără să fie nevoiți să facă munca propriu-zisă de supraveghere.

— Nemernicul!

Dar era fantoma șoptită a revoltei; se simțea că nu are suficientă putere pentru una reală.

— Mda, mă rog. Ajută dacă te gândești la asta ca la o externalizare – NPH cumpără competența COLIN pe sub mână, probabil mai ieftin decât și-ar permite dacă ar fi să facă singuri supravegherea. În termeni de piață, are perfectă logică. E o planetă întreagă de acoperit și nu prea mulți oameni. Iar chinezii nu făceau decât ceea ce făcuseră întotdeauna – să arunce cu dolari în locurile potrivite, ca să provoace neliniște corporațiilor occidentale și le împingă la faliment.

— Mă cam îndoiesc că mass-media ar fi văzut lucrurile în lumina asta.

— Nu. Așa i-am pus și noi problema lui Delaney.

Carl reflectă, descoperind că încă mai simțea un ușor entuziasm călduț când își amintea.

— A fost o lovitură bună. A cedat complet. Ne-a dat tot ce am cerut.

— Te-a trimis acasă.

— A slăbit sistemele de securitate ale loteriei pentru noi. I-a dat lui Gutierrez mână liberă. Așa că da, am câștigat loteria.

— Gutierrez ce a primit?

Carl ridică din umeri.

— Bani. Favoruri. Am mai fost și alții în echipă, și toți au fost plătiți.

— Dar numai tu ai plecat acasă.

— Da, mă rog. Exista o singură criocapsulă. Și ideea a fost a mea – operațiunea mea, de la început. Eu am adunat echipa și le-am spus foarte clar din start ce voiam să-mi iasă din afacere.

Sevgi horcăi puțin. El se întinse după pahar, i-l ținu la buze și îi sprijini capul. Mișcările erau line datorită obișnuinței.

— Mulțumesc, e mai bine. Deci tu crezi că Gutierrez a fost invidios. Ți-a tras-o din cauza asta?

— Probabil. Sau Delaney i-a cerut s-o facă, sperând că o să înnebunesc înainte să ajungă nava de salvare. Îți amintești de tipul care s-a trezit pe drumul dinspre satelitul lui Jupiter, prin anii '80? Spitz cumva?

— Specht. Eric Specht. Da, îmi amintesc.

— A înnebunit așteptând salvarea. Poate Delaney a sperat că și mie o să mi se întâmple la fel. Cine știe?

— Tu nu știi?

— Știu că Gutierrez mi-a trimis un mesaj foarte îngrijorat, imediat după ce am ajuns pe Pământ: spunea că nu a avut nicio legătură cu asta. Așa că poate a fost doar o defecțiune. Sau poate că Delaney a angajat un alt hacker. Însă Gutierrez a fost întotdeauna o mică spurcăciune, așa că ce să zic, cine știe?

— Nu-ți pasă?

Carl se mișcă puțin pe scaun, zâmbindu-i.

— N-are *rost* să-ți pese, Sevgi. E altă planetă. Altă lume, alt timp. Ce să fac – să mă duc *înapoi* acolo? Doar pentru răzbunare? Mi-am petrecut ultimul an pe Marte punându-mi la punct călătoria spre Pământ. Uneori, știi, trebuie să lași lucrurile așa cum sunt.

Ea se chirci puțin sub cearceafuri.

— Da, șopti. Bănuiesc că ăsta-i adevărul.

Stătură un timp în liniște. Ea îi căută mâna. I-o dădu.

— De ce te-ai întors, Carl? îl întrebă blând.

El zâmbi strâmb în penumbră.

— Ascultă ce-ți spun primii coloniști, Sevgi. Marte e o groapă de căcat.

— Dar acolo erați liberi.

Îi lăsă mâna, gesticulând slab.

— Trebuie să fi știut că exista riscul să fii închis la sosire. Ai avut pur și simplu noroc că nu te-au dus direct în lagăr.

— Nu chiar. Am cumpărat timp-mașină înainte să se petreacă toată treaba, înainte să pun la cale afacerea Delaney. I-am cerut n-djinnului să cerceteze modul în care sunt tratați câștigătorii loteriilor când ajung înapoi, apoi să extrapoleze pentru un treisprezece. Mașina mi-a dat o șansă de 70 la 30 ca să primesc un fel de tratament special datorat celebrității mele, explică ridicând din umeri. Un procent destul de bun.

— Și dacă n-djinnul greșea?

Se săltă pe pat, reușind să se ridice pe jumătate. Lumina aurie și palidă căzu pe fața ei. Ochii ei priveau arzător și intens într-ai lui.

— Dacă pur și simplu îi dădeau înainte și-ți băgau curul în lagăr?

O altă ridicare din umeri, un alt zâmbet chinuit.

— Atunci probabil ar fi trebuit să evadez. La fel ca ceilalți dobitoci.

Ea se întinse la loc, gâfâind puțin de la efort.

— Nu te cred, spuse când își recăpătă răsuflarea. Toate riscurile astea numai pentru că Marte e o groapă de căcat? Nu se poate. Puteai să fi luat banii. Să-l fi muls pe Delaney

pentru orice ai fi vrut de-acolo. Să te căpătuiești. Haide, Carl. De ce te-ai întors, cu adevărat?

Ezită.

— Nu e așa de important, Sevgi.

— Pentru mine e.

Se auziră pași pe coridor, afară. Murmur de voci îndepărtându-se. Oftă.

— Sutherland.

— *Sensei* al tău.

— Da.

Ridică mâinile din poală, încercând să-și pună cuvintele într-o imagine:

— Vezi tu, cu *tanindo* ajungi într-un punct. Un nivel la care nu mai e vorba despre *cum* s-o faci, ci *de ce*. De ce exersezi, de ce înveți. De ce trăiești. Iar eu nu am putut ajunge acolo.

— Nu știai de ce? întrebă izbucnind într-un râs care-i tăie răsuflarea. Hei, bun venit în club. Crezi că vreunul dintre noi știe de ce facem tot rahatul ăsta?

Carl lăsă ca ecoul amuzamentului ei să se imprime și pe buzele lui, dar într-un fel absent. Privea patul umbrit și forma ei de sub cearceaf ca și cum ar fi fost un peisaj.

— Sutherland spune că e mai ușor pentru oamenii obișnuiți. Voi construiți metafore mai bune, credeți mai profund în ele. Spunea că eu va trebui să găsesc altceva. Și până n-am făcut-o, am fost blocat.

— Sutherland e și el treisprezece, așa-i?

— Da.

— El cum de s-a descurcat?

Carl dădu aprobator din cap.

— Exact. Mi-a arătat calea. Un substitut funcțional pentru credință.

— Care anume?

— Mi-a spus să fac o listă, s-o păstrez pentru mine și să mă concentrez asupra ei. Unsprezece lucruri pe care voiam să le fac într-un anume moment din restul vieții mele. Lucruri care pentru mine să fie importante, lucruri care să conteze.

— Nu trebuia să fie un număr rotund?

— Numărul nu e important. Unsprezece, douăsprezece, nouă, nu contează. Cel mai bine e ca lista să nu fie prea lungă, ca să nu anuleze scopul exercițiului, dar altfel îți alegi un număr și îți faci lista. Eu am ales unsprezece.

Ezită din nou, privind-o aproape ca și cum și-ar fi cerut scuze.

— Mi-am dat seama că pentru nouă dintre ele era nevoie să fiu pe Pământ ca să le fac.

Liniștea spitalului se instală din nou. Prin semiîntuneric văzu cum ea se întoarce să se uite pe fereastră.

— Le-ai făcut pe toate? întrebă încet.

— Nu. Nu încă, spuse dregându-și glasul, apoi se încruntă. Dar trec prin ele. Și metoda funcționează. Sutherland a avut dreptate.

Preț de câteva clipe, ea păru să nu asculte, păru pierdută în bezna de dincolo de fereastră. Apoi părul îi alunecă uscat pe pernă și capul i se răsuci din nou spre el.

— Vrei să auzi un secret de-al meu?

— Sigur.

— Cu trei ani în urmă am plănuit să ucid pe cineva.

— Da?

— Da, știu. Toată lumea se gândește să omoare pe cineva din când în când. Dar asta a fost de-adevăratelea. M-am așezat și am calculat totul. Pe atunci cunoșteam oameni, polițiști și foști polițiști care îmi erau datori. Fusese

și incidentul acela cu uciderea accidentală, când eu eram simplu polițist, acum câțiva ani – o chestie numai mirare și inocență.

Tuși puțin.

— A, e o poveste lungă, n-o să te plictisesc cu detaliile. Un interogatoriu la care s-a forțat nota o dată. Eram acolo, am văzut cum s-a petrecut. Îți spui, probabil, că am fost complice. Evident, Afacerile Interne încercau să pună lucrurile în lumina asta. Am fost presată, voiau să îngenunchez în schimbul imunității. Dar n-au putut dovedi că mă aflam în cameră și eu nu am cedat. Blocat aici, tot cazul s-a prăbușit. Nouă ani mai târziu, adică în urmă cu trei ani, cum îți spuneam, în New York umblau tot felul de tipi cu insigne care îmi erau datori pentru asta. Alții care n-au făcut închisoare deși ar fi trebuit. Aș fi putut s-o fac, Carl. Aș fi putut pune lucrurile în mișcare.

Începu din nou să tușească. El o ridică, îi ținu o batistă pe buze până scăpă de mizeria pe care o avea în plămâni și îi curăță gura după aceea. Îi dădu să bea apă cu înghițituri mici și o întinse cu blândețe la loc. Șterse transpirația provocată de efort de pe fruntea ei cu o altă batistă și așteptă până ce i se stabiliză respirația.

Se aplecă mai aproape de ea.

— Pe cine voiai să omori?

— Pe nenorocita de Amy Westhoff, zise ea cu amărăciune. Scârba care l-a ucis pe Ethan.

— Mi-ai spus că a fost doborât de SWAT.

— Da. Dar cineva a scurmat în rahat, cineva a aflat ce era Ethan și a anunțat persoana de la Primărie care ținea legătura cu UNGLA. Îți amintești, ți-am spus la Istanbul că Ethan se vedea cu o blondă de la Datacrime?

— Vag.

— Asta era Westhoff. A apărut pe coridor lângă biroul meu în săptămâna în care Ethan s-a mutat la mine, urlând și înjurând, strigându-mi că nu știu în ce mă bag. Spunând că o să-mi distrugă viața alături de Ethan dacă nu mă retrag.

— Crezi că femeia știa ce era el?

— Nu știu. Pe atunci cred că nu. Dacă ar fi știut, presupun că l-ar fi șantajat cu asta atunci când a încercat să plece.

— Poate că a făcut-o, iar el nu ți-a spus.

Ideea o opri, imobilizând-o într-o lungă pauză de gândire. Carl își înclină capul, încercând să scape de un cârcel de la gât.

— Nu cred că știa, zise Sevgi în cele din urmă. Posibil să fi avut uneori bănuieli. Cred că și eu am avut, ca să fiu sinceră, chiar înainte să apară Keegan și să dea totul în vileag. Știi, pentru o femeie, e unul dintre lucrurile la care nu se poate opri să nu se gândească uneori. Vreau să zic că sunt o mulțime de lucruri îngrozitoare acolo. Toate avertismentele, panica excitată, ori de câte ori cineva evadează din Cimarron sau Tanana. „Adevărul despre treisprezece", cum să recunoști unul, cum se presupune că ar trebui să fiți voi, cum ar trebui să acționați, altfel decât tipii obișnuiți. Semnale de avertizare, numere de telefon gratuite, puncte de informare publice, apoi de fiecare dată rahaturile din media. Știi, am văzut odată un articol într-o revistă pentru femei, când îl așteptam pe avocat. „Te culci cu un treisprezece? Treisprezece semne care indică asta". Căcaturi de genul ăsta.

Frustrarea o făcu să se chinuiască în pat. Respirația îi deveni hârșâită și agitată, glasul nerăbdător.

— Oricum, indiferent dacă știa sau nu, știu al dracului de bine că îl supraveghea pe Ethan. Și după aia, când am făcut-o lată, când ne-am relaxat după povestea cu Keegan, a prins ocazia.

— Știa de sarcină?

— Păi, noi nu am ascuns asta. A început să se vadă serios la trei luni, iar la patru mi-am redus atribuțiile. Bineînțeles că știa, deja toată lumea știa.

Sevgi se opri, așteptând să i se liniștească respirația.

— Nu asta a fost. Când am rămas însărcinată, ceva s-a schimbat la Ethan. Atunci a încercat să-și găsească mama biologică. Întotdeauna spusese că o să caute să afle toată povestea despre mama lui adevărată, dar cu copilul...

— Deci nu mama surogat?

— Nu. Asta era o afacere încheiată, din punctul lui de vedere. Nu și-a dorit niciodată s-o revadă. Cu mine n-a vorbit niciodată despre ea. Dar era pornit s-o găsească pe Patti. Copilul l-a impulsionat să acționeze.

Carl sesiză legătura.

— Crezi că s-a dus la Westhoff ca să facă cercetările?

— Nu știu. Dar s-a dus la Datacrime, asta știu pentru că mi-a spus ce are de gând. Ei au cele mai bune mașini din oraș pentru așa ceva, iar el cunoștea câțiva oameni de-acolo, nu doar pe Amy.

Carl văzu cum i se strâng pumnii, pe pat.

— Dar Amy a aflat. A venit la mine pe stradă, m-a felicitat pentru copil, a zis ceva despre cât e de grozav că Ethan relua legătura cu familia lui. I-am *spus* asta lui Ethan, dar...

Se întrerupse și își rostogoli capul dintr-o parte în alta pe pernă.

— ...Cum spuneam, ne complăceam prea tare în situația noastră.

— Există vreo dovadă reală că Westhoff a anunțat UNGLA?

— Suficientă ca să se construiască un caz?

I se păru că zâmbea în întuneric.

— Nu. Dar ții minte că ți-am zis despre cineva din departament care l-a anunțat pe Ethan că vin după el?

— Da, ai spus că era un număr din centru.

— Exact.

Zâmbi ușor.

— Datacrime e în centru. Am vorbit cu un sergent de la Datacrime care a povestit că Amy Westhoff s-a purtat ciudat toată ziua. O supăra ceva, intra și ieșea mereu din birou. Apelul s-a făcut de la un alt etaj, dintr-un birou gol de la cinci, dar ea ar fi putut ajunge destul de ușor acolo.

— Ar fi putut. Ai zis că el avea mulți prieteni la Datacrime.

— Nu știa nimeni despre acțiunea SWAT. Nimeni în afară de persoana care le-a vândut pontul.

— Ethan avea prieteni în comandamentul SWAT? Sau poate la Primărie?

— Sigur, și ei au așteptat până în dimineața misiunii ca să sune. Au traversat orașul ca s-o facă, până la o secție NYPD din centru, dintr-un birou de la etajul cinci despre care întâmplător știau că era gol. Haide, Carl, mă lași...

— Nimeni nu a mai observat asta?

Alt surâs slab.

— Nimeni n-a vrut. În primul rând, nu e o crimă să denunți un treisprezece autorităților. Încă mai vezi ecrane care încurajează cetățenii cinstiți să facă exact asta, de fiecare dată când cineva evadează din Cimarron sau Tanana. Și mai era și faptul că Ethan era polițist și, după toate aparențele,

părea că un alt polițist l-a turnat. Genul de lucruri pe care majoritatea celor din departament mai degrabă le-ar uita.

Carl aprobă cu o mișcare a capului. Se gândi că afară începea să se lumineze.

— Așa că ai plănuit s-o omori. Să pui să fie omorâtă. Ce te-a oprit?

— Nu știu.

Închise ochii. Glasul îi era slab și obosit după efortul făcut.

— Știi, în cele din urmă nu m-am putut hotărî să merg mai departe. Am ucis oameni la datorie, a trebuit s-o fac, ca să rămân eu în viață. Dar asta e ceva diferit. Rece. Trebuie să ai o minte al dracului de rece.

Dincolo de fereastră, noaptea începea categoric să se disipeze. Carl vedea acum fața lui Sevgi mai clar, vedea dezolarea ei. Se aplecă și o sărută blând pe frunte.

— Acum încearcă să te odihnești, zise.

— N-am putut, șopti ea parcă încercând să se justifice în fața unui judecător, sau poate în fața lui Ethan Conrad. N-am putut s-o fac.

Rovayo apăru, în postură neoficială, cu flori. Sevgi abia dacă fu politicoasă. Glumele pe care le făcu despre aventurile ocazionale, într-o șoaptă hârâită, nu erau amuzante și nimeni nu râse. Rovayo rezistă, stătu alături de ea cât anunțase și promise ezitant că va reveni. Privirea din ochii lui Sevgi sugera că nu-i păsa. Mai târziu, afară, pe coridor polițista din Rim îi zâmbi strâmb lui Carl.

— N-a fost o idee bună, așa-i?

— A fost amabil din partea ta.

Căută alte subiecte care să-l apere de adevărul iminent de după ușile aflate în spatele lor.

— Ai obținut ceva de la locul crimei?

Rovayo clătină din cap.

— Nimic în afară de ce îți aparține ție, tipilor morți sau vreunei duzini de scursori din Bayview. Onbekend ăsta trebuie să fi fost foarte bine uns.

— Da, a fost.

Carl readuse la viață amintirea, surprins de împunsătura de furie care veni odată cu chipul oarecum familiar al bărbatului.

— Se vedea în lumină, până și părul îi strălucea. Nicio șansă să lase vreo urmă pentru cei de la CSI.

— Corect. Te face să te întrebi de ce nu a făcut și Merrin la fel. În loc să-și lase urmele peste tot ca să ne luăm noi după ele.

— Da, presupun că de asta l-am prins așa de ușor.

Rovayo clipi.

— Văd că ești bine dispus.

— Scuză-mă. N-am dormit prea mult, zise privind în spate, la ușa închisă a salonului lui Sevgi. Vrei să bem o cafea jos?

— Sigur.

La masa de plastic zgâriat de la cafeneaua de jos, Carl întrebă mecanic ce se petrecuse după evenimentele de pe *Bulgakov's Cat*. Nu era mare lucru. Daskeen Azul nu-și schimbase poziția. Merrin, Ren și ceilalți erau angajați care încălcaseră politica companiei și își vedeau de treburile lor ilicite. Orice încercare de a-i incrimina pe patroni sau pe cei din conducere ar fi fost imediat desființată într-un tribunal. Mandatele de arestare contrazise, cauțiunea stabilită și plătită, bătălia legală câștigată.

— Probabil noi o să pierdem, declară acru Rovayo. În aceeași zi în care am făcut arestările, cineva foarte influent

în justiția din Freeport și-a arătat mușchii. Tsai are de gând să-i ducă în arest oricum, e supărat din cauza întregii afaceri. Dar nimeni nu vorbește, sunt fie prea speriați, fie prea încrezători. Dacă nu cedează cineva din gașcă, și repede, o să intrăm la apă.

— Corect, spuse fără vlagă; nu se putea convinge să-i pese.

Rovayo sorbi din cafea, privindu-l cu tristețe peste masă, și zise:

— O să întreb o singură dată, fiindcă știu că e o prostie. Dar e sigur că nu se poate anihila ceea ce are ea?

— Da, e sigur. Virusul se mișcă prea repede, noi ne jucăm doar de-a prinselea. Nu există niciun n-djinn care să aibă capacitatea de a modela haosul într-atât încât să învingă chestia asta. Sistemul Haag e proiectat să doboare un treisprezece, iar sistemul meu imunitar e de două ori mai eficient decât al vostru, așa că au trebuit să creeze ceva oarecum imbatabil.

Rovayo mârâi.

— Fir-ar al dracului, niciodată nu se schimbă nimic, nu?

— Poftim?

— Industria armamentului – își câștigă existența îngrozindu-ne pe toți. Știi că acum câteva sute de ani au conceput un tip de glonț cu totul nou pentru că presupuneau că gloanțele obișnuite nu ar pune jos un om negru cu cocaină în sânge?

— Un om negru?

— Da, negru. Cu pielea neagră, ca mine și ca tine. Mai întâi leagă problema cocainei de comunitatea negrilor, transformând-o într-o problemă de rasă. Apoi își spun că au nevoie de un pușcoci mai mare ca să ne doboare, pentru că suntem toți îmbibați cu cocaină, spuse polițista din

Rim, făcând un gest ironic de prezentare. Bine ați venit la prezentarea noului Magnum .357.

Carl se încruntă. Terminologia îi era doar vag familiară.

— Vorbești despre ceva din Jesusland, nu-i așa?

— Pe atunci nu se numea Jesusland. Vorbesc despre un caz vechi. Acum două sute de ani, am spus.

El dădu din cap și se frecă la ochi cu degetele.

— Da, scuze. Ai spus. Am uitat eu.

— Același lucru s-a întâmplat cu alte două sute de ani înainte. De data asta, era vorba de focul automat.

Rovayo bău din cafea.

— Un tip pe nume Puckle a patentat o mitralieră acționată cu manivelă, proiectată să arunce gloanțe pătrate asupra hoardelor turcești care atacau.

Carl se lăsă pe spate.

— Mă zăpăcești.

— Nu. Ideea era să se tragă cu gloanțe rotunde atunci când luptau cu creștinii și cu unele pătrate dacă omorau necredincioși.

— Fii serioasă! Nu aveau cum să construiască așa ceva pe atunci.

— Nu, bineînțeles că nu puteau. Nu a funcționat, spuse, iar vocea polițistei căpătă o nuanță tristă. Dar Magnum .357 a funcționat. La fel și Haag.

— Monștri, nu? zise Carl încet. De unde știi toate astea, Rovayo?

— Am citit multă istorie, spuse negresa. După cum văd eu lucrurile, dacă nu știi nimic despre trecut, nu ai viitor.

Îi aspiră plămânii, încearcă s-o facă să respire din nou. Ea zace pe pat tot timpul, înainte, în timpul și după

aspirație, bălăcindu-se în propria neputință. Simte întregul proces ca pe loviturile unui făt la mijlocul termenului, dar mai sus și mai frecvent, ca pe o mică furie isterică.

Amintirea îi aduce lacrimi, dar i se scurg din ochi atât de încet, încât pierde sentimentul înainte ca ele să se oprească. Nu are prea multe fluide de irosit.

Are gura uscată. Pielea îi e ca hârtia.

Mâinile și picioarele i se umflă și îi amorțesc tot mai mult.

Când se mai duce efectul endorfinelor cu care o alimentează, poate să urmărească circuitul urinei prin intermediul micilor puncte dureroase de pe traseul spre cateter.

Stomacul gol o doare. I se face greață.

Când efectul endorfinelor pe care i le dau se diminuează, se simte ca și când s-ar întoarce în grădină, sau ca în timpul călătoriei de noapte cu feribotul peste Bosfor, spre partea asiatică. Ape negre și luminile vesele ale orașului. Într-o halucinație vede, foarte limpede, cum trage la docul din Kadiköy, iar Marsalis o așteaptă acolo. E întuneric și liniște sub panourile LCLS de sus.

El îi întinde mâna.

Durerea iese la suprafață de sub doza de endorfine, trăgând-o înapoi ca niște sârme ruginite, și dintr-odată – frica care îi face greață atunci când își amintește unde e. Zace secătuită, aspirând și expirând lent din baloane. Așternuturile râncede, tristețea și aparatele de supravegere din jurul ei. Și peste toate astea furia chinuitoare, dureroasă, frustrată față de trupul de care e încă legată și care o ține țintuită în pat.

Carl încercă să lucreze.

Sevgi petrecea mult timp pe valurile endorfinelor, plutind în derivă, într-un calm relativ. Descoperi că poate să

o părăsească și să iasă în acele perioade, stând de vorbă cu Norton pe tonuri joase, în camerele de așteptare, sau sprijinit de pereți, pe coridoarele tăcute ale spitalului din timpul nopții.

— Mi-am amintit ceva azi după-amiază, îi spuse delegatului COLIN. Stând aici, îmi trec tot felul de prostii prin minte. Când Sevgi și cu mine ne-am dus să vorbim cu Manco Bambaren, el a recunoscut geaca asta.

Norton se uită la brațul pe care îl întinsese Carl, cu galoanele portocalii strălucindu-i pe mânecă.

— Da? E o uniformă standard din închisorile republicane, presupun că orice criminal din emisfera vestică știe cum arată.

— Nu e chiar standard.

Carl se răsuci să-i arate lui Norton literele de pe spate. Delegatul COLIN ridică din umeri.

— Sigma. Așa e. Știi câte contracte cu închisorile au ăștia în Jesusland? Trebuie să fie al doilea sau al treilea mare jucător din industria încarcerărilor. Acum negociază chiar și aici, pe coastă.

— Da, dar Manco a spus că are un văr care a fost închis chiar la South Florida State. Acum poate că nu reușim să clarificăm informațiile referitoare la Isabela Gayoso prea ușor, dar ar trebui să fim în stare să urmărim înregistrările închisorii și poate dăm de individ. Posibil să ne spună el ceva folositor.

Norton aprobă cu o mișcare a capului și se frecă la ochi.

— Bine, ne putem uita. Dumnezeu știe că în momentul de față nu-mi strică ceva care să mă distragă. Ai un nume?

— Nu. Poate Bambaren, dar mă îndoiesc. După cum vorbea Manco, nu e cineva apropiat.

— Și nu știm nici când a fost închis?

— Nu, dar bănuiesc că recent. Sigma nu a încheiat contractul cu SFS de mai mult de cinci sau șase ani. Geaca Sigma trebuie căutată în intervalul ăsta.

— Sau Bambaren nu a ținut bine minte și vărul lui a fost închis într-o altă instituție parteneră cu Sigma, altundeva în Republică.

— Nu cred că e vreo problemă cu memoria lui Manco Bambaren. Tipii ăștia nu prea știu să uite sau să ierte, în special când e vorba de familie.

— Bine, las-o în seama mea.

Norton privi în spate, pe coridorul care ducea către salonul lui Sevgi.

— Uite, sunt treaz de ieri dimineață. Trebuie să dorm puțin. Poți să stai tu cu ea?

— Sigur. De asta sunt aici.

Privirea lui Norton se fixă pe chipul lui.

— Să mă suni dacă...

— Da. O să te sun. Du-te și odihnește-te puțin.

Pentru o fracțiune de secundă, cei doi schimbară între ei ceva nedefinit pe culoarul întunecos și larg. Apoi Norton înclină din cap, strânse buzele și se îndepărtă.

Carl îl urmări plecând cu brațele încrucișate.

Mai târziu, stând lângă patul ei, în lumina albăstruie a lămpilor de veghe, înconjurat de mașinile tăcute, i se păru că o simte pe Elena Aguirre alunecând în liniște prin cameră, în spatele lui. Nu se întoarse. Continuă să privească fața pământie și lividă a lui Sevgi pe pernă, ridicarea și coborârea abia perceptibilă a respirației sub cearceaf. Se

gândi că Aguirre se afla acum suficient de aproape ca să-i pună o mână răcoroasă pe ceafă.

— Mă întrebam când o să apari, zise încet.

Sevgi se trezi – singură, aruncată la țărm de valul în retragere al endorfinelor – și înțelese cu o bizară luciditate că venise timpul. Teroarea cândva vertiginoasă dispăruse, se prăbușise în ea însăși din lipsa energiei care s-o susțină. În final, simțea mai degrabă oboseală, furie îngrozitoare și durere decât frică.

Era ceea ce așteptase.

Era momentul să plece.

Dincolo de fereastra salonului, dimineața încerca să intre înăuntru. Razele soarelui cădeau oblic printre draperiile demodate care trebuiau trase cu mâna. Așteptând printre valurile de endorfine, i se păreuse că a trecut o veșnicie dureroasă până când noaptea a ieșit pe ușă. Mai zăcu puțin, urmărind pata caldă de lumină care se târa pe pat, la picioarele ei și gândindu-se, pentru că voia să fie sigură.

Când ușa se deschise și Carl Marsalis intră în salon, era hotărâtă, la fel cum fusese atunci când se trezise.

— Salutare, zise el blând. M-am dus doar să fac un duș.

— Nemernic norocos, replică ea răgușit și se sperie văzând cât de profundă și de amară era invidia ei pentru acea simplă plăcere; făcea ca sentimentele față de Rovayo să pară, prin comparație, triviale.

Era momentul să plece.

El îi zâmbi, poate nu surprinsese nuanța din vocea ei, poate nu-i dăduse importanță.

— Să-ți aduc ceva? întrebă.

Aceeași întrebare pe care o punea de fiecare dată. Îi susținu privirea și se străduí să aprobe printr-o mișcare fermă a capului.

— Da. Cheamă-i pe tata și pe Tom, te rog.

Zâmbetul oscilă și se stinse pe fața lui. Stătu o clipă absolut nemișcat, privind în jos spre ea. Apoi înclină din cap și se strecură afară.

Imediat după dispariția lui, pulsul ei începu să bată cu putere, în gât și în tâmple. Ca atunci când, pentru prima oară, trebuise să scoată pistolul în calitate de polițist, cu revelația subită că situația avea să meargă prost. Groaza ultimelor secunde de gândire, gustul implicării irevocabile.

Dar când el se întoarse împreună cu cei doi, ea avea senzația sub control.

— Mi-a ajuns, le spuse într-o șoaptă uscată, care abia dacă se auzea în salon mai tare decât în mintea ei. Asta e.

Niciunul nu spuse nimic. Nu era tocmai o surpriză.

— Baba, știu că ai face asta pentru mine dacă ai putea. Tom, știu că și tu ai face-o. L-am ales pe Carl pentru că el poate, atâta tot.

Înghiți chinuit. Aștepta ca durerea să treacă. Mașinile fâsâiau și clicăiau în tăcerea din jurul ei. Afară, pe coridor, ziua de muncă a spitalului începea.

— Mi-au spus că mă pot ține așa cel puțin încă o lună. E adevărat, baba?

Murat înclină din cap. Scoase un sunet gâtuit, de undeva dintre gât și piept. Reuși să aprobe cu o smucitură a capului. Lacrimile îi cădeau din ochi pe așternuturi. Sevgi descoperi dintr-odată că, într-un fel bizar, îi părea mai rău pentru el decât pentru ea. Își dădu seama că frica din ea dispăruse aproape complet, alungată de durere, epuizare și enervare pură față de toate.

Era momentul să plece.

— N-am de gând să continui așa încă o lună, șopti. Sunt plictisită, mi-e rău și am obosit. Carl, ți-am spus că e ca un zid care vine în viteză peste mine?

Carl aprobă cu o mișcare a capului.

— Nu mai vine în viteză. A încetinit, totul e ca o mlaștină. Stau aici, privind spre punctul în care trebuie să ajung, și mi se pare că sunt kilometri întregi de teren accidentat pe care să mă târăsc pe mâini și pe genunchi. Nu vreau asta. Nu mai vreau să joc jocul ăsta nenorocit.

— Sev, ești...

Glasul lui Norton se stinse.

Ea îi zâmbi.

— Da, sunt sigură. M-am gândit destul de mult la asta. Am obosit, Tom. Am obosit să-mi petrec jumătate din timp anesteziată și cealaltă jumătate trezindu-mă în chinuri doar ca să-mi dau seama că încă n-am murit, că tot o să mai am parte de asta. E timpul să-i pun capăt, s-o fac pur și simplu.

Se întoarse din nou spre Carl.

— Ai adus?

El scoase pachetul alb și alunecos și i-l întinse. Lumina dimineții de afară căzu sclipind pe ambalajul lucios de plastic. Să renunțe la lumină avea să fie lucrul cel mai greu. În fiecare dimineață, când trăgeau draperiile, asta era ceva pentru care aproape că merita să nu fii mort. De asta se agăța când trecea peste dealurile și văile viselor și ale revenirii la realitate, în fiecare noapte. Amânase mult din aceeași cauză. Poate chiar ar fi mai putut amâna un timp, câteva dimineți, dacă n-ar fi fost *al dracului* de obosită.

— Baba, zise cu voce slabă, pe care trebui să se străduiască s-o păstreze egală. O să mă doară?

Murat își drese vocea, fără vlagă. Scuturã din cap.

— Nu, *canim*. O să fie ca... se întrerupse și strânse din dinți ca să-și împiedice suspinul. ...Ca atunci când adormi.

— E bine, șopti ea fără suflare. Mi-ar prinde bine un somn serios.

Îl căută pe Carl din ochi. Dădu din cap și îl urmări cum rupe ambalajul pachetului. Mâinile i se mișcau eficient, înșirând părțile componente ale trusei. Abia dacă părea conștient de ceea ce face – ea bănuia că tot așa procedase de multe ori în trecut, pe câmpul de luptă. Se uită la Tom Norton și observă că plângea.

— Tom, zise moale. Vino și ține-mă de mână. Baba, vino și tu. Nu plânge, baba. Vă rog, nu plângeți. Trebuie să vă bucurați că n-o să mai sufăr.

Se uită la Carl. Nicio lacrimă. În timp ce pregătea acul, fața îi era ca de piatră neagră; îl ridică cu o mână în lumină, în timp ce cu degetele calde și bătătorite ale celeilalte îi atingea încheietura cotului. Îi întâlni ochii și dădu din cap.

— Doar să-mi spui când.

Sevgi mai privi o dată în jur, la chipurile lor. Îi zâmbi fiecăruia, le strânse mâinile. Apoi se întoarse la chipul lui și nu se mai desprinse de el.

— Sunt gata, șopti.

El se aplecă. O înțepătură mică și rece în brațul ei, reținută acolo o clipă de căldura degetelor lui, apoi gata. Tamponă, aplică ceva rece și presă. Ea își arcui gâtul ca să fie mai aproape de el, mângâind cu buzele ei uscate mirișteа obrazului lui nebărbierit. Îi inspiră mirosul și se întinse, lăsând căldura frumoasă și dureroasă să i se răspândească prin corp, ștergând suferința.

Așteptă ceea ce avea să urmeze.

Lumina soarelui, afară.

Vru să se uite într-o parte, la razele lui oblice, dar îi era prea somn pentru un asemenea efort. Ca şi cum ochii nu i s-ar mai fi mişcat în orbite. Aducea cu un weekend din tinereţea ei petrecută în Queens, *strecurându-se în pat duminică dimineaţa, obosită de lunga noapte petrecută în cluburile de peste râu. Un taxi până acasă, râsete de fete, filtrate până la o tăcere reflexivă când parcurgeau străzile liniştite, coborând una câte una pe drum. Se furişează până la casă, freacă cardul de identificare peste încuietoare, şi bineînţeles că acolo e Murat, în pijama, deja treaz, în bucătărie, încercând să pară scandalizat şi eşuând lamentabil. Ea zâmbeşte ca un drăcuşor, fură bucăţele albe de brânză şi o măslină de pe farfuria lui, ia o înghiţitură de ceai din paharul lui. Palma lui îi loveşte părul, i-l ciufuleşte, îi trage capul uşor, într-o îmbrăţişare. Strânsoarea lui ca de urs, mirosul lui, mirieştea bărbii frecându-i obrazul. Apoi urcă scările în camera ei, cască larg, aproape clătinându-se pe picioare. Face o pauză sus, se uită înapoi, iar el stă acolo, la piciorul scării, urmărind-o cu atâta mândrie şi dragoste pe chip, încât din senin îi alungă oboseala şi îi aduce în inimă un junghi ca o tăietură proaspătă.*

— Ar fi bine să dormi puţin, Sevgi.

Simte încă junghiul când cade în pat, pe jumătate îmbrăcată. Draperiile nu sunt bine trase, razele piezişe ale soarelui pătrund înăuntru, dar în niciun caz asta n-o s-o împiedice să doarmă, la cum se simte acum. În niciun caz...

Lumina soarelui, afară.

Durerile şi suferinţele uitate. Alunecarea lungă, caldă, într-o stare fără griji – pentru nimeni şi nimic.

Camera şi tot ce e în ea se îndepărtează uşor, ca Murat care închide uşa dormitorului ei.

Când se termină, când ochii i se închiseră în cele din urmă și încetă să mai respire, când Murat Ertekin se aplecă asupra ei, suspinând necontrolat, îi verifică pulsul la gât și dădu din cap, când totul se termină și, în final, nu mai avea nimic de făcut, Carl plecă.

Îl lăsă pe Murat Ertekin stând alături de fiica lui. Îl lăsă pe Norton – ca un bodyguard tremurând de febră, dar făcându-și totuși treaba. Plecă singur pe coridor. I se părea că merge printr-o apă adâncă până la coapse. Oamenii treceau pe lângă el, se dădeau la o parte din fața lui, înțelegând ceea ce transmitea chipul lui inexpresiv și pasul forțat. În urma lui nu era panică sau activitate frenetică – Murat știa cum să manevreze aparatele ca să nu dea alarma atunci când semnalele vitale ale lui Sevgi dispăreau.

Vor afla destul de curând. Norton promisese să se ocupe de asta. Era sarcina lui. Carl făcuse ceea ce făcea el mai bine.

Plecă.

Amintirile fugiră după el, temându-se să nu fie lăsate în urmă.

— Nu știu ce urmează, zice ea, zâmbind în timp ce drogul își face efectul. Dar dacă seamănă cu asta, o fac.

Apoi, când pleoapele încep să-i cadă:

— O să ne întâlnim în grădină, presupun.

— Da, cu toate fructele și pârâul curgând sub copaci, îi spune, deși buzele lui par să fi amorțit.

Vocea îi e dintr-odată răgușită. Numai el mai vorbește cu ea acum. Norton e tăcut și rigid alături de el, nu-i mai e de folos nimănui. Murat Ertekin a căzut în genunchi lângă pat, cu fața lipită de mâna fiicei lui, reținându-și lacrimile cu un efort care îl face să tremure vizibil când respiră. Își adună puterile ca să continue să vorbească. Îi strânge mâna.

— Ține minte asta, Sevgi. Toată lumina soarelui printre copaci.

Ea îl strânge de mână, abia perceptibil. Chicotește înfundat – o vagă suflare a aerului printre buze mai degrabă decât un sunet real.

— Și fecioarele. Nu le uita.

El înghite în sec cu greu.

— Da, să-mi păstrezi una. O să vin și eu, Sevgi. Te ajung din urmă. Toți o să venim.

— Blestematele de fecioare, murmură ea somnoros. Cui îi trebuie? Trebuie să le înveți totul...

Apoi, în final, chiar înainte să i se oprească respirația:

— Baba, e un om bun. E curat.

Trânti înapoi ușa de la ieșirea din secție, iar oamenii de pe coridoare se dădură la o parte din calea lui. Găsi scările și se repezi să le coboare, căutând o ieșire.

Știind că nu există niciuna.

Capitolul 48

Mai târziu, delegatul COLIN îl caută în grădină. Carl nu spusese unde se duce, dar nu trebuia să fii detectiv ca să-ți dai seama. Băncile din jurul fântânii deveniseră un refugiu obișnuit pentru toți în ultimele zile, familiar prin obișnuință. Acolo se retrăgeau când greutatea spitalului îi apăsa, când aerul cu miros de antiseptic, nano-curățat, devenea prea greu și prea uscat ca să mai fie respirat. Norton se lăsă moale pe bancă, alături de el, ca cineva care ajunge acasă și se prăbușește pe canapea. Privi reflexia razelor soarelui în fântână și nu spuse absolut nimic.

Se spălase, dar fața încă îi părea arsă de febră din cauza plânsului.

— Necazuri? îl întrebă Carl.

Norton clătină din cap amorțit. Vocea îi ieși mecanic:

— S-a făcut ceva zgomot. Mandatul COLIN ar trebui să-l acopere. Ertekin vorbește cu ei.

— Deci suntem liberi să plecăm.

— Liberi să...? întrebă și se încruntă, fără să înțeleagă. Tu întotdeauna ai fost liber să pleci, Marsalis.

— Nu asta am vrut să spun.

Norton înghiți.

— Mai sunt funeraliile. Aranjamente. Nu știu dacă...

— Nu mă interesează ce fac cu trupul ei. Eu plec să-l găsesc pe Onbekend. O să mă ajuți?

— Marsalis, uite...

— E o întrebare simplă, Norton. Ai văzut-o murind acolo. Ce ai de gând să faci în sensul ăsta?

Delegatul COLIN trase tremurător aer în piept.

— Crezi că uciderea lui Onbekend o să îndrepte lucrurile? Crezi că asta o s-o aducă înapoi?

Carl se holbă la el.

— O să presupun că întrebarea e retorică.

— Nu te-ai săturat încă?

— Să mă satur de ce?

— Să ucizi tot ce poți atinge, fir-ar al dracului.

Norton se sculă de pe bancă, privindu-l de sus. Vorbele ieșiră șuierând, ca un gaz otrăvitor printr-o supapă.

— Tocmai i-ai luat *viața* lui Sevgi acolo, iar acum nu te poți gândi decât la cum să ucizi iar? *Asta-i tot ce știi să faci?*

În grădină, mai multe capete se întoarseră către ei.

— Stai jos, zise Carl posac. Înainte să-ți rup dracului gâtul.

Norton rânji larg. Se lăsă pe vine, ajungând cu faţa la nivelul capului lui Carl.

— Vrei să-mi rupi gâtul, zise şi arătă în sus. E aici, prietene. Chiar aici.

Vorbea serios. Carl închise ochii şi oftă. Îi deschise şi se uită la Norton, dând încet din cap.

— Bine, zise şi îşi drese glasul. Putem privi lucrurile în două feluri, *prietene*. Vezi tu, putem s-o facem civilizat, efeminat, constructiv şi să facem o anchetă lungă, ca la carte, care ar putea sau nu să ne conducă în cele din urmă înapoi la Manco Bambaren, la *altiplano* şi Onbekend. Sau putem lua autorizaţia ta COLIN şi puţin echipament şi să zburăm acolo, să-i dăm foc maşinăriei lui Manco.

Norton se ridică iar în picioare. Clătină din cap.

— Şi crezi că asta o să-l facă să cedeze? Aşa, pur şi simplu?

— Onbekend e treisprezece.

Carl se întrebă în treacăt dacă n-ar trebui să-şi dea mai mult silinţa cu Norton, să-şi ridice glasul dincolo de nota indiferentă pe care o simţea în el.

— E posibil ca Manco Bambaren să-l fi angajat, sau poate doar avea afaceri cu oamenii care au făcut-o, dar indiferent care ar fi legătura, nu e una de sânge cum a fost cu Merrin. Manco o să ne vadă pe mine şi pe Onbekend ca pe doi indivizi asemănători, monştri care pot juca unul contra celuilalt, indiferent care ar fi rezultatul. Mi l-a dat pe Névant cu trei ani în urmă ca să scape de mine şi mi-l va da pe Onbekend din aceleaşi motive. În final, e un om de afaceri şi va face ceea ce e bine pentru afaceri. Dacă îi vom încurca suficient de tare afacerile, atunci va ceda.

— *Noi*?

— A fost o scăpare. Eu oricum mă duc. Tu poți să vii cu mine sau nu, după cum îți dictează conștiința ta de individ fără mutații genetice. Ar fi mai ușor pentru mine dacă ai veni, dar dacă nu, asta e, spuse Carl ridicând din umeri. I-am promis lui Gutierrez că mă întorc pe Marte să-l omor, și am vorbit serios. *Altiplano* e o treabă mult mai ușoară.

— Aș putea să te împiedic.

— Nu, n-ai putea. La primul semn că îmi faci necazuri, UNGLA mă scoate de aici. Practic, au încercat să mă târască la navetă încă de săptămâna trecută. O să profite de ocazie dacă îi sun. Apoi mă întorc în Peru pe banii mei.

— COLIN poate să-ți facă viața grea și acolo.

— Da, de obicei așa fac. Riscurile meseriei. Până acum, asta nu m-a oprit.

— Un dur, nu?

— Un treisprezece, răspunse Carl, aruncându-i o privire calmă. Norton, așa sunt eu programat, la asta e bună chimia sângelui meu. Am de gând să-i construiesc un monument lui Sevgi Ertekin din sângele lui Onbekend, și pentru asta o să dobor pe oricine îmi stă în cale. Inclusiv pe tine, dacă mă provoci.

Norton se așeză la loc pe bancă.

— Crezi că numai tu? mormăi. Nu crezi că toți simțim asta acum?

— Nu știu. Dar *a simți* și *a face* sunt două lucruri foarte diferite. De fapt, e un individ pe Marte, pe nume Sutherland, care spune că oamenii și-au construit întreaga civilizație în spațiul dintre noțiunile astea două. Nici despre asta n-am cum să știu. Ceea ce știu e că acum o oră acolo – Carl făcu semn spre spital – Murat Ertekin a *simțit* că voia s-o scutească pe fiica lui de chinuri. Dar nu a putut

sau nu a vrut s-o facă. Nu-l judec pentru asta, la fel cum nici pe tine n-o să te judec în cazul în care nu vii cu mine, dacă asta alegi să faci. Poate în voi, oamenii, treaba asta nu e așa de adânc înrădăcinată. Oricum, asta e ceea ce ni se spunea la Osprey. Că noi suntem speciali pentru că suntem capabili să facem ceea ce societatea care ne-a creat nu mai are nerv să facă.

— Corect, făcu Norton amar. Să crezi tot ce spun posterele de recrutare, nu-i așa?

— N-am zis că am crezut, ci că așa ni s-a spus. Nu cred neapărat că au avut dreptate. Dar atâta lucru e adevărat – categoric nu a mers cum trebuia, nici pentru noi, nici pentru voi, oamenii, zise oftând. Uite ce e, Norton, nu știu. Poate că tu nu ai curajul necesar să comiți o crimă, poate că ai uitat cum s-o faci – și poate că e un lucru bun. Poate asta te face să fii o ființă umană mai bună decât mine, un membru mai bun al societății, poate chiar *un bărbat* mai bun. N-am de unde să știu și nu-mi pasă, pentru că nu e relevant. Eu am de gând să-l distrug pe Onbekend, am de gând să distrug pe oricine îmi stă în cale. Deci vii cu mine, sau nu?

La hotel se ocupă de lucruri obișnuite. Ultimele patru zile din viața lui Sevgi îi suspendaseră propria existență; tot timpul cât fusese treaz nu făcuse decât să stea lângă ea și să aștepte. Purtase aceleași haine încă din noaptea în care fusese ea împușcată, și chiar și materialele Marstech începuseră să arate ponosite. Le făcu ghem și le trimise la curățătorie. Comandă ceva asemănător din catalogul hotelului și se îmbrăcă în ele când ieși pe stradă, în căutarea unui telefon. Presupunea că ar fi putut obține ușor telefoane de la hotel împreună cu hainele, dar o prudență

înrădăcinată îl opri. În plus, simțea nevoia să meargă pe jos. Să se îndepărteze de ceva sau să se apropie de ceva, nu era sigur, dar nevoia stătea în adâncul stomacului său ca niște mici bule, ca o frustrare înălțându-se.

— Pista care duce la nepotul lui Bambaren e o fundătură, îi spusese Norton pe drumul de întoarcere în oraș.

Delegatul COLIN se afundase în scaunul din spate al autotaxiului, ca și cum ar fi avut încheieturile rupte.

— Dacă e să căutăm o cale de intrare, nu aia este. Avem un nume, Suerte Ferrer, a cărui poreclă e Maldición – cu un șir de mici infracțiuni pentru *familias* din Jesusland. A făcut trei ani în South Florida pentru asociere cu bandele, dar acum a ieșit și a scăpat din colimator.

— N-djinnii nu-l pot găsi?

— S-a dat la fund undeva, prin Republică, și acolo nu pot pune n-djinnii să-l caute fără să provoc un incident diplomatic major. Nu suntem tocmai la modă de când te-am scos pe tine din South Florida State.

— Crezi că nu poți convinge poliția locală să colaboreze?

— Care poliție locală? întrebă Norton, privind în gol pe fereastră. Din câte știm, Ferrer s-ar putea afla în vreo duzină de state diferite. În plus, poliția din Jesusland nu are buget să-și folosească propriii n-djinni.

— Așa că închiriază unul din Rim.

— Da, așa fac. Dar vorbim despre cheltuieli majore, iar jumătate dintre departamente se chinuie să-și plătească salariile și să-și mențină echipamentul din dotare la zi. E vorba de mai multe decenii în care taxele pentru serviciile publice de peste graniță au fost reduse cu orice preț. N-am cum, într-un asemenea climat, să încep să-i sun pe detectivii principali din toată Republica și să le cer să cumpere

timp n-djinn ca să dea de urma unui gangster mărunt de care nu au auzit, fără nicio garanție și fără nicio suspiciune în afară de faptul că e rudă cu cineva care nu ne place nouă.

Carl aprobă. Încă de când părăsise spitalul gândise cu o luciditate oarecum invadată de adrenalină, ca în urma unui șoc de synadrive. Acum Sevgi nu mai era, stocată într-un spațiu pe care îl putea accesa mai târziu, când va avea nevoie de furie, iar în absența ei se simțea senin, având un țel bine definit. Revăzu șirul asocierilor cu Ferrer și descoperi abordarea de care avea nevoie.

— Norton.

Delegatul COLIN mârâi.

— Cât de ușor ți-ar fi să ai acces la tehnologia Marstech care n-a fost încă scoasă pe piață?

În periferiile nordice ale Chinatown, mai mult sau mai puțin întâmplător, găsi o fațadă modestă cu cuvintele *Telefon curat,* imprimate pe geam cu romburile verzi ale LCLS. Intră și cumpără un pachet de căști de unică folosință, ieși din nou și se trezi stând în aerul răcoros al serii, dintr-odată singur. În timpul cât stătuse în magazin se pare că toți ceilalți găsiseră motive presante să dispară de pe stradă. Fu copleșit de senzația că i se întâmplă ceva ireal și de impulsul brusc de a intra înapoi în magazin, să vadă dacă femeia care îl servise nu dispăruse și ea sau dacă nu cumva îi cedase locul din spatele tejghelei unei Elena Aguirre cu zâmbet larg.

Făcu o grimasă și se uită în jur, distinse Telegraph Hill și degetul bont al Coit Tower la orizont. Se îndreptă spre el. Lumina cețoasă a serii scădea și becurile începură să sclipească în peisajul orașului. Ajunse pe Columbus Avenue și orașul parcă se trezi brusc la viață în jurul lui.

Autovehiculele treceau în ambele direcții, iar zumzetul înăbușit al motoarelor lor îi umplea urechile. Se alătură altor oameni aflați la trecerea de pietoni, așteptând împreună cu ei o pauză în fluxul traficului, grăbindu-se să traverseze Washington Square împreună cu ei, atunci când acesta se opri. Acolo era și mai multă viață – mai multe vieți trăite.

Se juca un meci de *softball* pe peticul de iarbă din centru, iar lumea se îndrepta spre case, trecând pe sub coroanele copacilor. Un bărbat înalt și slab, îmbrăcat în haine negre, zdrențuite îl opri și îi întinse cu mâini tremurătoare un bol de cerșetor. Pe cămașa lui era prins un anunț scris cu caractere chinezești. Carl îi aruncă privirea standard „dă-te dracului la o parte din calea mea", dar nu funcționă.

— Vaalanta, zise omul cu glas răgușit, împingând bolul spre el. Vaalanta.

Întâlni ochii afundați pe chipul ca de pergament întins. Făcu un efort să-și rețină furia ușor de zgândărit.

— Nu te înțeleg, îi spuse calm epavei și arătă cu degetul inscripția în chineză. Nu știu să citesc ce scrie acolo.

— Vaalanta. Ca tinee. Nevoie dinero.

Ochii îi erau închiși la culoare și inteligenți, dar alunecoși. Parcă îl privea un soi de pasăre.

Bolul reveni, îndemnând.

— Vaalanta. De la labolatoale negle.

Și Carl simți înțelegerea curgându-i pe ceafă ca o apă rece, ca atingerea Elenei Aguirre.

Bărbatul dădu din cap. Văzu recunoașterea.

— Da. De la labolatoale negle. Valanta. Ca tinee.

Înfiorat din senin, tulburat într-un fel nedefinit, Carl băgă mâna în buzunar și pescui un card la întâmplare. Îl aruncă în bol fără să-i verifice valoarea. Apoi trecu pe

lângă bărbat și se îndepărtă repede, luând-o spre panta Teleghraph Hill. La ieșirea din parc se uită în urmă, iar bărbatul era acolo, fixându-l, stând nesigur, cu un braț ridicat țeapăn, ca un fel de sperietoare de ciori abia adusă la viață. Carl scutură din cap, fără să știe ce anume nega, și se grăbi spre turn.

Ajunse în vârf cu răsuflarea tăiată din cauza vitezei cu care urcase dealul.

Turnul era închis vizitării; era singur, cu excepția unor tineri care se țineau în brațe, sprijiniți de balustrada de pe partea cu vedere spre mare. Îi privi un timp cu tristețe, întrebându-se cât de mult trebuia să fi semănat și el cu o sperietoare de ciori în ochii lor. În cele din urmă, ei începură să se simtă prost și fata îl trase pe băiat spre scările de ieșire. Era un băiat musculos, înalt și frumos, cu o paloare de tip nordic. La început nu vru să plece; îi întoarse privirea lui Carl, cu ochii albaștri umeziți de încordare. Carl se concentră asupra faptului că nu trebuia să-l omoare.

Când fata se întinse și șopti ceva în urechea blondului, el se mulțumi să pufnească disprețuitor și plecară.

Undeva, în interiorul lui Carl, ceva pocni și se sparse, ca gheața într-un pahar de sticlă.

Se apropie de parapet și privi peste apă. Văzu luminițele sclipind în complexul Alcatraz, departe, peste pod și pe linia țărmului, în Marin County. Sevgi era pretutindeni – o mie de amintiri de care nu avea nevoie și pe care nu le voia. Inspiră adânc pe nas, scoase una dintre căștile telefonului din ambalaj și formă un număr de care nu crezuse că va avea vreodată nevoie.

— Sigma Frat House, se auzi o voce ironică. Nu-i momentul pentru un apel, așa că lăsați mesajul și ar fi bine să fie unul valabil.

— Danny? Vreau să vorbesc cu guatemalezul.

Glasul urcă, batjocoritor.

— Guatemalezul doarme, dobitocule. Auzi, sună în orele de program.

— Danny, ascultă-mă foarte atent. Dacă nu te duci să-l trezești pe guatemalez *în clipa asta*, o să închid. Și când o să audă că ai hotărât după capul tău mic și pătrat ce trebuie și ce nu trebuie să audă el, drept recompensă o să te trimită în patul arienilor, asta ți-o garantez, fir-ar al dracului.

O tăcere incredulă.

— Cine dracu' ești?

— Sunt Marsalis. Treisprezecele. Cu câteva zile în urmă m-am dus cu unul dintre șișurile tale în capelă după Dudeck, îți amintești? După aia am ieșit pe poarta principală. Am ceva aici care o să-i placă guatemalezului. Așa că du-te, trezește-l și spune-i asta.

Vocea de la celălalt capăt al firului se îndepărtă. Locul îi fu luat de murmurul zgomotului static slab al pereților închisorii. Carl privi prin atmosfera cețoasă a serii, peste golf, forțându-și ochii și apoi stergându-și o lacrimă din colțul unuia cu degetul mare. Voci mormăite în fundal, apoi pocnetul care urmă când cineva apucă telefonul. Pe fir se auzi bombănitul guatemalezului, amuzat și poate puțin uimit.

— Gunoi european, tu ești?

— Așa cum i-am spus lui Danny, da, răspunse Carl, alegându-și cu grijă unghiul de abordare. Dudeck a ieșit de la infirmierie?

— Da, a ieșit. Însă acum se mișcă ceva mai încet. Ai făcut treabă bună, gunoi european, asta trebuie să recunosc. Dudeck, despre el e vorba? Ești nostalgic, ai sunat să vorbim despre vremurile bune?

— Nu chiar. Totuși cred că am putea face o mică afacere. Un mic schimb de informații. Se spune că tu ești omul potrivit pentru asta. Trebuie să aflu ceva, poate mă poți ajuta tu.

— Informații? chicoti celălalt bărbat. Mi se pare că mi-ai spus că te-ai combinat cu Colony Initiative. Îmi spui că am informații pe care COLIN nu le are?

— Da, asta îți spun.

Urmă o pauză lungă.

— Vrei să-mi spui și ce-mi iese mie la asta, gunoi european?

— Să vedem mai întâi ce ai tu. Îți aduci aminte de un băiat șmecher, cu rang nu prea mare în *familia*, care a trecut prin SFS pentru un stagiu de trei ani și a ieșit acum câțiva ani?

Un alt chicotit hodorogit.

— Cioroiule, îmi amintesc întreaga adunătură de băieți *andino*. Intră și ies de aici de parcă ar fi legați cu o coardă de cauciuc. Se umflă *răăăău* în pene în fața fraților și a arienilor și a oricui îi privește în ochi, și în general sfârșesc scoși pe targă. Pe care găgăuță îl cauți?

— Numele e Ferrer, Suerte Ferrer. Îi place să i se spună Maldición. A ieșit pe picioarele lui, deci fie e mai dur, fie mai deștept decât media. Asta ar trebui să facă să-ți cadă fisa.

— Mda, Maldición. C-ar deștept nu sunt convins, dar dur – cu certitudine i se potrivește. Sigur. Cred că aș putea fi convins să-mi amintesc de băiatul ăla.

— Bun. Crezi că ai putea fi convins să-mi spui unde se află acum?

— Întrebi unde se află când *nu face parte* din populația de pe-aici?

— Da, cam așa ceva.

Un ocean de tăcere reflexivă se răspândi din nou pe fir. Carl putea simți izul de neîncredere pe care îl răspândea.

Guatemalezul reveni pe fir, vorbind prudent și rar.

— Sunt aici de nouă ani, gunoi european. Terorism *și* crimă organizată, pe ambele mi le-au pus în cârcă. Ce te face să crezi că aș putea să știu ceva despre ceea ce se petrece afară?

Carl își înăspri tonul:

— Nu face pe prostul cu mine, n-am dispoziția necesară. Am făcut o înțelegere cu COLIN, nu cu brigada antidrog sau cu un comitet de morală. Asta nu-i o capcană stil Jesusland. Vreau să-l găsesc pe Ferrer și, dacă e posibil, să-l livrez peste gard, în Rim. Sunt dispus să plătesc prețuri COLIN pentru serviciile astea. Deci putem să ne facem reciproc un bine, sau nu?

Guatemalezului i se opri inima, dar numai pentru o fracțiune de secundă.

— Am auzit... prețuri COLIN?

— Da, așa ai auzit.

O altă pauză, dar de data asta vibrând de interes. Aproape că se putea auzi zumzetul în timp ce guatemalezul făcea calcule și presupuneri.

— Prețul pentru ce se întâmplă afară e mai mare decât pentru localnici, spuse în cele din urmă celălalt, amabil.

— Îmi imaginez.

— Iar livrarea peste graniță, ei bine...

Guatemalezul inspiră producând un sunet asemănător scuipatului pe un grătar încins.

— Asta nu intră pe lista cu favoruri, gunoi european. Riscuri ridicate, mize foarte mari.

— Tehnologie Marstech nelansată pe piață.

Carl aruncă vorbele în oceanul de așteptare tăcută de la celălalt capăt al liniei.

— Auzi ce spun?

— Aici, înăuntru, nu prea mi-e de folos.

Dar se putea simți excitarea ascunsă sub tonul nepăsător al guatemalezului.

— Atunci presupun că va trebui s-o folosești cumva afară. Poate să-ți cumperi niște mari favoruri la nivel legislativ. Poate să investeți puțin în viitor, pe ici, pe colo. Un om ca tine sunt convins că știe mai bine decât mine cum să investească cel mai bine un capital. Așadar o să mi-l găsești pe Maldición, sau nu?

Urmă iarăși o liniște încordată, anunțându-și efemeritatea. Carl aruncă brusc o privire peste umăr, simțind un fior de neliniște. Era întuneric din spatele lui și până la scările turnului. Boschete și frunziș întunecos. Nimic. Își mișcă umerii și simți tensiunea acumulată acolo de zile întregi. Guatemalezul reveni:

— Sună-mă în două zile, zise calm. Și gândește-te la o cifră foarte mare.

Închise.

Carl închise telefonul și ascultă trosnetul slab cu care circuitele interne ardeau și se topeau. Expiră îndelung și se sprijini de un perete, cu umerii aduși. Încordarea îl strângea de gât precum niște degete puternice. Dealurile domoale de pe coasta Marin se înălțau de cealaltă parte a golfului. Privi ultimele străluciri portocalii ale zilei, cuprins de o dorință pe care nu o putea defini. Carcasa telefonului era caldă în mâna lui din cauza încălzirii circuitelor, iar aerul din jur i se păru dintr-odată rece prin contrast.

— Cauți în locurile nepotrivite, treisprezece.

Vocea îl făcu să se răsucească, în poziție de luptă, strângând telefonul în mână ca și cum i-ar fi putut servi drept armă.

Stătea la marginea pâlcului de copaci, iar el își dădu seama că fiorul de neliniște pe care îl simțise fusese senzația că ea îl privea. Înaintă, cu brațele în lateral, cu palmele goale, deschise și orientate spre el. Cunoștea atitudinea, cunoștea vocea. Căută machiajul și constată că de data asta nu se mai ostenise.

— Salutare, Ren.

— Bună seara, domnule Marsalis.

Carmen Ren se opri la aproximativ trei metri distanță. Stătea cu picioarele desfăcute pe ciment, în ghete la care se ghicea întăritura de oțel sub curbura degetelor. Pantaloni negri, stil pilot, cu buzunare închise pe coapse, o geacă obișnuită, gri, cu fermoar și guler ridicat, care se înălța spre partea de sus a chipului ei, părul strâns simplu la spate, lăsându-i liberă fața palidă și îngustă. O cercetă de sus până jos în căutare de arme și nu văzu niciuna pe care să o poată apuca ușor.

Se ridică din poziția de luptă.

— Înțelept din partea ta, zise ea. Sunt aici ca să ajut.

— Atunci ajută. Așază-te cu picioarele încrucișate și mâinile pe cap și nu te mișca, iar eu o să chem RimSec.

Ea îi adresă un zâmbet scurt.

— Mă tem că nu mă simt chiar atât de generoasă.

— N-am spus că ai avea de ales.

Ceva se modifică în ochii ei, în felul în care respira. Zâmbetul i se așeză din nou lent pe față, dar de data asta era un văl de adrenalină, preludiul pentru „luptă sau fugi". I-l transmise cu un aer de abandon ciudat, neglijent, care semăna în mod curios cu prezentarea palmelor deschise.

Dintr-odată, Carl nu mai fu foarte sigur că ar putea s-o învingă.

Își drese glasul.

— E foarte bine. Cum faci asta?

— Antrenamentul, zise și zâmbetul îi dispăru din nou, pus la păstrare pentru o folosire ulterioară. O să stăm de vorbă sau o să-mi faci o analiză genetică?

Se gândi la Névant. Sticlă spartă și sânge. Străzile Istanbului pe timp de noapte, întoarcerea pe Moda și... Puse presa deasupra și strânse puternic. Făcu o grimasă:

— Despre ce vrei să vorbim?

— Ce-ar fi să-ți fac cadou cazul ăsta bine împachetat într-o cutie?

— Ți-am spus deja că nu sunt polițist. Și oricum, de ce ai face tu asta? Ultima dată știu că jucai în echipa lui Manco Bambaren.

Îi urmări fața. Nu tresări la auzul numelui.

— Oamenii pentru care lucrez m-au lăsat cu ochii-n soare, zise ea. Ți-ai pus întrebarea de ce v-am lăsat pe tine și pe Merrin să vă luptați până la moarte?

El ridică din umeri.

— Ai părăsit nava care se scufundă cu mica ta vestă de salvare, ca un șobolan, presupun.

— Presupui greșit.

— Vrei să susții asta? Adică știi tu, cu probe?

— Chiar aici, zise bătând cu palma buzunarul gecii. Ajungem la ele într-o clipă. Mai întâi, te rog să-ți amintești lupta din cala tribord. Gândește-te la ea.

— Cred că aș prefera să văd dovezile.

Un zâmbet subțire.

— Mă pui la pământ, îi aduci pe ceilalți înapoi înăuntru și te folosești de numărul lor ca să-i dobori, spuse

mimând folosirea unui pistol. Iei pistolul pentru rechini al lui Huang, îl folosești asupra lui și a lui Scotty, adică Osborne cum îl știi tu, puștiul din Jesusland. Așa că eu îi aud pe amândoi căzând cât încă mă aflu pe jos, dar asta mă face să mă ridic înapoi în picioare și te văd pe tine punându-te cu Merrin și toată porcăria aia de *tanindo* de pe Marte. Ei, chiar crezi că nu am avut timp să mă întorc înăuntru și să te trag de pe el? Haide, Marsalis. Pune-ți creierul la treabă. Am avut tot timpul din lume, iar treaba mea era să-l țin pe Merrin în viață.

O foarte ușoară umbră de anxietate.

— Să-l ții pe Merrin în viață?

— Așa am spus.

— Cineva te-a plătit să te ții după el?

— Să mă țin după el? întrebă înălțând elegant o sprânceană. Nu, doar să-l aduc la bordul lui *Cat*. Să iau legătura cu Daskeen Azul și să-l țin acolo, să am grijă de el până la noi ordine.

Umbra se întinse, se îndesi, ajungând de la ușoară anxietate la totală confuzie.

— Adică... vrei să spui că Merrin a fost blocat la bordul lui *Bulgakov's Cat* în ultimele patru luni? N-a mai fost pe nicăieri altundeva?

— Sigur. Ne-a luat cam o săptămână să-l aducem acolo de la ferma lui Ward, dar de atunci? Da. A fost doar o operațiune logistică. De ce?

Zidul de piatră în spatele căruia se aflau adevărurile pe care credea că le cunoaște fu aruncat în aer. Detonate din interior, în atmosfera marțiană rarefiată izbucniră explozii multiple și tunetul care le urmă, cu stânci spărgându-se și căzând, prăbușindu-se în ele însele, transformate în pietriș

și praf. Întrezări noua înfățișare a lucrurilor aflate în spate, noua suprafață expusă.

Fața lui Onbekend.

Vaga familiaritate a trăsăturilor, certitudinea că le cunoștea de undeva, că le mai văzuse înainte sau că întâlnise trăsături foarte asemănătoare lor.

Vocea lui Rovayo pluti prin mintea lui. „Onbekend ăsta trebuie să fi fost foarte bine uns."

„Da, a fost. Se vedea în lumină, până și părul îi strălucea. Nicio șansă să lase vreo urmă pentru cei de la CSI."

„Corect. Te face să te întrebi de ce nu a făcut și Merrin la fel. În loc să-și lase urmele peste tot ca să ne luăm noi după ele."

Enormitatea faptelor se ridică deasupra lui, până în înaltul cerului.

„Am văzut date care îl plasează pe Merrin în zone de luptă aflate la sute de kilometri distanță în aceeași zi, martori oculari declarând că a avut răni pentru care nu găsim niciun raport medical de confirmare, după unele dintre aceste răni neavând cum să supraviețuiască dacă poveștile ar fi fost adevărate", spusese Sevgi în prima zi în care o întâlnise. Sevgi în camera de interogatoriu a închisorii. Își aminti de mirosul ei atunci când vorbea și i se puse un nod în gât. Vocea ei continua, nu voia să-i iasă din cap. „Chiar și misiunea din America de Sud are prea multe suprapuneri ca să fie pe de-a-ntregul corectă. A fost în Tadjikistan, ba n-a fost, se afla încă în Bolivia; acționa singur, ba nu, conducea un pluton Lawman în Kuweit City."

Tiparul idiot al crimelor. Un mort în Bay Area, ulterior în Texas și apoi mai departe, pe urmă înapoi în Rim, la mai multe luni după aceea. Replierea nu avea nicio logică, doar dacă...

Doar dacă...

— Onbekend, rosti gâtuit. Îl cunoşti?

— Am auzit numele, spuse cu un rictus amuzat în colţul gurii. Dar înseamnă...

— Ştiu ce înseamnă. Lucrezi cu cineva cu numele ăsta?

— Nu. Am lucrat cu un tip pe care-l chema Emil Nocera şi cu Ulysses Ward, înainte ca genele lui Merrin s-o ia razna şi să-i măcelărească pe amândoi. După aia l-am folosit pe Scotty drept însoţitor înarmat şi am recurs la contactele din altă parte.

— Ce contacte?

— Doar contacte. Nu văd niciun motiv ca să ţi-l dau pe vreunul dintre ei. Sunt marginali, nu contează. Contacte din Rim ale celor care m-au angajat pe mine.

Carl îşi reaminti de băiatul cu maceta, de bolboroseala lui de aberaţii cu tentă religioasă.

— I-ai băgat în cap lui Osborne vreo poveste despre mine?

— Nu chiar în forma asta.

Ren părea dintr-odată obosită.

— I-am spus că Merrin era – cum îi ziceţi voi, a doua venire? Hristos s-a întors şi se ascunde pentru că există un om negru care vine să-i facă rău. O serie de imagini amestecate, născocite din ceea ce ştiam despre ideologia din Jesusland şi din ceea ce perora Osborne.

„Seamănă cu Hristos", îşi amintea cum spusese când văzuse fotografia din dosarul lui Merrin. „În ton cu Faith Satellite Channel."

Dădu din cap.

— Îmi dau seama cum a funcţionat asta.

— Mda, mă rog. Băiat din Jesusland, doar ştii. În sufletul lui părea un puşti de treabă, dar ştii ce pot face religiile

astea vechi. N-a fost greu să-i bag în cap ideea, jumătate din oamenii ăştia îşi petrec toată viaţa lor de rahat aşteptând să apară Mântuitorul. Se agaţă de orice şansă ca să aibă un rol cât de mic în treaba asta.

Ridică din umeri – o mişcare perfectă.

— În plus, era înamorat de mine, iar Merrin îl lovise în cap în timpul bătăii de la Ward. Bietul nenorocit n-a avut nicio şansă.

— Deci eu sunt omul negru.

Ea se strâmbă.

— Da, ai apărut şi te-ai potrivit mult prea bine rolului.

— Mie-mi spui...

Carl caută din nou să rememoreze lupta care avusese loc în centrul comercial, în acea noapte.

— Nu tu l-ai trimis după mine?

— Nu, a fost ideea lui, spuse Ren acru. A gândit totul de unul singur şi eu n-am fost acolo să-l opresc. Dacă nu se întâmpla asta am fi reuşit să plecăm cu toţii în linişte de pe *Cat* în timp ce RimSec încă mai tropăia sus pe punte, încercând să ne bage la răcoare.

— Ai idee de ce trebuia să-l păzeşti pe Merrin?

— Absolut deloc. Eu sunt doar plătită să fac asta. Mi s-a spus că o să vină, mi-au zis despre prăbuşirea de urgenţă şi că Ward o să se ducă să-l ia. Scopul meu era doar să fie în siguranţă timp de câteva luni – urmau să aibă nevoie de el mai târziu. Asta trebuia să se petreacă la ferma lui Ward, dar se pare că Merrin nu prea se mai încrederea aşa uşor, după toate prin câte trecuse la bordul lui *Horkan's Pride*.

— Da, e de înţeles. Aşa că l-ai convins tu?

— La început? zise Ren rânjind. Cu *ninjutsu*.

— Şi după?

Rânjetul rămase.

— Cum crezi?

— Serios? Osborne *şi* Merrin? Cum ai reuşit să faci să meargă combinaţia asta?

O altă mişcare elegantă a umerilor îmbrăcaţi în gri.

— Făcând pe slujitoarea lui Hristos, puteam fi orice voiam în ochii lui Scotty. Sau cel puţin el se autoconvingea de asta cât putea de mult, pentru că nu voia ca restul poveştii să dispară. Poate că asta e ceea ce a mers cu adevărat prost atunci când ai apărut tu. Cine ştie?

— Şi Merrin?

— Aş zice că Merrin nu şi-a revenit niciodată din călătoria spre casă cu *Horkan's Pride*. Eu mă pregăteam pentru toată aroganţa de căcat a unui treisprezece când a sosit el, spuse scuturând din cap. Dar nu prea era deloc aşa. N-aş spune că era distrus, dar nu sunt sigură că mai putea realmente să-şi revină vreodată. I-am băgat în cap că, dacă face valuri, o să-şi distrugă acoperirea şi bănuiesc că a fost suficient de deştept să priceapă atâta lucru. Avea experienţă în munca sub acoperire, nu-i aşa?

— Da. Şi experienţă de teren.

— Aşa. Ceva de care să se agaţe, presupun.

Carl simţi cum secvenţa luptei îi revenea în minte. *Tanindo* ezitant, mişcările vlăguite, nu foarte hotărâte, lipsa de forţă. Aproape ca şi cum o parte din el s-ar fi aflat încă pe Marte şi ar fi trăit la o gravitaţie redusă. Ca şi cum n-ar fi ajuns cu adevărat acasă.

— Deci şi *tu* ai avut experienţă de teren? o întrebă pe Ren.

— Nu tocmai.

— Nu tocmai, hm?

Carl aruncă o privire peste golful Marin. Lumina aproape că dispăruse deja.

— Cine dracu' ești, Ren?

— Asta nu e important aici.

— Ba eu cred că este.

Ea îl fixă timp de câteva secunde, în întuneric. Schiță un gest de nepăsare.

— Sunt doar o persoană pe care au angajat-o.

— Doar o persoană. Corect. Cu o tehnică *ninjutsu* suficient de bună ca să învingă un fost Lawman. Mai încearcă. Cine ești?

— Uite, e simplu. Lasă ce am învățat eu prin Pacific Rim. Am fost angajată aici, în California, să păzesc pe cineva, pentru că asta e slujba mea. Mi-am făcut treaba, am curățat mizeria când Merrin a dat pe dinafară și l-am ținut la adăpost. Apoi, când s-a împuțit treaba, ticălosul meu de client m-a lăsat baltă. Iar acum caut răzbunare.

— Credeam că vrei să ajuți.

— Așa e. Răzbunarea mea e să ți-i dau ție pe cei care m-au lăsat baltă.

— Nu-i suficient.

— Îmi pare rău, va trebui să te mulțumești cu atât.

— Atunci vinde-ți ranchiuna altcuiva.

Se întoarse cu spatele și se sprijini de parapetul de beton dinspre mare. Privi luminile peste apă, încercă să nu se gândească la Istanbul și nu reuși. Cu unele diferențe superficiale, cele două orașe aveau în comun un lucru esențial de care nu puteai scăpa. Ambele erau impregnate cu același vis distilat al țărmului de mare, al dealurilor și podurilor suspendate, aveau același aer înceţoșat și însorit, încărcat de rumoare pe timpul zilei, aceleași sclipiri pe apă seara, când feriboturile traversau bezna și traficul curgea în fire strălucitoare, roșii și palid-aurii, peste poduri și pe arterele

iluminate ale orașului. Ceea ce era în atmosferă acolo era și aici, și el simți cum i se pune un nod în gât.

Îi auzi ghetele în spate. Pași pe ciment, apropiindu-se. Carl continuă să privească sclipirile luminoase.

— Cam neglijent în seara asta, nu?

Își puse brațele pe parapet, la vreun metru în stânga lui, copiindu-i postura.

Carl ridică din umeri fără să se uite la ea.

— Îmi imaginez că, dacă vrei să-mi livrezi niște informații, nu-ți convine să mă elimini. Dacă aveai de gând să faci asta, ai fi făcut-o de mult.

— Analiză corectă. Riscul rămâne, totuși.

— În momentul ăsta nu prea mă mai feresc să risc.

— Da, dar ai fost al dracului de mofturos în privința persoanelor de la care primești informații. Vrei să-mi spui de ce?

El îi aruncă o privire.

— De exemplu, n-am mai multă încredere în tine decât într-un predicator din Jesusland stând pe lângă un băiețel din cor. Îmi dai ceea ce pare a fi o jumătate de soluție, Ren. Și asta nu se potrivește cu ceea ce știu deja. Mie asta îmi miroase a încercare de distragere a atenției. Vrei să mă faci să cred că într-adevăr ești gata să-ți vinzi șeful? Spune-mi cine ești.

Tăcere. Orașul respira. Lumina reflectată tremura pe apă.

— Sunt ca tine, zise ea.

— O variantă?

Ea își privi cu ochii mijiți muchia palmei întinse.

— Exact. Produs al laboratoarelor negre din Harbin. Tot ce-i mai bun.

— Deci ești un fel de bonobo?

— Nu, nu sunt nicio nenorocită de bonobo.

Vocea i se ridicase, dând la iveală câteva frânturi de furie autentică.

— Am făcut sex cu Merrin și cu Scotty în propriul *meu* beneficiu operațional, nu pentru că nu mi-am putut ține mâinile departe de ei.

— Păi, știi ceva?

Își păstră glasul tărăgănat, fără să știe sigur de ce insista, doar dintr-un impuls vag intuitiv care îi dicta să alimenteze furia și s-o dezechilibreze pe Ren.

— Știi adevăratele femele bonobo, cimpanzeii pitici din Africa? Și ele fac la fel de cele mai multe ori. Fac sex ca să țină masculii calmi, supuși. Cred că asta se poate numi beneficiu operațional, din punct de vedere social.

Ea se ridică de pe parapet și se întoarse cu fața la el.

— Fir-ar al dracului, sunt un treisprezece, Marsalis. Un treisprezece, la fel ca tine. Ai înțeles?

— Căcat. Nu s-a realizat niciodată un treisprezece femelă.

— Da. Spune-ți ție asta, dacă te face să te simți mai bine.

Stătea la un metru distanță și Carl o văzu forțându-se să-și rețină furia, s-o elimine din atitudinea ei și s-o dea deoparte. Simți un fior nedorit de camaraderie în timp ce o privea. Ea se sprijini din nou de parapet și vocea îi ieși calmă, ca într-o conversație banală.

— Ți-a trecut vreodată prin minte, Marsalis, să te întrebi de ce Proiectul Lawman a eșuat atât de spectaculos? Ți-a trecut prin minte că înghesuind tendințe masculine violente, îmbunătățite genetic, într-un trup de mascul îmbunătățit genetic înseamnă să suprasoliciți puțin?

Carl scutură din cap.

— Nu, nu mi-a trecut prin cap. Am fost acolo când Lawman s-a făcut bucăți. A mers prost pentru că variantelor treisprezece nu le place să facă ce li se spune și, imediat ce dispar constrângerile normale, încetează să se mai supună. Nu poți face un soldat bun dintr-un treisprezece. E simplu.

— Da, cum am spus și eu. Suprasolicitare.

— Sau înțelegerea greșită a conceptului de soldat.

Studie linia promontoriului Marin profilată pe cer, urmări fluxul distinct, corpuscular, al luminițelor roșii desfăcându-se ca o pâlnie la ieșirea de pe pod și urcând pe dealurile întunecate.

— Oricum, apropo de soldați, dacă ai fost asamblată la Harbin, cu tot cu gene și *ninjutsu*, trebuie să presupun că asta înseamnă că aparții Departamentului Doi.

I se păru că ea se cutremură puțin.

— Acum nu mai aparțin.

— Vrei să explici?

— Hei, ai întrebat cine sunt. N-a zis nimeni nimic despre autobiografie.

Își dădu seama că zâmbea.

— Schițează-mi doar liniile principale, cât să mă convingi. N-am de gând să ajung unealta serviciilor de securitate chineze.

— Începi să mă enervezi, Marsalis. Ți-am spus că nu mai fac așa ceva.

— Da, dar eu sunt un ticălos incredul de la natură. Vrei să-ți asasinez șeful? Satisfă-mi curiozitatea.

O auzi expirând printre dinți.

— Pe la sfârșitul lui '96 lucram sub acoperire ca să-i dăm de cap unei operațiuni de sclavie sexuală a mafiei chineze din Hong Kong. Când în final i-am prins, s-a lăsat cu

o baie de sânge. Departamentul Doi nu-şi face exagerat de multe probleme în privinţa victimelor colaterale.

— Mda, am auzit asta despre ei.

— Am profitat de tot sângele şi urletele alea ca să mă dau discret la o parte. Am dispărut în timpul schimbului de focuri, am trecut graniţa. M-am folosit de contactele pe care le aveam ca să ajung la Kuala Lumpur şi de aici m-am îndreptat spre sud.

O plictiseală bizară se strecură în vocea ei.

— Am fost o vreme în miliţiile din Jakarta, am participat la războaiele lor cu *yakuza*, mi-am construit o reputaţie în Indonezia. Am luat-o iar spre sud. Sydney, apoi Auckland. Clienţi din corporaţii. În cele din urmă, Statele Rim, pentru că acolo sunt banii adevăraţi. Şi iată-ne aici. Îţi satisface oarecum curiozitatea?

Aprobă cu o mişcare a capului, surprins încă odată de imboldul de camaraderie pe care îl simţea.

— Da, e de ajuns pentru CV. Dar mai am o întrebare, o chestiune de ordin general pe care mi-ai putea-o lămuri.

Un oftat obosit.

— Şi anume?

— De ce îţi baţi capul cu mine? Eşti al dracului de letală şi ai şi relaţii. Eşti lejer cu un pas înaintea RimSec. De ce nu te apuci să-şi rezolvi singură problema cu nemernicul ăla care te-a trădat? Că doar ştii unde e, nu?

Ea rămase o clipă tăcută.

— E o întrebare simplă, Ren.

— Cred că ţi-am spus destule. La urma urmei, tu eşti un vânător de recompense al UNGLA. Dacă mă predai, ai ce pune pe masă.

— Ştiu deja ce eşti, spuse el sever. Mă vezi scoţând pistolul Haag?

Tonul cu care rosti ultimele două cuvinte nu era tocmai egal. Ea înclină capul, ca și cum i-ar fi sesizat deja tremurul. Își examină din nou muchia palmei.

— Tu ți-ai făcut o carieră din trădarea alor tăi. N-ai niciun motiv să te oprești acum, nu-i așa?

— Să-ți spun ceva, Ren. Nici măcar nu sunt sigur că mai am licența.

Amintirea lui di Palma îi trecu rapid prin minte – superioritatea pedantă a birocrației Agenției.

— Și chiar dacă aș avea-o, primul lucru pe care am de gând să-l fac la întoarcere este s-o predau.

— Ți-ai schimbat atitudinea, nu?

Nu era tocmai dispreț.

— Cam așa ceva. Acum răspunde-mi la întrebare. De ce eu?

Din nou tăcere. Remarcă pentru prima oară răceala aerului. Ochii lui se tot întorceau spre dealurile Marin, spre fluxul traficului care se îndrepta către nord. Ca și cum acolo l-ar fi așteptat ceva. Ren părea să-și facă niște calcule.

— Din două motive, spuse în cele din urmă. În primul rând, e posibil să mă aștepte. De tine nu are niciun motiv să se ferească.

— Dacă aș fi în locul tău, un astfel de risc n-ar fi suficient ca să mă facă să las lucrurile pe mâna unui intermediar.

— Știu. Dar tu ești un treisprezece *bărbat*. Eu sunt puțin mai deșteaptă. Pentru mine e suficient să știu că se va rezolva. Nu trebuie să fiu de față, să simt mirosul sângelui.

— Poate că și eu sunt mai deștept decât crezi. Poate pur și simplu n-o s-o fac.

Observă zâmbetul ei.

— Ei, o să vedem.

— Ai spus două motive.

— Așa e.

Acum femeia privea peste apă. Vocea ei avea o nuanță care ar fi putut însemna jenă sau mândrie.

— Se pare că sunt însărcinată.

Tăcerea năvăli peste ei ca ceața venind dinspre golf. Zgomotele orașului, deja slabe, abia mai puteau fi percepute. Carl își lipi mâinile de piatra parapetului, uitându-se la ele prin întuneric.

— Felicitări.

— Mda, mulțumesc.

— E al lui Merrin? Sau al băiatului cu maceta?

— Nu știu și nici nu-mi prea pasă. Și nici prietenilor tăi de la Agenție n-o să le pese. E suficient că mama e un treisprezece cu acte în regulă – cine să-și mai facă griji și în legătură cu tatăl? O să-și trimită toți oamenii pe care îi au după mine. Trebuie să plec, Marsalis. Să fac o plecăciune și să dispar într-un loc sigur.

— Corect, zise strângându-și brațele din cauza frigului și întorcându-se către ea. Pe de altă parte, tu chiar ai un avantaj major în fața Agenției.

— Anume?

— Nici măcar nu știu că exiști.

Și undeva, în mintea lui, glasul lui Sevgi Ertekin: „Baba, e un om bun. E curat."

Carmen Ren îl privea cu ochii îngustați.

— Corect. Acum, ei nu știu că exist.

Carl privi din nou peste golf. Avea un nod dureros în gât. Sevgi, Névant, toți ceilalți...

Întreaga sa viață părea să pulseze de durere.

— Nu vor afla de la mine, zise.

Capitolul 49

Era ciudat să intre realmente în sediul Human Cost Fundation. Amintirile formatului *v* se suprapuneau cu arhitectura reală a spațiului recepției și a coridoarelor care porneau de acolo. Nu se afla nicio Sharleen acolo, nu stătea nimeni în anticameră, iar pereții erau de un albastru mai palid și mai rece decât își amintea. Lucrările de artă pe care le știa nu existau, iar afișele și posterele Earth First care le înlocuiseră păreau murdare și obosite. Când veni să-l întâmpine, Jeff părea la fel de obosit.

— În carne și oase, zise îmbrățișându-l pe Norton scurt de după umeri. Drăguță surpriză!

Norton îl îmbrățișă și el.

— Da, strict pentru afaceri, mă tem. Am venit să profit iar de sfaturile tale profesionale. El e Carl Marsalis. Marsalis, fratele meu, Jeff.

Jeff scutură mâna treisprezecelui fără să clipească.

— Desigur. Trebuia să te fi recunoscut după pozele din media. Nu vreți să intrați?

O luară pe un coridor diferit de cel pe care și-l amintea Norton din biroul virtual, iar acesta, bineînțeles, nu se înșeță, așa cum se întâmpla în format. Trecură pe lângă uși cu semne de plastic ieftin care indicau activitățile zilnice ale fundației: Consiliere Traume, Relații cu Paza de Coastă, Reacție la Hărțuire, Fonduri... Prin ușa deschisă a unui birou, Norton întrezări o asiatică voinică, părând adormită de la distanță și bând cafea dintr-un pahar de polistiren. Ridică puțin o mână când trecură ei, dar nu spuse nimic. Altfel, locul părea pustiu.

— E liniște în dimineața asta, zise Marsalis.

Jeff îi aruncă o privire peste umăr.

— Da, păi e încă devreme. Tocmai am ieșit dintr-o criză majoră de fonduri, așa că am trimis pe toată lumea acasă, sugerându-le să sărbătorească și să vină mai târziu. Aici.

Îi introduse într-o încăpere a cărei destinație era indicată pur și simplu prin cuvântul *Directorat* și închise ușa cu grijă în urma lor. Și aici existau schimbări față de virtual: decorul era un amestec puternic de tonuri de roșu și gri; canapeaua era la fel, dar stătea cu spatele la fereastră și era destul spațiu ca să te plimbi prin spatele ei, iar în fața acesteia se afla o măsuță de cafea. Ornamentele fuseseră puse în altă parte sau înlocuite. Fotografia lui Megan dispăruse de pe birou, în schimb exista una mai mică a copiilor. Jeff făcu semn spre canapea:

— Luați loc, amândoi. Cum te tratează COLIN, domnule Marsalis?

Treisprezecele ridică din umeri.

— M-au scos de la închisoarea din Jesusland.

— Da, presupun că asta poate fi considerată o foarte bună ofertă de deschidere.

Jeff ocoli canapeaua și se așeză cu fața la ei. Surâse obosit.

— Așadar, ce pot să fac pentru voi?

Norton se foi, stânjenit.

— Cât de multe știi despre laboratoarele negre din Harbin, Jeff?

Fratele lui înălță sprâncenele. Expiră prelung.

— Nu chiar totul. Când e vorba de asta, sunt foarte discreți. E departe, spre nord, la distanță mare de ocean. Și paza e foarte strictă. Din ceea ce am putut pune cap la cap, de aici ies produsele de top.

— Ai întâlnit vreodată vreo variantă din laboratoarele Harbin? întrebă Marsalis. Human Cost are de-a face cu ele?

— Iisuse, nu.

Jeff se lăsă pe spate și își sprijini capul pe o mână. Părea să se gândească serios.

— Ei, cu siguranță nu de când funcționăm în forma actuală. Adică înainte să primim fonduri de la stat, cu mult înainte de a veni eu, e posibil să fi avut, aș putea verifica dosarele. Dar mă îndoiesc. Majoritatea refugiaților pe care îi primim noi sunt variante nereușite din lagărele experimentale. Ei nu le prea dau drumul, dar nici nu le pasă ce se întâmplă cu ele, așa că le e ușor să se strecoare afară, să pună mâna pe o barcă de pescuit sau așa ceva și să ridice ancora. Totuși, oricine iese din Harbin ar avea o valoare foarte mare și de asemenea ar fi, probabil, foarte loial. Mă îndoiesc că ar fi interesați să evadeze, chiar dacă paza ar fi suficient de slabă încât s-o poată face.

— Am întâlnit una noaptea trecută, zise Marsalis.

Jeff clipi.

— O variantă din Harbin? Unde?

— Aici. În oraș.

— *Aici*? Doamne!

Jeff se uită la Norton:

— Ai văzut-o și tu?

Norton clătină din cap.

— Ei bine... zise Jeff și își desfăcu brațele. Vreau să spun că asta e ceva al dracului de serios, Tom. Dacă cineva ieșit de la Harbin e aici, sunt șanse să lucreze pentru Departamentul Doi.

— Nu.

Marsalis se ridică și se duse la fereastră.

— Am stat destul de mult de vorbă cu ea. S-a eliberat de la Departamentul Doi cu ceva timp în urmă.

— Așa, zise Jeff și se încruntă. Acum pentru cine lucrează?

— Lucrează pentru tine, Jeff, zise omul negru.

Clipa rămase suspendată în încăpere, scârțâind și răsucindu-se ca un cadavru la capătul funiei. Norton urmărea ochii fratelui lui și vedea acolo tot ce avea nevoie să știe. Apoi Jeff își smulse privirea, se răsuci și se uită în sus spre Marsalis. Treisprezecele nu se întorsese de la fereastră. Jeff observă spatele lat, geaca cu inscripția S(t)igma, imobilitatea. Se întoarse la fratele său.

— Tom?

Norton bagă mâna în buzunar și scoase telefonul. Se uită la fața lui Jeff și atinse cu degetul mare butonul play-back.

— *Guava Diamond?*

— *Încă pe poziție.*

— *Nu avem posibilitatea să vă ajutăm, Guava Diamond. Repet, nu avem posibilitatea să vă ajutăm. Sugerăm...*

— *Ce? Mâncător de căcat bonobo ce ești, mai bine mi-ai spune că am înțeles greșit.*

— *Aici întâmpinăm probleme de control. Nu putem acționa. Îmi pare rău, Guava Diamond. Sunteți pe cont propriu.*

— *O să vă pară al dracului de rău dacă reușim să scăpăm teferi din asta.*

— *Repet, Guava Diamond, nu putem acționa. Sugerăm să implementați Lizard imediat și să fugiți de pe* Bulgakov's Cat *cât mai puteți. S-ar putea să mai aveți timp.*

Pauză.

— *Fir-ar al dracului, ești un om mort, Claw Control.*

Șuierat static.

Ascultară toți timp de câteva secunde vidul zgomotului alb, ca și cum tocmai ar fi ascultat ultima transmisie a unui avion care se prăbușește în ocean. Norton închise telefonul.

— Ăsta ești tu, Jeff, zise încet. Spune-mi că nu-i așa.

— Tom, știi că poți falsifica o voce la fel de ușor ca...

Tresări și se opri când mâinile negrului apăsară greu pe umerii lui, din spate. Marsalis se aplecă peste el.

— Nu, zise.

Jeff se uită la fratele lui, pe canapea.

— Tom? Tom, sunt *fratele* tău, pentru numele lui Dumnezeu.

Norton dădu din cap.

— Da. Ar fi bine să ne spui tot ce știi.

— Tom, doar nu...

— Sevgi e *moartă*!

Dintr-odată striga, tremurând, cu gâtul umflat din cauza efortului, ametit de amintirile din spital.

— E *moartă*, Jeff, *a murit* pentru că tu mi-ai ascuns treaba asta!

Mâinile lui Marsalis rămaseră pe loc. Norton scrâșni din dinți, încercând să-și stăpânească tremuratul care nu voia să înceteze. Strânse buzele, respirând greu.

— „Mâncător de căcat bonobo ce ești", reuși să rostească. A spus bine, nu-i așa, Jeff? Te cunoștea bine.

— Tom, nu înțelegi.

— Încă nu înțelegem, zise Marsalis.

Ridică o mână, coborând-o înapoi pe umărul lui Jeff, ca pentru a-l încuraja:

— Dar tu o să ne explici.

— Eu... zise Jeff clătinând din cap. Nu înțelegeți, nu pot.

Marsalis înalță capul și îl privi direct în față pe Norton. Norton simți ceva izbindu-l în stomac, ceva ce îi făcu rău, dar fu cumva și ca o eliberare. Aprobă cu o înclinare a capului.

Omul negru își încleștă o mână pe gâtul lui Jeff Norton, trăgându-l pe spate. Degetele se înfipseră în carne. Cu celălalt braț îi cuprinse pieptul, prinzându-i un braț și fixându-l pe loc. Jeff scoase un sunet șocat și sufocat, se zbătu pe canapea și trase de brațul treisprezecelui cu singura sa mână liberă.

Marsalis prinse de încheietură brațul care se agita și îl dădu la o parte. Jeff se săltă, se lăsă în jos, nu se putu elibera.

— Tu ești cel care nu înțelege, zise Marsalis rece; era aceeași voce pe care Norton o auzise folosind-o, în quechua, cu Gutierrez. Cineva o să plătească pentru Sevgi Ertekin. Cineva o să moară. Deocamdată te avem pe tine. Dacă nu ne dai pe altcineva, atunci o să fii tu ăla. Dacă încerci să ascunzi de mine ceea ce știi, RimSec o să te găsească plutind în golf cu absolut toate oasele rupte și ambii ochi scoși.

Norton privi, se obligă să privească. Ochii lui Jeff se agățau frenetic de el, pe o față care se învineția. Dar imaginea felului în care se stinsese Sevgi îi umplea mintea ca un strigăt răgușit și îl ținea pironit la locul lui, privind.

— Ai omorât-o, Jeff, spuse pe un ton liniștit, rezonabil, care aducea a început de mânie dezlănțuită. Cineva trebuie să plătească.

— Onbekend!

Era un mormăit strangulat, abia recognoscibil. Marsalis îl surprinse în timp ce Norton încă mai căuta sensul silabelor zdrobite. Îi eliberă pieptul și gâtul lui Jeff, răsuci brațul

pe care îl prinsese de încheietură și îl trase în sus astfel încât Jeff să fie silit să se întindă pe canapea. Marsalis se aplecă și îl împinse tare pe Jeff cu tâmpla în țesătură, înfigându-și în ea încheieturile degetelor. Jeff tuși și se înecă, icni după aer, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Ce-i cu Onbekend? întrebă Norton.

Senzația amețitoare de turbare nu dispăruse. Îi dădea târcoale ca o niște golani de pe stradă. Se întrebă, prin ceața rotitoare a ororilor, dacă așa simțea un treisprezece, dacă asta trebuia să accepți ca să trăiești așa cum trăise Merrin și cum încă mai trăia Marsalis. Se întrebă cât de ușor ar fi să i se lase pradă și dacă și-ar mai recăpăta după aceea controlul.

Jeff gâfâia chinuit.

— *Ce-i cu Onbekend?*

— Bine, îți spun, îți spun, la dracu'.

Vocea lui Jeff se frânse. Încetă să mai încerce să se elibereze. Zăcea pe canapea, respirând întretăiat, cu lacrimile scurgându-i-se lent pe țesătură.

— Numai lasă-mă să mă ridic. Te rog.

Marsalis îi aruncă din nou o privire lui Norton. Norton dădu aprobator din cap. „Fratele meu nu e soldat sau bătăuș", îi spusese treisprezecelui în seara precedentă. „Nu e dur din punct de vedere fizic, n-o să reziste. Lasă-mă pe mine să decid. O să obținem tot ce vrem de la el".

Marsalis îl săltă pe Jeff în șezut. El se așeză la birou. Își încrucișă brațele.

— Atunci, să auzim.

Privirea lui Jeff trecu de la omul negru la fratele lui. Norton îl fixa.

— Tom...

— L-ai auzit, Jeff. Dă-i drumul.

Jeff Norton păru să se prăbușească în sine. Se cutremură. Marsalis și Norton schimbară o privire. Norton ridică o palmă, în poală. Așteptă. Jeff își frecă mâinile de față, trecându-și-le apoi prin păr. Răsuflă puternic, își șterse ochii. „Da, plângi, Jeff", se pomeni Norton gândind, cu o violență care îl zgudui profund. „Plângi așa cum am plâns și noi, ceilalți. Sevgi, eu, Marsalis și Megan și Nuying, din câte știu eu, și cine știe câți alții. Vrei să te joci de-a masculul alfa, frate mai mare? Bun venit la bord."

Jeff lăsă mâinile să-i cadă. Își smulse un zâmbet slab și îl fixă pe chip. Își juca din nou rolul pentru spectatorii de la galerie.

— Uite, tu n-ai idee cât de adânc merg lucrurile, Tom. Onbekend nu e doar un treisprezece oarecare...

— Da, e fratele geamăn al lui Merrin, zise Marsalis sec. Am aflat deja asta. Ați pus-o pe Carmen Ren să-l țină pe Merrin la adăpost în timp ce Onbekend umbla liber, lăsând urme genetice la locurile crimelor, peste tot prin Jesusland și Rim. La timpul potrivit, Merrin moare în mod convenabil și toate i se pun lui în cârcă. Întrebarea este: de ce? Cine erau toți oamenii ăia?

Jeff închise ochii. Oftă.

— Pot să beau ceva, vă rog?

— Nu, nu poți să bei nimic, zise Marsalis. Tocmai am reușit să cădem de acord că te lăsăm în viață. Acceptă-ți norocul și vorbește.

Jeff se uită la fratele lui cu o expresie epuizată. Norton făcu legătura – Jeff trebuie să fi avut și un sprijin. Apelase la spectatorii de la galerie.

— Sigur. Îți aduc eu de băut, Jeff, zise amabil.

Întâlni privirea neîncrezătoare a omului negru și repetă gestul mic cu mâna ridicată.

— Unde ții băutura?

— În dulapul din perete. Am o sticlă de Martell acolo și niște pahare. Serviți-vă.

Jeff Norton se întoarse să se uite la Marsalis.

— Ai sărit destul de repede să-i asculți ordinele, pentru un treisprezece, nu?

Marsalis privi în jos spre el. Sprâncenele i se încruntară ușor.

— Cred că o să ai nevoie de îngrijire pentru asta.

— Pentru ce să am nevoie de îngrijire?

Norton întoarse privirea de la bar exact la timp ca să vadă pumnul omului negru țâșnind din dreptul taliei. Izbi scurt, dur, cu toată forța în nasul lui Jeff. Auzi trosnetul cartilajului rupt. Jeff se răsturnă și țipă. Își duse din nou mâinile la față. Sângele se scurgea printre ele.

— Îngrijire pentru asta, zise Marsalis calm.

Norton depistă o cutie de șervețele pe birou. O luă și o aduse lângă canapea, împreună cu sticla de coniac și cu un singur pahar. Puse totul pe măsuța de cafea, trase un șervețel lung și i-l dădu fratelui lui.

— Nu te prosti, Jeff, zise încet. Își dorește din tot sufletul să te vadă mort, și nici eu nu sunt prea departe de el. Ia, curăță-te!

Jeff luă șervețelul, apoi alte câteva din cutie. În timp ce își tampona sângele din nas, Norton turnă în pahar. Împinse coniacul peste măsuță.

— Uite-ți băutura, îi spuse fratelui său. Acum dă-i drumul.

— Riposta Scorpionului, le spuse.

Carl dădu din cap.

— Claw Control. Corect. Încă mai folosești apeluri cu semnătură, amărâtule. Tu ce erai, Jeff, rezerva din spate? Al naibii de sigur că n-aveai cum să fii în linia întâi a unei chestii așa de date dracului ca Scorpionul.

— Ai auzit de tipii ăștia? îl întrebă Norton.

— Zvonuri, da. O echipă fantomă în teatrele de operațiuni din Pacific Rim, se presupunea că sunt una dintre ultimele misiuni sub acoperire dinainte de Secesiune, zise Carl coborând curios privirea spre Jeff Norton. Deci să auzim, Jeff. Care era locul tău?

— Logistica, zise posac directorul Human Cost. Eu eram coordonatorul operațiunilor.

— Așa.

— Când dracu' a fost asta? se holbă Norton la fratele lui. Nici măcar nu erai mutat aici înainte de '94. Locuiai în New York.

Jeff Norton clătină obosit din cap.

— Am fost aici tot timpul, Tom. Un du-te-vino, din Uniune în Rim, din Rim în Asia de Sud-Est. Aveam birouri peste tot. Jumătate din timp nici nu stăteam acasă mai mult de un weekend din cinci.

Își luă șervețelele pătate de sânge de la nas, le aruncă pe măsuța de cafea și se strâmbă.

— Oricum, de unde să fi știut tu? Te vedeam, cât, o dată pe lună, poate?

— Eram ocupat, replică Norton inert.

— Eu am auzit, zise Carl, că Secesiunea ar fi fost sfârșitul Ripostei Scorpionului. Se presupune că au fost puși la păstrare, precum celelalte guoaie mărunte despre care nu era nevoie să afle publicul american. Oricum, asta e versiunea oficială. Dar asta a fost prin '70, cu niște ani buni

înainte să fii angajat tu, Jeff. Așadar, ce s-a întâmplat? Au devenit companie privată?

Jeff îi aruncă o privire speriată.

— Ai auzit asta?

— Nu. Dar n-ar fi pentru prima dată când o gașcă de pungași bătăuși de profesie nu pot suporta pensionarea anticipată și intră pe piață. Asta s-a întâmplat?

— Riposta Scorpionului au fost reținuți.

Jeff era încă supărat. Trase alte șervețele din cutia de pe măsuță. Carl îl urmări impasibil.

— Reținuți de cine?

Norton avea deja răspunsul.

— De Statele Rim. Așa trebuie să fi fost. Tocmai se dezlănțuiseră, zona Pacificului era viitorul lor. Merita să se țină de orice le-ar fi dat un avantaj, nu-i așa?

— Așa e, frățioare.

Jeff îndepărtă șervețelele de la nas doar cât să dea pe gât o înghițitură de coniac.

— Acum începeți să vedeți imaginea de ansamblu?

— Toni Montes, spuse Carl. Jasper Whitlock, Ulysses Ward, Eddie Tanaka. Toți ceilalți. Toți făceau parte din personalul Scorpionului?

— Da. Nu cu numele astea, dar da.

— Și Onbekend.

— Da.

Vocea lui Jeff Norton căpătă o anumită nuanță. Carl se gândi că ar putea fi teamă.

— Și el. Câteodată. Venea și pleca, știi tu. Transferat temporar.

— Dar nu și Merrin?

Directorul Human Cost pufni.

— Pentru noi, Onbekend *era* Merrin. Nu știam despre celălalt, nimeni nu știa că erau doi, zise privind în pahar. Până acum.

Carl traversă biroul până la bar. Studie colecția de sticle și pahare. Taverna din Bayview își făcu loc în mintea lui – el bând cu Sevgi Ertekin whisky furat din spatele barului, mirosul împușcăturilor încă plutind în aer. Își simți furia alunecându-i rapid prin măruntaie, ar fi vrut să distrugă totul din dulap, să apuce de gât o sticlă spartă, să se întoarcă cu ea la Jeff Norton și...

— Cercetarea n-djinn asupra victimelor nu a găsit nicio legătură între ele, spuse inexpresiv. Ceea ce înseamnă că, probabil, în Rim ați folosit un n-djinn de mare putere de-al vostru ca să îngropați oamenii ăștia în noile lor vieți. Nu pot să văd decât un singur motiv pentru care cineva s-ar osteni să facă asta.

— Lichidarea afacerii.

Revelația aduse o urmă de uimire în glasul lui Tom Norton:

— Închideai întreaga operațiune și împrăștiai resturile.

Carl se reîntoarse cu fața la canapea, cu mâinile goale.

— Când, Jeff? Când și de ce?

Jeff Norton aruncă o privire spre fratele lui.

— Credeam că o să reușești să-ți dai seama de asta și singur, Tom.

Delegatul COLIN dădu aprobator din cap.

— Ai venit aici și ai preluat postul la Human Cost în '94. Erai și tu îngropat. Trebuie să fi fost cam pe atunci.

Jeff puse jos ultimul ghem de șervețele însângerate și se întinse să ia altele. Pe buze îi juca un surâs subțire. Puțin sânge îi picură peste zâmbet înainte de a-l putea șterge.

— De fapt, ceva mai devreme, zise. Odată pornită asemenea acțiune, e ca o avalanșă și durează un timp ca s-o oprești. Să zicem '92 pentru decizie, începutul lui '93 pentru încetarea operațiunilor. Și noi dispăruserăm cu toții, anul următor.

Carl se apropie.

— Am întrebat de ce.

Directorul Human Cost îi întoarse privirea, tamponându-și nasul. Încă mai părea că zâmbește.

— Nu poți să ghicești?

— Jacobsen.

Numele îi ieși de pe buze, răsunând ca o invocație. Epoca respectivă, din '89 până în '94, îi ardea în amintire ca o înregistrare video pentru media. Revolte, mulțimi dând năvală și cordoane de polițiști în armuri, vehicule în flăcări. Oameni sfinți dogmatici și conducători politici bombastici, comunicate și discursuri UNGLA și, în spatele tuturor acestora, figura liniștită, cu început de chelie, a împuternicitului suedez citind din raportul lui cu intonația măsurată a diplomatului de carieră, ca un om care încearcă să deschidă o umbrelă în timpul unui uragan. Cuvintele alunecând, greșit rezumate, citate corect, citate greșit, scoase din context, folosite și răsfolosite drept capital politic. Senzația înspăimântătoare, înfiorătoare că, la urma urmelor, totul avea ceva de-a face cu el, Carl Marsalis, cel mai bun de la Osprey; că, oricât de imposibil ar fi părut cândva, un curent de opinie idiot al rumegătoarelor conta acum cu adevărat, că viața lui avea să fie afectată în cele din urmă.

Jacobsen.

O da, până la urmă avea să fie afectată.

De la eroi sub acoperire la monștri scoși la paradă în mai puțin de cinci ani. Sentințe deprimante, alegeri și mai deprimante; lagărele sau somnul lung și exilul în lagărele nesfârșite de pe Marte, azvârliți spre unul dintre ele de mulțimea idioată, ca un condamnat împins să-și aleagă spânzurătoarea.

Și criocapsula, rece și strâmtă, umplându-se încet cu gel în timp ce sedativele îi îndepărtau impulsul de panică, la fel cum i se luase și echipamentul de luptă la demobilizare. Somnul lung, căzând peste el ca umbra unei clădiri înalte cu o mie de etaje, acoperind soarele.

Jacobsen.

Jeff Norton se întinse din nou după pahar.

— Așa e, Jacobsen. Nu eram siguri că Acordurile vor arăta la fel ca în '92; erau încă în stadiul de proiect. Dar mesajele erau destul de clare. Nu trebuia să fii un geniu ca să-ți dai seama ce cărămizi o să cadă.

Tom Norton scutură din cap.

— Ce are asta de-a face? Bun, voi îl aveați pe Onbekend. Dar toți ceilalți – Montes, Tanaka, restul. Ei nu erau variante, erau oameni obișnuiți. Tu erai un om obișnuit. De ce ar fi contat Jacobsen?

Stând în fața directorului Human Cost, Carl întrezări, vag, ceea ce avea să urmeze.

— A contat – zise el sec – din cauza a ceea ce făceau. Corect, Jeff? Nu era vorba de personal, nu-i așa? Era vorba de ceea ce făcea Riposta Scorpionului. Care era domeniul tău, Jeff? Și nu-mi cere să ghicesc din nou, pentru că o să te doară.

Jeff Norton ridică din umeri și goli paharul de coniac.

— Reproducerea, zise.

Fratele lui clipi.

— Reproducerea cui?

— Of, *pentru numele lui Dumnezeu,* Tom, a cui crezi?

Gesticulă violent, aproape răsturnând sticla. Coniacul părea să i se fi urcat la cap.

— Reproducerea *variantelor*. Ca prietenul tău de aici, ca Nuying. Tot ce puteam prinde pe acolo.

— Acolo? întrebă Carl din adâncul unui calm imens, copleșitor. Vorbești despre teritoriul chinez?

— Da.

Jeff ține șervețelele apăsate pe nas, desfăcu cu o mână capacul sticlei și își turnă încă un pahar.

— Riposta Scorpionului efectua misiuni sub acoperire în Asia de Sud-Est și în China încă de la începutul secolului trecut. Era terenul lor de joacă, intrau și ieșeau ca o sulă unsă. Noul mandat însemna pur și simplu să intre și să obțină ceea ce părea a fi un material promițător. Înainte de Jacobsen, știința variantelor încă mai părea un drum pe care să apuci. Chinezii încă lucrau în plin avânt, nu existau proteste privind drepturile omului care să le stea în cale, ei erau în fruntea jocului. Țelul nostru era să-i ajungem din urmă.

Carl observă cum Tom Norton se uita de jur-împrejurul încăperii, năuc, neîncrederea pură ciocnindu-se cu înțelegerea.

— Human Cost. Material promițător. Vorbești despre oameni? Iisuse Hristoase, Jeff, tu vorbești despre *oameni*?

Fratele său ridică din umeri și bău.

— Desigur. Oameni, țesuturi vii, embrioni criocapsulați, note de laborator, orice. La scară mică, dar eram implicați în toate. Eram o unitate mare, Tom. Multă susținere, multe resurse.

— Nu e posibil, spuse Norton făcând un gest cu ambele mâini, ca și cum ar fi împins ceva. Ne spui că Human Cost era... tu ai *condus* Human Cost ca... ca pe un fel de program pirat de teste genetice?

— Nu, nu chiar așa. Human Cost asigura spatele, era doar acoperirea – o spoială de operațiuni caritabile care mascau acțiunile de aici, din Rim. Era puțin mai mică pe atunci, încă nu aveam finanțare oficială din partea statului înainte să vin aici s-o conduc oficial. Atunci era gherilă. Câteva case de tranzit ici-colo, câteva firme industriale pe malul oceanului, în San Diego. Riposta Scorpionului era vârful, aduna informațiile, intra și aducea marfa.

Jeff se uită la fratele lui fără să-l vadă.

— ...Organizau adevăratele laboratoare și taberele.

— Taberele, repetă Norton îngrețoșat. Laboratoare negre, aici în Rim? Nu te cred. Unde?

— Unde crezi, frățioare? Unde aruncă cei din Rim tot ce nu le place cum pute?

— În Jesusland, zise Carl și dădu din cap pentru sine. Sigur, de ce nu? La urma urmelor, anticipau Cimarron și Tanana. Unde v-ați instalat? În Nevada? E drăguț și aproape de graniță. Utah, poate?

Jeff scutură din cap.

— Wyoming. Un spațiu larg, slab populat. Nu era nimeni care să vadă ce se petrece, nimeni căruia să-i pese, iar oficialitățile de prin părțile alea îți smulg mâna din încheietură de bucurie dacă oferi bani buni pentru folosirea terenurilor. Le-am spus pur și simplu că e vorba de un alt proiect legat de recoltele modificate genetic.

Continuă să privească ca prin sticlă, fără să se concentreze pe ceva anume.

— Presupun că ăsta e chiar adevărul, nu? Am luat câteva sute de kilometri pătrați, înconjurați de garduri electrificate. Câmpuri minate și scanere, înștiințări ale marilor corporații anunțând „Accesul interzis"

Vocea lui coborî, transformându-se într-o șoaptă.

— Le-am văzut o dată. Le-am văzut funcționând, funcționau perfect, și nu era nimeni acolo care să știe sau să-i pese.

— Ce s-a întâmplat cu toate astea când v-ați repliat? întrebă Carl liniștit.

— Nu bănuiești?

Omul negru țâșni, izbindu-i tibia lui Jeff Norton chiar sub genunchi. Directorul Human Cost icni și se ghemui. Carl îl înhăță de păr și îl lovi cu fața de tăblia mesei. Trase înapoi, lovi din nou...

Apoi Tom Norton i se puse în cale, ținându-l cu mâinile și trăgându-l înapoi.

— Destul, zise delegatul COLIN.

Carl îl țintui cu privirea.

— Ia-ți mâinile de pe mine.

— Am spus că e destul. Avem nevoie de el conștient.

La picioarele lor, Jeff se ghemuia în poziție fetală pe podea, între măsuța de cafea și canapea, ferindu-se de lovituri. Carl îl mai fixă câteva clipe pe Norton, apoi își smuci capul. Îl târî pe directorul Human Cost înapoi pe canapea și îl aruncă acolo. Se aplecă astfel încât să-l privească în ochi.

— Ți-am spus să nu mă mai pui să ghicesc, zise cu ton egal. Acum spune-mi ce s-a întâmplat cu tabăra din Wyoming când Scorpionii s-au repliat.

— Bine.

Cuvântul țâșni din gura lui Jeff ca din spatele unui dig spart. Începuse iar să-i curgă sânge din nas, scurgându-i-se în mâinile făcute căuș.

— Am incendiat-o, am incendiat-o, fir-ar al dracului, bine? Scorpionii au intrat înăuntru, au ucis pe toată lumea – și pe subiecți, și personalul angajat. Apoi au minat terenul, l-au aruncat în aer, au ars totul. N-a mai rămas nimic decât cenușa.

În mintea lui, Carl văzu cum trebuia să fi fost, pocnetul sporadic al armelor mici, urletele de panică și țipetele întrerupte, reduse la tăcere, trosnetul flăcărilor. Scârțâitul de coardă ruptă și bufnetul exploziilor prin tabără, pe măsură ce încărcăturile detonau. Mai târziu, îndepărtându-se – focul pe linia întunecată a orizontului, privit de la distanță. Ca Ahvaz, ca Tashkent, ca hotelurile din Dubai.

Semnalul vechi de când lumea. Bestia dezlănțuită.

— Și nimeni n-a spus nimic? întrebă Norton, incredul.

— Iisuse, Tom, ai auzit ceva din tot ce-am spus? zise Jeff izbucnind într-un râs înecat în muci. Vorbim despre *Republică*. Sindromul Guantanamo, știi? Dacă faci ceva suficient de departe, *pe toți îi doare-n cur*.

Carl se întoarse lângă birou și se sprijini de marginea lui. Nu făcea parte din procedura de interogare; ar fi trebuit să stea aproape, să păstreze presiunea continuă. Dar nu era convins că se putea stăpâni dacă s-ar fi apropiat cât să-l ajungă cu brațul pe Jeff Norton.

— Bine, rosti posac. Riposta Scorpionului își îngroapă urmele, așa că nu mai există niciun fel de legătură în fluxul de date. Nimic din toate astea nu explică de ce sunt uciși acum toți, paisprezece-cincisprezece ani mai târziu. Cineva face din nou curățenie. De ce acum?

Directorul Human Cost își ridică fața însângerată și-și dezgoli dinții într-un rânjet mânjit. Părea să tremure, scuturat de ceva apropiat râsului.

— Avansarea în carieră, zise amar. Ortiz.

Capitolul 50

A doua zi, dis-de-dimineață, prinseră o cursă Cathay Pacific spre New York. Carl ar fi preferat să nu aștepte, dar avea nevoie de timp ca să dea câteva telefoane și să-și facă planul. De asemenea, voia ca Tom Norton să ia deciziile după un somn bun – dacă putea să doarmă – și să înfrunte întreaga problemă în lumina unei noi zile. Luând toate acestea în considerare, cărțile lui erau mai bune decât se așteptase, însă Norton încă reprezenta o necunoscută, mai ales după felul în care lucrurile se prezentaseră în final la Human Cost Foundation.

La aeroport, legitimațiile COLIN pe care le avea Norton îi ajutară să treacă rapid prin filtrele de securitate și să ajungă la bord înaintea tuturor celorlalți. Carl ocupă un loc rezervat lângă fereastră, așteptând să se umple naveta și privind fără să vadă pista de ciment, biciuită de perdelele de ploaie împinse de vânt. Dincolo de contururile clădirilor terminalului, o lumină palidă și lugubră se scurgea pe cer, printre nori grei, de culoarea fierului. Vremea se stricase peste noapte și părea hotărâtă să rămână așa.

Prognoza pentru New York anunța: rece, uscat și senin. Gândurile din mintea lui erau asemănătoare.

Naveta suborbitală se mișcă puțin pe trenul de aterizare, apoi începu să dea înapoi. Carl își flexă mâna dreaptă,

apoi strânse pumnul. Își aminti greutatea netedă și sticloasă a ornamentului de pe biroul directorului Human Cost. Privi într-o parte spre Tom Norton, așezat pe scaunul de lângă el. Delegatul COLIN îl surprinse – avea o expresie sălbatică din cauza demonilor care nu-l lăsaseră să doarmă.

— Ce-i?

Carl scutură din cap.

— Nimic. Mă bucur că ești aici.

— Lasă-mă dracului în pace, Marsalis. Am promis ceva. O să mă țin de promisiune. N-am nevoie de ritualurile tale de frăție în luptă.

— Nu e vorba de frăție.

Carl se întoarse din nou spre fereastră.

— Mă bucur că ești aici, pentru că treaba ar fi fost de o sută de ori mai grea fără tine.

O scurtă pauză. Pe fereastră, clădirea terminalului alunecă în afara câmpului vizual când naveta se roti. Carl putea simți ezitarea lui Norton.

— Asta nu te-ar fi oprit totuși, zise el în cele din urmă. Nu-i așa?

Carl își întoarse capul ca să-l privească în față, apăsându-și ceafa pe spătarul capitonat al scaunului. Nici el nu dormise prea mult. Elena Aguirre stătuse într-un colț întunecos al camerei lui de hotel cam toată noaptea, prefăcându-se a fi Sevgi Ertekin, fără să reușească prea bine.

— Nu, până la urmă, nu.

— Așa faci? îl întrebă Norton.

— Ce să fac?

— Să devii un treisprezece. Despre asta e vorba, să nu te lași oprit?

Carl îi aruncă o privire surprinsă.

— Nu. E vorba de programarea genetică. De ce, te simți lăsat pe dinafară?

— Nu, spuse Norton, lăsându-se și el pe spătarul scaunului. Doar încercam să înțeleg.

Naveta rula constant către pista de lansare. Ploaia lovea ferestrele, lăsând dâre piezișe din cauza vântului. Se auzi un clinchet slab – semnalul de închidere a centurilor de siguranță se aprinse pe panoul LCLS de deasupra capetelor lor, completat de instrucțiuni animate. Își făcură de lucru cu fâșiile groase de material capitonat. De obicei, ca și în cazul cântecului de sirenă al pregătirii pentru formatul *v*, Carl nu se simțea bine odată prins în rețeaua de siguranță – îi declanșa mici impulsuri de evadare în întreg corpul și trebuia să li se opună în mod conștient, cu un calm antrenat la Osprey. Dar de data asta netezi cum trebuie centurile încrucișate, inspiră adânc și constată, șocat ca atunci când încerci să urci o treaptă care nu se află acolo, că nu simțea absolut nimic.

Numai sentimentul unui țel bine stabilit, străbătându-l rece, ca la declanșarea meshului.

— Îmi pare rău, îi spuse bărbatului de lângă el. De fratele tău. Îmi pare rău că a trebuit să fie așa.

Norton nu spuse nimic.

În spate, pe rândul lor, un țiuit slab, dar insistent anunța că un idiot nu reușise să se lege corect. Un steward apăru și trecu în grabă pe lângă ei ca să-l ajute. Motoarele navetei își întețiră zbârnâitul leneș, începând să capete forță. Pe panoul LCLS, un mesaj cu litere violete, în chineză, apoi în engleză, spaniolă și arabă, creștea și apoi dispărea. Gata de decolare.

Carl se uită la delegatul COLIN care stătea tăcut.

— E unul dintre motivele pentru care ești aici, așa-i?

— Motivul pentru care sunt aici e Sevgi, zise Norton cu voce gâtuită.

Țiuitul motoarelor ajunse la un punct culminant; naveta se deblocă și țâșni pe pistă. Carl se simți încă o dată apăsat de spătarul scaunului, de data asta cu o forță dincolo de propriile sale puteri.

Închise ochii și se lăsă în voia senzației.

Ajunseră la cer în urletul turbinelor. Combustibilul suborbitalului se aprinse și îi azvârli pe traiectoria curbă care înconjura lumea. Rețeaua centurilor de siguranță îl îmbrățișa strâns.

— Ticălosul de Ortiz, zise Norton cu voce tare, lângă el.

În trepidația și zgomotul zborului, nu era limpede dacă vorbește cu altcineva sau doar cu el însuși.

De data asta, intonația îi era calmă și greu de definit, dar undeva, în adâncul ei, lui Carl i se păru că distinge ceva asemănător disperării.

Norton nu fusese cu adevărat surprins când Jeff scuipase numele, dar nu pentru că nu l-ar fi șocat.

Pur și simplu surpriza nu mai reprezenta o opțiune: glandele responsabile cu trezirea ei erau deja suprasolicitate, fuseseră așa încă din seara trecută, când Marsalis îi pusese înregistrarea convorbirii lui Jeff și-i povestise despre Ren. Și cu siguranță nu ar fi contat mai mult decât trădarea propriului frate.

Dar cumva conta.

Încă își amintea schimbarea atunci când Ortiz fusese numit la Jefferson Park, când politicianul suplu și dinamic din Rim se transformase din consultant politic într-un adevărat conducător politic al Americilor. Își amintea senzația de dezgolire pe măsură ce straturile birocrației

erau eficientizate sau pur și simplu reduse la personalul de bază. Își amintea cum niște conducători mărunți precum Nicholson și Zikomo fugeau la adăpost. Noile angajări și promovări, Andrea Roth, Lena Oyeyemi, Samson Chang. El însuși. Valul schimbărilor și aerul proaspăt pe care părea să-l aducă, ca și cum cineva ar fi deschis brusc toate ferestrele dinspre East River.

Altădată, într-un alt timp, l-ar fi făcut în față mincinos pe cel care i-ar fi adus o astfel de veste, ar fi refuzat să creadă.

Dar acum se adunaseră prea multe. Vechiul peisaj fusese distrus în jurul lui. Sevgi, Jeff, urmările cazului Merrin – totul era în flăcări, prea fierbinte pentru a putea fi atins fără să fii rănit.

— A fost ideea lui Tanaka de la bun început.

Jeff, turnând totul. Își tampona din nou nasul, de data asta cu bucăți rupte de șervețel îndesate în fiecare nară, avea un alt pahar de coniac și un ton ușor nesigur.

— A venit la mine acum doi ani, doi ani și jumătate, cu schema asta tâmpită. Îl putem tapa pe Ortiz de bani serioși dacă îl amenințăm pur și simplu că facem publică afacerea cu Riposta Scorpionului.

— De ce la tine? întrebă Marsalis.

Jeff ridică din umeri.

— Eu eram tot ce avea el. În '94, când ne-am împrăștiat, nu au existat legături, n-am privit în urmă. În afară de Ortiz, numai eu mi-am păstrat identitatea, numai eu eram o persoană publică. Tanaka – pe atunci îl chema Asano, Max Asano – m-a văzut la televizor, la conferința din Bangkok în problema refugiaților din Pacific Rim. Așadar s-a strecurat peste graniță, mi-a luat urma până la casa din Marin și mi-a expus planul. Aranjase totul, conturile

secrete din Hawaii, deconectarea financiară definitivă, întreaga metodă. Aveam totul de-a gata.

— Ortiz? întrebă Norton, care încă nu se putea dumiri. Alvaro Ortiz a condus Riposta Scorpionului? De ce mama dracului s-ar fi amestecat în așa ceva?

Jeff îi aruncă o privire plictisită.

— Of, maturizează-te, Tom. Pentru că e un porc de politician, un samsar de putere cu ochii pe șansele cele mai mari. Așa a fost întotdeauna. Atunci, imediat după Secesiune, era doar un junior în căutare de oportunități. A pus mâna pe Riposta Scorpionului și a exploatat-o cât a putut de mult, adică destul de aproape de nivelul politic. Când a apărut Jacobsen și protocoalele care trebuiau încălcate au devenit prea stricte ca să riște, a închis anticipat Scorpionul și a mers mai departe, reușind să fie ales. Așa se face, Tom. Stai înaintea tuturor, știi când să te dai la o parte și ții ochii deschiși pentru următoarea ocazie.

— Următoarea ocazie fiind COLIN.

— Da, exact, frățioare.

Expresia de pe fața lui Jeff deveni întunecată și nemulțumită.

— Porcul de Ortiz face șapte ani de învestitură în birourile din Rim, apoi negociază preschimbarea lor în consultanță la Colony Initiative. Alți șase ani acolo și urcă în vârful ierarhiei, iar acum se vorbește despre ONU.

— Numai bun de muls, zise Marsalis.

— Mda, mă rog, așa s-a gândit Tanaka.

Jeff luă o înghițitură de coniac, cutremurându-se.

— Și-a imaginat că există douăzeci-treizeci de persoane din fostul Scorpion, împrăștiate prin toată America de Nord cu noile lor identități, astfel că Ortiz n-avea cum să știe din partea cui vine șantajul și nici nu putea aranja

găsirea și asasinarea tuturor. În plus, avea acces la fondurile COLIN, putea stoarce câteva milioane de ici, de colo, îi era ușor să facă plățile. Linia rezistenței minime.

— Dar Ortiz nu e așa, replică automat Norton, tresărind.

— Nu. Asta i-a scăpat lui Tanaka.

— Și ție la fel, sublinie Marsalis. De ce ar fi avut Tanaka nevoie de tine? De ce nu și-a îndreptat cererea direct către Ortiz?

O altă ridicare din umeri.

— A spus că voia un intermediar. Nu știu, poate doar avea nevoie de un prieten, de cineva cu care să lucreze. Trebuie să fie un joc dur, nu-i așa? Să ai o indentitate falsă pentru tot restul vieții. Să-ți acoperi trecutul și să nu poți sta de vorbă cu nimeni despre el.

Marsalis îl fixă pe Jeff ca pe ceva ce trebuia strivit.

— O, îmi frângi inima. Cum de i-au trebuit acestui Asano, Tanaka sau cum i-o spune, aproape zece ani ca să ajungă la șantaj?

— Nu știu, replică Jeff obosit. Personalul Scorpionului a primit bani buni ca să dispară, făcea parte din înțelegere. Dar nu toată lumea știe cum să se descurce. Poate lui Tanaka i-au trebuit paisprezece ani ca să-și facă praf partea. Sau poate a avut ghinion în urmă cu câțiva ani și a pierdut tot ce câștigase. În Republică, dacă rămâi fără bani, nu primești prea mult ajutor ca să te pui din nou pe picioare.

— Corect. Așadar acest amărât de pungaș, fost agent sub acoperire, vine la tine cu o schemă formidabilă prin care să forțeze mâna unuia dintre cei mai puternici oameni ai sistemului corporatist și politic american. Și tu pur și simplu pui botul?

Jeff își goli din nou paharul, aplecându-se deasupra lui.

— Sigur. De ce nu? Ar fi putut să meargă.

— Am auzit-o și pe asta. Cum ar fi funcționat?

Jeff se întinse după sticlă.

— Ideea lui Tanaka era să-mi trimită mie cererile de șantaj, iar eu să i le duc lui Ortiz ca și cum aș fi fost speriat. Eu îl convingeam pe Ortiz să plătească, îi explicam care era mișcarea deșteaptă și mă ofeream să acționez ca intermediar pentru ca el să rămână curat.

Norton clătină din cap.

— Dar Ortiz nu e așa. El n-ar fi... Doamne, ar fi trebuit să știi asta, Jeff. Cum de nu ți-ai dat seama?

Jeff îi aruncă o privire hăituită. Desfăcu sticla de coniac.

— De ce crezi, frățioare? Voiam blestemații ăia de bani.

— Da, dar trebuia să fi...

— Pur și simplu *n-am făcut-o*, Tom. Bine?

Trânti sticla, lichidul palid legănându-se și stropind prin gâtul destupat. Vocea lui Jeff urcă, de la tonul defensiv ajungând la furie amară:

— Oricum, ce știi tu despre viața mea? Pentru tine e în regulă, cu nenorocita ta de insignă COLIN, cu promovarea pe care ți-am aranjat-o eu, în apartamentul tău de la etajul de sus, pe Canal Street și toată viața ta fără constrângeri și fără costuri. Știi cât câștig eu aici, la Human Cost? Pentru zile de muncă de paisprezece ore, șase și uneori șapte pe săptămână, ai habar cât câștig? Am doi copii, Tom, o soție cu gusturi costisitoare și încă n-am fond de pensie. Ce știi tu despre toate astea, Tom? Tu *plutești*, tu plutești dracului prin viață. Așa că nu veni la mine să-mi spui ce trebuia și ce nu trebuia să știu. Am vrut banii și atât. Am intrat în afacere.

Norton se holbă la el, prea amorțit ca să culeagă piesele și să le facă să se îmbine. Era prea mult, o prea mare parte a lumii lui era aruncată în aer.

— Nu locuiesc pe Canal Street, Jeff, spuse prostește. N-am locuit niciodată acolo. E Lispenard. Ar fi trebuit să știi asta.

— Nu-mi spune ce-ar fi trebuit să știu, fir-ar al dracului!

— Mai bine povestește-ne ce n-a mers bine, sugeră Marsalis. Ortiz n-a vrut, așa-i?

— Nu, zise Jeff și se întinse din nou după sticlă. Ba da, la început. Și-a transferat o parte din fondurile proprii, m-a pus să fac o plată anticipată și să încerc să câștig timp. Apoi, când a sosit următoarea cerere a lui Tanaka, m-a luat deoparte și mi-a spus ce urma să facem.

Marsalis dădu din cap.

— Să-i exterminați pe toți cei care ar fi putut s-o facă.

— El... zise și făcu un gest neajutorat. Ținuse evidența tuturor. Eu nu știam asta, dar el știa exact unde se afla fiecare dintre ei. Sau oricum, de unde porniseră. Unii se mutaseră, spunea el, deci avea să dureze puțin mai mult să le ia urma. Dar indiferent cum, toți ar fi trebuit să dispară. Și eu stăteam acolo, Tom, și nu-mi venea, fir-ar al dracului, să cred ce aud. De fapt...

Glasul lui Jeff devenise aproape plângăcios:

— ...Noi nici nu cerusem prea mult.

— Nu era vorba de bani, zise Norton distant.

Marsalis se întinse și luă sticla din mâinile tremurătoare ale lui Jeff. Turnă în pahar.

— La un pas de numirea la ONU. V-ați pus cu persoana nepotrivită exact când își permitea mai puțin.

— Da.

Jeff stătea uitându-se la băutura pe care treisprezecele tocmai i-o turnase.

— Așa a spus și el: „Miza e prea mare aici, Jeff. Nu ne putem expune acum. Trebuie să fim duri." Am încercat să-l calmez, să-l conving că nu sunt chiar atât de mulți bani. Dar lui nu i-a păsat. I-am spus că va fi prins, că nimeni nu scapă dacă ucide atâția oameni, atâția tipi care au fost la operațiuni speciale. Ar fi nevoie de o echipă întreagă ca să-i scoți din circulație, iar ei ar avea la fel de multe informații despre tine ca șantajiștii inițiali.

— Sau, zise Marsalis, aduci înapoi un membru al vechii echipe, în care poți avea încredere că-și face treaba. Singura persoană care nu-și permite să se afle ceva, și care nu lasă nostalgia și camaraderia să-i stea în cale. Singura persoană programată să fie așa – un treisprezece.

Jeff doar se mulțumi să dea din cap, lăsându-l pe negru să vorbească. El era secătuit.

— Toată lumea credea că Merrin a plecat pe Marte, continuă Marsalis cu o mișcare a capului care ar fi putut fi o aprobare. Un treisprezece numit Merrin chiar *a plecat* pe Marte. Astfel că apare celălalt Merrin, Onbekend, aproape invizibil aici, pe Pământ. Și-a înscenat propria dispariție, și-a găsit un frate surogat pe *altiplano*, un rai al siguranței. Din când în când, juca rolul de *pistaco* pentru fratele lui, când băieții răi din partea locului trebuiau speriați, dar restul timpului îi aparținea. Până când deodată îi bate la ușă fostul lui șef, spunându-i că totul e pe cale să se ducă dracului. Un dobitoc nerecunoscător din fosta echipă amenință să dea totul în vileag, iar singura cale să se asigure că așa ceva n-o să se întâmple este să-i curețe pe toți membrii vechii echipe rămași încă în viață. Oare Onbekend vrea slujba? zise Marsalis desfăcându-și mâinile. Probabil că nu,

dar nu are de ales. Dacă Ortiz nu plătește, șantajiștii se supără și se răspândește vorba despre Riposta Scorpionului. Și nu se știe cât de departe ar putea ajunge firul ăsta. Tot ce a reușit să obțină Onbekend pentru sine pe teritoriul lui Manco Bambaren este pus sub amenințare. Există șanse să ajungă într-un lagăr pentru că, dacă e găsit, îl așteaptă fie asta, fie glonțul. Te rog să contribui la explicații, Jeff, dacă am înțeles ceva greșit.

— Nu, ai dreptate.

Jeff sorbi din băutură, ținând paharul în față cu ambele mâini și privind în gol.

— Când Ortiz s-a dus cu asta la Onbekend, și-a dat imediat seama ce trebuia să se întâmple.

Marsalis rânji. Nu era o imagine plăcută.

— Curățenie totală, nu? La fel ca în Wyoming.

— Era singura cale, spuse Jeff.

— OK, dar Onbekend nu e prost. Știe că nu poate reuși să asasineze vreo treizeci de foști soldați fără să lase vreo urmă, măcar în câteva locuri ale crimei. Și, odată ce acea urmă ajunge în sistem, el e la fel de nenorocit ca și când i-ar fi lăsat pe șantajiștii lui Ortiz să dea în continuare informații. Pentru că singurul treisprezece care are acea amprentă genetică se află pe Marte. Astfel că, dacă apare aproape de victimele din Rim sau din Republică, o să se dezlănțuie iadul. Cu asta îl înfruntă pe Ortiz, aici e punctul sensibil.

— Iar Ortiz e la COLIN, zise Norton gânditor.

— Corect. Așa că înscenează alibiul perfect pentru Onbekend. Nu numai că îl aduc pe Merrin înapoi de pe Marte ca să fie răspunzător pentru probele genetice recoltate, dar îi pun în cârcă omului prăbușit toate crimele. Îl țin izolat în timp ce Onbekend își face treaba, apoi îl lasă

să moară într-un fel plauzibil, ca să fie găsit de RimSec. Cu puţină dibăcie, ar putea chiar aranja ca RimSec să-l prindă şi să-l omoare ei înşişi. Toată lumea primeşte medalii, nimeni nu e prea atent la urmări, pentru că totul e al naibii de curat. La urma urmelor, nu te poţi pune cu probele genetice – iată-vă monstrul, mort în ţărână.

Norton îşi privi fratele, fără să poată denumi sentimentul pe care îl încerca. Spera să fie milă.

— Jeff, nu-i de mirare că Ortiz a plătit la început, îi spuse. Avea nevoie de timp ca să pună totul la cale. Trebuia să-l aducă pe Merrin înapoi înainte ca Onbekend să se apuce de treabă.

— Iar Onbekend a traversat graniţa texană şi a început cu Tanaka, zise Marsalis clătinând din cap. S-ar fi putut opri aici, dacă ar fi ştiut. Dar el nu ştie, nu are şansa să scoată nimic de la Tanaka, poate nici nu şi-ar fi putut permite să aibă încredere în el, chiar dacă ar fi spus ceva, aşadar e loial. Ucide în Republică, pentru că acolo e mai uşor – secţii de poliţie slab finanţate, tehnologie informatică de calitate slabă, cea mai mare rată a omuciderilor de pe planetă şi o masivă pătură socială inferioară în care să se ascundă. Se îndreaptă spre Rim numai după ce a terminat treaba uşoară, mişcându-se mai încet acum, pentru că aici se luptă cu RimSec. Şi totuşi, ajunge la Jasper Whitlock şi Toni Montes, probabil mai rămăseseră doar câţiva, şi apoi...

Se întoarseră amândoi spre Jeff Norton.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Marsalis amabil. Ţi-ai pierdut curajul, jucând de la ambele capete? Te-ai gândit că poate Ortiz se prinsese, aflase că şi tu făceai parte din poveste? Ai început să te gândeşti că probabil ultimul glonţ al lui Onbekend avea să fie pentru tine?

— Nu!

— Nu mă minți, fir-ar al dracului!

— Ce s-a întâmplat la New York? întrebă Norton, fixând chipul fratelui său. Cineva a comandat împușcarea lui Ortiz. Categoric nu a fost Tanaka, el era deja sub pământ. Rămâi tu, Jeff.

Jeff își feri privirea.

— Erau oamenii lui Tanaka, șopti. O asigurare. Dacă ceva mergea prost îmi dăduse numărul ăla din Houston, în caz că nu reușea să regleze afacerea înainte să fugă. Sau în caz că el... nu scăpa. Contractul era deja plătit, eu doar trebuia să sun și să-l pun în mișcare.

Marsalis izbucni într-un hohot scurt.

— Ai așteptat destul de mult, nu-i așa? Sau echipei de genii i-au trebuit patru luni ca să ajungă din Texas în Uniune?

Norton pocni din degete.

— Whitlock.

Văzu cum fratele său tresărise auzind numele. „O, Doamne, Jeff". Transpuse ideea în cuvinte pentru a fi nevoit să audă ca să creadă.

— Onbekend a traversat granița în Statele Rim și l-a ucis pe Whitlock, pe 2 octombrie. Probabil ai aflat la știri, ai recunoscut fața lui Whitlock.

— Da, chiar aici, în Bay Area, zise Marsalis și fluieră prelung și gros, cu o îngrijorare batjocoritoare. Cam prea aproape ca să te simți confortabil, nu-i așa, Jeff?

— Așa că ai dat telefon, spuse Norton sec.

— Bine, da, am dat telefon!

Marsalis mormăi.

— Și totul frânează brusc. Onbekend se oprește, cel puțin până află dacă Ortiz o să rămână în viață sau o să moară.

— Imediat după Whitlock, m-ai căutat pe mine, își dădu seama Norton deodată. Mi-ai sugerat să-l scot pe Marsalis din Jesusland și să-l angajez. Asta ce-a fost, puțină presiune suplimentară care să-l facă pe Onbekend să se țină de treabă?

Amuzamentul înflori pe fața omului negru.

— *Tu* m-ai scos din South Florida State, Jeff? Îți sunt dator *ție* pentru asta? întrebă și chicoti. Omule, cred că glumești.

— Mă săturasem să aștept, spuse Jeff repezit, gâtuit de o furie subită, lipsită de forță. Trecuse o săptămână de când apelasem echipa din Houston și nimic. Eu nu știam nimic despre ei, cât de buni sunt...

— Nu erau foarte buni, zise Marsalis sumbru.

— Mda, mă rog, eu m-am gândit că poate au fost prinși la graniță încercând să intre în Uniune. Sau poate au luat banii și s-au dat la fund. N-aveam de unde dracului să știu, Tom. Eram speriat. Știam că tu n-o să amesteci UNGLA, am încercat să te conving eu, m-am gândit că poate asta o să-l sperie pe Ortiz. Dar n-a mers, spuse Jeff aruncând o privire spre Marsalis. M-am gândit că poate el o să-l sperie pe Ortiz.

Norton îl văzu pe omul negru înaintând spre birou și luând prespapierul pe care Jeff îl cumpărase într-o excursie în Anglia, când se căsătorise cu Megan. Îl cântări în mână.

— Ar mai fi câteva lucruri pe care aș vrea să le știu, Jeff, rosti absent. După aia am terminat.

— Da? întrebă Jeff, apoi bău și se strâmbă când lichidul coborî pe gât. Care anume?

— Ren. Ea n-a știut nimic despre Onbekend. Care e locul ei în toate astea?

— Nu, ea e independentă, am mai folosit-o și în trecut. Am atras-o fiindcă aveam nevoie de cineva care să cunoască sistemele din Rim. Ortiz voia să păstreze treaba cu Merrin separată de restul.

— Și Daskeen Azul. Sunt oamenii voștri?

Ridică din umeri.

— Asociați. Știi cum merg lucrurile, Human Cost le-a făcut câteva favoruri în trecut, ne erau datori.

— Cine i-a trimis să găsească cadavrul ăla în plase? Tu?

Jeff scutură din cap.

— Onbekend. A auzit în sud că tu și polițiștii COLIN își băgau nasul. Mi-a spus să forțez deznodământul.

Marsalis se întoarse la canapea, cu prespapierul în mână. Era încruntat.

— Împotriva ordinelor lui Ortiz?

— Ortiz era în spital, gesticulă Jeff obosit. Nimeni nu știa încotro s-o ia. L-ai întâlnit vreodată pe Onbekend?

— Pentru scurt timp.

— Da, mă rog, când îți spune el să faci ceva, nu-l contrazici.

Marsalis nu renunță la încruntare.

— Și soldații?

— Care soldați?

— Cineva a trimis un pluton de execuție în uniforme după mine și Ertekin. Ne-au prins între Cuzco și Arequipa.

— Nu știu nimic despre asta. Poate cineva de acolo a intrat în panică.

— Bambaren, zise încet treisprezecele, lăsându-se pe vine la nivelul ochilor lui Jeff. Crezi că Manco Bambaren știa de existența lui Merrin? Celălalt Merrin?

— Pe Manco Bambaren nu pot nici măcar să-l deosebesc de-o gaură în pământ.

Jeff îi întoarse lui Marsalis o privire încărcată de amărăciune. Părea deja beat de-a binelea.

— Cum dracu' să știu ce știa sau nu știa?

— Păcat, zise încet omul negru. Spune-mi, Jeff, tu l-ai pus pe Onbekend pe urmele mele când m-am întors de pe *Bulgakov's Cat*?

— Nu! N-am fost eu, jur. Onbekend te voia scos din peisaj, probabil o fi vorbit cu Ortiz, dar oricum era furios din alte motive. Eu i-am spus că e mai bine să lase lucrurile să se liniștească de la sine, dar nu a ascultat. Tu nu înțelegi cum e el. Odată ce s-a hotărât, nu mai ascultă de nimic și de nimeni care i-ar putea sta în cale.

— Corect. Și presupun că nu știi unde l-aș putea găsi acum, nu-i așa?

Jeff dădu pe gât restul băuturii. Ridică din umeri.

— Presupui corect. Ultima dată am auzit că se întorcea înapoi spre *altiplano*, cu umărul plin de găuri de la un pistol Marstech.

— L-ați tratat aici?

— Da, la o clinică ambulatorie a Human Cost. În Carmel.

Marsalis se ridică încet în picioare. Norton observă cum degetele treisprezecelui se încordează pe prespapier, îl văzu ridicând brațul. Făcu un pas țeapăn într-o parte, blocându-l pe Marsalis corp la corp. Ochii lui se fixară într-ai negrului.

— Nu, zise, foarte încet. Te rog.

Marsalis rămase încordat. Răspunsul care veni era, de asemenea, abia murmurat.

— Dă-te la o parte, Norton.

— Nu el a omorât-o pe Sevgi.

Norton se uită în spate la Jeff, care era prăbuşit într-un colţ al canapelei, fixând apatic paharul gol. Abia dacă părea conştient de prezenţa celorlalţi doi bărbaţi.

— Uite ce e, dacă vrei să te duci după Onbekend, eu sunt de partea ta. Şi în privinţa lui Ortiz, dacă asta vrei. Dar el e fratele meu, Marsalis.

— Îl ia dracu' oricum, Norton. Pentru asta o să facă cel puţin treizeci de ani, într-o închisoare a RimSec. I-aş face o favoare.

Treisprezecele părea să-şi piardă încet o parte din încordare. Norton ridică mâna, cu palma în afară. Un gest mic însemnând „destul".

— Marsalis, *te rog*. Te implor. La dracu', e fratele meu.

Marsalis mai rămase câteva clipe încremenit. Era ca şi cum ar fi stat în faţa unui zid.

— Ortiz şi Onbekend, zise de parcă ar fi verificat o listă.

Norton aprobă cu o mişcare a capului.

— Oricând ai nevoie de mine.

Momentul trecu. Marsalis se relaxă; Norton văzu cum încordarea îl părăsea ca o apă neagră scurgându-se dintr-o conductă. Ridică din umeri şi aruncă prespapierul în poala lui Jeff. Jeff tresări şocat şi scăpă paharul gol, agitându-şi ambele mâini în încercarea de a prinde ornamentul sferic înainte să se rostogolească pe podea.

— Fir-ar al dracului, de ce-ai făcut asta? bâigui.

— N-o să ştii niciodată, îi spuse Marsalis.

Apoi, întorcându-se spre uşă, vorbi peste umăr:

— Ţine-l aici, Norton. Nu te atinge de telefoane şi nici nu le folosi aici pe ale tale. Va trebui să păstrăm întreaga lor reţea exact cum e acum. O s-o sun pe Rovayo de pe

stradă și o să aduc aici o echipă RimSec CSI. Asta o s-o bucure – ar trebui să fie suficient pentru a deschide din nou cazul *Cat*.

— Corect.

Se opri în ușă, privind în spate.

— Și nu uita. Avem o înțelegere.

Norton îi ascultă pașii îndepărtându-se pe coridor. Apoi se întoarse cu fața la fratele lui. Jeff ridică ochii, lipsit de interes.

— Ce mai e?

Îl străbătu un impuls subit de furie, urcându-i de la tălpile pantofilor până în spatele ochilor. Îl reținu cum putu mai bine.

— Știi, zise aproape inexpresiv. I-am spus lui Megan despre tine și Nuying.

Jeff căscă gura la el, confuz și cu ochii încețoșați de coniac.

— Poate că asta simplifică lucrurile. Presupun că ai putea spune că ea m-a silit. Sau poate nici asta, poate amândoi am vrut ca lucrurile să se afle și ne-am ajutat unul pe celălalt. Ca să fiu cinstit, cred că ea avea deja o idee destul de clară că se petrecea ceva.

Stângaci, fratele lui încercă să se ridice în picioare.

— Trădător nenorocit, rosti răgușit.

— Rămâi la locul tău, Jeff.

Dintr-odată furia răbufni din el, nemaiputând fi reținută.

— Pentru că dacă te miști, *te omor cu mâna mea*.

Și iată, sosise. Clipa care se cocea în el de peste doi ani. Fratele lui clipea ca o căprioară în lumina farurilor.

Inspiră adânc. Chiar avea de gând s-o facă.

— Vrei să știi ce-a făcut Megan când a aflat? întrebă inspirând din nou. S-a culcat cu mine, Jeff. Ne-am dus la un motel de lângă Novato și ea mi-a tras-o la greu. Toată după-amiaza și toată noaptea. Cea mai bună partidă de sex din viața mea.

Jeff se ridică brusc de pe canapea, urlând, agitându-și pumnii. Norton pară, se răsuci și îl izbi pe fratele lui în față, dintr-o parte. Era pentru prima dată, după un an și mai bine, când își folosea pregătirea fizică. Într-un fel, se simțea ciudat, dar și neașteptat de bine. Lovitura puternică îl puse pe Jeff jos, răsturnat cu o jumătate a corpului pe canapea și cu cealaltă pe podea. Norton îl apucă de guler și ridică din nou pumnul.

Și se opri.

„Nu. Tu nu ești Carl Marsalis."

Pumnul se desfăcu încet și căzu. Dădu drumul gulerului. Simți o nevoie copleșitoare să se scuture, ca un câine ud. Dar se îndepărtă, sprijinindu-se de marginea biroului.

— O să fie greu pentru ea, spuse încă răsuflând neregulat. Pentru Megan și pentru copii. Dar nu-ți face griji. Când o să te trimită la Quentin Two pentru ceea ce ai făcut, o să mă asigur eu că e bine. O să am grijă de ea.

Un urlet jos, hârâit, se înălță din gâtul fratelui său când se ridică pe canapea, ca și cum ar fi înghițit sticlă pisată. Norton simți un calm bizar de plăcut așezându-i-se pe umeri.

Respirația i se liniști.

— Ne simțim bine împreună, Jeff. Când e lângă mine, râde. O să ne descurcăm noi.

— Du-te dracului! zise fratele lui, scuipând vorbele ca pe sânge.

Cineva bătu timid la ușă. Norton ridică privirea, surprins.

— Da?

Ușa se deschise și asiatica durdulie băgă capul prin deschizătură.

— Domnule Norton, sunteți...?

Se opri, cu ochii mari.

— E în regulă, zise Norton în grabă. Sunt fratele lui Jeff. În ultima vreme, Jeff a fost foarte stresat. Sunt convins că ai observat. Și, hm, a ajuns destul de rău.

— Eu, ăă...

— Are nevoie să fie singur un timp, doar cu familia, înțelegi. Am dat niște telefoane. Dacă ai putea...

— Da, desigur, ăă...

Se uită spre Jeff, care acum stătea pe podea, sprijinit cu spatele de canapea. Avea bucăți de șervețele însângerate în nas, fața îi era mânjită de lacrimi și de furie, și-o sticlă stătea desfăcută pe măsuță, în fața lui.

— Domnule Norton, îmi pare atât de rău, dacă pot să fac ceva...

Jeff Norton se holbă la ea.

— E-n regulă, Lisa, zise inexpresiv. Totul o să fie bine. Te rog să-i arăți fratelui meu unde păstrăm dosarele de la clinica Carmel.

— Da, desigur.

Impulsionată de un scop clar, Lisa păru să prindă puteri.

— Dar sunteți sigur că...

Jeff reuși să schițeze un zâmbet.

— Foarte sigur, Lisa.

Se întoarse să se uite la fratele lui, și în glas îi apăru deodată o notă stranie de triumf.

— Dă-i drumul, frățioare. Vrei să vezi ceva ce i-am ascuns prietenului tău treisprezece?

Lisa stătea, ezitantă, în cadrul ușii. Norton îl fixă pe Jeff.

— E vorba despre Onbekend?

— Uită-te, Tom, zise și, observând ezitarea lui Norton, chicoti. Ce crezi c-o să fac, o s-o șterg la aeroport cât ești tu plecat? Serios, du-te și uită-te. E ceva ce am păstrat doar pentru tine. O să-ți placă la nebunie.

— E, ăăă... zise Lisa gesticulând către coridor. Pe aici.

— Jeff, dacă mai știai ceva despre Onbekend trebuia să...

— Du-te și uită-te dracului odată!

Ieși, lăsând ușa întredeschisă, și o urmă pe Lisa pe coridor. În ușă se opri și se întoarse, uitându-se sever la fratele său și ridicându-și un deget spre el:

— Stai acolo!

Jeff pufni, își dădu ochii peste cap și se întinse după sticla de Martell.

Pe coridorul cotit, urma înaintarea impasibilă a Lisei, având în spatele ochilor lucrurile pe care încă mai încerca să le asimileze. Se întrebă vag dacă Marsalis nu ieșise în stradă și ca să-și limpezească mintea, nu numai ca să sune la RimSec în siguranță.

Ajunseseră aproape de ușa cu inscripția „Clinica Stradală Carmel" când în spatele lor răsună o singură împușcătură, atât de seacă și lipsită de dramatism, încât la început o luă drept ușa trântită de la biroul lui Jeff, cea pe care nu se ostenise s-o închidă.

Capitolul 51

Alvaro Ortiz se afla într-un apartament monitorizat pentru convalescenți, la etajele superioare, nanotehnologice,

construite de curând, ale Centrului Medical Weill Cornell. Avea marcaje subdermale care ar fi dat alarma în sistemul spitalului dacă semnele lui vitale ar fi fluctuat în orice fel – le explică recepționera cu un zâmbet entuziast – și butoane de alarmă în baie, lângă pat și pe scaunul rulant. O întreagă echipă de intervenție și o unitate medicală specială de urgență erau ținute mereu în rezervă, anume pentru pacienții de la acele niveluri. Norton îi mulțumi și urcară. Un detașament al securității COLIN stătea de pază la ușa apartamentului, doi bărbați cu fețe dure și o femeie care îi întâmpină la lift cu o încordare profesională care se risipi când îl recunoscu pe Norton. Carl îi lăsă să-l pipăie în căutare de arme, fără să fie sigur dacă statutul lui de treisprezece sau doar procedura îi obliga s-o facă. Cu cât erau mai relaxați, cu atât mai bine.

Norton îi spuse comandantului echipei să nu se mai ostenească să-i conducă înăuntru – se descurcau. Domnul Ortiz știa că vin.

Ușile apartamentului bâzâiră lin, închizându-se în urma lor. Ortiz stătea în living într-un scaun rulant, lângă fereastra care acoperea tot peretele. Purta o pijama lejeră din mătase gri și ținea în mâini o carte de care părea să fi uitat, pierdut în contemplarea peisajului hățișurilor cubiste ale orașului, până în parc. Părea slab și vulnerabil în scaun, cu chipul bronzat și descărnat, de un cenușiu ponosit, cu părul grizonat albit din loc în loc. Nu părea să fi auzit ușa deschizându-se și nu se întoarse când ei își făcură apariția de pe hol. Carl se întrebă dacă nu cumva știa deja pentru ce veniseră.

— Ortiz, rosti Norton sever, făcând un pas în față.

Ortiz umblă la comenzile de pe brațul scaunului și-l întoarse pe loc în liniște pentru a ajunge cu fața la ei. Zâmbi, puțin forțat.

— Tom Norton, zise el ca și cum ar fi fost o problemă filozofică tulburătoare. Îmi pare foarte rău pentru fratele tău, Tom. Intenționam să te sun. Și Carl Marsalis, desigur. Nu am avut ocazia să-ți mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața.

— Nu-mi mulțumi încă.

— Ah, zise și ceva se schimbă în expresia chipului răvășit. Îmi imaginez că nu e o vizită de curtoazie.

— Jeff a vorbit.

Norton tremura, scuturat de puterea a ceea ce purtase în sine peste continent.

— Riposta Scorpionului. Wyoming. Toată afacerea. Așa că nu-mi spune mie că-ți pare rău, căcat cu ochi ce ești. Tu ai făcut asta, toate astea. Tu ești motivul pentru care Jeff e mort.

— Eu?

Ortiz nu părea să-l contrazică. Ținea mâinile în poală, cu palmele lipite una de alta, poate pentru a-și controla teama.

— Deci ți-ai adus cu tine îngerul răzbunător. Bine, așa e potrivit, presupun, dar trebuie să te avertizez că scaunul ăsta are...

— Știm, zise Carl trist. Iar eu nu sunt aici pentru Norton. Am venit pentru Sevgi Ertekin.

— Ertekin?

O încruntare traversă chipul lui Ortiz, apoi se lumină:

— A da, ofițerul la care ai stat în Harlem după ce te-am eliberat. Da, a murit și ea, nu-i așa? Acum câteva zile. Mă tem că nu am fost foarte la curent cu...

— Nu a murit.

Carl își reținu furia printr-un reflex distant, bine antrenat. Vocea lui era liniștită și rece, ca mușcătura slabă a iernii din aerul New Yorkului.

— Sevgi Ertekin a fost ucisă. De către îngerul *tău* răzbunător, Ortiz. De către Onbekend. Merrin. Oricum i-ai spune. A murit salvându-mi viața.

— Îmi... îmi pare rău să aud asta.

— Nu e suficient.

— Pentru tine? Nu, nu-mi imaginez că ar fi. Îmi imaginez că era...

Ortiz se întrerupse, încruntându-se.

— ...că aveai o relație cu această Ertekin.

Carl nu spuse nimic. Vorbele nu l-ar fi dus nicăieri.

— Da, așa trebuie să fi fost. Vouă vă pasă, în final, de așa de puține lucruri, *aveți nevoie* de așa de puține din lumea materială și de la ceilalți oameni. Dar când alegeți ceva sau pe cineva care să vă aparțină, când considerați că acel ceva sau cineva e al vostru...

— Atunci da, aprobă Carl. Nimic altceva nu mai contează.

Întâlni privirea directorului COLIN și observă felul în care alunecase într-o parte.

— Mă tem, zise Ortiz nesigur, că evenimentele au scăpat de sub control în... în absența mea de pe punte, cum ar veni. Implicarea ta, Onbekend, alți factori externi. Dacă nu aș fi fost înlăturat pe neașteptate de la conducerea operațiunilor, poate că lucrurile nu s-ar fi complicat atât. Regret sincer asta, trebuie să mă credeți.

— Tot ai fi ucis peste douăzeci de bărbați și femei, ripostă Norton cu violență. Numai ca să-ți salvezi blestemata de poziție politică.

Ortiz scutură din cap.

— Nu, Tom, asta nu e...

— *Nu-mi rosti numele ca și cum am fi prieteni, porcule!*

Carl puse mâna pe brațul lui Norton.

— Calmează-te, Tom. Nu vrem ca paza să ne spargă ușa.

Delegatul COLIN se smuci de lângă el, privindu-l ca și cum ar fi fost contagios. În fața lor, Ortiz continua să vorbească.

— ...n-a fost pentru mine, personal. Trebuie să înțelegeți asta. Sunt un om bogat și am acces la o bogăție încă și mai mare prin alte canale, dacă am nevoie. Mi-aș fi putut permite să-l plătesc pe fratele tău și pe complicii lui...

Norton se holbă la el.

— Știai? Știai că era implicat?

— Bănuiam.

Ortiz tuși puțin, aplecându-se în scaun. Își drese vocea.

— Povestea lui părea neconvingătoare, m-am gândit că e posibil să fie implicat, dar... pe vremuri am fost asociați apropiați, Tom. Chiar prieteni. Ar trebui să știi că te-am promovat la cererea lui, la fel cum îl promovasem și pe el la Riposta Scorpionului, în urmă cu douăzeci de ani.

Norton vorbi printre dinți:

— Acum ar trebui să-ți fiu recunoscător?

— Nu, bineînțeles că nu. Nu asta am spus. Ascultă-mă, te rog. Îl suspectam pe Jeff, însă nu eram sigur. Dar știam că dacă îl asmut pe Onbekend asupra celorlalți, oricine ar fi fost, Jeff se va retrage. Dacă era implicat, știam că n-avea să-mi mai facă necazuri. Chiar și pe vremuri, la Riposta Scorpionului, el era manager logistic, un simplu funcționar. Nu era agent operativ, ucigaș. Jeff n-ar fi avut niciodată tăria pentru astfel de lucruri.

Norton rânji feroce spre el.

— Asta-i tot ce știi. Fratele meu i-a trimis pe patinatorii ăia să te omoare. Fratele meu m-a pus să-l scot pe Marsalis din South Florida State și să-l angajez, ca să pună presiune pe tine și pe Onbekend. Se juca cu tine așa cum și tu te jucai cu el.

— Așa să fie?

O tentativă de surâs flutură pe fața directorului COLIN pentru o clipă.

— Atunci e ironic că el mi-a furnizat atât asasinii, cât și metodele de a-i opri. La fel de ironic, tu, Marsalis, mi-ai salvat viața și apoi ai demolat totul în jurul meu. Însă asta a fost întotdeauna sabia cu două tăișuri pe care cei ca tine ne-au oferit-o, chiar de la început. Variantele treisprezece, avatarurile violenței pure, salvatorii și judecătorii noștri.

Carl urmărea imaginile alcătuindu-se ritmat prin intermediul vocii lui Ortiz și se gândi deodată la discursurile afectate ale lui Manco Bambaren despre *pistacos* și istoria omenirii. Se întrebă într-o doară ce gene ar putea avea în comun cei doi.

— Unde e Onbekend? întrebă direct.

— Mă tem că nu știu.

Probabil că Marsalis făcuse un gest brusc de înaintare, căci vocea lui Ortiz se încordă puțin din cauza neliniștii:

— Zău nu știu. Crede-mă, dacă aș ști...

— Jeff Norton a spus că s-ar întoarce în *altiplano*. Înapoi la Bambaren. Acolo l-ai contactat la început, când ai pus totul la cale, corect?

— Da, dar prin organizația lui Bambaren. Până la urmă, nu puteam decât să las mesaje. El a venit la mine într-o noapte, aici, la New York, trecând ca o fantomă de paza din jurul casei mele.

Ortiz privi în gol prin fereastră și se cutremură puțin.

— Ca un spirit pe care l-aș fi chemat. Ar fi trebuit să știu de pe atunci, toate lecțiile din miturile și legendele noastre strigau la noi, mereu și mereu. Niciodată să nu invoci ceva ce nu poți controla.

— Trebuie să fi avut contact direct cu el și după aia, zise Carl pragmatic. Ai pus la cale asasinarea mea în San Francisco, după arestările de pe *Bulgakov's Cat*.

Ortiz încercă din nou un zâmbet, dar acesta se stinse și pieri.

— Crede-mă, Marsalis, m-am străduit să împiedic asta mai mult decât ți-ai putea închipui. Nu sunt nerecunoscător, iar tu mi-ai salvat viața. Însă odată ce s-a hotărât, Onbekend devine o forță a naturii. Amenințaseși deja obiectul afecțiunii lui, în Arequipa; nimic altceva, în afara morții tale, nu-l mai putea satisface. Am încercat să te scot din zonă, m-am folosit de încercarea UNGLA de a te rechema, dar se pare că, în felul tău, nici tu nu ești mai puțin încăpățânat decât oricare dintre cei ca tine. Nu te-ai clintit. Iar Onbekend se apropia de tine prea repede pentru ca eu să mai pot face ceva.

Scântei de uimire scăpărară înăuntrul lui.

— *Tu* l-ai pus pe di Palma să mă cheme?

— Da, oftă Ortiz. Și nu numai atunci. Încă de la început, Gianfranco di Palma avea instrucțiuni să te scoată din scenă cât mai rapid posibil. Pur și simplu nu ne-am așteptat să fii atât de tenace într-o luptă care nu era a ta.

Carl își aminti de clinica UNGLA din Istanbul, de Mehmet Tuzcu și de încercarea sa diplomatică de a-l scoate de acolo, de propriul său refuz și de motivele neconvingătoare pe care le aruncase, ca pe un praf în propriii

ochi. Întotdeauna fusese vorba de Sevgi Ertekin – știa, chiar și atunci.

— Greta Jurgens e a lui Onbekend? întrebă distrat.

— Așa s-ar părea. Un cuplu bizar, nu-i așa? Dar cel puțin ei au în comun faptul că amândoi sunt obiectele urii viscerale pentru care restul omenirii pare să aibă constant nevoie de ținte.

Norton avea altă problemă; îl privea fix pe Ortiz.

— Deja faci schimb de favoruri cu UNGLA? Așa departe ți-ai întins antenele?

— Tom, am o nominalizare sigură pentru postul de secretar general. Nu va fi nicio dispută, s-a hotărât la toate nivelurile care contează. Voi fi instalat în funcție până la anul pe vremea asta, dacă mă lăsați în viață.

Palmele lipite se ridicară, aproape ca într-o rugăciune.

— Nu înțelegeți, niciunul dintre voi, că asta am încercat eu să apăr? Credeți că a fost vorba despre persoana mea? Nu a fost, vă rog să mă credeți. Mi-am petrecut ultimii șase ani din viață încercând să aduc Colony Initiative în relații mai bune cu ONU. Să ajungem la un acord privind legislația marțiană și guvernarea comună. Să țin în frâu lăcomia corporațiilor și s-o transform după modelul social european. Să dărâmăm barierele dintre noi și chinezi, în loc să construim ziduri și garduri. Am făcut toate astea în speranța că nu va trebui să luăm cu noi nebuniile de state-națiuni insulare pe prima lume nouă în care am ajuns și să construim din nou, de la zero, aceleași structuri pline de ură.

Chipul lui Ortiz era roșu și însuflețit, pasiunea de care era stăpânit dând pentru scurt timp iluzia sănătății. Carl îl urmări pe directorul COLIN ca pe ceva aflat dincolo de geamul unui insectar. „Aceștia sunt oamenii. Uitați-vă

cum patriarhul mascul își justifică actele în fața tovarășilor săi și a lui însuși."

— Încă un an, imploră Ortiz. De atât am nevoie, apoi pot continua munca de partea cealaltă a baricadei. Pot să restructurez posturile idioate din Adunarea Generală, să forțez reforme, să fac promisiuni, totul bazat pe munca pe care am făcut-o deja în cadrul COLIN. Toate astea erau amenințate de șantajul ăla meschin din trecut – nu era vorba de niște bani pe care i-aș fi putut filtra printr-un cont al COLIN, la un cost mai mic decât al unui singur elevator de nanorack. Pentru asta am făcut-o. Am făcut-o pentru viitor – e o speranță pentru viitor. Nu merită sacrificiul? Au fost câteva vieți sleite, contrafăcute – femei și bărbați obosiți, depășiți, violenți, ascunzându-și propriul trecut –, puse în balanță cu speranța unui viitor mai bun pentru noi toți.

Carl se gândi pentru scurtă vreme la Toni Montes, și-o imagină folosindu-și, în lupta cu Onbekend, vestigiile decăzute ale aptitudinilor ei de combatant, apoi cedând și murind ca să-l țină pe treisprezece departe de soțul și copiii ei. Se întrebă dacă ea se gândise la ruinele fumegânde din Wyoming când stătea așteptând glonțul, sau numai la copiii pe care n-avea să-i mai vadă vreodată intrând pe ușă.

Se întrebă ce-o să aibă în minte când îi va veni și lui rândul.

Elena Aguirre, șoptind în spatele lui.

Liniștea, acoperindu-l...

— Mănânci căcat, Ortiz.

Asprimea vocii lui Norton îl smulse din visare.

— N-ai avut nicio problemă să te folosești de oamenii ăștia violenți atunci când conduceai Riposta Scorpionului.

— Nu, ai dreptate, Tom. Dar erau alte timpuri.

Tonul lui Ortiz era ridicat, dar rezonabil. Își susținea punctul de vedere cu bună-credință.

— Nu trebuie să uiți asta. Pe atunci, bărbații și femeile alea și-ar fi dat de bunăvoie viața pentru cauzele despre care vorbesc, pentru că și ei credeau într-un viitor mai bun.

Norton se năpusti înainte, cu fața încordată de furie. Apucă brațele scaunului lui Ortiz, împingându-l cu o jumătate de metru mai în spate înainte ca frânele automate să-l oprească. Carl văzu mici picături de salivă lovindu-l pe Ortiz în obraz când delegatul COLIN urlă la șeful lui.

— Un viitor mai bun? Și cum anume o să fie viitorul tău cel nou și luminos, ticălosule? Operațiuni sub acoperire în țările altora? Practici corporatiste corupte? Un lagăr de concentrare pe baze genetice în Wyoming?

Carl îl trase înapoi.

— Revino-ți, Tom. Nu pentru asta suntem aici.

Dar puterea dispăruse deja de pe chipul lui Ortiz, ca flacăra unei lumânări suflate de furia lui Norton. Dintr-odată, în scaunul rulant nu mai rămăsese decât un bătrân bolnav, clătinând supus din cap.

— Eram... tânăr. Prost. N-am nicio scuză. Dar tot timpul am crezut că ceea ce făceam era bine. Trebuie să înțelegeți cum era. În vest pierdeam avansul, îngroziți de cercetările genetice care trebuiau făcute, ținuți în loc de panica morală și de ignoranță. China făcea munca pe care ar fi trebuit s-o desfășoare institutele tehnologice și universitățile *noastre*. Încă o mai face.

Ortiz își mută privirea la Carl, însufleținu-se iarăși.

— Există un viitor pe Marte, domnule Marsalis, dar nu un viitor uman, așa cum îl înțeleg Jacobsen și UNGLA. Ai fost acolo, știi cum e. Vom avea *nevoie* de variante, va trebui să *devenim* diverse variante dacă vrem ca planul să

rămână în picioare. Chinezii înțeleg asta, nu și-au oprit programele. Eu nu căutam decât să egalizez presiunea, astfel încât atunci când explozia – *revelația* – avea să vină, în cele din urmă, societatea noastră să nu se scindeze din cauza diferențelor.

Carl dădu din cap.

— Mda. Hai să ne întoarcem la Onbekend.

— Nu mă crezi?

— Ce contează ce cred eu? Asta nu schimbă ceea ce ai făcut. Cum a aflat Onbekend că e fratele vitreg al lui Manco Bambaren?

Ortiz oftă.

— Chiar nu-mi amintesc detalii de genul ăsta. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Da, e posibil să se fi folosit de timpul și resursele Ripostei Scorpionului ca să dea de urma mamei sale sursă, apoi a descoperit cine era și a văzut oportunitatea. Probabil că munca pe care o făceam în Wyoming i-a stârnit interesul. Prin intermediul Scorpionului a aflat că are un frate geamăn, asta știu, așa că probabil a găsit-o pe Isabela Gayoso în același fel. Și mai știu că, atunci când nu era la noi, Proiectul Lawman l-a trimis sub acoperire în Bolivia, cel puțin o dată, așa că se poate ca atunci să i se fi ivit oportunitatea. Tot ce pot să vă spun este că, atunci când a venit timpul ca Scorpionul să fie dizolvat, el deja își stabilise locul sub soare. Știa că fratele său geamăn acceptase relocarea pe Marte și că Riposta Scorpionului urma să fie ștearsă din fluxul de date de către n-djinni. Bambaren i-a făcut un loc în organizația lui. Era o dispariție perfectă.

„Mda, până când apare Stéphane Névant, încercând să-i vândă lui Bambaren un *pistaco* la care avea deja acces prin legăturile de sânge, atrăgând asupra lor o atenție fără

de care s-ar fi descurcat foarte bine. Bietul Stéphane, exact la țintă. Ai intuit mai bine decât ți-ai fi imaginat vreodată. Nu-i de mirare că Bambaren te-a dat în vileag atât de repede. N-ai fi făcut decât să conduci echipa UNGLA drept la ușa fratelui său.

Și nu-i de mirare nici că Bambaren s-a speriat când am apărut noi, punând din nou lucrurile în mișcare. Am crezut că l-am jignit pomenind despre execuții *exemplare în piața vreunui sat*. Trebuie să fi ajuns la ceva ce Onbekend făcuse pentru el, prea aproape de adevăr ca să nu-l deranjeze.

A crezut că mă joc cu el. A crezut că am venit după fratele lui."

Se gândi la Sevgi Ertekin, sprijinită de aripa jeepului COLIN, cu mâinile în buzunare și geaca desfăcută. Etalarea neglijentă a tocului pistolului Marstech, avertismentul telegrafic către Bambaren, cu mesajul să nu o facă de oaie.

„Sevgi, ar fi trebuit să fii aici ca să auzi toate astea. Am fost atât de aproape."

„Dar mi-ai fi spus să nu mă umflu în pene, nu e atrăgător."

Se concentră asupra omului din scaunul rulant.

— Isabela Gayoso trăiește?

— Nu, a murit acum câțiva ani. Onbekend a pomenit de asta în treacăt, atunci când ne-am întâlnit la New York. Se pare că ea a crescut într-o sărăcie lucie și, desigur, astfel de lucruri tind să aibă repercusiuni mai târziu în viață. Din câte am auzit, Bambaren însuși a fost norocos să supraviețuiască până la vârsta adultă. Niciunul dintre frații lui nu a reușit.

— Bambaren știe că are un al doilea frate vitreg?

— Nu. Nu l-am implicat și pe el. Onbekend era deja destul de cunoscut în *familia* ca să obțină relațiile de care

aveam nevoie în Bradbury și Wells, și după aceea să fie convingător. I-a luat ceva timp, dar a convins ramurile marțiene că există un conflict în formare între clanurile din Lima și cele din *altiplano*, spuse Ortiz și umerii lui căzuți îi tresăriră sub mătasea gri a pijamalei. Din câte am înțeles, nu e departe de adevăr.

— Și nici Merrin nu a știut cine l-a angajat?

— În primul rând, Merrin habar n-avea că are un frate geamăn. Cum am spus, Onbekend a descoperit ce se petrecuse numai cu ajutorul spionilor Ripostei Scorpionului. Merrin nu a avut niciodată acces la informații. Și l-ai văzut pe Onbekend; și-a schimbat fizionomia când a trecut în clandestinitate, în '94. Nu mai există vreo asemănare.

Carl se gândi la ecoul pe care i-l declanșaseră trăsăturile lui în noaptea când Sevgi fusese împușcată.

— Ba da, există o asemănare. Dacă o cauți.

— Bun, din câte am înțeles, angajarea propriu-zisă s-a făcut prin intermediul *familiei* marțiene. Mă îndoiesc că Merrin și Onbekend s-au văzut vreodată pe ecran. *Familias* știau numai că e vorba de o problemă personală, că oamenii de la capătul ăsta al liniei l-au ales anume pe acest bărbat, Merrin, și că dacă nu-l pot recruta pe el nu va mai avea loc afacerea.

— Și Merrin? vru Norton să știe. Lui ce i s-a spus?

Din nou o ridicare slabă din umeri.

— Că are prieteni pe Pământ care îl vor înapoi, care îi vor furniza o nouă identitate și resursele să dispară fără probleme. I-am servit un pachet foarte atractiv.

Delegatul COLIN clătină amorțit din cap.

— Deci Onbekend pur și simplu și-a vândut fratele? Geamănul?

— L-a sacrificat, da. Ce dacă? zise Ortiz gesticulând. Nu se cunoscuseră niciodată, nu se întâlniseră. Ce legătură putea să existe între ei?

— Nu asta e ideea!

Dar acum Norton se uita spre Carl.

— Era fratele lui, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ba asta e ideea, Tom, îi spuse Carl liniștit. Variantele treisprezece nu au loialități abstracte. Nu face parte din natura noastră.

— Dar... Bambaren, spuse Norton întinzând mâinile. Asta e o legătură de sânge abstractă.

Ortiz scoase un sunet ca un chicotit sec.

— Da, pe asta Onbekend a exploatat-o în beneficiul lui.

— Bambaren a fost folosit, zise Carl privind în jos spre Ortiz. La fel ca toți ceilalți. La fel ca Riposta Scorpionului, la fel ca Human Cost. La fel ca Onbekend și Merrin. I-ai făcut pe toți să danseze.

— Domnule Marsalis, te rog să înțelegi...

„Destul."

Carl îl apucă pe Ortiz de subsuori și îl săltă din scaun dintr-o singură mișcare violentă. Bărbatul părea să nu cântărească mai nimic, dar poate era de vină meshul, sau furia. Ortiz se opuse și se zbătu, dar slab. Carl îl reținu o clipă în ceea ce părea o îmbrățișare, făcu un pas înapoi în afara razei de acțiune a scaunului cu sistem de alarmă, apoi îl întinse cu grijă pe directorul COLIN pe podeaua de lemn lustruit.

— Stai, nu poți să...

Dar vocea lui Ortiz era la fel de slabă ca și zbaterea. Carl îngenunche lângă el și-i apăsă pieptul cu o mână ca să-l țină nemișcat. Se aplecă peste el, cu o expresie impasibilă.

— Te cunosc, Ortiz, zise. I-am văzut pe cei ca tine ținând discursuri de la toate amvoanele și podiumurile, pe două planete, și nu vă schimbați, dracului, niciodată. Mințiți rumegătoarele și vă mințiți și pe voi înșivă pentru ca ei să vă creadă, iar când încep să moară oameni pretindeți că regretați și oferiți justificări. Dar, până la urmă, faceți toate astea pentru că voi credeți că e dreptul vostru și *nu vă pasă*. Dacă într-adevăr l-ai suspectat pe Jeff Norton, dacă știai ce fel de om era, l-ai fi putut stoarce ca să scoți numele de la el, ai fi tratat cu persoana respectivă...

— A fost Tanaka, zise Norton, stând deasupra lui Ortiz. Numai Tanaka.

Carl dădu din cap.

— Ai fi putut opri toate astea imediat ce au început. Dar ceea ce au putut face Tanaka și Jeff Norton ar fi putut face oricine altcineva, mai devreme sau mai târziu. E valabil pentru oricine știa despre Wyoming, pentru oricare dintre cei rămași, și se putea întâmpla oricând. Indiferent în ce poziție ai fi ajuns, Riposta Scorpionului avea să atârne deasupra capului tău până la moarte. Nu ai fi fost niciodată în siguranță. Așa că ai sesizat ocazia de a scăpa de ceea ce te încurca și ai profitat, cu orice preț.

Carl simți o urmă de adevăr străbătându-l – înțelesese.

— Știi, Ortiz, tu ai fi fost un treisprezece destul de bun. Nu ți-a lipsit decât forța, puterea, iar pentru asta, mă rog, presupun că poți găsi întotdeauna o gloată de rumegătoare care s-o suplinească.

— Bine.

Ortiz încetă să se mai zbată. Forța îi reveni în glas. Vorbi limpede și pe un ton insistent:

— Ascultă-mă, te rog. Dacă mă omori acum, am sisteme de alarmă atașate pe corp. Sunt sub piele, în interiorul

meu, n-o să le găsești niciodată. În câteva minute o să sosească echipa de intervenție.

— O pot face într-un timp mult mai scurt, îi spuse Carl.

Ortiz clacă. Fața păru să i se boțească, ochii i se închiseră, clipind, umezi de lacrimi.

— Dar vreau să trăiesc, șopti. Vreau să merg mai departe, am atâtea de făcut.

Un impuls de furie rece, rece. Simți cum fața i se mișcă în ritmul aceastuia.

— Și Sevgi Ertekin avea.

— Te rog, crede-mă, Marsalis, chiar regret...

Carl se aplecă, apropiindu-se și mai mult.

— Nu vreau regretele tale.

Ortiz înghiți în sec, adunându-și de undeva autocontrolul.

— Atunci, am o rugăminte, șopti. Te rog, măcar dă-mi voie să sun și să vorbesc cu familia mea mai întâi. Să-mi iau rămas-bun.

— Nu.

Carl îl săltă pe directorul COLIN în șezut, îi înconjură gâtul cu un braț, punându-și mâna liberă pe capul lui.

— Nu sunt aici ca să-ți ușurez trecerea, Ortiz. Am venit să iau ceea ce datorezi.

— *Te rog...*

Carl smuci și răsuci. Gâtul lui Ortiz pocni ca un lemn putred.

Sirenele țiuiră peste tot în apartament – tânguirea societății de rumegătoare la necaz. *Un om de valoare a căzut.* Aliați-vă, adunați-vă, formați gloata.

Fiara și-a făcut apariția.

Capitolul 52

Echipa de intervenție sosi rapid – la mai puțin de două minute de când se activaseră senzorii de sub pielea lui Ortiz și se declanșaseră sirenele. Cu mult înaintea lor cei din detașamentul de Securitate COLIN auziseră alarmele și năvăliseră pe ușă, din principiu. Îl găsiră pe Ortiz în scaunul său rulant, răsturnat pe o parte, cu Norton și Marsalis stând în picioare și holbându-se la el.

— Domnule? zise liderul echipei se uitându-se la Norton.

— Blocați întregul etaj, îi spuse Norton absent. Cheamă și întăriri. Nu vreau să ajungă aici nimeni, nici măcar cei din NYPD, fără știrea mea.

— Dar... dar...

— Fă-o! spuse și se întoarse spre Carl. Iar tu ai face bine să dispari.

Carl dădu din cap, îi mai aruncă o privire lui Ortiz, apoi păși în afara cercului format de cei din detașamentul de securitate, care se strângea inconștient în jurul cadavrului. Fără să se uite înapoi, ieși din cameră, apoi din apartament, ajungând pe coridor, unde întâlni echipa de intervenție care, cu graba de a salva o viață, venea dotată cu echipament de resuscitare, tărgi și halate albe – unitatea medicală specială pentru cazuri de urgență și toate celelalte.

Se dădu la o parte și-i lăsă să treacă.

Odată ieșit din spital, parcurse rapid două străzi spre vest și patru spre sud, pierzându-se în forfota luminată de soare a orașului. Își dezbrăcă geaca S(t)igma, scoase pachetul cu telefonul din ea, apoi o împături cu căptușeala în afară și o aruncă în primul coș de gunoi pe care îl văzu. Frigul îl mușca prin cămașă, dar avea credite aprobate de COLIN în buzunare și avea timp.

Se opri la un colț de stradă, își verifică ceasul și calculă timpul necesar ca să ajungă la terminalul JFK. Spera ca Norton să facă față.

Scoase un nou telefon din pachet, îl porni și așteptă să prindă semnalul Uniunii. Cu cealaltă mână căută în buzunarul de la pantaloni și extrase fotografia și lista numerelor mâzgălite de care îi făcuse rost Matthew noaptea trecută.

— OK, Sev, murmură pentru sine. Hai s-o facem.

Femeia pătrunse ezitant în semiîntunericul barului, dar și cu o oarecare încredere. La urma urmei, se aflau pe terenul ei, Lower Manhattan, la numai câteva străzi nord de Wall Street și de sediul NYPD Datacrime. Nu trebuise să meargă prea departe.

Făcu doi pași mici în interior ca să lase ușa să se trântească în urma ei și își aruncă privirea prin încăpere. Carl ridică mâna când ochii ei parcurseră șirul de separeuri de pe peretele opus tejghelei barului. Ea nu făcu niciun gest de răspuns, dar se îndreptă spre el. Singurul bețivan, naufragiat pe un scaun înalt, la capătul barului, cu cel de-al nu știu câtelea martini și fără prieteni, o măsură pe fată din cap până-n picioare când trecu pe lângă el. Carl presupuse că merita. Picioare lungi și corp bine modelat sub îmbrăcămintea lejeră, pus în valoare prin mersul și ținuta ei. Singurul bec de modă veche atârnat în mijlocul

tavanului îi polei părul când trecu pe sub el, luminând și frumusețea majoretei. Nu se schimbase prea mult față de fotografie.

— Amy Westhoff?

Se ridică de pe scaun când femeia ajunse în dreptul separeului, întinzându-i mâna. Ea o luă și îl privi cercetător.

— Da. Agent... di Palma, nu-i așa?

— Exact.

Își flutură legitimația UNGLA, ținând-o cu grijă astfel încât ea să vadă poza, dar nu și numele. Simulă o încruntare nedumerită ca să-i distragă atenția când ascundea legitimația.

— Dar văd că ați venit singură?

Ea făcu un gest nepăsător, așezându-se de cealaltă parte a mesei. Minciuna ieși cu viteză:

— Mda, mă rog, partenerul meu e băgat până-n gât în... ăăă... alte probleme. N-a putut veni. Așadar, ați spus că e vorba de prinderea lui Ethan Conrad, în urmă patru ani. Nu văd ce legătură ar putea avea asta cu mine sau cu Datacrime.

— Păi, a fost doar un indiciu disparat. Dar după aia... pot să vă ofer ceva de băut?

— Nu, mulțumesc. Trebuie să mă întorc la serviciu. Ne putem grăbi?

— Cu siguranță.

Carl bău din sticla de Red Stripe aflată în fața lui.

— De fapt, competența mea în problema asta este, trebuie s-o spun, destul de redusă. Evident, aici nu ne aflăm pe teritoriul ONU.

— Totuși nu suntem departe.

— Nu, cam așa e.

Carl puse sticla jos și își lăsă mâinile în poală.

— Bun, presupun că vă este cunoscut cazul. Înțeleg că ați avut o relație cu Ethan Conrad, înainte de a se ști ce era.

Ea se încordă.

— Corect, așa a fost. *Cu mult* înainte ca cineva să știe ce era.

— A, da. Tocmai am primit informația asta de la un ofițer NYPD, fost ofițer de fapt, Sevgi Ertekin. Ați auzit de ea?

Chelnerița trecu pe lângă ei cu sprâncenele ridicate, fără să-și scoată încă notepadul din buzunarul șorțului. Era devreme. În afară de bețivul singuratic, localul le aparținea.

— Să vă aduc ceva...

— E în regulă, spuse Amy Westhoff scurt.

Chelnerița ridică din umeri și se retrase. Carl îi aruncă o privire de scuze. Westhoff așteptă până când femeia se întoarse la bar înainte de a vorbi din nou.

— Am cunoscut-o pe Ertekin, vag, da. Ce spune?

— Ei bine, ea spune că tu ai informat UNGLA despre statutul de treisprezece al lui Conrad pentru că erai geloasă că te-a părăsit, și că apoi ai încercat să suni și să-l avertizezi în ultima clipă. Dar a fost prea târziu, evident. Acum...

— Târfa nenorocită!

Dar chiar și în lumina scăzută putea vedea că fața lui Amy Westhoff devenise cadaverică.

— Deci presupun că negi asta.

Westhoff ridică un deget tremurător.

— Du-te înapoi la târfa aia dusă cu pluta și spune-i din partea mea...

— Mă tem că e imposibil. Sevgi Ertekin a murit. Dar mi-a lăsat un mesaj pentru tine, ceva ce a vrut ea să facă, dar nu a reușit.

Ochii blondei se îngustară.

— Ce mesaj?

Apoi tresări, icni și se retrase spre fundul separeului, privind în jos la cracul pantalonului. Își apăsă coapsa cu ambele mâini.

— Ce naiba-i asta?

— O săgeată cu curara modificată genetic, spuse Carl rece. O să-ți paralizeze mușchii și n-o să mai poți respira sau striga după ajutor.

Westhoff se holbă la el. Încercă să se ridice de la masă, însă scoase un mormăit înfundat și căzu la loc pe scaun, continuând să se holbeze.

— E o variantă mult îmbogățită a curarei naturale, continuă el. I-ai putea spune treisprezecele otrăvurilor. Cred că o să reziști cam șapte-opt minute. Bucură-te de ele.

Împinse sticla de Red Stripe peste masă ca să fie în fața ei. Gura lui Westhoff se contorsionă și ea alunecă moale, cu spatele la perete. Carl se ridică să plece. Se aplecă peste ea.

— Sevgi Ertekin te-a vrut moartă, îi spuse calm. Acum ești.

Apoi ieși din separeu și se îndreptă spre ușă. În drum spre ieșire se uită către bar, unde chelnerița stătea pe un scaun înalt, făcându-și de lucru cu telefonul. Când aceasta își ridică privirea spre el, Carl i-o susținu, dându-și ochii peste cap expresiv, în ideea de „părăsit, rănit și stors de puteri". Fata făcu o mutră compătimitoare, îi zâmbi și reveni la telefonul ei. El ajunse în dreptul ușii, o împinse și ieși afară, în răcoarea după-amiezii.

Aruncă pistolul cu săgeți într-un canal de pe Wall Street, puțin trist să-l vadă că dispărea, știind cât se ostenise Matthew să-i găsească un dealer cu reputație proastă și ce preț storsese de la el respectivul dealer când înțelesese că acel client se grăbea.

Însă îi fusese de folos.

„Sper că asta ai vrut, Sevgi".

Îl sună pe Norton din taxiul care-l ducea spre JFK.

— Poți vorbi?

— Da, m-am întors la Jefferson Park. Unde ești?

— Queensboro Bridge. În drum spre aeroport.

— Ești încă *aici*, în *oraș*? izbucni vocea lui Norton din telefon. De-a ce dracului te joci, Marsalis?

— Am avut câteva lucruri de făcut. Mai e sigur zborul?

Norton expiră prelung.

— Da, așa ar trebui. NYPD îmi bate la ușă și Weill Cornell urlă despre procese, dar deocamdată mandatul COLIN rezistă. Am știut întotdeauna că trebuie să fie un motiv pentru care am acceptat asta.

— Vechea putere a corporațiilor, nu? zise Carl, apoi redeveni serios. Crezi totuși că o să încerce să te pună la zid?

— Ei bine, deocamdată sunt pe terenul meu, așa că mă simt bine. Și, oricum, eu eram la baie, ține minte. Habar n-am avut ce se petrece până nu m-ai strigat tu și nu l-am văzut pe Ortiz mort în scaun.

— Sună cam subțire.

— Chiar e subțire. Dar vorbim despre cea mai puternică organizație neguvernamentală de pe planetă, și deocamdată ei mă susțin. Nu-ți mai face griji în privința mea, Marsalis. Dacă vrei să faci un lucru util, scoate-ți imediat fundul de sub jurisdicția Uniunii.

— Am plecat.

Închise și privi pe fereastra taxiului. Nervuri de lumină clipeau prin dantelăria de oțel a structurii podului în timp ce-l parcurgeau, luminându-i intermitent fața și transformând spațiul din taxi într-o alternanță de lumină prăfoasă și întuneric. În spatele lor, dincolo de East River, Manhattanul își proiecta silueta geometrică peste un cer rece, de un albastru perfect. Soarele ardea, curgând ca un gălbenuș peste turnurile negre nano-construite de curând. Depărtarea se așternea ca o ceață peste scena care se micșora.

Aceeași dorință obscură pe care o simțise privind Marin Headlands în urmă cu două seri reveni și îl înjunghie din nou în inimă. Nu-și putea da seama ce însemna, putea doar să-i dea un nume.

Sevgi.

CODA

PISTACO

Capitolul 53

Cărarea alb-prăfoasă și bătătorită de pași care ducea spre Colca nu era, în unele locuri, decât o jalnică îmbunătățire față de lăstărișul și tufișurile pe care le străbătea. Inițial se întindea și se curba pe marginea unui canion, ca un cablu recent desfășurat, cu buclele cele mai încăpățânate încă nedesfăcute. Ieșea din sat într-o linie relativ dreaptă, urmând mai mult sau mai puțin canionul, din loc în loc atingându-i marginea destul de aproape pentru a oferi o vedere amețitoare în adâncuri, apoi se îndepărta din nou, parcă speriată de prăpastie.

La câțiva kilometri distanță de oraș, cărarea ocolea un teren de fotbal pustiit, având la fiecare capăt câte o poartă de fier ruginit, cu vopsea cojită. Se mai răsucea de câteva ori, apoi dădea peste o deschidere în formă de bazin tăiată în peretele canionului, urmându-i curbura în sus și în jos ca traiectoria unei bile de ruletă în drumul său spre numărul norocos. După aceea se desprindea dintr-odată de marginea canionului, revărsându-se pe coasta văii într-o suită de cotituri bruște, ca niște concesii făcute în ciudă unghiului abrupt al coborârii, și în cele din urmă ajungea, prin praf și pietriș alunecos, la străvechiul pod suspendat de lemn de peste curentul de-un verde-pal al râului.

Podul nu era cu mult mai prietenos decât cărarea care ducea la el. Materialele folosite la construcția lui păreau să nu fi fost reînnoite de zeci de ani și, în locurile unde

planșeul se crăpase și se spărsese, localnicii puseseră pietre, astfel încât să nu se poată vedea apa de dedesubt și să nu se sperie catârii – ei fiind singurul mijloc viabil pentru transporturi grele dinspre localitățile aflate pe marginea canionului.

Neglijarea infrastructurii era o trăsătură generală a regiunii – distanța semnificativă față de cele mai apropiate tabere de pregătire însemna că nu era posibil ca fondurile corporatiste direcționate într-acolo să fie rentabile, turismul rămânând singura sursă de venit. Iar turiștilor le plăcea neglijența pitorească – însă aici procesul fusese lăsat să ia ceva mai multă amploare ca în alte părți. Aici nu era încurajată prezența altor vizitatori în afara localnicilor cunoscuți, iar agențiile de turism fuseseră convinse să-și desfășoare itinerariile în alte secțiuni ale canionului. Aici, sosirile și plecările de pe cărare erau urmărite de bărbați purtând arme ale căror muchii metalice negre aveau o lucire nouă, high-tech, sub soarele aspru din *altiplano*. Se zvonea că aici locuia o vrăjitoare care, neavând capacitatea umană de a supraviețui trează pe toată durata sezonului uscat, trebuia să cadă într-un somn vrăjit la sfârșitul fiecărui an și putea fi trezită numai atunci când veneau ploile, iar atunci doar la chemarea și prin grija iubitului ei *pistaco*.

— Doar nu te gândești serios să te duci acolo *acum*.

Norton scutura din cap, dar în tonul lui era mai multă resemnare plictisită decât neîncredere. În ultimele câteva zile părea să-și fi pierdut capacitatea de a fi șocat.

— Mai bine acum decât mai târziu, îi spuse Carl sobru. Cu cât se așază praful mai mult, cu atât sunt mai multe șanse ca Bambaren și Onbekend să-și facă inventarul, iar pentru ei, eu sunt un semn mare și negru la rubrica datorii.

Ei nu știu despre Sevgi, dar știu ce fac eu la UNGLA și știu că am aflat despre Onbekend. Amândoi sunt oameni prudenți. Dacă trece prea mult timp, o să înceapă să se întrebe unde sunt și ce fac. Dar deocamdată își imaginează că mă ascund, la fel ca toți ceilalți.

— Da, așa ar trebui să faci.

— E din ce mai greu să te păstrezi pe poziție, nu-i așa?

— Nu, și nu asta voiam să spun. Doar că ar trebui să te gândești ce-o să faci când o să se termine toate.

Carl privi fără interes târâitul lent al traficului de noapte care trecea frontiera prin culoarele postului de control.

— De asta o să mă preocup când se termină. Între timp... mi-ai promis ceva.

— Și am venit alergând, nu-i așa?

Norton gesticulă de jur-împrejur spre spațiul utilitar pe care îl aveau doar pentru ei:

— Stau aici, nu-i așa? Nu că n-aș avea alte lucruri de făcut, sau locuri mai plăcute în care să le fac.

Avea dreptate. Divizia Imigrări a RimSec era îndeobște cunoscută drept capătul, extremitatea cea mai de rahat a întinsei jurisdicții a organizației, iar interiorul urât al postului de observație oferea o mărturie mută. Dulapuri gri din fibră de carbon presată se aliniau pe peretele din spate; mese și scaune ieftine aruncate la întâmplare se înghesuiau pe jumătate din spațiul limitat al podelei, iar restul era ocupat de o masă pentru biliard cu o tapițerie de un portocaliu strident. Pe un raft de plastic se aflau tacurile uzate, înșirate la perete ca niște suspecți, alături de câteva automate pentru vânzarea de produse, ale căror vitrine luminate palid etalau mărfuri semănând mai mult a materiale periculoase dintr-o cameră izolată decât a mâncare și băutură. Pe tavan erau panouri LCLS

decolorate, iar fereastra prelungă a postului de observație domina traficul de la trei metri înălțime. Ușa discretă din spate ducea spre celule.

Stăteau acolo încă de când se întunecase.

Carl se scula și patrula prin cameră pentru a cincisprezecea oară. Începea să i se pară că ar putea auzi locul respirând, iar asta nu-i îmbunătățea prea mult dispoziția. Pereții vopsiți în galben erau neîngrijiți, zgâriați în sute de locuri la capătul mesei de biliard – urmele unor elanuri ultrazeloase ale loviturilor iritate, scrâșnite. În alte locuri, postere ponosite încercau să spargă monotonia – tot felul de lucruri, de la fluturași informativi ai RimSec și declarații de program ale diverselor instituții, până la printuri pornografice și anunțuri despre spectacole locale și nopți de petrecere la cluburile de pe drumul spre Blythe. Niciunul nu părea prea atrăgător, cu atât mai puțin dacă le priveai a cincisprezecea oară.

Nu prea era locul în care să-și ia adio de la Norton.

— NYPD tot îți mai face necazuri? întrebă.

Norton gesticulă.

— Sigur, fac presiuni. Vor să știe unde naiba ești, asta e clar. De ce ai plecat așa. Ți-am oferit acoperire pe motiv că participi la investigațiile interne ale COLIN, protecția martorilor făcând parte din înțelegere. N-au crezut, dar până la urmă ei nu-s decât polițiști. Nu ajung să se certe cu noi pentru astfel de chestii.

— Altceva mai întreabă?

Delegatul COLIN privi în altă parte. Nu întrebase niciodată ce găsise Carl de făcut în Manhattan tot restul zilei.

— Nu, nu întreabă. De ce, e ceva de care ar trebui să știu?

Carl analiză un timp problema.

— De care ar trebui să știi? Nu. Nimic altceva.

Constatase că știrile despre moartea sergentului NYPD Amy Westhoff apăruseră în presa din Uniune, dar se îndoia că Norton avusese timpul sau energia să mai facă vreo legătură cu Sevgi Ertekin. Patru ani însemnau mult, iar el era destul de sigur că-și acoperise urmele când o sunase pe Westhoff. Vinovăția femeii îi ușurase mult sarcina.

— Ca să fiu cinstit, zise Norton obosit, mă îngrijorează mai mult cei de la Weill Cornell decât poliția. Locul ăla are finanțatori serioși, oameni cu acces la urechile sus-puse, și o echipă de medici foarte tare, căreia nu-i place să-și piardă pacienții în circumstanțe misterioase. Ca să nu mai vorbim de faptul că medicul de familie al lui Ortiz este consultant acolo.

— A trebuit să mituiești echipa de intervenție?

— Nu, nu ei sunt problema. Sunt toți juniori, vor să-și facă o carieră și știu cât de rău dă un proces de malpraxis în CV, chiar și prin asociere. I-am convins să-l declare pe Ortiz decedat și i-am alungat, spunându-le că nu mai este responsabilitatea lor. Trebuia să le fi văzut fețele – toți erau extrem de ușurați să iasă din camera aia.

Carl se opri lângă un afiș care anunța „Grașii sunt mai greu de răpit – Blythe Mars Memorial Hall, 25 noiembrie." Peste aproape trei săptămâni. Se întrebă în treacăt unde avea să fie când Grașii vor urca pe scenă. Lăsă gândul să treacă, fără să-l prea bage în seamă.

— Ai o strategie pentru problema Ortiz?

Norton se uită la resturile de cafea care se răciseră de două ore.

— Variații pe aceeași temă. O contaminare virală tardivă neașteptată, de la gloanțele biologice cu care a fost

împușcat. Sau incompatibilități ale interfeței; corpul lui a refuzat secvența nanoreparatorie care i-a fost implantată, iar el era prea slăbit ca să reziste șocului. Oricum, poți să fii foarte sigur că nimeni n-o să-și mai facă griji pentru el post-mortem. Alvaro Ortiz va avea parte de funeralii de stat, de necrologuri pentru moartea lui tragică înainte de vreme, iar numele îi va apărea pe vreo placă, pe undeva. Nimic din ce s-a petrecut n-o să iasă vreodată la iveală. Așa am cumpărat tăcerea *familiei*.

Carl îi aruncă o privire curioasă din partea opusă a încăperii. Se întâmplase ceva cu Norton de când îl văzuse ultima oară, ceva mai mult decât slăbirea capacității de a fi surprins. Era dificil de numit, dar delegatul COLIN părea să-și fi preluat noul rol de curățare a gunoaielor Inițiativei cu o plăcere amară, masochistă. Într-un fel obscur, ca un atlet hotărât, dar accidentat, părea să învețe să se bucure de puterea care îi fusese încredințată. În vârtejul vidului creat de moartea lui Ortiz și a fratelui său, Tom Norton era omul momentului și se ridicase ca un boxer la auzul gongului, ca eroul ezitant chemat în final la arme. Ca și cum, laolaltă cu atitudinea de tânăr patrician și calmul studiat, ca pentru conferințele de presă, asta ar fi fost parte integrantă din ceea ce era destinul lui.

— Și mass-media? întrebă Carl. Presa?

Norton pufni.

— Of, *presa*. Nu mă face să râd.

Carl se întoarse la masă și continuă să privească prin fereastra de observație. De-a lungul șirurilor de mașini din trafic, aburii ieșeau din gurile polițiștilor în uniforme de la Imigrări, care alergau prin noaptea rece a deșertului, aplecându-se și uitându-se în vehicule alese la întâmplare, cu lanternele lungi și cilindrice din oțel

ridicate la nivelul umărului ca niște mini-bazooka. Cozile se întindeau până la pod, unde autostrada Interstate 10 traversa fluviul Colorado dinspre Arizona sub o frenezie de lumini LCLS și spoturi mișcătoare. Lumina transforma fortificațiile ascuțite îngrămădite în jurul podului în siluete negre.

— Hai, Suerte, mormăi el. Unde dracu' ești?

Doi paznici înarmați își făceau de lucru la capătul opus al podului suspendat peste canion, ambii plictisiți și distrași, căscând înfrigurați, cu armele atârnând. Unul dintre ei, cel mai tânăr, aproape un adolescent, pe nume Lucho Acosta, stătea așezat pe un bolovan acolo unde cărarea continua, aruncând alene pietre în râu. Tovarășul său, ceva mai în vârstă, era încă în picioare, dar sprijinit neglijent de cablurile de pe o parte a podului, fumând o țigară rulată manual și aplecându-și din când în când capul pe spate ca să privească cerul de deasupra canionului. Miguel Cafferata era sătul de afacerea asta, sătul să stea îngropat acolo, la o zi distanță de mers cu mașina de luminile Arequipei și de familia lui, sătul de geaca lui mare și sufocantă de weblar, care ar fi trebuit să fie subțire, și sătul de Lucho, care nu părea să mai fie interesat și de altceva în viață decât de fotbal și pornografie. Miguel avea senzația deprimantă, atunci când își petrecea timpul cu băiatul, că se uită la o premoniție a ceea ce avea să fie fiul său peste zece ani, și impresia asta îl făcea iritabil. Când Lucho se ridică în picioare și arătă spre cărare, abia dacă se osteni să urmeze gestul cu privirea.

— Coboară niște catâri.

— Da, văd și eu.

Epuizaseră subiectele de conversație. Făcuseră amândoi același serviciu, zi de zi în ultimele două sau trei

săptămâni, în schimburi care începeau în zori și durau până după-amiază. Șeful era agitat; voia ca locul să fie perfect închis, fără schimbarea inutilă a gărzii. Cei doi urmăreau în liniște silueta solitară și catârii care își croiau drum în jos, pe curbele strânse ale cărării, în lumina soarelui de după-amiază. Era ceva ce vedeai destul de des și, oricum, acolo nu puteai fi surprins la lumina zilei, poate doar de lunetiști sau de un atac aerian.

Nici chiar când omul și animalele lui trecură de ultimele curbe strânse dinainte de pod, Miguel nu se îngrijoră. Dar o scânteie de interes se trezi pe fața lui bătută de vreme. În spate îl auzi pe Lucho sculându-se de pe piatră.

— Ăla din față nu-i catârul lui Sumariva?

Miguel își puse mâna streașină la ochi.

— Așa se pare. Dar tipul sigur nu-i Sumariva. E mult prea mare. Și uită-te cum merge.

Comentariul era pertinent. Silueta înaltă cu siguranță nu avea mersul cuiva care coboară o potecă de munte. Sălta greu, ridicând nori de praf alb la fiecare pas. Parcă șchiopăta puțin și nici nu părea să aibă habar cum se conduc catârii. Bocanci mari, moderni, și o haină lungă, care se umpluse de praf după coborârea groaie, un Stetson de piele uzat. Sub borul pălăriei se zărea o față palidă. Miguel mormăi.

— E un dobitoc de *gringo*, zise uimit.

— Crezi că...

— Nu știu. Ar trebui să ne uităm după un tip negru, nu după un gringo cu doi catâri. Poate e cineva de la Universitate. Mulți dintre ăștia vin din nord, fac experimente aici, pentru Marte. Testează echipament.

Acum, că se uita mai bine, catârii păreau încărcați cu lăzi mici, puțin adânci, care sclipeau metalic în bătaia razelor oblice ale soarelui.

— Ei bine, să nu și-l testeze aici, făcu Lucho, apucându-și pușca cu un arțag de om tânăr.

Roti încărcătorul și păși pe pod, întinzându-se. Miguel se înfioră obosit auzind sunetul.

— Lasă-l să vină el la noi, bine? N-are rost să ne grăbim să-l întâmpinăm, și oricum nu avem loc să-l percheziționăm pe partea aia. Lasă-l să traverseze pe partea noastră, după aia vedem cine e, îl întoarcem din drum și apoi îl lăsăm să plece.

Dar când personajul ajunse la pod, nu păși imediat pe scânduri. Se opri și trimise înainte unul dintre catâri. Animalul traversă cu docilitatea obișnuită, în timp ce, la capătul opus, omul cu pălărie părea mai preocupat să se scotocească prin buzunare și să umble la hamurile celuilalt animal.

— Ăsta e catârul lui Sumariva, zise Lucho când animalul tropoti grav spre ei și apoi îi depăși, luând-o pe terenul solid al malului, unde se opri și își aștepta stăpânul.

— Crezi că l-ar împrumuta cuiva?

— Pentru destui bani, da. Tu n-ai face-o?

Miguel trecu pe spaniolă, ridicând glasul:

— Hei, nu poți veni aici. E proprietate privată.

Personajul de la celălalt capăt al podului făcu cu mâna, iar răspunsul veni în quechua:

— Doar un minut, vă rog.

Apoi începu să conducă celălalt catâr pe pod. Avea pălăria lăsată în jos pe ochi.

— Bine, tu rămâi aici, îi spuse Miguel băiatului.

Limba îl uluise; nu mai întâlnise niciodată un gringo care s-o vorbească.

— Mă duc să văd care-i treaba.

— Vrei să-l leg?

Miguel aruncă o privire catârului care stătea acolo ca și cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume. Îi întoarse privirea, clipind din ochii mari, umezi. Bărbatul mormăi nerăbdător.

— Nu, nu te mai obosi. Oricum o să se audă dacă va trebui să-l împușcăm pe tip.

Dar își scoase arma din toc și se duse să se întâlnească cu noul venit, având o vagă senzație de disconfort. Încetini în timp ce parcurgea ultimii metri care îl despărțeau de străinul care înainta. Se opri cam pe la mijlocul podului, se așeză de-a curmezișul și își încărcă și el pușca.

Străinul încremeni la auzul pocnetului sec.

— Ajunge, zise Miguel în quechua. Nu m-ai auzit? Asta e o proprietate privată.

— Da, știu asta.

— Atunci ce mă-ta faci aici, *gringo*?

— Am venit s-o văd pe vrăjitoare.

Abia atunci străinul își înălță capul pentru ca Miguel să-i poată vedea bine fața. Tot atunci își dădu seama și că greșise. Albul pe care îl văzuseră pe sub borul pălăriei în timp ce cobora pe potecă era palid și nenatural, închegat și scurs pe față ca o mască de clovn prost aplicată sau ca un craniu de zahăr pentru Ziua Morților, pe jumătate topit. Ochii erau întunecați și impasibili și-l fixau de pe fața albă în descompunere cu la fel de multă umanitate ca o pereche de guri de pistol.

Pistaco.

Miguel avu timp doar pentru un singur țipăt tremurat, apoi ceva izbucni în spatele său, într-un trosnet furios de artificii. Încremeni, încercă să se smucească în același timp în ambele direcții, iar haina lungă și plină de praf a străinului se desfăcu și zări, într-o străfulgerare, o armă urâtă, scurtă și îndesată, legănată în brațele *pistaco*-ului.

O tuse profundă, un țiuit dușmănos, pătrunzător.

Urmă impactul, senzația că era împins violent în spate și-apoi, o fracțiune de secundă, imaginea cerului și a pantelor abrupte spre Colca legănându-se și rotindu-se; pe urmă totul dispăru.

Carl Marsalis o luă la goană pe lângă rămășițele primului pistolar al *familiei* și într-o secundă se apropie de al doilea, în timp ce acesta ridica pușca și trăgea o rafală inutilă. Deja intrase în panică, în ciuda oricărei pregătiri militare profesioniste pe care ar fi putut-o avea, din cauza artificiilor declanșate de la distanță în coșurile primului catâr și a morții subite a tovarășului lui. Carl alerga trăgând, prea departe pentru ca pistolul pentru rechini să aibă vreun impact serios, dar băiatul se clătina și se împleticea sub puținele gloanțe care își găsiseră ținta.

Nu era o armă ideală în asemenea circumstanțe, iar în afara apei era prea grea ca să fie comodă. Trebuise să-și încolăcească suportul lung și elastic în jurul gâtului și să-l lipească de coapsa dreaptă cu un petic de leucoplast, ca să poată ține blestemăția sub haină. Piciorul îl durea de la efortul suplimentar făcut ca să meargă cu o asemenea greutate. Dar pistolul patentat pentru rechini Cressi avea marele avantaj că era clasat drept echipament sportiv subacvatic, ceea ce însemna că îl putuse trece în bagaje prin controalele de securitate fără să fie cercetat mai îndeaproape, într-un moment când o astfel de cercetare era ultimul

lucru de care avea nevoie. Iar un pistol care arunca prin apă fragmente de aliaj, ascuțite ca niște lame, cu destulă forță ca să eviscereze un rechin din specia Marele Alb, avea o forță considerabilă chiar și în aer, deși proiectilele se răspândeau astfel încât acuratețea părea o glumă. Tânărului paznic îi curgea sânge pe față în timp ce încerca să umble la trăgaciul armei sale; era probabil amețit de sunetul exploziilor și, cu siguranță, îngrozit.

Carl ajunse aproape și apăsă din nou pe trăgaci. Băiatul fu aruncat în spate, în cablurile podului. Bucăți mari din trupul lui alunecară printre acestea, căzând în râu; restul se prăbuși, descărnat, pe planșeul dintr-odată inundat de sânge.

Gata.

Catârul care transportase artificiile intrase în panică, nu fără motiv, la fel ca toți ceilalți. O luase pe cărarea de pe malul râului; răgea și pufnea. Nu mai avea timp de pierdut. Carl se ghemui în spatele animalului, cu urechile ciulite la zgomotele altor oameni.

Întâlni un al treilea paznic înarmat, la vreo două sute de metri mai departe, pe malul râului, fugind pe cărare în direcția de unde se auzeau împușcăturile, cu o pușcă de asalt Steyr gri-mat, ținută neîndemânatic de-a curmezișul trupului în timpul alergării. Bărbatul văzu catârul și încercă să se dea la o parte din drumul lui, iar Carl țâșni din spatele animalului, cu pistolul pentru rechini, trăgând mai mult sau mai puțin orbește. Omul căzu ca sfâșiat în bucăți de niște mâini invizibile.

Carl se uită în față, pe cărare, dar nu văzu și nu auzi nimic, și se opri lângă rămășițele omului pe care tocmai îl ucisese. Se lăsă pe vine și pescui cu mâna stângă Steyrul din mizerie, aruncându-l apoi imediat, cu un mormăit de

frustrare. Individul îl ținea încă de-a curmezișul trupului când îl împușcase Carl, iar proiectilele anti-rechini îi distruseseră complet partea dinapoi a țevii.

— Fir-ar!

Se ridică și ocoli cadavrul, ținând încă prudent pistolul pentru rechini la nivelul genunchiului, în direcția cărării. Se alese în cele din urmă cu un toc pătat de sânge, conținând o armă semiautomată strălucitor de nouă.

O eliberă și o ridică în lumină – era un Glock 100, un pistol nu tocmai rău. O armă lucioasă, scumpă pentru asemenea gorile, dar Carl presupuse că până și aici renumele mărcii însemna mare lucru.

Un zâmbet încordat, înnebunit de adrenalină. Puse jos o clipă pistolul pentru rechini, ca să acționeze cealaltă armă. Părea nedeteriorată, precisă până la un punct, dar...

Încă nu avea o armă decentă, cu rază lungă de acțiune. Puștile celor de la râu nu băteau la distanță mai mare decât pistolul pentru rechini, iar el încă nu avea idee câți alți paznici de-ai lui Bambaren se mai găseau până la refugiul de iarnă al Gretei Jurgens. Cu excepția localizării, Suerte Ferrer fusese extrem de vag.

Ridică din umeri și se sculă în picioare. Îndesă Glockul la curea, își luă din nou pistolul pentru rechini și merse mai departe, trecând de omul căzut la pământ. În față, cărarea părea să se înalțe încet din valea cu pereți de stâncă. Catârul țâșnise înainte, părând să fi găsit în cele din urmă cale liberă, undeva către dreapta.

Carl își așeză cu ceva mai multă grijă pălăria de piele pe cap și îl urmă. Entuziasmul luptei pulsa prin el. Meshul prinse ritmul, îl alimentă. Rânjetul de pe față părea că nu avea să i se mai șteargă vreodată.

— Trebuie să mai înveți ceva geografie, Suerte.

Așezat pe scaunul din celulă, Suerte Ferrer se uita urât în sus, la Carl, care se plimba în jurul lui. Cei de la Imigrări îl legaseră acolo cu cătușe.

— N-am nevoie de lecții de geografie de la tine, cioară.

Insulta trecu vibrând prin el, încărcată cu amintiri din South Florida State. Era pentru prima dată când o auzea, de la povestea cu Dudeck.

Desigur, între timp mai auzise de câteva ori cuvântul „ciudat".

— Observ că te adaptezi destul de bine la cultura din Jesusland.

Carl își completă circuitul și se aplecă peste masă la nivelul lui Ferrer. Prizonierul era încă ursuz și obosit după ce trecuse granița într-un rezervor cu fund dublu care chipurile ar fi conținut ulei de rapiță modificată genetic, pentru pentru experimente. Tresări, retrăgându-se când Carl ajunse față în față cu el.

— Poate vrei să te întorci acolo, Suerte? Asta vrei?

— Quiros spunea...

Carl izbi cu palma în masă.

— Nu-l cunosc pe Quiros ăsta. Și nici nu vreau să-l cunosc, fir-ar al dracului. Crezi că ți-am oprit autotrailerul așa, din întâmplare? Mi-ai fost vândut, mie, și de către cineva situat mult mai sus în lanțul trofic decât amicul tău Quiros. Așa că, dacă îți închipui că vreun avocat slinos din Seattle o să vină să te scoată de aici, te înșeli,

Ocoli masa și se așeză din nou alături de Norton, care nu făcuse nimic altceva decât să stea cu picioarele întinse în fața lui și să privească fix și sumbru. Carl arătă cu degetul mare spre ușa celulei, pe care o lăsaseră întredeschisă, într-un fel promițător, atunci când intraseră.

— Acolo, afară, Suerte, există o autostradă care merge în ambele direcții. Merge spre vest, către Freeport sau înapoi, spre est, în Jesusland, către încarcerarea pentru trecerea ilegală a frontierei. E alegerea ta în ce direcție o apuci.

— Cine mama dracu' sunteți voi? întrebă Ferrer.

Norton schimbă o privire cu Carl. Se aplecă și își drese glasul.

— Suntem îngerii tăi păzitori, Ferrer. Mă mir că nu ne-ai recunoscut.

— Da, noi căutăm să-ți îndeplinim toate dorințele.

— Vezi tu, identitatea asta nu mai e valabilă, zise Norton, arătând către tăblia mesei, pe care erau împrăștiate documentele lui Ferrer. Carlton Garcia. RimSec are mandat de arestare pe numele ăsta din San Diego până în Vancouver și înapoi. Chiar dacă nu te-am fi pescuit aici, mai aveai cam vreo trei zile de stat în Rim înainte să calci strâmb și să ajungi fie în arest, fie sub jugul vreunui șef de bandă care să te pună să lucrezi cincisprezece ore pe zi într-un șanț, așteptându-se să-i sugi scula pentru privilegiul ăsta.

Carl își dezgoli dinții într-un rânjet.

— Ăsta era visul despre Rim la care te gândeai, Suerte?

— Îndreaptă-te spre vest, tinere, spre vest, rosti Norton pios. Dar fă-o cu ceva bani în buzunar și niște acte false credibile.

— Iar noi îți vom da și una, și alta, îi spse Carl. Plus un bilet de autobuz direct către Freeport. Tot ce trebuie să faci tu este să ne răspunzi la câteva întrebări despre vărul tău, Manco Banbaren.

— Hei!

Suerte Ferrer se lăsă pe spate în scaun, mâinile lui decupând o cruce în aerul din fața lui.

— Eu nu știu nimic despre operațiunile lui Manco, nu-mi spun despre nimic din astea. Eu oricum nici n-am locuit acolo mai mult de câțiva ani, cu întreruperi.

Carl și Norton mai schimbară o privire. Carl oftă.

— Păcat, zise.

— Mda.

Norton dădu să se ridice.

— O să le spunem băieților de la *migra* să nu te bruscheze prea rău înainte de a te arunca înapoi peste gard.

— Sperăm că ți-a făcut plăcere scurta ședere în Țara Tuturor Posibilităților.

— Stați!

Locul de hibernare al Gretei Jurgens era o cabană bine încadrată în peisaj, cu două niveluri, construită chiar în stânca versantului, la aproximativ douăzeci de metri de malul râului. Erau cel puțin cincisprezece metri de teren deschis, acoperit cu lăstăriș, din locul în care cărarea dinspre pod se ridica din valea pe care o urmase de-a lungul râului, ocolind o râpă cu stânci prăvălite și dispărând în tufișuri, la câțiva pași de ușa din față.

Ferestrele etajului superior erau acoperite cu obloane rezistente din fibră de carbon, dar jos activitatea era în plină desfășurare. Se vedea mișcare printr-o fereastră largă, niște bărbați agitându-se, intrând și ieșind pe ușa deschisă, cu arme în mâini. Carl numără cinci înainte să se retragă la adăpost, niciunul nefiind încă echipat cu geacă de weblar, precum cei trei de la râu. Unul dintre ei, mai în vârstă și care părea a fi șeful, împărțea deja ordine prin telefon. Carl se ghemui în locul unde peretele de stâncă din dreapta potecii avea o înălțime de peste un metru și îi ascultă raportul.

— ...pare a fi o întreagă echipă.

Vocea suna panicată și slabă din cauza distanței și a zgomotului constant din fundal, făcut de râu.

— Nu răspunde nimeni de la pod – nici Lucho, nici Miguel. E un catâr aici cu niște coșuri care par să fi explodat sau dracu' știe ce. Habar n-am dacă...

Pauză.

— Bun atunci, dar ai face bine să te grăbești.

Un strigăt dintr-o parte:

— Puneți-vă gecile, idioților!

„Rahat."

„Nu că nu te-ai fi așteptat la asta."

Ocoli peretele de piatră erodată, alergând încordat, cu genunchii îndoiți, având din nou pistolul pentru rechini lipit de coapsă și ținând Glockul cu ambele mâini în față, la nivelul frunții, ca pe un fel de icoană venerată.

Parcurse primii trei metri fără să fie depistat, apoi încă doi până să-și dea seama că nu e unul dintre ai lor. Nu trase până când ei nu înțeleseră asta, pentru că nu voia să irosească gloanțele. Dar când începură strigătele și apărură armele, Carl apăsă pe trăgaci și pistolul scheună în mâinile lui ca un cățel neascultător. Continuă să se deplaseze cu același pas rapid, venind drept către ei.

„Fă ca loviturile să conteze."

Tipul mai în vârstă de la telefon, dând semne de nervozitate în fața armelor propriilor oameni, scoase de undeva un pistol. A treia și a patra împușcătură a lui Carl îl doborâră, făcându-l să se împleticească până la perete și către canatul ușii din spatele lui, agățându-se de acesta în căutare de sprijin și alunecând în jos.

„Unu"

Alte strigăte, un talmeș-balmeș agitat. Cineva răspunse cu foc...

„În sfârșit, la dracu', de unde Dumnezeu îi iei pe oamenii ăștia, Manco?"

...dar nu lovi deloc aproape și meshul îl făcu să-l ignore. Nu avea timp, continuă să tragă – pocniturile seci, egale ale rafalelor Glockului, fereastra împânzită de crăpături și găuri, probabil era sticlă securizată. Un alt individ cu un Steyr, trăgând dezlănțuit din dreptul șoldului, intră în raza Glockului și fu secerat ca o jucărie trasă de o sârmă.

„Doi."

Ceilalți intraseră și ei acum în joc – o cacofonie de împușcături, o bâlbâială de automate și explozia înfundată a puștilor. Niște țărână uscată, de culoare deschisă se ridicase din pământ, în dreapta lui și în față, iar el țâșni spre stânga, pierdu puțin din precizie și i se păru că nimerise o a treia țintă când bărbatul se repezise înapoi în cabană, dar nu era sigur.

Cei doi bărbați rămași afară se îngrămădiră și ei spre ușă, ținând armele sus; ei trebuiau să asigure acoperirea. O pușcă trosni, fu prins în marginea zonei de dispersie a gloanțelor și simți câteva schije înțepându-i picioarele. Parcurse în fugă restul drumului, golind Glockul pe drum. În cele din urmă, un glonț îl lovi undeva, în partea de jos a coastelor, iar lovitura ca de baros îl făcu să se împiedice, oprindu-se brusc și aproape răsturnându-se. Pălăria îi căzu, expunându-i chipul în lumină și în fața adversarilor rămași. Văzu în ochii lor cât erau de șocați. Mârâi și ținti din nou cu Glockul, continuând să apese pe trăgaci. Unul dintre cei doi bărbați se zgudui, împleticindu-se în spate și trăgând aiurea, cu o singură mână, rănit, dar nu ucis. Glockul se bloca la ultima rundă, așa că îl aruncă. Ajuns

acum la mai puțin de cinci metri, smulse din nou pistolul pentru rechini, îl ridică și, țintind vag spre ambii bărbați, apăsă pe trăgaci.

Fereastra se sparse în centru, transformându-se dintr-odată într-o gură cu dinți ascuțiți. Cei doi fură azvârliți și izbiți cu putere de ea, împrăștiind pe sticla rămasă pete roșii și cheaguri de sânge; trupurile se prăbușiră, sfâșiate. Carl se apropie la doi metri de ușă, mai trase o rafală prin ea din principiu, apoi se opri.

„Ascultă!"

Un zgomot slab de pași dinăuntru, spre dreapta. Se aruncă înăuntru, răsucindu-se în cădere, observă o mișcare deasupra unei mese pentru micul dejun și trase în direcția respectivă. Un alt pistol se declanșă în același timp, iar el simți o a doua lovitură în coaste. Dar marginile măsuței se sparseră în așchii zburătoare și forma întunecată aflată în chicineta din spate fu aruncată în aer. Un sunet umed de carne crudă și un scâncet. Căzu la pământ, alunecând chinuit în spatele unui fotoliu cu ramă de lemn.

Și totul se opri din nou.

De data asta definitiv.

— E destul de simplu, îi spuse lui Norton după ce se termină interogatoriul.

Jucau un joc stupid de biliard pe masa de un portocaliu strident.

— Nu trebuie să-l găsesc acum pe Onbekend. O să vină el la mine.

— Asta dacă n-o să te intercepteze pe vreun aeroport pe care intenționezi să-l folosești.

— Mda, bine, după cum am spus, acum sunt cam ocupați. Și o să folosesc o identitate nouă. Fără legitimație

COLIN, fără acreditare UNGLA, fără arme, nimic care să atragă atenția.

Norton se opri, cu bărbia deasupra tacului.

— Fără arme?

— Nu, nu arme ca atare. Intenționez să arăt ca un turist.

— Și identitatea asta nouă.

Delegatul COLIN lovi cu tacul și punctă.

— Presupun că pe asta te aștepți s-o rezolv eu.

— Nu, am un prieten în Londra care poate s-o facă și să-mi trimită documentele într-o zi. De la tine am nevoie de bani cash. Carduri neutre, care să nu poată fi urmărite până la COLIN. Creditul meu e încă bun pentru așa ceva?

— Doar știi că da.

— Bine. Poți să convingi RimSec să-l țină pe Ferrer închis undeva până la sfârșitul săptămânii viitoare? Să se asigure că nu se răzgândește și-i telefonează plângând lui Bambaren?

— Presupun că da.

Norton își căută în van o poziție, încercă o dublă, lovi prea rapid și rată.

— Dar uite ce e. Tu nu știi dacă Jurgens aia o să fie acolo. Dacă încă nu doarme?

— E noiembrie, Norton, zise Carl și frecă creta de vârful tacului. Jurgens de-abia se mai ținea pe picioare acum trei săptămâni, când am vorbit cu ea. Acum sigur hibernează.

— Credeam că există medicamente care deblochează hibernarea.

— Da.

Carl își pregăti lovitura, dându-se în spate având grijă la peretele galben, zgâriat. Un pocnet ascuțit și bila țintă

dispăru într-un buzunar din colț, ca absorbită de vid. Bila atinsă cu tacul rămase înțepenită la locul ei.

— Am cunoscut un hibernoid pe Marte, urmam aceleași cursuri de *tanindo*. Era detectiv privat, ocazional și bodyguard. Un tip foarte dur, intra mereu în belele. Cred că nu s-a întâmplat să-l văd vreodată fără nicio rană. Și el mi-a spus că nicio bătaie pe care a luat-o nu l-a făcut să sufere atât de rău ca atunci când s-a dopat cu porcăria aia pentru trezire.

— Da, dar dacă ei își fac griji...

— Norton, ei n-au niciun motiv să creadă că o să vin după ei așa. Ei nu știu că Ertekin a însemnat ceva pentru mine. Iar dacă va exista vreun reziduu COLIN prin atmosferă, în momentul ăsta cel mai bun lucru pe care îl poate face Onbekend pentru prietena lui este s-o ducă undeva, departe, într-un loc sigur și comod, pentru următoarele câteva luni. Crede-mă, ea e acolo. Problema e doar să ajung la ea, să fac săpături și să-l aștept pe Onbekend, care o să vină alergând. Apoi îl ucid pe ticălos.

Lovi din nou cu putere bila, făcând-o să ricoșeze. Rată.

Se dezbrăcă de haină, scoase din toc pistolul pentru rechini și îl abandonă pe masa din chicinetă. Își controlă rănile. Geaca de impact Marstech, deghizată la controalele din aeroport drept parte a echipamentului său de scufundări, atentuase gloanțele pe care le încasase și îl lăsase cel mult cu vânătăi, eventual cu vreo coastă fisurată. Apăsă pe zonele sensibile, se strâmbă, ridică din umeri. Scăpase ușor.

„Deocamdată."

Colectă armele paznicilor morți, stivuindu-le pe masa spartă de împușcătură. Târî afară ceea ce mai rămăsese din omul pe care îl ucisese în chicinetă și îl lăsă alături

de tovarășii lui. O să curețe restul cu un mop, dacă o să aibă timp.

La etaj descoperi o cameră care se întindea până în spate, în interiorul stâncii de care era lipită casa. Ușa avea o încuietoare solidă, dar el o sparse cu unul dintre pistoalele nou achiziționate. Ușa se deschise greoi spre interior, către un spațiu curbat ca un pântec, luminat slab de panouri LCLS portocalii, plasate la nivelul genunchiului, de-a lungul pereților. Lângă ușă găsi un panou cu întrerupătoare și le manevră până când izbucni o lumină albă, puternică. Presupunere confirmată – o găsise pe Greta Jurgens.

Stătea întinsă ca o nobilă vikingă moartă, pe o platformă largă de lemn sculptat sugerând vag o corabie. Straturi groase de spumă izolatoare gri-verzuie formau o plasă care o susținea și o învelea.

Carl putea simți mirosul în timp ce se apropia de ea, izul nanotech al materialelor plastice carbonice de înaltă clasă. Folosise mult genul acela de plase pe Marte, în expedițiile din ținuturile înalte din Wells.

...Frânturi de amintiri, cum stătea afară, în strălucirea caldă a elementelor de încălzire, în timp ce se lăsa noaptea marțiană, cu toată măreția atmosferei sale rarefiate, cu aglomerări dense de stele peste tot și, din când în când, cu dârele de foc de la resturile particulelor de însămânțare care tot continuau să cadă, la zeci de ani după întâlnirea cu modificarea atmosferică. ...Sutherland – privind în sus la toate, cu un zâmbet mulțumit pe fața de abanos plină de cicatrice, ca și când totul, cerul și tot ce se afla pe el, ar fi fost pus acolo doar pentru el. Meditând, înclinând din cap la orice ar fi găsit de comentat tânărul Carl Marsalis. Analizând, apoi întorcând lucrurile astfel încât Carl să le poată privi dintr-un unghi la care nu se gândise până

atunci. „Te-ai întrebat vreodată, beţivane, dacă nu cumva asta înseamnă că..."

Jurgens abia dacă se mişcă atunci când se aprinseră luminile, dar, fiindcă se afla spre capătul ciclului ei de hibernare, era cufundată prea adânc în somn ca să mai aibă vreo reacţie serioasă. Era goală sub spumă, cu pielea întinsă şi strălucitoare de la acumulările adipoase, cu pleoapele învineţite şi lipite de la secreţiile somnului hibernoid. Carl stătu lângă ea, privind-o îndelung, ţinându-şi pistolul în mână ca pe un ciocan. Imagini din ultimele luni îi treceau rapid prin spatele ochilor ca nişte flăcări, precum ceva mistuit de flăcări.

South Florida State. Nanorackul Perez. Sevgi Ertekin alături de el, pe plajă. New Yorkul şi *futon*-ul pe care îl întinsese pentru el. Focurile de armă de-afară, din stradă, prima apăsare caldă când o strivise sub el.

Istanbul, plimbarea spre Moda. Zâmbete sclipind în întuneric, sentimentul de evadare după tot ceea ce făcuseră.

Colţurile gurii i se ridicară în semn de răspuns.

Vântul peste pietrele de la Sacsayhuamán. Sevgi sprijinită de jeep, în spatele lui, sentimentul puternic de siguranţă, de acoperire.

Drumul spre Arequipa, chipul ei în lumina slabă a bordului.

San Francisco şi *Bulgakov's Cat*, imaginea încărcăturii de la tribord, înainte să se crape de ziuă. „Nu te umfla în pene, Marsalis. Nu e atrăgător."

Sevgi moartă.

Zâmbetul i se stinse pe faţă. Privi în jos la femeia adormită.

„Greta Jurgens e a lui Onbekend?"

„Așa s-ar părea. Un cuplu bizar, nu-i așa? Dar cel puțin ei au în comun faptul că amândoi sunt obiectele urii viscerale pentru care restul omenirii pare să aibă constant nevoie de țintе."

Meshul i se mișcă puțin în măruntaie, poate ca urmare a schimbului de focuri, poate din altă cauză.

Își aminti cum i se închideau ochii lui Sevgi, la spital. Se uita fix la Greta Jurgens ca și cum ar fi fost o problemă pe care trebuia s-o rezolve.

„Trăiești numai cu ceea ce ai făcut, iar în viitor încearcă să faci numai lucruri cu care să poți trăi fericit. Ăsta-i întregul joc, bețivane, asta-i tot ce există."

Se întinse spre stânga. Împinse puțin mai multă spumă peste trupul hibernoidei, adunând-o acolo unde un umăr palid era expus.

Apoi se întoarse repede la ușă și stinse LCLS-urile albe, strălucitoare, pentru că se întâmplase ceva cu vederea lui, ceva ca un fel de orbire. Mai rămase o clipă în lumina caldă, portocalie, uitându-se agitat în jur de parcă lângă el ar fi fost cineva, apoi se strecură tăcut afară și închise ușa în urma lui.

Se deplasă de-a lungul coridorului, încercând mai multe uși, până când găsi o încăpere întunecoasă, fără ferestre, cu mirosul puternic de dezinfectant parfumat al unei băi de femeie. Intră și atinse panoul cu întrerupătoare; o lumină albă explodă în spațiul placat în culori pastel. Propria lui față se holba la el dintr-o oglindă mare, rotundă, aflată pe perete – fondul de ten alb, cu dungi scurse de transpirație și murdărie, negrul ivindu-se de dedesubt, ochii astfel încercuiți semănând cu apa întunecată de pe fundul unor fântâni psihedelice.

„La dracu', nu-i de mirare că tipii de la pod s-au îngrozit."

Presupunea că-i era dator lui Carmen Ren pentru inspirație.

Oriunde ar fi ea acum.

Se întrebă în treacăt dacă Ren reușise, dacă rămăsese cu un pas înaintea rumegătoarelor și a Agenției, așa cum o făcuse până atunci. Se întrebă dacă pruncul din pântecele ei va reuși să vină pe lume în siguranță și ce se va întâmpla atunci. Ce va avea Ren de făcut pentru a-l proteja după aceea.

Își aminti cum se uita, calmă, cum îl făcuse să dea înapoi doar cu o privire, își aminti atitudinea ei, impresia de supraviețuitor pe care o degaja atunci când îl înfruntase, lângă turn. Îi picase o mână bună. Se gândi că ea ar putea avea mai multe șanse decât majoritatea semenilor ei masculi.

În general, era bucuros că nu va fi el cel trimis s-o doboare.

Într-un sertar de lângă chiuvetă găsi niște pastile pe care le recunoscu – codeină asociată cu o doză mică de cafeină. Erau bune pentru coastele lui. Lăsă apa să curgă din robinetul acționat cu infraroșii în bazinul larg și puțin adânc, din marmură, aflat în fața oglinzii, se săpuni și începu să-și spele porcăria albă de pe față. Dură ceva.

După ce dădu la o parte grosul, își băgă capul sub robinet și lăsă apa să-i curgă pe creștet și pe ceafă. Luă unul dintre prosoapele pastelate ale Gretei Jurgens de pe raftul de lângă chiuvetă și se șterse energic cu el, apoi se uită din nou în oglindă și de data asta nu se mai sperie la fel de mult.

„Acum hai să vedem dacă îl poți speria pe Onbekend."

Zdrobi codeina în dinți, înghiți în sec de câteva ori, linse resturile lipite de dinți și se clăti cu o gură de apă de

la robinet. Se mai uită o dată în oglindă, ca și cum reflexia ar fi putut să-i dea vreun sfat util, apoi ridică din umeri și stinse lumina.

Se duse la parter să aștepte.

— Nu trebuie să faci asta, îi spuse Norton.,

Carl trecu pe lângă el, ocolind masa în căutarea unghiurilor potrivite.

— Ba trebuie.

— Asta n-o s-o aducă înapoi.

Se pregăti pentru o lovitură lungă, cu un unghi strâns, către buzunarul lateral al mesei.

— Cred că ne-am certat deja pe tema asta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă cert cu tine, Marsalis. Încerc să te fac să devii rezonabil, și probabil să te împiedic să-ți pierzi viața acolo. Uite, sâmbătă e înmormântarea lui Sevgi. Pot să te trec granița în Uniune și să-ți iau poliția din cârcă cât timp e necesar. De ce nu vii?

— Pentru că, din câte îmi pot da seama, nici asta n-o s-o aducă înapoi.

Norton oftă.

— Nu asta ar fi vrut ea, Marsalis.

— Norton, tu n-ai nici cea mai vagă idee despre ceea ce ar fi vrut Sevgi.

Execută lovitura, dar atinse bila prea ușor și o urmări cum se izbește de margine, îndepărtându-se de buzunar.

— Și nici eu.

— Atunci de ce te duci acolo?

— Pentru că cineva mi-a spus odată că dacă vrei să trăiești cu ceea ce ai făcut trebuie să faci numai lucrurile cu care ai fi fericit să trăiești. Iar eu nu pot trăi cu Sevgi moartă și Onbekend umblând liber.

Carl se sprijini cu brațele depărtate pe marginea mesei și arătă cu capul spre bilele împrăștiate pe catifea.

— E rândul tău, zise. Vezi ce poți să scoți din asta.

Capitolul 54

Calmantele își făcură rapid efectul, lăsându-l cu o ușoară greață și cu o vagă senzație de bine de care s-ar fi putut lipsi. Patrulă prin spațiul de la parter al cabanei, măsurând unghiurile de tragere și gândindu-se fără chef la posibilitățile de apărare. Se jucă cu armele îngrămădite pe bar, dar nici acolo nu găsi nimic care să-l atragă. Ceva îl împiedica.

Găsi un loc unde putea să stea și să se uite în lungul canionului și la harababura munților printre care se întindea. Lumina soarelui cădea peste creste, făcând aerul luminos și cumva ireal. Ca și cum asta ar fi așteptat tot timpul, Sevgi Ertekin pătrunse în gândurile lui.

Era același sentiment, senzația acută resimțită atunci când o atinsese, în timp ce privea luminile stingându-se pe dealurile din Marin County, și din nou atunci când părăsise canioanele Manhattanului, trecând peste Queensboro Bridge. Așteptă ca sentimentul să se scurgă prin el, ceea ce-i aduse un fior de înțelegere, gândul conștient prinzând din urmă nedefinitul, așa cum el îl prinsese din urmă pe Gray. Poate era codeina, declanșând pe undeva o conexiune sinaptică, deschizând drumul revelației. Sevgi *nu mai era*, creierul lui era programat să proceseze corect măcar asta. Dar nu și ideea că era *moartă*. Pentru genele moștenite de la strămoșii săi din Africa Centrală, așa ceva nu era de conceput. Oamenii nu încetează să existe, ei nu

dispar pur și simplu. „Când oamenii se duc înseamnă că sunt în altă parte, corect?" insista o parte adânc îngropată a conștiinței sale. „Sevgi nu mai e aici. Bine. Așadar *unde* s-a dus, hai să aflăm asta, pentru că atunci ne putem duce *acolo* și s-o *găsim*, să fim *împreună*, și în cele din urmă *să scăpăm dracului de durerea asta.*"

Bun.

Dealurile pierzându-se în întuneric, dincolo de golf – crezi că ar putea fi pe acolo? Sau poate printre clădirile de oțel și sticlă de pe cealaltă parte a podului? Sau, OK, poate și în blestematul ăsta de canion, sau pe cealaltă parte a munților ălora de acolo. Poate că acolo e. Sus, dincolo de lumina ireală, în aerul rarefiat, așteptându-te.

Pentru prima dată în viața lui înțelese de ce rumegătoarelor le era greu să nu creadă într-o viață de după, într-un *altundeva* unde te duci când ai plecat de aici.

Și apoi, după ce își învinse propria programare, după ce se instală înțelegerea, sentimentul pe care reușise să-l explice se topi și nu-i lăsă în loc nimic decât durerea sfâșietoare din piept și balsamul înțepător al urii.

Din senin, ca și cum ar fi primit un răspuns, sosiră elicopterele.

Erau două aparate comerciale neidentificabile, coborând prin aerul sclipitor al canionului cu prudența stângace a unor țânțari. Patrulară zgomotos înainte și înapoi, cercetară un timp împrejurimile, cu palele elicelor scânteind în soare, apoi ocupară poziții deasupra râului, de cealaltă parte a cabanei. Carl le urmări posac prin fereastra spartă. Cele două aparate aveau suficientă capacitate încât să transporte cel puțin o duzină de oameni. Rămase ascuns privirilor, lăsând cadavrele împrăștiate pe pământ

împrejurul uşii cabanei să ilustreze tabloul pe care îl dorea. Elicopterele tremurară şi coborâră. În cele din urmă, Carl luă una dintre puştile de asalt Steyr şi trase o rafală scurtă prin fereastră pe undeva, prin direcţia lor. Răspunsul veni imediat – ambele aparate dădură înapoi şi zburară în josul râului, probabil în căutarea unui loc sigur unde să aterizeze.

Ştia că în acea direcţie cărarea îşi croia drum coborând spre apă, făcând să se ridice un alt perete de piatră pe latura dinspre coastă. Ar fi putut să se întoarcă pe acolo, urcând pe lângă râu, şi să rămână neobservaţi până la marginea terenului deschis din jurul cabanei, procedând la fel cum făcuse el în urmă cu câteva ore, când venea din direcţia opusă. Se încruntă puţin, potrivi cadrul pliabil al Steyrului pe umăr, privi prin cătare şi lansă o salvă de încercare către terenul deschis. Era aproape sigur că ar putea doborî pe oricine s-ar apropia de casă, înainte ca acesta să apuce să înainteze doi metri în spaţiul liber. Ei ar fi putut încerca un asalt masiv, dar era puţin probabil – nu ştiau câţi oameni se aflau în casă şi ce făcuseră cu Greta Jurgens, dacă era moartă sau în viaţă, în siguranţă în culcuşul ei sau târâtă în jos pe scări, gata să fie folosită precum o păpuşă de cârpă, drept scut.

Iar cabana punea o problemă dificil de rezolvat. Ferrer măcar atâta lucru spusese limpede. „Târfa are o adevărată fortăreaţă acolo. Chiar în blestemata de stâncă, n-ai cum să vii de sus, versanţii sunt netezi şi nu te poţi strecura. Vorbesc serios." Se lăsase pe spate, cu mâinile în buzunarele pantalonilor săi noi şi curaţi, zâmbind afectat şi încrezător acum, că făcuse târgul.

„Pe cine aşteaptă – o întreagă armată? Şi toate astea ca să poată *dormi*? Nu ştiu cum l-a apucat femeia asta pe

Manco de coaie, dar trebuie să fie ceva tare important dacă l-a convins să facă atâtea. E regina felațiilor sau ceva de genul ăsta."

Ca și Stéphane Névant înaintea lui, Suerte văzuse rezultatul și trăsese rapid concluzia evidentă, dar greșită.

Onbekend rămânea în umbră. Dacă nu știai deja de existența lui, căutai o altă explicație, mai la îndemână.

Cum ar fi monștrii inumani, întorși de pe Marte.

Ortiz cel dinamic construise întreaga acoperire. „Un monstru ne pândește! Toți oamenii pe palisade, cu torțe!" Să nu întrebi, niciodată să nu întrebi cine e în realitate în spatele tuturor acestor lucruri.

Un cap se iți din direcția râului. Carl îl lăsă să se uite bine în jur, apoi trase încă o rafală. Praf și așchii de piatră umplură aerul; capul se retrase rapid.

Situația le era clară.

— Marsalis?

Vocea lui Manco Bambaren. Carl se lipi cu spatele de rama ferestrei, rămânând în umbră, și aruncă o privire împrejur. Razele pizișe de la începutul după-amiezii inundau canionul. Dacă te ghemuiai și priveai în sus, puteai vedea lumina căzând din plin peste marginea lui, și dedesubt o penumbră albastră și calmă acolo unde porțiunile mai înalte ale peretelui văii aruncau umbre. Era foarte liniște acum, că elicopterele plecaseră – se auzea țârâitul greierilor și bâzâitul muștelor pe cadavrele de afară.

— Omule negru, tu ești?

— Ai ghicit corect, strigă el drept răspuns, refuzând spaniola lui Bambaren în favoarea limbii quechua. Ce vrei?

O scurtă ezitare. Carl se întrebă dacă era posibil ca Onbekend să nu poată urmări o conversație în quechua

– nu avea nicio garanție că o învățase în timpul îndelungat pe care îl petrecuse ascuns pe *altiplano*. S-ar fi descurcat destul de ușor cu spaniola și engleza. Și aidoma acelui *pistaco* – animalul de casă al lui Bambaren – nu era nevoit să se amestece cu localnicii.

Izolarea obișnuită a unui treisprezece ar fi mers la fix.

Oricum, Bambaren rămase la spaniolă.

— De fapt, e vorba despre ce vrei tu, Marsalis. Putem sta de vorbă?

— Bineînțeles. Intră.

— Garantezi că nu mă împușți înainte să auzi ce am de spus?

Carl rânji.

— Nu știu, tu o să crezi pe cuvânt un ciudat?

— Da.

— Atunci vino aici. Fără arme, fără armură, cu mâinile la vedere.

Carl făcu o pauză.

— A, și adu-l și pe fratele tău cu tine.

O tăcere lungă, lungă. Greierii țârâiau în aerul încins de afară.

— Ce s-a întâmplat, Manco? Nu te-ai uitat la știri? S-a dus totul dracului, nu știai? Ortiz e mort, COLIN face curățenie. Știm totul despre Onbekend. Așa că hai să vă văd pe amândoi.

Trecură câteva minute, apoi două siluete ieșiră de la adăpost, apărând pe cărare și îndreptându-se hotărât către cabană, cu mâinile împreunate deasupra capului. Carl îi urmări pe deasupra țevii Steyrului. Onbekend ținea un braț mai în jos, ca și cum l-ar fi durut. Carl își aduse aminte de Sevgi, în barul din Bayview.

„L-am lovit de câteva ori, dar nu suficient ca să-l pun jos. Treisprezece, hm."

„Mda, suntem niște ticăloși duri."

Ţinti spre fața lui Onbekend și își mișcă degetul de câteva ori, crescând tensiunea. Apoi renunţă și puse arma alături, nerăbdător. Alese din grămada de pe podea un pistol, tot un Glock, îi verifică încărcătura și îi ridică piedica. Când Bambaren și Onbekend ajunseră la ușă, se dădu înapoi, atent la posibilele unghiuri de tragere prin fereastră, și le făcu semn cu pistolul.

— Intrați.

Onbekend îl fixă cu privirea și se răsti în engleză:

— Ea unde e, Marsalis?

— Nu te grăbi așa. Dați-vă înapoi până la masa din firidă, amândoi. Mâinile mereu pe cap. N-o să mă încurc cu mângâieri, așa că dacă vreunul dintre voi mișcă vreo mână și și-o apropie de corp fără permisiunea mea, o să presupun ce e mai rău și o să vă omor. Ați înțeles?

Bambaren se răsuci ușor înainte și înapoi, cercetând cu privirea spațiul deschis din interiorul cabanei. Făcu ochii mari când înțelese.

— Ai venit aici singur?

— Duceți-vă la masă. Așezați-vă pe cele două scaune pe care le-am tras. Ţineți mâinile pe cap până vă așezați, după care le puneți pe masă, în fața voastră. Fără mișcări bruște. Mișcările bruște vă omoară.

Închise ușa, așteptând până când mecanismul de închidere se blocă.

— Marsalis, am cincisprezece oameni afară.

Bambaren vorbea încet și nepăsător în timp ce se îndrepta spre masă. Trecuse și el pe engleză.

— Ești încercuit. Hai să vorbim despre asta.

— O să vorbim și despre asta. Dar atunci când o să fiți așezați. Mâinile la vedere, apoi întinse pe masă în fața voastră.

Se așezară, stânjeniți de faptul că trebuiau să stea cu mâinile ridicate. Bambaren ocupă scaunul din capul mesei, Onbekend se așeză alături. Interiorul cabanei mergea atât de adânc înăuntrul stâncii și era atât de frig și întuneric, încât cei doi păreau să ia parte la o adunare spiritistă obscură, stând cu spinările țepene pe scaune, cu palmele lipite pe tăblia de lemn și chipurile încordate. Carl își trase un scaun în fața lui Onbekend și se așeză pe el, departe de marginea mesei. Își puse Glockul în echilibru pe genunchi.

— Și acum? întrebă liniștit celălalt treisprezece.

— Acum să vorbim despre motivul care m-ar determina să nu vă ucid pe amândoi. Vreo idee?

— Atât de nerăbdător ești să mori, omule negru? întrebă Bambaren.

Carl îi adresă un zâmbet ușor.

— Ei bine, cincisprezece la unu înseamnă șanse slabe, e adevărat. Și totuși, nici opt la unu nu suna bine, dar toți sunt acolo, afară, pradă mușteloi.

— N-ai învățat nimic?

Onbekend se uita la el cu același dispreț etalat în barul din Bayview.

— Ai rămas tot soldat pentru rumegătoare?

Bambaren încremeni. Carl reuși să schițeze un mic zâmbet.

— Fii, te rog, atent în apropierea cui rostești acest cuvânt, frate. Nu e vina lui Manco dacă el nu a primit un sistem limbic îmbunătățit și o zonă treisprezece întărită din materialul brut al Isabelei.

Onbekend abia dacă îi aruncă o privire fugară lui Bambaren.

— Nu vorbesc despre Manco, iar el știe asta. Vorbesc despre oamenii de la ONU cărora tu ți-ai vândut sufletul.

— Nu pentru ei sunt aici.

Ochii lui Onbekend se îngustară.

— Atunci de ce ai venit?

— Pentru că mi-ai omorât un prieten.

— Dacă ai prieteni, argatule, eu nu-i cunosc. Pe cine am omorât?

— Ai împușcat o femeie pe nume Sevgi Ertekin, ofițer de poliție, când te-a vânat pe străzile din Bayview. Ai împușcat-o cu un pistol Haag și a murit.

— I-o trăgeai?

— Da, ne-o trăgeam. La fel ca în cazul tău și-al lui Jurgens.

Fața lui Onbekend se albi când înțelese implicația. Își drese glasul.

— A fost un schimb de focuri, zise încet. Nu era ceva personal. Și tu ai fi făcut la fel, în locul meu.

Carl se gândi la tabăra Garrod Horkan și la Gaby. La gloanțele Haag doborând-o.

— Nu asta e problema.

— Atunci care e?

Carl îl fixă pe celălalt treisprezece.

— Plata.

— Ascultă, Marsalis, zise Manco Bambaren înțelegând greșit ceea ce auzise. Indiferent de ce crezi că îți suntem datori, putem ajunge la o înțelegere.

— Taci, Manco.

Tayta se uită la Onbekend ca și cum treisprezecele l-ar fi pălmuit. Onbekend îl ignoră, poate nici măcar nu observase. Nu-și luă ochii de la fața lui Carl.

— Vrei să răscumpăr viața Gretei cu a mea?

— De ce nu? E același târg pe care i l-ai oferit lui Toni Montes în Freeport, nu-i așa? Viața ei pentru a copiilor.

Onbekend privi în jos la mâinile lui.

— Dacă ai ști ce a făcut Toni Montes cu viața ei înainte de a căpăta numele ăsta, ce a făcut cu alți copii înainte de a-i avea pe ai ei, poate nu m-ai judeca atât de aspru.

— Nu te judec deloc. Doar că te vreau mort.

— Dacă îl omori pe el, negrule, va trebui să mă omori și pe mine.

În tonul lui Bambaren era o hotărâre calmă.

— Și apoi oamenii mei o să te facă bucăți ca pe un câine turbat, adăugă.

Carl îi aruncă o privire. Zâmbi și clătină puțin din cap.

— Chiar te bucuri să ai din nou un frate mai mic, nu-i așa, Manco? Ei bine, presupun că nu te pot învinovăți. Dar vrei să știi ceva despre fratele ăsta al tău? întrebă, cu o mișcare a capului spre Onbekend. Fratele ăsta al tău mai are un geamăn. De fapt, ai avut doi frați mai mici datorită tentativelor mai degrabă disperate ale mamei tale de a se păstra la suprafață în noul vis corporatist din Peru. Pe celălalt îl chema Allen Merrin. Din nefericire, e mort. Vrei să știi de ce?

Bambaren privi de la unul la altul.

— A murit pentru că l-ai ucis tu, Marsalis, spuse nepăsător Onbekend. Eu așa am auzit.

— A murit pentru că fratele său geamăn, Onbekend aici de față, l-a adus înapoi de pe Marte ca să-i furnizeze

un set de gene de sacrificiu. L-a vândut oamenilor pentru care lucra. L-a folosit ca să explice...

— Dar l-ai ucis tu, nu-i așa?

Tayta îl fixa pe Onbekend.

— Ce înseamnă asta? Despre ce vorbește?

— Nimic important.

— *Nu* îmi spune mie că nu e important, Onbee.

Glasul lui Bambaren începea să sune gâtuit. Avea aceeași expresie pe care Carl o văzuse pe chipul lui când Onbekend folosise cuvântul „rumegătoare".

— *Despre ce vorbește?*

— Vorbesc despre celălalt fiu modificat genetic al Isabelei.

Carl își ținea în continuare pistolul îndreptat în direcția lui Onbekend.

— Ovulul vândut de mama ta acelor *gringos* s-a divizat după câteva zile, Manco, iar Proiectul Lawman s-a ales cu două variante treisprezece identice, la prețul uneia. Asta este foarte util atunci când vine vorba de urmele genetice rămase la locul unei crime. În timp ce fratele tău, aici de față, își măcelărea colegii incomozi din trecut, a aranjat, de asemenea, ca fratele lui geamăn să suporte consecințele.

— Nu-l asculta, Manco. E...

— Minte?

Expresia de pe fața lui *tayta* arăta că întrebarea era retorică. Vocea îi coborâse aproape la o șoaptă.

— Ai făcut asta? Te-ai folosit de cei de același sânge ca să-ți acoperi urmele?

— Manco, nu prea am avut de ales. Ți-am explicat în ce situație m-a pus Ortiz, ți-am explicat ce pericol...

— Nu mi-ai explicat și asta!

Acum Bambaren tremura, continuând să-l fixeze pe treisprezecele cu care avea gene comune. Fața i se contorsionase de furie reținută.

— Un frate? întrebă răgușit. Un frate geamăn? Ți-ai *vândut* fratele geamăn? După ce ai venit la mine și ți-am oferit...

— Nu e *important*, Manco. Nu l-am cunoscut niciodată, nici măcar nu ne-am întâlnit...

— *Era sângele tău!*

Manco dădu să se ridice. Carl își mișcă Glockul, iar el se așeză la loc, de parcă ar fi fost pe arcuri.

— Avea sângele *mamei* tale! Ți-am spus când ai venit la mine, *sângele e totul*. Corporațiile ne-au furat sufletele, au distrus legăturile care ne făceau puternici, ne-au transformat în străini nediferențiați care își trăiesc viețile singuri, în cutii de polimeri. *Familia e tot ce avem*.

— Nu și dacă ești treisprezece, spuse Carl sumbru.

Urmă o lungă pauză.

— Manco, ascultă-mă, zise Onbekend. Am făcut asta ca să protejez...

— I-ai spus măcar mamei?

Chipul lui Manco devenise rece și dur, ca pietrele de la Sacsayhuamán, iar vocea i se liniștise ca o pală de vânt.

— I-ai spus vreodată Isabelei că mai are un fiu pe undeva?

Onbekend nu se mai putut abține.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Manco, *nu avea niciun rost*!

— Nu?

— Nu. *El era pe Marte!*

Liniștea năvăli în urma cuvintelor ca un val, ca o răsuflare stingând flacăra unei lumânări. Stătură în tăcuți în lumina slabă.

— Presupun că ai vrea să știi cum a fost convins celălalt frate al tău să se întoarcă acasă de pe Marte, nu-i așa, Manco?

Onbekend se încordă.

— Te previn, Marsalis, zise cu glas scrâșnit.

— Nici măcar să nu te gândești, îi zise Carl. Te omor înainte să-ți ridici curul de pe scaun.

Se întoarse ușor spre Bambaren. Păstră Glockul îndreptat spre treisprezece. *Tayta* îi întoarse privirea.

— Știi, Manco, fratele tău surpriză, aici de față, a făcut un târg pe Marte. Presupun că n-ai știut despre asta?

— N-a fost un târg, mârâi Onbekend. A fost o strategie, o diversiune.

— Mă rog, a organizat o diversiune, în numele tău. Celălalt frate al tău trebuia să se întoarcă în calitate de asasin pentru ramurile marțiene. O poveste despre curățarea unor *familias* din Lima drept răzbunare, pentru a stinge întreaga *afrenta Marciana*, ca să puteți face din nou afaceri cu Marte. E destul de corect, Onbekend?

— Ai făcut asta? șopti Manco Bambaren. Chiar și asta?

— Haide, Manco, doar am discutat destul de des problema, zise Onbekend, gesticulând nerăbdător. Oricum nu era pe bune, dar...

— Te-ai folosit de numele meu?

— Prin asociere, da. Marsalis, nemernicule, ascultă-mă...

Bambaren se repezi peste masă la Onbekend. Treisprezecele sări din reflex, evitându-l. Carl ridică Glockul.

— Domnilor, rosti amenințător.

Bambaren păru să nu audă. Se sprijini cu brațele pe masă, privind fix în jos la fața omului pe care îl transformase în fratele său. Mânia îi scoase accentul la iveală, deformând engleza pe care o folosea.

— Te-ai folosit de numele meu?

— Stai jos, Manco, îi zise Carl. Nu-ți mai spun încă o dată.

Dar șeful de *familia* nu se așeză. În schimb, se întoarse ostentativ cu fața la Carl și la Glock. Inspiră adânc.

— Aș vrea să plec acum, rosti țeapăn. Problema asta nu mă mai interesează. Îmi retrag protecția pe care i-am oferit-o Gretei Jurgens.

— Of, Manco, la dracu', nu *poți*...

— *Nu-mi* spune mie ce pot să fac, ciudatule.

Manco se îndepărtă de masă, împingând cu mâinile în ea. Se uită la Carl.

— Ei bine? Afacerea ta e încheiată, omule negru?

— Sigur.

Carl nu se așteptase să meargă chiar atât de bine, dar nu voia să piardă avantajul obținut pe neașteptate.

— Du-te la ușă, cu mâinile pe cap. Ieși și închide ușa în spatele tău. Și ar fi bine să aud elicopterele alea plecând în mai puțin de zece minute.

— Nu face asta, zise Onbekend gâtuit. Sunt fratele tău, Manco. De paisprezece ani sunt fratele tău.

— Nu.

Vocea lui Bambaren era acum rece ca frigul venind dinspre stânca alcovului.

— Tu nu ești fratele meu, tu ești o greșeală. Greșeala mea, greșeala mamei mele și a acelor *gringos* fără suflete. Tu ești un *lucru* ciudat, un lucru care s-a strecurat în *familia* mea și s-a folosit de mine, un lucru care a tăiat carnea

vie de pe oasele mele și s-a hrănit cu ea. Ar fi trebuit să ascult de ceilalți atunci când ai venit.

— Și tu te-ai folosit de mine, ticălosule!

— Da. Te-am folosit drept ceea ce ești, spuse Bambaren, scuipând pe masă în fața treisprezecelui. *Ciudatule! Pistaco! Nu însemni nimic pentru mine!*

Onbekend se holbă la scuipat. Apoi, brusc, se sculă în picioare.

— Ajunge, Onbekend, zise Carl, lovind cu palma în tăblia mesei și făcând semn cu Glockul. Stai dracului jos.

Un zâmbet posac se imprimase pe buzele lui Onbekend.

— Nu cred.

Carl sări fulgerător în picioare. Scaunul se răsturnă în spatele lui, iar Glockul se înălță la nivelul feței lui Onbekend.

— Am spus...

Și-atunci Bambaren se repezi la el ca un câine de luptă.

N-a știut niciodată de ce sărise *tayta*. Poate că era furie, furia față de Onbekend, dar revărsată asupra tuturor variantelor treisprezece, a variantelor în general sau poate asupra oricui se afla la îndemână. Poate era furia în fața neputinței cu care nu era obișnuit: să stea la o masă, sub amenințarea pistolului unui alt bărbat. Sau poate – ura chiar și gândul ăsta – nu era furie deloc, iar cei doi, Bambaren și Onbekend, cei doi frați atât de diferiți, în final îl jucaseră pe Carl pe degete, improvizaseră, se folosiseră de tactică și funcționase.

Bambaren lovi Glockul cu palma, împingându-l mult într-o parte, și ocoli capătul mesei, urlând.

Pistolul se declanșă, o dată, într-o direcție inutilă. Carl se răsuci, folosindu-se de inerția celuilalt, și îl aruncă peste coapsa lui. Cea mai mare parte a gândurilor lui

încă se îndreptatu spre încercarea de a afla unde se dusese Onbekend. Bambaren se agăță de el cu sălbăticia bătăușului de pe stradă, degetele căutându-i ochii, genunchiul testiculele. Carl lăsă pistolul să cadă. Se prăbușiră amândoi, fiecare zbătându-se să ajungă deasupra.

Tanindo și meshul câștigară. Bambaren se baza pe o străveche înțelepciune cizelată pe stradă, dar aceasta era tocită de vârstă și de anii în care ocupase o anumită poziție socială. Carl se dezlănțui, primi pumnii în protecția de weblar a jachetei, scrâșnind din dinți atunci când durerea izbucni din coastele fisurate, prin vălul de codeină. Lăsă să-i scape un mârâit, îl izbi cu un genunchi între picioare, apoi zdrobi cu cotul fața lui *tayta*. Celălalt bărbat îi dădu drumul. Carl îi înfipse degetele sub bărbie. Bambaren se sufocă și...

În spatele lui, sunetul de curând devenit familiar al puștii de asalt Steyr erupse prin încăpere.

O rafală scurtă, controlată.

Se descotorosi de Bambaren, rostogolindu-se la adăpostul mesei și al scaunelor din jurul ei. *Tayta* strigă ceva, apoi o altă scurtă furtună de foc automat se împrăștie pe deasupra lor, iar strigătul fu sufocat.

Tăblia mesei se rupsese în așchii, gloanțele puștii de asalt trecând prin ea ca printr-un carton. Auzi impactul pe piatra din spate. Îl lovi ceva în spate – „Ricoșeul", constată în treacăt.

„Glockul, blestematul de Glock..."

...dispăruse. Din poziția lui, de pe podea, văzu picioarele lui Onbekend înaintând, prudent, cu genunchii îndoiți, căutând un unghi bun de tragere. Făcu singurul lucru care-i mai rămăsese, sări în picioare cu o viteză alimentată

de mesh și de forța mâniei, apucă masa ciobită de două picioare și o răsturnă, folosind-o ca pe un scut.

Onbekend mai trase o rafală, masa se răsturnă ca o carte de joc aruncată, imposibil de lent, iar el se feri într-o parte. Steyrul trosni: loviturile îl nimeriră, geaca antiglonț se strânse și se încălzi ca să-și îndeplinească menirea, împușcăturile îl răsuciră și îl aruncară pe spate, izbindu-l de peretele nișei...

Și focul se opri.

Era aproape comic. Onbekend stătea cu arma dintr-odată tăcută în mâini. Clinchetul slab al alarmei care avertiza că se terminase încărcătura răsuna în tăcere, ca un robinet picurând. Privirea i se mută de la fața lui Carl la Steyr și văzu luminița roșie clipind. Nu avusese timp să verifice încărcătura, probabil că apucase prima armă mai ca lumea pe care o zărise în grămadă și se alesese cu una aproape complet descărcată.

Carl se desprinse de perete, răcnind.

Onbekend aruncă Steyrul gol spre el. Îl devie. Celălalt treisprezece încercă să-l înșface, dar Carl lovi cu pumnul și împiedică tentativa, împingându-l pe Onbekend înapoi prin cameră, într-o succesiune de lovituri stil *tanindo*. Treisprezecele para și se apăra, lansând contralovituri, însă Carl observa mereu, din felul în care se mișca bărbatul, răul pe care îl făcuseră gloanțele lui Sevgi. Simți un rânjet dezgolindu-i buzele, o satisfacție sălbatică, anticiparea răului în adâncul inimii. Îl blocă, îi distruse apărarea, lansă un atac înalt și îl izbi pe Onbekend în falcă. Celălalt treisprezece se clătină, ajungând cu spatele aproape proptit de fereastra spartă. Sânge și lumină translucidă în spate – Carl prinse imaginea cu coada ochiului: pete de un roșu mat pe

muchia zimțată a sticlei rămase, sclipirea razelor soarelui pe dinții de fierăstrău. Se apropie din nou de Onbekend...

Dincolo de fereastră se afla o formă ghemuită.

Carl avu timp să înregistreze expresia șocată, înspăimântată, pistolul ridicat. Atacul deja pornise, nu mai putu face altceva decât să se dea de-a rostogolul, împleticindu-se prin cameră în încercarea de a nu intra în bătaia focului. Pistolul se descărcă, cioburi proaspete de sticlă zburară din fereastra distrusă, iar Onbekend urlă.

Carl se izbi de masă, trânti armele grămadă, pe jos, și se aruncă la podea. Apucă ceva la întâmplare și se pomeni cu o altă pușcă de asalt în mână, o roti – *cu piedica ridicată* – și trase exact în clipa în care ușa se deschidea fulgerător spre interior.

Acolo se aflau doi dintre oamenii lui Bambaren. Sparseră încuietoarea și năvăliră înăuntru, unul în picioare, unul ghemuit. Carl stătea pe podea, cu spatele la masă, în cu totul alt loc decât s-ar fi așteptat ei.

Apăsă pe trăgaciul Steyrului și trase o rafală. Focul îi aruncă pe spate pe ambii bărbați, cu mâinile și picioarele fluturând ca și cum ar fi încercat să se apere de gloanțe. Unul dintre ei zbură prin ușă și ateriză afară, într-un nor de praf; celălalt își agăță o gleznă de prag și căzu grămadă acolo. Carl se ridică din nou în picioare, se retrase la adăpostul ramei ferestrei, apoi se învârti și dădu trupul la o parte din calea lui.

Împușcături sporadice de la distanță. Niciun alt cadavru. În liniștea subită, Steyrul țiui insistent, cerând muniție. Fostul proprietar al armei avea magazii duble, lipite două câte două și puse invers. Carl deblocă arma, răsuci capetele și puse noua magazie la locul ei.

De undeva, de pe jos, Onbekend gemu.

Carl se uită afară și văzu câteva siluete ghemuite pe cărare, grăbindu-se să se furișeze înapoi spre adăpost.

Le alungă cu o rafală scurtă a Steyrului, inspiră adânc, se întoarse la ușă și împinse cadavrul din prag cu bocancul, ca să poată închide ușa. La jumătatea mișcării își dădu seama că omul încă mai trăia, respirând superficial și repede, cu ochii închiși. Carl îl împușcă în cap cu Steyrul, se descotorosi de rămășițe și închise ușa. Apoi târî un fotoliu pe podea și îl fixă sub clanță. În timp ce făcea toate astea, fu vag conștient de durere – se opri și se uită în jos, observând nodurile lucioase din locurile în care weblarul modificat genetic oprise gloanțele și se topise în jurul lor. Dar sângele picura pe sub marginea de jos al echipamentului. O ridică și descoperi o gaură urâtă în carne, deasupra șoldului.

Un foc de armă pieziș, tras de cineva în ultimul minut și jumătate, atunci când sărise, se răsucise sau căzuse undeva. Putea să fi fost Onbekend sau indivizii din ușă, poate chiar un glonț rătăcit de afară.

Odată cu imaginea năvăli și durerea. Se lăsă pe brațul fotoliului cu care blocase ușa.

— Ce ironia dracului, zise tușind cu sânge Onbekend, de jos, de pe podea. Eram atât de aproape să te omor și, în schimb, una dintre gorilele lui Manco mă nimerește pe mine.

Carl îi aruncă o privire obosită.

— Nu erai deloc aproape.

— Da? Mă rog, du-te dracului.

Onbekend se săltă puțin.

— *Manco*?

Din partea opusă a camerei, Carl urmări curios fața celuilalt treisprezece. Trăsăturile lui Onbekend se contorsionară de efort când încercă să se ridice în șezut. Avea

pieptul inundat de sânge de la o rafală de pistol. Gemu printre dinții strânși, împinse cu ambele mâini, dar nu reuși. Căzu la loc.

— Mă duc să mă uit, îi spuse Carl.

Manco Bambaren zăcea întins pe spate, într-o baltă cu propriul sânge, privind în gol spre tavan. Părea să fi fost o moarte instantanee – probabil împușcăturile lui Onbekend îl nimeriseră în piept când încerca să se ridice. Carl privi o clipă în jos la șeful *familiei*, apoi se întoarse.

— E mort, zise Onbekend; sângele din gât îi făcea vocea profundă și neclară. Așa e?

— Da, e mort. Frumoasă lovitură.

Un râs bolborosit.

— Te voiam pe tine.

— Da? Străduiește-te mai mult data viitoare.

Carl simți cum se răspândește o căldură umedă, privi în jos, pe picior și văzu sângele îmbibându-i materialul pantalonilor în dreptul taliei și pe coapsă. În ciuda calmantelor, pieptul îl durea ca și cum ar fi fost strivit într-o menghină. Se întrebă dacă weblarul cedase, dacă îl mai străpunsese ceva și în altă parte – se putea întâmpla în cazul impacturilor multiple în aceeași zonă, mai văzuse. Sau poate cineva de afară, vreun nenorocit de iubitor de arme, avea muniție care să străpungă armurile și îi plăcea să se laude cu ea. Destulă forță ca să doboare un negru drogat cu cocaină, ca în cărțile de istorie ale lui Rovayo; destulă forță ca să doboare un treisprezece. Forța care să oprească fiara din drumul ei.

— Aha. Deci n-a fost chiar degeaba.

Onbekend văzuse și el sângele.

Carl se lăsă pe podea, se sprijini de fotoliul cu care blocase ușa și strânse picioarele, ridicându-și genunchii. Își

sprijini Steyrul de picioare și verifică încărcătura. Lumina filtrată a soarelui cădea pe lângă el, la o jumătate de metru de umărul lui, și îl făcea să tremure fără motiv în umbra contrastantă.

— Câți sunt, de fapt, afară? îl întrebă pe Onbekend.

Din partea opusă a micului spațiu pavat cu dale de piatră, celălalt treisprezece întoarse capul și rânji. Avea dinții pătați cu sânge.

— Mai mulți decât ești tu în stare să dobori, aș zice. Spune-mi ceva, Marsalis, spuse înghițind cu greu. Spune-mi adevărul. Nu i-ai făcut niciun rău Gretei, nu-i așa?

Carl îl privi un timp.

— Nu, zise în cele din urmă. E bine, doarme. Nu pentru ea am venit aici.

— Asta-i bine.

Un spasm de durere traversă fața lui Onbekend.

— Ai venit pentru mine, nu? Îmi pare rău că s-a încheiat cu remiză, frate.

— Nu-s fratele tău, la dracu'.

Tăcere, în afară de sunetul umed al respirației hârâite a lui Onbekend. Ceva se întâmplase cu unghiul sub care cădea lumina de afară. Carl și Onbekend se aflau amândoi în niște pete de umbră, dar între ei lumina puternică a soarelui atingea dalele închise la culoare și părea să se ridice arzând dinăuntrul lor, într-un nor tulbure de praf. Carl se întinse cu greu și-și cufundă mâna în lumină, frecându-și vârfurile degetelor de căldura pietrei.

Categoric, sângele picura undeva în interiorul gecii de weblar strânse pe corp. Înclină capul pe spate și oftă.

Așa deci.

Se întrebă, dintr-odată, cum avea să sune trupa Grașii sunt mai greu de răpit atunci când va urca pe scena Mars

Memorial Hall din Blythe, săptămâna viitoare. Dacă vor fi buni de ceva.

— Cincisprezece.

Privi spre Onbekend.

— Ce?

— Cincisprezece oameni. Manco a spus adevărul. Plus doi piloți, dar ei nu contează ca oameni înarmați.

— Cincisprezece, hm?

— Da. Dar tocmai ai terminat doi la ușă, nu-i așa?

— Trei.

Carl înălță sprâncenele, uitându-se către balustrada de la etaj. I se păru pentru o clipă că o vede sprijinindu-se acolo pe Elena Aguirre, privind.

— Inclusiv pe tipul care te-a nimerit pe tine. Rămân doisprezece. Ce șanse le dai?

Onbekend tuși din nou când încercă să râdă, scuipând și ceva sânge.

— Destul de slabe. De fapt, după standardele bandelor, sunt buni. Dar împotriva antrenamentului de la Osprey? Împotriva unui treisprezece? O duzină de rumegătoare care se scapă pe ele de frică? Nu-i un meci cinstit.

Carl făcu o grimasă.

— Tu vrei să mă scoți de aici și să te las singur cu Greta, nu?

— Nuu, mai stai puțin. Avem timp să vorbim.

Carl îi aruncă o privire bizară celuilalt treisprezece.

— Avem ceva de vorbit?

— Sigur că da.

Onbekend îi susținu privirea pentru o secundă, apoi capul i se rostogoli la loc, cu ochii în tavan. Oftă, bolborosind cu sânge.

— Tot nu înțelegi, nu-i așa? Nici măcar acum, când noi doi suntem aici, iar toți ceilalți afară. Tot nu pricepi.

— Ce să pricep?

— Ce suntem noi.

Înghiți greu și glasul lui pierdu ceva din sonoritatea hidraulică, ca de conductă.

— Vezi tu, nenorocitele de rumegătoare, tot bat toba despre egalitate, democrație, libertatea de exprimare. Dar în final, la ce se rezumă asta? Ortiz. Norton. Roth. Femei și bărbați vicleni, avizi de putere, zâmbind pentru alegători – abordarea obișnuită și aceleași vechi țeluri pe care le aveau de la început, de când ne-au exterminat. Fiecare împuțită de rumegătoare se aliniază la căcatul ăsta.

Cuvintele îi ieșeau printre gâfâituri înecate. Carl dădu din cap și fixă suprafața gri-mat a armei din mâinile lui.

— Dar noi nu, așa-i?

— Al dracului de corect, noi nu.

Onbekend tuși în convulsii. Carl văzu stropii de sânge în lumina razelor de soare care cădeau lângă locul unde zăcea celălalt treisprezece. Așteptă să-i treacă accesul și să-și recapete răsuflarea.

— La dracu', noi nu. Știi cum obții un om contemporan dintr-un treisprezece? Îl domesticești. Același lucru l-au făcut cu lupii ca să-i transforme în câini. Același lucru l-au făcut cu vulpile de la fermele din Siberia în anii 1900. Selectezi *îmblânzirea*, Marsalis. Lipsa de agresiune, *malleabilitatea*. Și știi cum reușești asta?

Carl nu spuse nimic. Mai citise așa ceva, cu mult timp în urmă. În acea lungă perioadă de la începutul anilor '90, când Osprey era pus la naftalină și toți stăteau și așteptau să vadă ce avea să însemne Jacobsen pentru ei. Citise, dar lăsase să treacă totul peste el atunci, iar acum nu-și amintea

prea multe. Însă își amintea că discutase cu Sutherland despre originile mitologiei, își amintea cum bărbatul masiv alungase subiectul cu un mormăit. „Trebuie să trăiești aici și acum, bețivane", tuna el. „Acum ești pe Marte".

Dar îl lăsă pe Onbekend să spună ce avea de spus.

— Îți spun eu cum obții asta, gâfâi treisprezecele aflat pe moarte. Cum obții un om modern. Iei indivizi imaturi, indivizi care au caracteristici de cățeluș. Zona treisprezece, omule. E una dintre ultimele porțiuni care se dezvoltă în creierul uman, stadiul final al maturității umane. Porțiunea care a fost înlăturată prin selecție acum douăzeci de mii de ani pentru că era prea periculoasă pentru planurile lor blestemate de cultivare a pământului. Nu noi suntem variante, Marsalis – noi suntem ultimii oameni adevărați. Rumegătoarele sunt ciudații.

Tuși iar, și vocea îi deveni superficială și bolborosită.

— Oamenii moderni provin din separarea adolescenților infantilizați. Oare e de mirare că fac tot ce li se spune?

— Mda, și noi facem la fel, zise Carl posomorât. Amintește-ți.

— Au încercat să ne stăpânească.

Onbekend se întoarse pe o parte, privind disperat spre Carl. Scuipă iarăși sânge și tuși mai multă vreme.

— Dar noi o să învingem. O s-o facem, la dracu', suntem *programați* să învingem. Noi suntem ultima lor speranță, Marsalis. Noi o să-i salvăm de Ortizi, de Nortoni, de Rothi. Noi suntem singurul lucru care îi sperie pe oamenii ăștia, pentru că noi *nu ne supunem*, noi nu rămânem infantili ca să ieșim frumos la joacă în împuțita lor de lume din plastic.

— Dacă zici tu.

Carl privea înaintarea razelor soarelui peste dale. Păreau să se îndrepte către Onbekend, ca marginea unui foc pe o bucată de hârtie aprinsă.

— Da, așa zic eu.

Celălalt treisprezece rânji vag în lumină și capul îi căzu. Mișcă o mână, apăsând-o pe dala atinsă de soare și încercând să împingă. Însă mâna alunecă; brațul era slab.

— Noi suntem lunga cale de întoarcere la egalitarismul vânătorilor-culegători, Marsalis. O să le arătăm dobitocilor ăstora ce înseamnă *cu adevărat* libertatea.

— Tu nu, remarcă Marsalis.

Buzele se contorsionară, dezvelind dinții însângerați.

— Eu nu, dar tu poți.

— Sunt rănit, Onbekend. Afară sunt doisprezece oameni.

— Hei, tu ești câștigătorul loteriei, zise Onbekend deja horcăind. Nu-mi spune că nu te simți norocos.

— Am trișat la loterie. Am trucat-o.

...Râsul, ca niște mâini micuțe bătând ritmul într-o tobă unsuroasă de tinichea, undeva departe, departe.

— Poftim. Asta-i o adevărată trăsătură de treisprezece, frate. Nu joci jocurile lor stupide, găsești în schimb o cale să le-o tragi. Marsalis, asta e. O să te descurci bine acolo, afară.

Se rostogoli din nou pe spate. Fixă tavanul. Marginea târâtoare a zonei luminate de soare ajunse la el și-i linse mâna.

— O să le arăți tu, bolborosi.

Soarele continuă să se târască. Începu să-i acopere trupul cu aceeași strălucire arzătoare, prăfoasă. El nu mai vorbi.

Afară, Carl îi putea auzi pe oamenii lui Bambaren discutând. Încurajându-se reciproc.

„O să ne întâlnim în grădină, presupun.

Era aproape ca și când ea ar fi fost acolo, șoptindu-i în ureche. Sau poate era iarăși Elena Aguirre. Își aminti cum îi strânsese mâna în spital – uscăciunea și lipsa ei de greutate. Cum îi spusese: „Toată lumina soarelui printre copaci..."

Scoase încărcătorul plin al Steyrului și privi strălucirea blândă a primului cartuș. Îl introduse la loc în armă.

„O să vin și eu, Sevgi. Te ajung din urmă."

„Toți o să venim."

Respirația lui Onbekend se oprise. Lumina soarelui îl acoperea. În umbra din partea lui de fereastră, Carl se cutremură. I se părea că aude mișcări furișate undeva, afară.

Oftă și se sculă în picioare. Îi fu mai greu decât se așteptase. Se duse până la armele care căzuseră de pe bar, luă un Glock și-l puse la curea, pentru mai târziu. Ridică un alt Steyr, verifică magaziile și îl atârnă de gât, ajustând cu grijă cureaua. Avea să-l ia atunci când îl va arunca pe cel din mâna lui, când se va goli. Era o greutate în plus, dar nu putea fi mai rău decât fusese când cărase pistolul pentru rechini, tot drumul până acolo.

„O duzină de rumegători care se cacă pe ei de frică." Șanse mari pentru câștigătorul loteriei.

„O să le arăți tu!"

— Da, sigur, mormăi.

Dădu fotoliul la o parte, crăpă ușa și aruncă o privire afară. Nu putu vedea pe nimeni, nici nu se așteptase la așa ceva. Dar aveau să vină mai devreme sau mai târziu, să verifice ce e cu omul care le dădea ordine, care le spunea ce să facă și îi hrănea.

„O să ne întâlnim în grădină."

Șoapta trecu din nou ca o fantomă pe lângă urechea lui, din spatele lui, din semiîntuneric. De data asta o auzi limpede. Îi zbârli părul de pe ceafă. Carl dădu din cap și întinse în spate mâna stângă, cuprinzând în palmă locul atins de voce. Se mai uită o dată la trupul incandescent al lui Onbekend, își mai verifică o dată armele, dădu iar din cap.

Inspiră adânc.

Apoi ieși afară, în lumina soarelui.

Mulțumiri

A fost o muncă grea și datorez foarte multe mulțumiri în foarte multe locuri. Am cerșit, împrumutat și furat cam de peste tot ca să scriu *Black Man*.

Fiind un roman științifico-fantastic, să începem cu știința.

Ideea inițială a variantei treisprezece mi-a fost inspirată de teoria lui Richard Wrangham pe tema diminuării agresivității umane, după cum a fost descrisă de Matt Ridley în excelenta sa carte *Nature Via Nurture*. Mi-am asumat vaste libertăți ficționale cu aceste idei, iar varianta treisprezece, așa cum apare în cartea mea nu intenționează să redea părerile domnului Wrangham sau ale domnului Ridley asupra subiectului. Acești domni nu au făcut decât să-mi ofere o trambulină – băltoaca urâtă care s-a format după aceea este numai creația mea.

Conceptul platformelor cromozomiale artificiale este de asemenea împrumutat, în acest caz din fascinanta și oarecum înspăimântătoarea carte a lui Gregory Stock *Redesigning Humans* care, împreună cu *Nature Via Nurture* și strălucitoarele *The Blank Slate* și *How the Mind Works*, ale lui Stephen Pinker, au servit drept inspirație pentru majoritatea aspectelor legate de genetica viitorului pe care le-am imaginat aici. Încă o dată, orice plângere

privind denaturarea sau folosirea incorectă a materialului găsit în aceste minunate lucrări trebuie lăsată numai și numai la ușa mea.

Funcția intuitivă Yaroshanko, deși este invenția mea, s-a inspirat mult din cercetările foarte reale asupra rețelelor sociale, așa cum sunt descrise în cartea lui Mark Buchanan, *Small World*. Personal, îi sunt îndatorat lui Hannu Rajaniemi de la University of Edinburgh pentru că și-a făcut timp să (încerce să) îmi explice teoria jocurilor și potențialele ei aplicații, lucru care mi-a oferit bazele pentru Noua Matematică și impactul său social subtil, dar profund. Trebuie să îi mulțumesc și lui Simon Spanton, redactor, pentru răbdarea de a discuta cu mine aspectele logistice și tehnice ale criocapsulelor folosite între Marte și Pământ.

În sfera politică am fost puternic influențat de două cărți instructive, dar destul de deprimante despre Statele Unite: *The Right Nation* de John Micklethwaite și Adrian Wooldridge, *What's the Matter with America* de Thomas Frank, și, de asemenea, de sclipitoarea și ceva mai puțin deprimanta *Stiffed* de Susan Faludi. În timp ce aceste cărți au hrănit conceptul de Secesiune și temele asemănătoare cuprinse în *Omul negru*, Republica Confederată în sine (Jesusland) a fost inspirată de deja faimoasa hartă a Jesuslandului creată (conform Wikipedia) de un oarecare G. Webb pe site-ul yakyak.org. Bravo, G!

Mulțumiri personale speciale trebuie să-i adresez, de asemenea, lui Alan Beatts de la Borderlands Books din San Francisco pentru că m-a ascultat bătând câmpii la un whisky și o shaorma și mi-a oferit câteva opinii americane documentate cu care să finisez ceea ce aveam.

Pentru ideile despre un posibil viitor (și un trecut greșit înțeles) al Islamului îi sunt îndatorat lui Tariq Ali pentru *A Clash of Fundamentalisms*, lui Karen Armstrong pentru *Islam: A Short History* și foarte curajosului Irshad Manji pentru *The Trouble with Islam Today*. Și aici am intervenit, iar rezultatele din *Omul negru* nu au în mod necesar legătură cu ceea ce susțin acești autori.

În final, le datorez multă recunoștință tuturor celor care au așteptat cu o răbdare imensă și mi-au spus totuși să nu mă grăbesc: lui Simon Spanton – din nou! – și Jo Fletcher de la Gollancz, lui Chris Schluep și Betsy Mitchell de la Del Rey, agentului meu Carolyn Whitaker și, în cele din urmă, dar nu mai puțin, tuturor celor care mi-au dorit binele și mi-au scris în 2006 mesaje de condoleanțe, încurajare și sprijin. Această carte nu ar fi existat fără voi.